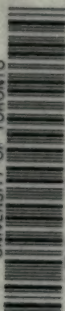

UNIVERSITY OF TORONTO

3 1761 01149757 5

Presented to the
Library of the
University of Toronto

POETAE LYRICI

GRAECI.

RECENSUIT

THEODORUS BERGK.

EDITIONIS QUARTAE

VOL. III.

POETAS MELICOS CONTINENS.

LIPSIAE

IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI.

MDCCCLXXXII.

PA
3443
B47
1882
V.3

11209

911126

68213

6

PRAEFATIO.

Theodorus Bergk priusquam a. 1881 ultimum diem obiret mihi mandavit ut editionis poetarum lyricorum Graecorum volumen alterum et tertium, quae quartis curis aucta atque emendata reliquerat, publici iuris facerem.

Quo mandato quanti me fecerit vir illustrissimus grato animo agnovi: imposuit autem mihi munus, cui me parem non esse non dubitabam nisi accederet consilium auxiliumque viri in poetis Graecis continuo versati. Neque spes quam conceperam me fefellit. Eduardus enim Hillerus, qui in his studiis habitat quemque noveram et Bergkium magni facere et ab Bergkio magni esse habitum, hanc curam non sane ubique facilem expeditu non detrectavit, cumque id solum spectaret, ut haec editio ita prodiret quemadmodum Bergkianam eam adornatam voluit, pietatis insigne documentum dedit et de poetarum Graecorum fragmentis optime meruit. Hilleri igitur operae tribuendum est quod quarta haec editio tam nitide adeoque ex editoris mente absolvi potuit.

Scr. Bonnae Kal. Iulii 1882.

Arnoldus Schaefer.

PLATE 10

The first of the three plates is a drawing of a
man in a long coat and hat, standing in a landscape.
The second is a drawing of a man in a long coat and hat,
standing in a landscape. The third is a drawing of a man
in a long coat and hat, standing in a landscape.

A. J. [Name]

ATLANTA, GA.

POETAE MELICI.

Ne quis miretur, quod *Olympum* a melicorum poetarum 809 numero segregavi, pauca praemunienda sunt. Olympo nullus hic locus, neque enim carmina, sed tantum modos tibiaram cantibus aptos composuit, quamquam pervagatus est error, quem a veteribus acceptum etiam nostri homines foveant, velut Volkmann in commentario, quo Plutarchi librum de Musica illustravit, et Westphal de metr. arte II 1 p. 126*), qui Olympum et poetam et musicum fuisse perhibent. At νόμους ἀλφειοὺς primus condidit Clonas Tegeata, qui Terpandro minor aetate fuit et Terpantri exemplo excitatus eiusque νόμους κιθαρωδικούς aemulatus hoc novavit: vid. Plut. de mus. c. 3 et 5 ac praeterea c. 4: οἱ δὲ τῆς κιθαρωδίας νόμοι πρότερον πολλῶ χρόνῳ τῶν ἀλφειῶν κατεστάθησαν ἐπὶ Τερπάνδρου. Olympus autem aetate antecessit Terpantrum, hinc Plut. c. 29: Ὀλυμπον ἐκείνον, ᾧ δὴ τὴν ἀρχὴν τῆς Ἑλληνικῆς τε καὶ νομικῆς μουσικῆς ἀποδιδόασιν. Igitur νόμοι, quos Olympus condidit, ἀλφειοὶ fuerunt, non ἀλφειοί: idque plane testificatur Plut. c. 7: ἐπεὶ δὲ τοὺς ἀλφειοὺς νόμους καὶ κιθαρωδικούς ὁμοῦ τοὺς ἀρχαίους ἐμπεφανίκαμεν, μεταβησόμεθα ἐπὶ μόνους (scr. νόμους) τοὺς ἀλφειοὺς: λέγεται γὰρ τὸν προειρημένον Ὀλυμπον ἀλφειὸν ὄντα τῶν ἐκ Φρυγίας ποιῆσαι νόμον ἀλφειοὺς εἰς Ἀπόλλωνα τὸν καλούμενον Πολυκέφαλον. Adversari sane videtur alius locus c. 5: ἐξηλωκέναι δὲ τὸν Τέρπανδρον Ὀμήρου μὲν τὰ ἔπη, Ὀρφείως δὲ τὰ μέλη· ὁ δ' Ὀρφεὺς οὐδένα φαίνεται μεμνημένος· οὐδεὶς γὰρ πω γεγένητο εἰ μὴ οἱ τῶν ἀλφειοῶν ποιηταί. hic enim Plutarchus νόμοις ἀλφειοῖς vel principem locum videtur vindicare: at manifestus librariorum est error, nam scribendum οἱ τῶν ἀλφειοῶν ποιηταί. Maior dubitatio est de alio loco c. 4, ubi de Terpantri et Archilochi aetate disserit: πρεσβύτερον γοῦν αὐτὸν (Τέρπανδρον) Ἀρχιλόχου ἀποφαίνει Ἰλαῦνος ὁ ἐξ Ἰταλίας ἐν συγγράμματι τῷ περὶ ἀρχαίων ποιητῶν τε καὶ μουσικῶν· φησὶ γὰρ αὐτὸν δεύτερον γενέσθαι μετὰ τοὺς πρώτους ποιήσαντας ἀλφειαν. His verbis si Olympus eiusque

*) In editione altera I 277 seqq. Westphal cavet sibi ab hoc errore.

discipuli significantur, censendum est ipsum Plutarchum negliger verbo non apto usum esse (quemadmodum etiam alia incitiae documenta in hoc libro edidit); nam ἀλλητικήν dici oportebat: sin recte se habet ἀλφειάς vocabulum, non iam de Olympo accipiendus est locus, sed de Callino, elegiacae poesis principe. Igitur Olympus, qui ante Clonam ἀλφεικῶν νόμων inventorem vixit et ἀλλητικούς νόμους condidit, modos tantum, neque vero carmina composuit.

Sane Suidas dicit: Ὀλυμπος . . . ἀλλήτης καὶ ποιητής μελῶν καὶ ἐλεγείων, atque is, quem grammaticus descripsit, haud dubie poetam fuisse credidit, sed in eum errorem inductus est, quem 810 admodum nostri homines, quoniam ignoravit vocabula ποίημα et ποιητής etiam de musicis, qui modos faciunt, usurpari: ita planissime Aristotel. Probl. XIX 19, 20: καὶ πάντες οἱ ἀγαθοὶ ποιηταί, πυκνὰ πρὸς τὴν μέσην ἀπαντῶσι· κὰν ἀπέλθωσι, ταχὺ ἐπανέρχονται· πρὸς δὲ ἄλλην οὕτως οὐδεμίαν. atque eodem vocabulo Plutarchus vel potius Aristoxenus, quem ille descripsit, etiam Olympum appellat c. 11, ubi enarmonii generis inventio ei vindicatur: τὸ γὰρ ἐν ταῖς μέσαις ἐναρμόνιον πυκνόν, ᾧ νῦν χρῶνται, οὐ δοκεῖ (adde cum Westphalio ἐκείνου) τοῦ ποιητοῦ εἶναι: neque aliter accipiendus locus c. 18: μαρτυρεῖ γοῦν τὰ Ὀλύμπου τε καὶ Τερπάνδρου ποιήματα καὶ τῶν τούτοις ὁμοιοτρόπων πάντων: nam ibi de modorum simplicitate, non de carminibus agitur. — Neque ubi μέλη Olympi memorantur, de carminibus cogitandum, velut ap. Aristot. Pol. VIII 5, 5: οὐχ ἥμισυ δὲ καὶ διὰ τῶν Ὀλύμπου μελῶν ταῦτα γὰρ ὁμολογουμένως τὰς ψυχὰς ποιεῖ ἐνθουσιαστικές, ubi secus iudicant interpretes, quemadmodum etiam Volkmann Plut. de mus. c. 19 δῆλον δ' εἶναι καὶ ἐκ τῶν Φρυγίων, ὅτι οὐκ ἠγνόητο (ἢ νήτη συνημμένων) ὑπ' Ὀλύμπου τε καὶ τῶν ἀκολουθησάντων ἐκείνῳ· ἐχρῶντο δ' αὐτῇ οὐ μόνον κατὰ τὴν κροῦσιν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ μέλος ἐν τοῖς Μητροφίοις καὶ ἐν τισι τῶν Φρυγίων perperam κατὰ μέλος, quod est in melodiis, vertit in cantilenis. Potius quod praecedit κατὰ κροῦσιν ad carmina modis musicis adaptata est referendum, at hoc non Olympum, sed eius sectatores, velut Terpandrum spectat.

Olympi nomi hi recensentur: in *Apollinem* qui Πολυκέφαλος dictus est, quem alii Crateti Olympi discipulo tribuebant, Plut. c. 7. Pindar. Pyth. XII 15 ibique schol. et Hesych. v. Πολυκεφ. (ubi non recte citharoedicum melos dicitur*); Ἀρμά-

*) Hunc Olympi nomum haud dubie respicit Epicrates comicus poeta ap. Athen. XIII 570 B: Τὰς μὲν γὰρ ἄλλας ἔστιν ἀλούσας ἰδεῖν

τειος νόμος, quem Plut. c. 7 maiori Olympo vindicare studet, in *Minervam*, vid. Plut. c. 33, qui etiam νόμος ὄρθιος (Pollux IV 73 ἀλλημα δὲ ὄρθιον, ἀφ' οὗ καὶ νόμος ὄρθιος) dictus est, cf. Dio Chrys. 11—3, eundem fortasse respexit Plato Cratyl. 417 E; in *Martem* Plut. c. 29: et hunc utrumque Olympi nomum olim existimabam respici in iis, quae Plut. c. 27 ex Aristoxeno descripsit: ἐξήκει δ' αὐτῷ (Πλάτωνι) τὰ εἰς τὸν Ἄρη καὶ Ἀθηναῖν καὶ τὰ σπονδεῖα· ἐπιρῶσαι γὰρ ταῦτα ἱκανὰ ἀνδρὸς σώφρονος ψυχῆν. Νόμον Φρυγίον (μέλος Φρύγιον, τὰ Φρύγια) memorat schol. Aristoph. Acharn. 14, quemadmodum correxi infra p. 10, quorsum etiam spectat Plut. c. 19, ubi de Olympo eiusque secta dicit: ἐχρῶντο γὰρ αὐτῇ (τῇ συνημμένων νήτῃ) οὐ μόνον κατὰ τὴν κροῦσιν ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ μέλος ἐν τοῖς Μητροῖς καὶ ἐν τισι τῶν Φρυγίων. ubi Westphal Hist. Artis Mus. I 152 non recte legendum censet ἐν τισιν ἄλλοις τῶν Φρυγίων, integra sunt haec verba, quae nihil aliud significant, quam in nonnullis partibus nomi Phrygii. Porro Olympi Μητροῦα adhibet Plut. c. 19 et 29, denique ἐπικήδειον ἐπὶ τῷ Πύθωνι c. 15. Hos Olympi nomos satis diu viguisse testantur Plato et Aristoteles, sed quod Plutarchus scribit c. 7: τοὺς νόμους τοὺς ἁρμονικοὺς ἐξήνεγκεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, οἷς νῦν χρῶνται οἱ Ἕλληνες ἐν ταῖς ἑορταῖς τῶν θεῶν, non ad Plutarchi aetatem referendum est, sed Heraclidem Ponticum sive alium antiquum auctorem fideliter sequitur.

Ἀνλητρίδας πάσας Ἀπόλλωνος νόμον, Διὸς νόμον * * * * Ἄται δὲ μόνον ἀγλοῦσιν Ἰέρακος νόμον. Ac fortasse etiam Διὸς νόμος qui hic memoratur, Olympi esse perhibebatur: quae desunt, non possunt certa emendatione restitui, quamquam possis suspicari: τὸν ἀρμάτιον, τὸν ὄρθιον. Meineke scripsit Ἐρμου νόμον, Πανὸς νόμον, Διὸς νόμον, quae auctoritate destituta sunt.

EUMELUS.

ΠΡΟΣΟΔΙΟΝ ΕΙΣ ΔΗΛΟΝ.

Τῷ γὰρ Ἰθωμάτῃ καταθύμιος ἔπλετο Μοῖσα
 ἅ καθαρὰν (κίθαρην) καὶ ἐλεύθερα σάμβάλ' ἔχοισα.

Eumelus. Pausanias IV 33, 3: ἄγουσι δὲ καὶ ἑορτὴν ἐπέτειον Ἰθωμαῖα (οἱ Μεσσήνιοι): τὸ δὲ ἀρχαῖον καὶ ἀγῶνα ἐτίθεισαν μουσικῆς τεκμαίρεσθαι δ' ἔστιν ἄλλοις τε καὶ Εὐμήλον τοῖς ἔπεσιν ἐποίησε γοῦν καὶ τάδε ἐν τῷ προσοδίῳ τῷ ἐς Δῆλον: τῷ γὰρ κτλ. οὐκοῦν ποιῆσαι μοι δοκεῖ τὰ ἔπη καὶ μουσικῆς ἀγῶνα ἐπιστάμενος τιθέντας. Hoc carmen etiam IV 4, 2 memorat: ἐπὶ δὲ Φίντα τοῦ Συβότα πρώτου Μεσσήνιοι τότε τῷ Ἀπόλλωνι ἐς Δῆλον θυσίαν καὶ ἀνδρῶν χορὸν ἀποστέλλουσι: τὸ δὲ σφισιν ἄσμα προσόδιον ἐς τὸν θεὸν ἐδίδαξεν Εὐμηλος, εἶναι τε ὡς ἀληθῶς Εὐμήλον νομίζεται μόνα τὰ ἔπη ταῦτα. Atque denuo V 19, 10, ubi epigrammata arcae Cypseliae ab Eumelo facta esse conicit: τὰ ἐπιγράμματα δὲ τὰ ἐπ' αὐτῆς τάχα μὲν πον καὶ ἄλλοις τις ἂν εἴη πεποιητός, τῆς δὲ ὑπονοίας τὸ πολὺ ἐς Εὐμηλον τὸν Κορίνθιον εἶχεν ἡμῖν, ἄλλων τε ἔνεκα καὶ τοῦ προσοδίου μάλιστα, ὃ ἐποίησεν ἐς Δῆλον. Suspiciari igitur licet in peculiari aliqua re hoc Eumeli carmen cum signis et titulis illius arcae conspiravisse. — V. 1. Μοῖσα, Pd μοῖρα. — V. 2 om. Pd. ἅ καθαρὰ om. Vab. — Scripsi ἅ καθαρὰν (κίθαρην) et deinde ἔχοισα pro ἔχονσα, quae dixisse videtur poeta tibicinum arti adversatus, quae tunc in Graecia laetissima capiebat incrementa. Emperius comiecit ἅ καθαρὰ καὶ ἐλευθέρως καλὰ σάμβ. ἔχ. — σάμβάλ' BMPedAgVbRLb, σάματα Pa, σάματ' reliqui, hinc non recte Goldhagen ἄσματ' scripsit.

TERPANDER.

Septem nomos Terpandro tribuit Photius p. 302, 16: *Νόμος ὁ κιθαρωδικὸς τρόπος τῆς μελωδίας, ἁρμονίαν ἔχων ταύτην (τακτῆν) καὶ ῥυθμὸν ὠρισμένον ἦσαν δὲ ἐπὶ αἱ ὑπὸ Τερπάνδρου ὧν εἷς ὄρθιος, τετραδίος (τετραοίδιος), ὀξύς.*)* eademque Suidas v. νόμος et ὄρθιος νόμος. Ac totidem recenset Plut. de mus. c. 4: *ἐκείνος γοῦν τοὺς κιθαρωδικοὺς πρῶτος ἀνόμασε Βοιωτίον τινα καὶ Αἰόλιον Τροχαῖόν τε καὶ Ὀξύν, Κηπίωνα τε καὶ Τερπάνδρειον καλῶν, ἀλλὰ μὴν καὶ Τετραοίδιον.* discrepat vero, quod ὄρθιον, quem Photius Terpandro tribuit, non recenset: hunc quidem etiam Pollux agnoscit, qui octo nomos Terpandreos iusto ordine recenset IV 65: *νόμοι δὲ αἱ Τερπάνδρου ἀπὸ μὲν τῶν ἐθνῶν ὅθεν ἦν Αἰόλιος καὶ Βοιωτίος, ἀπὸ δὲ τῶν ῥυθμῶν ὄρθιος καὶ τροχαῖος, ἀπὸ δὲ τρόπων ὀξύς καὶ τετραδίος (unus liber τετραοίδος, fort. τετραοίδιος), ἀπὸ δὲ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἐρωμένου Τερπάνδρειος καὶ Καπίων.**)* σφάλονται δὲ αἱ καὶ ἀπόθετον προστιθέντες αὐτῶ καὶ σχοινίωνα· οὗτοι γὰρ ἀλχητικοί (scr. ἀλφωδικοί). Atque Ὀρθιος νόμος qui non fuit diversus a prooemio in Apollinem, vid. quae dixi ad fr. 2., omnium consensu adscribitur Terpandro. Adde praeterea Suid. v. Ὀρθιον νόμον καὶ τροχαῖον· τοὺς δύο νόμους ἀπὸ τῶν ῥυθμῶν ἀνόμασε Τέρπανδρος, ἀνατεταμένοι δ' ἦσαν καὶ εὔτονοι. Fallitur enim Volkmann, qui ὄρθιον νόμον ab hoc loco alienum esse censet, quippe qui fuerit ἀλχητικός: at duo fuerunt diversi νόμοι ὄρθιοι, alter κιθαρωδικὸς Terpandri, quos modos prooemium in Apollinem exhibebat, alter ἀλχητικὸς Olympi, ut videtur, qui νόμος Ἀθηνᾶς dictus est. Illi vero, quos Photius et Suidas sequuntur, cum septem tantum

*) Glossa ad Herod. I 24: ὄρθιον νόμον Θαμύρα· ὁ κιθαρωδικὸς τρόπος τῆς μελωδίας, ἁρμονίαν ἔχων τακτῆν καὶ ῥυθμὸν ὠρισμένον ἦσαν δὲ ζ', ὧν εἷς ὁ ὄρθιος. ubi falso Thamyras pro Terpandro nominatur.

**) Terpaudri et Capionis νόμον etiam Clemens Protr. p. 2 memorat.

II. ΕΙΣ ΑΡΟΛΛΩΝΑ.

2.

Ἄμφι μοι αὐτε ἄναχθ' ἑκαταβόλον
ἀειδέτω φρήν.

Roszbach (Met. Gr. I p. 100) item trochaeos semantos agnoscit, sed duos esse versus ex quaternis pedibus compositos putat, ut in clausula octo inania sint tempora, quod mihi parum verisimile videtur. Contra Cuesar (Rhythm. p. 177), qui item duos versus descripsit, quorum prior voce Ζεῦ terminatur, iamborum potius productorum, qui ὄρθιοι appellantur, numerum sibi deprehendisse videtur. — Ceterum quod Terpantrum praeter hymnos in Iovem (fr. 1) et Apollinem (fr. 2) etiam nomum in Minervam composuisse olim suspicatus sum, iam retracto; nam Pollux, qui IV 66 haec dicit: τὸ μέντοι τῶν φιλῶν κιθαριστῶν ὄργανον, ὃ καὶ Πυθικὸν ὀνομάζεται, θαυτικὸν τινες κεκλήμασιν νόμοι δ' αὐτῶν Λιός, Ἀθηνᾶς, Ἀπόλλωνος, λαμβοί, λαμβίδες, παριαμβίδες. non citharodicos nomos recenset, quos Terpander condere solebat, sed eos, quos citharistae solis fidibus canebant.

Fr. 2. Schol. Aristoph. Nub. 595: Τὸ δὲ ἄμφι μοι αὐτε ἐν τῶν Τερπάνδρον προοιμίων· καὶ γὰρ ἐκεῖνος οὕτως ἤρξατο· ἄμφι μοι αὐτις ἄνακτα, καὶ τὸ προοιμιάζεσθαι δὲ ἀμφιανακτίζειν ἔλεγον. et ibid. μιμείται δὲ τῶν διθυράμβων τὰ προοίμια· συνεχῶς γὰρ χρώνται ταύτη τῇ λέξει· διὸ καὶ ἀμφιἄνακτας αὐτοὺς ἐκάλουν. ἔστι δὲ Τερπάνδρον· ἄμφ' ἐμοὶ ἄνακτα ἑκατηβόλον. Huc respicit Hesych. ἀμφ' ἄνακτα· ἀρχὴ κιθαρῳδικοῦ νόμου. Auctius Suidas Ἀμφιανακτίζειν· τὸ προοιμιάζειν . . . Περιάνδρος (scr. Τέρπανδρος)· ἄμφι μοι αὐτις (sic AB, v. αὐτίς) ἄνακτα. (eadem Zonar. 163) et deinde: ἀμφιανακτίζειν· ἄδειν τὸν Τερπάνδρον νόμον, τὸν καλούμενον Ὀρθιον, οὗ τὸ προοίμιον ταύτην τὴν ἀρχὴν εἶχεν· Ἀμφι μοι αὐτὸν (sed AB αὐ τὸν) ἄναχθ' ἑκατηβόλον ἀδέτω (A αἰοδέτω, B ἀειδέτω) φρήν. ἔστι δὲ καὶ ἐν Εὐναίᾳ (recte Dindorf Εὐνεΐδαίς, quae Cratini fuit fabula) καὶ ἐν Ἀναγύρω (ita A, ἐν ἀναγυ γύρω BE, ἐν ἀγύρω vulgo: Aristophanis comoediam dici iam Küster intellexit). His Suidae verbis abusus Hartung duos hexametros edolavit: Ἀμφι μοι αὐτις ἄναχθ' ἑκατηβόλον (ἔσπετε Μῶσαι), ἀδέα τῷ φρήν ἔστι καὶ εὐνοία καὶ ἀρωγά. Hermann hexametrum composuit hoc modo:

Ἄμφι μοι αὐτε ἄναχθ' ἑκατηβόλον ἀδέτω ἅ φρήν.

Hoc carmen, ut testimonia adscripta arguunt, modo προοίμιον modo νόμος dicitur: late enim patet προοιμίου nomen, quo varia carminum genera appellari solent: sed Plutarchus de mus. c. 4 postquam Terpandri nomos percensuit, cum addit: πεποιήται δὲ τῷ Τερπάνδρῳ καὶ προοίμια κιθαρῳδικὰ ἐν ἔπεισιν proprietate sermonis servata prooemia dicit breviora carmina heroicis versibus condita, cum nomi numerorum varietate essent insignes. Itaque non decet abuti hoc Plutarchi testimonio et haec Terpandri verba, quoniam a schol. Aristoph. prooemio adscribuntur. in hexametri speciem redigere. Ego tetrametrum dactylicum et penthemimeres iambicum restitui: nam videtur ob id ipsum hic nomus ὄρθιος nuncupatus esse, quoniam Terpander primus in hoc quidem carminum genere cum dactylis consociavit iambicum numerum: iambus autem a principio videtur ὄρθιος vocatus esse, unde etiam postea versus, qui ex puris iambis fuit compositus, hoc nomen sibi vindicabat, vid. Atil. Fort. II 10, 2 et 4. — V. 1. αὐτε et ἑκαταβόλον

III. ΕΙΣ ΑΠΟΛΛΩΝΑ ΚΑΙ ΜΟΥΣΑΣ.

814

*3.

Σπένδωμεν ταῖς Μνάμας
 παισὶν Μώσαις
 καὶ τῷ Μωσάρχω
 Λατοῦς νιεί.

IV. (ΕΙΣ ΔΙΟΣΚΟΤΡΟΥΣ.)

815

*4.

Ὡ Ζανὸς καὶ Αῆδας κάλλιστοι σωτήρες.

scripsi, in edit. 2 αὐτίς et ἑκατηβόλον. — Ceterum fortasse ex fine huius nomi petitum:

Ἄλλὰ ἄναξ μάλα χαίρε.

Cf. Zenob. V 99: Σὺν δὲ θεοὶ μάκαρες· τοῦτο ἐπιλέγουσιν οἱ ῥαψωδοί, ὡς καὶ οἱ κithαρδοί· ἀλλ' ἄναξ μάλα (B μέγα) χαίρε. Hesyech. Ἄλλ' ἄναξ· ἐξόδιον κithαρδοῦ τὸ καθαρπάδον καὶ τὸ νῦν· corrigunt τὸ κateπαδόμενον, sed malim: κατὰ Τέρπανδρον, καὶ τὸ νῦν (δὲ θεοὶ μάκαρες, ῥαψωδοῦ). cf. Eust. II. 239, 13: ἰστίον δέ, ὅτι ἐκ τοῦ ἀλλ' ἄναξ, ὅπερ ἐνταῦθα παρὰ τῷ ποιητῇ κεῖται, ἀρχή τις ἐξοδίου κithαρδικοῦ τὸ· ἀλλὰ ἀλλ' ἄναξ, ὡς ἰστορεῖ Αἴλιος Διονύσιος.

Fr. 3. Keil Anal. Gramm. 6, 6: Σπονδεῖος δ' ἐκλήθη τοῦ ῥυθμοῦ ἀπὸ τοῦ ἐν ταῖς σπονδαῖς ἐπανουμένον τε καὶ ἐπαδομένον, οἶον· Σπένδωμεν κτλ. ex cod. Ambrosiano (A), eadem Gaisford post Hephaest. p. 170 ed. 2 ex cod. Saibantiano (S) et Mangelsdorf ex cod. Chisiano (C). *Terpandro* haec tribuenda esse iam in ed. 2 suspicatus sum. De divisione versum ambigi potest, antea tres versus discrispsi Σπ. τ. Μ. παισὶν | Μ. κ. τῷ | Μ. Α. νιεί, nunc quatuor: videtur hoc prooemium ex orthiis et spondeis maioribus constare, ut hoc sit diagramma:

```

  —  —  —  —  —  —
  —  —  —  —
  —  —  —  —  —  ^
  —  —  —  —

```

Leutsch Philol. XI 336 trochaeos semantos esse censet. Nauck in dimetros anapaestos redegit delens Μούσαις et τῷ. Dixit etiam de his versibus Buchholtz Tanzkunst des Euripides p. 56 et in Mus. Rhen. XXVIII 566, ubi trisyllabos iambos et trochaeos porrectos omnino admittendos esse negat. — Denique addo ex hoc Terpandreo exordio fictum esse versum hexametrum, quem latinus grammaticus Audax p. 14 ed. Keil ad Phemonoen refert: Σπένδωμεν Μούσαις καὶ τῷ μωσάρχω Φοίβω. — V. 1. Σπένδωμεν A, σπένδομεν CS. — Μνάμας Keil, legebatur μνάμαις, C μνήμαις. — V. 2. παισὶν A, πασι C, ποσί S. — Μώσαις scripsi et v. 3 Μωσάρχω, legebatur μούσαις et μωσάρχω. — V. 4. Λατοῦς A, Λητοῦς S, utrumque C, malim Λατῶς. — νιεί, νιεί A.

Fr. 4. Dionys. Halic. de compos. verb. c. 17: παράδειγμα δὲ αὐτοῦ (molossi) τόδε· ᾧ Ζηνὸς κτλ. *Terpandro* tribui, quemadmodum etiam

5.

Σοὶ δ' ἡμεῖς τετραγῆρην ἀποστρέξαντες αἰοιδᾶν
ἐπιτατόνῳ φόρμιγγι νέους κελαδήσομεν ὕμνους.

Leutsch Phil. XI 342 censet, qui trochaeis semantis constare existimat: mihi orthii quatuor videntur esse; fluctuat Rossbach I 99. Buchholtz Mus. Rh. XXVIII 567 vel in anapaestos redigit ᾧ Ζηνὸς καὶ | Ἀήδας κάλλι. σ. qui cum artis legibus pugnant, vel in quinque syllabarum versus Ζηνὸς καὶ Ἀήδας | κάλλιστοι (παῖδες) | σωτήρες (ναύταις) | εὐσέλιμων ναῶν nihil moratus Dionysii auctoritatem. — Ζανὸς scripsi, v. Ζηνὸς. — κάλλι-στοι, Schaefer καλλίστας coniecit. — Aliquando putavi haec augenda esse duobus vocabulis εὐσέλιμων ναῶν, quae suppeditare visus est Sext. Empir. p. 411, 1: καὶ τούτῳ συμφωνεῖ τὸ τοῦς Διοσκούρου ἀγαθούς τινὰς εἶναι δαίμονας σωτήρας εὐσέλιμων νεῶν, qui haud dubie nobilem alicuius poetae locum respexit. Postea hunc Sexti locum adhibui ad versum redintegrandum, quem sive ex iambo aliquo sive ex tragoedia adscripsit Aelian. V. H. I 30: φέρε, Διοσκουροὶ τοῖς δειλαίοις γενώ-μεθα σωτήρες ἔνθα καὶ ἀγαθοὶ παραστάται, τούτο δὴ τὸ λεγόμενον ἐπὶ τῶν θεῶν τούτων, καὶ poeta ille dixerit:

εὐσέλιμων νεῶν
σωτήρες ἔνθα ἀγαθοὶ παραστάται.

Fr. 5. Strabo XIII 618: οὗτος (Ἀρίων) μὲν οὖν κίθαροδός· καὶ Τέρπανδρον δὲ τῆς αὐτῆς μουσικῆς τεχνίτην γεγονέναι φασὶν καὶ τῆς αὐτῆς νῆσου, τὸν πρῶτον ἀντὶ τῆς τετραχόρδου λύρας ἐπιταχόρδῳ χρησάμενον, καθάπερ καὶ ἐν τοῖς ἀναφερομένοις ἔπεσιν εἰς αὐ-τὸν λέγεται. Σοὶ δ' κτλ. (ubi Dhi τετραγῆρην, et v. 2 DFhi εἶους, μοχ κελαδήσομεν). Eadem Euclid. Introd. Harm. 19 (Pappus Cram. Au. Par. I 56, 10). Dialecti legi satis facias ἀμὲς τετραγῆρην et νέως ὕμνωσ scribens. — Τετραγῆρην αἰοιδᾶν; Volkmann ad Plut. de mus. p. 81 componit sed dubitanter cum τετραοιδίῳ νόμῳ, quo nomine Terpandri hymnus insignis fuit: vid. Plut. de mus. c. 4, sed is ipse nomus unde hoc nomen consecutus sit incertum. Quod si illa Volkmani suspicio vera esset, censendum foret Terpandrum, cum prius in deum aliquem νόμον τετραοιδίον condidisset, postea in eundem deum novum hunc hymnum adornavisse. Τετραγῆρως αἰοιδᾶ est ut Strabo significat antiquissima musica, quae potuit etiam τετραχόρδος dici, qua ipse Terpander videtur in νόμῳ τεραοιδίῳ more maiorum usus esse, sed postea sprete antiqua simplicitate artem auxit et amplificavit, itaque in exordio nomi, qui videtur in locum veteris cantilenae substitutus esse, dicit se novum sive ἐπάχορδον μέλος condere: sed aliquot saeculis post haec ipsa artis forma nimis rudis visa est, hinc Aristophanes (ap. Miller Misc. 124) οὐχ οἷα πρῶτον ἦδον ἐπάχορδα, πάνθ' ὁμοῖα. Sed idem Terpander, qui ἐπάχορδα μέλη composuit, etiam priscam sacrorum carminum formam ac speciem immutavit: haec enim carmina, ut alio loco plane ostendam, olim quatuor tantum partibus constabant (ἀρχά, κατατροπά, ὀμφαλός, σφραγίς), quas Terpander tribus additis auxit (μεταρχά, μετακατατροπά, ἐπίλογος). cf. Pollux IV 66: μέρη δὲ τοῦ κίθαροδικοῦ νόμου, Τερπάνδρον κατανεύμαντος, ἐπτά· ἀρχά, μετ-αρχά, κατατροπά, μετακατατροπά, ὀμφαλός, σφραγίς, ἐπίλογος. Ita enim legendum est, vulgo ἔπαρχα (ἐπιταρχα) μέταρχα κατὰτροπα μετακατὰτροπα. — V. 1. σοὶ δ' ἡμεῖς, Euclid. ἡμεῖς τοι (τοι om. Bryenn.). — ἀποστρέξαντες Euclid., ἀποστρέψαντες Strabo. — αἰοιδᾶν cod. Bar. Bryenn., ceteri αἰοιδῆν. — V. 2. affert Clem. Alex. Strom. VI 814 om. poetae nom.

6.

"Ἐνθ' αἰχμά τε νέων θάλλει καὶ μῶσα λίγεια
καὶ δῖκα εὐρυνάγνια, καλῶν ἐπιτάροδος ἔργων.

7.

Plut. de Mus. c. 6: τὸ γὰρ πρὸς τοὺς θεοὺς ὡς βούλονται ἀφοσιούμενοι, ἐξέβαινον εὐθύς ἐπὶ τε τὴν Ὀμήρου καὶ τῶν ἄλλων ποιήσιν· δῆλον δὲ τοῦτ' ἔστι διὰ τῶν Τερπάνδρου προοιμίων.

8.

Io. Lyd. de mens. 72: Τέρπανδρός γε μὴν ὁ Λέσβιος Νύσαν λέγει τετιθηγηκέναι τὸν Διόνυσον, τὸν ὑπὸ τινων Σαβάξιον ὀνομαζόμενον, ἐκ Διὸς καὶ Περσεφόνης γενόμενον, εἶτα ὑπὸ τῶν Τιτάνων σπαραχθέντα. In theatri Attici sedilibus legitur ὑμνητρίας Νύσα(ς) τροφοῦ πειθοῦς et ὑμνητριῶν (N)ύσα(ς νύ)μψης, vid. Keil Philol. XXIII, 608.

Fr. 6. Plut. Lycurg. c. 21: ὅλως δ' ἂν τις ἐπιστήσας τοῖς Λακωνικοῖς ποιήμασιν . . . οὐ κακῶς ἠγήσαιο καὶ τὸν Τέρπανδρον καὶ τὸν Πίνδαρον τὴν ἀνδρείαν τῆ μουσικῇ συνάπτειν· ὁ μὲν γὰρ (Τέρπανδρος) οὕτως πεποίηκε περὶ τῶν Λακεδαιμονίων· "Ἐνθ' . . . εὐρυνάγνια. Integrum fragm. affert Arrian. Tact. 44, 3: ὥστε ἐς τὴνδε τὴν βασιλείαν, ἣν Ἀδριανὸς εἰκοστὸν τοῦτ' ἔτος βασιλεύει, πολὺ μᾶλλον ξυμβαίνειν μοι δοκεῖ τὰ ἔπη ταῦτα, ἧπερ ἐς τὴν πάλαι Λακεδαίμονα, ἔνθ' κτλ. — V. 1. μῶσα Arrian., μῶσα Plut. — λίγεια, ap. Plut. C λιγεῖ. Respicit huc Pindarus Ol. XIII 22 ἐν δὲ Μοῖσ' ἀδύπνοος, ἐν δ' Ἄρης ἀνθεὶ νέων οὐλίαις αἰχμαῖσιν ἀνδρῶν, laudes quibus Terpander Laconas ornavit, ad Corinthios transferens, quamquam fr. 199 simili praeconio Spartam ornavit. — V. 2. εὐρυνάγνια, Schneidewin εὐ εὐρυνάγνια, ego conieci εὐρυνάνασσα (nomen certe Εὐρυνάνασσα Spartae satis frequens, vid. Ahrens II 45. Keil Inscr. Spart. I et tituli Laconici in Annal. Inst. Arch. XXXIII) vel εὐθυνάγνια leniore medela adhibita, nisi forte licet tueri traditam scripturam Arati loco v. 105: Δίκη . . . ἀγχιρομένη δὲ γέροντας ἧέ που εἰν ἀγορῇ ἢ εὐρυνόροσ ἐν ἀγνιῇ. (Cognomen Δήμητρος Εὐρυνόδεια, huic deae satis conveniens, testatur Hesychius.) Est fortasse ex carmine, quo Lacedaemoniorum discordiam composuit, de quo carmine vide quae dixi ad Pindari fr. 268.

POLYMNASTUS.

1.

Pausanias I 14, 4: *Θάλης δ' ὁ Λακεδαιμονίους τὴν νόσον παύσας οὔτε ἄλλως προσήκων οὔτε πόλεως ἢν Ἐπιμενίδῃ τῆς αὐτῆς· ἀλλ' ὁ μὲν Κνώσσιος, Θάλητα δ' εἶναι φησι Γορτύμιον Πολύμναστος Κολοφώνιος, ἔπη Λακεδαιμονίους ἐς αὐτὸν ποιήσας.* Quod ἔπη dicit Pausanias, non melicum, sed vel heroicum vel elegiacum hoc carmen fuisse significat, cf. Theocriti epigr. in Archilochum 19, 5: *ὡς ἐμμελής τ' ἐγένετο κῆπιδέξιος Ἐπεά τε ποιεῖν πρὸς λύραν τ' αἰεῖν.* — Pindarus cum fr. 169 dicit: *φθέγμα μὲν πάγκοινον ἔγνωκας Πολυμνάστου Κολοφωνίου ἀνδρός,* Polymnasti sive apophthegma sive notum aliquem versum adhibuit: sed hoc verisimilius. Alia, quae de Polymnasto memoriae prodita sunt, nullas carminum reliquias suppeditant, vide Comment. de Com. Att. p. 230, ubi Cratini versus, quem servavit schol. Aristoph. Eq. 1284, ita videtur redintegrandus esse: *καὶ Πολυμνήστει' αἰεῖει μουσικὴν τ' Οἰωνίχου Μανθάνει.*

ALCMAN*).

ΕΙΣ ΔΙΑ ΛΥΚΑΙΟΝ. 1—8.

1. [1.]

ζ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 ζ υ υ υ υ υ υ υ
 υ ζ υ υ υ υ ζ υ υ υ

Alcman. Grammatici, qui Alcmanis carmina in ordinem redegerunt, poemata in deorum honorem composita praemiserunt, quos quoad licuit secutus sum: nam varia carminum genera, quae videntur grammatici separatim edidisse, nos aegre discernimus propter reliquiarum paucitatem. Erant hymni i. e. poemata quae ad similitudinem carminum, quibus hymnorum proprium est nomen, prope accedebant, erant paeanes, hyporchemata et inprimis parthenia: hoc genus carminum, quod Alcman praeter cetera frequentavit, fortasse compluribus libris comprehensum fuit. Orsi autem sunt grammatici ut par erat a carmine in *Iovem*. Huius hymni argumentum illustrat Himer. Or. V 3: Ἀλκμαίων δ' ὁ τὴν Δώριον λῦραν Ἀυδίοις κεράσας ἄσμασιν, ἐτύγγανε μὲν διὰ τῆς Σπάρτης εἰς Διὸς Ἀνικαίου κομίζων ἕσματα, οὐ μὴν παρήλθε τὴν Σπαρτην, πρὶν καὶ αὐτὴν τὴν πόλιν καὶ Διοσκόρουσ ἀσπιάσασθαι. Nam haec verba haud dubie significant poetam hymno in Iovem inseruisse Spartaee et Dioscurorum laudes. At composuit poeta etiam peculiare carmen in Dioscuros, atque huic carmini vel propter argumenti similitudinem grammatici secundum tribuerunt locum (vid. fr. 9). Et ipsi quidem numeri versuum indicio sunt, utrum fragmentum aliquod de Dioscuris ad hymnum I an ad hymnum II pertineat, nam hymnus I constat, ut testatur Maximus Planudes, strophis ternorum versuum, sed ἀνομοίων, quae usque iterabantur, sed hymnus II dispari numerorum genere et strophis ut videtur amplioribus; verum ubi poetae sententia tantum refertur, ambigi licet, quo quidque sit referendum. Dissertit de his Schneidewin ad Orion. p. 1 seqq., sed veram rei rationem non perspexit. Hymni in Iovem singulae strophae ternis constant versibus, duobus dactylicis, tertio iambico: verum hic versus negotium facessit, nam quarto loco bis reperitur spondeus (fr. 4 et 6), qui trimetrorum legi prorsus adversatur. Itaque olim existimavi trochaicum esse trimetrum

*) Numeri adiecti sunt editionis Welckerianae.

Μῶσ' ἄγε, Μῶσα λίγεια πολυμμελῆς
αἰενάοιδε μέλος
νεοχμὸν ἄρχε παρσένοις αἰίδεν.

819

2. [31.]

. Ἐγώνγα δ' αἰίσομαι
ἐκ Διὸς ἀρχομένα.

anacrusi auctum, cuius tertius pes vice dipodiae trochaicae fungatur, velut est in hyporchemate laconico ap. Aristoph. Lysistr. 1253:

Ποττὰ κᾶλα, τὼς Μήδως τ' ἐνίκων.

Sed tamen scrupulus iniicitur, quod alias in hac versus sede spondei loco etiam iambus reperitur, velut fr. 1 v. 3 et fr. 7. Praeterea, quoniam haec Alcmanica stropha ad similitudinem Archilochiae:

Καὶ βήσσας ὄρεων δυσπαιπάλους
οἶος ἦν ἐπ' ἦβης·
ὄγμος κακῶν δὲ γήραος καθαιρεῖ.

prope accedit, consentaneum est clausulam quoque non plane diversam fuisse. Novavit tamen hic quoque aliquid Alcman, etenim versus iambicus non tribus dipodiis, sed duabus tripodiis constat, quemadmodum est in Anacreontis versu fr. 93:

Ἔ ραννὲ δὴ λην, πολλοῖσι γὰρ μέλεις.

Vel sic tamen duo versus refragari videntur, sed fr. 4 ἀγνὸς ut legatur ipsa sententia flagitat, fr. 7 κέκλαγ', quam formam doricae dialecti lex requirit, non perfecti, sed aoristi formam esse censeo. Ita iam omnis difficultas remota est.

Fr. 1. Maxim. Plan. Rhett. V p. 510 ed. Walz. postquam aliud Alcmanis fr. (36) attulit, pergit: ἐξ ἀνομοίων δὲ (στροφῆ συγκειμένη) ὡς τόδε· Μῶσ' κτλ. et v. 3 Priscian. de metr. Terent. 251 ed. Lindem. (II 425 Keil) nominatim ex Alcmane affert: „Alcman autem in primo catalectum trimetrum fecit habentem in quarto loco modo iambum, modo spondeum sic: Νεοχμὸν ἄρχε παρσένοις αἰίδεν.“ Est autem ipsum huius hymni exordium. — V. 1 affert Et. M. 589, 47 sine poetae nomine: Μῶσά γε Μῶσα λίγεια. et Apollon. de Synt. I 4, ubi vulgo Μῶσα γε λιγεία. — πολυμμελῆς Ven., πολυμελής Ald., πολυμελῆς rell. — V. 2. αἰενάοιδε de coniectura restitui (de accentu cf. Arcad. p. 86), sive αἰινάοιδε malis, quamquam Dorienses etiam αἰέν dixisse testatur Cram. An. Ox. I 71, 19, vulgo αἰεί δὲ, unde Hermann αἰοιδᾶς, sed cod. Par. 2918 αἰέν αἰίδε, sch. An. αἰέν αἰίδε, quod ipsum recepit Walz. Hartung αλολάοιδε scripsit. — V. 3. νεοχμὸν, ap. Plan. cod. Par. 2916 νεωχμὸν, ut Erotian. 262: Νεωχμὸν (Klein νεοχμὸν) νεώτατον, ὡς καὶ Ἀλκμάν ἐν α' (AB αη') μελῶν. ap. Prisc. libri νεομον. — παρσένοις Prisc. libri, sed codd. Plan. πάρ σ' ἐνοις, ἐπ' ἀρσένοις, ἐπ' ἀρσενας. — αἰίδεν, ap. Prisc. libri αἰειδεν, ap. Planud. καὶ αἰίδε. Alcman et αἰίδεν et αἰείδην dixit, cf. Et. M. p. 327.

Fr. 2. Vita Arati ed. Buhle II 437: ἀγνοοῦσι δὲ ὅτι καὶ Πίνδαρος κατεχρήσατο τῷ ἐπι τούτῳ, λέγων· ὅθεν περ καὶ Ὀμηρίδαι ἄρχονται, Διὸς ἐκ προσιμίον· καὶ Ἀλκμάν· ἐγὼ δὲ αἰεί σοι με ἐκ Διὸς ἀρχόμενα. Valckenaer ἐγὼ δ' αἰίσομαι ἐκ Δ. ἀρχόμενος, scripsi ἐγώνγα (nisi malis ἐγὼ λίγ') et ἀρχομένα, nam puellarum chorus hoc carmen cantavit, ut fr. 1 v. 3 docet.

3. [78.]

Ἦμέ τε καὶ σφετέρως
ἵππως

4. [2.]

820

Καὶ ναὸς ἀγνὸς εὐπύργω Σεράπνας.

5.

Schol. Eurip. Troad. v. 210: οἰκητήριον δέ φησι τὰς Θεράπνας τῶν Διοσκούρων παρόσον ὑπὸ τὴν γῆν τῆς Θεράπνης εἶναι λέγονται ζῶντες, ὡς Ἀλκμάν (A ἀλκ . . . , N ἀλμαίων) φησιν.

* 6.

Χερσόνδε κωφὸν ἐν φύκεσσι πιτνεῖ.

Fr. 3. Apollon. de pron. 399 B de pronominum abusione disputans: πλεῖστα γοῦν ἔστι παρ' ἑτέροις εὐρεῖν, σφέτερον πατέρα ἀντὶ τοῦ ἡμέτερον. ἀντὶ τοῦ τεὰ τοι κήδεα λέξον ἕα παρὰ Καλλιμάχῳ, καὶ πάλιν παρ' αὐτῷ ἀντὶ τοῦ σφωϊτέρον. Ἀλκμάν. Ἦμέ κτλ. Callimacho Alcmanica tribuere vult Ahrens Dialect. Dor. 263, existimans Callimachum in hymno aliquo in Castores dixisse: Ἀλκμάν ἡμέ τε κ. σφ. ἵππως (ἐκλείσσειν.) Non animadverterunt homines docti Callimachi testimonium satis incommodum locum obtinere; ne iustus disputationis cursus turbetur, eximenda sunt verba: ἀντὶ τοῦ τεὰ τὸ

Κήδεα λέξον ἕα

παρὰ Καλλιμάχῳ, quae postea a grammatico aliquo adscripta ex margine in verborum ordinem se insinuaverunt. Apollonius usus Hesiodi Operum exordio (σφέτερον πατέρα) dicit eundem poetam σφέτερος pro σφωϊτέρος usurpavisse (in perdito aliquo carmine); tum eundem usum duobus Alcmanicis exemplis confirmat. Neque enim iusta est causa, cur antiquioribus poetis hunc usum abiudicemus, de quo quae Cobet (Ἐρωτῆς λόγιος I 260 seqq.) disputavit, religiose examinanda sunt: nam ut solet confidenter et pro imperio veteres scriptores castigat, imperitiae alios insimulans, ipse erroris non immunis.

Fr. 4. Priscian. de metr. Terent. 251 (II 428 Keil) postquam fr. 1 v. 3 attulit: Καὶ ναὸς ἀγνῶς εὐπύργω Σεράπνας (εντυργῶν εραπνας A, versum omisit R): „Hic quarto loco spondeum habet.“ ut certum sit hunc versum ad idem carmen pertinere, ex quo petitum est fr. 1. Cf. Harpocr. 95, 20: Θεράπναι (ABC Θεράπνη) τόπος ἔστιν ἐν Λακεδαιμόνι, οὗ μνημονεύει καὶ Ἀλκμάν (A Ἀλκαῖος) ἐν α'. Similia Phot. 85, 7 et Suid. v. Θεράπναι. Therapnis Dioscurorum templum sanctissimum, vid. fragm. 5. Pausan. III 20, 1 et Schol. Pind. Isthm. I 43. — ἀγνὸς scripsi, quod Hermann correxerit, legebatur ἀγνῶς.

Fr. 6. Priscian. ibid. pergit: „Similiter Χερσόνδε (Χέρσονδε Ald., ΧΕΡΣΑΝΔΕ RVA) κωφὸν (ΚΩΦΩΝ A) ἐν φύκεσσι (Ald. φύκεισι, A φύκεσσι) πιτνεῖ (om. R, antea scripsi πίτνει). Quarto loco spondeum posuit, nam φν producitur teste Heliodoro, qui ait Simonidem hoc frequenter facere.“ Apparet hunc quoque versum Alcmanis ex eodem carmine esse.

7. [6.]

Ἄ Μῶσα κέκλαγ', ἃ λίγεια Σειρήν.

*8.

*Τῶς τέκε οἱ θυγάτηρ
Γλαύκῳ μάκαιρα.*

ΕΙΣ ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΥΣ. 9—11.

822

9. [3.]

Ὡ Ἰ Ὡ — Ὡ Ἰ Ὡ — Ὡ Ἰ Ὡ — Ὡ Ἰ Ὡ —
Ὡ Ἰ Ὡ — Ὡ Ἰ Ὡ . . .

*Κάστωρ τε πάλων ὠκέων δματῆρες, ἱππῶται σοφοί,
καὶ Πολυδεύκης κυδρός.*

Fr. 7. Aristid. II 508: Ἀκούεις δὲ καὶ τοῦ Λάκωνος λέγοντος εἰς αὐτόν τε καὶ τὸν χορόν· Ἡ Μῶσα κεκλήγει, ἢ λίγεια Σειρήν, ubi Γ κεκλήγη, Welcker κέκληγ', ἢ correxit, Schneidewin ἃ scripsit, ego κέκλαγ' ἃ substitui, quod ἔκλαγε, non κέκληγε esse puto. Versum ut huc referrem me non tantum numerorum similitudo permovet, sed confirmat hanc suspicionem ipse Aristides cum addit: προστίθει δὲ κάκεινο, ὅτι αὐτῆς τῆς Μούσης δεηθεῖς κατ' ἀρχὰς ὁ ποιητής, ἔν' ἐνεργὸς ἐπ' αὐτῆς γένοιτο, εἶτα ὥσπερ ἐξέστη καὶ φησὶν, ὅτι τοῦτο ἐκείνο χορὸς αὐτὸς ἀντὶ τῆς Μούσης γεγύνηται. Vides quam apte haec conveniant, si sumamus fr. 1 proxime praecessisse.

Fr. 8. Schol. Apoll. Rhod. I 146: Φερεκῦδης δὲ ἐν τῇ β' ἐκ Ἀκοφόντης τῆς Πλευρώνας Λήδαν καὶ Ἀλθαίαν θεστίῳ γενέσθαι φησὶν· ὅτι δὲ Γλαύκον ἐστὶ καὶ Ἀλθαίας ἀνίττεται λέγων· τοὺς τέκε θυγάτηρ Γλαύκῳ μάκαιρα. φασὶ τὸν μὲν Πολυδεύην Διός, τὸν δὲ Κάστορα Τυνδάρεω. Apparet Ἀλθαίας ortum esse ex errore, nomine quod in superiore versu legitur repetito; scripsi Ἀλκμάν· τῶς τέκε οἱ θ. Γλαύκῳ μάκαιρα.

Fr. 9. Herodian. περὶ σχημ. 61: Ἀλκμανικὸν σχῆμα τὸ μεσάζον τὴν ἐπαλλήλων ὀνομάτων ἢ ὀρημάτων θέσιν πληθυντικοῖς ἢ δυτικοῖς ὀνόμασιν ἢ ὀρημασι. τέσσαρα δὲ παρὰ τῷ ποιητῇ τοιαῦτα· ἦχι ἑοῶς Σιμόεις συμβάλλετον ἠδὲ Σκάμανδρος. πλεονάζει δὲ τοῦτο τὸ σχῆμα παρ' Ἀλκμάνι τῷ λυρικοῦ, ὅθεν καὶ Ἀλκμανικὸν ὠνόμασται. εὐθύς γοῦν ἐν τῇ δευτέρῃ ᾠδῇ παρελήθηται· Κάστωρ τε (Α κάστορε) π. ὠκέων (ita A, ὠκεα CD, om. B) δαμάντορες (Α, δαμαντῆρες BCD) ἱππῶται σοφοί (ἱππῶτα σοφῶ CD) κ. Π. κυδρός (B κύδρος, CD κύδεος). Eadem Schol. Pind. Pyth. IV 318 ubi ταχέων δμητῆρες (unde δματῆρες cum Schneidewino scripsi), Schol. Od. κ 513, ubi Κάστωρ ὠκ. Π. ἐλατῆρες καὶ Πολυδεύκης, eademque iterat Eustath. 1667, 34, nisi quod ἐλατῆρες et Πολυδεύκεις exhibet. — V. 2. Πολυδεύκης scripsi, legebatur Πολυδεύκης, cf. fr. 23 pag. I v. 1. Welcker Mus. Rhen. X 405 sic constituit:

*Κάστωρ τε πάλων ὠκέων δαμάντορε,
ἱππῶτα σοφῶ,
καὶ Πολυδεύκης κυδρός.*

* 10. [66.]

Καὶ κῆνος ἐν σάλεσσι πολλοῖς ἤμενος μάκαρος ἀνήρ.

* 11.

Μάκαρος ἐκεῖνος.

12.

821

Schol. cod. Bernens. ad Virg. Georg. III 89: „Amycla urbs in Peloponneso: equos autem a Neptuno Iunoni datos Aleman lyricus dicit Cyllarum et Xanthum, quorum Polluci Cyllarum, Xanthum fratri eius concessum esse dictum est; Cyllarus enim equus fuit Pollucis, et magni currus Achillis.“

13. [3.]

Pausan. I 41, 4: Μεγαρέως δὲ Τίμαλκον παῖδα τίς μὲν ἐς Ἄφιδναν ἐλθεῖν μετὰ τῶν Διοσκούρων ἔγραψε; πῶς δ' ἂν ἀφικόμενος ἀνααιρεθῆναι νομίζοιτο ὑπὸ Θησέως; ὅπου καὶ Ἀλκμὰν ποιήσας ἄσμα ἐς τοὺς Διοσκούρους, ὡς Ἀθήνας (Ἀφιδνας) ἔλοιεν καὶ τὴν Θησέως ἀγάγειεν μητέρα ἀλχμάλκτον, ὅμως Θησέα φησὶν αὐτὸν ἀπεῖναι. Cf. Schol. Hom. Il. γ 242: Ἐλένη ἀρπασθεῖσα ὑπὸ Ἀλεξάνδρου, ἀγνοοῦσα τὸ συμβεβηκὸς μεταξὺ τοῖς ἀδελφοῖς Διοσκούροις κακόν, ὑπολαμβάνει δι' αἰσχύνης αὐτῆς μὴ πεπορευῆσθαι τούτους εἰς Ἴλιον, ἐπειδὴ προτέρως ὑπὸ Θησέως ἠρπάσθη, καθὼς προείρηται. Διὰ γὰρ

Fr. 10. Hephaest. 3 sine poetae nom.: Ἦτοι γὰρ λήγει (A λήξει) εἰς δύο σύμφωνα, οἷον Τίρυνς, οὐδέ τι τεῖχος ἐπήρασε (hoc ex epico poeta petitum videtur) καί. Καὶ κεῖνος (sic AF1HB, καὶ κεῖνος E, κάκεινος Turn. C) ἐν σάλεσιν (Welcker σαλέσιν i. e. θαλέσσιν, Pauwius et Hermann recte σάλεσσιν) ἤμενος (E κείμενος γρ. ἤμενος, A ἡμένος, Turn. in calce κείμενος) μάκαρος ἀνήρ (A ἀνῆρ). Redintegratus est Alemanis versus ex Apollon. de pronom. 335 B: Αἰολεῖς κῆνος, . . . Δωριεῖς τῆνος . . . σπανίως διὰ τοῦ κ, Καὶ κεῖνος ἐν σάλεσιν πολλοῖς ἤμενος, Ἀλκμάν. Versus huc a me relatus propter numerorum similitudinem, quos non admodum frequentasse videtur Aleman. Aleman Herculem dicere videtur, qui vitae aerumnis defunctus consummata felicitate fruebatur. Herculem, quem Graeci heroicis vel divinis honoribus colere solebant, etiam post mortem ἀνδρα dici a poeta illius saeculi et Spartano equidem non miror: nam Sparta quidem Herculis sacra non videntur ea religione, quam in plerisque aliis civitatibus deprehendimus, culta fuisse. Ἡρακλεῖον, quod Pausan. III 15, 3 et 5 memorat, haud dubie iam fuit dedicatum, cum Aleman hoc carmen condidit; alia Herculis signa idem memorat III 14, 6 et 9.

Fr. 11. Apollon. de pron. 334 A: Ἀλλὰ καὶ Ἀλκμὰν πρώτῳ Μάκαρος ἐκεῖνος φησί. Non est, ut putant, idem fragmentum atque praegressum, sed poeta non sine vi quadam illa repetit, auctiore pronominis forma usus. Nam ex eodem carmine utrumque fragmentum esse petitum non est dubium. Commodè autem Apollon. hic indicat, ex primo libro locum desumptum esse.

τὴν τότε γενομένην ἀρπαγὴν Ἄφιδνα πόλις Ἀττικῆς πορθεῖται καὶ τιρώσκειται Κάστωρ ὑπ' Ἀφιδνοῦ τοῦ τότε βασιλέως κατὰ τὸν δεξιὸν μῦθον· οἱ δὲ Διόσκουροι, Θησέως μὴ τυχόντες, λαφυραγωγούσι τὰς Ἀφιδνας (Ἀθήνας A). ἡ ἱστορία παρὰ τοῖς Πολεμωνίοις (unus cod. τελαμωνίους) ἢ τοῖς (ἢ τοι D) κυκλικοῖς καὶ ἀπὸ μέρους παρὰ Ἀλκμᾶν τῷ λυρικῷ (de quo difficillimo loco cf. Prelleri Polemo p. 16 seqq.). Ἀθήνας, non Ἀφιδνας et apud Pausaniam et in schol. II. legendum esse contendit Schubart (Methodologie der Kritik p. 95), sed quod utitur ad illam lectionem stabiliendam versiculo, qui legebatur in arca Cypseli (Pausan. V 19, 3) Τυνδαρίδα Ἐλέναν φέρετον, Αἴθραν δ' ἔλκετον Ἀθάναθεν, omnino fallitur: non nego ita scriptum fuisse in arca, quamquam Ἀθάναθεν fortasse ipsius Pausaniae vel eius librariorum error est; at poeta scripserat: Τυνδαρίδα Ἐλέναν φέρετον Αἴθραν τ' Ἀφιδναθεν. quae artifex addito verbo ἔλκετον interpolavit. — Quod Schneidewin duce O. Müllero tribuere vult Alemani ap. Hesych.: Ἀσανέων πόλιν· τὰς Ἀφιδνας· ubi Palmerius Ἀσαναίων correxit, fortasse ex hymno II petitum.

14. [3.]

Pausan. III 26, 2: Θαλαμῶν δὲ ἀπέχει σταδίους εἴκοσιν ὀνομαζομένη Πέφνος ἐπὶ θαλάσῃ, πρόκειται δὲ νησὶς πέτρας τῶν μεγάλων οὐ μείζων, Πέφνος καὶ ταύτῃ τὸ ὄνομα· τεχθῆναι δὲ ἐνταῦθα τοὺς Διοσκούρους φασὶν οἱ Θαλαμᾶται· τοῦτο μὲν δὴ καὶ Ἀλκμᾶνα ἐν ἄσματι οἶδα εἰπόντα· τραφῆναι δὲ οὐκέτι ἐν τῇ Πέφνω φασὶν αὐτούς, ἀλλ' Ἐρμῆν τὸν ἐς Πελλάναν κομίσαντα εἶναι. — Fr. 12. 13. 14 hoc loco collocavi: nam non licet decernere, quid horum in primo, quid in secundo hymno Aleman memoraverit, ac verisimile est poetam etiam in aliis carminibus Castorum fabularem historiam attigisse, id quod reliquiae Parthenii carminis fr. 23 plane ostendunt.

15.

823

Schol. Clem. Alex. T. IV 107 ed. Klotz: Ἴπποκόων τις ἐγένετο Λακεδαιμόνιος, οὗ υἱὸς ἀπὸ τοῦ πατρὸς λεγόμενοι Ἴπποκοωντίδαι ἐφόνευσαν τὸν Λικυμνίου υἱόν, Οἰωνὸν ὀνόματι, συνόντα τῷ Ἡρακλεῖ, ἀγανακτήσαντες ἐπὶ τῷ πεφονεῦσθαι ὑπ' αὐτοῦ κύνα αὐτῶν· καὶ δὴ ἀγανακτήσας ἐπὶ τούτοις ὁ Ἡρακλῆς πόλεμον συγχοτεῖ καὶ αὐτῶν καὶ πολλοὺς ἀναίρει, ὅτε καὶ αὐτὸς τὴν χεῖρα ἐπλήρη μέμνηται καὶ Ἀλκμᾶν ἐν α'. μέμνηται καὶ Εὐφορίων ἐν Θρακί τῶν Ἴπποκόωντος παίδων, τῶν ἀντιμνηστήρων τῶν Διοσκούρων. Attigit

hanc famam etiam Plutarch. Qu. Rom. 90, ubi dicit propter Oeoni caedem canes Herculi invisos esse, deinde addit in pugna adversus Hippocoontidas etiam Iphiclem Herculis fratrum occisum esse. — Dubitanter schol. Clem. huc rettuli: nam scholiasta hic Herculem solum Hippocoontidas devicisse dicere videtur, neque aliter Apollod. Bibl. III 10, 5: Ἴπποκόωντος μὲν οὖν ἐγένοντο παῖδες Δορυκλῆς, Σκαῖος, Ἐναρσφόρος (ita Heyne, legebatur Ἐμάρσφορος), Εὐτείχης (ita libri, vulgo Εὐτύχης), Βουκόλος, Λυκάν (ita libri praeter P, qui Λύκανον, vulgo Λύκων), Τέβρος, Ἴπποθοος, Εὐρύτος, Ἴπποκορυστής, Ἀλκίνους, Ἀλκων. τούτους Ἴπποκόων ἔχων παῖδας Ἰκαρίωνα καὶ Τυνδάρεων ἐξέβαλε Λακεδαίμονος· οἱ δὲ φεύγουσι πρὸς Θεστίων καὶ συμμαχοῦσιν αὐτῷ πρὸς τοὺς ὁμόρους πόλεμον ἔχοντι. καὶ γαμῆ Τυνδάρεως Θεστίων θυγατέρα Λήδαν. αὐτῆς δέ, ὅτε Ἡρακλῆς Ἴπποκόωντα καὶ τοὺς τούτου παῖδας ἀπέκτεινε, κατέροχθαι καὶ παραλαμβάνει Τυνδάρεως τὴν βασιλείαν ubi Apollodorus epicus poetas, ut opinor, Hesiodi κατάλογον γυναικῶν, secutus est: ac similiter supra II 7, 3, postquam narravit Herculis expeditioni contra Hippocoontidas etiam Cephea cum viginti filiis interfuisse eosque omnes una cum Iphicle interemptos esse, dicit Tyndareum ab Hercule Hippocoontidis victis in regnum restitutum esse: Ἡρακλῆς δὲ κτείνας τὸν Ἴπποκόωντα καὶ τοὺς παῖδας αὐτοῦ, χειρῶσάμενος τὴν πόλιν, Τυνδάρεω (scr. Τυνδάρεων) καταγαγὼν τὴν βασιλείαν παρέδωκε τούτῳ: et ad eundem fere modum Diodor. IV 33 haec enarrat. Verum etiam Tyndareum et 824 filios huic pugnae interfuisse verisimile est: certe Spartanorum haec memoria fuisse videtur, hinc in Apollinis Amyclaei solio inerat Τυνδάρεω πρὸς Εὐρύτον μάχη (Paus. III 18, 11), qui Eurytus fuit Hippocoontis filius. Secundum Pausaniam III 15, 5 Hercules bis pugnavit cum Hippocoontidis Oeoni caedem ulturus, primum solus ut videtur, ac tunc vulneratus est, postea maioribus opibus adiutus extinxit adversarios. Si ad hunc modum Alcman rem exposuit, potuit in hymno in Dioscuros Herculis vulnerati mentionem facere. Interitum Hippocoontidarum poeta in Parthenio fr. 23 enarravit, hinc Ahrens ap. schol. Clem. ἐν α' (τῶν Παρθενείων) scribendum putat, quemadmodum est fr. 24 ἐν ἀρχῇ τοῦ δευτέρου τῶν Παρθενείων ἀσμάτων: sed ibi ambigas, utrum secundum carmen an secundus liber Partheniorum dicatur.

(ΕΙΣ ΗΡΑΝ.)

839

16. [29.]

Καὶ τὴν εὖχομαι φέροισα
τόνδ' ἐλιχρύσω πυλεῶνα
κῆρατῶ κνπαίρω.

(ΕΙΣ ΑΠΟΛΛΩΝΑ.)

840

17. [67.]

Ἐμέ, Λατοῖδα, τέο δαυχοφόρον.

ΕΙΣ ΑΡΤΕΜΙΝ.

* 18. [113.]

Ἐπαμμένα πέρι δέρματα θηρῶν.

* 19.

Οὐδὲ τῶ Κνακάλω οὐδὲ τῶ Νυρσύλα.

Fr. 16. Athen. XV 681 A: Μνημονεύει αὐτοῦ (τοῦ ἐλιχρύσου) Ἀλκμάν ἐν τούτοις· καὶ τιν' εὖχ. κτλ. — V. 1. καὶ τὴν scripsi, Casaubonus καὶ τιν, vulgo καὶ τιν'. — εὖχομαι, Hecker ἔρχομαι. — φέροισα A, φέροισαν Cant. L. — V. 2. πυλεῶνα κῆρατῶ Boissonade, πυλέωνα ἀκηράτω Casaubonus (quod probans Hartung καὶ κνπαίρω scripsit), πύλεω ἀκηράτων Cant. L. — V. 3. κνπαίρω Welcker, κνπίρω libri, cf. Eust. Od. 1648, 7: καὶ κύπειρον κύπαιρον παρ' Ἀλκμᾶνι. atque etiam apud Homerum II. Φ 351 αἱ ἐκ τῶν πόλεων hanc formam suppeditabant. Ex hymno in Iunonem haec esse petita docet Athen. XV 678 A: Πυλεῶν· οὗτος καλεῖται ὁ στέφανος, ὃν τῇ Ἥρᾳ περιτιθέασιν οἱ Λάκωνες, ὡς φησι Πάμφιλος.

Fr. 17. Apollon. de pron. 356 B: Ἡ σέο μεταβάλλει τὸ σ εἰς τὸ τ παρὰ Διοριεύσιν, Ἀλκμάν· ἐμὲ Λατοῖδα τέο δ' ἀχοσχορον. quod correxi; δαυχοφόρον i. e. δαφνηφόρον: quamquam alia quoque tentari possunt, velut τέο δέκεν χορόν, vel τέο τ' ἀγάλλοις χ., ut ex hymno in Dianam sit. Hermann coni. Ἀλκμάν ἐν ε'. Λατοῖδα, τέο δ' ἀρχέχορον, cf. inscriptionem Lesbiacam ap. Conze (Iter Lesb.) tab. XVII 1: τᾶς τε Ἀρτέμιδος καὶ Ἀπόλλωνος Μαλιόντος (corr. Μαλόεντος) ἀρχίχορον. Schneidewin τέο λάχος χορόν.

Fr. 18. Schol. Hom. II. Φ 485: ἐναίρειν, φονεύειν ἢ συνλεύειν· περιάπτεται γὰρ (ἢ Ἀρτεμις) νεβρίδας· Ἀλκμάν· ἐπάμεναι παρὰ δ. Θ. Scripsi ἐπαμμένα πέρι, (Hartung ἐπειμένα πέρι praeoptavit.) et iam Welcker ἐπαμμένα coniecit.

Fr. 19. Schol. Hephaest. p. 77 ed. 2 Gaisf.: Ἠλιόδωρος δέ φησι κοσμίαν εἶναι τῶν παιωνικῶν τὴν κατὰ πόδα τομὴν, ὅπως ἢ ἀνάπανσις διδοῦσα χρόνον ἐξασήμους τὰς βάσεις ποιῇ καὶ ἰσομερεῖς ὡς τὰς ἄλλας. οἶον· οὐδὲ τῶ κνακάλω οὐδὲ τῶ νυρσύλα. Alcmanis haud dubie sit versus, ex carmine aliquo in Dianam petitus, quod testificatur Menander, cuius locum infra fr. 21 adscripsi: et quod ille dicit

20. [18.]

Θριδακίσκας τε καὶ κριβάνας νῶντος.

ΕΙΣ ΑΦΡΟΔΙΤΑΝ.

841

21. [33.]

Κύπρον ἱμερτὰν λιποῖσα καὶ Πάφον περιρρῶταν.

(Π Α Ι Α Ν.)

22. [37.]

— υ υ υ — υ υ υ — υ
 υ — — υ υ — υ υ — υ
 υ υ — — υ υ — —

poetam excitare deam ex plurimis montibus, fluviis, urbibus, plane convenit: nam Cnacalus Arcadiae mons Dianae sacer, vid. Paus. VIII 23, 4: Καρνάταις δὲ ἱερὰ θεῶν Ποσειδῶνός ἐστι καὶ ἐπικληθὴν Κνακαλησίας Ἀρτέμιδος· ἐστὶ δὲ αὐτοῖς καὶ ὄρος Κνάκαλος, ἔνθα ἐπέτειον τελετὴν ἄγουσι τῇ Ἀρτέμιδι. A rupium colore videtur mons nomen traxisse, quemadmodum etiam in Laconica prope Ian fuit ὄρος Κνακάδιον Paus. III 24, 6. Alterum nomen Νυρσύλα vel montis vel fluvii fuisse videtur. Male Westphal hiatu offensus, qui satis habet excusationis, οὐδὲ τῶν κνωδάλων οὐδὲ τῶν * υροῦλων.

Fr. 20. Athen. III 114 F: Αἱ δὲ παρ' Ἀλκμᾶνι θριδακίσκαι λεγόμεναι αἱ αὐταὶ εἰσι ταῖς Ἀττικαῖς θριδακίναῖς (cf. Hesych. θριδακίναῖ) λέγει δὲ οὕτως ὁ Ἀλκμάν· Θριδακίσκα (ita AC, θριδακίσκαι B, θριδακίσκας PVL) τε καὶ κριβανατός (P κριβανατός· Σωσίβιος δ' ἐν τρίτῳ περὶ Ἀλκμᾶνος κριβανα φησὶ λέγεσθαι πλακοῦντάς τινας τῷ σχήματι μαστοειδεῖς, ubi κριβάνας pro κριβανα scribendum esse docet alter locus Athenaei, adde Hesych. κριβάνας· πλακοῦντίας τινας. Antea scripsi . . θριδακίσκα καὶ κριβανατός . . in iambos haec redigens, sed Alemanem θριδακίσκαν, non θριδακίσκον dixisse ipse Athenaeus confirmat: Sed locus nondum in integrum restitutus, fortasse scribendum: Θριδακίσκας τε καὶ κριβανατός (vel τῶς) φέρε, vel quod magis placet Θριδακίσκας τε καὶ κριβάνας νῶντος, cf. Photius νῶντος· σωρευόντος, itaque hoc recepi. Versus est creticus, quem ut hymno in Dianam adscriberem non tam prioris fr. 19 similitudo fecit, sed Athenaei locus XIV 646 A: κριβάνας (PLV κριβάνας) πλακοῦντάς τινας ὀνομαστικῶς Ἀπολλόδαρος παρ' Ἀλκμᾶν· ὁμοίως καὶ Σωσίβιος ἐν τρίτῳ περὶ Ἀλκμᾶνος, τῷ σχήματι μαστοειδεῖς φάσκων εἶναι αὐτούς· χρῆσθαι δ' αὐτοῖς Λάκωνας πρὸς τὰς τῶν γυναικῶν ἐστιάσεις, περιφέρειν τε αὐτούς, ὅταν μέλλωσιν ἄδειν τὸ παρεσκευασμένον ἐγκώμιον τῆς παρθένου αἰ ἐν τῷ χορῷ ἀκόλουθοι. ubi παρθένος haud dubie Diana dicitur.

Fr. 21. Strabo VIII 340: Καὶ Ἀλκμᾶν· Κύπρον κτλ. Eadem Eust. II. 305, 34. Respicit hic Menander Walzii Rhet. IX 135: Μέτρον μέντοι τῶν κλητικῶν ὕμνων ἐν μὲν ποιήσει ἐπιμηκέστερον· ἅμα μὲν γὰρ ἐκ πολλῶν τόπων ἔξεστιν τοὺς θεοὺς ἐπικαλεῖν ὡς παρὰ Σαπφοῖ καὶ τῷ Ἀλκμᾶνι πολλαχοῦ εὐρύσκομεν· τὴν μὲν γὰρ Ἀρτεμιν ἐκ μυθίων ὀρέων, ἠμρίων δὲ πόλεων, ἔτι δὲ ποταμῶν ἀνακαλεῖ· τὴν δὲ Ἀφροδίτην Κύπρον, Κνίδον, Συρίαν, πολλαχόθεν ἀνακαλεῖ κτλ.

Fr. 22. Strabo X 482: τὰ δὲ συσσίτια ἀνδρεῖα παρὰ μὲν τοῖς Κρη-

Φοίναις δὲ καὶ ἐν θιάσοισιν
ἀνδρείων παρὰ δαιτυμόνεσσιν
πρέπει παιᾶνα κατάρχειν.

23.

824

Insignes hae reliquiae carminis Parthenii ex Aegyptiacorum sepulcrorum situ in lucem protractae sunt: repperit hoc chartae fragmentum Mariette anno 1855 in sepulcro, quod fuit haud ita procul a secunda Pyramide, eamque chartam Eggero permisit qui, postquam Brunet de Presle recte perspexit Alcmanis esse versus, edidit in libro, qui inscriptus est: *Mémoires d'histoire ancienne et de philologie* Parisiis 1863 p. 159 seqq.

Paginae sunt tres, sed primae paginae pars sinistra abscissa ita ut nullus versus sit integer; tertiae paginae deterrima est conditio, nam etiam postquam iteratis studiis examinata est illa pars, plurima incerta; commode igitur accidit, ut certe media pagina fere integra sit servata. In pag. I et II 34, in III 33 versus leguntur. Addita sunt in marginibus*) scholia, lectu difficiliora ut fieri solet et partim evanida. Apparet autem haec ex amplis veterum grammaticorum commentariis in breviarium redacta et selecta esse: nam difficillima haec poemata, si quae alia, interpretum industriam exercuerunt: sed integrum commentarium non capiebant harum paginarum angustiae.

Eggerus quidem satis habuit apographum chartae litteris minusculis publici iuris facere, paucis quibusdam locis poetae verba instaurare vel interpretari conatus: sed continuo B. ten Brink in *Philologo* XXI p. 126 seq. negotii difficultate haud

σιν καὶ νῦν ἔτι καλεῖσθαι (λέγει Ἐφορος), παρὰ δὲ τοῖς Σπαρτιάταις μὴ διαμεῖναι καλούμενα ὁμοίως πρότερον παρ' Ἀλκμᾶνι γούν οὕτω καλεῖσθαι Φοίναις . . . κατάρχειν. — V. 1. Φοίναις, φοίνες B (ex corr. φθοίναις, ut K), θοίναις n (a m. s.) ο, φοίνινες CDhis. — V. 2. ἀνδρείων, ἀνδρίων BCDhi, ἀνδρείων Meineke. — παρὰ, Cobet παρ. — V. 3. πρέπει Ursinus, vulgo πρέπει.

*) In pag. II 24, 25, 26 etiam intervalla versuum adnotationibus interpretum recipiendis inserviunt. Praeterea in ima margine alia leguntur, quae quorsum spectent, incertum vefut sub p. I

ΝΟΙΚΑΠΤΟΙ·
Θ . . ΝΟ . . ΟΝ

Et haec quidem maiore interstitio diremta sunt a poetae versibus p. I et II, sed p. III scholiis subscriptis contigua.

detractus Alcmanis has reliquias in integrum restituere pro viribus aggressus est; et nonnulla quidem recte emendavit, sed alia levissimis coniecturis tentavit, neque potuit inceptus labor succedere, quandoquidem falsam concepit opinionem, non continui carminis partem esse servatam, sed a grammatico aliquo ex diversis carminibus haec decerpta et pro arbitrio coniuncta esse. Ipse de his Alcmanis reliquiis primum disserui in *Philologo* XXII p. 1 seq., tum retractavi et inserui editioni 3 *Lyricorum poetarum*, denique in addendis exhibui has paginas litteris maiusculis, usus exemplo, quod a 1865 editum est in *sylloge chartarum Parisinarum* (*Notices et extraits de Manuscrits* T. XVII 2 p. 416 seq. n. 71; ipsius chartae exemplum exhibet tab. 2). Hoc exemplum, quamvis non potuerit plane desideriis nostris satisfacere, quandoquidem lithographi opera usi sunt editores, insigni et fide et cura confectum esse apparet. Nunc demum licuit non solum penitus persentiscere, quam difficile sit chartae litteras rudi admodum librarii manu exaratas expedire, sed etiam chartae habitu cognito propius accedere ad veram scripturam indagandam: itaque illo exemplo usus quantum per temporis angustias licuit, nonnulla rectius administravi, quam antea, ubi praeter unum Eggeri apographum nullum criticam artem factitanti fuit instrumentum.

Iam post meam qualemcunque operam in his Alcmanis reliquiis instaurandis collocatam alii certatim studia sua huc contulerunt, velut Ahrens in *Philologo* XXVII 241 seq. et 577 seq. et Blass in *Museo Rhenano* XXIII p. 545 seq. et XXV p. 177 [et in *Herma* XIII p. 15 seq. et XIV p. 466 seq.] qui a. 1869 [et 1877] ipse Parisiis chartam denuo examinavit et inprimis in pag. III plurima expedit. Praeter hos de Alcmanis poemate optime meritos memorandus Christ, qui in *Philologo* XXIX 211 seq. de aliquot locis disputavit, et Canini, qui Parisiis a. 1870 commentationem edidit (*Fragment du parthénée d'Alcman restauré, commenté et traduit*), qui denuo diligenter nec sine fructa chartae scripturas pervestigavit. [De scholiorum reliquiis cf. Blass in *Herma* XIII.]

Alcmanis has reliquias esse planissime docent veterum grammaticorum testimonia, vide ad p. I v. 6 et p. II v. 27. 30. 31, atque etiam si testium auctoritate destituti essemus, nemo opinor dubitaret haec Laconico poetae vindicare. Egger insigne hoc poematis fragmentum, quod versibus CI constat, hymno in Dioscuros adscripsit, quem antea secutus sum: etenim p. I v. 6

Εὐτελέγη τῆς Σάννακτά τ' ἀρήιον

qui iam dudum ex Cramerī Anecdotis Oxoniensibus innotuit, a me praeunte Schneidewino ad hoc carmen relatus fuit: spectat enim versiculus, ut scite animadvertit Schneidewin, ad Hippocoon-tidarum caedem, quam Alcmānem in libro I enarravisse auctor est schol. Clem. Alex., itaque secundo carmini libri I sive prooemio in Castores probabili, ut tunc videbatur, ratione attribuimus istum versiculum. Verum postquam Ahrens ostendit, poematis huius Parthenii strophae quemadmodum fuerint aedificatae, ista opinio omnino abiicienda: nam cum harum stropharum diagrammate reliquiae prooemii in Castores nequeunt conciliari, neque verisimile Parthenia primo libro inserta fuisse.

Carmen hoc quoniam exordio orbatum est, cui deo deaeve dedicatum fuerit ignoramus, nam ex fabularis narrationis, quae inserta est, indole non satis tuto coniecturam capias. Fortasse carmen Dianae Orthiae destinatum, siquidem p. II v. 27 recte huius deae nomen restitui, ac nisi fallor sacris vigiliis virginum chorus hoc carmen canebat, vid. praeterea p. II v. 28: quemadmodum etiam Athenis virgines Minervae pervigilium choreis celebrabant, vid. Eurip. Heracl. 781: ὀλολύγματα παννυχίους ὑπὸ παρθένων ἰακχεῖ ποδῶν κρότοισιν.

Veteres grammatici cum melicae poesis varia genera recensent, primum carmina in deorum honorem scripta, tum hominum laudibus destinata enumerant, denique poemata, quorum duplex fuit argumentum, quae ut Proclus dicit, εἰς θεοὺς γραφόμενα καὶ ἀνθρώπων περιέλιψεν ἐπαινοῦς: quorsum refert παρθενεῖα, δαφνηφορικά, ὀσχοφορικά, εὐκτικά*). Ac nunc demum ubi partem Parthenii Alcmānici recipimus, paulo planius perspicitur, quae indoles fuerit istorum carminum: sane et prima et extrema desiderantur, et quod aegerrime ferimus, carminis reliquiae magna ex parte tam male sunt habitae atque adeo obscurae, ut non liceat in integrum restituere: sed apparet poetam in priore parte, quae ad deorum religionem pertinebat, more tralaticio fabulam antiquitus traditam quamvis strictim enarravisse: tum serio argumento misso in rem praesentem audientes perducit, ludibundus ad chorum se convertit et in virginum laude versatur, tanta

*) ἽΠροσχήματα quae a principio deorum religioni per omnia inserviebant, postea in societatem eiusdem licentiae venerunt, quae in Partheniis cernitur.

libertate et audacia usus, ut vel iis locis, qui integri propemodum sunt servati, difficillimum sit poetae ingeniosissimi consilium satis assequi.

Cum primum has reliquias redintegrare conarer, dispaes pericopas mihi videbar discernere, itaque carmen lege solutum esse existimabam: sed verissime animadvertit Ahrens carmen constare strophis XIV versuum, atque Blass idem assecutus est. Ita lege numerorum reperta iam licet etiam mutilatas et vitiatas carminis partes ad certam normam exigere. Neque veteres grammaticos strophicum esse carmen latuit, sed si fides habenda notis in col. II additis*) strophas breviores et dispaes discipserunt, ut strophae VIII versuum et strophae VI versuum alternis vicibus iterarentur. Compareret enim paragraphi nota — in col. II post v. 1 evanida quidem (...) sed non dubia, deinde post v. 9 et rursus post v. 15, ut plane appareat in charta stropham quartam in duas dispaes strophas octonorum alteram, alteram senorum versuum diremtam fuisse. Tum paragraphus addita v. 25 et rursus v. 29, sed librarii negligentiam hic licet animadvertere qui debebat notam v. 23, non v. 25 subicere. Col. I nullas notas exhibet, quoniam sinistra margo perdita: sed librarii negligentia culpanda, quod nulla notarum vestigia in col. III comparent**), nisi quod v. 10, ubi nova stropa initium capit, legitur >ΟΥΓΑΡΑ[†], quae nota metrica parágraphus vel διπλή[†] potius esse videtur***), quam spiritus lenis index, qui negationi non solet addi. Verum haec notatio, quam in charta deprehendimus, insolens prorsus est: nam paragrapho utebantur in carminibus monostrophis, ubi eadem strophae species usque iteratur, ad strophas dirimendas†), sed in hoc carmine, ubi secundum veterum grammaticorum descriptionem dispaes strophae alternis vicibus copulantur, strophae VIII versuum paragrapho —, stro-

*) Eggeri exemplum cum has notas non exhiberet, non potui iis uti: sed quod col. II 29 paragraphum additam esse testabatur, id indicio esse dixi, olim pericopas diremtas fuisse.

**) Quod tribus deinceps versibus 18, 19, 20 non subiecta, sed in margine addita videtur —, cavendum, ne fallaci specie decipiamur, nam scholia prioris paginae hoc loco cum poetae versibus propemodum coaluerunt.

***) Variatur enim nota paragraphi, ¶ vel Γ, cf. Osann Anecd. Rom. p. 329.

†) Hephaest. p. 133: παρὰ μὲν τοῖς λυρικοῖς, ἂν μὲν μονόστροφον τὸ ἄσμα ἦ, καθ' ἑκάστην τίθεται στροφὴν ἢ παράγραφον, εἶτα ἐπὶ τέλους τοῦ ἄσματος ἢ κορωνίς.

phae VI versuum \perp sive διπλῆ ἕξω νενεκνία erant notandae, quemadmodum factum esse in alio Alcmanis carmine ipse Hephaestio testatur*), nisi quod ibi strophae pares praecedebant, dispaes subsequabantur. Fortasse in archetypo strophae VI versuum paragrapho et dipla erant notatae — \perp , sed librarius compendi fecit.**)

Sed strophis XIV versuum usum esse Alcmanem argumento est, quod antiquae artis simplicitati convenienter curavit, ut novissimo versu sententia integra absolveretur, id quod nusquam est neglectum, quantum quidem coniecturam capere licet ex mutilatarum reliquiarum conditione: verum post v. 8 cum nullum sit interstitium sententiae col. II 9, indicio est, stropham non esse finitam, sed novam tantum periodum inchoari: duabus enim periodis una quaeque constat stropha, priore VIII versuum, altera VI.

Animadversione inprimis dignum, quod tres primae strophae quibus fabulare argumentum absolvitur, terminantur tetrapodia dactylica catalectica

— 0 0 — 0 0 — 0 0 —

sed alterius partis strophae, quarum quidem clausulae integrae servatae, hoc loco ostendant tetrapodiam logaoedicam acatalecton

— 0 0 — 0 0 — 0 — 0

Poetam dispaes has species prorsus promiscue pro arbitrio adhibuisse non est verisimile, itaque conieci Alcmanem, quamvis per totum carmen easdem strophas usque repetiverit, clausulam in altera parte de industria variavisse. Verum postquam Blass chartam denuo examinavit et strophae 7 versu extremo haec sibi visus est legisse

.. ΑΙΝΑCÉΠΑΤ ἌCΕΠ ΠΕΒΑΝ

etiam in altera parte deprehendimus versum dactylicum. Sed vel sic arbitror poetam non temere haec variavisse. Fortasse carmen XII strophis constabat, sex strophis fabulare argumentum absolvebatur, totidem lusibus et lasciviae puellari erant destinatae. In utraque autem parte tres priores strophae versu logaoedico, tres posteriores versu dactylico terminabantur. Haec si tenemus, interciderunt ab initio tres strophae, in fine una de-

*) Hephaestionis locum postea adhibebo.

**) Notam hanc Anecd. Parisin. et Isidorus recensent: — \perp *aversa. quotiens strofae antistrofos infertur.*“

sideratur, ut integri carminis fuerint versus 168. Nam aequali lance diversa argumenta in eiusmodi carminibus pensitavisse Alemanem colligo ex Hephaest. p. 139: Ἡ δὲ διπλῆ ἢ ἔξω βλέπουσα, παρὰ μὲν τοῖς κωμικοῖς καὶ τοῖς τραγικοῖς ἔστι πολλή, παρὰ δὲ λυρικοῖς σπανία· παρὰ γοῦν Ἀλκμᾶνι εὐρίσκειται· γράψας γὰρ ἐκεῖνος δεκατεσσάρων στροφῶν ἄσματα, τὸ μὲν ἤμισυ τοῦ αὐτοῦ μέτρου ἐποίησεν ἐπτάστροφον, τὸ δὲ ἤμισυ ἑτέρον· καὶ διὰ τοῦτο ἐπὶ ταῖς ἐπτά στροφαῖς ταῖς ἑτέραις τίθεται ἢ διπλῆ σημαίνουσα τὸ μεταβολικῶς τὸ ἄσμα γεγράφθαι.*)

Nota X quae adscripta legitur in margine Col. II 25. 27 et fortasse 28, item col. III 30, indicio est scholia adiecta esse: quod II 28 et III 30 nunc scholia quae quidem ad illos versus revocari possint non comparent, non est mirum: aut obliterata sunt, aut librarii socordia describere neglexit. Vicissim scholia plane eiusdem generis, quibus unum aliquod vocabulum explicatur, in charta leguntur, neque X in margine additum.**)

Hippocoontis et filiorum interitum Aleman potissimum eo consilio videtur enarravisse, ut ostenderet inevitabilem esse vindictam divinam, in epilogo (p. II) summam argumenti, ut solent graeci poetae, professus. In ipsa pugna praecipuas partes tribuit Castoribus, Herculis non fit mentio nisi forte in ea poematis parte, quae penitus perdita est.

De numero Hippocoontidarum dissentiunt veteres: Apollod. 825 III 10, 5 (vid. supra fr. 15) duodecim nominatim recenset, quos omnes interemptos esse dicit: Diodorus IV 33 viginti dicit, verum decem tantum una cum Hippocoonte occisos esse perhibet; sed praeterea τῶν ἄλλων Σπαρτιατῶν παμπληθεῖς: Hippocoontidarum numerus videtur auctus esse, ut congrueret cum Cephei filiis: sed hic quoque Diodorus cum Apollodoro (II 7, 3) non plane consentit, siquidem tres de viginti Cephei filiiis sospites ac superstites fuisse prodidit. Aleman quid secutus sit incertum: novem Hippocoontidas nominatim memorat in iis versibus, qui sunt servati.

*) Ita hic locus corrigendus, legitur vulgo ἔγραψε . . . ἄσματα, ὧν τὸ μὲν ἤμισυ, sed duo libri γράψας, itaque ὧν delevi, ac nescio an praeterea ἄσμα pro ἄσματα sit restituendum.

**) De hac nota disseruit Lehrs in libro de scholiis Pindaricis p. 110, ubi etiam chartae huius mentionem facit, sed inspicere et examinare neglexit: itaque vir doctissimus non dubitavit haec scribere: „Wo es einmal am Rande älterer Handschriften erscheinen sollte, ist es wohl von späterer Hand hinzugesetzt. Es soll in dem Pariser Papyrus des Alkmanfragmentes stehen.“

Ex iis, quos recenset, *Enarsphorus*, *Sebrus*, *Euteiches*, *Eurytus* etiam ab Apollodoro enumerantur, *Lycæthus* ab ipso Alemane additur, quattuor nomina de coniectura redintegrata, *Alcimas*, *Bucolus*, *Scæcus*, *Alcon*, quos Apollodorus et ex parte Pausanias testificatur. Illud imprimis memorabile, ab Alemane hic eos potissimum recenseri, quorum memoriam monumenta vetusta Spartaë servarunt, id quod Pausanias docet III 15, 1: ἔστι δὲ 826 τῆς στοᾶς, ἣ παρὰ τὸν Πλατανιστᾶν πεποιήται, ταύτης ὕπισθεν ἡρώα, τὸ μὲν Ἀλκίμου, τὸ δὲ Ἐναρραϊφόρου, καὶ ἀφεστῆκος οὐ πολὺ Δορκέως (Δορκέως Va)· τὸ δὲ ἐπὶ τούτῳ Σεβροῦ· παιδᾶς δὲ Ἴπποκόωντος εἶναι λέγουσιν. ἀπὸ δὲ τοῦ Δορκέως (MVa Δορκέως) κρήνην τὴν πλησίον τοῦ ἡρώου Δορκείαν, τὸ δὲ χωρίον τὸ (aut delenda haec vocula, aut excidit aliquid) Σέβριον (scr. Σεβρεῖον) καλοῦσιν ἀπὸ τοῦ Σεβροῦ. τοῦ Σεβρίου δὲ ἔστιν ἐν δεξιᾷ μνημα Ἀλκμᾶνος, ᾧ ποιήσαντι ἄσματα οὐδὲν ἐς ἡδονὴν αὐτῶν ἐλυμήνατο τῶν Λακῶνων ἢ γλῶσσα, ἥμιστα παρεχομένη τὸ εὐφωνον· Ἐλένης δὲ ἱερὰ καὶ Ἡρακλέους, τῆς μὲν πλησίον τοῦ τάφου τοῦ Ἀλκμᾶνος, τῷ δὲ ἐγγυτάτῳ τοῦ τείχους, ἐν αὐτῷ δὲ ἄγαλμα Ἡρακλέους ἔστιν ὀπλισμένον· τὸ δὲ σχῆμα τοῦ ἀγάλματος διὰ τὴν πρὸς Ἴπποκόωντα καὶ τοὺς παιδᾶς μάχην γενέσθαι λέγουσιν. itaque Spartani Alemnis monumentum eo ipso loco extruxerunt, cui adhaerebat Hippocoontidarum memoria, quam poeta hoc carmine illustraverat. Erant praeterea alia Hippocoontidarum monumenta seorsim illa quidem sed haud ita procul condita, vid. Paus. III 14, 6: ἐς τοῦτον τὸν δρόμον ἰόντι ἀπὸ τοῦ τάφου τῶν Ἀγιδῶν ἔστι μὲν ἐν ἀριστερᾷ μνημα Εὐμήδους (Ἴπποκόωντος δὲ καὶ οὗτος ὁ Εὐμήδης), ἔστι δὲ ἄγαλμα ἀρχαῖον Ἡρακλέους, ᾧ θύουσιν οἱ σφαιρεῖς. et ib. 7: πρὸς δὲ τοῦ δρόμου τῇ ἀρχῇ Διόσκουροί τέ εἰσιν ἀφετήριοι καὶ ὀλίγον προελθόντι ἡρώον Ἀλκωνος· τὸν δὲ Ἀλκωνα λέγουσιν Ἴπποκόωντος παῖδα εἶναι· παρὰ δὲ Ἀλκωνος τὸ ἡρώον Ποσειδῶνός ἐστιν ἱερόν, δωματίτην δὲ ἐπονομάζουσιν.

Ut quae conditio sit chartae planius cognosci possit atque universae reliquiae carminis Alcmani in medio ponantur, etiam eae, quas infra repetere nolui, quoniam nimis mutilae ac male habitae sunt, subieci apographon ad exemplum Parisinum quanta potui cura et religione factum, sed tenendum est, multas litteras ambiguas et obscuras esse: ego singulis locis id secutus sum, ut eam speciem litterarum exhiberem, quae ad exempli similitudinem proxime accederet. Tertiae autem paginae integrum apographon a Blassio confectum exhibui. [Scripturae quas in charta extare Blass testatur etiam in pag. I et II receptae sunt.]

ΩΛΥΔΕΥΚΗΣ

ΛΥΚΑΙΟΝΕΓΚΑΜΟΥΪΣΙΝΑΛΕΓΩ

ΡΣΦΟΡΟΝΤΕΚΑΙΣΕΒΡΟΝΤΟΔΩΚΗ

ΝΤΕΤΟΝΒΙΑΤΑΝ

5 ΤΕΤΟΝΚΟΡΥΣΤΑΝ

ΤΕΦΑΝΑΚΤΑΤΑΡΗΙΟΝ

ΑΤΕΞΟΧΟΝΗΜΙCΙΩΝ

ΝΤΟΝΑΓΡΟΤΑΝ

ΜΕΓΑΝΕΥΡΥΤΟΝΤΕ

10 ΠΩΡΩΚΛΟΝΟΝ

ΤΕΤΩCΑΡΙCΤΩC

ΑΡΗCΟΜΕC

ΑΡΑΪCΑΠΑΝΤΩΝ

ΓΕΡΑΪΤΑΤΟΙ

15 ΕΔCΙΛΟCΑΛΚΑ

ΡΩΠΩΝΕCΩΡΑΝΟΝ ΠΟΤΗCΘΩ

ΡΗΤΩΓΑΜΕΝΤΑΝΑΦΡΟΔΙΤΑΝ

Ν. CΑΝΗΤΙΝΑ

ΗΠΑΪΔΑΠ. ΡΚΩ

20 ΠΤΕCΔΕΔΙΟCΔ. ΜΟΝ

CΙΝΕΡΟΓΛΕΦΑΡΟΙ

οτι τοιαυτα (an τοιαυτη?) η

δια τον λυκαι

ον ον σνγκατα

μ. ριθ' αλλο - ντιδαις | -- | ουμ - | τον - | -- | η

(an εσ?) τοιαυτω.ιοι. | τον λυκαιαν. | χαι-

τουσμ. πουσ|δηριτιδας λν επ ο'νοματος λεγει

φερει ενά

τιποκωντι

αρηιτον μει...

τουνηκωλεωντα

ο

δειτ η'αρηιτον

μ

ο αλκ αρηιον.

ὅτι τὸν πόρον εἶρηκε τὸν αὐτὸν

τῷ ὑπὸ τοῦ Ἡσιόδου μεμνηθευ-

μένωι χέει

[V. 2. Schol. ὅτι τοιαῦτα φησὶν ἢ διὰ τὸ τὸν Λύκαιον οὐ σνγκα-
ταραριθμεῖς θαι τοῖς ἄλλοις Ἴπποκωντίδαις — — ἦδοι (an ἔσται?) οὐ
μόνον τὸν Λύκαιον ἀλλὰ καὶ τοὺς λοιπούς. Δηριτίδας Λύκαιον ἐπ'
ὀνόματος λέγει,, suppl. Blass.]

[V. 6. Schol. Φερεκῆδης ἕνα (an ἐν α΄?) τῶν Ἴπποκωντιδῶν Ἀρηί-
τον — — ἢ τὸν Ἀρηίτον ὁ Ἀλκμᾶν Ἀρηίον suppl. Blass.]

[V. 7. „Vor ΤΕΞΟΧΟΝ ziemlich sicher ein A.“ Blass.]

[V. 11. „Vor ΤΕ anscheinend Reste eines A.“ Bl.]

[V. 13. „Eher ΑΡΑΪCΑ als ΑΙΑΙCΑ.“ Bl.]

V. 15. Ahrens ἐδειλος, ita voluit librarius scribere, sed charta C
non E exhibet.

V. 17. ΓΑΜΩ" ex. Par., extrema satis ambigua, fort. ΓΑΜΕΩ".
Blass ΡΗ. ΤΩΙΓΑΜΕΝ, adpungens Ω tanquam incertae lectionis. [„Der
Punkt zwischen ΡΗ und ΤΩ zweifelhaft; nach der Photographie ΤΩ
ohne I.“ Bl.]

10 ὈΥΤΕΜΩΜΕΨΘΑΙΝΙΝ ἘΚΛΕΝΝΑΧΟΡΑ-ΟΨ
 ΟΥΔΑΜΩΨ ΕΨΗ ΔΟΚΕΕΙΓΑΡΕΙΜΕΝΑΥΤΑ
 ΕΚΠΡΕΠΗΨΤΩΨΩΨΨΕΡΑΙΤΙΨ
 -ΝΒΟΤΟΨΨΨΤΨΨΕΙΕΝ. ΠΠΠΝ
 ΠΨΨΓΟΝ. ΕΘΛΟΨΨΟΡΟΝΚΑΝΑΧΑΠΤΟΔΑ

15 X Y. ΟΠΕΤΡΙΔΨΩΝΔΝΕΨΡΩΝ

ΗΟΥΧΟΡΗΨΟΜΕΝΚΕΛΗΨ

ΕΝΕΤΙΚΨΨ. ἘΔΕΧΑΙΤΑ

ΤΨΨΕΜΨΨΑΝΕΥΨΙΑΨ

ΑΓΗΨΙΧΨΡΑΨΕΨΤΑΝΘΕΙ

20 . ΡΥΨΟΨ. ΣΑΚΨΗΡΑΤΟΨ

ΤΟΤΑΡΓΥΡΙΟΝΠΡΨΨΩΨΠΠΟΝ

ΔΙΑΨΡΑΨΔΑΝΤΨΤΟΙΛΕΓΨ

ἘΓΗΨΙΧΨΡΑΜΕΝΑΨΨΤΑ

ἘΔΕΔΕΥΤΕΡΑΠΕΔἘΓΨΔΨΨΨΤΟΕΙΔΟΨ

δα πέτρην ἠδὲ παρ ἠελίοιο πύλας καὶ δῆμον ὄνειρων

25 X ΙΠΠΟΨΕΙΒΗΝΨΨΙΚΟΛΑΞΑΨΙ. ΣΔΡΑΜΕΨΨΨΤΑΙ

ΤΑΨΠΤΕΛΕΨΙΑΔΕΨΣΓΑΡΑΨΜΙΝ

αροτρον

X ΟΡΘΡΙΑΨΙΑΨΑΡΟΨΨΕΡΟΨΨΙΑΨ

ὄ[τι ταῦ-

τα γένη ἔστιν

ικων ἵππων ε[ι]βην

ταχεῖαν . . . ἀκμήτην

V. 10. Ahrens cum Eggero καμέσθαι, sed Blass ΜΩΜΕΨΘΑΙ testatur, ego antea . ΨΜΑΨΘΑΙ.

V. 11. Ahrens et Blass οὐδαμῶς.

V. 12. ἐμπρεπής etiam nunc mihi videor legere, Egger et Ahrens ἐῦπρεπής, Blass ἐμπρεπής, quod ex coniectura commendavi. Blass ΑΨΤΨΨ legi testatur.

V. 15. Init. ΤΨΨΩΝ legit Blass.

V. 22. διαφραδαυ litterae ῶ haec species ρ, unde Ahrens et Blass expunctam esse animadverterunt.

[V. 24. ΠΕΔἘΓΨΔΨΨ m. pr.; das letzte Ψ scheint doppelt dazustehn. Bei der Correctur ist Ψ durch einen Querstrich getilgt und N darüberschrieben; also mit Ahrens Ἐγιδῶν.“ Bl.]

[V. 25. „ΚΟΛΑΞΑΨΙΨ m. pr., das Ψ nach ΨΑ ist durch einen dicken Querstrich getilgt; ob dann weiter Ε oder Ο folgt, ist nicht zu erkennen. So nach der Photographie; aus dem Original habe ich mir nur notirt, dass sich in den Circumflex über α der Schweif des P mischt, welches dem überschriebenen Scholion angehört (παρ ἠελίοιο).“ Bl.]

/ ΝΥΚΤΑΔΙΑΜΙΡΟΣΙΑΝΑΤΕC†ΡΙΟΝ
 ΑCΤΙΟΝΑΥΕΙΡΟΜΕΝΑΙΜΑΧΟΝΤΑΙ
 30 ^ΕΟΥΤΙΓΑΡΤΙΠΟΡΦΥΡΑC
 ΤΟCΣΟCΚΟΙΟCΩCΤΑΜΥΝΑΙ
 ΟΥΤΕΠΟΙΚΙΛΟCΔΡΑΚΩΝ
 ΠΑΝΧΡΥCΙΟCΟΥΔΕΜΙΤΡΑ
 ΛΥΔΙΑΝΕΑΝΙΔΩΝ

αροτρον
 ορθοιαι φαρως Σωσιφάνης αροτρον. ότι
 την . . ζώ και Αγησιχόραν περιστεραϊς ικάζουσι

Pagina III.

829

.

ΙΑΝΟΙΝΚ . . . ΑΦΩΝΑΓΑΛΜΑ
 ΟΥΔΕΤΑΙΝΑΝΝΩCΚΟΜΑΙ
 ΑΛΛΟΥΔΕΡΑΤΑΪCΙΕΙΔΗC
 ΟΥΔΕCΥΛΑΚΙCΤΕΚΑΙΚΛΕΗCΙCΗΡΑ
 5 ΟΥΔ'ΕCΑΪΝΗCΙΜΒΡ' ΤΑCΕΝΘΟΪCΑΦΑCΕΪC
 ΑCΤΑΦΙC . ΕΜΟΙΓΕΝΟΙΤΟ
 ΚΑΙΠΟΤΗ . ΕΠΟΙΦΪΛΥΛΛΑ
 ΔΑΜΑΙΠΑΤΕΡΑΤΑΪ . ΕΪΑΝΘΕΜΙC
 ΑΛΛΑΓΗCΙΧΟΡΑΜΕΤΗΡΕΙ
 10 ΟΥΓΑΡΑΚ . ΛΙCΦΥΡΟC

[V. 28. „Ob ΑΤΕCΙΡΙΟΝ oder ΑΓΕCΙΡΙΟΝ ist nicht auszumachen. Gestrichen ist das I vor P und nach der Photographie auch das P selbst; von der vorauszusetzenden Correctur *σηριον* finde ich nichts.“ Bl.]

[Ante v. 1 legitur scholion versuum sex — — | — — | — — μοι . |
 — — οὐδὲ ται Ναν|νωc κόμαι | — — ⁹σπλαιστικκλήσησηρη|α | — —
 φιλυ[λλα] κδαμαίπα κ ιανθεμ[ις]. Ceterum cf. de omnibus huius pa-
 ginae versibus Blass, Herm. XIII p. 20 sqq. et XIV p. 466 sqq.]

- ἜΓΗCΙΧ ΑΡ' ΑΥΤΕΪ ἦ
α' αυτου
 ἈΓΙΔΟΪ . Ε . . ΑΡΜΕΝΕΪ τ' ρ στασικλης
 ΘΩCΤΗΡ ΑΜΕΠΑΙΝΕΪ θωστηρια εορ
 ΑΛΛΑΤΑΝ ΩΝΙΟΪ
 15 X ΔΕΞΑCΘΕ . ΠΟΝ . ΤΙΑΝΑ ὅτι τὸ ἄνα ἄνυσις
 ΚΑΙΤΕΛΟC . . . ΑΥCΤΟΤΙC
 ΕΙΠΟΙΜΙΚ' ΑΠΑΝΜΕΝΑΥΤΑ
 ΠΑΡCΕΝΟCΜΑΤΑΝΑΠΩΡΝΩΒΕΒΑΚΑ
 ΓΛΑΨΕ . ΕΓΩ . ΔΕΤΑΪΜΕΝΑΩΤΙΜΑΛΙCΤΑΙ
 20 ἘΑΝΔΑΝΗΝΕΡΩΠΟΝΩΝΓΑΡ ἀρέσκειν ἐπιθυμῶ
 ἘΑΜΙΝΙΑΤΩΡ . . ΕΝΤΟ
 ΕΞΑΓΗCΙΧΟΡ . . ΔΕΝΕΑΝΙΔΕC
 ΑΙΝΑCΕΡΑΤΑCΕΠΕΒΑΝ
 . ΙΤΕΓΑΡCΤ . ΝΦΟΡΩΙ
 25 . . ΤΩCΕΔ . . ΚΕΡΑΜΑΙ
 Τ . ΙΚΥΒΕΡΝΑΤΑΙΔΕΧ . Ν
 Η . ΝΝΑΪΜΟΛΟΤΗ . . ΩΚΑ ναΐ ναΐ αρι . .
 ἘΑΔΕΤΑΝCΗΡΗΝ . . ΩΝ
 ΑΟΙΔΟΤΕΡΑΚ . ΕΧΜ
 30 X CΙΟΪΓΑΡ . ΑΝΤΙΔ
 ΠΑΙΔΩΝΔΕΚ ΔΕ
 ΦΘΕΓΓΕΤΑΙΔ . . Ω . ΕΠΙΞΑΝΘΩΡΟΑΙC ^ο
χ . ημε
 ΚΥΚΝΟC . ἌΔΕ . ΔΕΙΜΕΡΩΙΞΑΝΘΑΪ ΚΟΜΙCΚΑΙ αλλα δια
το τον χ
 χοροτεμενε . ια παρθενων οτε δε εκ ι φη ον
 την χορηγον α . . γκ . . αντι ια αιειν ι εξην γαρ α ?
 αριθμον ειπειν τον αριθ
 παρθενων — — ιτωι —
 αδ . αιολυμπω — —
 ΙΘ

[V. 11. Schol. ἀντι τοῦ αὐτοῦ πάρεστι Στασικληῆς? Bl.]

[V. 27. Schol. ναΐ· νᾶ Ἀριστοφάνης? Bl.]

[V. 30. Schol. ἀλλὰ διὰ τὸ τὸν χορὸν ὅτε μὲν ἐξ ἔνδεκα παρθένων ὅτε δὲ ἐκ δέκα· φησὶν οὖν τὴν χορηγὸν ἀναγκάσαι ἀντι ἔνδεκα ἄδειν δέκα· ἐξήν γὰρ αὐτῇ τὸν ἀριθμὸν εἰπεῖν κτέ. suppl. Blass.]

. μέγαν, Εὐρυτόν τε
10 Ἄρεος ἄν πάρω κλόνου

10

An. Ox. I 159, 2: οὐ γὰρ πάντως τὰ μὲν κύρια ἀεὶ βαρύνεται, τὰ δὲ ἐπιθετικά ὀξύνεται, ἀλλ' εἴ ποιν βαρύνεται τὸ κύριον, ὀξύνεται τὸ ἐπιθετικόν· εἰ οὖν ἐστὶν Εὐτείχης ὄνομα παρ' Ἀλκμᾶνι· Εὐτείχη τ' ἄνακτ' Ἀρήιον, καὶ ὠφείλειν εἶναι τούτῳ τῷ λόγῳ Εὐτείχεια (corr. εὐτεχεία, i. e. in versu Homericō II. Π 57)· πόθεν οὖν ἡ τετριμμένη βαρεία τάσις; Adde Schol. II. Π 57. Sed restat difficultas, in charta est [Εὐτείχη] τε Φάνακτ' ἄρήιον, videntur igitur duo heroes commemorari, itaque Egger Ἀρήιον proprii nominis loco esse putat, sed Ἀρήιος nunquam inter Hippocoontis filios refertur. Itaque aut vitium contraxit chartae scriptura (quod secutus antea correxi Εὐτείχη τε Φάνακτα Φαρήιον nunc omnino repudio) aut alter heros non fuit nominatim designatus, quare v. 3—7 in hunc modum redintegravi καὶ δ' Ἐναρσφ. ἐκτάνε]τ' ἔξοχον ἡμισίων i. e. ipsum Hippocoontem, cuius nomen reticere licuit poetae, cum verbis ἀναξ ἄρηιος et ἔξοχος ἡμισίων satis superque praeter ceteros insigniverit. Poetae Castores, Hippocoontidarum debellatores, alloquitur; de quibus supra v. 1 tertia persona usus verba fecit: sed apostrophae figura lyricum poetam, qui variare solet orationem, inprimis decet, apteque poeta verbum ἐκτάνετε clausulae strophae reservavit. Antea scripsi [Δορκέα] τ' ἔξοχον ἡμισίων (nomen Δορκέα metro adversatur, quod verbum a vocali littera incipiens requirit), ut haec omnia et quae proxime sequuntur a verbo [ἔκτα] Παλωδεύκης, quod v. 1 supplevi suspensa sint, et enuntiatum v. 12 absolvatur: at strophae fine etiam oratio terminatur. Ahrens haec ita conformavit: ἀλλ' ἐγὼν Λύκαισον ἐγ καμῶσιν ἀλέγω, ἐν δ' Ἐναρσφόρον — Ἀλκιμον τε τὸν β., ἱπποτᾶν τε τ. κ. Εὐτείχη τε Φάνακτ' ἄγ' ἄρήιον, Δορκέα τ' ἔξοχον ἡμισίων, satis auctacter ἄγ' ἄρήιον i. e. ἄγαν ἄρήιον novare ausus. [Blass scripsit: οὐκ ἐγὼν Λύκαισον ἐγ κ. ἀλ., ἀλλ' Ἐν. κτλ., Βωκόλον τε τ. β., ἱππόθων τε τὸν κ., Εὐτείχη τε, Φάνακτα τ' Ἀρήιον Ἀλκμονά τ' ἔξοχον ἡμισίων.] V. 2 Blass opinatur delitescere apud schol. Pind. Ol. X 15 Ἀλκαῖος· οὐκ ἐγὼ λόνου ἐν μούσαις ἀλέγω, ubi Ἀλκμᾶν corrigit. Christ scripsit Ἀλκμονά τ' ἔξ. ἡ, nomen inauditum, nam ap. Schol. Apoll. Rhod. II 373 dudum Holstenius sustulit Ἀκμων corrigens. — V. 8. Conieci καὶ στρατῶ τὸν ἀγρόταν [Σκαῖον] μέγαν, Εὐρυτόν τε . . . [ἥρωας] παρήσομες (v. 12). Charta ἀγρόταν pronō librarii errore, qui etiam ap. Aesch. Pers. 1002 deprehenditur: βεβᾶσι γὰρ τοῖπερ ἀγρόται στρατοῦ, ubi libri itidem ἀγρόται exhibent. Neque enim existimandum est, ὃ in locum litterae ε̄ successisse, quod nec rationem habet, nec firmatur usu, nam et κωλαγρόται (κωλαγρόται) dicebantur, et apud Spartanos ἱππαγρόται et παιδαγρόται. Sed Hesychii glossa ἀγρόταν ἡγεμόνα, θεὸν alio videtur spectare, fort. ἡγεμόνα θεῶν scribendum, poterat poeta Iovem ἀγρόταν θεῶν indigare. [Κἄλκιμον τὸν ἀγρόταν στρατῶ μέγαν, Εὐρυτόν τε ἄν τάλαιπῶρα κλόνου μάχας ποτὲ τῶς ἀρίστως — οὐ (vel οὐδαμῶς) παρήσομες dubitanter con. Blass.] — V. 9. Σκαῖον supplevit Ahrens, ego antea Εὐμήδη inserui. — V. 10. Ἄρεος ἄν πάρω κλόνου [Ἀλκμονά] τε τῶς ἀρίστως scripsi. Notanda liberior verborum collocatio, Eurytus et Alcon dicuntur ἀριστοὶ Ἄρεος ἄν πάρω κλόνου, cf. fr. 9 Κάστωρ τε πῶλων ὀλέων δματῆρες, ἱπποτά σοφοί, καὶ Παλωδεύκης κωδρός. Antea scripsi: καὶ στρατοῦ τ. ἀγ. Εὐμήδη μ. Εὐρ. τε ἐσλὸν ἄν πάρω κλόνου ἄλλως τε τ. ἀρ. ἡρ. παρ., ut πῶρος substantivi loco belli tumultum sive laborem significaret: dicit Ahrens hoc nomen auctoritate destitutum esse, ad τάλαιπῶρος et similia satis testificantur, haec enim composita ad nomina, non ad ad-

Ἀλκωνά τε τῶς ἀρίστως

..... παρήσομες.

.

.

.

στρ. γ'.

832

. . . . ἄλαστα δὲ

34

35 ἔργα πάσον κακὰ μῆσαμένοι.

P. II.

στρ. δ'. ἔστι τις σιῶν τίσις.

ὁ δ' (ὄλβι)ος, ὅστις εὐφρων

iectiva referenda sunt, sed ambiguum utrum ὁ πῶρος an τὸ πῶρος fuerit; nunc ubi ἂν πῶρω κλόνον cum τῶς ἀρίστως copulandum esse intellexi, ἐσλόν alienum, itaque scripsi Ἄρεος ἂν πῶρω κλόνον, ut πῶρος adiectivi sit loco, cf. Hesych. πῶρος ὁ ταλαίπωρος. Ahrens haec sic constituit: καὶ στρατῶ τ. ἄ. Σκαῖον μέγαν Εὐρ. τε δωρὸς ἀμ πῶρω κλόνον πρέπονθ' ἄτε τ. ἄ. φώτας οὐ παρήσομες.

Reliquam partem paginae I. intactam relinquere satius duxi. Ad v. 13 adnotavit schol. ὅτι τὸν πόρον εἴρηκε τὸν αὐτὸν τῷ ὑπὸ τοῦ Ἡσιόδου μεμνημένῳ Χάει: unde certum Πόρος hic oblitteratum esse, sed restitutio prorsus incerta. Ahrens scripsit: ἀπειά γ]ᾶρ αἶσα παντῶν, [ἂν Πόρω] γεραιτάτῳ [τέκ' ἤϋπ]έδιλος Ἀλκά. [(κράτησε γ]ᾶρ αἶσα παντῶν (καὶ Πόρος,) γεραιτάτοι (σιῶν' ἀπ)έδιλος Ἀλκά coni. Blass.] — Tum v. 16 Ahrens: [Ἄλλ' ἀπ' ἀνθ]ρώπων ἐς ὠρανὸν ποτήσθω [Φάμις ἀρ]ρήτῳ γάμον τὰν Ἀφροδίταν [καὶ κασιγ]νήταν Φί' ἀγνάν [πάλιν ἐπι]σπυέσθην, ἐπάσπιν [εἰ]ποκα μὴ σέμι]τ', ἐς δὲ Διὸς δόμον [αἶψα παρ]ῆν ἱερογλεφάροι: hoc postremum verbum διερογλεφάροι interpretatus. [(μη]τις ἀνθ)ρώπων ἐς ὠρανὸν ποτήσθω (μηδὲ πει)ρήτῳ γαμὲν τὰν Ἀφροδίταν (Κυπρίαν Ἐκασσαν, ἢ τιν' - υ -, ἢ παιδα Πόρω (εἰναλίαν· Χάριτις δὲ Διὸς δόμον (ἐσβαίνοι)σιν ἱερογλεφάροι coni. Blass.]. — V. 30 Ahrens scripsit Ψάφος ἀντίκα σφ'] ἐβα τῶν δαμοσιῶν [ἐς βύσον δύσσα] μαρμάρῳ μολάκρῳ, [πόντιος δ' ἔμαρ]ψεν Ἄιδας. Insolens accentus δαμοσιῶν (ωι) sane videtur firmari lectione cod. Mutin. Theogn. 50 δημοσιῶ, sed hic praeterea brevis syllaba vice productae fungens offendit; permira protulit de hac voce Ahrens p. 278 seq., neque satis fecit Blassio, qui ἔβα τῶν δ' ἄλλος ἰῶ [ἔφθιτ', ἄλλος δ' αὐτε] μαρμάρῳ μολάκρῳ scripsit. Ἐμαρψεν, quod v. 30 Ahrens dedit, ipse olim commendaveram, scholion additum: Ἀριστο(φάνης) Ἄιδας, Πάμφιλος Ἄιδας arguit criticos olim dubitavisse, utrum trisyllaba an disyllaba forma Alcman usus fuerit.

V. 35. μῆσαμένοι. In clausula strophae fabulae narratione absoluta summam paucis comprehendit: *infanda facinora perpetrare ausi gravia mala perpessi sunt*, Hippocoontidas ut par est dicens. Antea, cum Eggeri apographum μῆσαμέναι suppeditaret, ad Tyndari filias rettuli coll. Hesiodo ap. Schol. Eurip. Orest. 239 et Hom. Od. Ω 199. — V. 37. ὄλβιος restituit Brink quamvis institutum sententiam non perspexerit, nam v. 38 ἀναπλέκει (i. e. χαίταν) correxit, ubi διαπλέκει emendavi. — In scholio Egger Ἀρίσταρχος legendum suspicatur, sed fuit fortasse

ἀμέραν (δι)απλέκει,
 . κ ος. ἐργὸν δ' αἰείδω 5
 40 Ἀγιδῶς τὸ φῶς ὄρω-
 ρ' ᾧτ' ἄλιος, ὄνπερ ἄμιν
 Ἀγιδῶ μαρτύρεται 833
 φαίνεν· ἐμὲ δ' οὔτ' ἐπαινὲν
 οὔτε μωμῆσθαι νιν ἅ κλεννὰ χοραγὸς 10

Ἀρχιλόχος. — V. 39. Egger ἀνήρκετος scripsit, quod et versus numero et sermonis Dorici legi adversatur, Ahrens et Blass ἀκλανστος, Christ ἀκλυστος. — V. 40. Poeta fabulari perfunctus argumento ad virgines, quae hoc carmen canebant, se convertit, atque in hac altera carminis parte suaviter et puellaribus ingeniis conveniēter ludit. Ac nominatim quidem appellat Agido et Agesichoram. Agesichorae etiam in scholiis passim fit mentio. Agidus nomen restituendum schol. II 34: τὴν . . ζω (ιαζω Egger) καὶ Ἀγησιχόραν περιστεραῖς εἰκάσουσιν, fuit haud dubie (ΑΓΙ)ΔΩ: littera Δ speciem Z refert, quoniam librarius solet passim litteras hastulis coniungere: nam de tertia puella, cuius pulcritudinem poeta laudaverit, non esse cogitandum, versus, quibus scholion illud adscriptum, argumento sunt. Scripsi sicut Blass Ἀγιδῶς τὸ φῶς, quandoquidem non licet commode τὸ φῶς cum sequentibus iungere: in charta ΑΓΙΔ . . litterarum, quae partim chartae hiatus absumptae sunt, reliquiae incertae, Blass sibi visus est ΑΓΙΔ . C legisse. Perperam Brink αἰείδω· Ἀγίδαο τὸ φῶς ὄρω de Agesichora haec interpretatus, quae Agidae fuerit consobrina: Agidam hunc fuisse Alcmanis patronum eundemque tunc choregi munere functum esse. At Alcmanis patrono *Agesidae* fuit nomen, vid. Heraclid. Pont. Pol. c. 2. Agido autem Agesichorae fuit consobrina, ut ipse poeta v. 52 testatur. Nomen Ἀγιδῶ, quamquam alibi non legitur, recte tamen a nomine Ἄγης descendit, quemadmodum Λαμπιδῶ (Plato Alcib. I 123 E) a nomine Λάμπης. — Cum antea ὄρωρ' scripsissem, ratus librarium, qui ὄρω sibi videretur legere, peccavisse, nunc ὄρωρ' tueor, auctore Ahrensi, qui doricæ prosodiae proprietatem agnovit. — ᾧ τ' ἄλιος scripsi, charta ᾧ τ' ἄλιον manifesto errore, nam hoc dicit poeta: Agido ubi est, quasi sol oritur. *ῶτε* vel *ᾧτε* secundum veterum grammaticorum praecepta scribendum, non *ᾧτε*, id quod secutus sum, in medio relinquens, rectene an secus isti iudicaverint. — μαρτύρεται requirit. — φαίνεν, carmen hoc fortasse pervigilio fuit destinatum, cf. infra v. 62. — Blass scripsit ὄρω ρ' ᾧτ' ἄλιον, ὄνπερ ἄμιν Ἀγιδῶ μαρτύρεται, φαίνεν, praeceunte Christio, qui ὄρω ρ' excogitavit, Ahrens τὸ φῶς ὄρωρ' ᾧτ' ἄλιον ὄνπερ ἄμιν Ἀγιδῶ μαρτύρεται φήνην. — V. 43. ἐπαινὲν, Ahrens ἐπαινῆν requirit. — V. 44. μωμῆσθαι scripsi, charta utrum μωμάσθαι an μωμέσθαι exhibeat, incertum, μωμέσθαι legit Blass, hoc si verum, antiquae scripturae vestigium est. Egger male legit καμέσθαι, unde Ahrens παλλέσθαι, quamvis ipse iam in addendis Eggeri errorem sustulissem. — ἅ κλεννὰ χοραγὸς Ahrens, cum Egger ἅ κλεννὰ et in margine tanquam scholiastae interpretamentum χορηγὸς exhibuisset, qui error cum alios tum me vexavit: existimavi enim ipsum poetam a grammatico choregum dici, usus Athenaei loco XIV 633 A: ἐκάλουν δὲ (οἱ Λακεδαιμόνιοι) καὶ χορηγούς, ὡς φησιν ὁ Βυζάντιος Δημήτριος ἐν τετάρτῳ περὶ ποιημάτων, οὐχ ὡς περ νῦν τοὺς μισθουμένους τοὺς χορούς, ἀλλὰ τοὺς καθηγουμένους τοῦ χοροῦ, καθάπερ αὐτὸ τοῦνομα ση-

45 οὐδὲ λῶσ' ἔη· δοκέει γὰρ ἡμεν αὐτα
 ἔμπρεπῆς τῶς, ᾗπερ αἶ τις
 ἐν ΒΟΤΟΙΣ στάσειεν ἵππον
 παγὸν ἀεθλοφόρον καναχάποδα,
 . . . ὑποπετριδίων ὄνειρων;

834

15

μαίνει. At choragos hic vocatur Agesichora, cuius laudes iam poeta persequitur, non Agido, ut Ahrensi visum. — V. 45. οὐδὲ λῶσ' ἔη scripsi, charta ut videtur ΟΥΔΕΑΩΣ, quod cum Aurora memorari videretur, me antea frustra exercuit, sed fuit fortasse id ipsum, quod nunc restitui, ibi scriptum, nam et prosodia et littera A ambigua. Hoc dicit poeta: Agesichora neque si velit me sinit vel laudare vel vituperare illam virginem, ipsa enim eximia sua pulcritudine animum meum plane occupat. Huc fortasse Hesych. spectat: λῶσα· θέλοσα. Ahrens οὐδαμῶς (οὐδαμῶς) correxit, idque ipsum Blass dicit se in charta reperisse, haud dubie vana specie deceptus: οὐδαμῶς languidum foret versus complementum, neque eo vocabulo antiquiores poetae utuntur. — ἡμεν charta ex corr., erat εἴμεν. — V. 46. ἔμπρεπῆς ut mihi videtur exemplum Paris., Egger εὐπρεπῆς legit, ego conieci ἐμπρεπῆς, idque ipsum in charta legi testatur Blass. — τῶς, ᾗπερ αἶ τις iam olim scripseram (nisi quod ᾗπερ dedi), Egger legit τὰ σῶλ περαῖσις, ex Par.

ΤΩΘΩΪΠΕΡΑΙΟΙΣ, in charta ΑΙΤΙΣ extare auctor Blass. — V. 47. ΒΟΤΑΙΣ ex. Paris., sed T incerta. Egger βάτοις, Ahrens βοτοῖς, quod in charta legi testatur Blass, sed incredibile poetam lepidissimum adeo illepidam comparationem usum esse, ut dum Agesichoram praeconio vult ornare, choro virginum conviciaretur. Equidem neque expedire, nam βάτναις i. e. φάτναις sive πάνναις proposito non satis aptum, neque βούαις i. e. gregibus puerorum correpta priore syllaba conveniens. Fort. ἐν βαθμοῖς vel ἐν βάρθροις, i. e. ἐν βυλβίσιν. — V. 48. παγὸν, quod dubitanter conieci, plane in charta comparere auctor est Blass. — καναχά(πο)δα quemadmodum supplēvi agnovit in charta Blass. Cum Eggeri apographon κανάχαδα exhiberet, primum καναχαδά (θέοντα) scripsi. — V. 49. Primum vocabulum in ex. Par. oblitteratum, Blass ΤΩΝ legit, atque ita poetam scripsisse opinatur, sed equum celetem alatis somniis adnumerare inficetum. Conieci νόμα i. e. νόημα. Mentis sensa omnium rerum celerrima, hinc ὁ δ' ὥστε νόημ' ἐπώϊατο, νέες ἀκείαι ὥσει πτερόν ἢ ἐ νόημα, item somnia, ψυχῇ δ' ἦντ' ὄνειρος ἀποπταμένη, vel σιγῇ εἴνελος ἢ καὶ ὄνειρον ἔπτατο. Itaque Alcman audacter sane, sed non invenuste hyperbole usus celerem equum dixit sensum alatorum somniorum. Antea scripsi παῦ' ὑπ., vel ποῦ δ' vel τῶ δ' i. e. τίμι δὲ, cui bono, quod vulgo dici solet τί μοι ἔριδος καὶ ἀρωγῆς, τί γὰρ νεφῶν μοι (vid. ad Anacr. fr. 130. Bernhardt Paralip. synt. II 67): sed poterat etiam τῶ vel τίμι dici, quemadmodum etiam τίη (quod male dirimunt τί' ἦ) dandi est casus et Latini dicunt quo mihi fortunam. Sed haec pariter atque σαῦμ' i. e. θαῦμα ab Ahrensi, παιδ' olim a Blassio commendatum, institutae sententiae non satisfaciunt. Ὑποπετριδῖος dictum per metathesin pro ὑποπετριδῖος vel potius per syncopen pro ΥΠΟΠΕΤΕΡΙΔΙΟΣ, id quod plane confirmat Et. M. 783, 20: ὑποπετριδίων ὄνειρων (ita certe V a m. sec. atque Et. Flor., vulgo ὑποπτέρων ὄν.). Λιονύσιος ὁ Σιδώνιος (ita Boeckh, vulgo σίδιος, V σίδιτος) πρῶτον (V πρῶτος) ταύτη τῇ ἐπιβολῇ ἐχρήσατο, ἥπερ χρῶνται οἱ γραμματικοί, ὡς τύμβος τυμβῖδος, παῖρος παυριδῖος, μοιχός μοιχῖδος, πτερόν πετριδῖος. ἐχρῖν οὖν εἰπεῖν

στρ. ε'. 50 ἦ οὐχ ὄρης; ὁ μὲν κέλης
 Ἐνετικός, ἅ δὲ χαίτα
 τᾶς ἐμᾶς ἀνεσιᾶς
 Ἀγησιχόρας ἐπανθεῖ
 χρυσὸς ὡς ἀκήρατος,
 55 τὸ τ' ἀργύριον πρόσωπον

835

20

καὶ τῶν ὑποπτέρων ὄνειρων τῶν ὑποπεριδίων ὑπερθέσει τῶν ὑποπεριδίων. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παιθῶν. Ita fere libri, sed apparet locum ampliorem male in breviarium redactum esse. Primum Dionysii Sidonii, qui fuit Aristarchi discipulus et anagnostes (in scholiis Homericis passim Ποσειδάωνιος perperam scribitur pro ὁ Σιδώνιος) sententia proponitur: ὑποπεριδίων ὄνειρων Διονύσιος ὁ Σιδώνιος πετερόν, ταύτη τῇ ἐπιβολῇ (Αλκμᾶν) ἐχρήσατο ἢ περὶ χρῶνται οἱ Ταραντινοί. Is igitur recte vidit Alcmaticum non ad πετερόν, sed ad πετερόν esse revocandum, quod inserta littera E sit auctum, ἐπιβολὴν dicens, cui contraria est ἀποβολή, quam alii ἐπέπνευσιν ἐπέπτασιν, παρολκὴν vocant, neque inepte Laconici poetae idiomati illustrando adhibuit sermonem Tarentinorum, qui a Laconibus originem ducunt, et ad eundem modum τόρονος pro τόρονος (vid. Hesych.) dixerunt. Dionysius igitur, quamvis non agnovit πετερόν esse primigeniam vocabuli speciem, tamen eius auxilio expedit Alcmaticum, contra Herodianum metathesin tuetur: sed Herodiani explanatio non integra est servata: novissima ita redintegranda: οὕτως πετερόν περιδίδιος· ἐχορὴν οὖν εἰπεῖν τῶν ὑποπτεριδίων ὄνειρων καὶ ὑπερθέσει τῶν ὑποπεριδίων. Quae praeterea Lentz Herod. II 238. 39 tentavit, improbanda. Scholiasta Alcmaticus docte magis quam vere existimat somnia dici ὑποπεριδία, quoniam somniorum sedes fuerit prope λευκιάδα πέτρην, adhibens Homeri versus Od. Ω 11 παρ δ' ἴσαν Ωκεανοῖο (ap. Hom. est Ωκεανοῦ τε) φῶας καὶ λευκιάδα πέτρην Ἡδὲ παρ' ἡελίοιο πύλας καὶ δῆμον ὄνειρων. Neque vero Dionysii explicatio latuit hunc interpretem, qui videtur (vid. init. schol.) dixisse, veteres solitos esse somniis aliisque, quae monstri instar sint, pinnas tribuere. — V. 50. ἦ οὐχ ὄρης; ὁ μὲν κέλης emendavi Eggeri apographon οὐ χωρησομεν κέλης, emendationem firmavit ex. Paris., nisi quod ορης exhibet, ἢ quod dubitanter proposui, Blass sibi visus est reperire. Satis apparet iam Alcmaticus aetate Lacones usos esse Venetis equis in certaminibus curulibus, velut Olympiae, cf. fr. adesp.: Ἐνετίδας πόλους στεφαναφόρους. Errat igitur schol. Eurip. Hippol. 230 Λέων πρώτος Λακεδαιμόνιος πῦρ (Eustath. πέ) ὀλυμπιάδι ἐνίκησεν Ἐνέταις ἵπποις, neque videtur hoc dixisse Polemo, quem antestatur, neque arguit hoc titulus statuæ adscriptus: Λέων Λακεδαιμόνιος ἵπποισι νικῶν Ἐνέταις Ἀντικλείδα πατήρ: ubi Ἀντακλείδα corrigo, cuius pater Ol. 89 (85) potuit Olympiae victoriam hanc reportare: hoc additamentum si recte se habet, statuæ multo post dedicata sit necesse est, sed credo Polemonem scripsisse haec ἦν δὲ (ὁ Λέων) Ἀντακλείδα πατήρ. — V. 53. Ἀγησιχόρας, hoc nomen hic et aliis locis spiritu caret, sed. v. 57 spiritus vestigium superest, pag. III 11 asper deprehenditur contra dorici sermonis consuetudinem. — V. 54. χρυσὸς ὡς ἀκήρατος ut redintegravi manifesto chartae scriptura firmat. — V. 55. τὸ τ' ἀργύριον πρόσωπον διαφάδαν — τί τοι λέγω; charta διαφράδαν, sed P est expunctum, ut Ahrens vidit conlato Poll. II 129 ἀρρήθην, διαρρήθην, διαφάδην. Correxī distinctionem: laudare cum vult virginis faciem, fingit se nescire, qua comparatione commode

διαφάδαυ — τί τοι λέγω; —

Ἀγησιχόρα, μὲν' αὐτα. —

ἅ δὲ δευτέρα πεδ' Ἀγιδῶν τὸ εἶδος

ἵππος εἰβήνω Κολαξαῖος δραμεῖται.

25

60 τὰ πελειάδες γὰρ ἄμιν

Ὀρθία φάρος φεροῖσαις

uti possit, itaque orationem non continuat, reticentia usus. Neque enim ut Ahrens et Blass volunt oratio ita conformanda: τὸ τ' ἀργύριον πρόσωπον· διαφάδαυ τί τοι λέγω· (vel λέγω;) nam τὸ τ' ἀργ. πρ. ἐπανθῆει nullo pacto ferendum, itaque antea scripsi τὸ Φαργύρ. πρ., iungens χάϊτα ἐπανθῆει πρόσωπον i. e. προσώπῳ. — V. 57. Ἀγησιχόρα, μὲν' αὐτα scripsi, fingit enim Agesichoram se avertere vel recedere, ne coram suas laudes exaudiat: nam Ἀγησιχόρα μὲν αὐτα haec est Agesichora otiosum plane additamentum, praeterea μὲν si legimus, quod sequitur ἅ δὲ referendum foret ad aliam (i. e. tertiam puellam), at universa haec stropha Agesichorae laudibus destinata, quemadmodum prior Agidus praeconio. Nihil egit Blass Ἀγησιχόρα μὲν αὐτα· ἅδε δευτέρα scribendo. — V. 58. πεδ' Ἀγιδῶν Ahrensii emendationem charta plane confirmat. — V. 59. Ἴππος εἰβήνω Κολαξαῖος δραμεῖται h. e. tanquam equus Colaxaidos Scytharum regis cum venatico cane pernicitate certabit: cf. Pollux V 41 de Cretensium canibus: οἱ δὲ πάριπποι τοῖς ἵπποις συνθέουσιν, οὔτε προθέοντες οὔτε μὴν ἀπολειπόμενοι. Dativus enim certandi studium significat, idem est ac si dixisset ἅμα δραμεῖται, quemadmodum Theocr. VIII 6 μνηστῶν ἐπιούρος βοῶν, Λάφνε, λῆς μοι αἰεῖσαι, i. e. δια εἶσαι vel διάσασθαι, quod veteres rectius quam nostri interpretantur. εἰβήνω quid sit, vidit Blass adhibens Hesych. ἐβήνοι· ἀλωπεκίδες et Pollux V 38 λέγουσι δὲ τὰς μὲν Λακαίνας (κύνας) ἐξ ἀλώπεκων καὶ κυνῶν γενομένης κληθῆναι ἀλωπεκίδας. Idem Blass in scholio adscripto vidit εβην (Egger την). Κολαξαῖος Aleman contractione admissa dixit pro Κολαξαῖος: Κολαξαῖος antiquus Scytharum rex (vid. Herod. IV 5 et 7) equum pernicitate insignem habuisse videtur: scholion ἰκων ἰππων redintegrandum (Σκυνθ)ικῶν ἵππων: nam ad equum, non ad canem hoc nomen referendum: canem si insignire voluisset poeta, Castoris nomen addidisset, cf. Pollux V 39: αἱ δὲ Καστορίδες Καστορος θρέμματα, Ἀπόλλωνος τὸ δῶρον· ταύτας δ' ὁ αὐτὸς οὗτος ποιητῆς (Nicanter) εἶναι τὰς ἀλωπεκίδας ἔχει, μιξαμένον τὸ γένος ἀλώπεκι Καστορος. Aleman autem quantopere peregrinis nominibus locorum, gentium, hominum delectatus sit, satis constat. Ahrens ἵππος εἰβήνω (ως) κόλαξ Λιός δραμεῖται, at εἰρήν (εἰρήν) quod non est segregandum ab ἄρσην (primigenia species fuit ΑΡΙΗΝ) ab hoc loco omnino alienum. Blass ἵππος εἰβήνω κόλαξ διός [postea αἰε] δραμεῖται, at κόλαξ quod θεράποντα interpretur non convenit; poterat canis equi minister, non equus canis comes dici. — V. 60. ἄμιν, accentus nota in charta nulla, ut videtur. —

V. 61. Ὀρθία φάρος scripsi, in charta est ΟΡΘΡΙΑΦΑΡΟΣ, sed ὀρθρία vel propter insolentem collocationem verborum displicet (hinc Egger φεροῖσαι scripsit) neque satis convenit cum proximis verbis νύκτα δι' αροτρον

ἀμβροσίαν. In scholio est ορθρια φαρὸς ὠσσιφανῆς αροτρον, quod apparet descriptum esse ex libro, qui diversam recensionem exhibebat. Huc spectat Herodianus π. μον. λέξ. 39, 31, ubi dicit ΦΑΡΟΣ correpta paenultima tria genera et varias significationes adsciscere, καὶ οὐδέ-

νύκτα δι' ἀμβροσίαν ἄτε σήριον
ἄστρον ἀνείρομένοι μάχονται.

836

στρ. ε'. Οὔτε γάρ τι πορφύρας
65 τόσσος κόρος, ὥστ' ἀμύναι,
οὔτε ποικίλος δράκων
παγχρῦσιος, οὐδὲ μίτρα
Λυδία νεανίδων
.....ων ἄγαλμα,

30

P. III.

τερον, ὅποτε σημαντικὸν τοῦ ἱματίου ἢ καὶ τοῦ ἀρότρου, ὡς καὶ παρ' Ἀλκμᾶνι, ἀλλὰ καὶ παρ' Ἀντιμάχῳ· ἀεὶ φάρεος χατεῦνονσιν ἔχων (scr. γῆν χατεῦνοσαν ἔχ.)· οὕτως ἐν τοῖς ἀντιγράφοις εὑρηται. φάρος, si aratrum notat, correpta priore syllaba dictum esse poetarum usus arguit, atque hanc explicationem praeter Sosiphanem (quem in aliquo commentario de hoc versu disputavisse credo, quamquam Brink in tagoediis ipsum hoc vocabulum adhibuisse existimat, comprobavit Herodianus, cuius auctoritas me movet, ut hanc scripturam sequar, quamquam quid iste ritus sibi velit, ignoramus: nam aratrum in Dianae sacris adhiberi insolens: sed veteres interpretes velut Sosiphanem non temere id statuisse, consentaneum: cognomen Dianae *Εὐλακία* (ap. Hesych., ubi Meineke *εὐλάκεια* suavit) quorsum spectet, ambiguum. Alii interpretabantur *vestem*, solenne deabus munus, hinc in charta φᾶρος scriptum. Sed sive φάρος sive φᾶρος probaveris, Ὁρθία pro ὀρθρία (Brinck ὀρθρία) recte mihi videor restituisse. — V. 62. ἄτε σήριον (antea *σειρίον* scripsi) ἄστρον ἀνείρομένοι correxi chartae scripturam ΑΤΕC+PIONACTION (Ahrens ἄστρον sibi videre visus est). Hoc enim chorus dicit: *Haec per sanctam noctem ut lucidum sidus nobiscum certant permicitate in choreis agendis*. Cf. Ibyci fr. 3: φλεγέθων ἔπερ διὰ νύκτα μακρὰν σειρία παμφανόωντα. Adde Hesych. *Σειρίον κυνὸς δίκην· Σοφοκλῆς τὸν ἀστρώων κύνα, ὃ δὲ Ἀρχίλοχος τὸν ἥλιον, Ἴβυκος δὲ πάντα τὰ ἄστρα. Αἴρεσθαι de sideris ortu dictum, ut est apud Soph. Phil. 1331 ἔστ' ἂν ἥλιος αἴρη*. Medela, quam v. 61 seq. adhibui Ahrensis visa est omnium infelicissima, sed quod ipse coniecit *ἀγεσειρίον* h. e. *aestatem adducens* metrum pervertit et quod virgines cum Pleiadibus comparari existimat vix cuiquam probaverit. Canini *ἀγεσειρίον* scripsit. — V. 64. οὔτε corrector chartae, erat οὔτι. Hunc et v. seq. Alcmanis nomine ex Aristophanis grammatici commentariis adscripsit schol. Hom. II. E 206: φησὶ γὰρ ὁ γραμματικὸς Ἀριστοφάνης τὸ ἀμύνεσθαι . . . τίθεσθαι καὶ ἀντὶ φιλοῦ τοῦ ἀμείψασθαι· φέρει γὰρ χρῆσιν ἐκ τε Ἀλκμᾶνος τὸ οὐ γὰρ πορφύρας τόσος κόρος ὥστ' ἀμύνασθαι (eadem Eust. 546, 29): ubi ἀμύνασθαι ex librarii errore ortum, quem non debebat Brink probare: nam media forma versus numero aperte adversatur. Recte Aristophanes ἀμείψασθαι (ἀμείψαι) interpretatur, nam sententia haec est: *purpurearum vestium non tanta est copia, ut mutare liceat, quemadmodum est Od. Ξ 521: χλαῖναν . . . ἢ οἱ παρ-εκέσκει' ἀμοιβάς*. — V. 66. δράκων, cf. Luciani Amor. 41: οἱ περὶ καρποῖς καὶ βραχίονσι δράκοντες. Hesych. ὄφεις . . . καὶ τὸ χρυσοῦν περιβραχιόνιον. et ὄφεις, τὰ δρακοντώδη γινόμενα ψέλλια. Μένανδρος Παρακαταδήκη· τοὺς ὄφεις, λέγει, καλῶς γέ μοι ἠγόρασας. et Nicostrat. fr. inc. 7: ἀλύσεις, καθετήρας, δακτυλίους, βοσβάλλ' ὄφεις. — V. 69. ἱανοφόρων antea scripsi. [ἱανὸν κροτάφων ἄγαλμα Blass, cui fere omnia

- 70 οὐδὲ καὶ Ναννώσ κόμαι,
 ἀλλ' οὐδ' Ἐράτα σιειδῆς,
 οὐδὲ Συλακίς τε καὶ Κλεησιθήρα,
 οὐδ' ἐς Αἰνησιμβρότας ἐνθοῖσα, φασεῖς· 5
 Ἄσταφίς τέ μοι γένοιτο
 75 καὶ ποιητέποι Φιλύλλα,
 Δαμαγόρα τ' ἐρατά τε Ἰανθεμίς,
 ἀλλ' Ἀγησιχόρα με τηρεῖ.

- στο. ζ'. Οὐ γὰρ ἄ καλλίσφυρος 10
 Ἀγησιχόρα πάρ' αὐτεῖ,
 80 Ἀγιδοῖ δέ παρμένει,

quae in hac pagina restituta sunt debentur.] — V. 70. Conieci οὐδέ μοι Ναννώσ κόμαι. — Chorus postquam dixit simplici cultu se uti (quorsum etiam spectant Ναννώσ κόμαι i. e. *eleganter coacti crines*, quibus Nanno superbiebat), deinde dicit non virgines nobiles et potentes, quas nominatim recenset, sed Agesichoram choragum esse. Neque enim mundus muliebris hic enumeratur, quemadmodum critici antea opinabantur, sed nomina recensentur virginum Laconicarum, quibus Agesichora chori dux et magistra multum praestare dicitur. Id statim

intellexi, ubi in apographo Blassiano v. 72 ΚΛἙΗCICHΉΡΑ comparuit; est enim hoc Laconicum nomen pro vulgari Κλεισιθήρα, quo Lycophro v. 1222 utitur, geminumque plane exemplum Κλεήσιππος extat in Fr. adesp. 45, qui haud dubie Alcmanis est versus. Fuit enim antiquitus verbum ΚΛΕΗΜΙ, cuius tertia persona ΚΛΕΗΣΙ nominibus componendis adhibita, unde etiam postea Lacones dixerunt κλεῖω sive κλεῶ pro κλέω (κλείω), inde est apud Aristophanem in Lysistr. 1299 κλεῶα τὸν Ἀμύλαις σιόν, ita recte libri, non κλέωα. — V. 71. σιειδῆς non ad θεός(σιός), sed ad Laconicum σίς referendum (cf. ὁ τὸν σίν φέρων in titulo, Hesych. σίν· τὴν σεμνὴν θεόν, ita enim scribendum videtur). — V. 74. Ἄσταφίς mulieris nomen, velut in Plauti Truculento est Astaphium, ante ποτ' ἰναυρες dici opinabar, quae alias βότρως vel βοτρώδια vocantur (vid. Aristoph. Thesmoph. II fr. 6, 2. Hesych. v. βότρως. Pollux V 97). — V. 76. Δαμαγόρα correxi chartae scriptu-

ram quae videtur ΔΑΜΑΙΠΑ, quamquam alia quoque tentari possunt. Ahrens stropham hanc ita refinxit: τὰν ο(ὐ μακ)άρων ἀγαλμα, οὐδὲ π(α)ναλιῆς κόμαι· ἀλλ' οὐ(δέ τι χρ)ὼς ἀειδῆς, οὐδὲ σ(μ)φυρο(ς) κα πάε' ἄ Ἔσηρα οὐδ' ἐς ἄ(χρον τὰς ἀκμῆ)ς ἐνθοῖσα, φασεῖς, ἀσταφίς (τις οὐδ' ἄν)οστο(ς)· καί ποτ' ἰ(σχίον)ν φ(θίν)υλλα δᾶλλά (τις, ἀς νεα)ρά Ἔάδη ἀνθεμίς· ἀλλ' ἀγ(α)σ(ᾶν κ)όρα (ἄδ)ε (κ)ύρει, quae quemodo interpretatus sit qui cognoscere velit, adeat ipsum. — V. 78 seq. Pergit chorus hac strophā Agesichoram laudibus ornare, laetatur enim, quod choro huic virginum praesese non dedignetur, quod arcta amicitiae necessitudine sit coniuncta cum Agidone, quod festis diebus epulas a virginibus paratas non speruat: utitur autem chorus per omnia interrogativa oratione. — V. 79. [Blass ita scribit: οὐ γὰρ — αὐτεῖ; Ἀγιδοῖ μέσφ' ἄρ μένει, θωαστήρια κάμ' ἐπαινεῖ.] αὐτεῖ agnovit Ahrens, huc

θωστήριά θ' ἄμ' ἐπαινεῖ;

ἀλλὰ τῶν σιοί,

δέξασθ —

15

καὶ τέλος —

85 εἰποιμί κ' ἅπαν μὲν αὐτά

παρσένος μάταν —

γλαυξ· ἐγὼν δ' μάλιστα

ἀνδάνην ἐρῶ· πόνων γὰρ

20

ἄμιν ἰάτωρ ἔγεντο.

90 ἐξ Ἀρησιχόρας δὲ νεάνιδες

. ἐρατᾶς ἐπέβαν.

spectat schol. adscriptum ἅ αὐτοῦ i. e. ἀντὶ αὐτοῦ. — V. 81. θωστή-
 ριά θ' ἄμ' ἐπαινεῖ; scripsi, charta ΘΩΣΤΗΡ — ἈΜΕΤΑΙΝΕΪ, unde in
 promptu correctio, ἄμα i. e. ἀμέτερα. Huc pertinet schol. θωστήρια
 εορ quemadmodum Blass legit. Cf. Hesych. θωστήρια· ἐσωχητήρια καὶ
 ὄνομα (ἐορτῆς). Ahrens θωστήμεν . . μ' ἐπαινεῖ. — V. 82. Conieci
 ἀλλὰ τῶν ἀρῶν, — σιοί, δέξασθαι ἄναν δότ', — ἀρχὰ καὶ τέλος· χορο-
 στάτις εἰποιμί κ', ἀδνα μὲν' αὐτὰ παρσένος. Schol. οτι το ανα αννοις.
 Cf. Callim. in Iov. 90 αὐτὸς ἄνην ἐκόλουσας, ἐνέκλασσας δὲ μενοινῆν.
 Hesych. ἄναν· ἄννοις. Hoc dicere chorum putavi: precum mearum quas
 di ratas faciant principium et finis est; optat autem, ut virgo maneat
 et chorum regere pergat. Antea conieci αἰε μένε. [ἀλλὰ τῶνδ' ἄμῶν,
 σιοί, δέξασθ'· ἀπονητὶ ἄνα καὶ τέλος· γραῦς τό τις εἰποιμί κ' ἅπαν
 μὲν αὐτὰ παρσένος μάταν ἀπὸ θράνω λέλακα γλαυξ. scr. Blass,] —
 V. 87 aegre in integrum restitui potest; conieci μὰ τῶν, ἀπειπ'· ἄνω
 βέβανας, γλαυξ: h. e. negat, noctua enim sursum abiit, fingit enim
 noctuam, Minervae deae virginalis ministram, infaustum edidisse omen,
 unde colligit Agesichoram nolle semper virginem manere. Prima per-
 sona βέβανα γλαυξ nullo modo ferenda, itaque βέβανας correxi, cor-
 rector λέλακα substituit, sed cum incertum sit, utrum volatu an voce
 noctua omen ediderit, illud servavi. — V. 87. Conieci ἐγὼν δ' ἐρῶσα
 δαμῶτι μάλιστα ἀνδάνην ἐρῶ (δαμῶτι i. e. δαμῶτιδι sive virgini, quae
 ludendi studiosa et perita est. cf. Stesichor. fr. 34 τοιάδε χρῆ Χαρί-
 ταν δαμῶματα καλλικίμων ὕμνεῖν, quod. Et. M. 265, 35 recte παίγνια
 interpretatur, schol. Arist. Paet. 797 quem sequitur Hesych. male τὰ δη-
 μουσία ἀδόμμενα. Plato Theaet. 161E: δημῶμενον λέγειν τὸν Πρωταγό-
 ραν. Hesych. δαμῶμενος· ἀγαλλόμενος· οἱ δὲ παίζων, (καὶ) δαμῶσεις
 (παίγνια), ita enim scribendum: quae sequuntur spectant aliam glos-
 sam δαμῶται.) Quod antea conieci ἐγὼν δ' ἐρῶσ' ἐννώτι i. e. viragini
 (ἐννώτις ab Ἐνωῶ fictum) dudem repudiavi. ἀνδάνην, non ἀνδάνειν,
 plane exhibit charta; ἐρῶ, quod divinavit Ahrens, Blass in charta agno-
 vit, ego antea ποθῶ conieci, usus interpretamento adscripto ἀρέσκειν
 ἐπιθνωῶ. [ἐγὼν δὲ τὰ μὲν ἄωτι μάλιστα (vel καλίστα) ἀνδάνην ἐρῶ
 Blass.] — Conieci ἀγλαϊᾶς ἐρατᾶς ἐπέβαν. [Blass ἦ ῥ' αἶνας ἐρατᾶς
 ἐπέβαν.] — A novissima stropha restituenda me abstinui. Ad v. 32
 cf. Hymn. Hom. 21, 1 Φοῖβε, σὲ μὲν καὶ κύκνος ὑπὸ πτερόγων λγ'
 αἰεῖδει ὄχθη ἐπιθρῶσκων ποταμὸν πάρα δινήεντα Πηγειόν. Xanthum
 enim Lyciae flumen dici recte monuit Ahrens: ego quod antea existi-

24. [11.]

- 1 0 - 0 1 0 - 0
 1 0 - 0 0 0 - 0
 1 0 - 0 1 0 -
 - 0 0 - 0 1 0 - -
 1 0 - 0 1 0 - -

Οὐκ εἰς ἀνὴρ ἄγροικος οὐδέ
 σκαιὸς οὐδὲ παρὰ σοφοῖσιν
 οὐδὲ Θεσσαλὸς γένος
 οὐδ' Ἐρυσίχαιος οὐδὲ ποιμὴν,

842

mavi Ξάνθον esse Laconicae terrae rivum, qui Κνακίην (ita Herodianus, apud Lycophr. 550 est Κνημεινν, Choerob. 296 Κακκῶν pænultima proferretur) vocatus in rhetra Lycurgi, postea Οἶνοῦς appellatus est, in errore inductus sum Eggeri apographo. [Ῥίτε γὰρ 0 - 0 - οὐτῶς ἶδος, αἱ κ' ἐράμαι τοὶ κυβερνάται δ' ἔχον· ἢ ἂν νᾶ μολοῖη (vel μολοῖη) . . . ἀνα· ἀδε τῶν Σηρηνίδων αἰδοτέραι κ' ἐχμάσθοι. σιαὶ γὰρ ἀντι δ' ἔνδεκα παίδων δέκα σῆκ' αἰείδεν· φθέγγεται δ' ἄρ' ὧτ' ἐπὶ Ξάνθῳ ῥοαῖσι κύκνος· ἀδεῖ δ' ἱμέρω ξανθᾷ κομισκᾶ — Blass.]

Fr. 24. Steph. Byz. v. Ἐρυσίχη· Πόλις Ἀκαρνανίας· . . . τὸ ἔθνη-
 κὸν Ἐρυσίχαιος, περὶ οὗ πολλὸς λόγος τοῖς ἀρχαίοις· ὁ Τεχνικὸς γὰρ καὶ
 Ἡρωδιανὸς φασιν (fort. del. καὶ Ἡρωδιανὸς et deinde φησιν restituend-
 um), ὅτι σεσημειώται τὸ Ἐρυσίχαιος προπαροξυνόμενον ἐν τοῖς ἔθνη-
 κοῖς μήποτε οὖν τὸ χαῖον ἐγκλείσθαι, ὃ ἔστιν ἡ βουκολικὴ θάβδος, καὶ
 τὸν ἐρῶσω μέλλοντα. διχῶς οὖν ἔσται, ὡς ἔστι δῆλον παρ' Ἀλκμᾶνι
 (P ἀκβάνη, V ἀίβαντι) ἐν ἀρχῇ τοῦ δευτέρου τῶν Παρθενείων
 ἀσμάτων· φησὶ γὰρ· Οὐκ . . . Ἐρυσίχαιος. εἰ γὰρ τῷ Θεσσαλὸς
 γένος συναπτεόν, ἔθνηκόν ἐστι καὶ προπερισπᾶσθω· Ἡρωδιανὸς ἐν
 ταῖς Καθόλων προσοδαῖς καὶ Πτολεμαῖος ἔφη· εἰ δὲ τῷ οὐδὲ ποι-
 μὴν συνάψει τις, λέγων· οὐδ' Ἐρυσίχαιος οὐδὲ ποιμὴν (sic vulgo,
 IRV ἢ Ἐρυσίχαιος τὸ οὐδὲ ποιμὴν, A ἢ Ἐρυσίχαιος τὸ δὲ οὐδὲ ποιμὴν,
 Meineke λέγων τὸ· οὐδὲ ποιμὴν ἢ Ἐρυσίχαιος), πρόδηλον ὡς προπαρ-
 οξυνθήσεται καὶ δημοῖ τὸν βουκόλον ἢ τὸν αἰπόλον, πρὸς δὲ τὸ ποιμὴν
 ἀρμόδιον ἐπαχθήσεται. Igitur paradosis antiqua proparoxytonon tue-
 batur, Herodianus praecipit, si ἔθνηκόν sit, circumducendam esse pae-
 nultimam, id quod secutus sum; si acuatur antepenultima, esse appel-
 lativum, quam interpretationem comprobavit schol. Apoll. Rhod. IV
 972: καὶ τὸν παρ' Ἀλκμᾶνι δὲ λεγόμενον Ἐρυσίχαιον, τῷ χαῖω ἐρύ-
 οντα ἦτοι ποιμαίνοντα. Qui ultimam acuunt Et. M. 180, 27, Cram. An.
 Ox. I 10, 28, Philem. 16, non sunt audiendi. Initium affert Chrysipp.
 περὶ ἀποφατικῶν c. 21: Εἰ Ἀλκμᾶν ὁ ποιητὴς οὕτως ἀπεφάνετο· Οὐκ
 ἦς ἀνὴρ ἀγροῖκος οὐδὲ σκαιός. ubi quod ἦς pro εἰς legitur, ex errore
 (EIC et HC) ortum videtur, sed recte ἀγροῖκος, Steph. ἄγροικος, M. Schmidt
 ἀγροεῖος praeoptat. — V. 2. παρὰ σοφοῖσιν manifestum mendum aegre
 procuraveris, olim παρὰ σοφοῖσι (cf. Lycophr. 676) conieci, iacobs παρά-
 σοφος, Hartung παράσοφος σὺ, Welcker παρ' ἀσόφοισιν, Meineke παρ'
 ἀσόφοισιν. — V. 4 et 5 redintegrandi sunt ex Strabone X 460, ubi haec
 leguntur: Τῆς δὲ μεσογαίας κατὰ μὲν τὴν Ἀκαρνανίαν Ἐρυσίχαιους τινὰς
 φησὶν Ἀπολλοδώρος λέγεσθαι, ὧν Ἀλκμᾶν μνησθῆται· Οὐδ' Ἐρυσί-

5 ἀλλὰ Σαρδίων ἄπ' ἄκραν.

25. [22.]

839

υ υ ω _ ω _ _
 ι υ _ _ ι υ _
 ι ω _ ω _ ω _

Ἔπη τάδε καὶ μέλος Ἀλκμάν
 εὔρε, γεγλωσσομένον
 κακκαβίδων στόμα συνθέμενος.

26. [12.]

Οὐ μ' ἔτι, παρθενικαὶ μελιγάρυες ἡμερόφωνοι,

χαῖος, Καλυδώνιος οὐδὲ ποιμήν, ἀλλὰ Σ. ἀπ' ἄκραν, ubi Καλυδώνιος οὐδὲ Casaubonus scripsit, libri καλυδωναίου δὲ vel καλυδωνέου δέ, vel κλυδωναίου δέ, vel denique κλυδωνέου δέ. At delendum plane est Καλυδώνιος apud Strabonem, quae est interpretatio vocis Ἐρυσίχαῖος, namque Stephanus satis luculenter docet, versum fuisse οὐδ' Ἐρυσίχαῖος οὐδὲ ποιμήν, Hartung scripsit Ἐρυσίχαῖος οὐδὲ ποιμήν priore vocula οὐδὲ deleta, Stephani verba non satis recte interpretatus. — V. 5. ἀκρᾶν Villebrun, codd. ἄκραν, praeter lx, qui ut vulgo ἄκρας. Ceterum hoc fortasse fuit carmen, in quo poeta recensuit varias gentes, apud quas ipsius nomen vigeat, vid. fr. 118.

Fr. 25. Athen. IX 390 A: καλοῦνται δὲ οἱ πέροδικες ὑπ' ἐνίων κακκάβη, ὡς καὶ ὑπ' Ἀλκμᾶνος, λέγοντος οὕτως· ἐπήγε κτλ., σαφῶς ἐμφανίζων ὅτι παρὰ τῶν περόδικων ἄδειν ἐμάνθανε· διὸ καὶ Χαμαιλέον ὁ Ποντικός ἔφη τὴν εὔρεσιν τῆς μουσικῆς τοῖς ἀρχαίοις ἐπινοηθῆναι ὑπὸ τῶν ἐν ταῖς ἐρημίαις ἀδόντων ὀρνίθων, ὡς κατὰ μίμησιν λαβεῖν στάσιν τὴν μουσικὴν. — V. 1. ἔπη τάδε καὶ μέλος scripsi, legebatur ἐπήγε (ita APN, ἐπήγαγε L) δὲ καὶ μέλος. Cf. Theocriti epigr. 19, 5 de Archilocho: ὡς ἐμμελής τ' ἔγεντο κήπιδέξιος Ἐπεά τε ποιεῖν πρὸς λύραν τ' αἰείδειν. Hermann ἐπάγε, Meineke ἐπέιγε δὴ καὶ μέλος, Emperius ἔπη δέ τι καὶ μέλος vel ἔπη τάδε καμμέλος et deinde εἶρε. — V. 2. εὔρε γεγλωσσομένον κακκαβίδων στόμα συνθέμενος emendavit Meineke, legebatur εὔρε τε γλωσσάμενον κακκ. ὄνομα συνθ. Emperius εὔρε (εἶρε) τὸ γλωσσαλγόν ποικα (vel θάμα) κακκ. στόμα συνθ., Hermann εὔρε τε γλώσσα νόμον, | κακκ. ὄμαδον | συνθ. Ego olim proposui εὔρετο γλωσσάμενον (ut ποδάνεμος dicitur) κ. ὅπα σ., Hartung ἔπη δέ τι καὶ μέλος Ἀλ. εὔρετο, γλυκυστόμων κ. ὅπα συνθ.

Fr. 26. Antig. Caryst. Hist. Mir. 27 (23): Τῶν δὲ ἀλκνόων οἱ ἄρσενες κηρύλοι καλοῦνται· ὅταν οὖν ὑπὸ τοῦ γήραος ἀσθενήσωσι καὶ μηκέτι δύνωνται πέτεσθαι, φέρουσιν αὐτοὺς αἱ θήλειαι ἐπὶ τῶν περῶν λαβοῦσαι· καὶ ἔστι τὸ ὑπὸ τοῦ Ἀλκμᾶνος λεγόμενον τοῦτω συνακκιωμένον· φησὶ γὰρ ἀσθενῆς ὢν διὰ τὸ γήρας καὶ τοῖς χοροῖς οὐ δυνάμενος συμπεριφέρεισθαι οὐδὲ τῇ τῶν παρθένων ὀρχήσει· Οὐ μ' ἔτι κτλ. — V. 1. οὐ μ' ἔτι, cod. Pal. quem inspexit Holder οὐ μὲν τι. — ἡμερόφωνοι scripsi cum Barkero, idemque Schneidewin edidit, legebatur ἡρόφωνοι, quod vocabulum nonnulli legisse videntur ap. Hom. Il. Σ 505, ubi nunc ἡεροφάνων extat. Ahrens et apud Alcmānem et apud Homerum ἡρόφωτος requirit, quod repetit ab ἡρός (= διερός,

γυῖα φέρειν δύναται· βάλε δὴ βάλε κηρύλος εἶην, 843
ὅς τ' ἐπὶ κύματος ἄνθος ἄμ' ἀλκύνεσσι ποτῆται
νηλεγὲς ἦτορ ἔχων, ἀλιπόφυρος εἶαρος ὄρνις.

27. [13.]

Πολλαλέγων ὄννυ' ἀνδρόι, γυναικὶ δὲ Πασιχάρηα.

28. [21.]

Λῦσαν δ' ἄπρακτα νεάνιδες, ὄστ'
ὄρνεις ἰέρακος ὑπερπταμένω.

λιγυρός, λιαρός), Philol. XXVII 590. — V. 2. φέρειν, scribendum videtur φέρην. — Cod. Pal. βάλε δὴ, βάλε et in margine κατὰ ἀποκοπὴν τοῦ ἄ ἀρκτικοῦ στοιχείου· ἔχει γὰρ τὸ ὄλον ἀβάλε, σημαντικὸν εὐχῆς ἐπίρρημα ἀντὶ τοῦ ὄφελου, εἶθε, αἶθε. Apoll. de coni. Bekk. An. II 522: Τὸ ἀβάλε ἐντελής ἐστὶ καὶ σαφὲς ἐκ τῆς ἐκτάσεως τοῦ α· καὶ ἀφαιρεθὲν γὰρ τὸ αὐτὸ δηλοῖ· Βάλε δὴ, βάλε κ. ε. et rursus 568. Idem legitur in Bekk. An. II 946. Cram. An. Ox. I 265, 1. Et. M. 186, 43. Schol. Arist. Av. 299. Suid. v. Κηρύλος. Denique Et. Flor. Miller Misc. 60: βάλε, ἀντὶ τοῦ ἀβάλε· βάλε δὴ βάλε ἀπὸ τοῦ κήρυκος εἶην· ὁ δὲ Ἄλκμαν τὸ ἀβάλε, οἷον ἀβάλε καὶ νέοντα . . . γίνεται. In his novissimis cave credas aliud Alcmantis fragmentum delitescere, scribendum Ἄλκμαν. τὸ δὲ ἄ βάλε, οἷον ἄ βάλε μὴδ' ἐγένοντο γίνεται καὶ ἄ κατὰ ἀποκοπὴν κτλ.: initium est epigr. Callimachei 19, ubi ὄφελε legitur, sed ἄ βάλε commendat Agathias Anth. VII 583, ut assolet Callimachum imitatus. — V. 3. Satis intempestive Hecker ἄν' (vel ἄφ') ἀλκύνεσσι φορεῖται. Imitatur Aristoph. Av. 251: ὄν τ' ἐπὶ πόντιον οἶδμα θαλάσσης Φῦλα μετ' ἀλκύνεσσι ποτᾶται. ubi Schol. ἔστι δὲ παρὰ τὰ Ἄλκμανος· ὄστ' ἐπὶ . . . ποτᾶται· διὸ καὶ Λαοικῶς εἰρηται, unde apparet etiam apud Aristophanem ποτῆται restituendum esse. Cf. Zon. 121: Ἄλκμαν ὄρνενον θρηνητικόν. ubi Goettling: Ἄλκμαν ὁ θ. Ἄλκμαν recte videtur corrigere. — V. 4. νηλεγὲς scripsi, Antig. νηλεῖς, ἀδεῖς Photius 348, 22: ὄρνις . . . καὶ Λαοικῶς ὄρνιξ, παρ' Ἄλκμανι δὲ ἄπαξ ὄρνις· Ἀδεῖς κτλ., unde Boissonade νηδεῖς coniecit, Hecker uoleμῖς. Cf. Hesych. Νηλεγῖς· οὐκρόν (Alberti ἄνοικτον), ἀθρήνητον. Ultima verba ἄλ. εἴ. ὁ. affert Athen. IX 473 D, Hecker ἰερός (ἰαρός) ὄρνις, fortasse recte, Ahrens εἰαρός i. e. ἰερός sive διερός, sed quae de his vocabulis disseruit, redarguere non est huius loci.

Fr. 27. Aristid. II 40: Τί δὲ ὁ τῶν παρθένων ἐπαινέτης τε καὶ σύμβουλος λέγει ὁ Λακεδαιμόνιος ποιητής; Πολλὰ λέγων κτλ. πολλά, φησίν, ὁ ἀνήρ λεγέτω, γυνὴ δὲ οἷς ἂν ἀκούσῃ χαιρέτω. ubi Sch.: ὁ Ἄλκμαν. Πολλαλέγων Herm., v. πολλά λέγων. — ὄννυ', Μ ὄννυσι'. — Πασιχάρηα Hermann, πᾶσι χαρῆα ©, πάση χάσῃ χαρῆα M, πάση χαρῆα L.

Fr. 28. Athen. IX 373 E: Ὅτι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ πληθυντικοῦ ὄρνεις λέγουσιν, πρόκειται τὸ Μενάνδρειον μαρτύριον. ἀλλὰ καὶ Ἄλκμαν πον φησί· Λῦσαν κτλ. Λῦσαν scripsi, quamvis brevior forma ἔδυσαν non ἔδυσαν usitata sit. Welcker (Mus. Rh. X 406) frustra defendit λῦσαν. Olim αὔσαν scripsi, et a me monitus proposuit Schneidewin, vel potius ἄυσαν ἄπρακτα, quandoquidem alias trisyllaba tantum forma extat. At in hac comparatione timoris potius quam clamoris fieri solet men-

Ζεῦ πάτερ, αἰ γὰρ ἐμὸς πόσις εἴη.

30. [79.]

Σφεὰ δὲ προτὶ γούνατα πίπτω.

31. [80.]

Τῷ δὲ γυνὰ ταμία σφεᾶς ἔειξε χάρας.

32. [114.]

(Ἄρχτον δ') ἐπ' ἀριστερὰ χηρὸς ἔχων.

tio, ut est apud Alcaeam fr. 27: ἔπταζον ὥστ' ὄρνιθες ὄνων Αἴετον ἐξελπίνας φανέντα, adde Soph. Ai. 167. Alcman Nausicaae ministras dicit, quae cum Ulixem conspexissent, subito timore percelluntur, cf. Homeri Od. VI 138: τρέσσαν δ' ἄλλυδις ἄλλη. Ad idem hoc carmen pertinent fr. 29. 30. 31. 32, cf. quae dixi in Philol. XVI 590 seq. Welcker et Rossbach tetrametrum acatalectum exhibent, quos nolui sequi, nam Alcman versiculos minutos adamavit, neque dubitavit elisionem versu extremo admittere. — V. 1. ὥστ', Alcman ὄτ', ut solet, scripsisse videtur. — V. 2. ὄρνεις PVL, ὄρνις B, ὄρνιθος A. — ὑπερπταμένω Dindorf, vulgo ὑπερπταμένον, BP ὑπερπταμένω.

Fr. 29. Schol. Hom. Od. ζ 244: Αἰ γὰρ ἐμοὶ . . . ἐνθάδε ναιετάων: ἄμφω μὲν ἀθετεῖ Ἀρίσταρχος: διατάζει δὲ περὶ τοῦ πρώτου, ἐπεὶ καὶ Ἀλκμᾶν αὐτὸν μετέβαλε (Lehrs μετέλαβε mavult), παρθέ- νους λεγούσας εἰσάγων: Ζεῦ κτλ.

Fr. 30. Apollon. de pron. 399 B: Πλεῖστα γούνη ἔστι παρ' ἐτέροις εὔρειν, σφέτερον πατέρα ἀντὶ τοῦ ὑμέτερον . . . Ἀλκμᾶν: Ὑμέ κτλ. (fr. 3) Σφεὰ δὲ κτλ. — προτὶ Bekker, cod. ποτι. — γούνατα, malim γῶνατα. cf. Homeri Od. η 146: Σὸν τε πόσιν σά τε γούναθ' ἱκάνω πολλὰ μογήσας. Non audiendus Ahrens, qui hunc versiculum Callimacho vindicat de dial. dor. 263: vide supra ad fr. 3.

Fr. 31. Cyrillus ap. Cram. An. Par. IV 181, 27: εἴκω, τὸ ὑποχωρῶ, ἔνθεν καὶ τὸ οἶκος, εἰς ὃν ὑποχωροῦμεν, ὡς Ἀλκμᾶν: τὸ δὲ γύναι ταμίας σφεᾶς εἴξε χάρας, quae correxi; adde Apollon. de pron. 402 B: τὸ σφεᾶς ἔειξε (cod. σφεασε εἴξεν) χάρας παρ' Ἀλκμᾶνι τῷ ἔ πλεονάζει.

Fr. 32. Eustath. II. 110, 25: Μονήρες δὲ ἐν θηλυκοῖς ἡ χεῖρ, ἣ κλίεται διχῶς, ποτὲ μὲν διὰ τοῦ ε, ὅθεν καὶ χέρριβα, ποτὲ δὲ διὰ τῆς εἰ διφθόγγου, ποτὲ δὲ κατὰ Ἡρωδιανὸν καὶ μετατεθείσης αὐτῆς εἰς ἦ, ὃ μαρτυρεῖ φησὶν Ἀλκμᾶν ἐν τῷ ἐπ' ἀρ. κτλ. Versum redintegravi, cf. Homeri Od. ε 276: Ἄρχτον . . . τὴν γὰρ δὴ μιν ἄνωγε Καλυπῶ, δῖα θεάων Ποντοπορευέμεναι, ἐπ' ἀριστερὰ χειρὸς ἔχοντα. — Fortasse alia quoque huc pertinent, velut fr. 54 Σὲ γὰρ ἄζομαι (cf. Od. ζ 108: ὡς σὲ γύναι ἄγαμαί τε τέθρηπά τε), fr. 14 Μάναρς ἐνεῖνος (Od. ζ 158 κείνος δ' αὐτὸν περὶ κῆρι μακάρτατος), fr. πληθροῖον (Od. ε 270. 315).

33. [23.]

Καί ποκά τοι δώσω τρίποδος κύτος,
 ᾧ κ' ἐνι λε' ἀγείραις·
 ἀλλ' ἔτι νῦν γ' ἄπυρος, τάχα δὲ πλέος
 ἔτυεος, οἶον ὁ παμφάγος Ἀλκμάν
 5 ἠράσθη χλιερὸν πεδὰ τὰς τροπὰς·
 οὔτι γὰρ ἦν τετυγμένον ἔσθει,
 ἀλλὰ τὰ κοινὰ γάρ, ὥσπερ ὁ δᾶμος,
 ζατεύει.

845

34. [25.]

Πολλάκι δ' ἐν κορυφαῖς ὀρέων, ὅκα
 θεοῖσιν ἄδη πολύφαμος ἑορτά,
 χρῦσιον ἄγγος ἔχοισα μέγαν σκύφον,

Fr. 33. Athen. X 416 C: Καὶ Ἀλκμάν δὲ ὁ ποιητῆς ἑαυτὸν ἀδηφάγον εἶναι παραδίδωσιν ἐν τῷ τρίτῳ (B γω) διὰ τούτων· Καί ποκά τοι κτλ. Respicit huc Aelian. Var. II. I 27. — V. 1. ποκα, fort. τόκα. — V. 2. ἀγείραις scripsi, nam coniunctivus modus ἀγείρης ab instituta sententia alienus; ᾧ κ' ἐνι λε' ἀγείρης Dindorf prae-eunte Hermanno, A ᾧ κ' ἐνιλεα γείρης, B ᾧ κενιλεα ᾧ εἴρης, PVL ᾧ καὶ νιλεα τριήρης. Supplementum incertum, fortasse ᾧ κ' ἐνι παισιν ἐπαίκλι' ἀγείραις: chorus enim virginum vel chori dux videtur compelli; de vocabulo ἐπαίκλια vid. Athen. XIV, 642 E: Ἀπίων δὲ καὶ Ἡρόδοτος, ὡς φησι Πάμφιλος, ἐπαίκλια (ita C, ἐπαίκλεια AB, ἐπέκλεια PVL) καλεῖσθαι τὰ μετὰ δεῖπνον τραγήματα. Meineke ᾧ κ' ἐν ἐδέσματα πόλλ' ἐναγείρης. Welcker Mus. Rh. X 408 ᾧ κ' ἐνι λεία τριήρης· ἀλλ' ἔτι | ἐντι γε νῦν ἄπυρος, Hartung ᾧ κ' ἐνι πρᾶνιόν σοι ἀγείρης. — V. 3. ἔτι AB, ἐντι PVL. — ἄπυρος L, ἄπειρος BPV. — V. 4. ἔτυεος L, ἔτυεος P, ἔπνεο V. — V. 5. χλιερὸν πεδὰ Casaubonus, libri χαίερον παιδα, fortasse verba traicienda χλιερὸν ἠράσθη. — V. 6. ἦν censor lenensis Athenaei, vulgo οὐ, Schweighaeuser οὐ τὸ non recte probante Welckero. — τετυγμένον L, τετυμμένον ABPV. — ἔσθει, fort. ἔσθειει, quod Hartung quoque proposuit. Meineke scripsit ἠράσθη χλιερὸν πεδὰ τὰς τροπὰς ἔσθειν (vel ἔσθειεν): οὔτι γὰρ ἦν τετυγμένον, ἀλλὰ κτλ. — V. 7. κοινὰ Casaubonus, libri καινά.

Fr. 34. Athen. XI 498 F: Ἀσκληπιάδης δὲ ὁ Μυρλεανὸς ἐν τῷ περὶ τῆς Νεστορίδος φησὶν, ὅτι τῷ σκύφει καὶ τῷ κισσυβίῳ τῶν μὲν ἐν ἄσσει καὶ μετρίῳ οὐδεὶς ἐχρητο, συμβᾶται δὲ καὶ νομεῖς καὶ οἱ ἐν τῷ ἀργῷ . . . καὶ Ἀλκμάν δὲ φησι· Πολλάκι κτλ. — V. 1. ὅκα, B ὅσα. — V. 2. θεοῖσιν ἄδη Hermann, vulgo θεοῖς ἄδη, quod frustra tuetur Welcker, qui de his versibus disputavit in Mus. Rh. X 254. — πολύφαμος Fiorillo, libri πολύφανος, quod Welcker alii putant dorice pro πολύφανος dictum esse, id quod iure suo Ahrens de dial. Dor. 182 addubitavit; melius conveniret, si quis πολὺ φαεινὸς interpretaretur, quemadmodum est apud Pindarum Isth. V. 30 ἐν θυσίαισι φαειναῖς, at insoleds eiusmodi compositum. Olim πολύφουινος h. e. πολύφουινος scripsi. — V. 3. χρῦσιον scripsi, legebatur χρῦσειον, Baumeister male κίσσινον ἄγγος.

οἶά τε ποιμένες ἄνδρες ἔχουσιν,
 5 χερσὶ λεόντειον γάλα θήσαιο,
 τυρὸν ἐτύρῃσας μέγαν ἄτροφον ἀργιφόνταν.

— V. 4. ἔχουσι, fort. rectius ἔχοισιν, vid. ad. fr. 60, 1, ἔχοισα AB, ἔχουσα PVL. — V. 5. χερσὶ λεόντειον γάλα Fiorillo, θήσαιο ego, codd. χερσὶ λεοντέον (sic B, χερσίλεον τέον PV, λεοντέον L) ἐπαλαθεῖσα: Fiorillo θεῖσα pariter atque ἄτροφον tanquam interpretamenta abiecit, Hermann χερσὶ λεόντεον ἐν γάλα θεῖσα coniecit, ego olim θεῖσα scripsi, sed hoc non solum propter formae insolentiam offendit, verum etiam praesens tempus ferri nequit, ubi omnino praeteritum requiritur: itaque nunc θήσαιο scripsi (nam neque contracta forma θήσα, neque θήσας satis placet), ubi asyndeton θήσαιο . . . ἐτύρῃσας, quamvis non satis gratum, tamen rationem habet. Fiorillo autem, qui verissime vidit γάλα restituendum esse, commode adhibuit Aristid. I 49: Καὶ δύναιτ' ἂν καὶ ὄνου πτεροῦν (ὁ Διόνυσος), οὐχ ἔππουσ μόνον ὥσπερ καὶ λεόντων γάλα ἀμέλγειν ἀνέδῃκέ τις αὐτῷ Λακωνικὸς ποιητής. Sane Aristides Bacchum dicit leonum lac mulgere, Alcman eadem attribuit mulieri: nec tamen recte Emperius, cum antea θήσθαι proposuisset, postea ut hanc difficultatem removeret, ἔχων σὺ pro ἔχοισα et θήσας scripsit. Fiorillo Baccham aliquam dei ministram dici existimavit: mihi vel Bacchi aliquam comitem, velut Μέθην, vel Δαῖτα (Sophocles Triptol. fr. 539: Ἥλιθην δὲ Δαῖς θάλεια, πρεσβίστη θεῶν) poeta dicere visus est, quamquam etiam de matre Deorum cogitavi, cuius religio iam ante Alcmanis saeculum in Peloponnesum haud dubie fuit propagata, cf. quae Pausanias in Arcadicis (VIII 44, 3) dicit: πρὸς τε τοῦ Ἀλφειοῦ τῇ πηγῇ ναὸς τε Μητρὸς θεῶν ἔστιν οὐκ ἔχων ὄροφον καὶ λέοντες δύο λίθον πεποιημένοι, hinc etiam ipse Alpheus λεόντειος πόρος dictus, vid. Hesych. (Hartung de Diana et Nymphis Caryatidibus cogitat.) Sed ut hoc in medio relinquam, non est mirum, si Aristides, qui Alcmanis hunc locum non satis firma tenebat memoria, haec ad Bacchum transtulit, cui eiusmodi facinus imprimis convenire videbatur. Minime vero audiendus Welcker, qui Aristidis locum ab Alcmane plane alienum ratus, hunc poetam existimat Spartanam mulierem alloqui, quae diis obtulerit in aureo vasculo caseum, qui vel in leonis similitudinem formatus vel leonis imagine ornatus fuerit, itaque corrigat χερσὶ λεόντειον επαλαθεῖσα vel επαλαθεῖσα (in massam cogens) quorum neutrum graeci sermonis consuetudine firmatur: persuasit tamen Schneidewino, qui Philol. X 352 χερσὶ λεόντεον εἰκόνα θεῖσα legendum censuit. — V. 6. ἀργιφόνταν Welcker, ἀργειοφρονται A, ἀργειοφόνται BP, ἀργύφρον τα VL, ego olim Ἀργειφόντα conieci, ut hoc nomine Alcman appellaverit Bacchum, quemadmodum Apollinem Sophocles (vid. Et. Gud. 72, 52). Meineke ἀργιφόντα edidit: sed ἀργιφόνταν dixisse Alcmanem correpta antepaenultima testatur gramm. Hamburgensis editus a Welckero et Schneidewino (M. Rh. X 256, Phil. X 350): τὰ παρὰ τῇ γραφῇ διαφοροῦμενα· εἰσὶ ταῦτα· ἀργειφόντης. καὶ τύρος ἐντηρῆσας μέγαν ἀργύφραν. ἀργιφόντα· εἰκελὸς ἀστεροπῆ καὶ τὸ ἱκελὸς. Poterat hoc Alcman versus Didymus uti, qui Ἀργειφόντης vel potius Ἀργιφόντης a vocula ἀρι inserta Γ repetebat, vid. Schmidt Didym. 337. Lepide autem et solita usus audacia poeta caseum ἀργιφόνταν appellavit, nam recte puto Welckerum accusativum restituisse. Est autem hic versus, ut videtur, strophae novissimus, itaque poeta trochaicam clausulam in locum dactylorum substituit, nam dactylis trium temporum hic haud dubie usus est.

* 35. [14.]

Ἔρπει γὰρ ἄντα τῷ σιδάρω
τὸ καλῶς καθαρίσδην.

36. [26.]

Ἔρος με δαῦτε Κύπριδος Φέκατι
γλυκὺς κατείβων καρδίαν λαίνει.

37. [27.]

847

┌ 0 - - - - [0 -] - ┌ 0 - 0
- ┌ 0 - 0 ┌ 0 - -
┌ - - 0 0 - 0 -

Τοῦτο Φαδειᾶν . . Μωσᾶν ἔδειξεν
δῶρον μάκαιρα παρθένων
ἃ ξανθὰ Μεγαλοστράτα.

38. [34.]

Ἄφροδίτα μὲν οὐκ ἔστι, μάργος δ' Ἔρος οἷα παῖς παίσδει
ἄκρ' ἐπ' ἄνθη καθαίνων, ἃ μὴ μοι θίγῃς, τῷ κυπαιρίσκῳ.

Fr. 35. Plut. vit. Lycurgi c. 21: Μουσικωτάτους γὰρ ἅμα καὶ πολεμικωτάτους ἀποφαίνουσιν αὐτούς (Λακεδαιμονίους). ἔρπει κτλ. ὡς ὁ Λακωνικὸς ποιητὴς εἶρηκε. Eadem s. poetae n. de fort. Alex. II c. 2. — ἔρπει, Scaliger coni. ἔπει. — V. 2. καθαρίσδην scripsi, vulgo καθαρίσδειν, C κιδδαρίδειν. Welcker τῷ σιδάρω et καθαρίσδην requirit. In ed. 2 coniunxi cum fr. 22.

Fr. 36. Athen. XIII 600 F: Ἀρχύτας δ' ὁ ἄρμονικός, ὡς φησι Χαμαιλέων, Ἀλκμᾶνα γεγονέναι τῶν ἐρωτικῶν μελῶν ἡγεμόνα, καὶ ἐκδοῦναι πρῶτον μέλος ἀκόλαστον ὄντα καὶ (fort. καταφερῆ pro καὶ scribendum) περὶ τὰς γυναῖκας καὶ τὴν τοιαύτην μοῦσαν εἰς τὰς διατριβὰς· διὸ καὶ λέγειν ἔν τιτι τῶν μελῶν· Ἔρος κτλ. — V. 1. δαῦτε scripsi, vulgo δ' αὐτε, Buttmann δεῦτε. — Φέκατι scripsi, legebatur ἔκατι.

Fr. 37. Athen. XIII 600 F: Λέγει δὲ (Ἀρχύτας sive Χαμαιλέων) καὶ ὡς τῆς Μεγαλοστράτης οὐ μετρίως ἐρασθείη (libri συμμέτρως ἐρασθείς, alterum Schweighaeuser, alterum Cobet correxit), ποιητρίας μὲν οὐσης, δυναμένης δὲ καὶ διὰ τὴν ὁμιλίαν τοὺς ἐραστὰς προσελκύσασθαι. λέγει δ' οὕτως περὶ αὐτῆς· Τοῦθ' ἄδειᾶν μοῦσαν κτλ. Est fort. ex eodem carmine ex quo fr. 36. — V. 1. τοῦτο Φαδειᾶν . . Μωσᾶν scripsi, fortasse ξιλν vel ἄν' ὦν ad versum redintegrandum addendum, antea τοῦθ' ἄδειᾶν Μωσᾶν scripsi, Stephanus ἄδειᾶν Μωσᾶν, cui Μωσᾶν substituit Schneidewin, non recte Meineke Μωᾶν. — V. 2. μάκαιρα, PVL μάκαιρα. — παρθένων AB, παρθένω PVL, fort. παρσένων.

Fr. 38. Hephaest. 76: Δύναται δὲ καὶ μέγρι τοῦ ἑξαμέτρον προκόπτειν τὸ μέτρον διὰ τὸ τριακοντάσημον μὴ ὑπερβάλλειν· καὶ εἶη ἂν ἑξάμετρον καταληκτικὸν τὸ καλούμενον τοῦ Ἀλκμᾶνος ἐκ μόνων ἀμφιμάκρων· Ἄφρ. κτλ. Eadem Apostol. IV 62, 6. — V. 1. παῖς παίσδει

39. [30.]

Χρῦσιον ὄρμον ἔχον ραδιναῦν πετάλοις ἴσα καλχᾶν.

40. [50.]

848

Δύσπαρις, αἰνόπαρις, κακὸν Ἑλλάδι βωτιανείρα.

41. [51.]

Καὶ ποτ' Ὀδυσσεῆος ταλασίφρονος ὦφαθ' ἑταίρων
Κίρκα ἐπαλείψασα.

42. [82.]

Τίς δ' ἄν, τίς ποκα ρὰ ἄλλω νόον ἀνδρὸς ἐνίσποι;

Bentley, παῖς δὴ Turneb., παῖσδει CE, παῖσδει AP, παῖσδα FIBNH Apost. Fort. huc pertinet Hesych. Παισδη (cod. παῖς δὴ) παιδαριεῖη, ut sit scribendum παῖσδη· παιδαριεύεται. — V. 2. ἐπ' ἀνθη, ἐπ' ἀνθης A, ἐπάνθης P, αἰπάνθης C. — ἄ μὴ, A αμῆ. — Hartung ἀνο' ἐπ' ἀνθηρὰ βαινῶν, abusus Hesychii glossa ἀνθηρόν, ἀνθηρόν, βαπτόν, ubi dudum ἀνθινόν restitutum est. — καβαίνων Pauwius, vulgo καββαίνων, Ursinus καμβαινῶν, Apost. ἀνθηρὰ βαινῶν. — τῷ κωπαιρίσκῳ A, ut scripserat Welcker, vulgo τῷ κωπαιρίσκῳ, Apost. τῷ κωπαιρίσκῳ.

Fr. 39. Athen. XV 682 A: Τῶν δὲ καλχῶν μέμνηται καὶ Ἀλκμὰν ἐν τούτοις· Χρῦσειον κτλ. — χρῦσιον B, χρῦσειον Ursinus, vulgo χρῦσειον. — ραδιναῦν . . . καλχᾶν Dalecampius, vulgo ραδιναῦν . . . καλχᾶν. — πετάλοις ἴσα scripsi, legebatur πετάλοισι, vitium subesse animadvertit Meineke, sed non debebat πετάλοις ἴσον corrigere.

Fr. 40. Schol. Hom. II. γ 39: Δύσπαρις: ἐπὶ κακῷ ὀνομασιμένῃ Πάρι, κακὴ Πάρι. Καὶ Ἀλκμὰν φησί· Δύσπαρις κτλ. Eadem Eust. 379, 38, ubi καὶ αἰνόπαρις. — βωτιανείρα, legebatur βωτιανείρη.

Fr. 41. Schol. Hom. II. π 236: Καὶ Ἀλκμὰν γὰρ φησί· Καὶ ποτ' κτλ. οὐ γὰρ αὐτὴ ἤλειψεν, ἀλλ' ὑπέθετο Ὀδυσσεῖ. — V. 1. ὦφαθ' scripsi, legebatur ὠτά θ', antea correxeram ὦαθ', et sic Schneidewin et Dindorf. — ἑταίρων Heyne, codd. ἐτάρων. — V. 2. Κίρκα scripsi, legebatur Κίρκη. — ἐπαλείψασα, Heyne ἐπήλειψεν coniecit, mihi poeta scripsisse videtur:

Κίρκα ἐπάλειψ(εν καρὸν χειρὶ δεψήσ)ασα.

cf. Od. μ 47: ἐπὶ δ' οὐατ' ἀλείψαι ἑταίρων, κηρὸν δεψήσας μελιθεῖα. adde 173: αὐτὰρ ἐγὼ κηροῖο μέγαν τροχὸν ὀξείῃ χαλκῷ τυτθὰ διατυμῆξας, χειρὶ στιβαρῆσι πιέξεν· αἶψα δ' ἰαίνετο κηρός, ἐπεὶ κέλετο μεγάλη ἰς Ἥελίου τ' ἀγῆ· Ὑπεριονίδαο ἀνακτος, sed novissimus hic versus expungendus, quippe qui a rhapsodo aliquo sit additus. Antea apud Alcmanem suspicatus sum legendum esse: καὶ τότ' . . . Κίρκα ἐπάλειψ' αἶψα.

Fr. 42. Apollon. de Adv. in Bekk. An. II 566, 11: Ἐξῆς ζῆτέον καὶ περὶ τοῦ ΠΑ. Ἀλκμὰν· Τίς ἄν, τίς ποκα ρὰ κτλ. τίς δ' Schneide-

43. [124.]

Καὶ ποικίλον ἱκα, τὸν ἀμπέλων
ὀφθαλμῶν ὀλετῆρα.

44. [116.]

Τῷ δὲ σκομύνθεα κατ' ἄν κάρραν μάβως ἐπίαξεν.

45. [4.]

849

Μῶσ' ἄγε, Καλλιόπα, θύγατερ Διός,
ἄρχ' ἐρατῶν ἐπέων, ἐπὶ δ' ἕμερον
ῥυμῶ καὶ χαρίεντα τίθει χορόν.

46. [40.]

Πάρ θ' ἱερὸν σκόπελον παρά τε Ψύρα.

win, vulgo τίς, nisi forte τίς κα (sive καν) scribendum; sed Alcman etiam fr. 49 ubitur particula ἄν: ταῦτα μὲν ὡς ἄν ὁ δᾶμος ἄπας. — ῥᾶ voculam nonnulli grammatici ex ῥέα coaluisse ideoque ῥᾶ scribendum esse censuerunt, quos olim secutus sum. Sed antiquitus propagata scriptura erat ῥά et similiter apud Aeoleuses βρά, quam tuentur Apollonius et Herodianus, cf. Et. M. 210, 43 et 700, 25. Sed quod illi existimant, decurtatum esse ex ῥάδιον, falluntur: primigenia adiectivi forma fuit ΠΑΙΣ, hinc neutrum adverbii loco adhibitum. Hiatus asperitas mitigatur littera ἀνεκφωνήτῳ praesertim in caesura. — ἄλλω Bekker, cod. ἀλλά. — ἐπίσποι scripsi, legebatur ἐπίσποι.

Fr. 43. Ammon. v. ἴπες. . . ἴπες δὲ τὰ διεσθίοντα τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἀμπέλων. Καὶ ποικίλον κτλ. — V. 1. ἀμπέλων (vel potius ἀμπέλω) ὀφθαλμῶν scripsi, legebatur inverso ordine ὀφθαλμῶν ἀμπέλων. Est autem versus 1 anapaestus generis logaoedici, quo genere usum esse hunc poetam testis est Hephaest. c. 8 extremo, ubi Alcmanem metrum Archebuleum adhibuisse auctor est. Antea scripseram ὀφθαλμῶν ἀμπελίμων, Reiske ἀπαλῶν, Schneidewin delevit.

Fr. 44. Herodian. περὶ μον. λέξ. 44, 10: Παρὰ δὲ Ἀλκμᾶνι διὰ τοῦ ᾗ (πιάξω). τῷ δὲ σκομύνθεα κατ' ἄν κάρραν μάβως ἐπίαξε. Lehrs coni. τῷ δέσποινα θεὰ κατιὰν κάρραν ἀμβᾶσ' ἐπίαξε de Venere vel Ate cogitans, Nauck τῷ δὲ κόρυν θεὰ κατιὰν κάρρα λαβῶσ' ἐπίαξε. Non possum expedire, olim proposui dubitanter τῷ δὲ σκόλλυν θεὰ | κατιὰν κάρρα ἀβρῶσ πίαξεν, Hartung τῷ δὲ κόρυν θεὰ κατιὰν κορρᾶν μαλακῶσ ἐπίαξεν. Forma πιάξω etiam Sophron usus est ap. Apoll. de pron. 336: οὐχ ὀδέϊν τυ ἐπικαξε, ubi ἐπίαξε vel ἐπίαξε scribendum.

Fr. 45. Hephaest. 40: Ἀλκμᾶν καὶ ὄλας στροφὰς τοῦτῳ τῷ μέτρῳ κατεμέτρησε· Μῶσ' ἄγε κτλ. Eadem Max. Plan. V 510 ed. Walz. Arsen. Viol. 360. Apostol. XI 94, 4. — V. 1 etiam Hephaest. 24 et Schol. — V. 2. ἕμερον, Max. ἱερὸν. — V. 3. ῥυμῶ Heph. (nisi quod A ῥυμῶ), ῥυμῶ Ars. Apost., ῥυμῶν Max.

Fr. 46. Schol. Odys. γ 171: Νήσον ἐπὶ Ψυρήσ] νησίδιον μικρόν,

47. [7.]

Εἴπατέ μοι τάδε, φύλα βροτήσια.

48. [47.]

*Οἶα Διὸς θυγάτηρ**ἔρσα τρέφει καὶ Σελάνας [δίας].*

49. [64.]

850

Ταῦτα μὲν ὡς ἂν ὁ δᾶμος ἅπας.

50. [60.]

Μέγα γείτονι γείτων.

51. [61.]

Οὐ γὰρ ἐγώνγα, Φάνασσα, Διὸς θυγάτηρ.

ἔχον λιμένα νηῶν εἴκοσιν. Ἀλκμάν· Παρά τε ἱερὸν σκόπελον παρά τε Φύρα τὸν Διόνυσον ἄγοντες. Eadem Eust. 1462, 46. Cram. An. Par. III 433, 19. Schneidewin a me monitus vidit Alcmanis versum cum Cratini fragmento Φύρα τὸν Διόνυσον ἄγοντες (vid. Meineke II 1, 208) temere coaluisse. — πᾶρ θ' Buttman, vulgo παρά τε, sed Cobet male ad eundem modum παρ τε Φύρα.

Fr. 47. Aristid. II 509: Ἀλλαχῆ δὲ (ὁ Ἀλκμάν) οὕτω σφόδρα ἔνθεος γίνεται ὥστε φαίης ἂν ὅτι οὐδ' οὐτωσί κατὰ τὸ ῥῆμα ἔνθεός ἐστιν, ἀλλ' αὐτὸ δὴ τοῦτο ὥσπερ θεὸς τῶν ἀπὸ μηχανῆς λέγει· Εἴπατε κτλ. Itaque in hoc quoque carmine de se praedicaverat poeta. Est fort. ex eodem carmine ex quo est fr. 33.

Fr. 48. Plut. Sympos. III 10, 3: Δροσοβολεῖ γὰρ ταῖς πανσελήνοις μάλιστα διατηρούμενος (ὁ ἀήρ), ὡς πον καὶ Ἀλκμάν ὁ μελοποιὸς αἰνυτόμενος τὴν δρόσον ἀέρος θυγατέρα καὶ Σελήνης· Οἶα, φησί, Διὸς θ. ἔρσα (vulgo μέγα) τ. κ. Σελ. (om. δίας). et de facie in orbe lunae c. 25 ubi οἶα om., praeterea Διὸς codd. pariter atque δίας om., et Quaest. nat. c. 24, ubi additum est δίας. Respicit Macrob. Saturn. VII 16. Hinc Natalis Com. Myth. III 255: „Quidam tradiderunt Lunam fuisse uxorem Aeris, e quo Rorem filium conceperit ac genuerit, ut ait Alcman melicus in eo carmine: Ἀγρωστὴν δρόσον ἀΰξει μὲν Μήνης τε καὶ Ἄερος υἱός.“ — Ego δίας cancellis sepsi, quamquam epitheton hoc convenit Lunae, cf. Hymn. Hom. 32 v. 8 et 17; fortasse Σελαναίας scribendum, sed quoniam numeri ambigui, satius coniecturis abstinere. Hartung ἔρσα τρέφει Σελαναίας τε.

Fr. 49. Hephaest. 40: Τῶ δὲ ἐφθήμερεϊ (δακτυλικῶ κέχηται) Ἀλκμάν· Ταῦτα μὲν κτλ. cf. Schol. Heph. 176. — δᾶμος, vulgo δῆμος.

Fr. 50. Schol. Hom. II. χ 305: Ἀλλὰ μέγα ῥέξας τι καὶ ἔσομένοισι πνθῆσθαι. Λεῖπει τὸ ἀγαθόν, ὡς Ἀλκμάν· Μέγα κτλ.

Fr. 51. Apollon. de Pron. 324 B: Οἱ αὐτοὶ Δωριεῖς ἜΓΩΝΓΑ καὶ

52. [69.]

Πρὸς δὲ τὲ τῶν φίλων.

* 53.

Τεῖ γὰρ Ἀλέξανδρος δάμασεν.

* 54.

Σὲ γὰρ ἄξομαι.

55.

Ἔχει μ' ἄχος, ὦ ἄλ' δαῖμον.

56 A. [81.]

851

Σφοῖς ἀδελφιδεοῖς
κᾶρα καὶ φόνον.

56 B.

Εἶπέ με δ' αὐτε φαίδιμος Αἴας.

ἜΓΩ ΝΗ· Οὐ γὰρ ἔγωγα ἄνασσα Δ. Θ. Ἀλκμαν. — scripsi ἐγώνγα (vid. Etym. M. 315, 11) et Φάνασσα.

Fr. 52. 53. 54. Apollon. de Pron. 366 C: Ἡ ΣΕΪ ὁμοίως πρὸς πάντων κοινή· Δωριεῖς διὰ τοῦ τ . . . Πρὸς κτλ. Ἀλκμάν. Καὶ ἔτι μετὰ τοῦ ι· Τεῖ γὰρ Ἀλεξάνδρω δάμασαι. Καὶ ἔτι κοινῶς· Σὲ γὰρ ἄξομαι· (hoc affert etiam de Syntaxi 139). Alcmani etiam haec duo fragmenta tribui, et fr. 53 correxi, Bekker Ἀλέξανδρος δεδάμασται, Ahrens Ἀλεξάνδρω δάμασεν, de Venere et Helena interpretatus, Hartung τεῖ γὰρ καὶ Ἀλεξάνδρω δεδάμασται, male negans τεῖ accusativi formam esse.

Fr. 55. Etym. M. 622, 44: ἐκ δὲ τοῦ ὀλοός γίνεται ἡ κλητικὴ ὀλοέ, καὶ κατὰ συγκοπὴν ὀλέ, ἐάν δὲ ὀλός ἦ ἢ εὐθεΐα, γένοιτ' ἂν ἡ κλητικὴ ὀλέ καὶ οὐκ ἔστι συγκοπή· οἷον Ἔχει μ' ἄχος (Μ ὄχος) ὦ ὀλέ δ. Alcmani esse docet Grammat. An. Ox. Cram. II p. 461, 32 et Schol. II. κ 134: Οὐδὲ τὸ Ἀλκμανικὸν ἔχοι μάχης ὡς δαῖμον· τοῦ γὰρ ὄλωλε συγκοπή ἐστίν. Cf. etiam An. Cram. Ox. I 442 not. Scripsi ὦ ἄλ', cum antea ὦ ὀλέ edidissem, Hartung ὠλοέ.

Fr. 56 A. Apollon. de Pron. 403: Πάλιν δὲ ὁ Ἀλκμάν τὸ σφεάς ἀντὶ ἐνικουῦ ἔταξε· Καὶ τὸ σφοῖς ἀδελφιδεοῖς κᾶραν (κᾶρα Bekker) καὶ φόνον. ubi scribendum τὸ σφεάς (respicit fr. 31) ἀντὶ ἐνικουῦ ἔταξε. καὶ τό· Σφοῖς κτλ. quod vidit etiam Ahrens. Hartung σφοῖσιν ἀδελφιδεοῖς κᾶράς τε καὶ φόνον.

Fr. 56 B. Et. Flor. Miller Misc. 213: τὸ δὲ μὴ Ἀλμᾶν· εἶπέ με κτλ. Praecedunt quae Zonaras 1338 exhibet: μέγας παρὰ τὸ μήγας, ὃ μὴ ὦν ἐν τῇ γῆ, ἀλλ' ὑπερέχων αὐτῆς. Similes ineptiae leguntur in Et. M. 574, 38 (nisi quod planius dixit παρὰ τὸ μὴ ἀπαγυρευτικὸν καὶ τὸ γῆ) et apud Eust. Od. 1447, 10. Itaque nihil reconditi delitescit

* 57.

Μηδέ μ' αείδην ἀπέρουκε.

58. [123.]

— — — — —
 — — — — —

Ῥιπᾶν ὄρος ἀνθέον ὕλα,
 Νυκτὸς μελαίνας στέρνον.

59. [5.]

— — — — —
 — — — — —

Μῶσα, Διὸς θύγατερ,
 ὠρανίαφι λίγ' αἰέσομαι.

60. [10.]

852

— — — — —
 — — — — —
 — — — — —
 — — — — —

in Alemanis versiculo, illud dubium, εἶπε utrum grammatici an poetae sit; prius si probaveris, scribendum μέγ' αὔτει φαίδιμος Αἴας. sed puto grammaticum scripsisse: καὶ αὐτὸ δὴ τοῦτο μέγας (vid. Eust.). Ἀλκμᾶν· εἶπε μέγας δαῦ φαίδιμος Αἴας. quemadmodum est ap. Hom. II. H 24 τίπτε σὺ δ' αὐ μεραυῖα, Διὸς θύγατερ μεγάλοιο, ἤλθεσ ἀπ' Οὐλύμποιο.

Fr. 57. Etym. Va ap. Gaisf. Et. M. p. 327: τὸ γὰρ λακωνικὸν ἐστὶν αἰεῖδεν ἢ αἰεῖδεν. μὴ δ' ἔμ' αἰεῖδεν ἀπ. Cf. Phavor. p. 115 (ubi οὐ αἰεῖδεν pro ἦ). apparet αἰεῖδην scribendum esse, nec dubium est Alemanis esse versiculum.

Fr. 58. Schol. Soph. O. C. 1248: Νυχιᾶν ἀπὸ Ῥιπᾶν· ... λέγει δὲ αὐτὰ ἐννύχια διὰ τὸ πρὸς τῇ δύσει κείσθαι· μέμνηται δὲ καὶ Ἀλκμᾶν λέγων οὕτως· Ῥιπᾶς ὄρος ἐνθεον ὕλαι ν. μ. στέρνων (στέρνον Triclin.). Emendavit Lobeck. Conieci Ῥιπᾶς ὄρος, ἐνθ' ἔσαν ἐθναὶ Νυκτὸς μελανοστέρω, Schoemann Ῥ. ὄρος ἐνθεον αὐλά τε Νυκτὸς μελαίνας ἀστέρων, Hartung ἐνθα θεράπναι Νυκτὸς μελανοστέρω.

Fr. 59. Schol. Hom. II. ν 588: Τῆφι παραγωγῇ ὁ ποιητὴς κατὰ τριῶν κέχρηται πτώσεων, ἐπὶ γενικῆς, δοτικῆς, αἰτιατικῆς. . . ἐπὶ δὲ κλητικῆς Ἀλκμᾶν ὁ μελοποιὸς οὕτως· Μῶσα κτλ. ἔστι γὰρ οὐρανία. V. 2 legitur etiam Schol. II. β 233. Resp. Apollon. de Adv. 575, 29: Ἔστι δὲ καὶ παρὰ Ἀλκμᾶνι καὶ κατὰ κλητικῆς τὸ οὐρανία οὐρανίαφι. Cram. An. Ox. I 293, 23: ἀπὸ κλητικῆς, ὡς τὸ οὐρανίαφι οὐρανίαφι γ' αἰέσομαι. Et. M. 800, 10 (καὶ ἐν κλητικῇ ὡ οὐρανία, λίγ' αἰών καὶ οὐρανίαφι). Et. Gud. 411, 16 (Οὐρανίαφι φίλη γα' εἰσομαι). Fuit fortasse versus herous: Μῶσα, Διὸς θύγατερ, λίγ' αἰέσομαι ὠρανίαφι. Dronke nimia audacia usus οὐρανόφι coniecit, Hartung scripsit Μῶσα, Διὸς θύγατερ, τιν.

5 _ 2 0 _ 2 0 0 _ 0 0 _ 0 0
 2 _ 2 0 0 _ _
 2 0 0 _ 0 0 _

Εὐδουσιν δ' ὄρεών κορυφαί τε καὶ φάραγγες,
 πρόωνες τὲ καὶ χαράδραι,
 φύλλα θ' ἔρπετά θ' ὅσσα τρέφει μέλαινα γαῖα,
 θῆρες τ' ὄρεσκῶοι καὶ γένος μελισσᾶν
 5 καὶ κνώδαλ' ἐν βένθεσι πορφυρέας ἄλως·
 εὐδουσιν δ' οἶωνῶν
 φύλα ταυνπιτερούγων.

61.

. . . Ἦρα τὸν Φοῖβον ὄνειρον εἶδον;

Fr. 60. Apollon. Lex. Hom. 101, 18: Ἔνιοι δὲ θῆρας μὲν καὶ θηρία λέγοντες λέοντας καὶ παρδάλεις καὶ λύκους καὶ πάντα τὰ παραπλήσια τοῦτοις, ἔρπετά δὲ πάλιν κοινῶς τὰ γένη τῶν ὄφρων, κνώδαλα δὲ τὰ θαλάσσια κήτη, φαλαίνας καὶ ὅσα τοιαῦτα, καθάπερ καὶ Ἀλκμᾶν διαστέλλει λέγων οὕτως· Εὐδουσιν κτλ. — V. 1. εὐδουσιν, non puto vulgari hac forma Alcmanem usum esse, sed ut solet Dorici sermonis severitatem canora Aeolensium voce temperare, ita videtur εὐδοισιν praecoptavisse, et ad eundem modum supra fr. 34 ἔχοισιν, sed alibi Doricam clausulam velut αἰνέοντι adhibet, quemadmodum etiam Pindarum haec variavisse constat. — φάραγγες Villoison, cod. φάλαγγες. — V. 2. πρόωνές τε Villoison, cod. πρωτονέστε. — V. 3. φύλλα θ' scripsi, vulgo φύλά τε. — ὅσσα scripsi, cod. ὅσα, Schoemann φύλά τε ἔρπετά τόσσα, Hartung φύλά τε ἔρπεθ' ὀπόσσα. — V. 4. θῆρες τ' ὄρεσκῶοι traditam scripturam iam tueor, antea correxi θῆρες ὄρεσκῶοί τε καὶ γ. μ., ut esset hexapodia logaoedica, sed offendit tunc longa syllaba, quam forma novicia ὄρεσκῶοι restituenda expellere volui: putabam Alcmanem in versibus logaoedicis longam syllabam etiam iis locis admisisse, ubi brevis syllaba requiritur; certa tamen exempla huius licentiae desiderantur; nam fr. 66:

Ἔντι, τὸν κιθαριστᾶν αἰνέοντι

spondens non trochaei vice fungitur, quae nimia foret numerorum asperitas, sed dactyli est vicarius. — μελισσᾶν, legebatur μελισσῶν. — V. 5. hexapodia logaoedica est, sed initio versus iambica dipodia in locum ditrochaei substituta: simile est metrum, quod *Alcmanicum decasyllabum* vocat Schol. metr. Pind. Ol. XIV 0 _ 0 _ 0 0 _ 0 0 0 0 0 0, nisi quod pentapodia constat. Sed possis etiam ad iambicum numerum refingere, si βένθεσσι scripseris. Olim deleta praepositione ἐν et verbo εὐδῆι adiecto ad anapaesticum numerum haec revocavi:

καὶ κνώδαλα βένθεσι πορφυρέας ἄλως εὐδῆι.

— πορφυρέας, legebatur πορφυρῆς. — ἄλως, Hartung suspicatur λίμνας. — V. 6. εὐδουσιν, conieci εὐδησιν, cf. Hesychius εὐδῆισι ἡσυχάζει, ubi etiam Meineke εὐδῆσι restituendum esse censuit. — οἶωνῶν scripsi, legebatur οἶωνῶν.

Fr. 61. Apollon. de coni. Bekk. An. II 490: Παρ' Ἀλκμᾶνι Ἦρα τὸν Φοῖβον κτλ. — ὄνειρον adverbiascit, quemadmodum alias ὄναρ.

62. [45.]

853

. (Τύχα), Εὐνομίας τε καὶ Πειθοῦς ἀδελφὰ
καὶ Προμαθείας θυγάτηρ.

63. [59.]

Πεῖρά τοι μαθήσιος ἀρχά.

64. [121.]

Ἔστι παρέντων μυᾶσιν ἐπιθέσθαι.

65. [72.]

Ὡς ἄμεις τὸ καλὸν μελίσκον.

66. [73.]

. . . Ὅσαι δὲ παίδες ἀμέων
ἐντί, τὸν κηθαριστᾶν αἰνέοντι.

67. *

854

Οἶδα δ' ὄρνιχων νόμῳ
πάντων.

Antea scripsi ἦρ' αὐτὸν, ut esset versus Archebuleo similis, quo Alcmanem usum esse auctor est Hephaestio c. 8 extr., nisi quod pede minor est.

Fr. 62. Plutarch de fort. Rom. c. 4: οὐ μὲν γὰρ (ἡ Τύχη) ἀπειροπῆς κατὰ τὸν Πίνδαρον οὐδὲ δίδυμον στρέφοισα πηδάλιον, ἀλλὰ μᾶλλον Εὐνομίας κτλ. ὡς γενεαλογεῖ Ἀλκμάν. — V. 1. Τύχα addidi, et scripsi deinde τε καί, vulgo καί. — ἀδελφὰ Schneidewin, vulgo ἀδελφή. — V. 2. Προμαθείας Schneidewin, vulgo Προμηθείας.

Fr. 63. Schol. Pind. Isthm. I 56: Ὁ παθὼν καὶ τῷ νῶ προμαθῆς γίνεται Ἀλκμάν. Πεῖρά τοι κτλ.

Fr. 64. Eustath. Od. 1787, 43: Λέγουσιν οἱ Αἰολεῖς ἐκ τοῦ φιλοῦ μετοχῆν φίλεις καὶ τοῦ φρονῶ φρόνεις . . . εἰς, ἧς κλίσειν παρὰ τοῖς ποιηταῖς φυλάττεσθαι εἰπὼν (Ἡρακλείδης) παράγει χρῆσιν ἐξ Ἀλκμάνος τὸ Ἔστι κτλ. — ἐπιθέσθαι, fort. τίθεσθαι.

Fr. 65. Apollon. de pron. 378 C: Ἄμεις Δωριεῖς Ἀλκμάν ὡς ἄμεις κτλ. οὐκ ἐπίληπτος δὲ ἡ τάσις, καθὼ τὰ πρωτικά ἀπέστραπται τὴν εἰς τὸ εἰς ὄξειαν. — μελίσκον, Hartung μελίσομεν.

Fr. 66. Apollon. de pron. 381 B: Ἡ ἀμῶν παρὰ Δωριεῦσι καὶ σύν-αρθρον γενικὴν σημαίνει ἀκόλουθον τῇ ἀμός· τῇ μέντοι διαίρεσει ἡ πρωτότυπος διαλλάσσει τῆς κτητικῆς, οὐκέτι τὸ αὐτὸ ἀναδεχομένης Ἀλκμάν. Ὅσαι δὲ κτλ. — V. 1. παίδες, legebatur παῖδες. Hecker ὅσοι δὲ πεδ' ἀμέων requirit. — V. 2. Chorus puellarum haec de ipso Alcmane dicit, quem κηθαριστᾶν nuncupari non est mirum, siquidem Aristoxenus ap. Ammonium p. 81 significat, κηθαροδοῦ nomen recens usu receptum.

Fr. 67. Athen. IX 374 D: Οἱ Δωριεῖς λέγοντες ὄρνιξ τὴν γενικὴν διὰ τοῦ ἤ λέγουσιν ὄρνιχος. Ἀλκμάν δὲ διὰ τοῦ ὄ τὴν εὐθείαν ἐκφέρει καὶ τὴν γενικὴν Οἶδα δι' ὄρνιχων ὅμως πάντων. ubi B νόμῳ. Correxisset Hermann. Fort. est ex eodem carmine ex quo fr. 24.

68. [52.]

Δουρὶ δὲ ξυστῶ μέμνηεν Αἴας αἰχματᾶς τε Μέμνων.

69. [48.]

Ὅς φέθεν πάλοισ ἐπαλεν δαίμονας τ' ἐδάσσατο.

70. [19.]

855

Κῆπὶ τᾶ μύλα δρυφῆται κῆπὶ ταῖς συναικλιαῖς.

Fr. 68. Choerobosc. Epimer. I 94. (Bekk. An. III 1128): ἀλλὰ καὶ τὸ Αἴας τὸ παρ' Ἀλκμᾶνι ἔχομεν σεσημειωμένον ὡς συστέλλον τὸ ᾧ· ἐκεῖνος γὰρ συνέστειλεν αὐτὸ εἰπών· Δουρὶ δὲ ξ. μ. Αἴας αἶμα τὰ τε μέμνων· ἔστι δὲ τροχαϊκὸν τὸ μέτρον καὶ μετρεῖται οὕτως· δουρὶ | δὲ ξυστῶ μέμνηεν | αἴας | αἶμα | τὰ τε | μέμνων. ἐν τῇ πέμπτῃ γὰρ χώρα κεῖται, ἐν ἣ οὐ τίθεται σπονδεῖος ἐν τροχαϊκῷ μέτρῳ. Respicit etiam I 214, et rursus 377 affert usque ad Αἴας, eademque sine poetae n. Zonar. 564. Cf. Cram. An. Ox. III 283, 14: τὸ Δουρὶ δὲ ξυστῶ μέμνηεν Αἴας καὶ ὅσα τοιαῦτα κατὰ πάθος. Et. Flor. Miller Misc. 92 δουρὶ ξυστῶ μέμνη Αἴας. Integrum versum Draco Stratonice. 12 (μύμων) et priorem partem 64 affert. Αἴας et Μέμνων scripsi cum Meinekio, praeterea αἰχματᾶς restitui, ubi Hermanno αἶματᾶ, Schneidewino αἶματᾶ placuit: sed μέμνηεν quoque de vitio suspectum, malim μεμνή-νειν ad Homeri modum, qui εἰστήκειν pro εἰστήκει dicere solet, item ἠνώγειν, δεδειπήκειν alia. — Aiaceis et Memnouis certamen etiam Dictys Cretensis enarrat, sed non liquet, utrum alienam auctoritatem sit secutus, an suo periculo novaverit.

Fr. 69. Schol. II. α 222: Οὕτως δαίμονας καλεῖ θεοὺς ἦτοι οὔτι δαήμονες . . . ἢ οὔτι διαιτηταὶ εἰσι καὶ διοικηταὶ τῶν ἀνθρώπων, ὡς Ἀλκμᾶν ὁ λυρικός φησὶν· Ὅς (AD οἶ) ἔθεν . . . τ' ἐδάσσατο (Α τεδάσσατο) τοὺς μερισμούς, τὰς διαιρέσεις αὐτῶν. Cram. An. Ox. IV 409, 16: Οἱ ἔθεν πάλλοις ἐπαλλε δαίμονας, ἐδάσσατο τοὺς μερισμούς καὶ τὰς διαιτήσεις αὐτῶν. Matranga An. 409: οἷθεν πάλιν ἐπαλλε, δαίμονας τ' ἐδάσσατο, τοὺς μερισμούς, τὰς διαιτήσεις αὐτῶν. Schol. cod. Vind. 49: Ἀλκμᾶν ὁ λυκόφρων φησὶν· ἠέθεν πάλλ' ἐπαλλε, δαίμονας τ' ἐδάσσατο· τοὺς μερισμούς, τὰς διαιτήσεις. cod. Vind. 61: ὅς ἔθεν πάλλοις ἐπαλλεν δαίμονας· ἐδάσσατο τοὺς μ. τὰς διαιτήσεις αὐτῶν. — φέθεν scripsi, vulgo ἔθεν, Blomfield con. ὅς θεῶν παλούς, quod debebat certe πάλως scribi; ego dativum teneo, cf. Soph. Electr. 709 στάντες δ' ὄθ' αὐτοὺς (poeta videtur scripsisse ὄθεν σφας) οἱ τεταγμένοι βραβῆς κλήροις ἐπήλαν καὶ κατέστησαν δίφρους. — δαίμονας haud dubie antiquitus iam corruptum; poeta scripserat διανομάς. cf. Callimach. ap. Schol. Eurip. Hec. 467: Ἦχι πάλοισ ἐβάλοντο διεικρίναντό τε τιμὰς πρῶτα Γιγαντεῖον δαίμονες ἐκ πολέμου. Eodem vitio laborat Aeschyli versus Eumen. 685: Σύ τοι παλαιᾶς δαίμονας καταφθίσας οἶνῳ παρηπάτησας ἀρχαίας θεάς, ubi schol. Eurip. Alcest. v. 12 veram scripturam διανομάς servavit. Nauck in Alemanis versu δαίμονας praefert, quod doricum esse putat pro διανομάς.

Fr. 70. Athen. IV 140 C: Ἐπι φησὶν ὁ Πολέμων καὶ τὸ δεῖπνον ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων αἴκλον προσαγορεύεσθαι, παραπλησίως ἀπάντων Λωριέων οὕτως αὐτὸ καλούντων. Ἀλκμᾶν μὲν γὰρ οὕτω φησὶ· Κῆπὶ κτλ. οὕτω τὰ συνδείπνια καλῶν. — κῆπὶ τᾶ μύλα Schweighaeuser, libri κηπιταιμύλα. — δρυφῆται, olim δρυφῆται scripsi, i. e. ὀφῆται, sed nescio an Alcman δρυφᾶσθαι pro δρυφέσθαι dixerit, cf. Hesych.

71. [26.]

Αἶκλον Ἀλκμάων ἀρμόξατο.

72.

Ἦσκέ τις σκάφενς ἀνάσσων.

73. [36.]

Πρόσθ' Ἀπόλλωνος Λυκῆω.

74 A.

Ναοῖσιν ἀνθρώποισιν αἰδοιέστατον.

74 B. [17.]

Κλῖναι μὲν ἐπὶ καὶ τόσαι τράπεσσαι
μακωνίδων ἄρτων ἐπιστέφοισαι,
λίνῳ τε σασάμῳ τε κῆν πελίχλαις
πέδεσσι χρυσοκόλλα.

δρῦφειν, περαίνειν, et δρυφόμενοι, φθειρόμενοι. Dixit de hoc fr. etiam Welcker in Mus. Rh. X 407. — συνακλείαις Dindorf, vulgo συναικλείαις, BP συνακλείαις.

Fr. 71. Athen. IV 140 C: Καὶ πάλιν Ἀἶκλον κτλ. — scripsi αἶκλον. — ἀρμόξατο PL, ἀρμόξατο V fortasse recte.

Fr. 72. Cram. An. Ox. I 159, 30: Καὶ ὁ μὲν ποιητὴς τὴν ἄρχουσαν νοστέλλει ἐν τῷ ἔσκειν, ὁ δὲ Ἀλκμᾶν φυλάττει Ἦσκε κτλ. Τινὲς δὲ οὐ μὲν (scr. μέρη) φασί, ἧς ἀντὶ τοῦ ἦν Λωρικῶς, καὶ κε σύνδεσμος· οἱ Λωρικεῖς ἢ μετὰ τοῦ ν λέγουσιν ἢ τροπῇ τοῦ ε εἰς κα. — Scripsi σκάφενς, legabatur σκαφεύς. Deinde Aleman haud dubie Ἐνάσσων scripserat.

Fr. 73. Apollon. de adv. Bekk. An. II 563: Πρόσθε, πρόσθα, καὶ παρ' Ἀλκμᾶνι οὕτω δεκτέον τὴν συναλοιοφῆν· Πρόσθ' (ita Bast, cod. πρός) κτλ.

Fr. 74 A. Et. Flor. Miller Misc. 55: Καὶ τὸ αἰδοιέστατον, ὡς παρ' Ἀλκμᾶνι, οἶον· ναοῖσιν ἀν. αἰδ. Nisi forte primum vocabulum vitium contraxit, poeta ἀνθρώπος adiectivi loco adhibuit, quemadmodum comicus ἀνθρώπον ἦθος dixit. Dübner coni. νέουσιν, Nauck λαοῖσιν ut ἀνθρώποισιν plane tollatur, idem ἡδυνέστατον (vid. infra fr. 137) hic restituendum arbitratur.

Fr. 74 B. Athen. III 110 F: Μακωνίδων ἄρτων μνημονεύει Ἀλκμᾶν ἐν τῷ πέμπτῳ (sic Schweighaeuser, ἐν τῷ ε' A, ἐν τῷ ιεῷ P, ἐν ἰεῷ B, ἐν τῷ πεντεκαίδεκάτῳ VL) οὕτως· Κλῖναι κτλ. ἐστὶ βρωμάτιον διὰ μέλιτος καὶ λίνου. — V. 2. ἐπιστέφοισαι APV, ἐπιστέφοι σε B, ἐπιστεφεῖς σε λίνῳ L. — V. 3. λίνῳ τε σασάμῳ τε, Schneidewin λίνῳ τε σασάμῳ τε. — κῆν BP, κῆν VL. — πελίχλαις, P πελλίχλαις. — V. 4. πέδεσσι ABDP, πέδασι VL, παιδεσσι Schweighaeuser. Scribendum videtur λίνῳ τε (vel δὲ) σασάμῳ τε (i. e. ἄρτοις λινωτοῖς καὶ σασαμωτοῖς) κῆν μελαιναις πέδεσσι χρυσοκόλλα. Alias ἐμπέλαινα dicuntur, vid. Hesych. ἐμπέλαινα, πόπανα, formam diphthongo auctam agnoscit idem: Πέλαινα· πόπανα, μελλίγματα. Femininum genus tuetur idem: ἐπιπέλαιναι· ὄλαι καὶ πόπανα, ubi fort. ἐπιπέλαιναι legendum. Hartung

75. [28.]

856

Ἴδη παρέξει πνάνιον τε πόλτον
χίδρον τε λευκὸν κηρίναν τ' ὀπώραν.

76. [24.]

Ῥρας δ' ἔσηκε τρεῖς, θέρους
καὶ χειμα κώπώραν τρίταν,
καὶ τέτρατον τὸ φῆρ, ὅσα
σάλλει μὲν, ἐσθίεν δ' ἄδαν

δ οὐκ ἔστιν.

77. 78. [74. 75.]

. Αἶ γὰρ ἄμιν
τούτων μέλοι . . .

Ἄμιν δ' ὑπανλήσει μέλος.

79. [77.]

857

Καὶ χειμα πῦρ τε δάφιον.

ἐπιστεφεῖς σὺν λίνω τε σασάμω τε, κῆμπέλαινα Πελίκεσσι (vel πελικαῖσι) χρυσόκολλα. Dixit etiam Welcker de his versibus in Mus. Rh. X 412. — Fortasse hoc fragmentum sicut etiam fr. 75 et alia quaedam quae sequuntur referendum ad illud carminum genus, quod Hesychius memorat: Κλεψιάμβοι· Ἀριστόξενος· μέλη τινα παρ' Ἀλκμᾶνι. quibuscum componas quae Athen. XIV 636 B ex Phillide ascripsit: ἐν οἷς γὰρ τοὺς ἰάμβους ἦδον ἰαμβύκας ἐκάλουν, ἐν οἷς δὲ παρελογίζοντο τὰ ἐν τοῖς μέτροις κλεψιάμβους. ubi παρακατελογίζοντο omnino scribendum, nam παρακαταλογή vel καταλογή (vid. Hesych.) proprie dici solebat, quando assa voce carmina recitabant.

Fr. 75. Athen. XIV 648 B: Πόλτον δὲ μνημονεύει Ἀλκμᾶν οὐτως Ἴδη κτλ. ἔστι δὲ τὸ πνάνιον, ὡς φησι Σωσίβιος, πανσπερμία ἐν γλυκεῖ ἠψημένη· χίδρον δὲ οἱ ἐφθοῖ πυροί· κηρίναν δὲ ὀπώραν λέγει τὸ μέλι. Cf. Eust. Od. 1563, 1 et 1735, 50. — V. 1. πνάνιον, B πνάνιον.

Fr. 76. Athen. X 416 D: Κάν τῷ πέμπτῳ (ε' AB, om. PVL) δὲ (Ἀλκμᾶν) ἐμφανίζει αὐτοῦ τὸ ἀδηράγον λέγων οὕτως Ῥρας κτλ. — V. 1. ἔσηκε τρεῖς L, ἔση καὶ κετρεῖς PV, ἔσακε τρεῖς B. — V. 2. χειμα κώπώραν censor Ienensis, χειμα κώπώραν Schweighaeuser, χειμάχω παραραν A, χειμάχω παραραν B, χιμάλω πάραν P, χιμαλω παρ' ἄν V, χειμᾶν ὀπώραν L. — V. 3. τέτρατον PL, τέταρτον V. — φρ, ὅσα Schweighaeuser, ἠροκας A, τὸ κρόκας PVL, praeterea scripsi φῆρ. — V. 4. σάλλει μὲν Porson, libri ἄλλ' εἰ μὲν. — ἐσθίεν δ' ἄδαν Porson, ἔσθει ἐν δάδαν PVL. — V. 5. ἔστιν B, vulgo ἔστι.

Fr. 77. 78. Apollon. de pron. 383 B: Ἡ AMIN Δωρικῇ ἐγκλινομένη συστέλλει τὸ ἰ, ἐν οἷς προπερισπᾶται· Αἶ γὰρ ἄμιν τούτων μέλοι· ὀξύνον ἐν τε· Ἄμιν κτλ. Ἀλκμᾶν. — τούτων, Valckenaer τούτῳ.

Fr. 79. Priscian. I 21: „Inveniuntur etiam pro vocali correpta hoc digamma illi usi, ut Alcman: Καὶ χ. κτλ. est enim dimetrum iambicum et sic est proferendum φ, ut faciat brevem syllabam.“ Manifestus

80.

Οἶκας μὲν ὠραῖω λίνῳ.

81.

Λεπτὰ δ' ἄταρπος, νηλεῆς δ' ἀνάγκα.

82. [63.]

ο ο ο _ _ _ ι ο _ _ _ ι ο _

Φρύγιον αὐλήσεν μέλος Κερβήσιον.

83. 84. [35.]

Περισσόν· αἶ γὰρ Ἀπόλλων ὁ Λύκῃος.
Ἴνῶ σαλασσομέδοισ', ἄν ἀπὸ μάσδων.

Prisciani error corripientis vocalem *A*, a quo errore sibi cavit infra 22 haec repetens: „Hiatus quoque causa solebant illi interponere *F*, quod ostendunt et poetae Aeolide usi, Alcman: καὶ χεῖμα κτλ.“

Fr. 80. Cram. An. Ox. I 287, 4: Καὶ εἶκα, ὃ σημαίνει τὸ ὁμοῖω, οἶκας κτλ. παρὰ Ἀλκμᾶνι. At ibid. IV 368, 19: εἶκα μὲν legitur, et 415. 22: Εἶκας παρ' Ἀλκμᾶνι. itaque Bekk. An. III 1294, 5, sed ibid. 1404: Οἶκας παρ' Ἀλκμᾶνι, ἀντὶ τοῦ ὅμοιος εἶ. Gaisford tamen in Choerobosci Epim. II 871 et 587 bis εἶκας edidit, sed οἶκας tuetur etiam Herodian. περὶ μόν. λέξ. 24, 9.

Fr. 81. Cram. An. Ox. I 60, 24: Ἐὰν δ' ὦσιν ἐκ τοῦ ε̄ οὐκ ἐτι (γίνεται τροπή τοῦ ἦ εἰς ᾱ μακρόν), ἔλατος ἰππήλατος. Ἀλκμᾶν· Λεπτὰ δ' ἄτ. ἀνηλεῆς δ' ἀνάγκη, ἐκ γὰρ τοῦ ἔλεεινή. quae correxi. Ἄταρπος videtur Parcae filium dici, unde ipsa dea Ἀταρπώ dicta, vid. Schol. Od. η 179.

Fr. 82. Strabo XII 580: Λέγεται δέ τινα φῦλα Φρύγῃα οὐδαμῶ δεικνύμενα, ὥσπερ οἱ Βερέκωντες· καὶ Ἀλκμᾶν λέγει· Φρύγιον κτλ. καὶ βόθωνός τις λέγεται Κερβήσιος ἔχων ὀλεθρίους ἀποφοράς. — αὐλήσεν scripsi, vulgo ἠῶλησε, F ἠῶλισε. — Κερβήσιον scripsi, vulgo τὸ Κερβήσιον, C F G τὸ Κερβήσιον, D hī τὸ Κερβήσιον. Meineke Κερβήσιον requirit, coll. Hesych. Κερβιαῖον ἔθνος ἐχόμενον Λυδῶν. Strabo non recte de populo ignoto cogitavit, a Corybantibus sive Cyrbantibus nomus ille dictus esse videtur.

Fr. 83 et 84. Hephaest. 81: Ἀπ' ἐλάσσονός τε ἐπιώνικον τριμετρὸν ἐστι παρ' Ἀλκμᾶνι· ὃ τὴν μὲν πρώτην ἔχει λαμβικὴν ἐξάσημον ἢ ἐπτάσημον· τὰς δὲ ἐξῆς δύο ἐξασημούς Ιωνίκας καθαρὰς, οἷον· Περισσόν κτλ. Duo diversa fragmenta esse apparet. At valde dubium mihi videtur prius, nam mirificum plane illud περισσόν, quae mihi quidem videtur nota esse veteris alicuius metrici, qui illud αἶ redundare censuit, cum versum dimetrum ionicum esse censeret, quod non percepit Hephaestio. — Fr. 83. Λύκῃος ACP, vulgo Λύκειος, E Turn. Fl Λύκῃος. — Fr. 84. σαλασσομέδοισ', ἄν scripsi, praeunte Porsono, qui supplevit locum in hunc modum: ὄριπτεν φάτις γαλασηρὸν Μελικέρταν. vulgo σαλασσομέδοισαν, quod metro adversatur, sed verae lectionis vestigium servat P σαλασσομέδοισάν, A Ἴνω σαλασσομέδοισάν, C Ἴνωσαλασσομέδοισαν, ES Turn. σάλας ὀμέδοισαν, Fl σάλας ὀ μέδοισαν. — ἀπὸ μάσδων C, reliqui ἀπομάσδων, Porson ἀπὸ μάσδων.

85 A. [7.]

858

Ἑκατον μὲν Διὸς υἱὸν τάδε Μῶσαι κροκόπεπλοι.

85 B.

Λιγύκορτον πάλιν ἄχει.

86. [60.]

Ἄδοι Διὸς δόμῳ

ὁ χορὸς ἄμὸς καὶ τοί, φάναξ.

87. [53.]

υ υ υ - υ υ υ

υ υ υ υ υ υ υ - υ υ υ -

υ υ υ - - υ υ υ υ υ - -

Ἄνηρ δ' ἐν ἀρμένιοισιν

ἀλιτροὺς ἦστ' ἐπὶ θάκῳ κατὰ πέτρας

ὀρέων μὲν οὐδέν, δοκέοντι δ' (ἐοικώς).

859

Fr. 85 A. Hephaest. 66: καὶ ὅλα μὲν οὖν ἄσματα γέγραπται ἰωνικά, ὡς παρ' Ἀλκμᾶνι Ἑκατον κτλ. — V. 1. Ἑκατον Ursinus, vulgo ἑκατόν. Vulgo post υἱόν interpungitur, et dimetri esse putantur, sed affert ut tetrametrum grammaticus ap. Hermann. Elem. Doctr. Metr. 472 et gramm. Harlei. 332. Cf. Tricha 51.

Fr. 85 B. Et. Flor. Miller Misc. p. 206: Λιγύκορτον (in marg. λιγύκορτον) πάλιν παρ' Ἀλκμᾶνι ἔχει ἀντὶ τοῦ λιγύκορτον μεταθέσει τοῦ ῥ. quae correxi, nam πάλιν et ἔχει poetae esse manifestum. Syllabae αχ et εχ in codicibus adeo similes, ut saepissime permutentur a librariis. Vocabuli λιγύκορος etiam Miller memor fuit, Aleman metathesi usus λιγύκορτον dixit, cf. Hesych. κορτεῖν· κορτεῖσθαι, qui praeterea κόρτος· ὁ ἐν τοῖς κροκόπεπλοις, ut Musurus correxit. Poeta de instrumento musico dixisse videtur λιγ. π. ἄχει (sive ἀχεῖ) μάγαδις. Etiam Nauck λιγύκορτον Alemani vindicat.

Fr. 86. Apollon. de pron. 365 A: Ὀρθοτονεῖται δὲ (τοὶ) καὶ παρ' Ἀλκμᾶνι, συνήθως Δωριεῦσιν· Ἄδοι κτλ. φάναξ Maittaire, cod. γ' αναξ. Videtur esse ex hymno in Apollinem. Numeri incerti, nam v. 2 diagramma

υ υ υ - - υ υ - - υ υ

non satis placet, atque δόμῳ de vitio suspectum. Hartung ἄδοι δὲ Διὸς τε δόμῳ χορὸς.

Fr. 87. Schol. Pind. Ol. I 97: Ἀλκαιοὺς δὲ καὶ Ἀλκμάν· λίθον φα-σὶν ἐπαιωρεῖσθαι τῷ Ταντάλῳ· ὁ μὲν Ἀλκαῖος . . . , ὁ δὲ Ἀλκμάν (haec tria verba addidit Boeckh)· Ὅπως (ὄπη Vrat. 4) ἀνήρ δ' ἐν ἀρμένιοισιν ἀλιτροὺς ἦστ' (ἦσθ' Vrat. 4, Vat. B ἦσθ') κτλ. Scribendum ὁ δὲ Ἀλκμάν οὕτως· ἀνήρ δ' ἐν ἀρμένιοισιν ἀλιτροὺς, ita ut ab ἀλιτροὺς novus versus inchoetur, nam v. 2 eiusdem est numeri, qui fr. 83 et 84 reperitur: quamquam numeri etiam aliter describi possunt, velut ἀνήρ δ' ἐν ἀρμένιοις ἀλιτροὺς | ἦστ' κτλ. Vat. B duos exhibet versus, quorum prior voce θάκας terminatur. Hecker coniecit ὅπως δ' ἀλιτροὺς ἀνήρ πασιν ἐν ἀρμένιοισιν, Hermann delevit ἐν ἀρμένιοισιν. — V. 2. ἐπὶ θάκῳ

88.

Ὅποτε ὑπὸ τοῦ Ἱππολόχου, κλέος δ' ἔβαλλον οὐ νῦν
ὑπεστάντων.

89. [83.]

Νικῶ δ' ὁ κάρρων.

90. [85.]

Μῆρον ἢ κοδύμαλον.

91. [87.]

Μάγαδιν δ' ἀποθέσθαι.

92. [100.]

Τανσία παλλακίω.

scripsi, legebatur ἐπὶ θάκας, ἐπιθάκας Vrat. 3, Heyne ἐπὶ θάκοις. — Hartung hoc plane obliteravit ἦσται κρεμαστῆς κάτω πέτρας scribens, et κάτω iam Hermann commendavit. — V. 3. Schol. Pind. ὀρέων μὲν οὐδὲν δοκέων δέ, sed Eust. Od. 1701, 23: ὅτι δὲ φαντασία ἦν καὶ τὰ ἐπὶ Σισύφῳ ῥηθησόμενα πλάσματα, δηλοῖ καὶ ὁ Ἀλκμᾶν ἐν τῷ ὀρέοντι μὲν οὐδὲν, δοκίοντι δέ, ubi quamvis dativus ex librarii errore ortus videri possit, tamen germanae lectionis vestigium superesse credo, nam particula δέ in enuntiato novissimo omnino non ferenda indicio est vocabulum aliquod interceptum esse, itaque ὀρέων quidem servavi, sed δοκίοντι recepi et εἰοικῶς addidi. Welcker Mus. Rhen. X 242 seq. ita haec conformavit Ὅπως ἀνὴρ δ' ἐν ἀσμένιοις ἀλιτροῦς | ἦστ' ἐπὶ θάκας κάτω, πέτρας ὀρέων μὲν | οὐδὲν, δοκίοντι δέ.

Fr. 88. Cram. An. Ox. I 418, 8: Λέγεται δὲ (ὑπαιθα) καὶ ἄνευ τῆς θα παρὰ Ἀλκμᾶνι καὶ σημαίνει τὸ πρότερον. Ὅποτε κτλ. ἀντὶ τοῦ πρότερον. Non expedit, olim conieci ad Hippocoontidarum caedem pertinere, ὁπόθ' ὑπὸ θ' Ἱπποθόω Δορυκλέος τ' ἔβλη κορῦνα ὑπαιστάντων. Cf. Hesych.: ὑπαί· πρὸ τοῦ καὶ νῦν· ὑπαί πόδα. Hartung οὗτ' Εὐρύτου νιν, οὗ Δορυκλέος δόρον Βάλλε νιν οὐδὲν ὑπαί Ἀντώντα.

Fr. 89. Apollon. Dysc. de synt. 212: Ἡ εὐκτική, ὡς ἔχει τὸ παρ' Ἀλκμᾶνι· νικῶ κτλ. Fortasse *Alemanis* est, quod legitur in Et. Gud. 301, 6. (Cram. An. Par. IV 54. 23) κάρρων· οἶον ναὶ κάρρων βῶς: sed non debeam eo uti ad hoc fr. redintegrandum.

Fr. 90. Athen. III 81 F: Ἀλκμᾶν δὲ τὸ στρονθίον μῆλον ὅταν λέγῃ· μείον ἢ κ. Ἀπολλόδωρος δὲ καὶ Σωσίβιος τὸ Κυδώνιον μῆλον ἀκούουσιν. — μῆρον, legebatur μείον. — κοδύμαλον, A κωδύμαλον, B κωδύμαλλον, sed κοδύμαλον tuetur Hesychius.

Fr. 91. Athen. XIV 636 F: Καὶ Ἀλκμᾶν δέ φησι· Μάγαδιν δ' (om. P) ἀποθ.

Fr. 92. Et. M. 171, 7: Ἀῦσιον, καὶ ὁ μὲν Ἴβρνος αὔσιον λέγει . . . ὁ δὲ Ἀλκμᾶν· τανσία παλλακίω (PD πανσία, Flor. πολλακίω). Hoc quidem vocabulum ab *Alemanis* consuetudine alienum; conieci τανσίαν πάλιν κίω, quamquam alias placuit τανσία πάλλα κάτω (ἔπεσεν) i. e. Nausicaae pila, vid. Hom. Od. VI 115. Hesych.: πάλλα· σφαίρα ἐκ ποικίλων νυμάτων (scr. δαμμάτων) πεποιημένη.

93. [105.]

860

Καὶ Κέρκυρος ἀγείται.

94. [106.]

Ἵσκα δὴ γυνὰ εἶην.

95. [120.]

Τὰν Μῶσαν καταῦσεῖς.

96. [109.]

Τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ κλείτει.

Fr. 93. Et. M. 506, 20: *Κέρκυρ* . . . *Ἀλκμᾶν φησι*. Καὶ *Κ*. ἡγείται ἀπὸ εὐθείας τῆς *Κέρκυρ*, ἀλλ' οὐκ εἴρηται. Cf. Et. Gud. 316, 39. — Scripsi ἀγείται, Schneidewin ἀγῆται.

Fr. 94. Et. M. 620, 35: *Ἵσκα δὲ τύνη εἶην*. παρὰ *Ἀλκμᾶν*, τὸ ὅτε ὄκα λέγει ἢ διάλεκτος, εἶτα διπλασιάσασα ὄκα. Περὶ παθῶν. At Apollon. de Adv. in Bekk. An. II 606: ὅτε ὄκα καὶ μετὰ περισσοῦ τοῦ κ. ὄκα δὴ γυνή. — Scripsi γυνά.

Fr. 95. Eust. II. 1547, 50: *Λέγει δὲ καὶ Ἀλκμᾶν*. τὰν μῶσαν καταῦσεῖς ἀντὶ τοῦ ἀφανίσεῖς. — *Μῶσαν Welcker*; καταῦσεῖς ego correxi. Sane Eustathius sive auctor quem sequitur refert ad *αὔειν urere*, itaque addit Atticos aspirare *καθαῦσαι*, hinc ἀφανίσεῖς interpretatur (cf. Hes. *καθαῦσαι* ἀφανίσει) atque ipse antea hoc secutus sum, tuitusque est Lobeck. Soph. Ai. p. 357 exemplis speciosis sane, sed disparibus. Quemadmodum *καταβοᾶν* et *κατακράζειν* dicuntur, ad eundem modum Alcman *καταῦειν* usurpavit, et cum futurum diacrisin retineat, omnis ambiguitas procul habetur.

Fr. 96. Schol. Hom. II. μ 66: οὕτως καὶ τὸ κλειτός, οὐδέτερον γὰρ γινόμενον βαρύνεται παρ' *Ἀλκμᾶν*. τῶ ἐν Θεσσαλίᾳ κλείτει. Scripsi τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ, nisi malis τῶν Θεσσαλίδων; neque vero κλειτός hic *clivum* significat, quemadmodum κλείτεια (κλίτεια) dixit Apollon. Rh. I 599 (idem vocabulum correptum adhibuit Lycophr. 601. 737), sed idem est atque κλέος, componit enim Herodianus adiectiva oxytona et nomina barytona eiusdem stirpis, velut μακρός et τὸ μάκρος, στενός et τὸ στενός. adde schol. II. Ψ 419. Alcman fortasse κλήτει scripsit, cf. Suid. κλήτος· δόξα, contra Et. Gud. 327, 55 κλήτος interpretatur πλήθος. Hesychius, quem adhibuit Welcker, κλειτή· κλίματι, γωνία· ἢ ἀγαθὴ δόξα· ἢ ὀνομαστή. ut solet tria diversa vocabula coniunxit κλείτει vel κλίτει (Lycophr. πρὸς κλίτει γεωλόφω), τὸ κλήτος et ἡ κλητή. Non recte Lobeck *Ῥηματικ.* 292 scribit ἐν τῶ Θεσσαλικῷ κλείτει et interpretatur κλισμὸν Θεσσαλικόν, Schneidewin con. παρ' *Ἀλκμᾶν* ἐν τῶ ε', neque melius Dindorf ἐν τῶ Θεσσαλίᾳ κλείτει. Alcman fortasse de magarum Thessalicarum fama verba facit quandoquidem magos e Thessalia ad mala averruncanda Lacones adhibere solebant, vid. Meineke Poet. Com. IV 705, quo rettulit etiam Hesychii glossam Θεσσαλῶπις· ἐναγιασμός τις παρὰ Λάκωσιν, corrigens: Θεσσαλιώτας· ἐναγιασμός τις.

97. [118.]

Λᾶδος εἰμένα καλόν.

98. [103.]

Καλλὰ μελισδομένα.

99. [76.]

861

Τὰ Ἔα κάδεα.

100. [16.]

Τὸ νέκταρ ἔδμεναι.

101 A.

Ἀρτέμιτος θεράποντα.

101 B.

Etym. Flor. Miller Misc. 291 post explicationem vocis ὕλα-
κόμοωροι, quae legitur in Et. M. 776, 21 seq. exhibet haec: καὶ
Ἀλκμᾶν· μελισκόνα τὸν ἀμόρη, quae nequeo expedire.

Fr. 97. Eust. Il. 1147, 1: Λῆδος . . . ὃ Δωριεῖς λᾶδος φασίν, ὡς
Ἀλκμᾶν, A. εἰ. κ. ὃ ἐστὶν λῆδιον ἐνδεδνυμένη εὐειδές. itaque λῆδιον
Didymus littera Ἰῶτα carere censuit, quam alii addere solebant, quem-
admodum etiam Ahrens λᾶδος scripsit coll. Hesych. καῖδος, λῆδος, τρι-
βώνιον. Cf. M. Schmidt Didym. p. 342 qui in Philemonis verbis, quae
Eustath. adscripsit, recte quidem iambici numeri vestigia animadvertit,
sed non recte Byzantio qui politicis versibus usus sit vindicat, nam
Philemon Atticista iambicis versibus praecepta de sermonis Attici con-
suetudine exposuit, vid. schol. Hephaest.: ὡς τὸ φερόμενον δι' Ἰάμβων
Φιλήμονος τοῖς Ἀττικισταῖς (fort. τοῦ Ἀττικιστοῦ) περὶ Ἀττικῆς ἀντιλογίας
τῆς ἐν ταῖς λέξεσιν.

Fr. 98. Etymol. M. p. 486, 39: καλά· τὸ καλὰ παρὰ Ἀλκμᾶνι (add.
DM καλὰ, P καλλὰ ut conieceram) ἐστίν, οἶον· καλὰ (DP κάλλα) μελ.
Cram. An. Par. IV 63, 13: τὸ καλὰ παρὰ Ἀλκμᾶνι καλὰ ἐστὶν καὶ καλὰ
μελισσομένα. scrib. καλλὰ ἐστίν· καλλὰ μελισδομένα. Cf. Apollon. de
adv. p. 565, 13.

Fr. 99. Apollon. de pron. 396 C: Αἰολεῖς μετὰ τοῦ F κατὰ πᾶσαν
πτῶσιν καὶ γένος . . . καὶ Ἀλκμᾶν δὲ συνεχῶς αἰολίζων φησὶ τὰ εα κά-
δεα. — Scripsi Ἔα, Welcker et Bekker Ἐεὰ, quod debebat ἔἜα dici.

Fr. 100. Athen. II 39 A: Οἶδα δ' ὅτι Ἀναξανδρίδης τὸ νέκταρ οὐ
ποτόν, ἀλλὰ τροφήν εἶναι λέγει θεῶν . . . καὶ Ἀλκμᾶν δὲ φησὶ τὸ νέ-
κταρ ἔδμεναι αὐτούς. fortasse etiam αὐτῶς poetae est. Cf. Eust. 1633, 1.
Hartung τὸ delet.

Fr. 101 A. Eust. Od. 1618, 23: κατὰ δὲ τὴν παρὰ Ἡρωδιανῶ Ἀλκμα-
νικῆν χρῆσιν καὶ Ἀρτέμιδος Ἀρτέμιτος, οἶον· Ἀρτέμιτος θερ. ubi scriben-
dum videtur Ἀρτάμιτος.

102. [38.]

Plut. de mus. c. 14: Οὐ μόνη δὲ κιθάρα Ἀπόλλωνος, ἀλλὰ καὶ ἀλητικῆς καὶ κιθαριστικῆς εὐρετῆς ὁ θεός . . . ἄλλοι δὲ καὶ αὐτὸν τὸν θεὸν φασιν ἀλλῆσαι, καθάπερ ἱστορεῖ ὁ ἄριστος μελῶν ποιητῆς Ἀλκμάν.

103. [39.]

Schol. Theocr. V 83: Πράξιλλα μὲν ἀπὸ Καρνείου φησὶν ὠνομάσθαι τοῦ Διὸς καὶ Εὐρώπης υἱοῦ, ὃς ἦν ἐρώμενος τῷ Ἀπόλλωνι, (τὰ Κάρνεια), Ἀλκμάν δὲ ἀπὸ Καρνέου (P Ox. II Καρνίου, Καρνανέου Gen. a) τινὸς Τρωικοῦ. Fortasse Aleman Κάρνον dixit, quam formam Praxillae vindicat cod. Ambros., adversante Pausan. III 13, 5. Quod exhibent EFN ἀπὸ Καρνέου τινὸς τοῦ υἱοῦ τῆς Δήμητρος (Δήμητρος Ahrens), ineptum librariorum commentum, cui ansam dedit scholion Δημήτριος δὲ ἀπὸ τοῦ κραναί, quod in Ambros. continuo subsequitur.

104. [41.]

Schol. Aristoph. Pac. 457: Πρὸς τοὺς οἰομένους τῶν νεωτέρων τὸν αὐτὸν εἶναι Ἄρεα καὶ Ἐνυάλιον, κατ' ἐπίθετον τινὲς δὲ Ἄρεως καὶ Ἐννοῦς τὸν Ἐνυάλιον, οἱ δὲ Κρόνου καὶ Πέρας. Ἀλκμᾶνα δὲ λέγουσιν ὅτε μὲν τὸν αὐτὸν λέγειν, ὅτε δὲ διαιρεῖν.

105. [43.]

Pausan. III 18, 6: Ἐς Ἀμύκλας δὲ κατιοῦσιν ἐκ Σπάρτης ποταμός ἐστι Τίασα. θυγατέρα δὲ νομίζουσιν εἶναι τοῦ Εὐρώτα τὴν Τίασαν καὶ πρὸς αὐτῇ Χαρίτων ἐστὶν ἱερὸν Φαέννας καὶ Κλη- 862 τᾶς, καθὰ δὴ καὶ Ἀλκμάν ἐποίησεν.

106.

Athenagor. Legat. pro Christ. c. 14: Ἀλκμάν καὶ Ἡσίδοδος Μύθειαν, καὶ (duo codd. Clarom. ῖ) Νιόβην Κίλικες (ἰδρυνταὶ θεούς).

107. [46.]

Plut. de Herod. malign. c. 14: Καίτοι τῶν παλαιῶν καὶ λογιῶν ἀνδρῶν οὐχ Ὅμηρος, οὐχ Ἡσίδοδος, οὐχ Ἀρχίλοχος, οὐ Πεισανδρος, οὐ Στησίχορος, οὐχ Ἀλκμάν, οὐ Πίνδαρος Αἰγυπτίου ἔσχον λόγον Ἡρακλέους ἢ Φοίνικος, ἀλλ' ἕνα τοῦτον ἴσασι πάντες Ἡρακλέα τὸν Βοιωτίον ὁμοῦ καὶ Ἀργεῖον.

108. [49.]

Tzetz. in Il. 65 ed. Herm.: Θαλῆς, Πυθαγόρας, Πλάτων τε καὶ οἱ Στωικοὶ διαφορὰν ἴσασι δαιμόνων τε καὶ ἡρώων· δαίμονας γὰρ φάσκουσιν ἀσωμάτους εἶναι οὐσίας· ἡρώας δὲ ψυχὰς σωμάτων διαξυγείσας. Ὀρφεὺς δὲ καὶ Ὅμηρος, Ἡσίόδος τε καὶ Ἀλκμᾶν ὁ λυροποιὸς καὶ οἱ λοιποὶ ποιηταὶ ἀλληγάλλως ταῦτα ἐκδέχονται. Fort. pertinet ad Fr. 69.

109. [54.]

Aelian. Var. Hist. XII 36: Ἐοίκασιν οἱ ἀρχαῖοι ὑπὲρ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν τῆς Νιόβης παιδῶν μὴ συνάδειν ἀλλήλοις . . . Ἀλκμᾶν δέκα φησίν.

110. [55.]

Aelian. Hist. Anim. XII 3: Ὀμήρω μὲν οὖν φωνὴν Ξάνθῳ τῷ Ἰππῷ δόντι συγγνώμην νέμειν ἄξια· ποιητῆς γὰρ καὶ Ἀλκμᾶν δὲ μιμούμενος ἐν τοῖς τοιούτοις Ὅμηρον οὐκ ἂν φέροιτο αἰτίαν· ἔχει γὰρ ἀξιόχρεων εἰς αἰδῶ τὴν πρωτίστην τόλμαν.

111. [119.]

Eust. Il. 1154, 25: Καὶ ὅτι ἀκμονίδαί οἱ οὐρανίδαί δηλοῦσιν οἱ παλαιοί, ὡς δὲ Ἀκμονος ὁ οὐρανὸς ὁ Ἀλκμᾶν φασὶν ἱστορεῖ. Sed videtur Ἀκμων scripsisse, ita non solum Eudoc. 26: ὡς δὲ Ἀκμων ὁ οὐρανὸς ὁ Ἀλκμᾶν ἱστορεῖ, sed etiam ipse Eust. 1150, 59: ὁ τοῦ Κρόνου πατὴρ Ἀκμων ἐκαλεῖτο ἀπὸ τῆς τοῦ οὐρανοῦ φασὶν ἀκαμάτου φύσεως. neque tamen ista interpretatio satis habet auctoritatis, nisi quod Hesych.: ἄκμων· ἀπαθής· Κρόνος· οὐρανός. Alii potius Coeli patrem ferunt, quemadmodum Et. M. 49, 47, qui ex scholiis Homericis eadem fere quae Eust. 1150 exhibet, ὁ τοῦ Οὐρανοῦ πατὴρ dicit, Bekk. An. I 367, 12, Hesychius: Ἀκμονίδης ὁ Χάρων καὶ ὁ Οὐρανός· Ἀκμονος γὰρ παῖς, 863 Cornut. de Deor. nat. c. 1: τινὲς δὲ τῶν ποιητῶν Ἀκμονος αὐτὸν (Οὐρανόν) ἔφασαν εἶναι υἱόν. Hesiodi versum affert Schol. Simmiae ap. Iacobs Anth. Pal. T. III 824: Ἀκμονίδαν δὲ τὸν οὐρανόν, Ἡσίόδος· Γαῖα μὲν Ἀκμονα ἔτικτεν, ἀπὸ δ' Ἀκμονος οὐρανός, quibus Comes Natalis si recte memini addit ἔσκεν. Suspiciatus aliquando sum Alemanis hunc esse versum, id quod etiam Hermann Op. VI 271 censuit, sed potius ex Titanomachia petitus, quam videntur nonnulli Hesiodo tribuisse, vid. Cram. An. Ox. I 75, 12: οἱ δὲ ἄκμονα τὸν αἰθέρα, αἰθέρος δ' υἱὸς Οὐρανός, ὡς ὁ τὴν Τιτανομαχίαν γράψας (sec. Philodemum π. εὐσ.

p. 61 huius carminis auctor omnium rerum primordia repetiit ab Aethere). Etiam Antimachus fr. 42 Coelum Ἀκμονίδην appellat, Charon autem dictus est eodem nomine propterea, quoniam malleo armatus ferebatur. Ceterum cf. Roth in Kuhnii diario II 44 seq. De Acnone etiam O. Schneider Callim. II p. 415 disseruit.

112. [86.]

Athen. XIV 624 B: Ταύτην δὲ τὴν ἁρμονίαν Φρύγες πρῶτοι εὗρον καὶ μετεχειρίσαντο, διὸ καὶ τοὺς παρὰ τοῖς Ἑλλήσιν ἀνλητὰς Φρυγίους καὶ δουλοπρεπεῖς τὰς προσηγορίας ἔχειν, οἷός ἐστιν ὁ παρὰ Ἀλκμᾶνι Σάμβας καὶ Ἔδων καὶ Τῆλος (fort. Τύλος legendum).

113. [57.]

Schol. Hom. II. γ 250: Μήτηρ Πριάμου, ὡς φησι Πορφύριος ἐν τῷ περὶ τῶν παραλελειμμένων τῷ ποιητῇ ὀνομάτων, κατὰ μὲν Ἀλκμᾶνα τὸν μελοποιόν, Ζευξίππη, κατὰ δὲ Ἑλλάνικον, Στρυμῶ (D et cod. Vindob. n. 49 Τρυμῶ). Cf. Eudoc. 194.

114. [58.]

Plut. de mus. c. 5: Τοῦ δὲ Πολυμνήστου καὶ Πίνδαρος καὶ Ἀλκμᾶν οἱ τῶν μελῶν ποιηταὶ ἐμνημόνευσαν. non recte O. Müller Alcaei nomen substituere voluit Dor. II 315.

115. [61.]

Schol. Aristid. III 490: Ὁ Κρής δὴ τὸν πόντον· παροιμία ἐπὶ τῶν εἰδῶτων μὲν, προσποιουμένων δ' ἄγνοεῖν· ἀντὶ τοῦ νησιώτης ἄγνοεῖ τὴν θάλατταν. . . λέγεται δὲ ἡ παροιμία καὶ οὕτως· ὁ Σικελὸς τὴν θάλατταν. Σὺ ὄρα (sic A, σύρας BD Oxon., tanquam proprium hominis nomen, σῦκα videntur legisse Apostol. XIII 6, Arsen. 388): γάρ, φασί, τίς Σικελὸς ἐμπορευόμενος καὶ ναυαγῆσας, εἶτα ἐκπεσὼν, ἐπὶ πέτρας καθήμενος, ὡς γαληνῶσαν εἶδε τὴν θάλατταν, οἰδὰ φησιν ἄ βούλει, βούλει γὰρ καὶ αὐτόν με λαβοῦσα καταποντίσαι· ἐγὼ δὲ νῆσον οἰκῶν ἐκ παιδὸς οἶδα τὰ σὰ σοφίσματα. Ἀλκμᾶν δὲ ὁ λυρικὸς μέμνηται τῆς παροιμίας. Alemanis testimonium haud dubie ad pervagatum illud Ὁ Κρής ἄγνοεῖ τὰν θάλασσαν (Strabo X 482), non ad novicium ὁ Σικελὸς τὴν θάλασσαν revocandum. Sed Alemanis loco Alcaicum testem adhibet Zenob. V 30: Ὁ Κρής τὴν θάλατταν ἐπὶ τῶν ἐν οἷς διαφέρουσι, ταῦτα φεύγειν προσποιουμένων ἢ παροιμία ἐστίν,

ἐπειδὴ ναυτικώτατοι οἱ Κρηῖτες ἐγένοντο· μέμνηται ταύτης Ἀλκαῖος,
ut utri fides sit habenda, nescias.

116. [62.]

864

Aristid. II 272: Ἄλλ' ὅμως ἐῷ ταῦτα Πλάτωνος χάριν· ἔστω τὸ γειτόνημα ἄλμυρόν, ὡς φησιν, ubi Schol. T. III 635: Ἄλμυρόν γειτόνημα· Ἀλκμάν ὁ λυρικός τοῦτο εἶπεν· ἀντὶ τοῦ τί κακόν ἐστὶν γείτονα ἔχειν τὴν θάλασσαν, ἢ ὅτι ἡ λέξις Πλατωνικὴ ἐστίν. Cf. Apostol. II 23. Arsen. 43 (Ἄλμυρόν γειτόνημ' ἔμβλεπε πόρρω).

117. [15.]

Athen. I 31 C: Ἀλκμάν που ἄπυρον οἶνον καὶ ἄνθεος ὄσδοντά φησι τὸν ἐκ Πέντε λόφων, ὅς ἐστι τόπος Σπάρτης ἀπέχων στάδια ἑπτὰ (ξ C) καὶ τὸν ἐκ Δενθιάδων, ἐρύματός τινος, καὶ (om. D; verba καὶ τὸν ἐκ Καρύστου . . . Ἀρκαδίας hic collocavit Porson, vulgo leguntur post Σταθμίταν) τὸν ἐκ Καρύστου, ὅς ἐστι πλησίον Ἀρκαδίας, καὶ τὸν ἐξ Οἰνοῦντος καὶ τὸν ἐξ Ὀνόγλων καὶ Σταθμῶν. χωρία δὲ ταῦτα, τὰ καὶ (verba τὰ καὶ plane delenda videntur), πλησίον Πιτώνης· φησὶ γοῦν· Οἶνον δ' Οἰνουντιάδαν (Οἰνουντιάδην vulgo, Οἰνουντιάδα B. cf. Plut. vit. Lyc. 6)· ἢ Δένθιν ἢ Καρύστιον ἢ Ὀνογλιν ἢ Σταθμίταν. ἄπυρον δὲ εἶπε τὸν οὐχ ἐφημένον· ἐχρῶντο γὰρ ἐφθοῖς οἶνοις. Καρύστιον οἶνον ex Alemane affert Strabo X 446, Eust. II. 281, 10, Steph. Byz. v. Κάρυστος, illud autem ἄνθεος ὄσδοντα affert Eust. 1449, 12 et 1633, 51. Pro Ὀνογλιν Casaubonus Ὀνογλίταν probante Meinekio, sed tuetur paradosis Hesych.: Ὀνίγλιν· εἶδος οἶνου, qui huc respicit etiam s. v. Δένθις. Poeta fort. scripsit:

Οἶνον δ' (αἰνῆν) Οἰνουντιάδαν
ἢ Δένθιν ἢ Καρύστιον ἦτοι Ὀνογλιν
ἢ Σταθμίταν ἢ ἕκ Πέντε λόφων
ἄπυρόν τε καὶ ἄνθεος ὄσδοντ' . . .

Fuit haud dubie olim *Φοῖνον* et *Φοῖνουντιάδαν* scriptum. De origine vocis οἶνος varia commenta sunt nostri, alius aliter primordia humani generis ad suum arbitrium exornantes, scilicet non animadverterunt, οἶνος οἰνώδης qui diceretur ab Hippocrate.

118.

Aristid. II 508: Ἐτέρωθι τοίνυν καλλωπιζόμενος παρ' ὅσοις εὐδοκιμεῖ (Ἀλκμάν), τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα ἔθνη καταλέγει, ὥστ' ἔτι

νῦν τοὺς ἀθλοὺς γραμματιστῶς ζητεῖν, οὗ γῆς ταῦτ' εἶναι, λυσι-
 τελεῖν δ' αὐτοῖς καὶ μακράν, ὡς ἔοικεν, ἀπελθεῖν ὁδὸν μᾶλλον ἢ
 περὶ τῶν Σκιαπόδων ἀνήνυτα πραγματεύεσθαι. Alcman praeter
 varias gentes, apud quos nomen suum clarum esse iactabat, etiam
 fabulosum hominum genus commemoraverat *Στεγανόποδας*, vid.
 Strabo I 43: Ἡσιόδου δ' οὐκ ἂν τις αἰτιάσατο ἄγνοϊαν, Ἡμίκυ-
 νας λέγοντος καὶ Μακροκεφάλους καὶ Πυγμαίους, οὐδὲ γὰρ αὐτοῦ
 Ὀμήρου ταῦτα μυθεύοντος, ὧν εἰσὶ καὶ οὗτοι οἱ Πυγμαῖοι, οὐδ'
 Ἀλκμᾶνος Στεγανόποδας ἱστοροῦντος κτλ. Similia ibid. VII 299:
 Ἀλκμᾶνα δὲ στεγανόποδας (λέγειν). Adde Cram. An. Ox. III
 370, 8. Vulgo aves palustres dici solebant *στεγανόποδες ὄρνιθες*
 (vid. Arist. Hist. An. II 12. VIII 3. Hesych. *στεγανόποδες ὄρ-865*
μιθες). Alcman autem non hac forma videtur usus esse, sed
 aut *Στεγανάποδας* aut *Στεγνόποδας* dixit. Idem vero for-
 tasse praeterea alias fabulosas gentes recensuit, quarum magnum
 numerum exhibent Strabo II 70, XV 711 et Tzetz. Chil. VIII
 629 seq., ubi qui v. 767 *μονοτοκῆται* dicuntur, emendandum est
Ἐνωτοκοῖται, ut recte vidit Lobeckius, quemadmodum iam
 Kiesslingius idem nomen v. 638 restituit, cf. Nonni XXVII 94:
ἀνέρες Οὐατοκοῖται, οἷς θέμις δολιχοῖσιν ἐπ' οὔασιν ὕπνον ἰάειν.
 eosdem nugator aliquis inseruit gentium Asianarum catalogo in
 Xenoph. Anab. VII 8, 25: *καὶ Κόλχοι καὶ Μοσύνοικι καὶ Κοῖτοι*
 (s. *Κοῖται*), nam καὶ *Ἐνωτοκοῖται* ibi scribendum, nisi malis *Χα-*
μακοῖται. Ac nescio an similiter decipi se passus sit Plinius
 Hist. N. IV 83, ubi in portentosa librorum scriptura *Enoechad-*
loe (*enoaedioae* al.) non *Hellenoscythae*, ut Urlichs coniecit, sed
 hoc ipsum nomen videtur delitescere, ac fortasse idem adscriptum
 fuit Christi imagini, quam Tertull. apol. 16 et ad nat. 114 de-
 scripsit. — Ceterum de hoc Alcmanis carmine disputavit Schnei-
 dewin ad Orion. p. 20 seqq. cf. etiam supra fr. 25. Fortasse
 huc pertinet etiam Hesychii glossa *Τιθωνόκομον ἔθνος*.

119. [9.]

Diod. Sicul. IV 7: *Περὶ δὲ τῶν Μουσῶν, ἐπειδήπερ ἐμνή-
 σθημεν ἐν ταῖς τοῦ Διονύσου πράξεσιν, οἰκειὸν ἂν εἴη διελθεῖν ἐν
 κεφαλαίοις ταύτας γὰρ οἱ πλείστοι τῶν μυθογράφων καὶ μάλιστα
 οἱ δεδοκιμασμένοι φασὶ θυγατέρας εἶναι Διὸς καὶ Μνημοσύνης,
 ὀλίγοι δὲ τῶν ποιητῶν, ἐν οἷς ἐστὶ καὶ Ἀλκμάν (Ἀλκμαίων FG),
 θυγατέρας ἀποφαίνονται Οὐρανοῦ καὶ Γῆς. Cf. Schol. Pind. Nem.
 III 16. Sed ipse Alcman fr. 45 et 59 Iovis filiam Musam ap-
 pellant. Apud Clem. Al. Protr. 19: τὰς δὲ Μούσας, ἅς Ἀλκαν-*

δρος Διὸς καὶ Μνημοσύνης γενεαλογεῖ, nescio an Ἀλκμᾶν scribendum sit.

120. [96.]

Hesych.: Ἀάνθα (vulgo ἼΑανθα)· εἶδος ἐνωτίου παρὰ Ἀλκμᾶν ἢ Ἀριστοφάνει. Eadem Cram. An. Par. IV 84, 18 ubi ἀάνθα. . . ἢ Ἀριστοφάνει, corrigunt καὶ Ἀρ., conieci ὡς Ἀριστοφάνης, ut grammatici glossae Laconicae intelligantur, nisi forte Aristophanis commentarius intelligendus est, vide fr. 16 col. I v. 32.

121.

Cram. An. Ox. I 55, 7: Ἀγάζω . . . τὸ θαυμάζω, ὅπερ παρὰ ἀγῶ, ἔστιν δὲ παρ' Ἀλκμᾶνι· Αὐτὸν ἀγᾶ. Videtur ipsum hunc versum adhibere Herodian. π. μ. λ. 22, 15: ἔστι γὰρ καὶ περισπῶμενον ἐπὶ δευτέρας συζυγίας (ἀγῶ)· εὗτ' ἂν τῆδ' ἄγε χρέος ἀνδρας. Fort. scrib. εὗτ' ἂν τόδ' ἀγᾶ χρέος ἀνήρ, sed Doris ἀγῆ flagitat, itaque nihil audeo decernere. Hartung haec ab Alcmane aliena censet, corrigens τόδ' ἀγῆ . . . ἀνδρας, quod sane Apollonii locus Argon. I 236 commendare videtur εὗτ' ἂν ἀγῆ χρέος ἀνδρας ὑπερὶ ἄλλα ναυτίλλεσθαι, sed adversatur Herodiani auctoritas. Lehrs Callimacho tribuit, εὗτ' ἂν τόδ' ἀγᾶ χρέος ἀνδρός scribens, cui assensus est O. Schneider, nisi quod ἀνδρας tuetur.

122. [115.]

866

Eust. II. 314, 41: Ἀγέρωχοι δὲ οἱ ἄραν γέρας ἔχοντες . . . δηλοῖ δὲ φασιν οὕτως ἢ λέξεις τοὺς σεμνοὺς, ὡς Ἀλκμᾶν βούλεται, Ἀλκαῖος δὲ φασὶ καὶ Ἀρχίλοχος ἀγέρωχον τον ἄκοσμον καὶ ἀλαζόνα οἶδε. Proprie dicebantur tauri grege superbientes, nam idem est quod ἀγέλαυχοι.

123. [99.]

Etym. M. 22, 30: Ἰάζω . . . ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν λέγει, ὅτι παράγωγόν ἐστιν ἀπὸ τοῦ ἄγος ἀγίζω καὶ κατὰ συγκοπήν ἰζω . . . πόθεν δὲ δήλον ἐκ τοῦ τὸν Ἀλκμᾶνα εἰπεῖν ἀγίσδεο ἀντὶ τοῦ ἰζέο, sed Va: ἀγίσδεο αὐτός· ἀντὶ γὰρ τοῦ ἀγίξω καὶ ἰζω ἦτοι ξηραίνου εἰπεῖν, ἀγίσδεο εἶπεν. Fort. ἀγίσδεο δ' αὐτως.

124. [88.]

Steph. Byz. Αἰγιαλός . . . τὸ ἐθνικὸν Αἰγιαλεύς, τὸ θηλυκὸν Αἰγιαλία καὶ Αἰγιαλὶς παρὰ Ἀλκμᾶνι.

125.

Argum. Theocr. XII: Καὶ Ἀλκμάν τὰς ἐπεράστους κόρας ἀΐτας (cod. Ambr. ἀείτας) λέγει, ubi L. Vat. 3: Ἀλκμάν δὲ τὰς ἀΐτας χορδὰς ἀπεράστους φησίν. Corrigo ἀΐτας κορδὰς, cf. Etym. M. 43, 40: Ἀΐτίας χορδὰς· σημαίνει δὲ τὰς ἐρωτικές, Ἡρωδιανὸς προπαροξυτόνως λέγει ἀπὸ τοῦ αἴτις αἴτιδος, αἴτιδας καὶ ἀποβολῇ τοῦ δ. οἱ δὲ περὶ Ὄρον λέγουσιν, ὅτι εἰ ἦν οὕτως, οὐκ ᾔφειλεν ἀποβάλλειν τὸ δ, τὰ γὰρ ἀπὸ τῶν εἰς ις θηλυκῶν οὐκ ἀποβάλλουσι τὸ δ. ἄμεινον οὖν παροξύνειν ἀπὸ τοῦ ἀΐτης. Cf. ibid. Gaisford et Et. Gud. 23, 3 et 12. Hartung ἀΐτας κόρας praefert.

126.

Hesych.: Ἀλίβαπτον (cod. ἀλιβάπτοις, fort. ἀλιβάπτοις· πορφυροῖς καὶ ἀλίβαπτον)· πορφυρᾶν ὄρνιν. Ἀχαιὸς καὶ Ἀλκμάν (cod. ἀλ. μάς). Schmidt scripsit ἀλιβάπτοις· πορφυροῖς, quemadmodum ap. Etym. 62, 45 extat, reliquis deletis, nam Achaci nomen ad aliam glossam ἀλιάποδα refert, Alcmantis autem nomen omnino alienum esse censet, corrigens καὶ ἀλίβας.

127. [89.]

Steph. Byz.: Ἀννίχωρον μέμνηται Ἀλκμάν· οἱ οἰκοῦντες Ἀννίχωροι καὶ Ἀννίχωρες, πλησίον Περασῶν κείμενοι.

128 A.

Steph. Byz.: Ἀράξαι ἢ Ἀραξοὶ ἔθνος Ἰλλυρίας, ὡς Ἀλέξαν-867
δρος Κορνήλιος ἐν τῷ περὶ τῶν παρ' Ἀλκμᾶνι τοπικῶς εἰ-
ρημένων.

128 B. [90.]

Steph. Byz.: Ἀρῦβα· τὸ ἔθνικόν Ἀρύβας· οὕτω γὰρ Ἀλκμάν. Ita Gronov, A Ἀρρῦβα et Ἀρρύβας, RV Ἀρρῦβα et Ἀρρύβ-
βας, Westermann Ἀρῦβα et Ἀρύββας.

129. [91.]

Steph. Byz.: Ἀσσός . . . Ἀλέξανδρος δ' ὁ Κορνήλιος ἐν τῷ
περὶ τῶν παρ' Ἀλκμᾶνι τοπικῶς ἱστορημένων Μιτυληναίων
ἄποικον ἐν τῇ Μυσίᾳ φησίν Ἀσσόν, ὅπου ὁ σαρκοφάγος γίγνε-
ται λίθος.

130.

Hesych.: Βλῆρ (βλῆρ) δέλεαρ· τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ἄσθμα (αἶθμα corr. Schmidt collato Hesych. αἶθμα· δέλεαρ)· παρὰ Ἀλκμαίωνι ἢ λέξις. Schow Ἀλκαίω, et Aeolicum vocabulum dicitur in Et. M. 200, 27; *Alcmani* tribuit Meineke, quem secutus sum, quandoquidem Et. M. non Aeolensibus tribuit vocem, sed *Αἰολικὴν τροπὴν* agnoscit, neque quod Sophro Syracusanus δελήτιον dixit, *Alcmani* βλῆρ abiudicandum, quem saepe αἰολίζειν testantur grammatici, sed optionem difficilem esse confiteor. Nam δέλεαρ, quod nostri homines a voce δόλος repetunt (idem veriloquium prae-ter alia iam veteres commendaverunt) descendit a verbo βάλλω, quod Arcades δέλλω pronuntiaverunt, quemadmodum ὀβελὸν ab eadem stirpe ortum Dorienses ὀδελόν dixerunt; itaque βλῆρ tam Aeolensibus quam Doriensibus licet vindicare: omnino in vocabulis, quorum origo mature est obliterata, admodum variant dialecti, neque decet talia ad normae constantiam exigere.

131. [92.]

Steph. Byz. v. Γάρραρα. . . Ἀλκμᾶν δὲ θηλυκῶς τὴν Γάρραρόν φησιν.

132. [101.]

Etym. M. 228, 35: Γεργύρα· ὁ ὑπόνομος, κυρίως δι' οὗ τὰ ὕδατα φέρεται τὰ ὄμβρια, γεώργα τινὰ ὄντα, τὰ ὑπὸ γῆν ὀρύγματα, καὶ κατὰ συγκοπὴν καὶ μετάθεσιν καὶ διπλασιασμὸν γεργύρα· ζῆται εἰς τὰ Γόργυρα· ὁ δὲ Ἀλκμαν διὰ τοῦ ε γεργύρα (γέρ-γυρα) φησί. Cf. Bekk. An. I 233, 27.

133. [125.]

Sch. Lucian. Anach. c. 22 (Bachm. An. II 339): Γέρορον . . . Ἀλκμᾶν δὲ ἐπὶ τῶν οἰστῶν τέθεικε τὴν λέξιν.

134. [93.]

Steph. Byz. v. Γραικός. . . Γραιῖνες (Ἄ Γραιῖες) δὲ παρὰ Ἀλκμᾶνι αἱ τῶν Ἑλλήνων μητέρες . . . ἔστι δὲ ἢ μεταπλασμὸς ἢ τῆς Γραιῖς εὐθείας κλίσις [ἔστιν].

135.

868

Bekk. An. II 949: Τὸ δοάν παρ' Ἀλκμᾶνι Δωρικῶς ὀξύνεται, γερονὸς οὔτω· δῆν, δάν, δοάν. Cf. Io. Alex. p. 42. Adde Apollon.

de adv. Bekk. An. II 570: καὶ τὸ δὲν πλεονάσαν τῷ ὀ οὐκ ἀντέκειτο, ubi cum Schoemanno δοῶν restituendum.

136 A. [94.]

Steph. Byz.: Ἴσσηδόνες ἔθνος Σκυθικόν. . . Ἀλκμᾶν δὲ μόνος Ἐσσηδόνας (sic R, Ἀσσεδόνας A, Ἀσεδόνας V) αὐτοὺς φησὶν εὐρίσκεται δὲ ἡ δευτέρα παρ' ἄλλοις διὰ τοῦ ε̅.

136 B.

Et. Flor. Miller Misc. 136: τὸ δὲ ζάτραφα παρὰ Ἀλκμᾶν κανονιστέον κατὰ μεταπλασμὸν ἀπὸ τοῦ ζάτροφον.

137. [102.]

Etym. M. 420, 48: Ἦδυμος . . . τὸ δὲ ὑπερθετικὸν ἡδυμέστατον Ἀλκμᾶν ἔφη, Schneidewin ἄδυμέστατον.

138. [122.]

Eustath. Od. 1892, 44: Ἔτι ἰστέον, καὶ ὅτι τὸ εἰρημένον ἦν ἐπὶ τρίτου ἐνικοῦ προσώπου ὃ Ἀλκμᾶν ἧς λέγει, μετελημμένον τοῦ ν εἰς σ Δωρικῶς ὡς ὃ Ἡρακλείδης παραδίδωσιν. Cf. Favor. 234.

139.

Cram. An. Ox. I 190, 20: Ἦτι δὲ λέγει Ἀλκμᾶν ἀντὶ τοῦ ἧσίν.

140.

Cram. An. Ox. I 55, 21: Σεσημείωται τὸ κάρχαρος . . . καὶ τὸ θηλυκὸν παρ' Ἀλκμᾶνι κάρχάραισι φωναῖς. καὶ ἐπίρρημα κάρχαρῶς. Legebatur κάρχάρεσσι.

141. [117.]

Eust. II. 756, 30: Ἀντιθέσει τοῦ ν εἰς λ, ᾧ ἀντιστοιχοῦσι Δωρικῆς ἐν τῷ φιλιατος φίνιατος . . . ἔλετο, ἔντο, καὶ Δωρικῶς γέντο, κέλετο, κέντο παρὰ Ἀλκμᾶνι. Alcmanis verba cum non sint adscripta, non licet diiudicare, rectene an secus grammaticus hoc edixerit. Nam potest κέντο etiam a stirpe KEN repeti, unde κένσαι, κέντωρ, κέντρον, κεντέιν, et composita Κενθίππη, Κένταυρος descendunt, ut Alcman media forma vice agentis sit usus. Neque recte idem grammaticus Homericum γέντο ad ἔλετο rettulit, quod G. Curtius recte vidit descendere ab ea stirpe, quam Cypriorum vocabula ἀπόγεμε (ἄφελκε) et ὕγγεμος (συλλαβή) osten-

tant: mediam formam firmat quamvis corrupta Hesychii glossa: γέννον· Κύπριοι, καὶ λάβε καὶ κάθιζε, ubi duo diversa vocabula composita esse apparet, γέμου i. e. λάβε, alterum oblivium γεννοῦ a γόνυ descendens i. e. γόνυ κάμψον, κάθιζε, quemadmodum γουνοῦσθαι, *congeniculare, ingeniculare* dicitur.

142. [104.]

Zonar. 1190: Κερκολύρα, οὕτως ὁ Ἀλκμᾶν ἐχρήσατο ἀντὶ τοῦ κρεκολύρα, ἔστι δὲ τοῦτο πάθος· τὸ δὲ κερκολύρα ἡχητικὴ λύρα. τὸ γὰρ κρέκε, κρέκε ἤχος ἔστι τῆς κιθάρας. Adde Et. M. 506, 17: Κέρκος· θηλυκῶς σκευὸς τι, ὡσπερ καὶ τρίπους ἢ θύρα χαλκῆ. Κερκολύρα (hoc vulgo deest, sed add. DPM, cf. Mingarelli cod. Nan. 496)· οὕτως ὁ Ἀλκμᾶν ἐχρήσατο. ut haec sit nova glossa. Prior glossa Κέρκος totidem verbis legitur in Bekk. An. I 271, 11. Ceterum cf. etiam Suid. Κερκολύρα· ὄνομα τόπου, ubi fort. τόνου legendum.

143. [84.]

869

Athen. III 81 D: Κυδωνίων δὲ μῆλων μνημονεύει Στησίχορος ἐν Ἑλένη οὕτως . . . καὶ Ἀλκμᾶν.

144.

Schol. Hom. Od. ψ 76: Ὁ δὲ Ἀλκμᾶν καὶ τὰς γνάθους μάστακᾶς φησι παρὰ τὸ μασᾶσθαι.

145.

Etym. Gud. 395, 52: Μνήμη, μενήμη· . . . Ἀλκμᾶν δέ, φασί, δόρκον αὐτὴν καλεῖ· βλέπομεν γὰρ τῇ διανοίᾳ τὰ ἀρχαῖα. Eadem duo codd. Par. not. ad Et. M. 589, 16. Emperius coni. παλίδορκον, O. Müller φρασίδορκον, Hartung παλαιόδορκον.

146 A.

Appendix Achill. Tat. Isag. c. 2 p. 166 Petav.: ὡς που καὶ Ἀλκμᾶν ὁμοστοίχους ἐκάλεσε τὰς ἐν τάξει χορευούσας παρθένους.

146 B. [112.]

Schol. Hom. Il. ρ 40: Τὰ γὰρ εἰς τῆς λήγοντα θηλυκὰ δυσύλαβα, μὴ ὄντα ἐπιθετικά, παραληγόμενα δὲ τῷ ὀ ἦτοι μόνῳ ἢ σὺν ἑτέρῳ φωνήεντι, ὀξύνεσθαι θέλει, κοιτίς, Προιτίς, φροντίς, οὐτίς τὸ ζῶον παρ' Ἀλκμᾶνι. Cf. Arcad. 35, 3.

147 A.

Et. Flor. Miller Misc. 243: *πήρατα, πέρατα' καὶ παρ' Ἀλκμᾶνι' πέρασα παθῶν.* Fortasse scribendum: *πήρας (ἔβ)α παθῶν.*

147 B. [95.]

Steph. Byz.: *Πιτυούσσαι' νῆσοι διάφοροι, ἃς Πιτυώδεις καλεῖ Ἀλκμᾶν.* Cf. Eust. II. 355, 45.

148.

Cram. An. Ox. I 343, 11: *Καὶ πληττον τὸ πηδάλιον καὶ ὑποκοριστικῶς εἶπεν Ἀλκμᾶν πλήθριον, scr. πληθρίον.* cf. Ammon. p. 109. Fortasse petitum ex carmine, in quo Ulixis errores descripsit, vid. fr. 28.

149. [107.]

Et. M. 663, 53: *Περίηρος, ἐκ τοῦ Περιήρης, ἄρον τὸ ἠ Περιήρης' ταύτη ἐὰν σοι προτεθῆ παρ' Ἀλκμᾶνι, ὅτι, κλίνον αὐτό, μὴ κλίνης' οὐ γὰρ ἀκολουθεῖ ἢ κατάληξις, εἰ γένοιτο Περιήρους, πρὸς τὴν Περιήρης εὐθείαν.* *Περὶ παθῶν.* Lobeck Proleg. Path. 282 coniecit poetam *Περίηρ* scripsisse, ut *Περίηρος* a grammaticis sit profectum. Pertinet fort. ad Hymnum in Dioscuros, fr. 12 seq. nam pater Tyndari fuit.

150. [98.]

Hesych.: *Νηρέυς' θαλάσσιος δαίμων Ἀλκμᾶν καὶ Πόρκον ὀνομάζει.*

151. [44.]

870

Suid. v. *χθονία* . . . *καὶ παρ' Ἀλκμᾶνι δέ, ὅτε φησὶ χθόνιον τέρας ἐπὶ τῆς Ἐριδος, τινὲς ἀντὶ τοῦ στυγνὸν ἐδέξαντο, ἔνιοι δὲ ἀντὶ τοῦ μέγα, ἐπεὶ πρὸς αὐτὴν λέγει.*

152. [108.]

Suid. v. *φιλεύς' ἐπ' ἄρκου χοροῦ ἱστάμενος' ὄθεν καὶ φιλόφιλος παρὰ Ἀλκμᾶνι, ἢ φιλοῦσα ἐπ' ἄρκου χοροῦ ἱστασθαι.* Cf. Phot. 654, 15.

153. [110.]

Schol. Hom. II. μ 137: *ἴσως δὲ βεβαρυτόνηται, ἐπεὶ καὶ τὸ ναῦος ἐβαρύνετο, καὶ τὸ Τραῦος κύριον καὶ τὸ ψαῦος παρ' Ἀλκμᾶνι.*

Bekker An. II 855: 'Ο ὑποκορισμὸς ὄνομά ἐστι μικρότης ἐμφαντικὸν καὶ κόραις ἐοικὸς· λαμβάνεται δὲ ἔνεκεν τοῦ πρόποντος, ὡς παρ' Ἀλκμᾶνι * * * κόραι γὰρ αἱ λέγουσαι. Exemplum aliquod excidit, atque etiam nunc reliquiae huius poetae abundant deminutivis vocabulis. Ceterum cf. Cramer. An. Ox. IV 273, 12: ἢ διὰ τὸ πρόπον, ὡς παρὰ Ἀλκμᾶνι εὐρομεν (legebatur ἔχοντι sed infra 329, 11 ubi eadem repetuntur παραλκὰν εὐρομεν extat) τὰς παρθένους ὑποκοριστικαῖς χρωμέναις λέξεσι· πρέπει γὰρ τοῦτο παρθένους. — *Alcmanis* fortasse nomen *Alcaeo* cessit (quae nomina a librariis saepius sunt permutata): vid. fr. Alcaei 115 et 144. — Nauck *Alcmanis* nomen restituendum censet apud Herodianum π. μον. λέξ. 9, 31: Εὐρουπῶν· Ἀλκμάν· Οἴσι δ' Εὐρουπῶν, ubi legitur εὐρουπῶν ἀλκμοῖς ἤδε ὀυπῶν, contra Lehrs edidit Εὐρουπῶν· Λακεδαιμονίοις Εὐρουπωντίδαι. Locus nondum persanatus. — Schol. Hippocrat, V 484 ed. Littré *Alcmani* tribuit versum: ὡς καὶ Ἀλκμάν φησιν· ἐν μὲν ἀνθρώπῳ ὄργαι κεκρυμέναι μυρταί, hoc est:

Ὅργαι μὲν ἀνθρώπων διακεκρυμέναι μυρταί.

at hic versus vel propter numerorum indolem *Alcmani* abiudicandus recteque ab aliis *Bacchylidi* tribuitur, vid. *Bacch.* fr. 44.

Sosibius cum in *Alcmanem* scripserit commentarios (vid. supra fr. 20 et 75 et 90), fortasse etiam alia quaedam, quae probabiliter referas illuc, ex poetae *Laconis* carminibus petita sunt, velut legitur ap. schol. Theocr. V 91: Σωσίβιος δὲ τὰς ἀνεμώνας παρὰ Λάκωσι Φαίλιδας καλεῖσθαί φησιν (ubi cod. *Ambr. καλεῖ*). item apud *Hesych.* Σάνδυξ· δένδρον θαμνωδες, οὗ τὸ ἄνθος χοριὰν κόκκῳ ἐμφερεῖ ἔχει, ὡς Σωσίβιος. nam quod ibidem est περφίλλα· Σωσίβιος, κύριον ὄνομα, potuit in alio grammatici libro mentio fieri nominis, quod *Laconicum* esse constat, vide titulum ap. *Welckerum Opusc.* III 251, 22.

ARION.

- 1 0 0 -
 1 0 0 - 0 0 - 0 0 - 0
 - 1 0 - 1 0 0 - -
 1 0 - 0 0 0 - -
 5 - 1 0 - 1 0 0 -
 - 1 0 0 - 1 0 0
 0 1 0 0 - 0 0 - 1 -
 - 1 0 0 - 0 0 - 0 0 - 0 0 - :
 - 1 0 0 0 1 0 0
 10 M - 1 0 0 - 0 -
 1 0 - 0 1 0 - -
 - 1 0 0 - 1 0 0 - 0 0 - 1 -
 0 0 - 0 0 - 0 0 - 0 0 - 0 0 - -
 - 1 0 - 1 0 0 - -
 15 M 0 1 0 0 - 0 0
 - 1 0 - 0 0 - - 0 0 -
 1 0 0 - 1 0 0 - 0 -
 - 1 0 - 0 1 - - 0 1 0

Arion. Aelian. Hist. An. XII 45: Τὸ τῶν δελφίνων φύλον ὡς εἰσι φιλοδοί τε καὶ φίλανλοι, τεκμηριῶσαι ἱκανὸς καὶ Ἀρίων ὁ Μηθυμναῖος, ἐκ τε τοῦ ἀγάλματος τοῦ ἐπὶ Ταινάρῳ, καὶ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ γραφέντος ἐπιγράμματος· ἔστι δὲ τὸ ἐπίγραμμα·

Ἀθανάτων πομπαῖσιν Ἀρίονα, Κύκλονος υἱόν,
 Ἐκ Σικελοῦ πελάγους σῶσεν ὄχημα τόδε.

Ἕμνον δὲ χαριστήριον τῷ Ποσειδῶνι καὶ μάρτυρα τῆς τῶν δελφίνων φιλομουσίας, οἷονεὶ καὶ τούτοις ζωάγρια ἐκτίνων, ὁ Ἀρίων ἔγραψε· καὶ ἔστιν ὁ ἕμνος οὗτος· Ἕψισιτε κτλ. Arioni carmen abiudicat Boeckh in Actis Acad. Berol. 1836, 74, antiquioris tamen poetae esse statuit, cf. Welcker Opusc. I 95. Etiam Bunsen (Gott in der Weltgesch. I 374)

- Ἔψιστε θεῶν,
 πόντιε χρυσοτρίαινα Πόσειδον,
 γαῖόχ', ἐγκύμον' ἀν' ἄλμαν·
 βραγχίους περὶ δὲ σὲ πλωτοί
 5 θῆρες χορεύουσι κύκλω,
 κούφοισι ποδῶν δίμμασιν
 ἐλάφῳ ἀναπαλλόμενοι, σιμοί,
 φριζάνχενες, ἀκύδρομοι σκύλακες, φιλόμουσοι
 δελφῖνες, ἔναλα θρέμματα
 10 κουρᾶν Νηρεΐδων θεῶν,
 ἄς εἰναί' Ἀμφιτρίτα·
 οἷ μ' εἰς Πέλοπος γᾶν ἐπὶ Ταιναρίαν ἀκτᾶν
 ἐπορεύσατε πλαζόμενον Σικελῶ ἐνὶ πόντῳ,
 κρυτοῖσι νότοις ὀχέοντες,

tuetur, frustra. Mihi noviciū omnino videtur carmen, quod ante Euripidis aetatem vix potuit componi. Neque tamen mala fraude haec ficta esse arbitrator, sed videntur hi versus petiti esse ex dithyrambo sive nomo, in quo Atticus poeta nescio quis fabularem Arionis memoriam non tam dedita opera quam per parecbasin illustraverat: quos versus Aelianus errabundus ad ipsum Arionem retulit. Etiam Lehrs (Populäre Aufsätze p. 204) hoc carmen, quod Hermann (ad Aristot. Poet. p. 235) venustissimum esse censuit, antiquo poeta indignum iudicat, non solum quod nimis sit exile, verum etiam quod attica dialectus passim dorico sermone temperata insit: sed quod ab ipso Aeliano hos versus conditos esse suspicatur, omnino fallitur: nam huius carminis numeri prorsus abhorrent ab istius saeculi usu et consuetudine. Plutarchus sept. sap. conviv. 18 magna copia verborum Arionis casum descripsit, neque vero hoc carmen respexit. — V. 1—7 ἀναπαλλόμενοι affert Tzetz. in Cram. An. Ox. III 352, 19. — V. 2. χρυσοτρίαινα Hermann ad Aristot. Poet. p. 235, legebatur χρυσοτρίαινε. — Πόσειδον, Ahrens Ποσειδᾶν vel Ποσειδᾶν requirit. — V. 3. γαῖόχ', ἐγκύμον' ἀν' ἄλμαν Hermann, sed iunxit cum sequentibus et v. 4 περὶ δὲ σὲ scripsit: a et edd. γαῖόχ' ἐγκυμονάλμαν, b γαῖόχε κυμονάρχα (Vat. κυκοναλ'), Tzetz. γαῖόχε ἐγκύμον ἀλμάς. Locus nondum restitutus, displicet non solum ἐγκύμον' ἀν' ἄλμαν tamquam epitheti loco prioribus adiectum, sed etiam βραγχίους. Conveniret εὐκκυκλον ἄρμ' ἐλαύνων ἄβροχον· περὶ δὲ κτλ. sed non possum divinare, quid olim fuerit scriptum. Bunsen I 376 post v. 3 quaedam intercepta esse existimat, offensus eo, quod exordium sola dei invocatione absolvitur, quae hymnorum legitima est consuetudo. — V. 4. βραγχίους Hermann, βράγχιος Ael., βράγχια Tz. — V. 5. χορεύουσι bv et edd. vett. et Tz., χορεύουσ' ἐν rel. — V. 6. δίμμασιν, Tz. δικάσμασι (B διάσμασιν). — V. 7. σιμοί bv, vulgo σειμοί, Hermann σειμῶ. — V. 9. ἔναλα, ἐνάλλα b, ἔναλ' ἀθύσματα Valckenaer. — V. 10. Νηρεΐδων ma, vulgo Νηρηΐδων. — V. 12. οἷ μ' εἰς, ἦν ἐς b. — γᾶν, τὰν abv. — V. 13. ἐπορεύσατε, ἐπορεύσατο bv, ἐπόρευσαν Brunck. — πλαζόμενον om. m, πλαζομένην v. — V. 14. ὀχέοντες Brunck, vulgo χορεύοντες, nisi malis ὀχεύντες.

15 ἄλοκα Νηρείας πλακός

τέμνοντες, ἀστιβῆ πόρον, φῶτες δόλιοι

873

ὡς μ' ἀφ' ἀλιπλόου γλαφυρᾶς νεώς

εἰς οἶδμα πορφυροῦν λίμνας ἔριψαν.

V. 15. *Νηρείας*, vulgo *Νηρείας*, mabc *νηρίας*. — V. 16. *ἀστιβῆ*, *ἀστικῆ* m, *ἀστίβητον* bn. — *δόλιοι* bn, δ' *ἔλιοι* a et edd., *ἔλειοι* M. — V. 17. *μ' ἀφ'* Hermann, vulgo *με ἀπό*. — *ἀλιπλόου*, *ἀλιπλοῦ* a, *ἀλιπλούου* b. — *νεώς* attica forma non offendit, minimeque *νεός* substituendum. — V. 18. *πορφυροῦν* scripsi, libri *ἀλιπόρφυρον*, Reiske *ἀλιπορφύρον*. — *ἔριψαν* Hermann, vulgo *ρίψαν*.

S A P P H O .

De *Sapphus* et *Alcaei* reliquiis scripserunt inprimis *Seidler* in Museo Rhenano 1829 p. 156 seq. *ego* ibid. 1835 p. 209 seqq. *Ahrens* ibid. T. VI 216 seq. et 351 seqq. et in Mus. Rhen. Novo T. I p. 382 seqq. Adde de dial. Aeol. 241 seqq. et de Dial. Dor. 536 seqq. *Hermann* in Opusculis VI 102 seqq. — *Sapphus* carmina a grammaticis ita disposita fuerunt, ut novem libris comprehensa essent, ac subinde librorum, unde petita sunt fragmenta, numerus indicatur. Iam secundum grammaticos liber I comprehendebat ea carmina, quae Sapphicis strophis vineta fuerunt (vid. Marius Plot. 299. Schol. metr. Pind. Pyth. I. Tricha 69*), neque adversatur fr. 115, quod solum ad hunc librum refertur. — Lib. II et III carmina systematica comprehendisse docet Hephaest. p. 111: κοινὰ δέ, ὅσα ὑπὸ συστήματος μὲν καταμετρεῖται, αὐτὸ δὲ τὸ σύστημα ἔχει πληρούμενον· οἷά ἐστι τὰ ἐν τῷ δευτέρῳ καὶ τρίτῳ Σαπφούς, ἐν οἷς καταμετρεῖται μὲν ὑπὸ διστιχίας, αὐτὴ δὲ ἡ διστιχία ὁμοία ἐστὶ. confer ibid. p. 116: Σύστημα δὲ ἐστὶ μέτρων συναγωγὴ, ἧτοι δύο ἢ πλείονων, ἢ ὁμοίων ἢ ἀνομοίων· ἀνομοίων μὲν ὡς τὰ ἐλεγεία, ἑξαμέτρον γὰρ ἐστὶ πρὸς πεντάμετρον κοινωμία, καὶ οἱ ἐπῳδοί· τὸ δὲ ἐξ ὁμοίων, ὡς τὸ δεύτερον Σαπφούς, ὡς προϊόντες δείξομεν. et deinde p. 117: Κοινὰ δὲ συστηματικά, ἅπερ καὶ ὁ κατὰ στίχον γεγράφθαι φάσκων, ὀγιῶς ἂν λέγοι, καὶ ὁ κατὰ σύστημα· ὡς τὸ δεύτερον καὶ τρίτον Σαπφούς. Διὰ μὲν γὰρ τὸ ἐν τοῖς παλαιοῖς ἀντιγράφοις κατὰ δύο ὄραν παραγεγραμμένον ἕκαστον ἄσμα, καὶ ἔτι διὰ τὸ μηδὲν εὐρίσκεσθαι ἀριθμῶ περιπτῶ, κατὰ συστήματα νομίζομεν αὐτὰ γεγράφθαι· πάλιν δὲ τῷ ὁμοίον ἐκότερον εἶναι τῶν ἐν τῇ δνάδι στίχων, καὶ τῷ δύνασθαι τὴν ποιήτριαν κατὰ τύχην τινὰ ἀρίτιον πάντα ἀριθμοῦ πεποιημένην, φαίη τις ἂν κατὰ στίχον αὐτὰ γεγράφθαι. adde Tzetz. Cram. An. Par. III 63. Et liber II comprehendebat carmina ex pentametris aeolicis composita, vid. Hephaest. p. 42: τῶν δὲ ἀναταλήκτων τὸ μὲν πεντάμετρον καλεῖται Σαπφικὸν τεσσαρεσκαίδεκάσύλλαβον, ᾧ τὸ δεύτερον Σαπφούς ὄλον γέγραπται·

— — — — —

*) Ne quis in errorem inducatur iis, quae Christ in comm. de schol. metr. Pindari disseruit, moneo, colo, quo Pindarus ibi usus est — — — — —, nusquam usam esse Sapphonem: quod quidem suo periculo magistellus ὀκτασύλλαβον Σαπφικὸν appellat, quoniam ex hendecasyllabo Sapphico videbatur decurtatum esse: hoc hendecasyllabo dicit poetriam in libr. I usam esse, quam memoriam repetiit ex ampliore olim commentario in Hephaestionis enchiridion.

ubi affert fr. 33, sed adversantur tantum non omnia, quae ex lib. II proferuntur, velut fr. 24. 25, quamquam hic licet discrepantiam quodammodo componere, fr. 50 (vid. adn.), fr. 67, quod choriambicos tetrametros ostendit (ut potius libro III inserendum foret), denique fr. 80 (siquidem ex lib. II est depromptum), quod secundum grammaticorum doctrinam ex ionicis a maiore constare videtur. — Liber III constabat choriambicis tetrametris Sapphicis, vid. Hephaest. p. 60: τὸ δὲ ἀκατάληκτον Σαπφικὸν ἑκκαίδεκάσύλλαβον, ὃ τὸ τρίτον ὄλον Σαπφούς γέγραπται.

⊞ _ 1 0 0 _ 1 0 0 _ 1 0 0 _ 0 0

— Liber V secundum Atil. Fortunat. II p. 353: („*Maecenas atavis edite regibus* Asclepiadeon metrum vocatur . . . ante illum usi Alcaeus . . . et Sappho hoc integro usa est *in libro quinto*“) versibus Asclepiadeis constabat, sed non confirmant duo quae supersunt fragmenta, nam fr. 44 ad Glyconeos, fr. 89 ad Ionicos a minore videtur pertinere. Sed huic quidem libro inserta fuisse etiam alius generis carmina dilucide testatur Atilius Fortunat. I 315 (Caesio Basso h. libellum vindicare studuit Keil), ubi de versu hendecasyllabo sive Phalaecio disserit: „Nam hic versus apud Sappho frequens est, cuius in quinto libro complures huius generis et continuati et dispersi leguntur.“ Frustra Keil p. 295 hunc dissensum conciliare studet, asserens non librum *integrum* dici, sed versum, i. e. nullo incremento auctum. At si At. Fort. I epiploees artificio utentem sequimur, Asclepiadeus est ἡόξημένος Glyconeus. Porro secundum Keilii interpretationem At. Fort. II censendus esset abudicare Alcaeo integrum versum, quem soli Sapphoni vindicaverit: quod quam praeposterum sit, non opus est pluribus persequi. — In libri VII fine sec. Hephaest. 60, quemadmodum h. l. correxi, legebantur tetrametri antispastici (qui potius asynarteti iambici sunt, vid. fr. 96). Dissensus, qui inter hos grammaticos intercedit, cum non ferendus esse videatur (nam haud dubie uterque eiusdem metrici graeci sequitur auctoritatem), facile tolli poterit, si priore loco correxeris *in libro quarto* (pro *quinto*): atque satis commode librum IV, si continebat carmina versibus Asclepiadeis minoribus condita, veteres grammatici subiecerunt libro III. Librum V, quem Atil. Fort. I adhibet, carmina variis metris inclusa complexum esse apparet.*) — Denique *Epithalamia*, quae variis admodum numeris constabant, peculiari libro comprehensa fuisse auctor est Servius Virg. Georg. I 31, vide fr. 105. — Has difficultates ita licet solvere, ut statuamus etiam Sapphus carminum duas recensiones olim exstitisse: quarum altera carmina potissimum ad argumenti aequabilitatem disposita exhibuerit, altera eadem carmina secundum numerorum genera digesta comprehenderit, qua quidem editione metrici antiqui potissimum usi sunt. Et hanc quidem Aristophanes videtur adornavisse, alteram, quam grammatici fere versaverunt, Aristarchus: nam hos principes Alexandrinorum auctores esse diversarum recensionum certum est, cf. Heph. 134; sed ab utro haec vel illa sit profecta, ambigi potest.

*) De versu Phalaecio eadem tradit Terentianus Maurus 2545, dictitans hunc versum Sapphicum nuncupandum esse secundum artis magistros: *namque et iugiter usa saepe Sappho Dispensosque dedit subinde plures inter carmina disparis figurae*. Adde Mar. Vict. III 9. Itaque mirum nullum huius versus exemplum in Sapphus reliquiis reperiri, nam fr. 186, quod olim huc rettuli, iam Alcaicae strophae adscripsi; fortasse fr. 105, quemadmodum olim refinxī, huc pertinet.

1. [1.]*)

Ποικιλόθρον', ἀθάνατ' Ἀφροδίτα,
καὶ Δίος, δολόπλοκε, λίσσομαι σε,
μή μ' ἄσαισι μήτ' ὀνίαισι δάμνα,
πότνια, θῦμον·

ἔ ἀλλὰ τυῖδ' ἔλθ', αἴποτα κἀτέρωτα
τᾶς ἔμας αὐδῶς αἰτοῖσα πῆλυι
ἔκλυες, πάτρος δὲ δόμον λίποισα
χρῦσιον ἤλθες

ἄρμ' ὑπαξεύξαισα· κάλοι δέ σ' ἄγον

Fr. 1. Dionys. de comp. verb. c. 23: Ἐποποιῶν μὲν οὖν ἔγωγε μάλιστα νομίζω τουτουῖ τὸν χαρακτήρα (τὸν γλαφυρὸν) ἐπεξεργάσασθαι Ἡσίοδον, μελοποιῶν δὲ Σαπφῶ καὶ μετὰ ταύτην Ἀνακρέοντά τε καὶ Σιμωνίδην. . . ἄρξομαι δὲ ἀπὸ τῆς μελοποιουῦ Ποικιλόθρον' κτλ. Ταύτης τῆς λέξεως ἡ εὐπέεια καὶ ἡ χάρις ἐν τῇ συνεπειᾷ καὶ λειότητι γέγρονε τῶν ἄρμονιῶν. Carmen integrum etiam in epitome libri Dionysiani legitur, quam edidit Fr. Hanov ope trium librorum DMR (Lipsiae 1868). Librorum notae hae sunt: A — Aldina, C — cod. Colbertinus, D — Darmstadiensis collatus a Werfero, G — Guelpherbytanus collatus a Schneidewino, M — Monacensis, collatus a Goellero et Usenero, P — Parisinus, cuius collatio extat apud Ahrensium Dial. Dor. 540, non diversus a Regio 1, quem Hudson adhibuit, R — Rehdigeranus post Passovium collatus ab Hanovio. — V. 1. ποικιλόθρον' bis exhibet Hephaest. 78 (ubi S ποικιλόθρον), ποικιλόθρον AP, ποικιλόθρον M, ποικιλόθρον D. — Ἀφροδίτα Ahrens, vulgo Ἀφροδίτα, PC Ἀφροδίταν. — V. 2. λίσσομαι, D λίσσομαι. — V. 3. ἄσαισι DPR Schol. Heph. 64, ἄσαισι A, ἄταισι M ut olim legebatur, hinc M. Schmidt μὴ μάταισι coll. Hesych. μάταισι· ταῖς ματαιότησιν. — ὀνίαισι P, vulgo ἀνίαισι (Turneb. E Schol. Heph. ἄσαισι ἀμηδονίαισι, qui scholiasta cum iterat μὴ δ' ἠνίαισιν). — V. 5. τυῖδ' Hephaest. 78 et Priscian. I 37, ap. Dionys. τυῖδ' (D τῷ δελεφέ). — αἴ ποτα κἀτέρωτα, Heph. αἴ ποτε κἀτέρωτα (sed C ποτα), cf. Hesych.: κατέρωτα· καὶ ἄλλοτε, ap. Dion. A ἐλθέ που κατ' ἔρωτα, DMR ἐλφέ πόνα τ' ἔρ., CP ἐλθεπονα κατ' ἔρ. Prisciani sordes nolui adscribere. — V. 6. τᾶς ἔμας, τὰς ἔμας AMD. — αὐδῶς, αὐδῶς P, αὐδᾶς MD, αἰδῶς AC, vulgo αὐδᾶς, κλήδῶς Ahrens. nescio an αὐδᾶς sit revocandum. — αἰτοῖσα πῆλυι scripsi, legebatur αἰτοῖς ἀπόλυ (A ἀπόλας, M ἀπόλι, RD ἀπόλυ, G ἀντοῖς· ἀπόλυ), I. Vossius αἰτοῖσα πολλῷ (Baxter πόλλας), Hermann αἰτοῖσα· πολλὰ δ' ἔκλυες, M. Schmidt ἀντοῖσα πάλω. Ne quis deceptus Kaibelii exemplo, qui in Balbillae carmine αἰτοῖσα deprehendisse sibi visus, id ipsum inferat, adhibeo Alc. fr. 45 ἐπάιον. — V. 7. λίποισα, A(P) λιποῖσα, vulgo λιποῖσα ut RD. — V. 8. χρῦσιον Schneidewin, libri χρῦσειον, vulgo χρῦσειον. — V. 9. ἄρμ' ὑπαξεύξαισα scripsi, non ἄρμ' ὑποξεύξαισα (ita vulgo, ὑποξεύξαισα Neue, ὑπάξευξαισα Ahrens). Psilos in Sapphus et Alcaei reliquiis ubique revocavi, non solum grammaticorum consensum (adde etiam Apollon. de pron. 263 C: πῶς δὲ οὐχὶ γελοῖος Αἰολικὸν εἰρήσεται τὸ ἰερῶν νῦμος καὶ ἔτι τὸ ὁμώνυμος δασυνόμενα;) sed etiam Balbillae epigramma-

*) Numeri adiecti sunt editionis Neuianae.

10 ὠκεες στρουῖθοι περὶ γᾶς μελαίνας
 πύκνα δινεῦντες πτέρ' ἀπ' ὠράνω αἰθε-
 ρος διὰ μέσσω.
 αἶψα δ' ἐξίκοντο· τὴν δ', ὧ μάκαιρα,
 μειδιάσαισ' ἀθανάτω προσώπῳ,
 15 ἦρε', ὅτι δηῦτε πέπονθα κῶττι
 δηῦτε κάλημι,
 κῶττι μοι μάλιστα θέλω γένεσθαι

tum fidem secutus: atque fr. adesp. 55 A, 8 plane est traditum ΟΥΚ' ΟΥΤΩ. Sane aliquot loci Sapphus et Alcaei refragari videbantur, sed ex his complures nunc librorum auctoritate emendati sunt, quo minus dubitavi ad eundem modum reliquos corrigere, velut Sapphus fr. 52 ἔρχεθ' ὦρα et καθεύδω, fr. 54 ποθ' ὠδ' (ubi varia scriptura οὐδ' testificatur ὠδ' olim scriptum fuisse), fr. 68 οὔτε τότ' οὐθ' ὕστερον, cuius loci restitutio omnino incerta, fr. 93 ἐφίκεσθαι. Alcaei fr. 15 καθύπερθεν et πρώτισθ' ὑπὸ (ubi libri partim πρώτιστα), fr. 62 ἐδέξανθ' ἄγναι (quod corrigendum esse docet fr. 55), denique fr. adesp. 61 ἐφόρεις. Intactum reliqui Alc. fr. 39 καθέταν, quod quomodo sit corrigendum prorsus incertum. Fatendum sane psilosin passim ambiguitate laborare, velut Alc. fr. 75 εἷς i. e. εἷς, et multo magis Sapphus fr. 85 Κληῖς ἀγαπάτα i. e. ἀ ἀγαπάτα, quare veterum grammaticorum more ibi syllabam productam notavi. At recentiores Aeolenses haud aspernati sunt spiritum asperum, id quod tituli docent, etiam Lesbii, in quibus est καθόδος alia; neque mirum, nam tempore vergente Aeolica quoque dialectus proprius accessit ad communem sermonis constantudinem. Ahrens Aeolicam psilosin arctioribus finibus circumscribendam censuit, sed quae sollerter excogitavit, infirma sunt. — ἄγον, ADMR ἄγον, P ἄγων. Verba κάλοι . . . στρουῖθοι affert Herodian. π. μον. λέξ. 42, 17. Respicit Athen. IX 391 E. cf. Hesych.: ὠκεές στρουθοί, ταχεῖς, εὐπρεπεῖς, κοῦφοι. Ceterum Blomfield coni. ὠκέα. — V. 10. περὶ γᾶς MDP, R περὶ γῆς, apogr. Vict. περὶ γᾶν μέλαιναν, πτέρυγας A, πτέρυγας Ursinus, quod olim probavi, ita ut v. 11 scriberem δινεύοντες eiecto vocabulo πτέρα, quod iam Ursinus delevit. περὶ γᾶς est idem quod ὑπὲρ γᾶς, convenientius sane huic loco προτὶ γᾶν μέλαιναν, sed adversatur paradosis, nec προτὶ γαῖς μελαίνας pluraliter probabile. Hermann πτέρυγος, postea πτέρυγας et περάτων ἀπ' αἰθέρος, Hartung ποτὶ γᾶς (quod non aptum) vel πεδὰ γᾶν μέλαιναν. — V. 11. δινεῦντες DM, δινήντες PC, δινῦντες G ut vulgo. — πτέρ', P πτέρα. — ὠράνω αἰθέρος διὰ μέσσω, APG ὠρανῶ· θέρος δ' ἄμεσσω (A ἄμες πο), C ὠρανῶ· θέρος (de ultimis non constat), D ἀπωρανῶθερος διὰ μέσω, item R, qui μέσσω, M οὐρανῶ αἰθέρος διὰ μέσω. Ahrens coni. πύκνα δίνοντες (idem antea δίνοντες) πτέρ' ἀπ' ὠράνω δ' ἔδος πεδὰ λέσβω αἶψ' ἄρ' ἐξίκοντο Hartung πτέρα πόρφυρ', αἰθέρος δ. μ. — V. 13. αἶψα δ' MD et Vict. apogr., αἶψ' ἄλλ' PA, vulgata ante Hudsonum αἶψα δ' ἄρ'. Blass αἶψά μ' desiderat. — ἐξίκοντο, M ἐξήκοντο, D ἐξήκοντος. — τὴν δ', D τί δ'. — μάκαιρα, P μάκαιρα. — V. 14. μειδιάσαις Neue, vulgo μειδιάσασ'. — V. 15. δηῦτε Hermann, δ' ἦν το P, δ' ἦν τὸ ceteri. — κῶττι Sylburg, M κῶττι, D κῶττι κα, vulgo κ' ὅττι. — V. 16. δηῦτε Hermann, δ' ἦν τε P, διήν τε C, δ' ἦν τε G, δεῦρο MD. — κάλημι M, καλημι APCR, κάλλημην D. — V. 17. κῶττι μοι scripsi, legebatur κ' ὅττι ἔμῳ, P κῶττι ἔμῳ, C κῶττι ἔμῳ, MD κῶττι γ' ἔμῳ.

μαινόλα δύμφ' τίνα δηῦτε Πείθω
μαῖς ἄγην ἐς σάν φιλότατα, τίς σ', ᾧ

20

Ψάπφ', ἀδικήει;

καὶ γὰρ αἰ φεύγει, ταχέως διώξει,
αἰ δὲ δῶρα μὴ δέκετ', ἀλλὰ δώσει,
αἰ δὲ μὴ φίλει, ταχέως φιλήσει
κῶνκ ἐθέλοισα.

877

Cf. supra v. 15 κῶττι, infra v. 25 κῶνκ, similiter in Balbillae epigrammate est κῶσσα. Elisionem possit aliquis tueri adhibito Alcaei fr. 13A *λότᾶτ' ὕμι*, nam Theocriti versus in carmine aeolico 30, 12 *τί ἔσχατον ἔσσειται* aphaeresin, non elisionem ostentat. — γένεσθαι, DM *γενέσθω*, rell. ut videtur *γενέσθαι*. — V. 18 seq. *τίνα δηῦτε Πείθω μαῖς ἄγην ἐς σάν* Seidler, nisi quod *λαῖς* scripsit, P *τιναθ' ἐντεπειθῶμαι* (correctum in *καὶ* vel *βαί*) *σαγηνέσσαν*, epitome *τίνα δηῦτε* (δ' ἦντε R, δ' ἦντε D) *πειθῶ καὶ σαγηνέσσαν*, A *τίνα δ' εὔτε πείθωμαι σαγηνέσσαν*, vulgo *τίνα δ' εὔτε πύθωμαι σαγηνέσσαι* (φιλότητός σ', ᾧ *Σαπφῶ, δίκη*) ex manifesta interpolatione. Ego conieci *τίνα δηῦτ' ἀπειθῆν* (vel *ἐπεύθω*) *μαῖς ἄγην ἐς σάν*, Hermann *τίνα δηῦτε πείθω καὶ σαγηνέσσαν φιλότατα*, Ahrens *τίνα δηῦτε πείθω μὴ σάλην* (i. e. *ἀσαλεῖν, ἀφρονιστεῖν* vid. Hesych.) *ἐς σάν φιλότατα*, Hartung Seidlerum sequitur, sed *ἄπνιθεν* (i. e. *ἄπωθεν*) requirit, Blass *πειθῶμαί σ' ἄγην* i. e. *σοι ἄγην*. — V. 20. *Ψάπφ' ἀδικήει* Gaisford, cf. Et. M. 485, 41: *οἱ Αλολεῖς τὰ τῆς πρώτης συζυγίας διὰ τοῦ ἦ προφύροισιν, ἀδικήω, ὡψά τ' ἀδικήη* (D *ὡψαφ', M ὡψα δαδικήη*), eadem Et. Gud. 294, 39 ubi *ὄψαθ' ἀδικήη*. Apud Dion. P *τις σαφαπφα δίκη*, libri epitomae *τίς ᾧ σαπφῶ δίκη, *Α Ψαπφαδίκη*, Ursinus et Stephanus *Σαπφοῦ, ἀδικεῖ*. Scripturam *Ψάπφ'* hoc loco librorum auctoritas tueri, in epigrammate Anthol. Pal. IX 191 versus lex flagitat *Ἥρινα Ψαπφοῦς*, ubi *Σαπφοῦς* vulgo legitur, quod etiam Schneidewin correxit. Traditum *ἀδικήη*, cum hoc uno loco 3 pers. littera *H* terminetur, immutare non dubitavi, cf. Alc. fr. 5, 1. — V. 21. *αἰ*, GP *εἰ*, D *εἰ*. — *φεύγει*, G *φεύγεις*, D *φάγοι*. — V. 22. *αἰ*, D *οἰ*. — *δέκετ'*, P *δέκετ'*, epitome δὲ *καὶ τᾶλλα*, nisi quod D *καὶ* om. — *ἀλλά*, ἄλλα PD. Blass *δέκετ' ἅμα* i. e. nostra. — V. 23. *αἰ*, R *αἰ*, D *αἰ*. — V. 24. *κῶνκ ἐθέλοισα* scripsi, nam de puellae amore agitur, minus recte Blomfield *κῶνκ ἐθέλοισαν*, PC *κῶνκ* (C *κ' ὠνκ'*) *ἐθέλοις*, D *κῶ ἐλ* (εἰλεις) *καὶ θέλεις*, M *κῶτ' ἐλ καὶ θέλεις*, item R, nisi quod *κῶ*, G *ἦῶ ὦ καὶ ἐθέλοις*, A *κῶνκ ἐθέλοι*. In librorum varietate fortasse *κῶνκ ἐθέλοισα* delitescit, nam *θέλειν* etiam infra fr. 25 et Alc. fr. 82 legitur; item in titulis Lesbii *καὶ κέ τι θέλη*, unde etiam in aliis locis velut *ὄππα κε θέλη*, *ὄ κε θέλη*, *ὅτι κε θέλη* litterarum divisio certa, sed nomen *ἐθελόντας* est. Theocritus in melicis carminibus utraque verbi forma promiscue usus est. Vocula *οὐκ* etiam apud Theocritum extat 30, 23. — Welcker (Mus. Rhen. XI 226 seq.) contendit omnino *κῶνκ ἐθέλοισαν* scribendum esse, quod etiam Schneidewin probavit, non rationibus usus, sed exemplis minime idoneis: neque enim aptum huic loco *οὐκ ἐθέλοισαν*, nam amor, quem iam non expetebat Sappho, molestus multo magis, quam gratus erat futurus. Iam si *οὐκ ἐθέλοισαν* scripseris, omnino ambiguum, utrum viri an puellae amorem Sappho expetiverit. Welcker non dubitavit ad viri desiderium hoc carmen referre, non recte, si quid video: omnino enim Sappho a virorum amo-

25 ἔλθε μοι καὶ νῦν, χαλεπᾶν δὲ λύσον
 ἐκ μεριμνᾶν, ὅσσα δέ μοι τέλεσσαι
 θῦμος ἰμέρρει, τέλεσον· σὺ δ' αὐτὰ
 σύμμαχος ἔσσο.

878

ribus abhorrebat: Alcaei quidem desiderio obtemperare noluit: Phaonis pulchritudinem unum alterumve carmen videtur illustravisse, inde ortae fabulae de Sapphus impotente amore. At eadem mulierum amicitias ardentissimo desiderio expetebat, atque hoc ipsum carmen planissime arguit id quod Horatius dicit Carm. II 13, 24, ubi Sapphonis ingenium descripsit, *Aeoliis fidibus querentem Sappho puellis de popularibus*. Atque ob id ipsum grammatici hoc carmen primo loco posuerunt, nam ex Hephaestione colligo primi libri primam odam fuisse. Denique si quis accuratius huius carminis indolem examinaverit, animadvertet, Sapphonem hic ut alias lusisse et poetarum more ingenio indulgentem fictas res exaggerasse, cum carmen II, quod ad mulierem referendum esse manifestum est, ardentissimum desiderium prodatur. Itaque etiam nunc tueor, quod olim commendavi, καὶ ἐθέλοισα. — V. 25. ἔλθε, ἔλθῃ D. — χαλεπᾶν D, χαλεπόν R, APC χαλεπᾶν, et AP μεριμναν. Accentus hic et similibus locis num Aeolici sermonis consuetudini conveniat, valde dubito: equidem credo Aeolenses hic quoque accentu retracto χαλέπαν μεριμναν pronuntiavisse, et Κολίχραν ἀπὸ Τητᾶν Alc. fr. 43, ut vel librorum pars exhibet, quemadmodum Ποσειδαν et Ποτίδαν dixerunt: nihil tamen novavi, pariterque Ἐρμᾶς Sapph. fr. 51 toleravi, ubi Ἐρμας potius exspectaveram. Sed quod nunc scribi solet ἄμμειων et ὕμμειων (Sapph. fr. 32. Alc. fr. 88 et 96), cuius loco Aeolenses etiam ἄμμων dicebant (vid. Apollon. de pron. 381 A: ὡς τὴν ἄμεις Δωρικὴν καὶ ἔτι τὴν ἄμμες Αἰολικὴν ὁμοίως ταῖς εἰς ἔς ληγούσαις εὐθείαις ἰσοσύλλαβον ἔχειν γενικὴν· ἄμῶν γὰρ καὶ ἄμμων), id ἄμμεων et ὕμμεων scribere non dubitavi: nam littera ē semimuta nimis est debilis, quam quae hunc tenorem impediatur, quemadmodum etiam Iones Ἀλεύω, Ὀρίστω, Attici Μενέλεω, ἀνώγειον dixerunt. Atque etiam apud Homerum passim veteres non tantum ἤμμων et ὕμμων, sed etiam ὕμμεων scribebant: v. schol. II. O 499: τρίτην ἀπὸ τέλους ἔχει τὴν ὄξειαν. Debebam fortasse eodem pacto etiam ἄλγειων (Alc. fr. 95) corrigere ubi ἄλγῶν scribi solet, sed anceps haereo. Item οὐδέεις et οὐδέιν (Alc. fr. 50 et 76) non mutavi. Ac vel quae grammatici praecipiant, dubitationi sunt obnoxia, velut quod dicunt Aeolenses αὐτὰρ et ἀτὰρ ut vulgus protulisse, quos secutus sum Sapph. fr. 73, Alc. 34, 5, non omni ex parte certum: nam fuerunt, qui vel apud Homerum αὐτὰρ scribendum censerent, velut grammaticus Et. M. 172, 30 et Ptolemaeus (Apollon. de coni. 508, 6), neque ratione caret, si diverso accentu in Homericis carminibus αὐτὰρ et ἀτὰρ scribatur. — V. 26. ὅσσα et τέλεσσαι, libri ὅσα et τελέσαι, sed deinde P τέλεσσον. — V. 27. ἰμέρρει, R ἰμείρρει, A ἰμέρρει, P ἰμέρρει, D ἰμέρρα. — σὺ δ' αὐτὰ, DMR σὺ δ' αὐτᾶ (R αὐτῇ), conieci σὺ δηῦτε (δαῦτε), Ahrens σὺ δ' αὐτὰ, (i. e. σαντῆ). — V. 28. ἔσσο D, vulgo ἔσο, om. AP, Ahrens coni. ἔσθι (i. e. ἴσθι).

Fr. 2. Longinus de Subl. c. 10: Οἶον ἢ Σαπφῶ τὰ συμβαίνοντα ταῖς ἐρωτικαῖς μανίαις παθήματα ἐκ τῶν παρεπομένων καὶ ἐκ τῆς ἀληθείας αὐτῆς ἐκάστοτε λαμβάνει. Ποῦν δὲ τὴν ἀρετὴν ἀποδεικνύται; ὅτε τὰ ἄγχα αὐτῶν καὶ ὑπερτεταμένα δεινὴ καὶ ἐκλέξει καὶ εἰς ἄλληλα συνδῆσαι. Φαίνεται κτλ. . . . φαίνομαι Ἀλλὰ πᾶν τολματὸν ἐπεὶ πένητα. Οὐ θανατίζεις ὡς ὑπ' αὐτὸ τὴν ψυχὴν, το σῶμα, τὰς

2. [2.]

Φαίνεται μοι κῆνος ἴσος θεοῖσιν
 ἔμμεν ᾧνηρ, ὅστις ἐναντίος τοι
 ἰζάνει, καὶ πλασίον ἄδν φωνεύ-
 σας ὑπακούει

879

ὃ καὶ γελαιίσας ἱμερόεν, τό μοι μάν
 καρδίαν ἐν στήθεσιν ἐπτόασεν·
 ὡς γὰρ εὔιδον βροχέως σε, φώνας
 οὐδὲν ἔτ' εἴκει·

ἀλλὰ καμ μὲν γλωῖσσα ἔαγε, λέπτον δ'

ἀκοάς, τὴν γλωῖσσαν, τὰς ὄψεις, τὴν χροάν, πάνθ' ὡς ἀλλότρια διοι-
 χόμενα ἐπιζητεῖ καὶ καθ' ὑπεναντιώσεις ἅμα ψύχεται, καίεται, ἀλο-
 γιστεῖ, φρονεῖ; ἢ γὰρ φοβεῖται ἢ παρ' ὀλίγον τέθνηκεν (Hermann
 φρονεῖ, φοβεῖται, παρ' ὀλίγον τέθνηκεν, contra Heller ἢ γὰρ φοβεῖ-
 ται, μὴ παρ' ὀλίγον τέθνηκεν), ἵνα μὴ ἐν τι περὶ αὐτὴν πάθος φαίνη-
 ται, παθῶν δὲ σύνθετος. Idem carmen respicit Plut. Erot. c. 18: Αὐτὴ
 δὲ (ἢ Σαπφῶ) ἀληθῶς μεμιγμένα περὶ φθέγγεται καὶ διὰ τῶν μελῶν
 ἀναφέρει τὴν ἀπὸ τῆς καρδίας θερμοτήτα, Μούσαις εὐφώνοις
 ἰωμένη τὸν ἔρωτα, κατὰ Φιλόξενον. — ἢ καλὴ Σαπφῶ λέγει, τῆς
 ἐρωμένης ἐπιφανείσης τὴν τε φωνὴν ἰσχεσθαι καὶ φλέγεσθαι τὸ
 σῶμα καὶ καταλαμβάνειν ὠχρότητα καὶ πλάνον αὐτὴν καὶ ἴλιγγον.
 Λεχθέντων οὖν ὑπὸ τοῦ Δαφναίου τῶν μελῶν ἐκείνων ὡς
 Excidit hic Sapphus locus inde a v. 7. Disputavit de hoc carmine Heller
 in Philol. XI 431 seqq. — V. 1. κῆνος Apoll. de Pron. 335 A: Αἰολεῖς
 κῆνος· φαίνεται μοι κῆνος ἴσος θεοῖς (ita cod.) ἔ. ὦ., ap. Long.
 ut videtur κείνος, sed non recte voluerunt ex eodem Apoll. 336 A: Αἰο-
 λεῖς σὺν τῷ F· φαίνεται Φοι κῆνος, Σαπφῶ, Φοι restituere, alius
 enim ille Sapphus est versus, cf. Catull., qui carm. LI haec vertit: *Ille
 mi par esse Deo videtur.* — V. 2. ἔμμεν, Ahrens ἔμμεν'. — ὅστις, Blom-
 field ὄστις. — ἐναντίος codd., ἐναντίον vulgo. Ceterum cod. Par. ἐμ-
 μένων ἤροστις ἐναντίος τοῖζάνει, Ambr. El. Laur. Vat. 2. 3 ἐμμένων
 (Vat. 2. 3 ἐμμένον) ἤρωσι τις ἐναντίος τοι. — V. 3. ἰζάνει Vat. 2, vulgo
 ἰζάνει, Blomfield ἰσδάνει. — πλασίον, Par. Ambr. Vat. 2. 3 πλησίον,
 Laur. πλησίων. — ἄδν φωνεύσας, vulgo ἄδνφωνεύσας, Neue ἄδν φω-
 νεῖσας, Vat. 2 ἄδν φώνου σαῖς, Vat. 3 ἀδύφων. σαῖς, Laur. Par. Ambr.
 ἀδύφων. Vat. 2, Robortelli ἀδνφωνοῦσας, unde vulgo ἀδνφωνεύσας. —
 V. 5. γελαιίσας Buttman et Neue, vulgo γελῶσας, sed Vat. 2. 3 Par.
 Laur. γελαιῖς, Ambr. El. γελᾶς· δῆ, Doederlein coni. καὶ γελᾶῖς. — μοι
 μάν Hartung, vulgo μοι μάν (ἐμάν), Vat. 2. 3 Par. Laur. μὴ ἐμάν,
 Stephanus μοι τάν, Ahrens δῆ ἔμαν, Hermann μ' ἄμμαν. — V. 6. ἐπτό-
 ασεν, Laur. a. m. sec. ἐποπτόασεν, Vat. 2 utrumque, Robortelli ἐπ-
 επτόασεν. — V. 7. ὡς γὰρ εὔιδον βροχέως σε, φώνας scripsi, libri ὡς
 γὰρ σ' ἰδῶ (Vat. 2. 3 εἰδῶ, El. ἰδῶ) βροχέως με (βροχέως με Laur.
 Ambr.) φωνᾶς (Laur. Ambr. φώνας), Seidler ὡς γὰρ εἰσίδῶ βροχέως σε
 φωνᾶς, Hermann ὡς ἰδῶ γὰρ σε βροχέ', ὡς με φωνᾶς, Ahrens ὡς σε
 γὰρ εἰδῶ, βροχέως με φώνας, Blass ὡς γὰρ εἰσίδῶ βροχέ', ὡς με. Har-
 tung ὡς γὰρ εἰδόν σ', ἐν βροχίω (quod interpretatur *e faucibus*).
 Heller ὡς γὰρ εἰσφίδῶ, βροχέας. — V. 8. εἴκει, El. (Laur.) ἦκει,
 Toup ἴκει. — V. 9. καμ, Vat. 2. 3 Par. Laur. κάμ. — μὲν γλωῖσσα,
 Vat. 2 Laur. με γλωῖσσαν. Mendose admodum Plut. de prof. (vid. infra)

10 αὐτίκα χρω̄ πῦρ ὑπαδεδρόμακεν,
 ὀπάτεσσι δ' οὐδὲν ὄρημ', ἐπιρροῦ-
 βεισι δ' ἄκουαι.
 ἃ δὲ μίδρωσ κακχέεται, τρόμος δὲ

κατὰ μὲν γλωσσαν ἔαγ', ἂν δὲ λεπτόν, ubi cod. Par. κ. μ. γλωσσαν γελοπ. . . Pro μὲν, quamvis tueatur Plut., malim μεν, quae forma non est Lesbii abiudicanda, apud Theocr. σεῦ legitur. — ἔαγε, Cobet Mnem. N. I 362 πέπαγε corrigit, ac simplex verbum aptum, sed κατὰ h. l. additum coniecturae adversatur. Tradita scriptura, quae etiam in corruptela ap. Plut. deprehenditur, non est sollicitanda, κατέαγε γλωσσα est fracta et debilitata lingua, ut torpeat, quod alius γλωσσα δέδεται sive ναρκᾶ dici solet. Hiatus asperitatem sustuleris Aeolica restituta littera, neque tamen *Ἔαγε* quod plerisque placuit, sed potius *Ἔεαγε* scribendum, quod etiam Christ requirit. Quod praeterea olim proposui γλωσσ' ἔαγε, retracto, quandoquidem diaeresis exemplum apud Lesbios poetas non extat. Sane in medio vocabulo melius quam in primore servatur littera Aeolica, ut εὐάλακα et εὐέθωνεν testificantur, atque ita apud Hesiod. Op. 534 οὐτ' ἐπὶ νῶτ' εὔαγε (nisi νῶτα *Ἔεαγε* malis) non νῶτα ἔαγε scribendum: diaeresin autem tuentur ἀντιμή et ἀντιμήν. — V. 10. χρω̄ scripsi atque ita cod. Par. Plut., legebatur χρω̄, Ahrens χρω̄ν. — ὑπαδεδρόμακεν Par., Vat. 2. 3 Laur. ὑπεδεδρόμακεν, vulgo ὑποδεδρ. — V. 11. ὀπάτεσσι (vel ὀπάτεσσιν) libri, Robortelli ὀμάτεσσιν. — ὄρημ', ἐπιρροῦβεισι, P ὄρημ' ἢ ἐπιρροῦβεισι, Vat. 2. 3 ὄρημ' (ορημ') ἢ ἐπιρροῦβεισι, Laur. ορημ' ἢ ἐπιρροῦβεισι, vulgo ἐπιρροῦβεισι, Manutius ὄρημ' βομβεῦσιν δ' ἀκοαί μοι. Ego conieci ἐπιβροῦμεισι, Heller ἐπιρροῖσδεισι. — V. 12. ἄκουαι Laur., PVat. 2. 3 ἄκουε. — V. 13. ἃ δὲ μίδρωσ κακχέεται scribere malui, quam ἃ δὲ *Ἰδρωσ* κ., litteram *μ*, quam librorum et grammaticorum consensus tuetur, non ausus immutare. Alias quoque *μ* litterae *F* vicaria est, velut *μάλερον*, quo Alcaeus utitur, arguit, ad eundem modum variant nomina *Βίτας* et *Μίτος*, *Βελιστήχη* (*Βελεστήχη*) et *Μελιστήχη*, ut quorum origo obscura est velut *μονθυηνῶν* et *ὀνθυλεύων* praetermittam. Veteres quidem grammatici Aeolicam hanc formam non agnoscunt, nam cum *Ἰδρωσ* ex hoc ipso loco proferant, eos manifestum est ἃ δὲ *μ' Ἰδρωσ* κακχέεται legisse, verbi structura plane vitiosa, itaque non dubitavi vel nullis auctoribus, sed rationi confisus *μίδρωσ* novare. Legebatur καδ δ' Ἰδρωσ ψυχρὸς χέεται, Vat. 2 ἐκ δε μ' Ἰδρωσ ψυχρὸς κακχέεται, Vat. 3 ἑκαδε μ' Ἰδρωσ ψ. κ., Par. ἑκαδε μ' Ἰδρωσ ψ. κ. Spengel vidit ψυχρὸς delendum esse, unde Schneidewin coniecit κἄν-θεμ' Ἰδρωσ (vel ἐκ δὲ *Ἰδρωσ*) κακχέεται, Hermann καδ δὲ *Ἰδρωσ* κακχέεται. Spengelii correctionem confirmavit Cram. An. Ox. I 208, 13: *ἸΔΡΩΣ* τοῦτο παρ' Ἀλοεῦσι θηλυκῶς λέγεται. ἀναδέχεται κλίσην ἀκόλουθον θηλυκῶ γένει. Ἄδε μ' Ἰδρωσ κακὸς χέεται, ὅμοιον τῷ ἦῶς· εἶται ἢ γενική Ἰδρωσ. Adde Schol. Hom. Il. χ 2. Resp. haec Plut. vit. Demetr. c. 38: *Τῆς δὲ Στρατονίχης καὶ καθ' ἑαυτήν καὶ μετὰ τοῦ Σελεύκου φοιτώσης πολλάκις ἐγένετο τὰ τῆς Σαφροῦς ἐκεῖνα περὶ αὐτὸν πάντα φωνῆς ἐπίσχεσις, ἐρύθημα πρῶδες, ὄψεων ὑποδείξεις* (Toll. conl. ὑπολείψεις), *Ἰδρωτες ὄξεις, ἀταξία καὶ θόρυβος ἐν τοῖς σφηνμοῖς, τέλος δὲ τῆς ψυχῆς κατὰ κράτος ἠττωμένης, ἀπορία καὶ θάμβος καὶ ὀχρίαισι.* item de profect. in virtut. c. 10: *τὰ Σαφρικά ταυτὶ παρ-έπεται, κατὰ μὲν γλωσσ' ἔαγ' ἂν δὲ λ. αὐ. χρω̄ πῦρ ὑποδεδρομε καὶ* (l. ὑποδεδρόμηε) *ἀθόρυβον δὲ ὄψιν καὶ πρᾶον ὄμμα, φθεγγομένον δ' ἀκούσαι ποθῆσειας.* qui locus in Cram. An. Par. I 399 sic scriptus:

παῖσαν ἄγρει, γλωροτέρα δὲ ποίας
 15 ἔμμι, τεθνάκην δ' ὀλίγω 'πιδεύης
 φαίνομαι (ἄλλα).

ἀλλὰ πᾶν τόλματον, [ἐπεὶ καὶ πένητα].

3. [3. 106.]

"Ἄστερες μὲν ἀμφὶ κάλαν σελάνναν
 αἰψ' ἀπυκρότοισι φάεννον εἶδος,
 ὅποτα πλήθοισα μάλιστα λάμπη
 γᾶν . . .
 ἀργυρία.

κατὰ μὲν γλώσσαν γελοπ . . . ἀντίκα κοῦ πῦρ ὑποδέδρομεν, ἀθόρουβον
 δ' ἄμα καὶ πρᾶον ὄμμα, φθεγγομένον δ' ἂν ἀν. ποθ. Plutarchus videtur
 scripsisse ἀθόρουβον δὲ νόημα καὶ πρᾶον ὄμμα, φθεγγομένου δ'
 ἂν ἀκούσαι ποθῆσειαν. — V. 14 παῖσαν ἄγρει Ahrens, legebatur
 πᾶσαν ἄγρει, Vat. 2. 3 πᾶσα, ν' ἀγρεῖ, Par. πᾶσ' ἀναγρεῖ. — V. 15.
 'πιδεύης Hermann, antea 'πιδεύην scripsi cum Ahrensio, πιδεύειν Vat. 2,
 πιδεύσην Ambr. Par., πιδευκην Vat. 3 Laur. Heller τεθνάκην δ' ὀλίγω
 "τι δεῖν καὶ φαίνομαι ἄλλα, quod interpretatur ἐτεθνήκειν δ' ὀλίγον ἔτι
 δεῖν καὶ φαίνομαι ἄλλη ἢ οἷα ἦν. Blass 'πιδεύσην φαίνομαι ἄλλα i. e.
 αἰὶ mulieri. — V. 16. ἄλλα, i. e. ἡλεῖ (demens) adieci, Manutius ἄπνοος,
 Hermann Ἀτθί, Hartung ἄλνι, quod ἄλη interpretatur, metro adversante.
 — V. 17. πᾶν τόλματον, P παντόλματον, vulgo πᾶν τολματόν. Quae
 sequuntur ἐπεὶ καὶ (hoc codd., ut videtur omnes, praet. cod. Spengelii,
 om. Robortelli) πένητα uncis inclusi, nam videntur haec ad Longini
 orationem pertinere, fort. Ἄλλὰ πᾶν τόλματον, ἐπεὶ πεν' εἶτα (vel
 κᾶτα) οὐ θαυμάξεις (codd. θαυμάζοις vel θαυμαζοῖς) κτλ. Antea con-
 ieceram versu 16 integrum carmen absolvi, ut deinde sit scribendum
 πᾶν τὸ ἀσμάτιον ἐπεῖπον' εἶτα οὐ θαυμ., similiter Ahrens πᾶν τὸ ἀσμά-
 τιον ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἢ γὰρ οὐ; θαυμάξεις κτλ. Hermann vero con. φαί-
 νομαι οὐδέν, ἀλλὰ παντόλματον ἀπεῖπεν ἦτορ, Heller πᾶν δὲ τολματόν
 ἐπὶ τὰγαπάτα.

Fr. 3. Eust. II. 729, 20: Ἰστέον ὅτι ἐν τῷ φαεινῇ ἀμφὶ σελήνην
 οὐ τὴν πλησιεσθῆ νοητέον καὶ πληροσελήνην· ἐν αὐτῇ γὰρ ἀμαυρά εἰσι
 τὰ ἄστρα ὡς ὑπερανγαζόμενα, καθὰ καὶ ἡ Σαπφώ πον φησίν· Ἄστé-
 ρες . . . λάμπη γᾶν. Eadem Cram. An. Par. III 233, 31. — V. 1.
 σελάνναν, legebatur σελάναν, vide ad fr. 52, 1. — V. 2. αἰψ' scripsi,
 legebatur ἄψ. — ἀπυκρότοισι Ahrens, ἀπουκρότοισι Scaliger, vulgo
 ἀποκρότοισι. — φάεννον Scaliger, vulgo φαεινόν. — εἶδος, An. ἦθος.
 — V. 3. ὅποτα Ahrens, nisi forte antiquior forma fuit ὅποταν, vid.
 H. Weber de dorica particula KA p. 21, Blomfield scripsit ὀππότ' ἂν,
 Neue ὀππότ' ἂν, apud Eust. est ὀπότ' ἂν, An. ὀπόταν. — πλήθοισα,
 An. πλήθησι. — μάλιστα, conicio κάλιστα, ac sic etiam Ahrens. —
 V. 4. ἀργυρία adiecit Blomfield ex Iulian. Epp. XIX: Σαπφώ ἡ καλὴ ἡ
 τὴν σελήνην ἀργυρεάν φησὶ καὶ διὰ τοῦτο τῶν ἄλλων ἀστέρων
 ἀποκρόπτειν τὴν ὄψιν, sed non recte ἀργυρεά γᾶν scripsit, quod ferri
 nequit, itaque olim αὔγαν pro γᾶν correxi. Sed ἀργυρεά αὔγαν quam-
 vis coalescere potuerit, non tamen ἀργυρία, qua forma Sapphonem usam
 esse consentaneum est. Probabiliter Neue suspicatur γᾶν ἐπὶ πᾶσαν

4. [4.]

881

Ἄμφι δὲ ψῦχρον κελάδει δι' ὕδων
μαλίνων, αἰθυσσομένων δὲ φύλλων
κῶμα καταρρεῖ.

5. [5.]

. . . . Ἔλθε Κύπρι

χρυσίαισιν ἐν κυλίκεσσιν ἄβρωσ

882

ἀργυρέα legendum, nisi quod praeterea alia omissa sunt, nam ἀργυρία mediam sedem occupare debebat, Ahrens Ἄστερες δι' ἀργυρίαν σελάναν.

Fr. 4. Hermog. Walz. Rhet. III 315: Καὶ τὰς μὲν οὐκ αἰσχροῦς ἡδονὰς ἔστιν ἀπλῶς ἐκφράζειν, οἷον κάλλος χωρίον καὶ φντείας διαφόρους καὶ θευμάτων ποικιλίαν καὶ ὅσα τοιαῦτα. Ταῦτα γὰρ καὶ τῇ ὄψει προσβάλλει ἡδονὴν ὀρώμενα καὶ τῇ ἀκοῇ, ὅτε ἐξαγγέλλοι τις. Ὅσπερ ἡ Σαπφώ· Ἄμφι δὲ ὕδωρ ψυχρὸν κ. δι' ὕδων (sic Vind. Port., ἢ κλιδῶν marg. Vict.) μ. καὶ αἰθ. (Vind. supra ἢ κινουμένων) δὲ φ. κῶμα (Vind. supra ἢ ὕπνος, Par. ἐν ἄλλοις οὐκ ἔστι τὸ κῶμα) καταρρεῖ. καὶ ὅσα πρὸ τούτων γε καὶ μετὰ ταῦτα εἰρηται. In Schol. ib. VII 883: Ἄμφι δὲ ὕδωρ ψ. κ. δι' ὕδων μαλίνων. sed Schol. V 534 recte ὕδων et sic Et. Vindob. Cod. CCV f. 109: ὕσδος ὁ ὄζος παρ' Αἰολεῦσιν· οὗτοι γὰρ τρέπονσι τὸ ο εἰς υ καὶ τὸ ξ διαλύουσι εἰς τὸ σ καὶ δ. ὡς παρὰ Σαπφοῦ· ἀμφι δὲ ὕδωρ ψυχρὸν κελάδει δι' ὕδων μαλίνων. — V. 1. ὕδωρ expunxi, quippe quod sit ex interpretatione additum, auctore Neuio. Antea conieceram ἀμφι δ' ὕδωρ (ἔψοθεν) ψῦχρον, nisi malis ἡρέμα addere, cf. Luciani Philop. 3 τὸ τε ὕδωρ ἡρέμα κελαρῶζον τὰς ψυχὰς καταθέλλει. Sed sive de aqua, sive potius de aura circa fontem per frondes leniter spirante sermo fuit, certum est Nympharum hortos describi, cf. Demetr. Eloc. CXXXII: Εἰσὶν αἱ μὲν ἐν τοῖς πράγμασι χάριτες οἷον Νυμφαῖοι κήποι, ὑμέναιοι, ἔρωτες, ὄλη ἢ Σαπφοῦς ποιήσεις. Hom. Od. ρ 209: Ἄμφι δ' ἄρ' αἰγείρων ὕδατοτροφέων ἦν ἄλλος Πάντοσε κυκλοτερές, κατὰ δὲ ψυχρὸν ῥέεν ὕδωρ Ἐψόθεν ἐκ πέτρης, βωμὸς δ' ἐφύπερθε τέτυκτο Νυμφαίων. Theocr. VII 135: Πολλὰ δ' ἄμμιν ὕπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο Αἰγείροι πελέαι τε τὸ δ' ἐγγύθεν ἱερὸν ὕδωρ Νυμφῶν ἐξ ἄντροιο κατειβόμενον κελάρυδε. Ovid. Heroid. XV 157: „Est nitidus vitroque magis per lucidus omni Fons sacer: hunc multi numen habere putant. Quem supra ramos expandit aquatica lotos, Una nemus: tenero cespite terra viret.“ Horat. Epod. 2, 27 „Frondesque (ita recte Markland pro fontesque) lymphis obstrepunt manentibus, Somnos quod invitet leves.“ — V. 2. αἰθυσσομένων Neue, Hermog. καὶ αἰθυσσομένων, ubi Walz καὶ Hermogenis esse putat, quasi duo exempla afferantur. Conieci κατθυσσομένων, cf. Hesych.: Θύσεται· τινάσεται. et Θυσσομένα· σειόμενα. — V. 3. καταρρεῖ, Ahrens καρρεῖ, si quid mutandum, malim κατάρρει.

Fr. 5. Athen. XI 463 E: Καὶ κατὰ τὴν καλὴν οὖν Σαπφώ· Ἔλθε . . . οἰνοχοοῦσα τούτοις τοῖς ἐταίροις ἑμοῖς γε καὶ σοῖς (σοὶ AB) quae Athenaei sunt verba ut Welcker vidit, Hermann alii Sapphus verum Τοῖςδε τοῖς ἑμοῖς ἐτάροις τε καὶ σοῖς inesse putant. Fortasse est ex illo carmine, in quo Sappho fratrem Larichum pocula ministrantem induxit, vid. fr. 139. — V. 2. χρυσίαισιν Neue, χρυσέαισιν

συμμεμιγμένον θαλίαισι νέκταρ
οίνοχοεῦσα.

6. [6.]

Ἦ σε Κύπρος καὶ Πάφος ἢ Πάνορμος.

7. *8. [7.]

Σοὶ δ' ἔγω λέυκας ἐπὶ βῶμον αἶγος.

* * *

κάπιλείψω τοι.

*9.

Αἶθ' ἔγω, χρυσοστέφαν' Ἀφροδίτα,
τόνδε τὸν πάλον λαχόην.

883

vulgo, χρυσεΐαισιν libri. — ἄβρωσ scripsi, vulgo ἄβροις, Blomfield ἄβραις. — V. 4. οἶνοχοεῦσα scripsi, vulgo οἶνοχοοῦσα, Neue οἶνοχόεσσα. Non ausus sum contractas formas Lesbiis abiudicare, velut Sappho fr. 1, 11 δινεῦντες, 2, 3 φωνεύσας (quamquam ibi lectio satis incerta), Alcaeus fr. 18, 5 μοχθεῦντες, 37, 3 ἐπαινεῦντες, fr. 102 μαρτυρεῦντας, denique Sappho fr. 54, 2 ὄρχεῦντ'. Similiter in titulis est εἰρωτῶντες et soluta forma ἀρκέην, quemadmodum etiam Balbilla ἐλάων scripsit: apud Theocritum plura extant exempla. Inprimis autem in participiis videtur usus fluctuasse, quemadmodum etiam apud Hesiodum Theog. v. 880 est πιμπλεῦσαι (nonnulli tamen libri πιμπλεῖσαι exhibent), apud eundem Op. 510 πιλῶ legitur, quamquam ibi fortasse rectius πῖλναι scripseris, nam hunc poetam Aeolensium more etiam breviores has formas adhibuisse docet Op. 526 οὐ γὰρ οἱ ἥλιος δεικνυ νόμον ὀρμηθῆναι, hoc est δεικνυσι, quod fugit interpretes. — V. 3. θαλίαισι, Ahrens θαλέεσσι.

Fr. 6. Strabo I 40: Καὶ Σαπφώ· Ἦ σε κτλ. — καὶ Πάφος scripsi, legebatur ἢ Πάφος. Emendationem stabiliunt Homericæ exempla, quae composuit geographus. — ἢ Πάνορμος, Casaubonus ἢ πάνορμος, debebat ἄ scribere, neque expers poetria Sicularum rerum. — Est haud dubie ex hymno in Venerem, cf. Menander de Encom. Rhet IX 136.

Fr. 7 et 8. Apoll. de pron. 364 C: ΣΟΙ'. Ἀτικῶς. Ἴωνες, Αἰολεῖς ὁμοίως. Σοὶ δ' ἔγω λέυκας ἐπιδωμον πῖγος. Σαπφώ. καὶ τὸ κατὰ ἀπόλυτον διὰ τ' Κάπιλείψω τοι. Posterius hoc ex eodem, ut videtur, carmine petatum est. — ἔγω, Bekker ἔγων. — ἐπὶ βῶμον Bekker, nisi forte fuit ἐπὶ τ' ὄμων. Pro ἐπιδωμον Neue coni. περιδώσου', Ahrens ἐπὶ δᾶμον (i. e. δημόν) αἶγος (πίονα κἀνώω) — αἶγος, Welcker conciecit Αἶγος (Schneidewin Αἰγᾶς vel rectius Αἶγας) collato Strabone XIII 615, vide fr. 131. Videtur Sappho describere sacrificium Veneri oblatum, quorsum fort. respicit Philostr. Imag. II 1.

Fr. 9. Apollon. de Synt. 247: Εἰς τῆς εὐχῆς ἐπιρρήματα παραστατικά. Αἶθ' ἔγὼ γενόμεαν (γενάμαν M, γενόμην B, om. C). χρυσοστέφαν' αἶθ' (εἶθ' M, αἶθ' οὗτως C), ἀφροδίτα, τ. τ. π. λαχόην (λαχόην B) at recte A χρυσοστέφαν'. — V. 2. λαχόην correxi, cf. Et. M. 558, 28. Cram. An. Ox. IV 204, 5. Choerobosc. Epim. II 772.

10. [90.]

Αἶ με τιμίαν ἐποίησαν ἔργα
τὰ σφὰ δοῖσαι.

11. [47.]

..... Τάδε νῦν ἐταίραις
ταῖς ἔμαισι τέρπνα κάλωσ ἀείσω.

12. [87.]

..... Ὅτινας γάρ
εὖ θέω, κῆνοί με μάλιστα σίννον-
ται

13. [59.]

..... Ἐγὼ δὲ κῆν' ὄτ-
τω τις ἔραται.

Fr. 10. Apollon. de pron. 404A: *Αλοεῖς ἀμμέτερον καὶ ἄμμον καὶ ἕμμον καὶ σφόν. Σαπφῶ· ἐμὲ τιμίαν ἐποίησαν ἐργατα σφαδοῖσαι. Αἶ με Seidler, ἐποίησαν Ahrens, ἔργα τὰ σφὰ δοῖσαι Is. Voss, nisi forte leg. Αἶ με τιμίαν πόησαν ἔργα τὰ σφὰ δοῖσαι, ut sit idem metrum quod fr. 84. Huc respicere videtur Aristid, II 508: οἶμαι δέ σε καὶ Σαπφοῦς ἀκηκοέναι πρὸς τινα (ita Seidler, v. τινας) τῶν εὐδαιμόνων εἶναι δοκουσῶν γυναικῶν μεγαλαυχουμένης καὶ λεγούσης, ὡς αὐτὴν αἶ Μοῦσαι τῷ ὄντι ὀλβίαν τε καὶ ζηλωτὴν ἐποίησαν, καὶ ὡς οὐδ' ἀποθανούσης ἔσται λήθη. Novissima ex alio carmine petita sunt, nam recte mihi videor revocare ad fr. 32 μνάσεσθαί τινά φαμι καὶ ἕστερον ἄμμεων: poterat in eodem carmine poetria ut invidiam arceret fr. 37 φαύην δ' οὐ δοκίμοιμ' ὀράνω δόσι πάχρειν dicere. Apparet autem hoc carmen, ex quo fr. 10 petitum, fere in eodem argumento versatum esse, quod Sappho fr. 68 persequitur.*

Fr. 11. Athen. XIII 751D: *Καλοῦσι γοῦν καὶ αἶ ἐλεόθεραι γυναῖκες ἔτι καὶ νῦν καὶ αἶ παρθένοι τὰς συνήθεις καὶ φίλας ἐταίρας, ὡς ἡ Σαπφῶ· τάδε κτλ. — V. 2. ἔμαισι Seidler, vulgo ἔμαις, contra Blomfield: Τάδε νῦν ἐτάραις ταῖσιν ἔμαις κτλ. — ἀείσω, Meineke ἀείδω dubitanter proposuit.*

Fr. 12. Et. M. 449, 34: *ὡσπερ δαμῶ δαμείω, οὕτω θῶ θέω· καὶ παρὰ Σαπφοῦ· ὅτινας κτλ. — V. 1. ὅτινας Ahrens alii, vulgo ὅτινας. — V. 2. κῆνοι Blomfield, vulgo κείνοι. — σίννονται Ahrens, legebatur σίνονται. cf. Choerob. 259 οἱ γὰρ Αλοεῖς σίννονται λέγονσι, καὶ οὐχὶ σέννονται.*

Fr. 13. Apollon. de Synt. 291: *τό γε μὴν ἐρᾶν ὁμολογεῖ τὸ προσδιατίθεσθαι ὑπὸ τοῦ ἐρωμένου· διὸ καὶ δεόντως ἡ Σαπφῶ ἐπιτεταμένω μᾶλλον ὀνόματι ἐχρήσατο· ἐγὼ δὲ (hoc om. B) καὶ ἡ νοτιᾶτις ἐράται. sed A κηροταίς, unde Seidler κῆ (Hermann κῆν) νοτιᾶ i. e. κελ νεοσοῦ, non recte. Scripsi id quod Ahrens quoque proposuit κῆν' ὄττω τις ἔραται, antea κῆνο τῶ τις correxeram, quod praeoptat Ahrens. Ἐραται, qui Ahrensis D. Aeol. 145 est indicativus, prisca coniunctivi*

* 14.

884

Ταῖς κάλαις ὕμνιν (τὸ) νόημα τῶμον
οὐ διάμειπτον.

15. [60.]

..... Ἔργων δ' ἐμαύτα
τοῦτο σύννοια.

16. [8.]

Ταῖσι (δὲ) ψῦχος μὲν ἔγεντο θῦμος,
παρ δ' ἴεσι τὰ πτέρρα . . .

17. [11.]

..... Κατ' ἔμον στάλαγμα
τὸν δ' ἐπιπλάζοντες ἄμοι φέροισιν
καὶ μελεδῶναις.

forma est, de qua dixi ad Pind. Pyth. IV 92. adde fr. 'adesp. 55 A 9 *διάκηται* et 55 B, 3 *δύνᾱμαι*. Antea *ἐράται* tuitus sum; utitur hac forma Theocr. II 149 (ubi Hermann *ἐρά τεν* correxit) et I 78 *ἐράσαι* (vulgo *ἐρασσαι*), item Homerus II. Π 208 *ἐράασθε*, quod Buttman coniecturae ope removere conatus est; neque vero Theognidi 256 haec forma obtrudenda.

Fr. 14. Apollon. de pron. 384 C: Ἕμνιν *Αἰολεῖς· ταῖς κάλαις κτλ.* — V. 1. τὸ add. Bekker. — V. 2. *νόημα*, Cod. *νοημμα*, Ald. Corn. cop. 266 B Aeolenses *νόαμα* dixisse perhibet. Conieci aliquando haec ita refingenda esse:

Ταῖς κάλαις ὕμνιν νόημα τῶμον οὐ ζάμειπτον.

eodem versus numero, qui fr. 85 comparet.

Fr. 15. Apollon. de pron. 324 B: *Αἰολεῖς βαρέως· ἔργων (ἔγων) δ' ἐμ' αὐτα τ. σ. Σαπφῶ.* Prorsus alio modo iterat haec 363 A: *καὶ παρὰ τοῖς Αἰολικοῖς δὲ ὡς ἐν παραθέσει ἀνεγράσθη· ἐμ' αὐτα τοῦτ' ἔγων σύννοια.* Scribendum *ἐμαύτα*, vid. Alcaei fr. 78. Ahrens *συννοῖδα*: ac sane Aeoles *σύννοια* etiam per diaeresin extulisse testatur Choeroboscus 592 Herodiani epimerismis usus, cf. ad Alcaei fr. 145, sed haudquam compertum hoc loco quattuor syllabarum esse vocabulum, praesertim cum propter scripturae varietatem ne numeros quidem frustuli certa ratione describere liceat.

Fr. 16. Schol. Pind. Pyth. I 10: Ἡ δὲ Σαπφῶ ἐπὶ τοῦ ἐναντίου ἐπὶ τῶν περιστερῶν· Ταῖσι ψυχρός κτλ. — V. 1. δὲ adiecit Neue, Boeckh *ταῖς* scripsit, nec tamen emendatio certa, conieci *ταῖσιν αἰψ' ὕγρος*, vel *ταῖσιν ἄβληχος*. — ἔγεντο Boeckh, vulgo *ἐγένετο*.

Fr. 17. Coniunxi duo fragmenta: prius exhibet Et. M. 576, 22: *Μελεδῶναι, αἱ τὰ μέλη ἔδουσαι φροντίδες· ὄθεν Ἡσίοδος . . . καὶ οἱ Αἰολεῖς σταλαγμὸν τὴν ὀδύνην λέγουσιν.* (cod. Flor. Miller Misc. 213 addit: *Σαπφῶ· κατ' ἔμον στελεγμὸν*) ἀποστάζουσι γὰρ καὶ ῥέουσιν. Ego iam in proecodosi ante Milleri librum editum divinaveram τὸν v. 2

18. [12.]

Ἄρτίως μ' ἄ χρυσοπέδιλλος Ἀΰως.

19. [83.]

885

. . . . Πόδας δέ

referendum esse ad vocabulum *σταλαγμόν*, quod praecesserit, usus Etymol. vulg. testimonio: quae coniectura nunc plane firmata est, nam illa verba Sapphici versus numeros ostentant. Sed pro *στάλαγμον* nescio an rectius *στάλγυμον* scribatur, cf. Anacreon fr. 44 *ἀνασταλγῶ*, Hesych. *ἀστυλάζει* (i. e. *ἀσταλύσει*) *λυπεῖται* μετὰ κλανθμοῦ et *ἀσταλχεῖν*, *κλαίειν*. — Alterum fr. extat in Et. M. 335, 38: Τὰ γὰρ δύο σσ εἰς ζ τρέπονται *Αἰολεῖς*· τὸ γὰρ ἐπιπλήσσω ἐπιπλάζω. Σαπφῶ· Τὸν δ' ἐπιπλάζοντ' (Miller Misc. 110 *ἐπιπολάζοντ'*) ἄνεμοι φέροισιν. Auctius Herodian. *περὶ μον.* λέξ. 23, 12: τὸ δὲ αὐτὸ ἐπὶ τοῦ πλάζω. Τὸν δὲ ἐπιπλάζοντες ἄν ἐμοι φ. καὶ μελεδῶναι ἀντὶ τοῦ ἐπιπλήσοντες. Verbum *πλάζω* hinc affert Herodian. *περὶ διχρόν.* 360. Seidler scripsit *τὸν δ' ἐπιπλάζοντ' ἄνεμοι φερ. καὶ μελέδωναι*, i. e. *custodem*: at epitheton illud ventis potius convenit, itaque scripsi *ἐπιπλάζοντες ἄμοι . . . καὶ μελεδῶναις*, cf. Hesych. *Ἀμώνας*. τὰς ἀνεμώνας *Αἰολεῖς*, unde etiam descendit *μεταμώνιος*. In voce *ἄνεμος* extrita est *E*, quemadmodum *ἄφνος* pro *ἄφενος* dicitur, inde *ΑΜΜΟΣ* ortum, quamquam Aeoles alias solent in assimilatione radicis litteram conservare, unde *ὄππα*, *γρόππα*, *ἄλιππα* dixerunt, cum Doriensium sermo origines verborum obscurare non dubitaverit; denique neglecta geminatione fit *ἄμος*, quemadmodum Aeoles *γόνα*, *κάλιον*, *κάλιστος* dixerunt. In vocabulis, quae ab *ἄνεμος* descendunt, velut *ἀμόνα* et *μεταμώνιος*, hoc compendium nulli dubitationi obnoxium, de principali verbo fortasse aliquis scrupulus haereat. Itaque aliam medelam circumspexi. Si Aeolenses poetae non prorsus dualem numerum aspernati sunt, possis *ἐπιπλάζοντε ἄνεμοι* scribere, sed pugnat hoc adversa fronte cum veterum grammaticorum auctoritate. quamquam Boeoti non ignorant. Iam Et. M. Sapphoni tribuit verbum compositum, Herodianus autem *πλάζω*, non solum in libello *π. μον. λ.*, sed etiam *π. διχρ.* 360: τὰ διὰ τοῦ αζω δισύλλαβα συστέλλει τὸ ᾠ, ὑπεσταλμένων τῶν *Αἰολέων*, διὰ τὸ πτάζω καὶ πλάζω ἐπιπλήσσω. quae Lehrs interpolavit καὶ πλάζω, ὅθεν ἐπιπλάζω ἀντὶ τοῦ ἐπιπλήσσω, quem secutus est Lentz Herod. II 14; unde possis suspicari olim scriptum fuisse:

Τὸν δὲ πλάζοντες ἄνεμοι φέροισιν.

unde proclivi errore *ἐπιπλάζοντες* ortum. Verum syllaba anceps prorsus abhorret ab arte Lesbiorum poetarum, neque Doriensium prosodia *γυναικες*, *πτώκες* abutendum ad hanc licentiam defendendam. Itaque etiam nunc *ἄμοι* tueor.

Fr. 18. Ammon. 23: Ἀμαρτάνει Σαπφῶ λέγουσα: Ἄρτίως μὲν ἄ χρυσοπέδιλος αὐ ὡς ἀντὶ χρονικοῦ ἐπιρρηματος. μ' ἄ Seidler scripsit, αὐως Scaliger, Ahrens praeterea *χρυστοπέδιλλος*.

Fr. 19. Schol. Aristoph. Pac. 1174: Διαφέρουσι γὰρ αἱ Ἀνδικαὶ βαφαί, καὶ Ὀμηροσ . . καὶ Σαπφῶ· πόδα δὲ κτλ. Cf. Pollux VII 93: Τὰ μέντοι Τυρρηνικὰ εἶη ἂν ὁ Σαπφοῦς μάσθλης, Ποικίλος μάσθλης εἶπε (om. Bekk.) *Λύδιον καλὸν* (A *κακόν*) *ἔργον*. — V. 1. *πόδας*

ποίκιλος μάσλης ἐκάλυπτε, Λύδι-
ον κάλον ἔργον.

20. [84.]

. . . . Παντοδάπαις μεμιγμέ-
να χοῦταισιν.

* 21.

. . . "Ἐμεθεν δ' ἔχεισθα λάθαν.

* 22.

. . . . "Ἢ τιν' ἄλλον
(μᾶλλον) ἀνθρώπων ἔμεθεν φίλησθα.

Seidler, vulgo πόδα. — V. 2. μάσλης Bekker in Polluce bis, ex codd. ut videtur, vulgo μάσθλης, ut ap. Schol. Arist. Illam formam recenset Hephaest. 13: προτάσσεται δὲ ἡμίφωνον ὄγρου . . . καὶ τὸ σ τοῦ λ κατὰ πάθος, ὡς ἐν τῷ μάσλης.

Fr. 20. Schol. Apoll. Rhod. I 727: Ἐρευνθήσσσα δὲ (ἢ τοῦ Ἰάσονος δίπλαξ), ἀντι τοῦ πυρρά, ὑπέρονθρος, καὶ ἔστι παρὰ τὸ Σαπφικόν· παν. με. χοῦταισιν, ubi χοῦταισιν Seidler restituit, nisi forte Sappho scripserat παντοδάπαισιν μεμιασμένα | χοῦταισιν versibus asclepiadeis usa.

Fr. 21 et 22. Apollon. de pron. 343 B: Ἐμεθεν· πνιπῶς αἰ χρέσεις παρ' Αἰολεῦσιν· ἔμεθεν δ' ἔχεισθα λάθαν. ἢ τιν' ἄλλον ἀν. ἐμ. φίλησθα. Haud dubie Sapphus sunt fragmenta. Non recte Hartung utrumque fragmentum in hunc modum coniunxit . . . ἔμεθεν δ' ἔχεισθα, | Ἄτι, λάθαν — ∪ ∪ ἢ τιν' ἄλλον | μᾶλλον ἀνθρώπων ἔμεθεν φίλησθα; Sunt diversorum carminum reliquiae, ne numeri quidem conveniunt, nam fr. 21 videtur hendecasyllabi Phalaecii pars esse, quem numerum fr. 58 et 59 deprehendimus, nisi forte scribendum ἔμεθεν δ' ἔχεισθα | λᾶθος. Cum anceps sit iudicium, certe nolui haec duo fragmenta separare. — Fr. 22. V. 2. μᾶλλον adieci. — φίλησθα scripsi, vulgo φιλήσθα, Ahrens φίλεισθα. Fr. 21. ἔχεισθα pariter atque φίλησθα fr. 22 indicativi formae sunt. Cum φίλησθα componas οἶδησθα, quod Choerob. p. 592 Aeolensibus attribuit, cf. Arcad. p. 168, quod in Theocriti carmine XXX v. 13 restitui, sed fortasse aliud verbum ibi delitescit, sed clausula ησθα certe deprehenditur. At ἔχεισθα non convenit cum Theocrito XXIX 4 ἐθέλησθα (ita libri, Ahrens ἐθέλεισθα), huc adde, quod Et. Flor. (Miller Misc. 99) apud Hom. II. A 133 ἢ ἐθέλεις ὄφρ' αὐτὸς ἔχης γέρας videtur ἐθέλησθα testificari. Deprehendimus igitur apud Aeoles in ampliore forma eandem scripturae diversitatem, quae in breviori clausula comparet, vid. ad Alc. fr. 5, 1. Omnino auctioris formae pers. 2 sing. σθα origo incerta: ambigitur, utrum θα adhaereat integrae figurae verbi, quemadmodum Οὐλυμπόνδε, Ἐρεβόσδε alia dicuntur, an clausula σθα subiecta sit themati, quemadmodum οὐρανόθεν al. dicuntur: hoc si sumimus, ἔχεισθα alia id genus non magis rationem habent, quam Ἐρεβουσφιν, ἐτέρηφιν similia. Hoc, quod iam in proecdosi proposui, probante Curtio de verbo Gr. I 54, etiam nunc tueor. Litem de clausulae figura dirimit οἶσθα, quod Herodianus quidem syncopae auxilio usus vel potius abusus

* 23.

886

Καὶ ποθήω καὶ μάομαι.

* 24.

Ὅττι μοι ὕμεις.

25. [17.]

Ἄς θέλετ' ὕμεις.

ab οἶδασθα repetit, sed manifestum est, quemadmodum *ἔοιμεν, δέδοιμεν, ἄνωγμεν, ἄνωχθι* alia dicuntur, ita etiam verbi stirpi adhaerescere clausulam οἶδ—σθα, unde extrita δ ortum οἶσθα. Vicissim ἦσθα i. e. ἔα—σθα praeteriti temporis notam ā servat. Ad eundem modum fuit olim in Sapphus versu scriptum *ἔχεσθα*, quae legitima est forma (item ap. Theogn. 1316, ubi cod. *ἔχοισθα*, Bekker *ἔχεισθα*, et in hymno Hom. in Cer. 366 *σχήσεσθα*, ubi cod. *σχήσησθα*, Herinann *σχήσεισθα* correxit, nam mitto Epicharmi versum ap. Athen. VII 286 C *ἔχησθα*, qui nondum in integrum restitutus). Iam librarii, qui antiquas litteras sui saeculi consuetudini accommodaverunt, prono errore *ἔχεισθα* substituerunt, item pro *ἔθέλεσθα* scripsere non satis constanti ratione usi *ἔθέλησθα*, id quod Theocritus secutus est. Traditam scripturam quae quam sit incerta librorum varietas arguit, ita demum possis tueri, si revocaveris ad verborum declinationem in *μι*, quorum clausulam longa vocalis vel diphthongus solet antecedere. At *ἔχησι* aliaque id genus indicativi formae quae perhibentur admodum sunt suspectae, vide quae ad Ibyci fr. 7 disputavi. Iam quae supersunt huius clausulae *σθα* exempla, facilem habent explicatum: nam neque ea morantur, quae a verbis in *μι* cadentibus descendunt, velut *ποθόρησθα, δέδοισθα* (quod veteres grammatici recte referunt ad aeolicam verbi figuram *δίδοιμι*), neque plusquamperfecta, velut Archilochium *ἤρηρησθα*, neque exempla optativi aut coniunctivi (quae inprimis frequentantur, nisi quod hic ambigas iota mutum utrum addendum an detrahendum sit. Denique aeolicum *φαῖσθα* (ita enim pro *φέσθα* apud Apollonium Soph. 162, 26 corrigendum esse iam olim in addendis monui) Homericō *δίδοισθα* aequiperat. Cf. quae dixi ad Sapph. fr. 32.

Fr. 23. Et M. 485, 45: *Οἱ Αἰολεῖς. . . ἀδικῶ* (sequitur Sappho fr. 1, 20) . . . *ποθέω, ποθήω, οἶον· καὶ π. κ. μάομαι* (DM μάομαι). Eadem Et. Gud. 294, 40 ubi μάομαι. Videtur Sapphus esse.

Fr. 24 et 25. Apollon. de pron. 379 B: *Τμεῖς. . . Αἰολεῖς ὕμεις οὗ τί μοι ὕμεις. ἄς θέλετ' ὕμεις ἐν δευτέρῳ Σαπφῶ*. Apparet prius fr. non esse Homericum II. α 335, sed utrumque fragmentum Sapphus ex eodem libro ut videtur, sed cum utrumque colon Adonii speciem referat, haec libro I potius quam II ascribenda esse suspicaris. At possunt hae reliquiae carminis esse, cuius versus geminatis Adoniis constabant, velut fr. 27. Praeterea iam supra monui grammaticos fere alia quam metricos recensione usus esse. — *ἄς*, Ahrens *ἄς* i. e. *ἕως* requirit.

Fr. 26. Athen. XIII 599 C: *Καμαιλέων δ' ἐν τῷ περὶ Σαπφῶς καὶ λέγειν τινὰς φησιν εἰς αὐτὴν πεποιῆσθαι ὑπ' Ἀνακρέοντος τάδε· Σφαίρη δῆνυτε κτλ. . . καὶ τὴν Σαπφῶ δὲ πρὸς αὐτὸν ταῦτά φησιν εἰπεῖν· κείνον κτλ. . . Ὅτι δὲ οὐκ ἔστι Σαπφῶς τοῦτο τὸ*

26. [135.]

Κεῖνον, ᾧ χρυσόθρονε Μοῦσ', ἔνισπες
 ὕμνον, ἐκ τᾶς καλλιγύναικος ἐσθλαῖς
 Τήϊος χώρας ὃν ἄειδε τερπνῶς
 πρέσβυς ἀγανός.

27. [93.]

Σκιδναμένας ἐν στήθεσιν ὄργας
 μαψυλάκαν γλωῦσαν πεφύλαχθαι.

28. [61.]

887

Αἰ δ' ἦγες ἔσλων ἴμερον ἢ κάλων,

ἄσμα παντί που δῆλον. Possis suspicari illud tantum confictum esse, quod ad Anacreontem scriptum sit carmen, sed potius omne carmen subditivum esse censendum est. — V. 1. κεῖνον Ursinus, vulgo κείνων. — ἔνισπες Barnes, εἰναςπες PVL, εἴναςπες A. — V. 2. ἐκ τᾶς, Meineke ὠκ τᾶς correx. — V. 3. Τήϊος Barnes, vulgo ὁ Τήϊος, Hecker Τηΐας. — ὃν Ursin., vulgo ὄς'. — V. 4. ἀγανός Barnes, libri ἀγλαός.

Fr. 27. Plutarch. de coh. ira c. 7: Ἐν ὀργῇ δὲ σεμνότερον οὐδὲν ἡσυχίας, ὡς ἡ Σαπφῶ παραινεῖ, σκιδναμένης ἐν στήθεσιν ὀργῆς πεφυλάχθαι γλωῦσαν μαψυλάκταν, Hermann μαψυλάκαν emendavit, Seidler restituit Adonios, contra Hermann numeris aliter discriptis ἐν delet et στάθεσιν requirit. — V. 2. Ahrens πεφύλαξο substituit, ac sane infin. πεφυλάχθαι Plutarchi, non poetriae videtur esse, quae πεφύλαχθε scripserit, vel si singularis numerus requirebatur, activa specie usa πεφύλαχθι, formam hanc quamvis inusitatam tuetur δεῖδιχθι ap. Nicandr. Alex. 443 et Babrium 75, 2.

Fr. 28. Aristot. Rhet. I 9: Τὰ γὰρ αἰσχροῦ αἰσχύνονται καὶ λέγοντες καὶ ποιῶντες καὶ μέλλοντες, ὥσπερ καὶ Σαπφῶ πεποίηκεν εἰπόντος τοῦ Ἀλκαίου (fr. 55). . . Αἰ δ' κτλ. Adde scholion ad h. l. apud Cram. An. Par. I 266, 25: Εἶτε ὁ Ἀλκαῖος ὁ ποιητὴς ἦρα κόρης τινός, ἢ ἄλλος τις ἦρα, παράγει οὖν ὅμως ἡ Σαπφῶ διάλογον· καὶ λέγει ὁ ἐρωῶν πρὸς τὴν ἐρωμένην· „θέλω τι εἰπεῖν πρὸς σέ, ἀλλ' ἐντρέπομαι, αἰδοῦμαι, αἰσχύνομαι.“ εἰτ' αὐτῆς ἀμοιβαδὶς ἡ κόρη λέγει πρὸς ἐκείνον· „ἀλλ' ἐάν ἦς ἀγαθός, καὶ ὁ ἔμελλες πρὸς με εἰπεῖν, ἦν ἀγαθόν, οὐκ ἂν ἦδοῦν καὶ ἡσχύνον οὕτως· ἀλλὰ μετὰ παρησίας ἔλεγες ἂν, βλέπων πρὸς με ἀνευθροιάτως.“ — V. 1. ἦγες, Ac ἦγες ἐς, cod. Dresd. εἶγες, Vb ἱγες, Victorius ἱγες ἐς (supra ἐάν δὲ ἦγες). — ἔσλων Steph. et Ursinus, legebatur ἐσθλῶν. cf. infra fr. 51. — ἴμερον codd. ut videtur omnes, vulgo ex Scaligeri ut videtur coniectura αἰ δ' ἱκέ σ' ἐσθλῶν ἴμερος et similiter Nauck αἰ δ' ἦχέ σ' . . . ἴμερος, probante Spengelio (qui praeterea αἰ δ' ἱγες ἐ. ἴμερον proposuit). Satis constat Graece utrumque dici ἴμερος ἔχει με, ut est apud Soph. Oed. Col. 1723 et ἴμερον ἔχω, vid. Soph. El. 542, et ad eundem modum alia id genus.

καὶ μὴ τι φείπην γλῶσσο' ἐκύκα κάκον,
αἰδῶς κέ σ' οὐ κίχανεν ὄππατ',
ἀλλ' ἔλεγεσ περὶ τῶ δικαίως.

— V. 2. μὴ τι φείπην Blomfield, μητιτεπῆν Ac, μητ' εἰπεῖν QYb. — γλῶσσο' ἐκύκα, Ac γλῶσσαι κυκαί, fort. ἐκύκαι scribendum. — V. 3. κέ σ' οὐ κίχανεν scripsi, vulgo μέν σε οὐκ εἶχεν, cod. Dresd. κέν σε οὐ κᾶν χεν, cod. Lips. κεν σοῦ. Naeke κέ σ' οὐκ ἄν εἶχεν, Melhorn κέ σ' οὐ κατέιχεν, Hermann κέ τευς οὐκ εἶχεν, Ahrens praeunte Volgero κε νῦν σ' οὐκ ἦχεν, Scaliger κεν οὐχί σ' εἶχεν, Neue δέ κεν σ' οὐκ εἶχεν. — ὄππατ' Blomfield, libri ὄμματ'. — V. 4. τῶ, QZb ὦ, cod. Dresd. ὦ δικαίῳ. Fortasse cum Spengelio φῶ scribendum propter praepositionem praegram: digamma tuetur φῶτι in titulo Locrensi, neque refragatur κῶτι, quod alibi legitur, quamquam etiam περὶ ὕτω scribi potest. — δικαίως scripsi, idemque con. Ahrens, vulgo δικαίῳ, Spengel hanc correctionem non necessariam dicit, sed ipse olim sensit intolerandum esse περὶ τῶ δικαίῳ; nam coniecit περὶ φῶ δίκαιον, Schneidewin ἀλλ' ἔλεγεσ προσίδων δίχ' αἰδῶς. — Cum Aristoteles fide si quis alius dignus testificetur poetricam haec rescripsisse Alcaeo, apparet necessitudinem, quae inter haec carmina intercedit, manifestam fuisse: itaque non dubitavi Alcaei versui quem Aristoteles adscripsit *Θέλω τι φείπην, ἀλλὰ με κολύει αἰδῶς* praemittere versus eiusdem numeri, quem servavit Ephraestio *Ἴσπλον' ἄγνα μελιχόμειδε Σάπφοι*, atque consentaneum est etiam Sapphonom in praegrassa stropha Alcaeam nominatim compellavisse. Animadversione digni etiam numeri utriusque carminis: Alcaeus ad Sapphonom scribens Sapphico utitur versu, sed hendecasyllabon anacrusi auxit, ut numeri lenitatem propria gravitate temperaret, ac videtur hoc metrum, quod novavit, in hoc uno carmine adhibuisse. Sappho Alcaeo rescribens praeter solitum Alcaicam stropham, cuius indoles a suae poesis natura abhorrebat, adhibuit. Haec igitur singularis ars, quam in numeris deprehendimus, consilium utriusque carminis egregie illustrat Aristotelisque testimonium planissime confirmat. — Welcker memor fabellarum, quae feruntur de aliorum poetarum et Sapphus commercio, olim iecit, fortasse Sapphus carmen ab interpretibus demum antiquis cum Alcaei carmine compositum esse, atque inde famam pervagatam exortam esse, vid. Kl. Schriften I 110 seq. Quamvis autem largiatur, me iure duos illos Alcaei versus in unum coniunxisse, non tamen omnem fidem denegat Stephano narranti de carmine dramatico Sapphus, in quo Alcaeus sive alius quis cum puella amata sermones seruerit. Equidem nunquam animum inducam Aristotelem gravissimum harum rerum arbitrum, commenticia fama deceptum perperam Lesbiorum poetarum carmina interpretatum esse, Stephanum autem, scilicet magistellum Byzantinum saeculi XI vel XII, qui latrocinia Βενετικῶν καὶ Ρωμαίων commemorat, non solum Sapphus libros usurpavisse, sed etiam carminis institutum penitus introspexisse. Et Welcker quidem denuo alio loco (Alte Denkmäler II 230) recensens artis monumenta, quibus haec Lesbiorum poetarum concertatio illustratur, in eandem fere sententiam disputavit. Inde Overbeck Gesch. d. gr. Plastik I 136 ed. 1 confidenter edixit, quae de Alcaei et Sapphus commercio ferantur, temere conficta, versus autem subditicios esse: atque nuper Blass in eandem fere sententiam commentatus est. Cf. quae de Stephano Aristotelis interprete Brandis exposuit (Philol. IV 30 seq.).

29. [62.]

Στάθι κᾶντα φίλος : .
καὶ τὰν ἐπ' ὄσσοις ἀμπέτασον χάριν.

30. [66.]

888

Χρῶσειοι δ' ἐρέβινθοι ἐπ' αἰόνων ἐφύοντο.

31. [67.]

Λατῶ καὶ Νιόβα μάλα μὲν φίλαι ἦσαν ἔταιραι.

32. [16.]

Μνάσεσθαί τινά φαμι καὶ ὕστερον ἄμμεων.

Fr. 29. Athen. XIII 564 D: καὶ ἡ Σαπφῶ δὲ πρὸς τὸν ὑπερβαλόντως θαυμαζόμενον τὴν μορφήν καὶ καλὸν εἶναι νομιζόμενόν φησι Στάθι κτλ. — V. 1. Post aut ante φίλος aliquid intercidisse apparet, fortasse στάθι κᾶντα φίλος, ὃ φίλος, si forte Sappho versum Glyconeum cum Alcaico hendecasyllabo composuit; sin strophae Alcaicae fuit versus novissimus, possis στάθι καὶ ἄντα φίλος φίλοισιν κατ τὰν κτλ. supplere. Bentley versum choriambicum esse ratus Στάθι κᾶντι φίλος καὶ τὰν ἐπ' ὄσσ' ἀμπέτασον χάριν scripsit, Ahrens Στάθι κᾶταντα φίλος καὶ τὰν ἐπ' ὄσσοις | ἀμπέτασον χάριν, ut metrum sit encomiologicum, at κᾶταντα ab hoc loco alienum. — V. 2. ἀμπέτασον, Ahrens ὀμπέτασον. Quod Hesychius habet ἀμπέτασον, ἀνακάλυψον alio videtur pertinere. — Fortasse haec petita sunt ex carmine, quod ad Phœnis amorem spectabat (cf. fr. 140), quamquam etiam in epithalamio haec poterant dici, certe a carmine in Alcaicum aliena sunt; A. Schoene de Sapphus fratre dicta esse suspicatur.

Fr. 30. Athen. II 54 F: Σαπφῶ· χρῶσειοι ἐρεβ. κτλ. Cf. Eustath. 948, 44. Addidi δ', quod etiam Hermann suspicatus est: Ahrens χρῶσειοι scripsit.

Fr. 31. Athen. XIII 571 D: Καλοῦσι γοῦν καὶ αἱ ἐλεύθεραι γυναῖκες ἔτι καὶ νῦν καὶ αἱ παρθέναι τὰς συνήθειας καὶ φίλας ἑταίρας, ὡς ἡ Σαπφῶ . . . καὶ ἔτι Λατῶ (P κατὰ) καὶ κτλ. — μάλα, B μάλιστα, Hartung μάλα μὲν ποτ' ἔσαν φίλαι | ἑταίραι. Ceterum cf. fr. 143.

Fr. 32. Dio Chrysost. Or. XXXVII T. II 535: Μνάσεσθαί τινά φάμη καὶ ἔτερον ἄμμεων, πάνν γὰρ καλῶς εἶπεν ἡ Σαπφῶ. — Μνάσεσθαί correxit Casaubonus pro μνάσεσθαί. — φαμί BM e corr. ut Casaub. coniecerat, sed quamquam etiam Fr. adesp. 53 quod Sapphus esse videtur φαμί legitur, Lesbios ut φαίμι dixisse credam adducor forma pers. 3 sing. φαῖσι, qua Sappho usa est fr. 66 (quemadmodum fr. 97 ἦσι dixit, sed φατί, quod Heraclides ap. Eustath. 1613, 28 Aeolensibus tribuit, Boeotorum opinor est, non Lesbiorum), et ad eundem modum Lesbii φαῖσθα dixerunt, quod vitiose φέσθα scribitur ap. Apollon. Soph. 162, 25: φῆσθα λέγεις· „εὐ δὴ ταυτὰ γε φῆσθα γέρον φίλε“· ἄνευ δὲ τοῦ ἰ γραπτέον, ἐπεὶ καὶ οἱ Αἰολεῖς φέσθα λέγουσιν ἀντὶ τοῦ ἔλεγες. „φῆσθα“ καὶ τὸ „ἔφησθα κελαινεφές“· qui locus valde mendosus est, nam neque φῆσθα Od. γ 357 legitur, sed ἔφησθα, hoc autem vix quisquam muto iota auxerit, nam grammatici praecipunt φῆσθα praesentis esse, φῆσθα

33. [14.]

Ἡράμαν μὲν ἔγω σέθεν, Ἄττι, πάλαι πότα.

34. [27.]

Σμίκρα μοι πάϊς ἔμμεν ἐφαίνεο κάχαρις.

(ἐφησθα) praeteriti, vid. Schol. Hom. II. Φ 186. Forma praesentis φῆσθα semel, quod sciam, usus est Homerus Od. ξ 149. Apollonius, qui etiam Od. γ 357 agnovit, haud dubie secutus est grammaticorum praecepta ac scripsit σὺν δὲ τῷ ἰ γραπτέον, ἐπεὶ καὶ οἱ Ἀιολεῖς φαῖσθα λέγουσιν (τὸ δὲ φῆσθα) ἀντὶ τοῦ ἔλεγε (ἄνευ τοῦ ἰ). Aeoles igitur dixerunt φαῖμι, φαῖσθα, φαῖσι diphthongo usi, quemadmodum δίδοιμι, δίδοις vel δίδοισθα, sed pers. 3 sing. erat etiam brevior forma φαῖ, quam ap. Alcae. fr. 86 pro φοι restitui, in usu, quae non ex φαῖσι decurlata est, sed pro ΦΑΣΙ Aeoles extrita sibilante φαῖ dixerunt, quemadmodum δίδοι reliqua. Alia rursus origo diphthongi in 3 pers. plur. φαῖσι, quam apud Alc. fr. 85 Hephaestionis optimus liber A testificatur, quaeque etiam fr. 50 et Sapph. fr. 56 restituta est, ubi vulgo φασί legitur, nam ibi ἰ est additum ut litterae ῖ extritae (ΦΑΝΣΙ) detrimentum resarciretur. — ὕστερον Volger restituit, Seidler ∪ ∪ — χᾶτερον mavult. — ἄμμεν, Μ ἀμμέω. Huc fortasse spectat Aristid. III 508 (vide supra fr. 10). Quod deinde dicit Dio: Λάθα μὲν γὰρ ἤδη τινὰς καὶ ἐτέροους ἔσφηλε καὶ ἐψεύσατο· γνώμη δ' ἀνδρῶν ἀγαθῶν οὐδένα, ἢ κατ' ἀνδρα μοι ὀρθὸς ἔστηκες. fort. etiam ex Sapphone petatum est. — Sapphus esse conieci aliquando versum ap. Stob. Flor. XXVI 1:

Λάθα Πιερίσι στυγερά καὶ ἀνάρισος

(libri Πιερίδων et ἀνάριστος) qui temere cum Sophoclis loco coaluerit: (Λάθα δὲ μόνον φάρμακον) ὀδύνας, | Μελέϊος εὐποτιμότητα θνατοῖς | Ἀνέχουσα βίον βραχὺν ἰσθμὸν sive Μῶνα δ' ἀκρωδύνης εἰς Λάθα, μελέϊος κτλ.

Fr. 33. Hephaest. 42: Τῶν δὲ ἀκατάληκτων τὸ μὲν πεντάμετρον καλεῖται Σαπφικὸν τεσσαρεσκαίδεκάσύλλαβον, ᾧ δεύτερον Σαπφοῦς ὄλον γέγραπται· Ἡράμαν κτλ. Ἄττι Bentley, Fl. Turn. BIN ἄτε, CM ἄτι, Cod. Ming. 489 AP ἄτοι. — πότα Blomfield, legebatur πόνα (etiam Plotii cod. A, TOPA exhibit B). Eadem Apostol. VIII 68b (ἄτε), corrupta affert Plotius 260.

Fr. 34. Plutarch. Erot. c. 5: Χάρις γὰρ οὖν, ᾧ Πρωτόγενης, ἢ τοῦ θήλεος ὑπεῖξις τῷ ἄρρενι κέλῃται πρὸς τῶν παλαιῶν, ὡς καὶ Πίνδαρος ἔφη τὸν Κένταυρον ἄνευ χαρίτων ἐκ τῆς Ἥρας γενέσθαι, καὶ τὴν οὐπα γάμων ἔχουσαν ὦραν ἢ Σαπφῶ προσαγορευούσα φησιν, ὅτι Σμικρά μοι, παῖ, ἔμμεναι φαίνεαι κάχαρις. Cf. Schol. Pind. Pyth. II 75: καὶ Σαπφῶ· Μικρά μοι πάϊς ἔμμεναι λιθόχαρις, ubi cod. Gott. φηλιόχαρις exhibit. Maxim. Tyr. XXIV 9: Οὐ προσίεναι φησὶν ὁ Σωκράτης Ἀλκιβιάδῃ, ἐκ πολλοῦ ἐρώων, πρὶν ἠγήσατο ἱκανὸν εἶναι πρὸς λόγους, Σμικρά μοι πάϊς ἔτι φαίνεο καὶ (Davis κού) χαρίεσσα, Σαπφῶ λέγει. Quae emendavi: nam certum est, versum esse ex eodem carmine, quo superius fragmentum. cf. Terentian. Maur. 2154: „Cordi quando fuisse sibi canit Aththida Parvam, florea virginitas sua cum foret.“ unde ortum illud ap. Mar. Victor. 152: „Cordi florea virginitas mihi cum foret.“ Ἄχαρις ex hoc loco afferre videtur Bekkeri Gramm. I 473, 25, respicit Hesych. κάχαρις . . . ἢ χαρίζεσθαι μὴ δυναμένη ἢ οὐκ εὐχαρις. Ahrens ἔμμεν' flagitat, Hartung edidit Σμίκρα μοι πάϊς, Ἄττις, ἐφαίνεο κάχα-

* 35.

889

"Αλλα, μὴ μεγαλύνεο δακτυλίω πέρι.

36.

Οὐκ οἶδ' ὅτι θέω· δύο μοι τὰ νοήματα.

37. [9.]

Ψαύην δ' οὐ δοκίμοιμ' ὀράνω δύσι πάχεσιν.

38. [75.]

Ὡς δὲ παῖς πεδὰ μτέρα πεπτερόγωμαι.

39. [36.]

890

Ἦρος ἄγγελος ἱμερόφωνος ἀήδων.

ρις, quemadmodum ipse olim Σμίρα μοι παῖς ἔμμεναι, | Ἄτι, φαίνεο κάχαρις scripseram.

Fr. 35. Herodian. *περὶ μον. λέξ. 26, 20*: Ἐφνλαξάμην δὲ διαλέκτους διὰ τὸ (cod. τόδ')· ἄλλ' ἂν μοι μεγ. δακτυλίω περὶ. quae emendavi, quamquam dativus defendi potest. Hartung ἄλλ' ἂν μὴ' μεγαλύνεο δ. π. Ahrens nunc (Phil. XXVII 283) δαλλῶν μοι μ. δακτυλίω πέρι legit, ut δᾶλλα idem sit quod δᾶλις sive virgo. Sapphus haud dubie versus est.

Fr. 36. Chrysipp. *περὶ ἀποφατικῶν c. 23*: Εἰ Σαπφῶ οὕτως ἀποφαινομένη· Οὐκ οἶδ' κτλ. ἀπέφασκεν κτλ.

Fr. 37. Herodian. *περὶ μον. λέξ. 7, 28*: Σημειῶδες ἄρα τὸ οὐρανὸς ὅτι ἤρξατο ἀπὸ φύσει μακρᾶς, Ἀλκαῖος δὲ καὶ εἰς ᾧ ἀποφαίνεται τὸ ὄνομα, . . . καὶ ἄνευ τοῦ ὄρανός, καὶ Σαπφῶ· ψαύειν δὲ οὐ δοκεῖ μοι ὀρανῶ δυσπαχέα, quae correxi; cf. Pseudo-Callisth. II 20: ὡς ποτε κάγω ἰσόθεον ἔχων κράτος χερσὶν ἐμαῖς οὐρανὸν ἠθέλησα ψαῦσαι. Neque tamen haec satis faciunt, fortasse rectius scripseris:

ψαύην δ' οὐ δοκίμοι δύσπαλες ὀράνω,

nam ex Herodiano non liquet, utrum in Sapphus versu per ὀ an per ᾧ illud vocabulum scriptum sit. Quod Sappho de alio dixit, Horatius ad se transtulit: *Sublimi feriam sidera vertice*. Ahrens ψαύην δ' οὐ δοκίμοιμ' ὀράνω δυσπαχέα (i. e. δυσπαχέα), cum Hermann δοκίμοιμ' et δυσπαχέα scripssisset. Hecker et Brink οὐδὲ τι ψαύην δοκίμοιμ' κράνω | ὀράνω δυσπαχέος, novissimum verbum Brink ἀμέτρον sive *δυσμετρήτον* interpretatur.

Fr. 38. Et. M. 662, 32: Οἱ γὰρ Αἰολεῖς εἰώθασι προστιθέναί σύμφωνον, ὥσπερ τὸ ἐπιτέρωγμαι πεπτερόγωμαι, ubi cod. Par. 346 addit ὀλον· ὡς δὲ παῖς παιδα μητέρα πεπ. Ἡρωδιανὸς ἐν τοῖς περὶ πάθους. Similia Zonar. 1540, et cod. ap. Koen. ad Gregor. Cor. 638, ubi παῖδα ματέρα. Schol. Theocr. I 55 in cod. Ambr.: οἱ γὰρ Αἰολεῖς εἰώθασι προστιθέναί σύμφωνον, ὥσπερ τὸ ἐπιτέρωγμαι· ὡς δὲ παῖς πεδὰ ματέρα πεπτερόγωμαι· Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ πάθους. Ac nescio an πεπτερόγωμαι sit praecoptandum. Scripsi παῖς itaque etiam Ahrens, Koen πεδὰ restituit (sic schol. Theocr.) et Sapphoni tribuit, Neue πεπτερόγωμαι coniecit, comparans Catull. 3, 6 seq., fortasse recte.

Fr. 39. Schol. Soph. Electr. 149: τὸ δὲ Διὸς ἄγγελος (ἢ ἀηδών)

* 40. [37.]

"Ερος δαυτέ μ' ὁ λυσιμέλης δόνει,
γλυκύπικρον ἀμάχανον ὄρπειτον.

* 41. [37.]

"Αττι, σοι δ' ἔμεθεν μὲν ἀπήχθετο
φροντίσδην, ἐπὶ δ' Ἀνδρομέδαν πότη.

42. [74.]

(Ἐρος δαυτ' ἐτίναξεν ἔμοι φρένας),
ἄνεμος κατ' ὄρος δρύσιν ἐμπέσων.

43. [40.]

"Ότα πάννυχος ἄσφι κατάγρει.

44. [25.]

891

Χειρόμακτρα δὲ καγγόνων

ὅτι τὸ ἔαρ σημαίνει . . . καὶ Σαπφώ Ἐρος κτλ. Eadem Suid. v. ἀηδῶν, ubi ἡμερόφωνος. Ahrens ἰερόφωνος corrigit.

Fr. 40. Hephaest. 42: Τὸ δὲ (Ἀιολικόν) τετράμετρον ἀκατάληκτον ἔστι τοιοῦτον Ἐρος κτλ. Sapphus haec esse certum est. — V. 1. Ἐρος AFl cod. Ursini, Ἐρωσ E Turneb. — δαυτε, δηυτε Seidler, vulgo δ' αυτε. — δόνει A, vulgo δονει, cod. Mingarelli p. 489 δυνει, Fl μελῶδων εἰ.

Fr. 41. Hephaest. ibid. Vulgo coniungunt cum prioribus, sed est hoc alius carminis exordium. — V. 1. Ἀττι, PMCA ἀττί, vulgo Ἀττίς. — σοι, A σοι. — V. 2. φροντίσδην Bentley, vulgo φροντίς δ' ἦν. — πότη, P ut videtur πότη, CM ποτή, vulgo ποτέ. Sapphus hos versus esse certum, cf. Maxim. Tyr. XXIV 8: Ὁ τι γὰρ ἐκείνω (Σωκράτει) Ἀλκιβιάδης καὶ Χαριμίδης καὶ Φαῖδρος, τοῦτο τῇ Λεσβίᾳ Γύρινα καὶ Ἀττίς καὶ Ἀνακτορία· καὶ ὅτι περ Σωκράτει οἱ ἀντίτεχνοι Πρόδικος καὶ Γοργίας καὶ Θρασύμαχος καὶ Πρωταγόρας, τοῦτο τῇ Σαπφοῖ Γοργώ καὶ Ἀνδρομέδα· νῦν μὲν ἐπιτιμᾷ ταύταις, νῦν δὲ ἐλέγχει καὶ εἰρωνεύεται αὐτὰ ἐκεῖνα τὰ Σωκράτους.

Fr. 42. Maxim. Tyr. XXIV 9: Ἐμβακχέεται (Σωκράτης) ἐπὶ Φαῖδρω ὑπὸ τοῦ Ἐρωτος, τῇ δὲ Σαπφοῖ ὁ Ἐρωσ ἐτίναξε τὰς φρένας, ὡς ἄνεμος κτλ. quae restitui. Ὡς a sophista additum, sed nunc malim haec in pentametros redigere: Ἐρος δ' ὡς ἄνεμος κατ' ὄρος δρύσιν ἐμπέσων φρένας ἀμμετέρας ἐτίναξεν. Hartung Ἐρος μοι φρένας αὐτ' ἐτίναξεν ὡς | ἄνεμος. — κατ' ὄρος, Nauck perperam coni. κατάρης coll. fr. 160.

Fr. 43. Apoll. de Pron. 386 B: (σφιν) καὶ σὺν τῷ ᾧ λέγεται παρ' Ἀιολεῦσι· ὅτα παν. κτλ. Σαπφώ. Fortasse scribendum:

ὄπκατ' (ἄωρος)
ὅτα πάννυχος ἄσφι κατάγρει.

Hartung ὅτα πάννυχος ἄσφιν ἀγρυπνέει.

Fr. 44. Athen. IX 410 D: Σαπφῶ δ' ὅταν λέγη ἐν τῷ πέμπτῳ

πορφυρᾶ. . . .
καὶ ταῦτα μὲν ἀτιμάσεις,
ἔπεμψ' ἀπὸ Φωκίας
δῶρα τίμια καγγόνων.

45. [24.]

892

"Ἄγε δὴ χέλυ διὰ μοι
φωνάεσσα γένοιο.

(B ἐν εω) τῶν μελῶν πρὸς τὴν Ἀφροδίτην· χειρόμακτρα δὲ καγγόνων πορφυρᾶ (B πορφυρᾶ), καὶ ταῦτα (sic PVL, καταντα A, κατταῦτα B) μὲν ἀτιμάσεις (sic PVL, ἀτατιμάσεις A) ἔπεμψ' ἀπὸ Φωκίας (sic censor Ienensis, legebatur ἔπεμψα πυφωκίας, VL πυφωκείας) δῶρα τίμια· καγγόνων κόσμον λέγει κεφαλῆς τὰ χειρόμακτρα, ubi apparet καγγόνων ante κόσμον non ad Athenaei, sed ad Sapphus orationem referendum esse. Sappho cum libro quinto Asclepiadeis versibus usa esse perhibeatur, coniicias hic Asclepiadeos cum Glyconcis consociatos fuisse: sed tamen hoc satis incertum: quamquam enim v. 4 et 5 facile ad legem strophae Asclepiadeae redigi possunt, si

πρὸς σ' ἔπεμψ' ἀπὸ Φωκίας
δῶρα τίμια καγγόνων

scripseris pro Φωκίας (haec enim forma legitur in titulo ad. Conze Iter Lesb. t. VI 1, ubi bis ΕΜΦΩΚΑΙ extat, item Eustath. ad Dionys. Per. 437 Φώκη testatur, ac fortasse recte Holstenius eam formam ap. Steph. Byz. restituit), tamen ex v. 1—3 aegre duos Asclepiadeos efficias: atque illud quoque dubium, utrum Athenaeus unum an duo fragmenta adscripserit. Maxime autem obscurum inauditum illud vocabulum καγγόνων, ubi mihi Ἰσαργύρων delitescere videbatur, sed nimis hoc recedit a litterarum vestigiis, quae libri utroque loco firmiter tuentur. Casaubonus πλαγγόνων coniecit (cf. Hesych. πλαγγών), totum locum sic conformans: Χειρ. δὲ πλαγγόνων πορφυρᾶ, καὶ ταῦτα μάλα τιμάντά γ' ἔπεμψα Σαπφούς τεῆς δῶρα τίμια, Fiorillo τὰ χειρόμακτρα τάδε καρήνων πορφυρᾶ, καὶ ταῦτα μὴδ' ἀτιμάσης, ἔπεμψα Σαπφῶ κείνα δῶρα τίμια, Jacobs χειρόμακτρα πλαγγόνων πορφυροβάπτα μὴ ἀτιμάσης ἢ πέμψα παρθενείας δῶρα τίμια, postea Χειρ. δὲ πλαγ. πορφυρᾶ . . . μὴ ἀτιμάσης, ἢ πέμψα Σαπφῶ κορείας δ. τ. Neue καγγόνων i. e. κατὰ γόνων commendavit et quattuor versus glyconeos restituit Χειρ. δὲ πορφυρᾶ | ταῦτα μὴ σὺ γ' ἀτιμάσεις, | τὰ γ' ἔπεμψ' ἀπὸ Φωκίας | δῶρα τίμια καγγόνων. Seidler scripsit καγ κόμων πορφυρᾶ καταρτάμενα τιμᾶς. εἰς σ' ἔμπεμψ' . . . καγ κόμων, Hermann κατιόνων (i. e. κατατόνων) et duo fragmenta esse censet: καί· Ταῦτα τὰμ' ἀπατιμάσεις ὅσ' ἔπεμψ' . . . κατιόνων. Ahrens prius καγγόνων delet: χειρόμακτρα δὲ πορφυρᾶ * * * ταῦτα μὴ ποτ' ἀτιμάσης, ὅσ' ἔπεμψ' . . . καγ γόνων, idem χειρόμακτρα δὲ πορφυρᾶ ἀπανγόμενα τιμίας εἰς σ' ἔπεμψ' κτλ., Hartung χειρόμακτρα δὲ πορφυρᾶ ταῦτα μὴ μοι ἀτιμάσης, ὅσ' ἔπεμψ' . . . τίμια καγκύλων (debebat καγκύλων, quod νογκῶν interpretatur, coll. Hesychio: Καγκύλας· κηκίδας· Αλοεῖς). Denique Meineke εἰς σ' ἔπεμψ' ἀπὸ Φωκίας δῶρα τίμια κᾶγων vel κήγων.

Fr. 45. Hermog. III 317 ed. Walz: Καὶ ὅταν τὴν λύραν ἐρωτᾷ ἡ Σαπφῶ καὶ ὅταν αὐτὴ ἀποκρίνηται, οἶον· ἄγε χέλυ διὰ μοι (cod. ap. Blomfield ἄγε δὴ χέλυ om. μοι) λέγε, φωνάεσσα δὲ (om. Vind. 1) γίνεο. καὶ τὰ ἐξῆς. Eustath. II, 9, 41: Ὀμηρικῶς δὲ πως καὶ ἡ λυρική Σαπφῶ

46. [26.]

Κάπάλαις ὑποθύμιδας
πλέκταις ἀμπ' ἀπάλα δέρα.

47. [122.]

Γέλλως παιδοφιλωτέρα.

48. [91.]

Μάλα δὴ κεκορημένας
Γόργως.

49. [94.]

Βρενθειῶ βασιληῖω.

893

σηματίζουσα τῇ κιδάρα ἐγκελεύεται ἄγε μοι διὰ χέλυ, φωνάουσα γέ-
νοιο. unde locum correxi. Neue:

Ἄγε διὰ χέλυ μοι λέγε, φωνάουσα δὲ γίνεο.

similiter Blomfield, nisi quod χελύνα λέγε scripsit, at Aeolenses haud
dubie χέλυνα dixerunt, vid. fr. 169. Hartung ἄγε μοι χέλυ διὰ
praeoptat.

Fr. 46. Athen. XV 674 D: Ἐκάλων δὲ καὶ οἷς περιεδέοντο τὸν
τράχηλον στεφάνους ὑποθυμιάδας. . . καὶ Σαπφῶ· καὶ πολλαῖς κτλ. —
V. 1. κάπάλαις scripsi, vulgo καὶ πολλαῖς. — ὑποθύμιδας correxit Blom-
field, vulgo ὑποθυμιάδας, AB ὑποθυμιάδαις, Cant. L ὑποθυμιάδες. —
V. 2. ἀμπ' ἀπάλα δέρα Schweighaeuser, nisi ἀμφ' malis, codd. ἀντια
παλαιδέρα, Ahrens ἀντ' ἀπαλᾶν δεράν.

Fr. 47. Zenob. III 3: Γελλὸ παιδοφιλωτέρα· ἐπὶ τῶν ἀώρων τελευ-
τησάντων, ἦτοι ἐπὶ τῶν φιλοτέκνων μὲν, τρυφῇ δὲ διαφθειρόντων
αὐτά· Γελλὸ γάρ τις ἦν παρθένος· καὶ ἐπειδὴ ἀώρος ἐτελεύτησε, φα-
σὶν οἱ Λέσβιοι αὐτῆς τὸ φάντασμα ἐπιφοιτᾶν ἐπὶ τὰ παιδιά καὶ τοὺς
τῶν ἀώρων θανάτους αὐτῇ ἀνατιθέασι. Μέννηται ταύτης Σαπφῶ. Sic
etiam Et. M. 795, 9, sed rectius Suidas Γελλοῦς παιδοφιλωτέρα, itaque
Ahrens Γέλλως scripsit.

Fr. 48. Ald. Cornu Cop. 268 B: οἶον ἢ Σαπφῶ τῆς Σαπφῶς, καὶ
ἢ Λητῶ τῆς Λητῶς, καὶ δηλοῦσιν αἱ χρήσεις οὕτως ἔχουσαι· τὸ δὲ ἐκ
Σαπφῶς ἀμελγόμενος μὲν τοι φέρω· καὶ παρ' αὐτῇ τῇ Σαπφοῖ· Μάλα
δὴ κεκορημένου στόργος. Ursinus κεκορημένος στόργος. Emendavi haec,
et Gorgus nomen latere iam Toup suspicatus est.

Fr. 49. Athen. XV 690 E: Σαπφῶ δὲ ὁμοῦ μέννηται τοῦ τε βασι-
λείου καὶ τοῦ βρενθειῶ, λέγουσα οὕτως· βρενθειῶ βασιληῖω, ita A,
βρενθειῶ βασιληῖω B, βρενθειῶ βασιληῖω C, βρενθειῶ βασιλείω Cant. I.
Dativum si quis praeferat, poterit huc revocare Hesychii glossam:
Βρενθινῶ· ἀνθινῶ. De hoc unguento cf. Philodem. de vitis p. 30:
καὶ βρενθύεσθαι δὲ καὶ βρενθνόμενον ἀνόμαζον καὶ ἔτι νῦν ὀνομά-
ξουσιν εἰτ' ἀπὸ τοῦ νῦν παραδιδόμενον θυμιάματος ἢ μύρον τῶν θεῶν
βρένθνος. quorsum etiam Hesychii glossa videtur spectare: Βράθυ·
πόα τις θεοῖς θυομένη.

50. [54.]

Ἔγω δ' ἐπὶ μαλθάκαν
τύλαν σπολέω μέλεα.

51. [79. 70.]

Κῆ δ' ἀμβροσίας μὲν κράτηρ ἐκέκρατο,
Ἐρμῆς δ' ἔλεν ὄλπιν θεοὺς οἰνοχόησαι.
κῆνοι δ' ἄρα πάντες καρχήσιά τ' ἦχον
κᾶλειβον, ἀράσαντο δὲ πάμπαν ἔσλα
ἔ τῶ γάμβρω.

894

Fr. 50. Herod. περὶ μον. λέξ. 39, 27: Ἀναδράμωμεν ἐπὶ τὸ προκείμενον, παραθέμενοι τὸ τύλη, ὅπερ οὐκ ἦν παρ' Ἀττικοῖς, ἀλλὰ μέμνηται Σαπφῶ ἐν δευτέρῳ· ἐγὼ δ' ἐπὶ . . . μέλεα· κᾶν μὲν τε τύλαγκας ἀσπόλεα· οὐ γὰρ ὁ τὲ σύνδεσμος. Respicit Pollux X 40: ἐν δὲ Ἀντιγράφου Φάωνι κατὰ τὴν κοινὴν χρῆσιν ἔστιν εὐρεῖν τὰς τύλας, . . . ὥσπερ καὶ παρὰ Σαπφοῦ. Hermann coniecit: . . . ἐγὼ δ' ἐπὶ μαλθάκαν | τύλαν κασπολέω μέλε', αἱ καὶ ἄμ' ἐν τὲ τὸ | τύλα κασπολέεαι. pentametris aeolicis restitutum, quibus Sappho in libro secundo usa sit: sed hoc admodum incertum, nam potest libri numerus corruptus esse (possis ἐν δ' coniecere), vel etiam diversa editione Herodianus usus est, vide quae supra monui. Apparet autem duo diversa fragmenta afferri ab Herodiano, estque post μέλεα inserendum καὶ· κᾶν μὲν κτλ. vid. fr. 79.

Fr. 51. Coniunxi duo fragmenta in unum, et similiter Ahrens. Vulgo singuli versu in binos versiculos divisi erant, coniunxit Lachmann. V. 4. schema est:

- 2 0 0 - 2 0 0 - 0 2 -

cum reliquorum haec sit species:

- 2 0 0 - - - 2 0 0 - -

Fortasse Sappho hic quoque strophis quaternorum versuum usa versum novissimum in hunc modum variavit. Prius Fragm. legitur apud Athen. X 425 C: Ἀλκαῖος δὲ καὶ τὸν Ἐρμῆν εἰσάγει αὐτῶν (θεῶν) οἰνοχόον, ὡς καὶ Σαπφῶ λέγουσα· καδ δ' ἀμβρ. . . οἰνοχοῆσαι. et rursus cum varietate lectionis II 39 A: καὶ Σαπφῶ δὲ φησιν· ἀμβροσίας . . . δ' ἔλων ἔρπιν (sic BCD, ἔρπεν VL) θεοὺς ὀνοχόησεν (sic C, οἰνοχόησαν LV, ὀνοχόης B). Eadem Eust. 1633, 1, qui addit ἔστι δὲ ἔρπις αἰγνπιστι ὁ οἶνος, καθὰ καὶ ὁ Ἀνρόφρων οἶδεν. Respicit etiam 1205, 18, cf. Eudoc. 96. Adde praeterea Ath. V 192 C: παρὰ δὲ τῇ καλῇ Σαπφοῦ καὶ ὁ Ἐρμῆς οἰνοχοεῖ τοῖς θεοῖς. — V. 1. κῆ δ' Lachmann, i. e. ἐκεῖ δέ, L κᾶδδ', V κᾶδ', ABP κηδαμβροσίας. — V. 2. Ἐρμῆς Athen. II, altero loco sic L, sed PV Ἐρμῆς, Eust. Ἐρμῆς. — δ', Athen. X δέ. — ἔλεν Seidler, libri ἔλων, Hecker ἔχεν coniecit. — οἰνοχόησαι Athen. X codd. — ὄλπιν Ath. X, altero l. ἔρπιν. — Alterum fragmentum extat apud Athen. XI 475 A: Μνημονεύει δὲ τῶν καρχησίων καὶ Σαπφῶ ἐν τούτοις· κοινῆ δ' ἄρα πάντες κτλ. Eadem Macrobian. Sat. V 21, 6, sed novissima verba ἀράσαντο κτλ. tantum in edd. vett. leguntur. — V. 3. κῆνοι AB, κοινῆ PVL, Macrobian. κοινῆ, sed cod. Thuan. κῆνοι. — καρχησιά τ' ἦχον scripsi, Athen. καρχησί ἔχον, Macr. καρχησί εἶχον (cod. Thuan. ἔσχον, edd. vett. ἔχον), Seidler ἐκ καρχησίων χέον, Hecker καρχησί ἔλον, Lachmann καρχησί ἔχενον. — V. 4. κᾶλειβον scripsi,

* 52. [54.]

Δίδυκε μὲν ἂ σελάννα
καὶ Πληϊάδες, μέσαι δέ
νύκτες, παρὰ δ' ἔρχετ' ὄρα,
ἔγω δὲ μόνα κατεύδω.

53. [56.]

895

Πλήρης μὲν φαίνεται ἂ σελάννα,
αἱ δ' ὡς περὶ βῶμον ἐστάθησαν.

* 54. [46.]

Κρηῆσαι νύ ποτ' ᾧδ' ἐμμελέως πόδεσσιν

Lachmann κῆλειβον, vulgo καὶ ἔλειβον. — ἔσλα vett. edd. Macr., legebatur ἔσθλά. Formae ἔσλος in reliquiis Lesbiorum poetarum satis incerta vel nulla vestigia, vid. Sapph. fr. 28. Alc. 50 et 96, ut cautius agere videatur, qui ἔσθλος retineat, quod extat in subditicio carmine Sapphus 26, cf. quae ad Pindarum p. 59 dixi. Sed nuper repertum fragmentum Alcaei ut videtur (Fr. Adesp. 55 A 3 κάλων κάσλων) fidem facit Lesbios conspirasse cum Boeotia et Laconibus; quandoquidem membranae Aegyptiacae istius singularis est auctoritas. Lachmann ἀράσαντο δ' ἀμπὶ πᾶν ἔσλα scripsit. Longe aliter Ahrens, qui cum antea καρχήσι' ἔχον καὶ | ἔλειβον ἄραντο | δὲ πάμπαν (ἐπ') ἔσλα scripsisset, postea proposuit καρχήσια (χέρσιν) ἔχον καὶ ἔλειβον, ἄραντο δὲ πάμπαν (πόλλ') ἔσλα τε γάμβρω, Hartung ἀράσαντο δ' ἔσλ' ἐπίπαν τῶ | γάμβρω. Koehly καρχήσι' ἀνειχον κῆλειβον, ἄραντο δὲ πόλλα πᾶν ἔσλα τ. γ. — Versus ex *Epithalamio* aliquo petiti videntur.

Fr. 52. Hephaest. 65: Ἐνίοτε δὲ ἐναλλάξ τὰς ἰωνικὰς ταῖς τροχαϊκαῖς παραλαμβάνουσιν, ἀντὶ μὲν τῶν ἰωνικῶν ἔσθ' ὅτε τὰς δευτέρας παιωνικὰς παραλαμβάνοντες, ἀντὶ δὲ τῶν ἑξασήμεων τροχαϊκῶν ἔσθ' ὅτε τὰς ἐπτασήμεους τροχαϊκὰς, οἷον Δίδυκε κτλ. Eadem Apostol. V 98 C. Gaisford binos versiculos coniunxit, quae descriptio non probanda. Sapphoni tribuit haec Stephanus. — V. 1. σελάννα, quod in

edit. 1 scripsi, firmavit A, in quo est σελάν^α, ceteri σελάνα. Nescio autem an rectius σέλαννα scribatur, et fortasse ad eundem modum v. 3 ὄρα. Scholiasta quidem adversari videtur: τὸ οὖν ἂ σελάνα ἐπτάσημός ἐστι τροχαϊκή . . . μακρὸν γὰρ ἐστι καὶ τὸ τελευταῖον ἂ' ἔστιν οὖν τὸ ἂ σελάνα ἐπίτριτος δεύτερος, τῆς ἂ τελευταίας ἀντὶ μακρῆς παραλαμβάνομένης. Sed mirum est haec ambitiose exponi, nisi alii censebant brevem esse novissimam syllabam. — V. 3. ἔρχετ' et v. 4 κατεύδω scripsi, legebatur ἔρχεθ' et καθεύδω.

Fr. 53. Hephaest. 63: Καὶ (ἰωνικὰ ἀπὸ μείζονος) τρίμετρα βραχύνκατάληκτα, τὰ καλούμενα Πραξίλλεια, ἂ τὴν μὲν πρώτην ἔχει ἰωνικὴν, τὴν δὲ δευτέραν τροχαϊκὴν· οἷά ἐστι τὰ τοιαῦτα Σαπφούς· Πλήρης κτλ. — V. 1. φαίνεται ἂ A, et φαίνεται' etiam ES, vulgo φαίνεθ' ἂ. — σελάννα ut in ed. 2 scripsi, legebatur σελάνα. Blass existimat haec et fr. 54 ex eodem poemate deprompta esse, poetriam diversos versus alternis vicibus copulavisse ratus.

Fr. 54. Coniunxit haec in unum Santen; v. 1 et 2 leguntur ap. Hephaest. 63: Τὰ δὲ (ἀπὸ μείζονος ἰωνικὰ) τρίμετρα ἀκατάληκτα διχῶς

ὄρχευντ' ἀπάλοις ἀμφ' ἐρόεντα βῶμον,
 πόας τέρεν ἄνθος μάλακον μάτεισαι.

* 55.

Ἄβρα δηῦτε παχήα σπόλα ἀλλόμαν.

56. [30.]

Φαῖσι δὴ ποτα Λήδαν ὑακίνθινον
 πεπνυκαδμένον ὄιον
 εὔρην.

896

συνέθεσαν οἱ Αἰολεῖς· τὰ μὲν γὰρ ἐκ δύο ἰωνικῶν καὶ τροχαϊκῆς ἐποίησαν βάσειος, οἶον· Κρηῖσαι . . . βῶμον. — V. 3. ibidem leg. 65: Παρατηρεῖν δὲ χρῆ, ὅτι τὴν πρώτην (τῶν τετραμέτρων) συζυγίαν καὶ ἀπὸ βραχεῖας ἀρχομένην ποιοῦσιν (οἱ Αἰολεῖς), ὡσερ καὶ ἐν τοῖς τριμέτροις· Πόας κτλ. Sapphus haud dubie sunt versus. — V. 1. ποτ' ὠδ' scripsi, vulgo ποθ' ὠδ', sed A οὐδ', P οὐδ'. — V. 2. ὄρχευντ' HSA, ἀρχεῦθ' C, ἀρχενντ' Fl, ὄρχευνθ' vulgo, ὄρχηντ' Ahrens, fortasse recte, nam alias quoque hae formae a librariis sunt confusae. — ἀπάλοις Fl, vulgo ἀπαλοῖς. — V. 3. μάτεισαι Turn. CAPSE, μάτοισαι DH, μάτοισαν FIBE in marg.

Fr. 55. Herodian. περι μου. λέξ. 26, 21: ἐφουλαξάμην δὲ διαλέκτους διὰ τὸ . . . καὶ ἄβρα· δεῦτε πάγγης πάλα ἀλλόμαν· ἀντὶ τοῦ ἡλλόμην. Sapphoni tribui et correxi versum, nisi quod prius πάγγη scripsi, ut esset tetrameter aeolicus. Alcaeo tribuit Cramer scribens Ἄβραδάτη(τα) ἐπ' ἐγγεσπάλω ἀλλόμαν, Hartung ἄβρα δηῦτε πεδ' ἐσπέραν | ἀλλόμαν.

Fr. 56. Et. M. 822, 39: Ὄιον, δεῖ γινώσκειν, ὅτι τὸ ὄον τὸ ἰ ἔχει, ὅτι εὔρηται τὸ ἰ κατὰ διάστασιν παρὰ τῇ Σαπφοῖ· Φασι . . . ὄιον. ubi cod. Par. 364 pro δὴ ποτε exhibet γὰρ ποταμόν, 178 δὴ ποταμόν, deinde ληδανὸν DVM Call. Miller Misc. 316 δὴ τωταμόν λίθινον. Item Zonar. 1879 ubi δὴ ποταμόν. Cf. Athen. II 57 D: Σαπφῶ δὲ αὐτὸ (τὸ ὄον) τρισυλλάβως καλεῖ· φασι δὴ ποτε Λήδαν ὄιον εὔρεῖν. Adde Eust. 1686, 49. — V. 1. φαῖσι δὴ ποτα Neue, vulgo φασι δὴ ποτε. — V. 2. ὄιον εὔρην, vulgo εὔρεῖν, quod correxit Neue. Verborum ordinem, quem praebet epitome Ath. quamvis passim ea in re non satis fide digna, cum Neuoio restitui, nam quod in Et. M. scriptum εὔρεῖν ὄιον ambiguitate laborat, ut nescias ὄιον tribus an duabus syllabis sit enuntiandum, nisi forte grammaticus alia quae sequebantur subiecit quae librarii omiserunt; et imperfectum esse enuntiatum πεπνυκαδμένον indicio est. Fortasse scribendum εὔρην ὃν λιθίνω βῶμω ὑπ' ἔρησειν, siquidem vasculorum picturae Ledam exhibent astantem arae, cui ovum impositum, additis praeterea ramulis vel taeniis, vid. Kekulé über ein griechisches Vasengemälde. Bonn 1879. Neue ὑακίνθινον, quamvis offendat, non iam ausim tentare. In proecdosi scripsi Hermannum fere secutus ὑακινθίνων | (ὑπ' ἀνθέων) πεπνυκαδμένον | εὔρην ὄιον (Cobet ὑακίνθω πεπ. scripsit), ac praeterea suspicatus sum fr. 112, quod ibid. adscripsit Athenaeus: καὶ πάλιν ὄιον πολὺ λευκότερον, continuo his subiungendum esse:

εὔρην ὄιον ὄτω
 πολὺ λευκότερον — υ υ υ υ

Hermann φασι δὴ ποθ' ὑπ' ἀνθέων ὑακινθίνων Λήδαν ὄιον εὔρεῖν

57. [39.]

Ὄφθαλμοῖς δὲ μέλαις νύκτος ἄωρος.

57 A.

Χρυσοφάη θεράπειναν Ἀφροδίτας.

58. [58.]

Ἔχει μὲν Ἀνδρομέδα κάλαν ἀμοίβαν.

59. [58.]

Ψάπφοι, τί τὰν πολύολβον Ἀφροδίταν;

60. [50.]

Δεῦτέ νῦν ἄβροι Χάριτες, καλλίκομοί τε Μοῖσαι.

61.

897

Πάρθενον ἀδύφωνον.

πεπνυκαδμένον, Hecker φασι δὴ ποτα Λήδαν ὑακινθίνους . . . ἄνθειν εὔρην πεπνυκαδμένον ὄϊον. Ahrens conii. φαῖσι δὴ ποτ' ἀμῶναν (i. e. ἀνεμωνᾶν) ὑπα κύνιον Λήδαν ὄϊον εὔρην πεπνυκαδμένον, quod probat Hartung, nisi quod πεδ' ἀμῶναν ποτὰ scripsit, idem praeterea πεδ' ἀμῶναν χυακινθίνων commendat.

Fr. 57. Et. M. 117, 14: ὄρος γὰρ ὁ ὕπνος. . . καὶ Σαπφῶ· ὄφθαλμοῖς κτλ. — μέλαις Ahrens, vulgo μέλας, DP μέλ". — νυκτὸς DP, vulgo χύτ. et cod. Augustan. ap. Tittmann Zonar. CXXIV: καὶ Σαπφῶ· νυκτὸς ἄωρον. Sed fort. scribendum:

Ὄφθαλμοῖς δὲ μέλαις χύτο νύκτος ἄωρος.

Fr. 57 A. Philodemus π. εὐσεβ. p. 42 ed. Gomperz (Vol. Herc. coll. nova II 91): (Σαπ)φῶ δὲ τ(ὴν Πειθ)ῶ χρυσοφαῆ θερ(άπει)ναν Ἀφροδεί(της). Ita locum redintegravi, neque adversatur fr. 135, ubi Suada Veneris filia dicitur, vide quae ad fr. 131 adscripti. Gomperz τὴν αὐτὴν supplevit, ut ad Hecatam referatur, de qua antea dixit philosophus. Versus est integer, pentapodia logaonica, quamvis alibi in Sapphus reliquii non legatur.

Fr. 58 et 59. Hephaest. 82: Ἀνακλωμένον δὲ ὄντος αὐτοῦ (τοῦ ἰωνικοῦ) προταχθεῖσα λαμβικὴ ἐξάσημος ἢ ἐπτάσημος ποιεῖ τὸ τοιοῦτον, οἷον παρὰ Σαπφῶς· ἔχει . . . Ψάπφοι, τί κτλ. Diversorum carminum exordia haec sunt, id quod etiam Blomfield et Hermann censent. — Fr. 58. Ἀνδρομέδα κάλαν, Ἀνδρομέδαν καλὰ CPA, atque καλὰ etiam ES, fort. ἔχει μὲν Ἀνδρομέδαν κάλαν ἀμοίβα. — Fr. 59. Ψάπφοι A, Ψαπφοῖ BHCPS, Ψάφοι Fl, vulgo Σαπφοῖ.

Fr. 60. Hephaest. 52: Τετράμετρα δὲ (χοριαμβικά), ἃ καὶ συνεχέστερά ἐστιν, οἷα ταυτὶ τὰ Σαπφοῦς· Δεῦτε νῦν κτλ. — δεῦτε νῦν CEFIA, sed alii libri νῦν, atque ita scholiasta legit, quamquam ibi Gaisford νῦν edidit, at grammaticus iste aperte choriambum testificatur, sed Horatius illo loco ditrochaeum usurpavit. — Μοῖσαι, AF1 μούσαι. Eundem versum attulit Attilius Fortun. 259, ubi τι μούσαι.

Fr. 61. Attilius Fortunat. 359. „Sappho: παρθ. ἀδ.“ quod videtur ex eodem carmine petiitum, ex quo fr. 60.

* 62. [128.]

Καθνάσκει, Κυθήρη', ἄβρος Ἄδωνις, τί κε θεῖμεν;
Κατύπτεσθε κόραι καὶ κατερείκεσθε χίτωνας.

* 63.

Ἦ τὸν Ἄδωνιν.

64. [21.]

Ἐλθόντ' ἐξ ὀράνω πορφυρίαν [ἔχοντα] περθέμενον χλάμυν.

65. [22.]

898

Βροδοπάχες ἄγναι Χάριτες, δεῦτε Δίος κόραι.

66. [88.]

... Ὁ δ' Ἄρεος φαῖσί κεν Ἄφαιστον ἄγην βία.

Fr. 62. Hephaest. p. 59: Τῶν δὲ τετραμέτρων (ἀντισπαστικῶν) τὸ μὲν καταληκτικὸν καθαρὸν ἔστι τὸ τοιοῦτον· καθνάσκει κτλ. Sapphus esse probabiliter coniciat ex Pausania IX 29, 8: Σαπφῶ δὲ ἡ Λεσβία τοῦ Οἰτόλινου τὸ ὄνομα ἐν τῶν ἐπῶν τοῦ Πάμφω μαθοῦσα, Ἄδωνιν ὁμοῦ καὶ Οἰτόλινον ἦσε. — V. 1. καθνάσκει Bentley, fort. rectius

καθναίσκει, vulgo καταθναίσκει, A καταθναίσκει. — Κυθήρη' C, A Κυθήρη, vulgo Κυθήρει'. — V. 2. κατερείκεσθε Pauw, vulgo κατερένεσθε, C κατερέσκεσθαι. — χίτωνας, malim κίθωνας, ut littera n usque repetatur.

Fr. 63. Mar. Plot. p. 266: „Adonium dimetrum dactylicum catalecticum a Sappho inventum est, unde etiam Sapphicum nuncupatur ... ὦ τὸν Ἄδωνιν.“ Videtur hoc ephymnium esse carminis in Adonin fr. 62, cf. etiam ad fr. 108. Marius Victor. II 6. 5 tanquam monometros choriambicos hypercatalectos hos versiculos adscripsit:

O quis ad omnem
Spem Cythereae.

ubi apparet *O quis Adonin* scribendum esse, quod plane firmat Attil. II 12, 1, ubi legitur *o quis adon iero*, sed V exhibet *adone*'.

Fr. 64. Pollux X 124: Πρώτην δὲ φασὶ χλαμύδα ὀνομάσαι Σαπφῶ ἐπὶ τοῦ Ἐρωτος εἰποῦσαν· ἐλθόντ' κτλ. Resp. Ammon. 147: Σαπφῶ πρώτη γὰρ μέμνηται τῆς χλαμύδος. — πορφυρίαν codd., vulgo πορφυρέαν. — ἔχοντα cancellis sepsi, delevit Bentley. — περθέμενον Seidler, legebatur προθέμενον, Hartung ἔλ. ἐξ ὀρ. π. Ἐρωτά | Φοι προθέμενον τὰν χλάμυν — — —

Fr. 65. Argum. Theocr. XXVIII: Γέγραπται δὲ Αἰολίδι διαλέκτω, παρὰ τὸ Σαπφικὸν ἐκκαίδεκασύλλαβον, τὸ Βροδοπάχες κτλ. Respicit Philostr. Epist. 71: Ἡ Σαπφῶ τοῦ ῥόδου ἐρᾷ καὶ στεφανοῖ αὐτὸ ἀείτνει ἐγκωμῶν, τὰς καλὰς τῶν περθέμενων ἐκείνω ὁμοιοῦσα, ὁμοιοῖ δὲ αὐτὸ καὶ τοῖς τῶν Χαρίτων πήχεσιν, ἐπειδὴν ἀποδύση σφῶν τὰς ὀλένας. Cf. etiam Philostr. Ep. II 1 (infra fr. 129) et Eust. Od. 1429, 58. — βροδοπάχες Schneidewin scripsit.

Fr. 66. Priscian. VI 92: „Econtra tamen in quibusdam es pro-

67. [15.]

. . . πόλλα δ' ἀνάριθμα ποτήρια
καλαίφεις.

68. [19.]

Κατθανοῖσα δὲ κείσεται πότα, κὼ μναμοσύνα σέθεν
ἔσσει' οὔτε τότ' οὔτ' ὕστερον· οὐ γὰρ πεδέχεις βρόδων

ductam terminantibus Graeci poetae $\bar{e}us$ pro es proferentes . . . Ἄρεϋς
pro Ἄρης (*areys* pro *apes* B, *apeys* pro *apes* Br, *apers* pro *APHC* A,
dapeys pro *dapes* G, *dareus* pro *dares* L, pro *APEC* L) ut Sappho:
ΕΤΣ

ΟΔΑΡΕΥC (ita BDK, odapeyc RA, odareus G, odaneys H, ω ΔΑΡ 1)
ΦΑΙCΕΙ. ΚΕΝΑΦΕCΤΟΝ ΑΓΕΙΝΒΕΙΑ (ita B, ΦΑΙCΕΤ. ΚΕΝΑΦΕC.
ΤΟΝΑΤΕΙΝΒΙΑ G, ΦΑΙCΕΤ ΚΕΝΑ ΦΕCΤΟΝΑΤΕ Iubia A, ΦΑΙCΕΙ
ΚΕΝΑΦΕCΤΟΝΑΤΕΙΝΒΙΑ DHK, ΦΑΤC. ΕΙΚΗΝΑΦΗCΤΩΝ ΑΓΗΙΝ-
ΒΙΑ Rr, ΦΗC, ΕΙΚΕΝ, ΑΦΗC, ΤΟΝ, ΑΓΝΙΕ, ΒΙΑ 1). Martij nomen
latere primus Neue perspexit, itaque ὁ δ' Ἄρεϋς scripsit, Ἄφαιστον
Hermann, φαῖσι κεν et ἄγην ego emendavi. Ahrens contra ὁ δ' Ἄρεϋς,
φαῖσι, κεν Ἄφ. ἄγην βία vel φαῖ σέ κεν Ἄφαιστω ἄγην βία, Hartung
φαῖ \mathcal{F} έθεν.

Fr. 67. Athen. XI 460 D: Καὶ Σαπφῶ δ' ἐν τῷ δευτέρῳ (ex-
spectaveram ἐν τῷ τρίτῳ) ἔφη· Πολλὰ κτλ. — V. 2. καλαίφεις PVL,
cod. Farn. καλλαίφεις, fort. καλλείφεις vel καμμάφεις, cf. Hesych. καμ-
μάφαι· καταλαβεῖν et κατέμαρψεν· κατέλαβεν. Hermann καὶ φαῖλαι,
Hartung Πολλῶ δ' ἄν. ποτ. καλ' ἔφην, de vino Pollio interpretatus.

Fr. 68. Stob. Flor. IV 12: Σαπφούς πρὸς ἀπαιδευτον γυναῖκα·
Κατθανοῖσα κτλ. Plutarch. Praec. Coniug. c. 48: εἰ γὰρ ἡ Σαπφῶ
διὰ τὴν ἐν τοῖς μέλεσι καλλιγραφίαν ἐφορνεῖ τηλικούτον, ὥστε γράφαι
πρὸς τινα πλουσίαν· Κατθανοῖσα δὲ κείσεται, οὔδέ τις μνη-
μοσύνα σέθεν ἔσεται· οὐ γὰρ μετέχεις (sed ΑΕ παιδ' ἔχεις, B
παιδας ξ.) ῥόδων (ΑΕ ῥόδον) τῶν ἐκ Πιερίης. Sympos. III 1. c. 2:
Ἵου γε ταῖς Μούσαις ὁ τῶν ῥόδων στέφανος ἐπιπεφήμισται, μεμνήσθαι
μοι δοκῶ Σαπφούς λεγούσης πρὸς τινα τῶν ἀμούσων καὶ ἀμα-
θῶν γυναικῶν· Κατθανοῖσα δὲ κ., οὐ γὰρ μετέχεις (sed πεδέχεις
Ald. EH Ven. Pal. Vat. An., πεδέχης Dübner) ῥ. τῶν ἐκ Πιερίης. Sed
Aristid. II 508: Οἴμαι δέ σε καὶ Σαπφούς ἀκηκοέναι πρὸς τινος τῶν
εὐδαιμόνων εἶναι δοκουσῶν γυναικῶν μεγαλαυχουμένης καὶ
λεγούσης, ὡς αὐτὴν αἰ Μοῦσαι τῷ ὄντι ὀλβίαν τε καὶ ζηλω-
τὴν ἐποίησαν, καὶ ὡς οὐδ' ἀποθανούσης ἔσται λήθη videtur
alio pertinere, vid. ad Fr. 10 et 32. — V. 1. κείσεται πότα, κὼ μνα-
μοσύνα κτλ. scripsi, nam neque Stobaei lectio κείσεται· οὐδέποκα (Trinc.
κειῖσθαι· οὔδέποτε, Grotius κείσ' scripsit, quod metro, neque vero senti-
entiae commodum), neque Plutarchi scriptura κείσεται, οὔδέ τις admit-
tendae. Antea conieci: κατθανοῖσα δὲ κῆ (i. e. ἐκεῖ) κείσεται, οὔ
(i. e. οὐ) μν. σ. ἔσ. οὔδέ ποτ' εἰς ὕστερον, vel κῆσ' εἴσεται, ὡ i. e.
idē illuc, ubi: sed adversatur Plutarchi prior locus, nisi sumas libra-
rios, non scriptorem verba οὔτε τότ' οὔτ' ὕστερον praetermisisse.
Stobaeo usus Hermann οὔδέ ποτα, Plutarcho Spengel οὐδ' ἔτι τις,
lenem uterque medicinam adhibentes scripsere, audacius Hartung σέθεν
οὐ μναμοσύνα ποτά. — V. 2. ἔσσει', Plutarch. ἔσεται. — οὔτε τότ' οὔτ'
Hermann nisi quod οὐθ' scripsit, οὐδέποκ' Stob., οὐδέποκ' εἰς Grotius,

τῶν ἐκ Πιερίας, ἀλλ' ἀφάνης κῆν Ἄϊδα δόμοις
φοιτάσεις πεδ' ἀμαύρων νεκύων ἐκπεποταμένα.

899

69.

Οὐδ' ἴαν δοκίμοιμι προσίδοισαν φάος ἄλιω
ἔσσεσθαι σοφίαν ἀρφθενον εἰς οὐδένα πω χρόνον
τοιαύταν.

70. [23.]

Τίς δ' ἀγροῖωτίς τοι θέλγει νόον,
οὐκ ἐπισταμένα τὰ βράκε' ἔλκην ἐπὶ τῶν σφύρων;

Hartung οὐδεμί' οὐδ'. — βρόδων Brunck, v. ζόδων. Cf. Orion 140, 18. — πεδέχεις Plut. codd., Stob. μετέχεις. Clem. Al. Paed. II 213: ζόδων τὰς Μούσας Σαπφῶ καταστέφει· οὐ γὰρ ἀπ' ἀρχῆς ζόδων τῶν ἐκ περιεργίας. quae librorum menda dudum sunt sublata, sed qui Ἐρμῆν λόγιον I 428 inspexerit, Cobetum primum hoc vidisse crediderit. — V. 3. κῆν, ap. Stob. A Voss. κείν, Hecker κῆς. — Ἄϊδα, ἄϊδα A, deinde Voss. δομοφοίτασις. — V. 4. πεδ' Salmasius, v. παιδ'. — V. 5. ἐκπεποταμένα A Voss., vulgo ἐκπεποταμέναν (Gesner ex interpol. οὐδεὶς δέ σε βλέπει παιδ' ἄμ. v. ἐκπεποταμέναν).

Fr. 69. Chrysipp. περὶ ἀποφατικῶν 13: εἰ Σαπφῶ οὕτως ἀπεφηνατο· Οὐδ' ἴαν δοκίμοιμι κτλ., ubi Ahrens δοκίμοιμι scripsit, quam formam Choerobosc. Epim. II 842. Cram. An. Ox. IV 341, 20 memorant, legiturque in Balbillae carmine in Memnonis colosso: ἀλλ' ἔγω οὐ δοκίμοιμι σέθεν. At nulla est causa, cur alteram formam Aeolensibus abiudicemus, qui ad eundem modum etiam δίδοιμι, et similiter γέλαιμι, πλάναιμι, πάλαιμι dixerunt, quae exempla locupletibus testimoniis firmata sunt: ac tuetur has formas etiam L. Hirzel de dial. Aeol. p. 24 et 56. Aliud exemplum supra fr. 37 extat, ubi in tradita scriptura δοκεῖ μοι vel δοκίμοι vel δοκίμοιμι(i) delitescit; ac tertia quidem persona bis legitur in Theocriti carmine melico XXX v. 25 et 26, ubi in codice eadem corruptela δοκεῖ μοι reperta, item participium δοκίμοις apud Theocr. XXIX 19 restituendum esse suspicatus sum. Est haud dubie ex eodem carmine, ex quo fr. 68. — V. 2. ἔσσεσθαι, Hecker γένεσθαι requirit.

Fr. 70. Athen. I 21 C: Σαπφῶ περὶ Ἀνδρομέδας σκάπτει τίς δ' ἀγροῖωτίς (ἀγροῖωτίς BC) τοι θέλγει νόον οὐκ ἐπισταμένη τὰ βράκεα ἔλκην (ἔλκειν BC) ἔ. τ. σφ. Cf. Eust. 1916, 49 ubi ἀγροῖωτίς legitur et toi omissum, Philemon 61 ubi ἀγροῖωτίς et ἔλκει, pariterque toi om. Respicit huc Maxim. Tyr. XXIV 9: Κομῶδεϊ (Σωκράτης) σχῆμά που καὶ κατάκλιον σοφιστοῦ, καὶ αὐτῆ (Σαπφῶ)· τίς δ' ἀγροῖωτίω (cod. Par. δὲ ἀγροῖωτειν) ἐπεμμένα στόλην, quibus plerique ita usi sunt, ut coniungerent cum fragmento apud Athenaeum, velut ipse olim conieci: (Ἄτθι), τίς δέ σ' ἀγροῖωτίς ἀγροῖωτίω ἐπεμμένα Σπόλαν . . . θέλγει νόον . . . οὐκ ἐπ. κτλ. Ahrens (Ἄτθι) τίς δ' ἀγροῖωτίω σε νόον θέλγει ἐπεμμένα οὐκ ἐπ., Hartung τίς θέλγει νόον ἀγροῖωτέρα τοι σπολάδ' ἐμμένα. sed Maximus videtur memoriter sententiam tantum indicavisse, versus 1 fortasse fuit:

Τίς δὲ θέλγει ἀγροῖωτίς ∪ — ∪ ∪ τοι νόον.

V. 2. ἐπισταμένα et ἔλκην Neue, vulgo ἐπισταμένη et ἔλκειν.

* 71.

900

"Ἡρων ἐξεδίδαξ' ἐκ Γνάρων τὰν τανυσίδρομον.

72. [29.]

. . . . Ἀλλά τις οὐκ ἔμμι παλιγκότων
ὄργαν, ἀλλ' ἀβάκην τὰν φρέν' ἔχω

73.

. . . . Αὐτὰρ ὄραϊαι στεφανηπλόκενν.

74. [81.]

. . . . Σύ τε κάμος θεράπων Ἔρως.

75. [20.]

901

Ἄλλ' ἔων φίλος ἄμμιν (ἄλλο)
λέχος ἄρνησο νεώτερον·
οὐ γὰρ τλάσομ' ἔγω ξυνοίκην
νέω γ' ἔσσα γεραιτέρα.

Fr. 71. Ald. Cornu Cop. 268 B: Τὴν δὲ αἰτιατικὴν οἱ *Μολεῖς* καὶ μόνου προσθέσει τοῦ *ν* ἐποίουν τὴν *Λητών*, ὡς καὶ ἡ χρῆσις δηλοῖ· Ἡρὼν ἐξεδίδαξε γνάρων * τὴν ἀννοδορόμον· αἰτιατικῶς γὰρ ἔστιν ἀπὸ εὐθείας τῆς Ἡρῶ. Sapphus haud dubie est versus, quem correxi, Hermann Ἡρῶν ἐξεδίδαξεν γνάλων τὰν ἀννοσίδρομον (vel ταναοδόρομον), Ahrens Ἡρῶν ἐξεδίδαξεν ἄγρωστιν ἀννόδρομον, Hartung Ἡρῶν ἐξεδίδαξεν Γνάρω τὰν ταναύδρομον.

Fr. 72. Et. M. 2, 43: Ἀβακίης· . . . κέρηται αὐτῷ Σαπφῶ, οἶον· Ἀλλά τις οὐκ ἔμμεν (DVa ἔμμεν) παλιγκότων ὄργάνων ἀλλ' ἀβακίην τὰν φρένα (DVa παμφρένα) ἔχω, ἀντὶ τοῦ ἡσύχιον καὶ προόν. — ἔμμι et ὄργαν (ὄργαν) emendavit Ursinus, ἀβάκην Neue. Cf. Cram. An. Ox. IV 278, 25.

Fr. 73. Schol. Aristoph. Thesmoph. 401: Νεωτέρων καὶ ἐρωτικῶν τὸ στεφανηπλοκεῖν· πρὸς τὸ ἔθος, ὅτι ἐστεφανηπλόκουν αἱ παλαιαί. Σαπφῶ· ἀνταόρα αἰστεφανηπλόκουν, quae correxi, similiter Hermann. Ahrens αὐτα δ' ὄραϊα (vel αὐτα ἐραῖσ') ἐστεφανηπλόκην, Hartung αὐτα | ὄραϊα στεφανηπλόκενν.

Fr. 74. Maxim. Tyr. XXIV 9: Τὸν Ἔρωτά φησιν ἡ Διοτίμα τῷ Σωκράτει οὐ παῖδα, ἀλλ' ἀκόλουθον τῆς Ἀφροδίτης καὶ θεράποντά εἶναι· λέγει πον καὶ Σαπφοῖ ἡ Ἀφροδίτη ἐν ἄσματι· σύ τε καλὸς θ. Ἔρως, sed cod. Par. μ supra λ exhibit, scribendum igitur κάμους (κάμος) θεράπων Ἔρως, Hermann σύ τοι καλός.

Fr. 75. Stob. Flor. LXXI 4: Σαπφουῖς. et Apostol. II 52, 6. — Quatuor versus discipri, vulgo bini copulantur, qui asclepiadei maiores esse videantur: et priorem quidem facile ad hunc numerum revocaveris, alter plane refragatur. — V. 1. ἄμμιν Neue, vulgo ἀμῖν. — ἄλλο adieci. — V. 2. ἄρνησο, AB ἄρνησον, Neue ἄρνησο. — V. 3. ξυνοίκην, Stob. ξυνοικεῖν, Apost. ξυνοικεῖν. — V. 4. νέω γ' ἔσσα scripsi, nam νέω prorsus necessarium. ἔσσα Vind., οὔσα vulgo, sed AB νε' οὔσα.

76. [42.]

Εὐμορφότερα Μνασιδίκα τᾶς ἀπάλας Γυρίνως.

77. [42.]

Ἄσαροτέρας οὐδαμ' ἐπ', ὧ ῥαννα, σέθεν τύχοισα.

— γεραιτέρα, Vind. γερατέρα, Ursinus γεραιτέρω et supra νεώτερος. — Olim conieci singulos versus ex binis glyconeis constare, itaque v. 1 ἄμμεσιν et v. 2 ξυνοίκην νέφ εὔσα scripsi, contra Ahrens ἄρηησο et ξυνοίκην (Schneidewin auctore Hermanno ξυνοίκην), quod postea ipse improbat, scribens: ἄλλ' ἐ. φ. ἄμμεσιν | λ. ἄ. v. | οὐ γὰρ τλάσομ' ἔγω νέφ | ξυνοίκεται γεφ., unde Hartung ἔγω σοίγε συνοίκεσια γεφ.

Fr. 76. Hephaest. 64: Καὶ τετραμέτρα δὲ (ἀπὸ μείζονος ἰωνικά) ἀκατάλητα διαφόρως συνέθεσαν· καὶ γὰρ τρισὶν ἰωνικαῖς μίαν τροχαϊκὴν τὴν τελευταίαν ἐπήγαγον· καλεῖται δ' Αἰολικόν, ὅτι Σαπφῶ πολλῶν αὐτῶ ἐχρήσατο, οἶον· Εὐμ. κτλ. Ἄσαροτ. κτλ. vulgo haec in unum coniungunt, mihi Hephaestio duorum carminum initia attulisse videtur. — Μνασιδίκα om. Fl. et ut videtur pars codd., sed exhibet A, item Longinus, qui in Prolegom. ad Heph. p. 139 affert hunc versum (ubi S ἄσαρομέτρα Μνασιδικά). — Γυρίνως AP, ut Toup emendaverat, γυρίνω HS Long., γηρίνω E, γυρίνω Fl, γρηίρω Turn., ἀργυρίνω N, γηρίνωσ καὶ C, qui si revera καὶ exhibet, hoc quoque argumento est, versus separandos esse. De hoc nomine cf. Etym. M. 243, 51: Γυρίνῳ (M hic et infra γυρίνῳ). ὄνομα κύριον Λεσβίας κόρης. εἰρηται παρωνύμως παρὰ τὸ γυρίνος, ὃ δηλοῖ τὸν βάτραχον, Γυρίνῳ, ὡς ἔρατος Ἐρατώ, καὶ κλέος Κλειῶ, ὃ δηλοῖ τὸν βάτραχον, Γυρίνῳ, ὡς ἔρατος Ἐρατώ, καὶ κλέος Κλειῶ. Maximus Tyrius XXIV 8 Γύρινναν vocat, quemadmodum Σαπφῶ etiam Ψάπφα dicitur. Denique hunc versum cum insigni scripturae varietate exhibet Cornu Copiae Aldi p. 268 B: Καὶ πάλιν Ἄμορφότερον Μναΐδος, καὶ τῆς ἀπλῶς πυρίνῳσ. ἔστιν ἡ Μναῖς αὐτὴ καὶ ἡ Πυρίνῳ ὀνόματα κύρια. Nomen Μνασιδίκα, quamquam non insolens, tamen non comparat, ubi Sapphus sodales enumerantur: at Μναῖς, quod nomen Aldi grammaticus suppeditat, non minus dubium: hanc puellam ab Ovidio memoratam esse credunt Heroid. XV 15, verum ibi hoc nomen ex manifesta interpolatione ortum: vel sic tamen suspicor legendum esse Εὐμορφότερα, Μναῖ (vel Μναῖσι), δόκεις τᾶς ἀπάλας Γυρίνως. Ahrens Μναῖς, Αἴκα, τᾶς ἄ. Γ. coniecit.

Fr. 77. Hephaestio ib.: ἄσαροτέρας οὐδαμ' ἐπ', ὧ ῥαννα, σέθεν τύχοισα scripsi Hermannum secutus, id quod fere firmat scholiasta, qui dicit: ὃ δὲ θέλει τοιοῦτόν ἐστι· βλαβερωτέρας ἀντὶ τοῦ αὐτῆ (haec tria verba deleo, fuit in marg. adscriptum ἄση vel ἄσα ἀντὶ τοῦ αὐτῆ) οὐδαμῶσ μου (leg. σοῦ) ποτε εἰρήνης σέθεν (leg. Εἰρήνη et deleas σέθεν) ἐπιτυχοῦσα. Libri variant, A ἄσαροτέραςουδαμ' ἀπ' ὦρανα, C ἄσαρωτέρα σουδαμά παρανα, P ἄσαρωτέρας οὐδαμ' ἀπ' ὦρανα, S ἄσαρωτέρας οὐδαμ' παρανα, M ἄσαροτέρας οὐδ' ἄμα πάρανα, N ἄσαροτέρα σοῦ δ' ἄμ' ἐπ' ὦρανα, FIBH ἄσαροτέρα σοῦ δ' ἄμ' ἐπ' ὦρανα. Deinde τυχοῖσα SNH, τυχοῖσαν CPM, τυχοῦσα BFl. Blomfield ἄσαροτέρας οὐδαμά πα, ῥαννά, σέθεν τύχοις ἄν, quod probavit Hermann, nisi quod ῥαννα scripsit, idem tamen etiam οὐδαμ' ἐπ', ὧ ῥαννα proposuit. Ahrens οὐδαμ' ἔτ', ὧ ῥαννα, Hecker τυχοῖσας requirit, Hartung Ἐρανα proprium esse nomen censet, denique Westphal novo modo conformavit, sed non satis assequor, quid sibi velit. Scholiasta autem non legit ὧ ῥαννα, sed proprium nomen Εἰρηνα vel potius Εἰρανα, dicit enim ὡσπερ δὲ Ἀφροδίτη Ἀφροδίτα φασὶ συστήλλοντες τὸ ἄ, οὕτω

78. [44.]

902

Σὺ δὲ στεφάνοις, ᾧ Δίκα, περθέσθ' ἐράταις φόβαισιν,
ὄρπακας ἀνήτοιο συνέρραισ' ἀπάλαισι χέρσιν·
εὐάνθεσιν ἐκ γὰρ πέλεται καὶ χάριτος μακαιῶν
μᾶλλον προτέρην· ἀστεφανώτοισι δ' ἀπυστρέφονται.

79. [43.]

903

Ἔγω δὲ φίλημ' ἀβροσύναν, καί μοι . . . τὸ λάμπρον
ἔρος . . . ἀελίω καὶ τὸ κάλον λέλογχεν.

καὶ τὸ εἰρήνη εἶρηνα. Nomen hoc muliebre hand infrequens, sed ut videtur recentiore demum tempore usitatum: possis coniecere Ἥρινονα, quod nomen alias quoque similiter depravatum, sed nimis hoc incertum, itaque satius duxi nihil novare.

Fr. 78. Athen. XV 674 E: Σαπφῶ δ' ἀπλούστερον τὴν αἰτίαν ἀποδίδωσι τοῦ στεφανοῦσθαι ἡμᾶς, λέγουσα τάδε· Σὺ δὲ στεφάνοις ᾧδικα περθέσθ' ἐρ. φ. ὄρ. ἀνήτω συνέρραις ἀπαλλαγίσῃ (sic Cant. L, ἀπαλλαγίσῃ A) χ. εὐάνθεα γὰρ π. καὶ χάριτες (sic AB, χάριστε Cant. L) μάκαιρα μ. προτέρηνα στεφάνω τοῖσι (sic B, στεφανώτοισι Cant. L) ἀπυστρέφονται (sic Cant. L, ἀπυστρ. B). Ὡς εὐανθέστερον γὰρ καὶ κηχαρισμένον μᾶλλον τοῖς θεοῖς παραγγέλλει στεφανοῦσθαι τοὺς θύοντας. — V. 1. ᾧ Δίκα Welcker, περθέσθ' Seidler. Hermanno non satis fecit Welckeri coniectura, itaque ᾧ δέμα suspicatus est legendum esse, comparans Hesychium: ᾧ δέμα, ᾧ αὐτή, ubi αὐτή corrigit. Ego aliquando conieci Δωρίχα, nam poetriam fratris Charaxi amicam non tantum contumelia affecisse (vid. fr. 138), sed eadem etiam familiariter usum esse mihi videor ex Posidippi versibus apud Ath. XIII 596 C colligere: Δωρίχα, ὅστις μὲν σὰ πάλαι κενόνισθ' ὃ τε δεσμός χαίτης . . . Σαπφῶι δὲ μένουσι φίλης ἔτι καὶ μενέουσιν ᾠδῆς αἱ λευκαὶ φθειγγόμεναι σελίδες. — V. 2. ὄρπακας, vulgo ὄρπακας. — ἀνήτοιο συνέρραισ' scripsi (et συνέρραισ' etiam Schweighaeuser), Ahrens ἀνήτοιο συνόρραισ', Hermann ἀνήτω συνέρραισ', Meineke ἀνήτω συνείρραισ', quod improbandum. Huc respicit Schol. Theocr. VII 63: ἀνητίνοισ δὲ ἐχρῶντο στεφάνοις, ὡς Ἀλκαιοὺς καὶ Σαπφῶ. adde Poll. VI 107 (vid. infra fr. 128). — ἀπάλαισι Casaubonus correxit. — V. 3. εὐάνθεσιν ἐκ γὰρ πέλεται καὶ χάριτος μακαιῶν Μᾶλλον προτέρην scripsi, Athenaei interpretationem secutus: προτέρην χάριτος μακαιῶν satis tuetur προτερεῶν τῆς ὁδοῦ, alia; ἐκπέλεται componas cum Sophocleo ἐκπέλει. Deinde recepi Casauboni emendationem ἀστεφανώτοισι δ' ἀπυστρέφονται, quamquam insolens est structura, nam ἀστεφανώτοις γὰρ ἀπυστρέφονται potius dici oportebat. Locum depravatum alii aliter expeditre conati sunt, Neue εὐάνθεα γὰρ καὶ κηχαρισταὶ μακαίρεσι τοῖσι Μᾶλλον προτέλη', Seidler εὐάνθεα μὲν γὰρ π. κενόχαριστ' ἐς μακαίρας μᾶλλον προτόρην, Hermann εὐανθεῖα γ. π. κ. χάριτες μακαίρα μ. προτόρην, Ahrens εὐάνθεα γὰρ (θεῶν) π. καὶ χάριτος μακαιῶν μ. προτέρην, Hartung εὐάνθεα γὰρ καὶ μεμείληται Χάρισιν μακαίραις μᾶλλον προτόρην. Blass Hermannum sequitur, nisi quod καὶ χάρις ἐς μακαίρας scripsit.

Fr. 79. Athen. XV 687 A: καίτοι Σαπφῶ, γυνὴ μὲν πρὸς ἀλήθειαν οὔσα καὶ ποιήτρια, ὅμως ἠδέσθη τὸ κάλον τῆς ἀβρότητος ἀφελεῖν λέγουσα ᾠδῆ· Ἔγὼ δὲ φίλημ' κτλ. φανερὸν ποιούσα πᾶσιν ὡς ἡ τοῦ ζῆν ἐπιθυμία τὸ λάμπρον καὶ τὸ κάλον εἶχεν αὐτῇ. ταῦτα δ' ἐστίν

80. [45.]

Ὁ πλοῦτος ἄνευ σεῦ γ' ἀρέτα 'στ' οὐκ ἀσίνης πάροιχος.

81. [54.]

Καμ μὲν τε τύλαν κασπολέω.

82. [72.]

Αὔτα δὲ σὺ Καλλιόπα.

83. [86.]

904

Δαύοις ἀπάλας ἐτάρας

ἐν στήθεσιν

οἰκεία τῆς ἀρετῆς. Sapphus locum om. C. — V. 1. ἀβροσύναν B, lege-

batur ἀβροσύναν, praeterea B φίλημι, A φίλημι, Cant. L φιλήμια βροσύναν. — V. 2. ἔρος ἀέλιω A, ἔρο σεαλίω B, ἔροι ἀέλιω Cant. L. Lacunas indicavi, videtur scribendum καί μοι ὕμῳς (vel ὕμοι) τὸ λάμπρον Ἔρος δοκίμοιμ' ἀέλιω κτλ. Sententiam loci explanat Athenaeus. Ad hoc carmen fort. referendum fr. 80. Ahrens . . ἀβροσύναν . . ἔγω δὲ φίλημ', ἔστε κέ μοι τὸ λάμπρον Πρὸς ἀέλιω καὶ τὸ κάλον ἐλόγη, Hartung καί μοι ἔρος τὸ λάμπρον φάος ποτόρην ἀέλιω, ἄς τὸ κάλον ἐλόγηεν. Blass post ἀβροσύναν lacunam statuens καί μοι | τὸ λάμπρον ἔρος ἀέλιω κτλ.

Fr. 80. Schol. Pind. Ol. II 96: Καὶ ἡ Σαπφώ· πλοῦτος ἄνευ ἀρετῆς οὐκ ἀσίνης πάροιχος· ἢ δ' ἐξ ἀμφοτέρων κρᾶσις εὐδαιμονίας ἔχει τὸ ἄκρον· τοῦτο προσεῖναι τῷ Θήρῳι μαρτυρεῖ. quae descripsit Schol. rec. ad v. 93: Καὶ Σαπφώ· ὁ πλοῦτος ἄ. ἄ. οὐκ ἀγαθὸς σύνοικος. ἢ δ' . . ἄκρον κτλ. et Pseudoplut. de nobil. c. 5. Denique Schol. Pyth. V 1: ὁ πλ. ἄ. ἀρετᾶς οὐκ ἀσίνης πάροιχος. — ἄνευ σεῦ γ' ἀρέτα 'στ' emendavi traditam lectionem ἄνευ ἀρετᾶς, antea ἄνευθ' ἔων ἀρέτας scripsi, Neue ἄνευ τᾶς. Non recte homines docti in illis ἢ δ' ἐξ ἀμφοτέρων κτλ. quae scholiastae sunt, Sapphus verba sibi visi sunt deprehendisse, id quod etiam Ahrens animadvertit. Hermann ἄνευθ' ἀρετᾶς οὐκ ἀσίνης πάροιχος | ἢ δ' ἀμφοτέρων κρᾶσις ἔχησι τᾶκρον | εὐδαιμονίας.

Fr. 81. Herodian. περὶ μον. λέξ. 39, 27: τύλη . . μέμνηται Σαπφώ ἐν δευτέρῳ· ἐγὼ δ' ἐπὶ μαλθανᾶν τύλαν σπολέω μέλα (fr. 50)· κᾶν μὲν τε τύλαγκας ἀσπόλεα. οὐ γὰρ ὁ τῆ συνδέσμος. quae emendavi et separavi a fr. 50. Conf. Hesych.: Κασπολέω, ὑποστρέφω, ubi Hermann ἐπιστορέσω correxit (leg. ὑποστορέσω). Μὲν τε i. e. μέντοι secundum epicorum consuetudinem etiam Lesbii poetae adhibent, cf. Fr. adesp. 55 A 2. Adde Hellad. ap. Phot. Bibl. 532 (quamquam is, ubi paraplomatica sit, το in usu fuisse tradit). Antea suspicatus sum formam reduplicatione auctam μὲν τετύλαν restituendam esse, quam suspicionem iam abieci. Seidler, qui coniunxit cum fr. 50, καί μὲν τε τύλα κατασπολέαι, Lehrs scripsit ἀσάμενον τύλα κασπολέω, quod alios sic intellexisse credit, ac si τ' ὕλα scriptum fuerit. Ahrens καὶ ἐν α'· ἐν τὲ τύλα κασπολέοισα, Hartung ἄν τε τύλαν κασπολέη.

Fr. 82. Hephaest. 85: Δύναται δὲ καὶ εἰς τρίτον ἀνάπαιστον διαρεῖσθαι, εἰ ἀπὸ σπονδειᾶν ἄρχοιτο, οἷον τὸ Σαπφοῦς· Αὐτὰ δὲ σὺ Κ. τοῦ προσοδιακοῦ ἐν καὶ τούτῳ εἶδος, τὸ ἐξ ἰωνικοῦ καὶ χοριαμβικοῦ συνημίμενον. Repetit Schol.

Fr. 83. Et. M. 250, 10: Δάω, τὸ κοιμᾶμαι· Σαπφώ· Δαύοις

84. [77.]

Δεῦρο δηῦτε Μοῖσαι, χρύσιον λίποισαι.

*85. [76.]

Ἔστω μοι κάλα πάς, χρυσίοισιν ἀνθέμοισιν
ἐμφέρον ἔχουσα μόρφαν, Κληῆς ἄγαπάτα,
ἀντὶ τὰς ἔγω οὐδὲ Λυδίαν παῖσαν οὐδ' ἔραναν.

86. [80.]

905

. . . . Πόλλα μοι τὰν

Πωλυανάκτιδα παῖδα χαίρον.

ἀπ. κτλ. (V δαύοισα παλλὰς ἐτάρασεν, etiam Miller Misc. 82 ἐτάρασεν) λέγει δὲ Ἡρωδιανός, ὅτι ἀπαξ κεῖται ἡ λέξις παρὰ Σαπφοί. Fort. δαυοισ' scribendum. — ἐτάρας, Hartung ἐράτας.

Fr. 84. Hephaest. 102: Καὶ τὸ ἐξ ἰθυφαλλικῶν δύο ἢ Σαπφῶ πεποίηκε Δεῦρο κτλ. — δηῦτε, δηῦτε Fl et libri, δεῦτε vulgo. — χρύσιον Ahrens, legebatur χρύσειον.

Fr. 85. Hephaest. 95: Ἄλλο ἀσυνάρτητον ὁμοίως κατὰ τὴν πρώτην ἀντιπάθειαν, ἐκ τροχαίου διμέτρου ἀκαταλήκτου καὶ ἰαμβικοῦ ἐφθήμερου, ὅπερ ἐὰν παραλλάξῃ τὴν τομὴν, γίνεται τροχαῖον προκαταληκτικόν ἔστι κτλ. Τούτων δὲ τὸ μὲν δευτερον δηλόν. ἔστιν ἀπὸ τῆς τομῆς, ὅτι οὕτως σύγκειται, ὡς προείρηται, ἐκ τοῦ τροχαίου διμέτρου ἀκαταλήκτου καὶ τοῦ ἐφθήμερου ἰαμβικοῦ (Hephaestio igitur v. 2 videtur ἂ Κληῆς ἄγαπάτα legisse). Τὸ δὲ πρῶτον διὰ τὸ πρὸ συλλαβῆς ἔχειν τὴν τομὴν, γέγνετο προκαταληκτικόν, ἐκ τροχαίου ἐφθήμερου: ἔστι μ. κ. π. καὶ διμέτρον ἀκαταλήκτου τοῦ χρυσ. ἀνθ., τὸ δὲ τρίτον ἐξ ὑπερκαταλήκτου ἀντὶ τ. ἐ. οὐ. Λυδίαν, καὶ βραχνηκαλήκτου παῖσαν οὐδ' ἔρ. Sed sunt hi versus trochaici, nam v. 1 χρυσίοισι et v. 3 Λυδίαν per synizesin sunt pronuntianda, ut carere possimus Hermanni coniectura, qui v. 3 ἀντὶ delet et ἄπασαν corrigit. — V. 1. χρυσίοισιν Ahrens, legebatur χρυσείοισιν. — ἀνθέμοισι, Fl cod. Rhed. ἀνθέμοισιν. — V. 2. ἐμφέρον scripsi, legebatur ἐμφερεῖ. — ἔχουσα. Schol. Fl Turn. ἔχουσα. — μόρφαν, Fl Turn. μορφήν. — Κληῆς ἄγαπάτα scripsi, idem nomen Sapphus matri fuit (Suid. μητρός Κλειδός, et epigr. in IX lyricos Κληῖδος μητρός), quod non a κλέω claudio, sed a κλέω cano descendit, quemadmodum Κλειώ Musa dicta. Cum forma Κληῆς componas πνήμι in Balbillae carmine, nisi forte Κλειδὸς praestat (i. e. Κλέψις). Contra Κλαῖς ἄγαπάτα Neue (Bentley Κλεις ἄγαπάτα), legebatur Κλεις (A κλέϊς) ἄγαπάτα (Fl Urs. ἀγαπητά), Ahrens Κλεις μόνα ἄγαπάτα, Christ Κλέης praefert. Ego psilosin, quam libri tuentur, restitui, sed virgula addita, ne quem crasis lateat. — V. 3. τὰς, ap. Heph. altero loco τὰς, Turn. τὰς δ' et τὰς δ'. — οὐδὲ, Fl cod. Mon. οὐ. — Λυδίαν, Fl altero loco λυδίας, Mon. λιδίαν, — παῖσαν dedi auctore Ahrensi, qui ἄπαισαν desiderat, libri πᾶσαν, om. E pr. Turn. — ἔραναν scripsi accentu retracto, cf. fr. 88. ἐράναν A sec. loco, priore ἔραναν, vulgo ἐραναν, Mon. ἀραναν. Hoc nomine Lesbium dicere videtur Sappho (cf. Mosch. III 90), nam Sapphus hos esse versus apparet.

Fr. 86. Maxim. Tyr. XXIV 9: Νῦν μὲν ἐπιτιμᾷ Σαπφῶ Γοργοῖ καὶ Ἀνδρομέδᾳ, νῦν δὲ ἐλέγχει καὶ εἰρωνεύεται αὐτὰ ἐκείνα τὰ Σω-

87. [53.]

Ζὰ δ' ἔλεξάμαν ὄναρ Κυπρογενήα.

88. [52.]

Τί με Πανθίουις ὦ ῥαννα χελίδων.

89. [31.]

. . . . Ἀμφὶ δ' ἄβροις λασίοις εὖ σε πύνασσειν.

90. [32.]

Γλύκεια μᾶτερ, οὔτοι δύναιμαι κρέκην τὸν ἴστον,
πόθω δάμεισα παῖδος βραδίναν δι' Ἀφροδίταν.

906

κράτους· τὸν Ἴωνα χαίρειν φησὶν ὁ Σωκράτης. πολλά μοι τὰν (cod. Par. τὸν) Πολυάνακτος (cod. Harl. πολυανακτίδα, Par. πολυανακτίδα, sed a m. pr. πολυανακτίδα) παῖδα χαίρειν. Scripsi Πολυανακτίδα, quemadmodum Aeoles πάλυπος dicebant, et ad Alcaeicae strophae legem verba redegī, neque offendit τὰν v. paenultimo extremo, quandoquidem hi versus arcta necessitate vinciti sunt, ut Sappho fr. 28 et Horatius testantur. Hermann, qui Sapphici metri reliquias restituit, π. μ. τὰν Πολυανακτίδαο (i. e. Πολλαν. sive Πουλαν.) | παῖδα χαίρειν scripsit, sed recte se habet Πολυανακτίδα, qui non est genitivus, sed accusativus adiectivi Πολυανακτίς. cf. quae dixi in comm. de mensibus Graec. p. 16. Ceterum Polyanaetis filia utrum Gorgo an Andromeda an alia fuerit, incertum. — χαίρειν Ahrens, vulgo χαίρειν.

Fr. 87. Hephaest. 69: Τῶν δὲ τριμέτρων (ἰωνικῶν ἀνακλωμένων) τὸ μὲν ἀνατάληκτον· Ζαελεξάμαν κτλ. παρὰ τῆ Σαπφοῦ. Ζαελεξάμαν CPA, προσελεξάμην FI, προσελεξάμαν ES Schol., προσεδεξάμαν H, προσελαβάμαν N, emendavit Ahrens Ζὰ δ' ἔλεξάμαν quod secutus sum, nisi forte Ζὰ τ' ἔλ. praestat. Fuit haud dubie carminis principium. — Κυπρογενήα Bentley, Κυπρογέννα CPA, vulgo Κυπρογενεία.

Fr. 88. Hephaest. 66: Καὶ ὅλα μὲν οὖν ἄσματα γέγραπται ἰωνικά. . . . παρὰ Σαπφοῦ· τί με κτλ. — ὦ ῥαννα Is. Vossius, vulgo ὠράνα, E ὠραῖνα, Turn. in calce ὠραῖα. — χελίδων, Gaisford χελιδοῖ, fort. χελιδόν. Ceterum conf. Hesych.: Ὠράνα· χελιδόνων ὄροφή, fort. Ὠραῖνα χελιδόν· ὑποροφία.

Fr. 89. Pollux VII 73: Ἐν δὲ τῷ πέμπτῳ τῶν Σαπφοῦς μελῶν ἔστιν εὐρεῖν· ἀμφὶ λάβροις λασίοις εὖ ἐπύνασσειν. καὶ φασὶν εἶναι ταῦτα συνδόνια κατεστραμμένα. Correxī haec, contra Seidler Sapphicum versum constituit: ἀμφὶ λάβροις εὖ λασίοις πύνασσειν, Hermann . . . ἀμφὶ δ' ἄβροισιν εὖ | λασίοις ἐπύνασσειν, glyconeo et pherecrateo restitutis. Hartung ἀμφ' ἄβροις, ut asclepiadeum versum restitueret.

Fr. 90. Hephaest. 60: Ἔστι δὲ πνικτὸν (ἐν τοῖς ἀντισπαστικαῖς τετραμέτροις καταληκτικοῖς) καὶ τὸ τὴν δευτέραν μόνην ἀντισπαστικὴν ἔχον, ὃ μέτρον ἔγραψεν ἄσματα καὶ Σαπφῶ ἐπὶ τοῦ ἑβδόμου· Γλυκεῖα κτλ. Interpretantur ἐπὶ τοῦ ἑβδόμου (ita C) in libro septimo, at insolens prorsus hoc genus dicendi: atque codd. admodum variant, PES ἐπὶ τῆς ζ', FIHB ἐπὶ τε τοῦ ἑβδόμου, A Turn. ἐπὶ τῆς τοῦ ἑβδόμου, Pauwius ἐπὶ τῆς σί τοῦ ἑβδόμου, i. e. in oda sexta libri septimi,

ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΑ.

91. [73.]

Ἴψοι δὴ το μέλαθρον

Ἰμῆναον

Westphal ἐπὶ τῆς τοῦ ἐβδόμου ἀρχῆς. Corrigendum ἐπὶ τέλους τοῦ ἐβδόμου, compendii ambiguitas peperit errorem. Legebantur igitur haec carmina in calce libri VII, qui quam potissimum metrorum speciem complexus sit; ignoramus. V. 1 affert Et. Gud. 316, 35, ubi καὶ οὔτι, et Et. M. 506, 1 (ubi οὔτι, τὸν om. V, γλυκείου et κέρκειν habet D Call.), et sine p. n. Zonar. 1190 (οὔτι). — V. 1. γλύκεια, P γλυκῆα, C γλυκνα. — κρέκην CPA. vulgo κρέκειν. — ἴστον, λαστὸν Dorv. SFl. — V. 2. πόθῳ, πύθῳ Fl. Dorv. fort. recte. — βραδίαν, conieci βραδίνω.

Fr. 91. Hephaest. 129: Ὅταν δὲ τὸ ἐφύμνιον μὴ μετὰ στροφῆν, ἀλλὰ μετὰ στίχον κέηται, παραλαμβανόμενον ἄλλῳ στίχῳ, μεσόμενιον καλεῖται τὸ ποίημα (haec duo v. delenda), οἷον ἔστι τὸ παρὰ Σαπφοῦ· Ἰψι . . . ἴσος Ἀρηῖ (unde descripserunt Apost. XVII 76a, Arsen. 460, ubi ὕψοι) et auctius Demetr. de Eloc. CLXVIII: Ἔστι δὲ τις ἰδίως χάρις Σαπφικῆ ἐκ μεταβολῆς, ὅταν τι εἰποῦσα μεταβάλληται καὶ ὥσπερ μετανοήσῃ· οἷον Ἰψι δὴ, φησί, τὸ μ. ἀείρατε, τέκτονες· γάμβροδς εἰσέρχεται ἴσος Ἀρηῖ, ἀνδρὸς μεγάλου πολλῶ μείζων· ὥσπερ ἐπιλαμβανομένη ἑαυτῆς, ὅτι ἀδυνάτῳ ἐχρήσατο ὑπερβολῆ καὶ ὅτι οὐδεὶς τῷ Ἀρηῖ ἴσος ἔστί. In prooecdosi haec Bentleium secutus in hexametros redegi, corrigens γαμβρὸς ἐσέρχεται ἴσος Ἀρη, μεγάλω πόλυ μείζων, et coniunxi cum fr. 92. Hartung rursus ad hexametros revocavit Ἰψοι δὴ τὸ μέλαθρον ἀέρρετε τ. ἄ. | ὦ ὕμναιον, ὁ γάμβρος ἐσέρχεται ἴ. Ἀρηῖ | ὕμν ὦ ὕμναι, ἀνδρὸς μ. π. μ. | πέροχος (fr. 92) κτλ., item Westphal, qui ephymnium post v. 1 sustulit. Sed potius sunt versus dactylici breviusculi, quales in popularibus cantilenis usurpari solebant (paroemiacos dixeris), anacrusi modo addita modo omissa, neque obstat Hephaestio, is enim abusive στίχον dixit, ut fieri solet, quem κῶλον vel κόμμα dici oportebat. Est autem v. 3 γάμβρος priore syllaba correpta dictum, vel potius γάβρος scribendum; nam alias quoque, ubi vocalis tribus consonantibus insequentibus corripitur videtur, una de tribus fere sublata est (velut ἀπλακών, ἐσλός), extrita autem hic est secundaria, non principalis littera. Eodem modo Homero subveniendum, nam quod legitur ἀνδροτήτα καὶ ἦβην, ubi Bekker audacissimo novavit ἀρετήτα, sane ἀδροτήτα improbandum, sed sublevandum est numerus scribendo ἀδροτήτα καὶ ἦβην, quam formam non abhorreere a Graeci sermonis proprietate ostendit Hesychius: ἀδρόι, ἀνδρόι· Παμφύλιοι, idque tituli Pamphyliorum confirmant, in quibus ΑΣΠΙΟΝΑ i. e. ἀνδρεῶνα comparet, conspiratque Cypriorum sermo. nam arctam necessitudinem, quae inter utramque intercedit dialectum, etiam haec affectio testificatur; ac similiter in vasculis pictis ΤΙΜΑΣΠΑ alia leguntur. — V. 1. ἴψοι scripsi, ap. Heph. ὕψι (FICPSA ὕψοι, E Rhed. ὕψοι), ap. Dem. ὕψι Viet., νύψω Ald. Par. Farn. Vind. — δὴ, ap. Heph. Fl Rhed. et Arsen. δὲ. — Ἰμῆναον, bis Arsen., Ἰμῆναιον Heph., sed libri Ἰμῆναιον. Forma Ἰμῆναον legitur etiam in epigrammate Cyrenaico ap. Welcker Sylloge 50, 7: οἱ θερήνοισι βοητὸν Ἰμῆναον, οἱ προκελεσθους λαμπάδας ὕστατιον καὶ κενεοῖο λέχους. Westphal requirit comma anapaesticum Ἰμῆναι ὦ, ego, si quid mutandum, malim Ἰμεν Ἰμῆναον, ut versus hymenaeicus restituatur, vid. fr. 107, sed nihil mutō.

ἀέρροετε τέκτοντες ἄνδρες

907

Ἐμῆναον.

γάμβρος ἔρχεται ἴσος Ἄρεινι,

(Ἐμῆναον)

ἄνδρος μεγάλω πόλν μείζων·

(Ἐμῆναον).

92. [69.]

Πέροχος, ὡς ὅτ' αἰοῖδος ὁ Λέσβιος ἀλλοδάποισιν.

93. [35. 133.]

Οἶον τὸ γλυκίμαλον ἐρεῦθεται ἄκρω ἐπ' ὕσδω

Etiam Euripides in Phaethonte carmen nuptiale, quod dactylis et epitrictis constat, exorsus est eodem hoc numero $\bar{\cup} - \bar{\cup} - \bar{\cup}$ Ἐμῆν Ἐμῆν et ἄ τὸν μέγαν, videtur enim Euripides Ἐμῆν correpta priore extulisse. — V. 2. ἀέρροετε Bentley, ἀέρρατε Ahrens, ἀείρετε ap. Heph. C, ἀείρηται P, ἀείρετα A, ἀείρατε EFl Turn. Apost. Ars. Dem. (ubi Ald. ἀνέρρατε). — τέκτοντες, Ahrens τέκτυνες, Ald. Dem. τέκτονα. — ἄνδρες om. Dem. Koechly disserens de Sapphus epithalamiis (Abhandl. I 196 seq.) denuo haec in hexametros redegit ac v. 2 seq. in hunc modum refinxit:

Ἐμῆναιον· ὁ γάμβρος ἐσέρχεται ἴσος Ἄρηι·
οὐ μὰν ἴσος Ἄρηι, μεγάλω δ' ἄνδρος πόλν μείζων,
πέροχος κτλ.

existimans supplementum v. 3 Demetrii verbis commendari. — V. 3. ἔρχεται, Dem. εἰσέρχεται, Seidler ἐσέρχεται. — ἴσος, ap. Heph. Fl ἴσως, et sic Vind. Farn. ap. Dem., Ahrens ἴσος. — Ἄρεινι A, vulgo Ἄρηι, E Turn. Ἄρει, Fl Ars. Ἄρει. Post hunc versum sicut post v. 4 Ἐμῆναον adieci. — V. 4. μεγάλω πόλν Neue, legebatur μέγαν πολλῶ.

Fr. 92. Demetr. de Eloc. CXLVI: Ἐν δὲ παραβολῆς καὶ ἐπὶ τοῦ ἐξέχοντος ἀνδρὸς ἡ Σαπφῶ φησιν· Πέροχος κτλ. ἐνταῦθα γὰρ χάριν ἐποίησεν ἡ παραβολὴ μᾶλλον ἢ μέγεθος· καίτοι ἐξῆν εἰπεῖν, πέροχος ὡσπερ ἡ σελήνη τῶν ἄλλων ἀστρῶν, ἢ ὁ ἥλιος ὁ λαμπρότερος, ἢ ὅσα ἄλλα ἐστὶ ποιητικώτερα. Conf. Eust. II. 741, 16: Ἄλιον Διονύσιον, ὃς καὶ τὸν τῆς παροιμίας Λέσβιον ᾠδὸν Τέρπανδρὸν φησιν ἢ Εὐαινεῖδην ἢ Ἀριστοκλείδην. καὶ Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τῇ Λακεδαιμονίῳ πολιτείᾳ τὸ Μετὰ Λέσβιον ᾠδὸν τὸν Τέρπανδρὸν φησι δηλοῦν. ἐκαλοῦντο δὲ φασὶ καὶ ὕστερον εἰς τὴν ἐκείνου τιμὴν πρῶτον μὲν ἀπογονοὶ αὐτοῦ, εἶτα εἴ τις ἄλλος παρειαῖ Λέσβιος, εἶδ' οὕτως οἱ λοιποὶ Μετὰ Λ. ᾠδὸν, τὸν ἀπλῶς δηλαδὴ Λέσβιον. Permire Kock haec ad Achillem refert, quem Homerus Lesbios celebraverit.

Fr. 93. Scholiasta Hermog. VII 983 ed. Walz: καὶ Σαπφῶ, οἶον κτλ. — V. 1. γλυκίμαλον, Schol. Theocr. XI 39: γλυκύμηλον. . . ἐστὶ γὰρ τι μῆλον γένος. Σαπφῶ· γλυκίμαλον ἐρεῦθεται ὡς ἄκρω ἐπ' ὕσδω (M γλυκὺ τι μᾶλον et ἐπόσδων, Gen. b γλυκύτατον et ἄκρω ἐπ' ὕσδω, cod. Ambr. satis vitiose γλυκὺ τι μᾶλον ἐρεῦθεται ἄκρω σποδῶ, vet. edd. ἄκρω ἐπ' οὐδῶ). Schol. Herm. γλυκὺ μᾶλλον (Ven. μᾶλον). — ἐρεῦθεται Ven., εὐρέθεται Par. 2, εὐρίσκειται Par. 1. — ὕσδω Blom-

ἄκρον ἐπ' ἀκροτάτω· λελάθοντο δὲ μαλοδρόπης,
οὐ μὲν ἐκλελάθοντ', ἀλλ' οὐκ ἐδύναντ' ἐπίεσθαι.

94.

908

Οἶαν τὰν ὑακίνθου ἐν οὔρεσι ποίμενες ἄνδρες
πόσσι καταστείβοισι, χάμαι δ' ἐπιπορφύρει ἄνθος. . .

field, vulgo ὄσδω. — V. 2. μαλοδρόπης Ven., μελαδροπῆς Par. Mon. — V. 3. ἐπίεσθαι. legebatur ἐφικέσθαι, quod non servavi, quamvis in titulo apud Conze Iter Lesb. t. XII A 35 ἀφικομένων sit. Resp. Longus Past. III 33: Καὶ ἐν μῆλον ἐπέπετο ἐν αὐτοῖς ἄκροις ἀκροτάτον, μέγα καὶ καλόν, καὶ τῶν πολλῶν τὴν εὐωδίαν ἐνίκα μόνον. ἔδεισεν ὁ τρυγῶν ἀνελεθεῖν, ἠμέλησε καθελεῖν· τάχα δὲ καὶ ἐφυλάττετο τὸ καλὸν μῆλον ἐρωτικῶ ποιμένι. Adde Himer. I 4: Τὰ δὲ Ἀφροδίτης ὄργια (μόνη) παρῆκαν τῇ Ἀεσβίᾳ Σαπφοῖ, (καὶ) ἔδειν πρὸς λύραν καὶ ποιεῖν (ῶδην) τὸν θάλαμον· ἢ καὶ . . . εἰσῆλθε μετὰ τοὺς ἀγῶνας εἰς θάλαμον, πλέκει παστάδα, τὸ λέχος (Ὀμήρου) στρώνουσι, *ἀγείρει παρθένους, εἰς νυμφεῖον ἄγει καὶ Ἀφροδίτην ἐφ' ἄρματι Χαρίτων καὶ χορὸν Ἑρωτῶν συμπαιζομένη. καὶ τῆς μὲν ὑακίνθω τὰς κόμας σφίγγασα, πλὴν ὅσαι μετώπῳ μερίζονται, τὰς λοιπὰς ταῖς αὔραις ἀφήκεν ὑποκνυαίνειν, εἰ πλήττειεν. τῶν δὲ τὰ πτέργα καὶ τοὺς βοστρύχους χρυσῶ κοσμήσασα πρὸ τοῦ δίφρου σπεύδει πομπεύοντας καὶ δᾶδα κινουήτας μετάρσιον. Et maxime huc pertinet I 16: Σαπφοῦς ἦν ἄρα μῆλῳ μὲν εἰκάσαι τὴν κόρην, τοσοῦτον χαρισμένην τοῖς πρὸ ὄρας δρέψασθαι σπεύδουσαι, ὅσον [οὐδ'] ἄκρῳ τοῦ δακτύλου γεῶσασθαι, τῷ [δὲ] καθ' ὄραν τρυγᾶν τὸ μῆλον μέλλοντι τηρῆσαι τὴν χάριν ἀκμάζουσαν· τὸν νυμφεῖον τε Ἀχιλλεῖ παρουσιῶσαι καὶ εἰς ταύτῳ ἀγαγεῖν τῷ ἦρῳ τὸν νεανίσκον ταῖς πράξεσιν κτλ. Praeterea I 19: Φέρε οὖν εἶσω τοῦ θαλάμου παραγαγόντες αὐτὸν ἐντυχεῖν τῷ κάλλει τῆς νύμφης πέισομεν. ὦ καλή, ὦ χαρίεσσα, πρέπει γάρ σοι τὰ τῆς Ἀεσβίας ἔγκωμια. σοὶ μὲν γὰρ ῥοδόσφυροι Χάριτες χρυσῇ τ' Ἀφροδίτῃ συμπαιζοῦσιν, Ὄραι δὲ λειμῶνας βρόνουσι κτλ. quod ipsum ex hoc Sapphus hymenaeo petatum videtur:

Ὁ κάλα, ὦ χαρίεσσα.

Alia praeterea Hartung edolavit, velut . . . σοὶ μὲν | ῥοδόσφυροι Χάριτες | χρυσῇ τ' Ἀφροδίτῃ | συμπαιζοῦσιν. quemadmodum etiam Kock ista in versus redigere conatus est; at sophista hic potius Anacreontem fr. 2 imitatur. Himerii locum I 4 attigit Koechly, eundem una cum aliis eiusdem sophistae locis examinavit Maehly Mus. Rhen. XXI 301 seq.; utrumque criticum ἄρμα Χαρίτων offendit, at videas Simon. epigr. 119, 10; neque decet huius rhetoris ineptias ad amussim examinare.

Fr. 94. Sapphoni vindicavi, nam omissio poetae nomine leguntur apud Demetrium de Eloc. CVI: Τὸ δὲ ἐπιφώνημα καλούμενον ὀρίζοιτο μὲν ἂν τις λέξιν ἐπικοσμοῦσαν· ἴσθι δὲ τὸ μεγαλοπρεπέστατον ἐν τοῖς λόγοις· τῆς γὰρ λέξεως ἢ μὲν ὑπηρετεῖ, ἢ δὲ ἐπικοσμεῖ. ὑπηρετεῖ μὲν ἢ τοιάδε· Οἶαν . . . καταστείβοισι. ἐπικοσμεῖ δὲ τὸ ἐπιφερόμενον τὸ χάμαι δὲ τε κτλ. ἐπενήνεγκται γὰρ τοῦτο τοῖς προσηνεγμένοις κόσμος σαφῶς καὶ κάλλος. — V. 1. τὰν, vulgo τῆς. — οὔρεσι, Ahrens ὄρεσι, qui quidem postea abiudicare studuit Sapphoni hos versus. — V. 2. καταστείβοισι Schneidewin, v. καταστείβοισι. — χάμαι δ' ἐπιπορφύρει ἄνθος scripsi, legebatur χάμαι δὲ τε πορφύρον ἄνθος, ubi ver-

95. [68.]

Ἔσπερε, πάντα φέρων, ὅσα φαινόλις ἐσκέδασ' αὔως,
φέρεις οἶν, φέρες αἶγα, φέρεις ἄπυ ματέρι παῖδα.

96.

909

Ἀιπάρθενος ἔσσομαι.

bum desideratur, at iners quidquid addideris in proximi versus exordio, velut κάππεσεν, quod olim commendavi. Omnis sententia disticho hoc absolvitur. Quod ἐπιπορφυρίζειν dici solet, Sappho ἐπιπορφυρέω vel potius ἐπιπορφύρημι dixit: nam minus placet χάμαι δέ τε πορφύρει: verbo πορφυρεῖν utuntur Dionys. Perieg. 1122 et novicii poetae, apud Aratum 158 recte Bekker εἰν ἀλλ̄ πορφυρούση pro πορφυρεούση revocavit.

Fr. 95. Et. M. 384, 4: Σαπφώ. Ἔσπερε πάντα φέρων, ὅσα φαινόλις ἐσκέδασ' αὔως. sed auctius exhibet fragmentum Et. Flor. Miller Misc. 129, ubi additur φέρες οἶον φέρεις, οἶνον φέρεις, αἶγα φέρεις ἄποιον μητέρι παῖδα. Eadem in arctum redegit Demetrius de Eloc. CXXI: Φαριεντίζεται δέ ποτε (Σαπφώ) καὶ ἐξ ἀναφοράς, ὡς ἐπὶ τοῦ Ἑσπέρον. Ἔσπερε πάντα φέρεις, φησί, φέρεις οἶν (sic Casaubonus, vulgo οἶνον), φέρεις αἶγα, φέρεις ματέρι παῖδα. Καὶ γὰρ ἐν ταῦθα ἡ χάρις ἐστὶν ἐν τῆς λέξεως τῆς φέρεις ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἀναφερομένης. V. 1 legitur etiam Et. M. 174, 43: Αὔως . . . Σαπφώ (D Σαπφώ ε'). Ἔσπερε, πάντα φέρων κτλ. et Etym. Gud. 212, 43 (Ἔσπερ' ἐς π. φέρων, ὅσα φαινόλις ἐσκ. ἄβως) et 446, 3 (φέσπερε, π. φέρω, ὅσα φαινότερα ἐ. ἠώς). Schol. Eurip. Orest. 1260 (φαινόλις et φαινόλης), denique Cram. An. Ox. II 444, 17 (ubi tantum ὅσα φαινόλης κτλ.). — V. 1. Ἔσπερε Welcker. — φέρων revocavi, solus Demetrius φέρεις, sive diversam secutus scripturam, sive memoriae errore deceptus. Ahrens olim φόρεις, qui hoc partic. etiam v. 2 ubique intulit. — V. 2 nunc demum licuit ope Et. Fl. in integrum restituere: nam φέρεις ἄποιον nihil aliud est quam φέρεις ἄπυ, i. e. *eripis* (non recte Meineke ἄπ ποιάν *e prato*). Vocula ἄπυ apud Demetrium omissa et numero versus et sententiae detrimentum attulit; praeterea metri lex exigit, ut φέρες αἶγα pro φέρες scribatur; quae correctio Doriensibus usitata neque ab Aeolici sermonis proprietate abhorret, quod Cypriorum glossae apud Hesych. arguunt: ἐς ποθ' ἔρες ποθ' ἦμεν Πάφιοι et ἀεικὲς ἄπερες ἀνούεις Κύπριοι, ubi diversa vocabula ἀεικὲς et ἀίτες (i. e. *ἀίτες*, *ἀίτες*) temere conglutinata sunt. De clausula sec. pers. vide ad Alc. 5. Ceterum hoc fr. arguit, Aeolicos poetas in versibus dactylicis cycliis in primo loco praeter pedes disyllabos etiam dactylo usos esse. — Olim varie hunc locum emendare conati sunt, velut Ahrens Ἔσπερε, πάντα φεῖς . . . φεῖς οἶν, φεῖς αἶγα, φεῖς μάτερι παῖδ' (ἀγαπάταν), Hermann ὄσ' ἄ φαινόλις . . . καὶ γὰρ οἶν σὺ φέρεις, φέρεις αἶγα, φέρεσθα δὲ ματρὶ Παῖδα, Hartung αἶγα σὺ οἶν τε φέρεις, σὺ φέρεις καὶ ματέρι παῖδα. Koechly commendavit οἶν σὺ φέρεις τε καὶ αἶγα φέρεις καὶ ματέρι παῖδα.

Fr. 96. Cram. An. Ox. I 71, 19: ὁ δ' Αἰολεὺς τριχῶς Ἄει π. ἔσομαι καὶ αἰεὶ καὶ αἰέν. Ahrens correxit. Cf. Cram. An. Par. III 321, 22: ἀειπάρθενος διὰ τῆς εἰ διφθόγγου γράφεται κοινῶς, Αἰολικῶς δὲ διὰ τοῦ ἰ. Adde Herodian. Epim. 184 ed. Boiss.

97.

Δώσομεν, ἥσι πάτηρ.

98. [38. 110.]

Θυρώρω πόδες ἐπτορόγγυιοι,
τὰ δὲ σάμβαλα πεμπεβόηα,
πίσυγγοι δὲ δέκ' ἐξεπόνασαν.

99. [63.]

Ὀλβιε γάμβρε σοι μὲν δὴ γάμος, ὡς ἄραο,
ἐκτετέλεστ', ἔχης δὲ πάρθενον, ἂν ἄραο.

100. [64.]

910

Μελλίχιος δ' ἐπ' ἰμέρωτῳ κέχνται προσώπῳ.

Fr. 97. Cram. An. Ox. I 190, 19: Ἐσὶ δώσομεν ἡ. π., φησὶν ἡ Σαπφῶ, ἣτι δὲ λέγει Ἀλκυῶν ἀντὶ τοῦ ἥσιν. Prius ἥσι grammatici est.

Fr. 98. Hephaest. 41: Τὸ δὲ τετράμετρον (Αἰολικὸν καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον)· Θυρωρῶ κτλ. Demetrius de Eloc. CLXVII: ἄλλως δὲ σκώπτει (Σαπφῶ) τὸν ἀγροῖκον νυμφίον καὶ τὸν θυρωρὸν τὸν ἐν τοῖς γάμοις εὐτελέστατα καὶ ἐν πεξοῖς ὀνόμασι μᾶλλον ἢ ἐν ποιητικοῖς. ὥστε αὐτῆς μᾶλλον ἔστι τὰ ποιήματα ταῦτα διαλέγεσθαι, ἢ ἄδειν, οὐδ' ἂν ἄρμόσαι πρὸς τὸν χορὸν ἢ πρὸς τὴν λύραν, εἰ μὴ τις εἴη χορὸς διαλεκτικός. Ex hoc carmine videtur petitum, quod habet Synes. Epist. III 158 D: Ὁ δὲ ἀδικούμενος Ἀρμόνιος ἔστιν ὁ τοῦ θυρωροῦ πατήρ, ὡς ἂν εἴποι Σαπφῶ, τὰ μὲν ἄλλα σώφρων καὶ μέτριος ἐν τῷ καθ' ἑαυτὸν βίῳ γενόμενος, ἀλλ' ὑπὲρ εὐγενείας ἀμφισβητῶν τῷ Κίερωπι διετέλεσεν. — V. 1. ἐπτορόγγυιοι Hotchkis, ἐπταθόγγυιοι E Schol. Turn. (in calce ἐπτόγγυιοι), CMPSA ἐπταθορογγυιοι, Fl ἐπταρόγγιοι, Cod. Ming. ἐπταόγγυιοι. — V. 2. σάμβαλα, M σύμβιλα, Turn. σύμβολα. — πεμπεβόηα Schneidewin (postquam ego πεμπαβόηα scripseram), πενταβόεια M Turn., πεντεβόηα CPA, πεντεβόεια vulgo.

Fr. 99. Hephaest. 102: Καὶ τὸ ἐκ χοριαμβικῶν ἐφθμιμερῶν τῶν εἰς τὴν λαμβικὴν κατακλειδα ἡ αὐτὴ ποιήτρια (Σαπφῶ)· Ὀλβιε κτλ.

— V. 1. ἄραο, ἀρᾶο A, ἀρᾶῖ C, ὄρ^σ P, ἄρας cod. Rhed. Mon. — V. 2. ἔχης, ἔχης CP^sA, vulgo ἔχεις. — ἂν ἄραο, ἀνάραο E, ἀναράθ P, ἀναράο A, ἀνάρας Fl^B, ἂν ἀράθ^σ C Mon. Rhed., Hermann bis ἀράσαι, Ahrens ἄρασο scripsit.

Fr. 100. Hephaest. 102: Καὶ ὁ πὸς συνῆψε τὴν λέξιν· Μελιχος δ' ἐφ' ἰμ. κτλ. ubi Fl μελίχρος, N μελίχρος, C μελίχρονος, Turn. με-

λίχρος, P et ut videtur ES μελλίχρος, μελίχρος A. Hermann μελλίχιος, quod nunc recepi. Sappho videtur μελλίχιος ὄχρος dixisse, quod vocabulum proximo versu insequebatur, vel παρθενίχας γέλος. — ἐπ' Turn. Fl, vulgo ἐφ'. — Videtur ex eodem carmine, ex quo fr. 99.

101. [41.]

Ὁ μὲν γὰρ κάλος, ὅσσον ἴδην, πέλεται (ἄγαθος),
ὁ δὲ κ᾿γαθος αὐτίκα καὶ κάλος ἔσεται.

102. [71.]

Ἦρ' ἔτι παρθενίας ἐπιβάλλομαι;

*103. [78.]

Χαίροισα νύμφα, χαίρέτω δ' ὁ γάμβρος.

*104. [34.]

911

Τίω σ', ὦ φίλε γάμβρε, κάλως εἰκάσθω;
ὄρπακι βραδίνῳ σε κάλιστ' εἰκάσθω.

Fr. 101. Galen. Protr. c. 8: Ἄμεινον οὖν ἔστιν, ἐγνωκότας τὴν μὲν τῶν μειρακίων ὄραν τοῖς ἡρῖνοις ἀνθεσιν εἰκνύαν, ὀλιγοχρόνιον τε τὴν τέρψιν ἔχουσαν, ἐπαινεῖν τε τὴν Λεσβίαν λέγουσαν. Ὁ μὲν γὰρ κ. ὅσσον ἰδεῖν πέλεται, ὁ δὲ κ᾿γ. αὐ. καὶ κ. ἔσται. πεῖθεσθαι δὲ καὶ Σόλωνι τὴν αὐτὴν γνώμην ἐνδεικνυμένην. — V. 1. ἴδην Ahrens, v. ἰδεῖν. — ἄγαθος adieci, Hermann κάλος. — V. 2. ἔσεται Hermann, vulgo ἔσται, quod servans Ahrens v. 1 πέλετ' αἰ scripsit.

Fr. 102. Apollon. de Coni. in Bekk. An. II 490: Ἦρα· οὗτος κατὰ πᾶσαν διάλεκτον ὑπεσταλμένης τῆς κοινῆς καὶ Ἀττικῆς ἦρα λέγεται. Ἦρ' ἔτι π[αρ]θενίης ἐπ., Σαπφώ. Schol. Dionys. Thrac. ib. 968: Ὁ ἄρα ἐρωτηματικὸς ὢν μὴνύει τὸ ἄ, συλλογιστικὸς δὲ βραχύνει· τρέπεται δὲ ἐκατέρου τὸ ἄ εἰς ἦ, τὸ μὲν μακρὸν παρ' Αἰολέσων οὕτως. Ἦρ' ἔτι παρθενικὰς ἐπ. — παρθενίας scripsit Hermann, Hartung παρθενίαν vel παρθενία, σ' ἐπιβάλλομαι. Ego conieci παρθενίαις, ratus eodem modo hunc versum explicandum esse, quo Theocritus qui dici solet scripsit XXIII 26: ἄρτι δὲ χαίρειν τοῖσι τοῖς προθύροις ἐπιβάλλομαι.

Fr. 103. Hephaest. 25: Καταληκτικὰ δὲ (μέτρα), ὅσα μεμειωμένον ἔχει τὸν τελενταῖον πόδα· οἶον ἐπὶ ἰαμβικῷ· Χαίροισα κτλ. Χαίροισα Fl Turn., sed in calce χαίροις ὦ, C χαίροις ἀνύμφα, B2MEPA χαίροις ἀνύμφα, unde Neue χαίροισθα, probabiliter, siquidem versum hunc ex carminis exordio depromptum esse aliorum exemplorum multitudo suadere videtur. Equidem auctor essem, ut χαίροις ἂ νύμφα scriberetur, si certum esset Aeolenses hanc articuli formam, quae supra fr. 52. 53 producta est, etiam subinde corripuisse: sed apud Pindarum Ol. I 89 quod boni libri exhibent quodque tuitus est Mommsen ἂ τέκε λαγέτας, in hoc poeta prorsus solitarium est. Quod Demetrius de eloc. CLI affert Δέλφω παιδίον ὑμῶν ἂ κύων φέρει incertum, utrum ex carmine an ex pedestri sermone sit petitum.

Fr. 104. Hephaest. 41: Πεντάμετρα δὲ (Αἰολικὰ) καταληκτικὰ εἰς δυσύλλαβον· Τίω κτλ. — V. 1. τίω Neue, codd. τίω, (Cod. Ming. 489 τί ἦς), Pauw τίω. — V. 2. ὄρπακι A, rell. ut videtur ὄρπακι. — κάλιστ' scripsi, vulgo μάλιστ', A σὲ μάλιστ'.

105. [49.]

. . . . Χαῖρε, νύμφα,
χαῖρε, τίμιε γάμβρε, πόλλα.

106. [65.]

Οὐ γὰρ ἦν ἀτέρα πάϊς, ᾧ γάμβρε, τοιαῦτα.

*107. 108.

Ἔσπετ' Ἰμῆναον.

Ἦ τὸν Ἀδώνιον.

109. [51.]

912

A. Παρθενία, παρθενία, ποῖ με λίποις' ἀποίχη;

B. Οὐκέτι ἦξω πρὸς σέ, οὐκέτι ἦξω.

Fr. 105. Serv. Virg. Georg. I 31: „*Generum vero pro marito positum multi accipiunt iuxta Sappho, quae in libro, qui inscribitur Ἐπιθαλάμια, ait χαῖρε κτλ. ἀντὶ τοῦ νυμφίε. Pollux III 32: Σαπφῶ μέντοι καὶ τὸν ἄνδρα αὐτὸν γαμβρὸν καλεῖ. — V. 2. Cf. Julian. Ep. LX: χαῖρε δὲ καὶ αὐτὸς ἡμῖν πολλά, καθάπερ καλῆ Σαπφῶ φησιν. In edit. 1 χαῖρε τ. γ. χαῖρε πόλλα scripsi. Hermann existimat idem metrum esse, quod fr. 99 et scripsit:*

Χαίρετε (vel Χαῖρε δὲ) νύμφα, χαῖρε, τίμιε γαμβρέ, πολλά.

Fr. 106. Dionys. de comp. verb. c. XXV: τὸ συμπλεκόμενον τοῦτω πάλιν κῶλον ἐκ δυοῖν συνέστημε μέτρων. „Μῆτε μικρὸν ὀρῶντά τι καὶ φαῦλον ἀμάρτημα, ἐτοιμὸς οὕτως ἐπὶ τούτῳ.“ Εἴ γέ τοι Σαπφικόν τις ἐπιθαλάμιον τοῦτί. Οὐ γὰρ ἑτέρα ἦν (cod. Reg. I Colb. Ald. vñ) παῖς, ᾧ γ, τοιαῦτα καὶ τοῦ κωμικοῦ τετραμέτρον, λεγομένου δὲ Ἀριστοφανείου τοῦδε. „Ὅτ' ἐγὼ τὰ δίκαια λέγων ἦνθον καὶ σωφροσύνη νερόμιστο.“ τούς τε τελευταίους πόδας καὶ τὴν κατάληξιν ἐμβαλὼν συνάψαι τοῦτον τὸν τρόπον. „Οὐ γὰρ ἑτέρα ἦν παῖς, ᾧ γάμβρε, τοιαῦτα. καὶ σωφροσύνη νερόμιστο,“ οὐδὲν διοίσει τοῦ. „Μῆτε μικρὸν . . . ἐπὶ τούτῳ.“ Correxerit Blomfield, nisi quod ἀτέρα scripsi. Sed praeterea malim οὐ γὰρ ἦν ἀτέρα vñ παῖς. Ahrens οὐ γὰρ ἀλλοτέρα vñ Παῖς, ᾧ γαμβρέ, τοιαῦτα.

Fr. 107 et 108. Plotius 266: „Hymenaicum dimetrum dactylicum Sapphicum monoschematistum est: semper enim duobus dactylis constat: TECZEPTMHNIONTΩNANΔIONION. ita cod. A, nec valde discrepat B TEECEPTIAHNIONΩTONANΔIONION. Fr. 107 ἔσπετ' Ἰμῆναον scripsi, quod propius abest atraditis litteris, quam quod antea exhibui Ἰμεν Ἰμῆναον, — Fr. 108, quod iam Scaliger restituit, fortasse confictum est ex Fr. 63: vel forma Ἀδώνιος possit novicia videri, quam Latini potissimum inde a Plauti saeculo frequentant. Si grammatico Bekk. An. I 346 fides, principes veteris comoediae ea usi sunt, sed Meinekio Fr. Com. II 2, 694 locus vitium contraxisse visus est, quem etiam Cobet tentavit: ego ea de re nihil decernere audeo, sed principalis forma haud dubie Ἀδώνιος, unde Cypriorum sermone Ἀδωνις evanuit latiusque propagatum.

Fr. 109. Demetr. de Eloc. CXL: Αἰ δὲ ἀπὸ τῶν σχημάτων χάρι-

* 110.

"Ἄλλαν μὴ καμειστέραν φρένα.

111.

Φαίνεται Ἰοι κῆνος.

112. [95.]

Ὡτω πόλυ λευκότερον.

113. [98.]

Μῆτ' ἔμοι μέλι μῆτε μέλισσα.

τες, δῆλαί εἰσι καὶ πλείοται παρὰ Σαπφοῦ· οἶον ἐκ τῆς ἀναδιπλώσεως, ὅπου νύμφη πρὸς τὴν παρθενίαν φησί· Παρθενία, π., ποῖ με λιποῦσα οἴχῃ; ἢ δὲ ἀποκρίνεται πρὸς αὐτὴν τῷ αὐτῷ σχήματι· Οὐκ ἔτι ἦξω πρὸς σέ, οὐκ ἔτι ἦξω, πλείων γὰρ χάρις ἐμφαίνεται, ἢ εἴπερ ἀπαξ ἐλέχθη καὶ ἀνευ τοῦ σχήματος. καίτοι ἡ ἀναδιπλωσις πρὸς δεινότητος μάλλον δοκεῖ εὐρησθαι, ἢ δὲ καὶ τοῖς δεινότητος καταχοῆται ἐπὶ χάριτος. — V. 1. λιποῦσ' ἀποίχῃ Blomfield scripsit, quod iam secutus sum, quandoquidem Lesbii poetae numerorum complemento usi esse videntur, quod desiderat tradita scriptura λιποῦσ' οἴχῃ, qui tum demum iustus erit versus, ubi silentium vel adiectivum temporis admiseris. — V. 2 aegre restitui potest. fortasse:

οὐκέτι, νύμφα, προτὶ σ' ἔξω, προτὶ σ' οὐκέτ' ἔξω.

Koehly parum commode οὐκέτι πρὸς σ' οὐκέτι πρὸς σ' ἦξω ἀπαξ λίποισα, Seidler οὐκέτι (Σαπφοῦ) ποτὶ σ' ἔξω ποτὶ σ' οὐκέτ' ἔξω, Hermann (χαῖρε φίλα), οὐ γὰρ ἔτ' ἔξω προτὶ σ', οὐκέτ' ἔξω, Ahrens οὐκέτι σ' εἴξω, οὐκέτι σ' εἴξω, Hartung οὐκέτ' ἀπίξω ποτὶ σ', ᾧ νύμφα, ποτ' οὐκέτ' ἔξω. Koenius πρὸς σε, quod Aeolensibus tribuit Greg. Cor. 585 (cf. ib. 681) vel quod Hesychius exhibet πέρ σε· πρὸς σε restituendum censuit.

Fr. 110. Herodian. περὶ μόν. λέξ. 26, 21: ἐφυλαξάμην δὲ διαλέκτους διὰ τό' ἄλλα (fr. 35) . . . καὶ ἄλλαν μὴ καμειστέραν φρένα. Sapphoni tribui, sed locus quomodo corrigendus sit incertum, ἄλλαν κἀβακιστέραν φρένα, quod conieci, improbandum, quoniam Sappho tetrametris trochaicis non est usa. Ahrens ἄλλαν, μῆτι κατ' ἀμμετέραν φρένα, nunc δαλλᾶν praeoptat, vid. fr. 35. Hartung ἄλλὰ μὴ κατ' ἀσφέτεραν φρένα.

Fr. 111. Apollon. de pron. 366 A: Αἰολεῖς σὺν τῷ F· φαίνεται Ἰοι κῆνος. Σαπφῶ. Male vulgo referunt ad fr. 2.

Fr. 112. Athen. II 57 D: Σαπφῶ δ' αὐτὸ (τὸ ὄν) τρισυλλάβως καλεῖ . . . καὶ πάλιν ὄϊον π. λ. Idem Eustath. 1686, 49. ὦτω Ahrens. Ceterum conf. quae adnotata sunt ad fr. 56.

Fr. 113. Moschopul. Opusc. 86 ed. Titz.: παροιμία . . . ὡς παρὰ Σαπφοῦ· μῆτ' ἔμοι μ. μ. μέλισσα (cod. μάλισσα). Adde Tryphon. ap. Walz Rhet. VIII 760 (ubi MA item μάλισσα). Cf. etiam Diogenian. VI 58 (μηδὲ μέλι, μηδὲ μελίσσας). Arsen. 354. Apostol. XI 46. Paroemiogr. T. II 39. ed. Gott. Germana proverbii forma haud dubie fuit Μῆ μοι μέλι

114. [85.]

913

Μὴ κίνη χέραδας.

115. [13.]

Ὅπταις ἄμμε.

116. [82.]

Ἡμιτύβιον σταλάσσω.

117. [89.]

Τὸν φὸν παῖδα κάλει.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

118. [137.]

*Παῖδες, ἄφρονος εἰῶσα τόδ' ἐννέπω, αἶ τις ἔρηται,
φωνὰν ἀκαμάταν κατθεμένα πρό ποδῶν·
Αἰθοπία με κόρα Λατοῦς ἀνέθηκεν Ἀρίστα*

914

μήτε μελίσσας, neque videtur Moschopulus Sapphus locum recte satis memoriae prodidisse.

Fr. 114. Schol. Apoll. Rhod. I 1123: χέραδος ἢ τῶν βραχέων λίθων συλλογή . . . ἢ χεράδες (L ut videtur χέραδες) λέγονται οἱ μικροὶ σωροὶ τῶν λίθων· φησὶ Δημήτριος ὁ Σηήσιος τὴν διάλεκτον Ἀπολλωνιατῶν εἶναι τῶν ἐν Πόντῳ· μνημονεύει καὶ Σαπφῶ· Μὴ κενὴ χεράδος· καὶ Ὅμηρος· ἄλις χεράδος περιχεύας· χεράδος δὲ ὁ τῶν λίθων σωρός. Et. M. 808, 35: μὴ κίνει χεράδας. ut dubitari possit, utrum χέραδος an χέραδας (i. e. χεράδας) sit legendum. — κίνη Ahrens restituit.

Fr. 115. Apoll. de pron. 387 A: Ἄμμε Αἰολεῖς· ὄπταις ἄμμε Σαπφῶ πρώτῳ. — ὄπταις Ahrens restituit.

Fr. 116. Schol. Aristoph. Plut. 729: Ἡμιτύβιον· ἀντὶ τοῦ σουδάριον, ὅστις ἡμιτριβὲς λινοῦν τι ὄσον ἐκμαγεῖον· καὶ Σαπφῶ· ἡμ. σταλάσσω, recte Hemsterhuys σταλάσσω. cf. Suid. v. ἡμιτύβιον.

Fr. 117. Apollon. de pron. 396 B: Αἰολεῖς μετὰ τοῦ φ κατὰ πᾶσαν παῶσιν καὶ γένος· τὸν εον π. καλεῖ. Σαπφῶ. φὸν Volger, Bekker φὸν scripsit. — κάλει Ahrens, legebatur καλεῖ.

Fr. 118. Anthol. Pal. VI 269. A: Ὡς Σαπφοῦς· Corr. εἰς τὸ ἀντιβόλιν οὐ κεῖται τοῦ κρηοῦ Μιχαηλῆ· πόθεν οὖν ἐγράφη οὐκ οἶδα. praeterea in sin. marg. adscripsit notam, ζητεῖ et ΠΕΡΙCΣΩΝ, in d. marg. ΟΛΟCΦΑΑΤΩΝ. Dixerunt de hoc epigrammate Keil Anal. Epigr. 117 seq. Meineke Del. Epigr. 226. Hecker Comment. Crit. in Anth. I 150 et II 125. Neque in hoc neque in sequentibus epigrammatis Aeolicam revocavi dialectum. — V. 1. παῖδες, Dorville παιδνή, non improbante Iacobso. — εἰῶσα, cod. P εἰῶσα. — τόδ' scripsi, cod. τετ', Dorville τάδ', Iacobs εἰῶσά τ' ἔτ', O. Schneider εἰῶσά γ' ἔτ', Meineke τότ', Hecker εἰῶσ' ἄπερ vel εἰῶσ' ἄτε φεννέπω. — αἶ τις ἔρηται, cod. P αἰτίσερητα. — V. 3. Αἰθοπία με κόρα, cod. αἰθιοπία με κόραι. —

Ἑρμοκλειδαία τῷ Σαοναΐαδα,
 ὃ σὰ πρόπολος, δέσποινα γυναικῶν ἧ σὺ χαρεῖσα
 πρόφρων ἀμετέραν εὐκλείσον γενεάν.

119. [138.]

Τιμάδος ἄδε κόνις, τὰν δὴ πρὸ γάμοιο θανοῦσαν
 δέξατο Φερσεφόνας κνάνεος θάλαμος,
 ἄς καὶ ἀποφθιμένας πᾶσαι νεοθᾶγι σιδάρω
 ἄλικες ἱμερτὰν κρατὸς ἔθεντο κόμαν.

120. [139.]

Τῷ γριπεῖ Πελάργωνι πατὴρ ἐπέθηκε Μενίσκος
 κύρτον καὶ κόπαν, μνᾶμα κακοζοῖας.

Ἄριστα Keil et Meineke, Bentley Ἄριστα, cod. P ἄριστα. — V. 4. Ἑρμοκλειδαία τῷ Σαοναΐαδα scripsi, id est filia Hermoclidis, cuius pater Saonaïades fuit: cod. P Ἑρμοκλείταιο τῶς ἄν ἀΐαδα, Bentley Ἑρμοκλείταιο τῷ Σαιωνιάδα, rectius Dorville Σαοναΐαδα, quod iam recepi, cum antea Keilium secutus Σαῦνηΐαδα scripsissem, quae quidem forma non satis auctoritatis habet: sane Boeoti Σάμμιλος pro Σάμηλος dixerunt, item Thessalis Σανσι— pro Σώσι (Σάοσι—) fuit in usu, sed in soluta forma Σαο— Σαοσι— Aeolenses ὄ, quam diphthongus flagitat, ascivisse, non est verisimile. Meineke ἄ Ἑρμοκλείδα τῷ Σανλαΐαδα, Hecker ἄ Ἑρμοκλείταιο τῷ Σαῦνηΐαδα. Ego antea proposui ἄριστα (hoc etiam Neue commendavit) Ἑρμῶ καλλίστα τῷ Σαῦνηΐαδα, collato Pausania I 29, 2, sed ibi Pamphos potius quam Sappho testis adhibetur, vide infra p. 139 sq. — V. 5. σὰ, cod. P σᾶ. — ἧ σὺ, cod. P α σν. Hecker ᾧ σὺ. — V. 6. εὐκλείσον, cod. P εὐκλεισον. Prorsus incredibilia commentus est Hartung, qui scripsit v. 1 πάγας ἄφανος (h. e. opinor πηγᾶς, nam truncum vel rupem interpretari videtur), v. 3. Λάτως ἀνέθακεν Ἄριστα, Ἑρμοκλείταιο παῖς τῷ Σαῦδαΐατα, quod ad montis nomen Σαῦδηγη refert.

Fr. 119. Anthol. Pal. VII 489. A Σαπροῦς. C εἰς τιμάδα ὁμοίως πρὸ γάμον τελετήσασαν. Τιμᾶς alias non legitur, sed idem fere est, quod Τίμη, quod nomen in usu fuisse testatur Arcadius 110, 15: Τίμη δὲ τὸ κύριον βαρύνεται. hinc apud Hesychium Τιμαδία· μικρὰ Τίμη scribo, ubi legitur τιμή, falso enim Τιμάδιον in ipsa glossa restituunt; ceterum hanc quoque Hesychii glossam ex Lesbio carmine petitam esse testantur formae Ἰραδῖος, Τινάδιος, aliaeque similes; adde Ptolem. Hephaest. p. 198 West. Τεττιγεδαίας τῆς Μορναίας, ubi Τεττιγαδίας scribendum videtur. — V. 1. ἄδε, cod. P ἄδε. — θανοῦσαν, Brunck θανοῖσαν. — V. 3. ἀποφθιμένας, cod. P ἀπό φθιμένας, videtur ἄς καὶ ἐπὶ φθιμένας vel ἧ καὶ ἐπὶ φθιμένας scribendum, Hecker κατ' ἀποφθιμένας. — νεοθᾶγι σιδάρω Iacobs, cod. νεοθαγεῖσιδηρω, Plan. νεοθηγῆ χαλκῶ. Imitatus est Andronicus Anth. P. VII 181: ἄ δὲ σέθεν φθιμένας πολιοὺς νεοθῆγι σιδάρω κείρατο γηραλέας ἐκ κεφαλῆς πλοκάμους.

Fr. 120. Anthol. Pal. VII 505 a m. sec. in rasura: Εἰς πελάργωνα Σαπροῦς, fuit antea εἰς θρασόν τινα. — V. 1. γριπεῖ, Cod. P γριππεῖ. — ἐπέθηκε, Plan. ἀνέθηκε. — Μενίσκος Plan., μερίσκος cod. P. — V. 2. κακοζοῖας Scaliger, cod. P κακοζῶας, Plan. κακοζῶτας. Qui

121. [92.]

915

Athen. XII 554 B: Φυσικὸν γὰρ δὴ τι τὸ τοὺς οἰομένους εἶναι καλοὺς καὶ ἀραιοὺς ἀνθολογεῖν, ὅθεν αἶ τε περὶ τὴν Περσεφόνην ἀνθολογεῖν λέγονται· καὶ Σαπφῶ φησιν ἰδεῖν ἄνθε' ἀμέργουσαν παῖδ' ἄγαν ἀπαλάν (sic B, vulgo ἀπαλήν) cf. Eudoc. 352. Hermann ἄνθε' ἀμέργοισαν . . . παῖδ' ἄγναν ἀπαλάν, Emperius ἄγανᾶ παλάμα, quod omnino improbandum.

122. 123. [96.]

Demetr. de eloc. 162: Τοῦ δὲ αὐτοῦ (τῆς ὑπερβολῆς) εἶδους καὶ τὰ τοιαῦτά ἐστιν ὑγιέστερος κολοκύντης καὶ φαλακρότερος εὐδίας, καὶ τὰ Σαπφικά· Πόλυ πάντιδος ἀδυμελεστέρα (sic Vind. Ald., v. ἄδυμ.), χρύσω χρυσοτέρα. πᾶσαι γὰρ αἶ τοιαῦται χάριτες ἐκ τῶν ὑπερβολῶν εὗρηται, καίτοι διαφέρουσιν. et χρύσω χρυσοτέρα Demetrius iam supra attulit 129. Cf. Gregor. in Hermog. Rhett. Walz. VII 1236: Αἰσχρῶς μὲν κολακεύει τὴν ἀκοὴν ἐκεῖνα, ὅσα εἰσὶν ἐρωτικά, οἷον τὰ Ἀνακρέοντος, τὰ Σαπφουῶς, οἷον γάλακτος λευκοτέρα, ὕδατος ἀπαλωτέρα, πηκτικῶν ἐμμελεστέρα, ἵππου γαυροτέρα, ῥόδων ἀβροτέρα, ἱματίου ἑανοῦ μαλακωτέρα, χρυσοῦ τιμιωτέρα. Ex his exemplis Lesbiae poetriaae fortasse vindicandum

— ἱματίω — ὕανω μαλακωτέρα.

cf. Buttman Lexil. II 13. Neque enim haec infegrum versum efficiunt, quandoquidem binae tripodiae logaoedicae ubi consociantur, dactyli locus variari solet, ut fit in Aesclepiadeo. — Componas cum his Sapphicum fr. 112 ὦτω πόλυ λευκότερον, fr. adesp. 76 ναρκίσσον τερενώτερον, et quae ex Sophrone attulit Et. M. 256, 33 προβάτου προβάτερον (ita verissime Ahrens correxit) et οὐδὲ οἴτερον. Novicii poetae talia frequentant.

124.

Demetr. de eloc. 166: Διὸ καὶ ἡ Σαπφῶ περὶ μὲν κάλλους

olim Sapphus epigrammata collegerunt, eos consentaneum est traditionem plus minusve probabilem secutos esse, sed hoc epitaphium plane alienum manifesto errore Lesbiae poetriaae adscribitur, quemadmodum plurimi errores id genus in Anthologia deprehenduntur. Carmen est novicium, haud dubie demonstrativum, et quemadmodum filii nomen Πελάγιος a professione est repetitum, ita etiam patri perspicuum nomen inditum fuisse conicias: nam traditum parum certum esse vel scripturae varietas arguit: pater agricola videtur fuisse, non piscator, quandoquidem filius γριπεύς dicitur.

ἄδουσα καλλιεπής ἐστὶ καὶ ἠδεῖα, καὶ περὶ ἐρώτων δὲ καὶ ἔαρος (sic Gale, v. ἄερος) καὶ περὶ ἄλκνόνος, καὶ ἅπαν καλὸν ὄνομα ἐνύφανται αὐτῆς τῇ ποιήσει, τὰ δὲ καὶ αὐτῇ εἰργάσατο. Fortasse verba καὶ περὶ ἐρώτων . . . ἄλκνόνος statim post verba περὶ μὲν κάλλους collocanda sunt.

125. [97.]

Maxim. Tyr. XXIV 9: Διοτίμα λέγει, ὅτι θάλλει μὲν Ἔρωσ ἐνπορῶν, ἀποθνήσκει δὲ ἀπορῶν· τοῦτο Σαπφῶ ξυλλαβοῦσα εἶπε γλυκύπικρον (vide fr. 90) καὶ ἀλγεσίδωρον· τὸν Ἔρωτα Σωκράτης σοφιστὴν λέγει, Σαπφῶ μυθοπλόκον. Vocabuli ἀλγεσίδωρος satis insolens figura; ἀλγεσίθυμος, quod in Orphicis carminibus legitur, specie quidem simile, reapse dispar: nam hoc a verbo descendit, Sapphicum a nomine, i. e. ἄλγεσι δωρούμενος.

126. [105.]

Julian. Epist. XVIII: Ἴνα σέ, τὸ μέλημα τοῦμόν, ὡς φησιν ἢ Σαπφῶ, περιπνύζωμαι. Cf. Theodorus Hyrtacenus in Epist. 15, 40 (Codd. Bibl. Reg. Paris. T. V): καὶ καταπαῦσαι πρὸς σέ, τὸ ἐμὸν μέλημα, Σαπφῶ φησιν ἢ σοφή. Sappho τὸ μέλημα ὤμων dixerat.

127.

Aristid. I 425: Τὸ ὑπὲρ πάσης τῆς πόλεως ἐστηκὸς γάνος, οὐ διαφθεῖρον τὰς ὄψεις, ὡς ἔφη Σαπφῶ, ἀλλ' ἀῖξον καὶ στέφον καὶ ἄρδον ἅμα εὐθυμιά· ὑακινθίνῳ μὲν ἄνθει οὐδαμῶς ⁹¹⁶ ὅμοιον, ἀλλ' οἶον οὐδὲν πώποτε γῆ καὶ ἥλιος ἀνθρώποις ἔφηναν. Non recte Nauck haec refert ad Sapph. 2, 11.

128. [119.]

Pollux VI 107: Ἀνακρέων . . . στεφανοῦσθαί φησιν καὶ ἀνήτῳ, ὡς καὶ Σαπφῶ (fr. 78 v. 2) καὶ Ἀλκαῖος· οὗτοι δὲ ἄρα καὶ σελίνοις.

129. [120.]

Philostr. Imagg. II 1: Τοσοῦτον ἀμιλλῶνται (αἱ παρθέναι), ῥοδοπήχεις (hoc legitur fr. 65) καὶ ἐλικώπιδες καὶ καλλιπάροιοι καὶ μελίφωνοι, Σαπφοῦς τοῦτο δὴ τὸ ἠδὺ πρόσφθεγμα. Paulo aliter Aristaeon I 10: Πρὸ τῆς παστάδος τὸν ὑμέναιον ἦδον αἱ μουσικώτεροι τῶν παρθένων καὶ μελιχόφωνοι (Sappho, si hoc vocabulo usa est, μελλιχόφωνοι dixit), τοῦτο δὴ Σαπφοῦς

τὸ ἥδιστον φθέγμα. Difficilis optio: nam poterat utrumque recte dici. Adrastum, cuius γλώσσαν Tyrtaeus XII 8 μελιχόγηρον appellavit, Plato in Phaedrō μελίγηρον nuncupat. Maior tamen Philostrati auctoritas, quam etiam Antipater Sidonius Anth. Pal. IX 66 videtur firmare: Μναμοσύναν ἔλε θάμβος, ὅτ' ἔκλυε τὰς μελιφώνου Σαπφούς. adde Mosch. I 9: ὡς μέλι φωνά et Theocrit. V 82.

130.

Liban. Or. T. I 402 ed. Reiske: εἰ οὖν Σαπφὴ τὴν Λεσβίαν οὐδὲν ἐκάλυπεν εὐξασθαι νύκτα αὐτῇ γενέσθαι διπλασίαν, ἐξέστω κάμοι τι παραπλήσιον αἰτῆσαι. Χρόνε, πάτερ ἐνιαυτοῦ καὶ μηνῶν, ἔκτεινον ἡμῖν τοῦτ' ἐτος ἐφ' ὅσον οἶόν τε πλείστον, ὥσπερ ὅτε Ἡρακλῆς ἐσπείρετο, τὴν νύκτα ἐξέτεινας. Tres continuas noctes cum Iuppiter Alcmenae connubio usus esse feratur (hinc Hercules τριέσπερος λέων dictus Lycophroni v. 33), coniicias Sapphonem νύκτα τριπλασίαν dixisse.

131. [123.]

Strabo XIII p. 615: Εἴτ' ἐν ἑκατὸν σταδίοις (ἀπ' Ἐλαίας πόλεως Αἰολικῆς) ἡ Κάνη, τὸ ἀνταῖρον ἀκρωτήριο τῷ Λέκτῳ καὶ ποιοῦν τὸν Ἀδραμυτηνὸν κόλπον, οὗ μέρος καὶ ὁ Ἐλαιτικός ἐστι. Κάναι δὲ πολίγχιον Λοκρῶν τῶν ἐκ Κύνου, κατὰ τὰ ἄκρα τῆς Λέσβου τὰ νοτιώτατα, κείμενον ἐν τῇ Καναίᾳ· αὕτη δὲ μέχρι τῶν Ἀργινοῦσσῶν διήκει καὶ τῆς ὑπερκειμένης ἄκρας, ἣν Αἰγά τινες (Αἰγᾶ D, αἰγαν hoz) ὀνομάζουσι ὁμωνύμως τῷ ζῳφ' δεῖ δὲ μακρῶς τὴν δευτέραν συλλαβὴν ἐκφέρειν Αἰγᾶν (αἰγᾶν Ez, vulgo Αἰγᾶν) ὡς ἀκτᾶν καὶ ἀρχᾶν (ita EF, vulgo Ἀκτᾶν καὶ Ἀρχᾶν), οὕτω γὰρ καὶ τὸ ὄρος ὄλον ὀνομάζετο, ὃ νῦν Κάνην καὶ Κάνας λέγουσιν. . . ὕστερον δὲ αὐτὸ τὸ ἀκρωτήριο Αἰγᾶ (ita Coraes et Meineke, vulgo Αἰγᾶ, nisi fuit Αἰγᾶ, αἰγᾶ DE) κεκληῖσθαι (ita libri, corrigunt κέκληται, probabilius Meineke putat δοκεῖ excidisse) 917 ὡς Σαπφῶ φησι (φησι add. moz, om. ceteri, Kramer verba ὡς Σαπφῶ φησι ab aliena manu addita esse censet, et omisit Meineke), τὸ δὲ λοιπὸν Κάνη καὶ Κάναι. cf. Steph. Byz. v. Αἰγά.

132. [124.]

Schol. Apoll. Rhod. III 26: Ἀπολλώνιος μὲν Ἀφροδίτης τὸν Ἔρωτα γενεαλογεῖ, Σαπφῶ δὲ Γῆς καὶ Οὐρανοῦ. Cf. Eudoc. 158. At Arg. Theocr. XIII: Σαπφῶ (Ἔρωτα) Ἀφροδίτης καὶ Οὐρανοῦ, ubi Wüstemann Γῆς coniecit, sed cf. Pausan. IX 27, 3: Σαπφῶ

δ' ἢ Λεσβία πολλά τε καὶ οὐχ ὁμολογοῦντα ἀλλήλοις ἐς Ἔρωτα ἦσαν, ac de Venere et Amore fortasse dixit fr. 117: τὸν ἦν παῖδα κάλει.

133.

Himer. Or. XIII 9: Ἀστὴρ οἶμαι σύ τις ἐστέριος, ἀστέρων πάντων ὁ κάλλιστος· Σαπφοῦς τοῦτο δὴ τὸ εἰς Ἔσπερον ἄσμα. Cf. III 17: ἐφάνης τοίνυν οὗτος ἐκείνος ἀστέρων πάντων ὁ κάλλιστος· σὲ γὰρ Ἀθηναῖοι καλοῦσιν Ἔσπερον. Videtur fuisse:

Ἀστέρων πάντων ὁ κάλλιστος . .

Hartung hexametrum restituit Ἔσπερε, κάλλιστος * * ἄστρον πόλυ πάντων, item Koechly: Ἐέσπερος, ὅστ' ἄστρον κάλλιστος ἐφήναο πάντων, cui alium de suo addit: Ἐέσπερος, ὅστε κάλλιστος ἐν ἀστράσιν ἴστασαι ἀστὴρ. — Ad Sapphus imitationem compositum videtur quod est ibid. I 20: *Εἰ δὲ καὶ ᾠδῆς ἐδέησεν, ἔδωκα ἂν καὶ μέλος τοιόνδε· Νύμφα ῥοδέων ἐρώτων βρούουσα, Νύμφα Παφίης ἄγαλμα κάλλιστον, ἴθι πρὸς εὐνήν, ἴθι πρὸς λέχος, μείλιχα παίζουσα, γλυκεῖα νυμφίῳ· Ἔσπερός σ' ἐκοῦσαν ἄγοι, ἀργυρόθρονον ζυγίαν Ἦραν θανμάζουσαν.* neque tamen ex inepti rhetoris periphrasi licet haec et alia id genus in integrum restituere, quamvis Westphal in Iahnii Annal. LXXXI 690 periculum fecerit:

Νύμφ' ἐρώτων ᾧ ῥοδέων βρούουσα,
 νύμφα κάλλιστον Παφίας ἄγαλμα,
 νυμφίῳ πρόσβαθι λέχος γλυκεῖα,
 βᾶθι πρὸς εὐναν.

μελλίχως δὲ παιζομέναν σὺν ἄνδρι
 Ἐέσπερός σ' ἐκοῦσαν ἄγοι δόμονδε·
 θανμάσειας δ' ἂν ζυγίαν θεὸν ἀργυ-
 ρόθρονον Ἦραν.

eleganter ille quidem et ingeniose, sed ab antiquorum poetarum usu vel illud recedit, quod Venus *Parphia* nuncupatur, quod nomen Alexandrinorum demum saeculo dea illa ascivit. Postea Maehly in Mus. Rhen. XXI 301 Westphalii immemor, sed non meliore successu, Sapphus carmen restituere conatus est.

134. [125.]

Schol. Apoll. Rhod. IV 57: Περὶ δὲ τοῦ τῆς Σελήνης ἔρωτος ἱστοροῦσι Σαπφὴ καὶ Νικάνδρος ἐν δευτέρῳ Εὐρώπης· λέγεται δὲ κατέρχεσθαι εἰς τοῦτο τὸ ἄντρον (Λάτμιον) τὴν Σελήνην πρὸς Ἐν-918 δυμῖωνα. Cf. Eudoc. 148.

135. [126.]

Schol. Hesiod. Op. et D. 74: Σαπφῶ δέ φησι τὴν Πειθῶ Ἀφροδίτης θυγατέρα. cf. fr. 141.

136. [28.]

Maxim. Tyr. XXIV 9: Ἀνθάπτεται Σωκράτης τῇ Ξανθίππῃ ὀδυρομένη, ὅτι ἀπέθνησκεν, ἣ δὲ Σαπφῶ τῇ θυγατρὶ· οὐ γὰρ θέμις ἐν μουσοπόλων οἰκίᾳ θρῆνον εἶναι· οὐκ ἄμμι πρέπει τάδε (Dübner πρόποι). Neue coniecit:

Ἄλλ' οὐ γὰρ θέμις ἐν μουσοπόλῳ οἰκίᾳ
θρῆνον ἔμμεναι· οὐκ ἄμμι πρέπει τάδε.

Ahrens: Οὐ γὰρ οἰκίᾳ ἐν μουσοπόλων θέμις κτλ. Hartung ἐν μουσοπόλων δόμῳ.

137. [10.]

Aristot. Rhet. II 23: ἢ ὥσπερ Σαπφῶ, ὅτι τὸ ἀποθνήσκειν κακόν· οἱ θεοὶ γὰρ οὕτω κερκίκασιν· ἀπέθνησκον γὰρ ἄν. Similia Gregor. in Hermog. VII 1153 ed. Walz: οἶόν φησιν ἣ Σαπφῶ, ὅτι τὸ ἀποθνήσκειν κακόν· οἱ θεοὶ γὰρ οὕτω κερκίκασιν· ἀπέθνησκον γὰρ ἄν, εἴπερ ἦν καλὸν τὸ ἀποθνήσκειν. Haec in tetrametros ionicos redegit Hermann: Ἀποθνάσκειν κακόν, οἱ θεοὶ γὰρ οὕτω κερκίκασιν· Ἀπέθνασκον γὰρ ἄν, αἴπερ ἦν καλὸν (δὴ μ') ἀποθνάσκειν. Contra Ahrens haec Sapphus esse putat: . . . Ἀπυθναίσκην κάκον· οἱ θεοὶ γὰρ | Τοῦτο κερκίκαῖς· ἀπὺ γὰρ κ' ἔθνασκον. Hartung Τὸ θνάσκειν κακόν· οὕτω κερκίκασιν θεοί· | ἔθνασκον γὰρ ἄν εἴπερ κάλον ἦν τότε. Atque sane videtur ad idem carmen pertinere, unde est fr. 136. Hoc carmen, quod Sappho filiae misit, monens ne se mortuam defleret, fortasse Solon egregio praeconio ornavit, vid. Aelianus ap. Stob. XXIX 58: Σόλων ὁ Ἀθηναῖος Ἐξηκεστίδου παρὰ πότον τοῦ ἀδελφίδου αὐτοῦ μέλος τι Σαπφοῦς ἄσαντος, ἥσθη τῷ μέλει καὶ προσέταξε τῷ μειρακίῳ διδάξαι αὐτόν· ἐρωτήσαντος δὲ τινος διὰ ποίαν αἰτίαν τοῦτο ἐσπούδασεν, ὁ δὲ ἔφη, ἵνα μαθὼν αὐτὸ ἀποθάνω. unde de-torta videtur narratio, quae legitur ap. Valer. Max. VIII 7, 14.

138.

Athen. XIII 596 B: ἐνδόξους δὲ ἐταίρας καὶ ἐπὶ κάλλει διαφερούσας ἤνεγκε καὶ ἣ Ναύκρατις· Δωρίχαν τε, ἣν ἣ καλὴ Σαπφῶ ἐρωμένην γενομένην Χαράξου τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς, κατ' ἐμπορίαν εἰς τὴν Ναύκρατιν ἀπαίροντος, διὰ τῆς ποιήσεως διαβάλλει, ὡς

πολλὰ τοῦ Χαράξου νοσφισαμένην. Ἡρόδοτος δ' αὐτὴν Ῥοδῶπιν 919 καλεῖ, ἀγνοῶν ὅτι ἕτερα τῆς Δωρίχης ἐστὶν αὕτη, ἢ καὶ τοὺς περιβοήτους ὀβελίσκους ἀναθεῖσα ἐν Δελφοῖς. vid. Herod. II 135: Ῥοδῶπις δὲ ἐς Αἴγυπτον ἀπίκετο, Ξάνθεω τοῦ Σαμίου κομισαντός μιν· ἀπικομένη δὲ κατ' ἐργασίην ἐλύθη χρημάτων μεγάλων ὑπὸ ἀνδρὸς Μυτιληναίου Χαράξου, τοῦ Σκαμανδρωνύμου παιδός, ἀδελφεοῦ δὲ Σαπφῶς τῆς μουσοποιοῦ. . . . Χάραξος δὲ ὡς λυσάμενος Ῥοδῶπιν ἀπενόστησε ἐς Μυτιλήνην, ἐν μέλει Σαπφῶ πολλὰ κατεκεροτόμησέ μιν. Strabo XVII 808: Λέγεται δὲ τῆς ἑταίρας τάφος γεγωνῶς ὑπὸ τῶν ἐραστῶν, ἣν Σαπφῶ μὲν ἢ τῶν μελῶν ποιήτρια καλεῖ Δωρίχαν, ἐρωμένην τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς Χαράξου γεγωνυῖαν, οἶνον κατάγοντος εἰς Ναύκρατιν Λέσβιον κατ' ἐμπορίαν, ἄλλοι δ' ὀνομάζουσι Ῥοδῶπιν. Adde Ovid. Heroid. XV 63 et 117. Cf. etiam Phot. et Suid. v. Ῥοδώπιδος ἀνάθημα. Appendix Prov. IV 51: Πάνθ' ὅμοια καὶ Ῥοδῶπις ἢ καλή· ἢ Ῥοδῶπις ἑταίρα ἦν περὶ Ναύκρατιν τῆς Αἰγύπτου, ἣς καὶ Σαπφῶ μνημονεύει καὶ Ἡρόδοτος. ib. interpr.

139.

Athen. X 424 F: Σαπφῶ τε ἢ καλὴ πολλαχοῦ Λάριχον τὸν ἀδελφὸν ἐπαινεῖ ὡς οἰνοχοοῦντα ἐν τῷ πρυτανείῳ τοῖς Μυτιληναίοις. Cf. Eudoc. 96. Eust. II. 1205, 19. Schol. II. v 234: ἔθος γὰρ ἦν, ὡς καὶ Σαπφῶ φησι, νέους εὐγενεῖς εὐπρεπεῖς οἰνοχοεῖν.

140.

Palaephat. de Incredib. c. 49: Τῷ Φάωνι βίος ἦν περὶ πλοῖον εἶναι καὶ θάλασσαν· πορθμὸς ἦν θάλασσα· ἔγκλημα δὲ οὐδὲν παρ' οὐδενὸς ἐνομιζέτο, ἐπεὶ καὶ μέτριος ἦν καὶ παρὰ τῶν ἐχόντων μόνον ἐδέχετο· θαῦμα ἦν τοῦ τρόπου παρὰ τοῖς Λεσβίοις· ἐπαινεῖ τὸν ἄνθρωπον ἢ θεὸς (Ἀφροδίτην λέγουσι τὴν θεὸν) καὶ ὑποδῦσα θεῶν ἀνθρώπου γυναικὸς ἤδη γεγηρακίας τῷ Φάωνι διαλέγεται περὶ πλοῦ· ταχὺς ἦν ἐκείνος καὶ θεραπεῦσαι καὶ διακομίσαι καὶ μηδὲν ἀπαιτῆσαι. τί οὖν ἐπὶ τούτοις ἢ θεός; ἀμείψαι φησι τὸν ἄνθρωπον καὶ ἀμείβεται νεότητι καὶ κάλλει τὸν γέροντα. οὗτος ὁ Φάων ἐστίν, ἐφ' ᾧ τὸν ἔρωτα αὐτῆς ἢ Σαπφῶ πολλάνκις ᾄσμα (ᾄσμα c, αἶμα reliqui) ἐποίησεν. Hinc repetunt eadem Eudoc. 414. Apostol. XX 15. Arsen. 461. Adde Ovid. Heroid. XV. Cf. inprimis Welcker Opusc. II 110 seqq. et Mus. Rhen. XVIII 241 seqq. Fortasse huc pertinet fr. 29.

141. 142. [131.]

920

Pausan. VIII 18, 5: Καίτοι καθαρεύειν γε τὸν χρυσὸν ὑπὸ τοῦ ἰοῦ ἢ τε ποιήτρια μάρτυς ἐστὶν ἡ Λεσβία, καὶ αὐτὸς ὁ χρυσὸς ἐπιδείκνυσιν. Schol. Pind. Pyth. IV 407: ὁ δὲ χρυσὸς ἄφθαρτος· καὶ ἡ Σαπφώ, ὅτι Διὸς παῖς ὁ χρυσός, κείνον οὐ σῆς οὐδὲ κίς δάπτει, βροτείαν φρένα· κράτιστον φρενῶν. Sapphus versus inter-ciderunt, nam quod continuo subiicitur, Pindari est fragmentum 207.

143.

Gellius XX 7: „Nam Homerus pueros puellasque eius (Niobae) bis senos dicit fuisse, Euripides bis septenos, Sappho bis novenos, Bacchylides et Pindarus bis denos.“ Haud dubie in eo carmine, ex quo est fr. 31.

144. [129.]

Serv. Virgil. Aen. VI 21: „Quidam septem pueros et septem puellas accipi volunt, quod et Plato dicit in Phaedone et Sappho in Lyricis et Bacchylides in dithyrambis et Euripides in Hercule, quos liberavit secum Theseus.“

145. [130.]

Serv. Virgil. Ecl. VI 42: „Prometheus Iapeti et Clymenes filius post factos a se homines dicitur auxilio Minervae coelum ascendisse, et adhibita facula (fort. *ferula*) ad rotam solis ignem furatus, quem hominibus indicavit (fort. quem *cum* hominibus *communicavit*). Ob quam causam irati dii duo mala immiserunt terris, febres et morbos (hoc aperte corruptum, aut *feminas* et morbos, aut febres et *mulieres* scribendum), sicut et Sappho et Hesiodus memorant.“

146. [132.]

Philostr. Epist. 71: Ἡ Σαπφὼ τοῦ ῥόδου ἐρᾷ, καὶ στεφανοῖ αὐτὸ ἀεὶ τιμὴ ἐγκωμίων, τὰς καλὰς τῶν παρθένων ἐκείνη ὁμοιοῦσα. Cf. ad fr. 65.

147. [134.]

Himer. Or. XIII 7: Τὰ δὲ σὰ νῦν δέον καὶ αὐτῷ Μουσηγέτῃ εἰκάζεσθαι, οἷον αὐτὸν καὶ Σαπφῶ καὶ Πίνδαρος ἐν ᾧδῃ κόμη τε χρυσῇ καὶ λύραις κοσμήσαντες, κύκνοις ἔποχον εἰς Ἑλι- 921 κῶνα πέμπουσιν, Μούσαις Χάρισι τε ὁμοῦ συγχορεύσαντα, ἢ οἷον τὸν Βακχειώτην (οὔτω γὰρ αὐτὸν ἢ λύρα καλεῖ, τὸν Διόνυσον λέ-

γούσα), ἦρος ἄρι τὸ πρῶτον ἐκλάμπαντος, ἄνθεσί τ' ἠρινοῖσι καὶ κισσοῦ κορυμβοῖς Μούσαις κάτοχοι ποιηταὶ στέφαντες, νῦν μὲν ἐπ' ἄκρας κορυφᾶς Καννάσον, καὶ Λυδίας τέμπη, νῦν δὲ ἐπὶ Παρνασοῦ σκοπέλους καὶ Δελφίδα πέτρην ἄγουσι, πηδῶνά τε αὐτὸν καὶ ταῖς Βάκχαις ἐνδιδόντα τὸν εὔιον κτλ.

148.

Eustath. Opusc. 345, 54: Φιλία τις δηλαδὴ πολυρέμβαστος καὶ καλὸν δοκουσα, εἶποι ἂν ἡ Σαπφώ, δημοσίον (δαμόσιον) quod videtur dixisse in Rhodopin, vid. fr. 138.

149. [103.]

Bekk. An. I 370, 14: Ἄκακος, ὁ κακοῦ μὴ πεπειραμένος, οὐχ ὁ χρηστοτήθης. οὕτω Σαπφώ.

150. [112.]

Etym. M. 77, 1: Ἀμαμαξύς, ἡ ἀναδενδράς . . . Σαπφῶ διὰ τοῦ Δ ἀμαμάξυδες λέγει. Choerob. I 357 (Bekk. An. III 1317) τὸ γὰρ παρὰ Σαπφοῖ ἀμαμαξύδος παράλογόν ἐστιν. cf. Suid. v. Ἀμάμυξις et Ἀναδενδράδα.

151. [118.]

Etym. M. 77, 13: Ἀμάρα . . . παρὰ τὸ τῆ ἄμη αἰρεσθαι, ἄμη δὲ ἐστὶν ἐργαλεῖον οἰκοδομικόν. quo verbo Sappho videtur usa esse, vid. Orion. 3, 12: ἀμάρα (v. Ὀμηρος) παρὰ τὸ τῆ ἄμη (ἄνευ) αἰρεσθαι καὶ ὀρύττεσθαι· οὕτως ἐν ὑπομνήματι Σαπφοῦς.

152. [114.]

Apollon. de adv. Bekk. An. II 596, 14: Ὅν τρόπον καὶ ἐπ' ὀνομάτων μεταπλασμοὶ γίνονται, καθάπερ τὸ ἐρυσάρματες, τὸ λιτα, παρὰ Σαπφοῖ τὸ αὐα (ser. αὐα). Cf. Etym. M. 174, 38: εἴρηται παρὰ τὴν αὐαν Αἰολικῶς τὴν ἡμέραν· τὴν γὰρ ἠὸ οἱ Αἰολεῖς αὐον φασί (ubi V et Gud. αὐαν, D αὐαν) et Gudian. 95, 21. Lobeck Paral. 179 αὐόαν coniecit.

153. [109.]

Etym. M. 174, 42: Ἀῦως ἢ ἠῶς, τουτέστιν ἡ ἡμέρα· οὕτω λέγεται παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι· Σαπφῶ· πότνια αὐῶς.

154.

Athen. IV 182 F: Τὸν γὰρ βάρωμον καὶ σάρβιτον, ὧν

Σαπφὸ καὶ Ἀνακρέων μνημονεύουσι, καὶ τὴν μάγαδιν καὶ τὰ τρίγωνα καὶ τὰς σαμβύκας ἀρχαῖα εἶναι. Rectius infra XIV 636 C βάρμος dici videtur.

155. [101.]

Pollux VII 49: βεῦδος, ὡς Σαπφῷ, κιμβερικόν, ἔστι δὲ τὸ κιμβερικὸν διαφανὴς τις χιτωνίσκος. fort. hoc quoque Sappho dixit.

156. [102.]

Phrynich. Bekk. An. I 33, 2: Σαπφῷ δὲ γρούτην καλεῖ τὴν μύρων καὶ γυναικείων τινῶν θήκην.

157. [107.]

Hesych. Ἐκτορες· πάσσαλοι ἐν ἑνὶ μῶ, Σαπφῷ δὲ τὸν Δία, Λεωνίδης τὸν κροκύφαντον.

158.

Cram. An. Ox. IV 325, 27: Καὶ ἀνάπαλιν παρὰ τοῖς Αἰολεῦσιν ἀντὶ τοῦ δ ζ παραλαμβάνεται, ὡς ὅταν τὸ διάβατον ἢ Σαπφῷ ζάβατον λέγει (λέγη).

159. [117.]

Schol. Hom. II. ξ 241: Τῷ δὲ χαρακτηῖρι γενόμενον ὅμοιον τῷ ἰοίην καὶ ἀγαροίην παρὰ Σαπφοῦ καὶ τῷ πεπαροίην παρὰ Εὐπόλιδι, εἰκότως ἐβαρτυνηθή τὸ ἐπισχοίης. Grammaticus utramque formam ex Sapphus carminibus proferre videtur.

160. [99.]

Eust. II. 603, 30: Λέγει (ὁ γραμματικὸς Ἀριστοφάνης) καὶ ὅτι τὸ συνεστραμμένον πνεῦμα καὶ καταράσσον ἄνεμον κατάρη λέγουσιν ὁ Ἀλκαῖος καὶ ἡ Σαπφῷ, διὰ τὸ κατωφερῆ ὀρμὴν ἔχειν. Lobeck confert Hesych. κατώρης· κάτω ῥέπων. Nauck hoc ipsum restitui voluit supra fr. 42 v. 2.

161. [115.]

Choerob. I 282. (Bekk. An. T. III 1389): Κίνδυν, κίνδυνος, οὕτω δὲ ἔφη Σαπφῷ τὸν κίνδυνον. Cod. Marc. κίνδυνα, ὡς καὶ Σαπφῷ ἔφη τὸν κίνδυνα.

162. [121.]

923

Ioann. Alex. p. 4: Ἡ ὀξεῖα ἢ ἐν τέλει τίθεται ἢ πρὸ μιᾶς τοῦ τέλους ἢ πρὸ δύο, πρὸ τριῶν δ' οὐκέτι· τὸ γὰρ Μήδεια παρὰ Σαπφοῦ πεπονθὸς παραιτούμεθα, ὅτι τὴν εἰ δίφθογγον διεῖλεν.

163. [18.]

Antiatt. Bekk. An. I 108, 22: Μύρραν τὴν σμύραν, Σαπφῶ δευτέρῳ.

164.

Cram. An. Ox. I 278, 17: Καὶ ἡ γενικὴ τῶν πληθυντικῶν Μωσάων παρὰ Λάκωσι, παρὰ δὲ Σαπφοῦ Μοισάων.

165. [104.]

Phrynich. 305: Νίτρον· τοῦτο Αἰολεὺς μὲν ἂν εἴποι, ὥσπερ οὖν καὶ ἡ Σαπφῶ διὰ τοῦ ν, Ἀθηναῖος δὲ διὰ τοῦ λ, λίτρον.

166. [111.]

Sch. Hom. Il. γ 219: Ὡστε ἐκ τοῦ ἐναντίου ἀμάρτημα τὸ παρὰ τῇ Σαπφοῦ τὸ πολυῖδριδι, εἰ μὴ ἄρα ὁμοίως τοῖς Ἀττικοῖς ἐκλήθη. Cf. Et. M. 42, 40. Eust. 407, 38.

167. [108.]

Phot. 81, 12: Θάψος· ξύλον, ᾧ ξανθίζουσι τὰ ἔρια καὶ τὰς τρίχας, ὃ Σαπφῶ Σκυθικὸν ξύλον λέγει. Cf. Hesych.: Σκυθικὸν ξύλον· τὴν διάπυρον. ἔνιοι τὴν θαψίαν. idem: Θάψινον· τὸ ξανθόν, ἀπὸ τοῦ ξύλου, τῆς θάψου, ᾧ ξανθίζουσι τὰ ἔρια καὶ τὰς κεφαλὰς· τοῦτό τινες Σκυθικὸν λέγουσι· καὶ ὁ ποταμὸς, παρ' ᾧ φύεται τὸ ξύλον, Θάψος καλεῖται· ἔστι δὲ καὶ ῥίζα θαψία καλουμένη. Adde Schol. Theocriti II 88: θάψος γάρ ἐστι ξύλον τι, ὃ καλεῖται καὶ σκυθάριον ἢ Σκυθικὸν ξύλον, ὡς φησι καὶ Σαπφῶ (9 σαμφῶ, EP παμφῶ)· τούτῳ δὲ τὰ ἔρια βάπτουσι καὶ ποιοῦσι μήλινα (μῆλλινα 4¹ 5¹, μάλλινα 4² 5² Gen. b, μάλινα P), καὶ τὰς τρίχας ξανθίζουσιν· ἔστι δὲ τὸ παρ' ἡμῶν λεγόμενον χρυσόξυλον. a quibus recedit Ambr. θάψος δὲ ἐστὶν εἶδος ξύλου, ὃ καλεῖται σκυθάριον, ἣ φησι Σαπφῶ· τούτῳ δὲ τὰ ἔρια βάπτουσι. τινὲς τὸ Σκυθικὸν ξύλον. Ahrens hic perperam Sapphus versus sibi deprehendisse videtur, quos in addendis ita conformavit:
 | Σκύθικον ξύλον, | τῷ βάπτοισί τε τῆρια | ποτῆσι δὲ μάλινα,
 | ξανθίσδοισί τε τὰς τρίχας.

168. [113.]

Etym. M. 759, 35: *Οἱ μέντοι Αἰολεῖς φασί· Τρίοισιν ὀφθαλμοῖσιν, ὡς παρὰ Σαπφοῖ.* Cf. Choerob. Epim. I 184 et 185, in Psalm. 65 et Apollon. de Synt. p. 106. Praeterea Hesychius⁹²⁴ praebet *ὀτίοισιν, οἷς τισιν*, quod item ex Aeolico poeta petatum. Ad hanc pronominis formam referendae sunt particulae *τίη* et *ὄτιη*, quarum origo tam antiquos quam nostros grammaticos latuit: et veteres quidem magistri *τί ἦ* et *ὄτι ἦ* divisim scribendum esse praecipiunt, quemadmodum *ἐπελ ἦ* pro *ἐπειή* (vid. Lehrs quaest. ep. 62 seq.), hoc quidem iure, quamquam cur *ἐπελ ἦ* scribendum sit, Bekker demum docuit, sed iidem pessime *τίη* et *ὄτιη* dirimunt, neque sollertius Trypho ab his dissentiens paragonem esse dixit, quemadmodum *λεγοίη, ἐγώνη* alia dicantur. Cum Aeoles *ΤΙΑΙ* et *ΟΤΙΑΙ* dicerent, Iones *τίη* et *ὄτιη* usurpaverunt, Attici Ionicam formam retinuerunt, accentum immutantes *τιή* et *ὀτιή*.

169.

Orion 28, 15: *Ὡς παρὰ Σαπφοῖ χελώνη χελύνη.* scr. *χελύνα* vel potius *χέλυννα*, nam Theognostus Cram. An. Ox. II 101 componit cum *ἄμυνα, Ἐρκυνα* similibus. Usus est hac forma Babrius 115, 4: *πόσον χέλυννα* (cod. *χέλυννα*, Lachmann *χέλυννα*) *μισθὸν αἰετῶ δάσεις* et syll. II 68, 7: *χέλυν' ἐπηρώτησεν.* Apud Empedoclem v. 222 ed. Karsten fortasse scribendum *Καὶ μὴν κηρύκων τε λιθορρίνων τε χελυνῶν.* nam Plutarchi libri *χελύων* vel *χελωνῶν* exhibent.

170. [100.]

Pollux VI 98: *Μεσόμφαλοι δὲ φιάλαι καὶ βαλανειόμφαλοι τὸ σχῆμα προσηγορίαν ἔχουσιν, χρυσόμφαλοι δὲ τὴν ὕλην, ὡς αἱ Σαπφοῦς χρυσαστράγαλοι.*

Sapphoni olim adscripti quod Pausanias I 29, 2 memoriae prodidit: *Κατιοῦσι δ' ἐς αὐτὴν (Ἀκαδημειαν) περίβολός ἐστιν Ἀρτέμιδος καὶ ξόανα Ἀρίστης καὶ Καλλίστης, ὡς μὲν ἐγὼ δοκῶ καὶ ὁμολογεῖ τὰ ἔπη τὰ Σαπφοῦς, τῆς Ἀρτέμιδος εἰσὶν ἐπικλήσεις αὐταὶ λεγόμενον δὲ καὶ ἄλλον ἐς αὐτὰς λόγον εἰδὼς ὑπερβήσομαι.* quin usus sum hoc testimonio ad restituendum epigramma Sapphus fr. 118 v. 3, ubi *Αἰθιοπία με κόρα Λατοῦς ἀνέθημεν ἀρίστη Ἐρμῶ καλλίστη* partim Neuiο praeceunte scripsi. At recte Hecker, cui etiam Welcker Mythol. 1581 assensus est, in Pau-

sania Sapphus nomen sustulit, ἔπη τὰ Πάμφω corrigens*): cf. Pausan. VIII 35, 8: ἐπὶ δὲ ἄκρω τῷ χώματι ἱερὸν ἔστιν Ἀρτέμιδος ἐπίκλησιν καλλίστης· δοκεῖν δέ μοι καὶ Πάμφως μαθὼν τι παρὰ Ἀρκάδων πρώτος Ἀρτεμιν ἐν τοῖς ἔπεσιν ὠνόμασε Καλλίστην. — Fragmentis eximendum quod habet Suid. v. Ἀηδῶν καὶ ἀηδοῦς, ὡς Σαπφώ, κατὰ Μιτυληναίους. nam hoc dicere voluit, praeter ἀηδῶν, ἀηδόνος dictum etiam esse ἀηδώ, ἀηδοῦς, ut Σαπφώ, Σαπφοῦς: cf. schol. Soph. Ai. v. 628, qui nihil nisi ἡ ἀηδὼ δὲ κατὰ Μιτυληναίους. — Sapphus carmen, quod latina lingua conversum exhibet Comes Natalis Mythol. p. 535, fictum est. — De Scolio in Admetum, quod nonnulli grammatici Sapphoni tribuerunt, vid. Praxillae fr. 3. — Demique, ut nihil praetermittatur, addo, quod Photius Bibl. 161, ubi fontes *Sopatri* διαφορῶν ἐκλογῶν recenset, de libro II dicit: καὶ μὴν καὶ ἐξ ἄλλων διαφορῶν, ἀλλὰ γε καὶ ἀπὸ ὀγδοῦ λόγου τῆς Σαπφοῦς.

*) Haec nomina etiam apud Philostratum in Heroico p. 692 permutata, sed Gregor. Naz. or. in Iulianum I p. 141 Orpheo tribuit versus, quos Philostratus adscripsit, eosdem schol. Greg. ined. (Herm. VI 490) Παννάσιδος dicit esse τοῦ ἀνεψιοῦ Ἡροδότου.

ERINNA.

De Erinnae aetate satis difficilis est lis: nam Suidas et Eustathius Sapphus amicam et aequalem fuisse tradunt, quae memoria nulli iam dubitationi foret obnoxia, si certum esset Erinna a Sapphone esse commemoratam, vide quae dixi ad Sapph. fr. 77. At Eusebius poetriam circa Ol. CVII 1 inclaruisse auctor est; haec igitur nullo pacto inter se possunt conciliari. Iam Tatianus adv. Gr. 51 auctor est a Naucyde poetriae statuam esse factam, qui quidem secundum Plinium circa Ol. XCV clarus fuit, aetate ille quidem tunc iam provector, ut videtur: igitur hic fictor non potuit virginis, quae L fere annis post vixit, signum facere; id quod iam Welcker (Opusc. II 149) rectissimo iudicio usus intellexit: tamen Benndorf (de Anthol. gr. epigr. p. 8) ea qua solet temeritate adversatur, qui levissimis usus argumentis Erinnam claram poetriam Alexandri magni aetate (Philippi Macedonis certe dicere debebat) vixisse contendit; velut ex Propertio II 2, 21, qui post Corinna creditur Erinnam nominavisse, colligit, Erinnam Corinna fuisse natu minorem, ut mirer Benndorfium non usum esse Meleagri disticho, ut Erinnam Rhiani aequalem fuisse argueret: atque Propertianus ille versus tam foede corruptus est, ut omnino sit dubium, an recte Erinnae nomen ibi sit restitutum. Quare cum constet iam circa Ol. XCV Erinnam statuae honore decoratam fuisse, si Eusebio fides est habenda, necesse est statuamus duas eiusdem nominis poetrias fuisse, claram maiorem, quam Eusebius prorsus silentio praetermisit, alteram ignobilem, quam solus chronographus memorat, cuius memoria penitus est extincta; nam reliquorum testimonia omnia spectant eam Erinna, quae musicae artis laude inclaruit, neque possunt ad diversas poetrias revocari. Eam autem, quae nobile nomen nacta est, maiorem fuisse Naucydis statua testificatur. Haec Erinna, cum praematura morte extincta sit, unum tantum poematum versuum CCC, quod *Ἀλανάτα* fuit inscriptum, reliquit, quod et

poetae et grammatici Alexandrini tamquam venustissimum et omnibus numeris absolutum praeclaris laudibus extulerunt, quamquam fuerunt, qui hoc carmen poetriae abiudicarent, vide fr. 1. Quoniam heroicis versibus erat conditum, Suidas Erinnam ἐποποιὸν appellat, sed poematium illud a lyricae poesis virtute haud procul abfuisse consentaneum est. Praeterea Erinna etiam epigrammata composuit, quae Meleager in suam coronam recepit 926 (IV 1, 12); hinc tria etiam nunc in Anthologia Palatina extant. Quamquam autem epigrammatum antiquiorum auctores plerumque incerti, duo tamen haud dubie Erinnae sunt: nam ipsa nomen suum professa est in secundo epigrammate (5, v. 8), cum hoc autem epigrammate arctissima necessitate est tertium coniunctum (6). Iam quoniam haec epigrammata quamvis venusta tamen ab antiquitatis simplicitate aliquantum recedere videntur, fortasse aliquis existimet, eorum maioris, epigrammata minoris Erinnae esse: verum hanc coniecturam satis superque redarguit sive Leonidae sive Meleagri auctoritas Anth. Pal. VII 13:

Παρθενηκὴν νεαοιδὸν ἐν ὕμνοπόλοισι μέλισσαν
 Ἥρινναν, Μουσῶν ἄνθεα δρεπτομένην,
 Ἄιδας εἰς ὑμέναιον ἀνάσπασεν ἢ ἕα τὸδ' ἔμφρων
 εἶπ' ἐτύμως ἅ παις: „βάσκανος ἔσσ' Ἄιδα“.

Igitur illa virgo, quae summam musicae artis laudem consecuta praematura morte extincta est, etiam epigrammata ista condidit: nam novissima verba deprompta sunt ex epigr. 6, 3. Sapphus illam amicam et aequalem fuisse tradunt, sed certe Erinnae reliquiae quae supersunt haud quaquam produnt singulare Sapphicae poesis studium: neque aeolico, sed dorico sermone usa est Erinna (secundum Suidam colus fuit ποιητὴς Αἰολικῆ καὶ Λωρίδι διαλέκτῳ), itaque non est verisimile eam in insula Lesbo natam esse: nam de patria quoque inter veteres grammaticos fuit lis (vide infra): qui Lesbiam dicunt, videntur hoc hariolati esse, quoniam animadvertentibus Erinnam propter carminum venustatem cum Sapphone componi. Ac propterea Erinna haud dubie etiam suppar aetate clarissimae poetriae visa est: nam epigrammata quidem Erinnae, quae supersunt, argumento sunt opinor, has poetrias multorum annorum spatio divisas esse: sed cui aetati adscribenda sit, non liquet: nam Plinii, qui Myronem artificem ab Erinna nominatum esse testatur, manifestus est error, vide infra, quamvis statua poetriae a Naucyde facta cum Plinii verbis satis convenire videatur.

Η Λ Α Κ Α Τ Η.

1.

Πομπίλε, ναύταισιν πέμπων πλόον εϋπλοον ίχθύ,
πομπεύσαις πρύμναθεν έμάν άδειαν έταίραν.

2.

Παυρολόγοι πολιαί, ται γήραος άνθεα θνατοΐς.

3.

Τοῦτό κεν εις Αΐδαν κενεά διανήχεται άχώ,
σιγα̃ δ' έν νεκύεσσι· τὸ δὲ σκότος ὅσσε κατέρρει.

927

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

4.

Έξ άταλῶν χειρῶν τάδε γράμματα· λῶστε Προμαθεῦ,
έντι καί άνθρωποι τιν όμαλοι σοφίαν·
ταύταν γῶν έτύμως τάν παρθένον ὅστις έγραψεν,
αί καῦδάν ποτέθηκ', ἥς κ' Άγαθαρχίς ὄλα.

Erinna. Fr. 1. Athen. VII 283 D: *Μνημονεύει τῶν πομπίλων καὶ Τιμαχίδας . . . Ἡριννά τε* (sic A, κρίνα B, κορίννα PVL, hoc vel κρίννα DQ), ἣ ὁ πεποιηκῶς τὸ εἰς αὐτὴν ἀναφερόμενον ποιημάτιον· Πομπίλε κτλ. Welcker non recte hos versus ad epigramma aliquod refert. — V. 1. ναύταισι, v. ναύτησι. — ίχθύ Dindorf, v. ίχθύς, AB ίχθύν. — V. 2. πομπεύσαις Stephanns, v. πομπεύσας.

Fr. 2. Stob. Flor. CXV 13: *Ἰποθόον*, quod ortum ex n. 14: *Ἰποθόωντος*. Voss. *Είρήνης*, unde Meineke (Poet. Com. IV p. 712) *Ἡρίννης*. — πολιαί, ται γήραος Voss., v. πολιοι τὰς γήρας, Meineke πολιαὶ τῶ γήραος.

Fr. 3. Stob. Flor. CXVIII 4: *Είρήνης*. ita codd. Meineke *Ἡρίννης*. — V. 1. τοῦτό κεν manifesto vitiosum, fort. *τοῦτόθι*, antea οὔνεκεν vel τούνεκεν conieci, Hecker *τουτάκις*, Meineke coniecit *τούτα κῆς . . . διανίσσεται*. — V. 2. *σιγα̃* Ursin., Vind. *σιγαί*, v. *σιγά*. — κατέρρει, fort. *καταγρεῖ*, Hecker *ὅσα σκότος ὅσσε καταρρεῖ*.

Fr. 4. Epigrammata. Anth. Pal. VI 352. A *Ἡρίννης*. — V. 1. *έξ άταλῶν*, scribendum videtur *λεῦσσ' άταλῶν*, cod. P *δέξατάλαν*, sed ex correctione, nam fuit antea *έξατάλαν*, Plan. *έξ άπαλῶν*, Weiske *έξ άπαλῶν*, Iacobs *δέξ' άταλῶν*, Hecker *δειγμ' άπαλῶν χειρῶν τάδε γράμματα λῶστα*, Προμαθεῦ, ὅτι καί άνθρωποι, Dilthey *δέρεξ' άταλῶν*, quae mera est barbaries, sed hoc ipso nomine Benndorfio probatur. — *γράφματα· λῶστε Προμαθεῦ*, έντι distinxit B. G. Weiske (Promethus p. 500), legebatur *γράφματα*, λῶστε Προμαθεῦ· έντι. — Προμαθεῦ, Plan. Προμηθεῦ, idem v. 2 *έντι*. — V. 2. *τιν όμαλοι*, cod. P *τινομαλοί*, Iacobs traiecit *τιν σοφίαν όμαλοί*. — V. 3. *γῶν* scripsi, legebatur *γῶν*. — V. 4. *αί καῦδάν* scripsi, atque idem proposuit Weiske, legebatur

5.

Στᾶλαι καὶ Σειρήνες ἔμαι καὶ πένθιμε κρωσσεῖ,
 ὅστις ἔχεις Ἄϊδα τὰν ὀλίγαν σποδίαν, 928
 τοῖς ἐμὸν ἐρχομένοισι παρ' ἠρίον εἶπατε χαίρειν,
 αἶτ' ἀστοὶ τελέθωντ', αἶθ' ἔτεροπόλιες·
 ὅ γ' ὅτι με νύμφαν εὔσαν ἔχει τάφος, εἶπατε καὶ τό·
 ὅ γ' ὅτι πατήρ μ' ἐκάλει Βαυκίδα, ὅ γ' ὅτι γένος
 Τηρία, ὡς εἰδῶντι· καὶ ὅτι μοι ἅ συνεταιρίσ
 Ἴρινον' ἐν τύμβῳ γράμμ' ἐχάραξε τόδε.

αἶν' ἀγάν, sed iam Ursinus vidit ἀγάν restituendum esse. — ἦσ κ' cod. P, qui deinde ἀγαθάρχης ὄλα, Plan. ἦσ. Ceterum haec quae Erinna de Prometheo humani generis auctore significat, componi possunt cum Sapphus fr. 145.

Fr. 5. Anth. Pal. VII 710 Corr. in ras. Ἡρίωνης Μιτυληναίας, C εἰς βρυκίδα (Βαυκίδα) τὴν Μιτυληναίαν, Ἡρίωνης δὲ συν-

P

εταιριίδα. Lemmati praemissum CωM i. e. σημείωσαι ὥραϊον. Cum hoc epigrammate arctissima necessitudine coniunctum proximum, quamquam in Anth. Pal. diremto est interposito Antipatri epigrammate. Utrumque enim carmen ad unum Baucidis sepulcrum pertinet. Binis tabulis impositae erant Sirenes, iuxta adstabat hydria: itaque etiam in utraque tabula epigramma fuit inscriptum. Morem satis illustrat Mnasaalcae epigramma Anth. P. VII 491: αἰαὶ παρθενίας ὀλοόφρονος, ἄς ἀπο φαίδραν ἐκλασας ἀλιλίαν, ἱμερόεσσα Κλεοῖ, καδδέ σ' ἀμνξάμεναι περὶ δάνρσιν αἶδ' ἐπὶ τύμβῳ λάες Σειρήνων ἔσταμες εἰδάλιμοι. Urnam tabulae additam testatur titulus ap. Curtium Inscr. Att. n. IX: Ἐπιόλου θνηγατρός Σπονδίδου κέραμος στήλη. Apparet igitur non recte Schneidewinum στάλα pro στάλαι v. 1 proposuisse. Item ego non recte olim alterum epigramma Erinnae abiudicavi, ratus postea ab alio ad exemplum huius epigrammatis compositum esse. — V. 2. ὅστις ἔχεις, fort. ὅς κατέχεις. — Ἄϊδα, Reiske Ἄϊδη, deinde cod. P τὰν ὀλ. σποδιᾶν. Haec vitium contraxisse manifestum est, nam urna, quae tumulo imposita est, non conduntur cineres: conieci Ἄϊδα τὰν ὀλίγαν λιβάδα i. e. inferias: cum σπονδάν(ῆν) supra scriptum esset, corrector aliquis σπονδιᾶν substituit, nam ὅστις ἔχεις σπονδᾶν τὰν ὀλίγαν Ἄϊδα non satis placet. Blassio versus subditicius videtur. — V. 3. ἐμὸν Salmasius, cod. P ἐμοῖς. — V. 4. αἶτ' ἀστοὶ, cod. P αἰτάστοι. — Brunck τελέθωντ'. — ἔτεροπόλιες Brunck, cod. τελέθωνταιθετέροι πόλιος, Iacobs ἐτέρας (poterat lenius ἐτέρων) πόλιος, Hecker ἔτεροι πόλιος. — V. 5. Iacobs νύμφαν εἴσαν. — Brunck τάφος· εἶπατε καὶ τό, ὅτι. — V. 6. Βαυκίδα, cod. βρυκίδα. — V. 7. Τηρία, ὡς εἰδῶντι Pauw et Heringa, cod. τηριδώσειδωντι, Iacobs Τηρία· ὡς δ' εἰδῶντι, καὶ ὅτι. Erinna cum sodalem Baucidis se appellet, popularem sibi fuisse significat, Baucidem autem procul a patria mortem obiisse indicio sunt verba patriae mentioni addita ὡς εἰδῶντι: quo accedit, quod socer novae nuptae iusta persolvit, vid. ep. 6, 6. Atque si Teni sepulta fuisset Baucis, monumentum, quod his epigrammatis Erinna exornavit, dilucide poëtriae patriam testificaretur, sed si sepulcrum fuit alio loco conditum, poterant qui de Erinnae patria olim quaesiverunt usi ut par est hoc epigrammate de scripturae fide ambigere: atque certum est,

6.

Νύμφας Βανκίδος εἰμί· πολυκλαύταν δὲ παρέρπων
 στάλαν, τῷ κατὰ γᾶς τοῦτο λέγοις Ἀἶδα·
 „Βάσκανος ἔσσ’, Ἀἶδα.“ τὰ δὲ ποικίλα σάμαθ’ ὄρωντι 929
 ὠμοτάταν Βανκοῦς ἀγγελέοντι τύχαν,
 ὡς τὰν παῖδ’ Ὑμέναιος ὕφ’ ἄς εἰσάγετο πεύκας,
 τᾶδ’ ἐπὶ καδεστάς ἐφλεγε πυρκαϊάν·
 καὶ σὺ μὲν, ὦ Ὑμέναιε, γάμων μολπαῖον ἀοιδάν
 ἐς θρηνηῶν γοερὸν φθέγμα μεθαρμόσαο.

alios Τηλία legisse, quod praeoptat Welcker Opusc. II 146. Stephanus Byz. v. Τήνος Erinna Teniam dicit, h. e. ex insula Teno non Laconicae oppido oriundam, ut Welcker censet; *Teliam* vel *Teiam* Suidas et Eustathius cum tradunt, lectionis varietatem satis testantur. Optio difficilis: quod Erinna dorica usa est dialecto nullum facit momentum, praesertim cum in Teno insula passim vestigia dorici moris deprehendantur. Sed quod alii sec. Suidam et Eust. Rhodiam fuisse Erinna perhibebant, sane commendat scripturam Τηλία: quod si hoc sepulcrum Rhodi fuit, facile poterant nonnulli Rhodo insulae adscribere poetriam. Sed Lesbiam qui tradiderunt, velut Tatianus, hariolati sunt, velut in huius epigrammatis lemme Mitylenaea et infra VII 711 Λεσβίς ποιήτρια, item Baucis Mitylenaea appellatur, quod scriptoris autoschediasma est. — ib. cod. P ἄσυνεταίς, idemque in marg. repetitum.

Fr. 6. Anth. Pal. VII 712. C *Εἰς Βανκίδα τινὰ νύμφην ἐν τῷ θαλάμῳ τελευτήσασαν*, corr. Ἡρίννης. Huic quoque lemmati

P

ut supra praemissae sunt notae ὩΜ. Erinnae esse epigramma testificatur Leonidas vel Meleager in epigr. in Erinna Anth. Pal. VII 13: Ἡ ἴα τόδ’ ἔμφρων εἶπ’ ἐτύμως ἅ παις· Βάσκανος ἔσσ’, Ἀἶδα. — V. 1. εἰμί cod. P, legebatur ἐμμί, erat fort. ἤμί. — παρέρπων, cod. P παρέρπων (sed v addit m. s.). — V. 2. Ἀἶδα, cod. P αἶδα. — V. 3 cod. P βάσκανός ἔσσ’ (a pr. m. εσ). — τὰ δὲ ποικίλα σάμαθ’ scripsi, cf. Pittaci dictum ap. Diog. L. I 77: ὑπὸ Κροίσου (ἔρωτηθεῖς) τίς ἀρχὴ μεγίστη, ἣ τοῦ ποικίλου, ἔφη, ξύλου, σημαίνων τὸν νόμον. Iacobs τὰ δέ τοι καλὰ σάμαθ’ vel ποικίλα γράμμαθ’ proposuit, cod. P τὰ δέ τοι καλὰ τὰ μεθ’. — V. 4. ὠμοτάταν et τύχαν Salmasius et Brunck, cod. P ὀμματάται (sed αἰ a m. s. in rasura) et τύχαι, Hecker τὰ δέ τοι καλὰ κάμ’ ἐφορῶντι γράμματα τὰν Β. ἅ τύχαν. — V. 5. cod. Pal. a m. pr. in marg. novam inscriptionem addit *Εἰς τὴν αὐτὴν βανκ.* at continuatur epigramma, quod totidem versibus constat, quot prius. — ὡς Brunck, cod. P ὄς. — ὕφ’ ἄς εἰσάγετο πεύκας scripsi, cod. P ἐφ’ αἰς ἦδετο πεύκας et v. 6 τᾶ δ’ . . . πυρκαϊάν scripsi, Brunckium fere secutus: significat nuptiis continuo funus successisse; cod. P τὰν

η η

δ’ . . . πυρκαϊᾶς. — καδεστάς, cod. P καδεστάς ut videtur, non καδεντάς. Alii aliter difficilem hunc locum conformarunt, velut Brunck coni. ὕφ’ ἄς δόμον ἄγετο πεύκας τᾶδ’ . . . πυρκαϊᾶ, Iacobs ἐφ’ αἰς καλὸς ἦδετο πεύκας, ταῖσδ’ . . . πυρκαϊᾶ, Schneidewin ἐφ’ αἰς αἰδέτο. — V. 7. μολπαῖον scripsi, P a m. s. μολπαῖαν, a m. pr. μολπαῖαν. — V. 8. γοερὸν Brunck, cod. P γοερῶν. — μεθαρμόσαο, legebatur μεθηρμόσαο. — Ceterum cf. de hoc epigr. Welcker Syll. Epigr. Praef. XXX seq.

Fuerunt, qui Erinnae tribuerent epigramma, quod in Anthol. Pal. VII 190 inscribitur: *Ἀνότης, οἱ δὲ Λεωνίδου, εἰς ἀκρίδα καὶ τέττιγα ἐπιτάφιον*, propterea quod Plinius dicit XXXIV 19,57: „Fecisse (Myronem artificem) et cicadae monumentum et locustae carminibus suis Erinna significat.“ At Plinii error manifestus; nam in illo epigrammate non Myro statuarius, sed virgo *Μυρώ* memoratur: *Ἀκρίδι τῶ κατ' ἄρουραν ἀηδόνι καὶ δρονοκοίτῃ Τέττιγι ξυνὸν τύμβον ἔτεύξε Μυρώ, Παρθένιον στάξασα κόρα δάκρυ· δισσὰ γὰρ αὐτὰς Παίγνι' ὁ δυσπειθὴς ᾄχει' ἔχων Ἄϊδας.* et idem prorsus nomen exhibet Marcus Argentarius, qui idem argumentum tractavit Anth. P. VII 364: *Ἀκρίδι καὶ τέττιγι Μυρῶ τόδε θήκατο σῆμα Λιτὴν ἀμφοτέροις χερσὶ βалоῦσα κόριν, Ἥμερα δακρύσασα πρῆς ἐπι· τὸν γὰρ ἀοιδὸν Ἄϊδης, τὴν δ' ἑτέραν ἤρπασε Περσεφόνη.* neque vero, quod Myro artifex nullum iam negotium facessit, epigramma illud Erinnae adscribendum: nam non esse antiquitate commendabile apparet: neque minoris alicuius Erinnae esse verisimile, cuius nullae omnino carminum reliquiae supersunt: neque enim Plinii in tam gravi errore est tanta auctoritas, ut Anytae abiudicemus. Atque alias quoque Erinnae nomen temere substitutum, velut apud Stob. Flor. VII 13, ubi A lemma exhibet *Μελινοῦς Λεσβίας εἰς Ρώμην*, Schow ex suis libris ut videtur praeunte Gesnero edidit *Μελινῶ ἢ μᾶλλον Ἡρίννη Λεσβία εἰς τὴν ρώμην.* — Denique addo Hartungum suspicari, aenigmata, quae Cleobuli et Cleobulinae nomine ferebantur, ab Erinna scripta esse, sed non video, quibus argumentis ea coniectura stabiliri queat.

ALCAEUS.

YMNŌI.

1. [20.]*)

ΕΙΣ ΑΠΟΔΔΩΝΑ.

Ὡς ἄναξ Ἄπολλον, παῖ μεγάλω Δίος.

2. 3. 4. [17. 18. 19.]

Himerius Or. XIV. 10: Ἐθέλω δὲ ὑμῖν καὶ Ἄλκαίου τινὰ λόγον εἰπεῖν, ὃν ἐκεῖνος ἦσεν ἐν μέλεσι παιᾶνα γραφῶν Ἀπόλλωνι. Ἐρῶ δὲ ὑμῖν οὐ κατὰ τὰ μέλη τὰ Λέσβια, ἐπεὶ μηδὲ ποιητικός τις ἐγώ, ἀλλὰ τὸ μέτρον αὐτὸ λύρας εἰς λόγον τῆς λύρας. Ὅτε Ἀπόλλων ἐγένετο, κοσμήσας αὐτὸν ὁ Ζεὺς μήτρα τε χορῶν καὶ λύρας, δούς τε ἐπὶ τούτοις ἄρμα ἐλαύνειν, κύκνοι δὲ ἦσαν τὸ ἄρμα, εἰς Δελφούς πέμπει καὶ Κασταλίας νάματα, ἐκεῖθεν προφητεύοντα δίκην καὶ θέμιν τοῖς Ἑλλήσιν· ὁ δὲ ἐπιβάς ἐπὶ τῶν ἁρμάτων ἐφῆκε τοὺς κύκνους εἰς Ὑπερβορέους πέτεσθαι. Δελφοὶ μὲν οὖν, ὡς ἦσθοντο, παιᾶνα συνθέντες καὶ μέλος, καὶ χορούς ἠϊθέων περὶ τὸν τρίποδα στήσαντες ἐκάλουν τὸν θεὸν ἐξ Ὑπερβορέων ἐλθεῖν· ὁ δὲ ἔτος ὅλον παρὰ τοῖς ἐκεῖ θεμιστεύσας, ἐπειδὴ καιρὸν ἐνόμιζε, καὶ τοὺς Δελφικοὺς ἠχῆσαι τρίποδας, αὐτίς κελεύει τοῖς κύκνοις ἐξ Ὑπερβορέων ἀφίπτασθαι. Ἦν μὲν οὖν θέρος καὶ τοῦ θέρους τὸ

Alcaeus. Fr. 1. Hephaest. 79: τὸ καλούμενον Ἀλκαϊκὸν ἐνδεκάσλλαβον . . . οἶον ὦ ἄναξ Ἄπολλον κτλ. Fl HB ἄναξ et μέγαλοιο. Alcaei hoc esse et quidem ex primo carmine ostendit Schol. Heph. 121, ibi Hephaestio dicit: Λέγομεν τοῖνον ὅτι μικτὰ μὲν ἔστι συστηματικά, ὥσπερ εἴ τις τὴν πρώτην ᾠδὴν ἐν τῷ πρώτῳ Ἀλκαίου, καὶ τὴν δευτέραν συνάψει, συστηματικῆς οὔσης αὐτῶν ἑκατέρας. ubi Schol.: Καὶ ἔστι τῆς μὲν πρώτης ᾠδῆς ἀρχή· Ὡναξ Ἀ. π. μ. Δ. ἐπιωνική, τῆς δὲ δευτέρας· χαίρε Κυλλένας κτλ. ἐπιχοριαμβική. Cf. etiam Attil. Fortunat. p. 355, ubi versus satis corruptus legitur.

*) Numeri uncis inclusi sunt editionis Matthianae.

μέσον αὐτό, ὅτε ἐξ Ὑπερβορέων Ἀλκαῖος ἄγει τὸν Ἀπόλλωνα, ὅθεν δὴ θέρους ἐκλάμποντος καὶ ἐπιδημοῦντος Ἀπόλλωνος θερινόν τι 931 καὶ ἡ λύρα περὶ τὸν θεὸν ἀβρύνεται· ἄδουσι μὲν ἀηδόνες αὐτῷ, ὁποῖον εἰκὸς ἄσαι παρ' Ἀλκαίῳ τὰς ὄρνιθας· ἄδουσι δὲ καὶ χελιδόνες καὶ τέττιγες, οὐ τὴν ἑαυτῶν τύχην τὴν ἐν ἀνθρώποις ἀγγέλλουσαι, ἀλλὰ πάντα τὰ μέλη κατὰ θεοῦ φθεγγόμεναι· ῥεῖ καὶ ἀργυροῖς ἡ Κασταλλὰ κατὰ ποιήσιν νάμασι καὶ Κηφισσοῦς μέγας αἴρεται πορφύρων τοῖς κύμασι, τὸν Ἐνιπέα τοῦ Ὀμήρου μιμούμενος. βιάζεται μὲν γὰρ Ἀλκαῖος ὁμοίως Ὀμήρῳ καὶ ὕδωρ θεῶν ἐπιδημίαν αἰσθῆσθαι δυνάμενον. — (3) Idem hoc carmen respicere videtur Plutarch. de mus. c. 14: οὐ μόνη δὲ κιθάρα Ἀπόλλωνος, ἀλλὰ καὶ αὐλητικῆς καὶ κιθαριστικῆς εὐρετῆς ὁ θεός. Δῆλον δὲ ἐκ τῶν χορῶν καὶ τῶν θυσιῶν, ἃς προσῆγον μετ' αὐλῶν τῷ θεῷ, καθάπερ ἄλλοι τε καὶ Ἀλκαῖος ἐν τινι τῶν Ὑμνων ἱστορεῖ. — (4) Porro Pausan. X 8, 9: ἤκουσα δὲ καὶ ἄλλο τοιόνδε· τὸ ὕδωρ τῆ Κασταλλῆς ποταμοῦ δῶρον εἶναι τοῦ Κηφισσοῦ· τοῦτο ἐποίησε καὶ Ἀλκαῖος ἐν προοιμίῳ τῷ εἰς Ἀπόλλωνα.

5. [22.]

ΕΙΣ ΕΡΜΗΝ.

Χαῖρε Κυλλάνας ὃ μέδεις, σὲ γάρ μοι

Fr. 5. Hephaest. 79: ἔστι δὲ καὶ παρ' Ἀλκαίῳ, καὶ ἄδηλον ὁποῖόν τι ἐστὶν εὐρημα, εἰ καὶ Σαπφικὸν καλεῖται, οἷον· χαῖρε . . . μοι. Stropham redintegrat S, qui addit καὶ θυμὸς ὑμνεῖν τὸν κορυφᾶσιν ἀνγαῖς. καὶ μαῖα γέννα τῷ κρονίδῃ μαιεῖα. Est autem hoc secundum carmen, vid. Schol. Hephaest. 121. — V. 1. μέδεις libri, μεδέεις Fl, μέδων S Turnebus, in schol. vulgo μέδων, sed Ἐ μέδεις. cf. Apoll. Synt. 92: Καὶ παρὰ Ἀλκαίῳ οἱ περὶ Ἀπίωνα τὸν μόχθον τὸ Κυλλάνας ὁ μέδεις ἐν ῥήματος συντάξει ἤκουον, οὐ παραδεχόμενοι μετοχὴν τοιαύτην ἐκ βαρυντόνου ῥήματος, εἶπε τῆς τοιαύτης λήξεως οὐκ ἔχονται [αἱ] κατὰ τὸ κοινὸν ἐκ βαρυντόνων οὐσαι ῥημάτων, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ τοιοῦτον ἐδεικνυτο, ὡς καὶ περιεσπόμενον εἶη ῥῆμα τὸ μεδῶ, ἔνθεν καὶ τὸ Δωδώνης μεδέων, ἀφ' οὗ τὸ μέδημι, ὡς οἰκῆμι, καὶ ἔτι ἡ μεδέουσα συνοῦσα (fort. ἡ μέδεις ὡς οἰκεις scribendum) μετοχὴ κατὰ τὸ ἀκόλουθον. καὶ τῆς γραφῆς συνηλέγγοντο, οὐκ οὔσης ποτὲ διὰ τοῦ ε (ει) κατὰ πᾶν δεύτερον πρόσωπον παρ' Αἰολεῦσιν. Apollonius igitur ὁ μέδεις participium esse censuit, et apud Heph. vulgo ὃ legitur, sed A exhibet ὃ μέδεις, Fl ὃς μεδέεις. Scripsi igitur ὃ μέδεις, quod Apion recto iudicio usus vidit secundam esse verbi personam; nam si legimus ὃ μέδεις i. e. ὃ μέδων articulus, omnino alienus: eandemque medicinam adhibui infra fr. 49: Ἀγίλλεν, ὃ τὰς Συνθίνας μέδεις. Apollonius vidit hoc pugnare cum usu Aeolici sermonis, qui μέδης requirere videbatur, sed qua fuit religione, non ausus est hanc formam contra librorum auctoritatem restituere, sed statuit participium esse; at Aeolenses forma μέδημι usos esse non poterat exemplo idoneo probare, itaque satis habuit Homericum μεδέων comparare. Quare tuebimur secundam personam, quam sermonis lex flagitat: neque vero gravissimo Apollo-

ὄνμος ὕμνην, τὸν κορύφαις ἐν αὐταῖς

932

Μαῖα γέννατο Κρονίδα μίγνισα.

nii testimonio fidem denegabimus, secundam personam apud Lesbios ubique in ἡς cadere, id quod Ahrens fecit: librorum antiquorum fides hanc formam tuebatur, paucis tantum locis velut hic et infra fr. 49, ubi ambigua interpretatio, scriptura εἰς erat propagata. In his quidem reliquiis pauca vestigia formae ἡς supersunt, λύπης fr. adesp. 55 A, 4, ἔχης Sappho fr. 90, 2, πάνης Alc. fr. 52, contra scribitur ἀτιμώσεις Sappho fr. 44, πεδέχεις et φοιτάσεις 68, 2 et 4, φέρες fr. 95 bis, item semel φέρες, quae correptio haud infrequens apud Dorienses, nec Aeolensibus abiudicanda, ut ἄμμες et ὕμμες arguunt. Porro ἔχεισθα Sapph. fr. 22, θέλεις Alc. fr. 82, sed haud dubie Alexandrini critici his omnibus locis formam ἡς exhibuerunt, quam librarii oblitteraverunt. Apollonius de verbis barytonis loquitur, sed ex hac argumentatione conficias etiam verborum quae cadunt in ἡμι (εω) eandem clausulam ἡς fuisse: nam cum grammaticus illud Ο ΜΕΛΕΙΣ ad verbum μέδημι revocat et participium agnoscit, apparet pers. 2 fuisse μέδης, et sic Sappho fr. 22 φλλησθα. Iam utra forma sit praeoptanda, non facile dixeris: scriptum erat antiquo more omnibus locis ΕΣ, hoc qui primi Lesbiorum poetarum carmina ionicis litteris accomodaverunt, ἡς esse arbitrati sunt, secuti ut consentaneum est consuetudinem Aeolici sermonis, qualis tunc fuit: neque abhorret haec forma a lege Aeolensium sermonis aut omnino improbanda est: antiquissima forma cum esset ΕΣΙ, littera iota non traiecta est, ut nostri homines existimant, sed abiecta; hinc Dorienses ες dicere solebant, Iones autem, ut damnum resarcirent, diphthongo εἰς usi sunt, Aeolensibus igitur productione admissa ad eundem modum ἡς dicere licuit: at poterant illi antiquiore tempore, ut diphthongos inprimis adamaverunt, εἰς, postea ἡς usurpare: fortasse iam Alcaei et Sapphus saeculo usus fluctuabat. Recentior Aeolis, cuius consuetudinem Theocritus sequitur, videtur omnino ἡς probavisse, velut apud Theocritum θέλης, ἐθέλης, ἔχης, item ἐννόχλης, μάτης, ἐπόης, igitur pro vitioso φόροις potius φόρης quam φόρεις scribendum, δοκείεις etiam alio nomine suspectum (conieci δοκίμοις); adversantur futura ἐκτελέσεις et οικήσεις, sed his scripturis non multum tribuendum esse docet ἐπαινέσης. At in tertia persona constanter (si discesseris ab ἀδικήη, quod Sapph. I 20 est traditum) scribitur εἰ, velut φεύγει, διώξει, δάσει, φιλήσει, ἰζάνει, ὑπακούει, εἶκει, ἔχει saepius, καθνάσκει, θέλγει, μαρμαίρει, στείχει, ὕει, ἄξει, κολύει, ἀέρρει, φνει, παρορνεῖ, item κανχέει, et ad eundem modum ἐπικρέτει, ἄχει, κάλει, κατάρρει, δόνει, κελάδει, φίλει, ἄγρει, similiterque ut titulos recentiores praetermittam, in Balbillae epigrammate est πνήει et κατέχει. Nec mirum, nam hic a principio ΕΙ scribi solebat. Item apud Theocritum leguntur ἔχει, πρόπει, ξεπε(ι), ἀλλάσει, μέλει, ἐσθίει, φιλέει, ἔρει (ἐρεῖ), duobus tantum locis, id quod animadversione dignum, H deprehendimus, XXIX 29 φόρη (alii libri φορεῖ) et XXX 22 ὄρη. — V. 2. ὕμνην et κορύφαις ἐν αὐταῖς scripsi Meinekium secutus, qui quidem etiam ἄκρως proposuit: mihi neutrum satis fecit, itaque proposui κορύφας λαύγαις i. e. κορυφὰς ἰωγαῖς: nam ἐν αὐγαῖς nimis ambiguum, quamvis ὀγγή geminatione abiecta dici poterat, cf. κωματωγή, fortasse etiam Hesychii glossa ὀγγή ἄκρον huc revocanda. — V. 3. γέννατο scripsi, Meineke γεννᾶ τῷ. — Κρονίδα Meineke, legebatur κρονίδη. — μίγνισα scripsi, quamvis Meineke hoc improbaverit, Μαλειάτα βασιλῆϊ vel Μαλειάταν βασιλῆα proponens (Cf. Hoerschelmann, Rhein. Mus. XXXVI 464).

6.

Menander de Encom. IX 149 ed. Walz: ἄλλ' ἐπεὶ εὔρηται καὶ τοῦτο τὸ εἶδος τῶν ὕμνων παρὰ τοῖς ἀρχαίοις καὶ ἤδη τινὲς καὶ Διονύσου γονὰς ὕμνησαν καὶ Ἀπόλλωνος γονὰς ἕτεροι, καὶ Ἀλκαῖος Ἡφαίστου καὶ πάλιν Ἐρμοῦ, ubi fortasse scribendum ὡς Ἀλκαῖος καὶ Ἡφαίστου κτλ. ut rhetor quattuor Alcaei hymnos respexerit: nam Apollinis certe natales illustraverat hic poeta, vid. fr. 2, ex hymno in Bacchum videtur fr. 90 petitum. Quod Menander deinde addit: ἔστι δὲ ὡς ποιητῆ μὲν καθ' αὐτὸ μόνον τὸ εἶδος χρήσιμον, συγγραφεὶ δὲ οὐδέποτε, ὁ μὲν γὰρ καὶ Χάριτας μαιενομένηας καὶ Ὁρας ὑποδεχομένηας καὶ τὰ τοιαῦτα πραγματεύεται, ὁ δ' ἐπ' ἀνάγκης ὅτι βραχυτάτα ἔρει, quamvis universim de poesis et pedestris orationis discrimine disputet, tamen haec quoque exempla videtur ex Alcaeo, quem modo adhibuit, petivisse. Poterat Alcaeus Horas Mercurii nutrices fingere, cf. Philostr. in vita Apoll. V 19: ἐνθυμεῖται (ὁ Ἐρμῆς) τὰς ὥρας, ὑφ' ὧν αὐτὸς ἐν κορυφαῖς τοῦ Ὀλύμπου ἐτράφη. et Imag. I 24: τίκεται μὲν ἐν κορυφαῖς τοῦ Ὀλύμπου . . . ἐνταῦθα τὸν Ἐρμῆν ἀποτεχθέντα Ὁραι 933 κομίζονται. sed poterant etiam Gratiae una cum Horis commode in Vulcani natalibus adhiberi. Non recte G. Wolf Menandri locum retulit ad fr. 62, qui versus neque ex hoc in Mercurium hymno neque ex Vulcani natalium descriptione petitus est, quod vel numeri diversi arguunt.

7. [21.]

Pausan. VII 20, 4: Βουσί γὰρ χαίρειν μάλιστα Ἀπόλλωνα Ἀλκαῖός τε ἐδήλωσεν ἐν Ἔμνῳ τῷ εἰς Ἐρμῆν, γράψας, ὡς ὁ Ἐρμῆς βοῦς ὑφέλοιτο τοῦ Ἀπόλλωνος. Sed Porphyrio ad Horat. Od. I 10, 9: „fabula haec autem ab Alcaeo ficta, et iterum Mercurius idecirco traditur furandi repertor, quia oratio, cuius inventor est, animos audientium fallit“, non de boum, sed de pharaeae furto verba facere videtur, id quod etiam Voss Mythol. Briefe I 101 censet, quamquam alia, quae ibi exposuit, omnino improbanda. Hanc alteram igitur fraudem Lesbius poeta excogitavit, ut veterem famam exornaret, eumque sequitur Horatius, qui per totum carmen Alcaei vestigia legit, cf. quae idem Porphyrio adscripsit ad v. 1: „Hymnus in Mercurium ab Alcaeo lyrico poeta.“ Fabulam, quemadmodum Alcaeus enarravit, videtur tradere Schol. Hom. Il. O 256: Ἐρμῆς ὁ Διὸς καὶ Μαίας τῆς Ἀτλαντος εὔρε λύραν, καὶ τοὺς Ἀπόλλωνος βόας κλέψας εὐρέθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ διὰ τῆς μαντικῆς. ἀπειλοῦντος δὲ τοῦ Ἀπόλ-

λωνος ἔκλεψεν αὐτοῦ καὶ τὰ ἐπὶ τῶν ὤμων τόξα· μειδιάσας δὲ ὁ θεὸς ἔδωκεν αὐτῷ τὴν μαντικὴν ῥάβδον, ἀφ' ἧς καὶ χρυσόρραπις ὁ Ἐρμῆς προσηγορεύθη· ἔλαβε δὲ παρ' αὐτοῦ τὴν λύραν, ὅθεν καὶ χρυσάωρ ὠνομάσθη ἀπὸ τοῦ τῆς κιθάρας ἀορτήρος. Fortasse etiam Philostr. Imag. I 26 lyricum respexit.

8. [23.]

Athen. X 425 C: Ἀλκαῖος δὲ καὶ τὸν Ἐρμῆν εἰσάγει αὐτῶν (τῶν θεῶν) οἰνοχόον. nisi est ex alio carmine.

9. [54.]

ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΝ.

Ἦναςσ' Ἀθανάα πολεμαδόκος,
 ἄ ποι Κορωνήας ἐπὶ πίσειων
 ναύω πάροιθεν ἀμφι(βαίνεις)
 Κωραλίω ποτάμω παρ' ὄχθαις.

10. [55.] 934

Strabo IX 412: Οὐκ εὖ δ' ὁ Ἀλκαῖος, ὥσπερ τὸ τοῦ ποταμοῦ ὄνομα παρέτρειπε τοῦ Κουαρίου, οὕτω καὶ τοῦ Ὀγγηστοῦ κατέ-

Fr. 9. Strabo IX 411: ἡ μὲν οὖν Κορώνεια ἐγγὺς τοῦ Ἑλικῶνός ἐστιν ἐφ' ὕψους ἰδρυμένη, κατελάβοντο δ' αὐτὴν ἐπανιόντες ἐκ τῆς Θετταλικῆς Ἄρης οἱ Βοιωτοὶ μετὰ τὰ Τρωϊκά, ὅτε περ καὶ τὸν Ὀρχομενὸν ἔσχον· κρατήσαντες δὲ τῆς Κορωνείας ἐν τῷ πρὸ αὐτῆς πεδίῳ τὸ τῆς Ἰωνίας Ἀθηνᾶς ἱερὸν ἰδρῦσαντο ὀμώνυμον τῷ Θετταλικῷ, καὶ τὸν παραρρέοντα ποταμὸν Κουάριον (Palmerius Κουράλιον, sed repugnat ipse Strabo p. 412 et 436) προσηγόρευσαν ὁμοφώνως τῷ ἐκεῖ Ἀλκαῖος δὲ καλεῖ Κωραλίον, λέγων Ἦναςσ' Ἀθάνα ἀπολε ἀπὸ Κορωνείας ἐπίδειων αὐω (sic A, ἐπιδέων αὐω c, ἐπιδεύων αὐω g, ἐπιδέω αὐτῷ hi) πάροιθεν ἀμφι Κωραλίω ποταμῷ παρ' ὄχθαις. — V. 1. Ἦναςσ' Ahrens, Ἀθανάα πολεμαδόκος Welcker. — V. 2. ἄ ποι Ahrens, ἄ που Welcker. — Κορωνήας ἐπὶ πίσειων scripsi, nam corruptelae hic fere ortae ex similitudine litterarum, quas librarius neglexit. Welcker coniecit ἐπὶ λαῖω (quod etiam Meineke probat, qui proprium nomen esse putat, velut est ap. Hippocr. Epid. III 134 et 142 ed. Littré). — V. 3. ναύω Welcker. — ἀμφιβαίνεις Welcker supplevit. Fortasse verbum v. 2 delitescit, conicias Κορωνήας ἐπόρρεις πόλιν ναύω πάροιθεν ἀμφι βῶμω. Cf. Callim. in Lav. Pall. v. 63: Ἦ πὶ Κορωνείας, ἵνα οἱ τεθνωμένον ἄλσος καὶ βῶμοι ποταμῷ κείντ' ἐπὶ Κουραλίῳ. — Longe aliter locum conformavit O. Müller: Ἦναςσ' Ἀθαναία πόλιον, ἀπὸ τᾶς σᾶς Κορωνείας ἐπὶ δεῦρ' ἴθι, Πάροιθεν ἂν ἰδρυσάμεσθα κτλ. Hartung πολέμων ἴδρις, ἄ που Κορωνήας ἐπισημηνίον ναὸν πᾶρ. ἀμφιβαίνεις.

ψευσται, πρὸς ταῖς ἐσχατιαῖς τοῦ Ἑλικῶνος αὐτὸν τιθεῖς· ὁ δ' ἐστὶν ἄπωθεν ἰκανῶς τούτου τοῦ ὄρους. quod videtur ex eodem hymno petatum.

11. [71.]

ΕΙΣ ΗΦΑΙΣΤΟΝ.

.. "Ὡστε θεῶν μηδέν' Ὀλυμπίων λῦσαι ἄτερ φέθεν.

12.

Menander de Encom. IX 149 Walz: Καὶ Ἀλκαῖος Ἡφαίστου καὶ πάλιν Ἐρμοῦ (γονὰς ὕμνησεν). cf. quae ad fr. 6 adnotata sunt.

13 A. [79.]

Τὸ γὰρ θεῶν ἴοιται ὕμμε λαχόντων γέραι ἄφθιτον ἀνθήσει.

*13 B. [24.]

..... Δεινότατον θεῶν,

Fr. 11. Apollon. Dysc. de pron. 358 B: Σαφὲς ὅτι καὶ τὸ Αἰολικὸν δίγαμμα ταῖς κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον προσνέμεται, καθὸ καὶ αἱ ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμεναι δασύνονται. Ἀλκαῖος· Ὡστε κτλ. Cod. λυσεατερ γεθεν. corr. Bekker, Ahrens λῦσαι σ' ἄτερ coniecit. Metrum tale fuisse existimo:

[κ _] _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _

Hartung ὥστε μηδένα τῶν θεῶν | Ὀλυμπίων ἀλλῦσαι ἄτερ φέθεν.

Fr. 13 A. Apollon. de pron. 387 B: "Τῆμε Αἰολεῖς· τὸ γὰρ θεῶν ἰοιτηι ὕμμε λαχόντων αφυτον θησει γερας. Hymnis adscripsi haec, quandoquidem ex libro I petita sunt. Bekkeri recepi emendationem, nisi quod ἴοιται scripsi. Sed restitutio incerta, conieci:

ὅτι γὰρ θεῶν ἴοιται (θειῆ)
 ὕμμε λαχόντων,
 ἀφθιτον θήσει γέρας.

Ὅτι et τὸ a librariis saepe confusa: θειῆ (vel potius θήη, vide ad Theogn. 689) addidi ut et sententiam et versum redintegrarem, θέω est ap. Sapph. fr. 12. Est vaticinium de conditore urbis vel de viro bene de republica merito. Ahrens scripsit τοὶ γὰρ θ. ἰ. ὕμμ' ἔλαχον τῶν (ἄν) ἀφθιτον ὀνθήσει γέρας, Hartung τὸ γὰρ ὕμμε θεῶν ἰοιτηι λαχόντων | ἀφθιτον ἀνθήσει γέρας αἰεί.

Fr. 13 B. Plutarch. Amator. c. 20: Τὰ μὲν οὖν πολλὰ ποιηται προσπαίζοντες εἰκόασι τῷ θεῷ γράφειν περὶ αὐτοῦ καὶ ἄδειν ἐπικωμάζοντες, ὀλίγα δὲ εἴρηται μετὰ σπουδῆς αὐτοῖς, εἴτε κατὰ νοῦν καὶ λογισμὸν, εἴτε σὺν θεῷ τῆς ἀληθείας ἀφαμένους· ὧν ἓν ἐστὶ καὶ τὸ περὶ τῆς γενέσεως· Δεινότατον κτλ. εἰ μὴ τι καὶ ἡμᾶς ἀναπεπέναςιν οἱ γραμματικοί, λέγοντες πρὸς τὸ ποικίλον τοῦ πάθους καὶ τὸ ἀνθη-

(τὸν) γέννατ' εὐπέδιλλος Ἴρις
χρυσοκόμα Ζεφύρω μίγαισα.

* 14. [81.]

Τὸ δ' ἔργον ἀγήσαιτο τέα κόρα.

II. ΣΤΑΣΙΩΤΙΚΑ.

935

15. [1.]

Μαρμαίρει δὲ μέγας δόμος χάλκω· πᾶσα δ' Ἄρη κεκό-
σμηται στέγα
λάμπραισιν κννίαισι, κατῶν λεῦκοι κατύπερθεν ἵππιοι
λόφοι
νεύοισιν, κεφάλαισιν ἄνδρων ἀγάλατα· χάλκισι δὲ πασ-
σάλοισ
κρύπτοισιν περικείμεναι λάμπραι κνάμιδες, ἄρκος ἰσχύρω
βέλευς,
5 θῶρακές τε νέοι λίνω κοῖλαι τε κατ' ἄσπιδες βεβλή-
μεναι·

ρὸν γεγονέναι τὴν εἰκασίαν. Respicit huc Etym. Gud. 278, 17: Τὰ γὰρ ἄνθη λέγεται ἕμερα, ἐπεὶ ἐν τῷ ἔαρι φύονται, ὅτε καὶ τὰ ἔρωτικά θερμότερα ἐστὶ. τούτου χάριν καὶ ὁ Ἀλκαῖος Ζεφύρον καὶ Ἴριδος τὸν Ἐρωτα φησίν. Cf. Et. M. 470, 28. Argum. Theocr. Id. XIII (ubi Ἐριδος). Eustath. Il. 391, 24 et 555, 30. — V. 1. θεῶν, v. θεῶν, θεῶν BE edd. vett. — V. 2. τὸν γέννατ' scripsi, γείνατ' libri, ἐγείνατ' Gaisford, ἐγέννατ' Schneidewin. — εὐπέδιλλος Ahrens, legebatur εὐπέδιλος. — V. 3. μίγαισα Porson, libri μιχθῆισα.

Fr. 14. Apollon. de pron. 395 A: Ἡ τεὸς Δωρικῆ τῆ σὸς ὁμωνυμεῖ . . . καὶ παρ' Αἰολεῦσιν· Ἀλκαῖος ἐν πρώτῳ· Τὸ δ' ἔργον κτλ. — ἀγήσαιτο Bast alii, cod. ἀγήσατο.

Fr. 15. Athen. XIV 627 A: Ἀλκαῖος ὁ ποιητής, εἴ τις καὶ ἄλλος, μουσικώτατος γενόμενος, πρότερα τῶν κατὰ ποιητικὴν τὰ κατὰ τὴν ἀνδρείαν τίθεται, μᾶλλον τοῦ δέοντος πολεμικὸς γενόμενος· διὸ καὶ ἐπὶ τοῖς τοιοῦτοις σεμνυνόμενος φησίν· Μαρμαίρει κτλ. καίτοι μᾶλλον ἴσως ἤρρωτε τὴν οἰκίαν πλήρη εἶναι μουσικῶν ὀργάνων. A. Schoene hoc carmen ad bellum exterum refert, fortasse recte, sed grammatici veteres non videntur eiusmodi carmina a stasioticis segregavisse. — V. 1 imit. affert Eust. 1320, 1. — Ἄρη A, ἄρη BP, Ἄρει VL. — στέγα Blomfield, vulgo στέγη. — V. 2. κννίαισι B, κννίαισιν A, κννέαισιν VL, λαμπρᾶ σικννίαισιν P. — κατῶν, P κάτταν. — κατύπερθεν, legebatur καθύπερθεν, B καθάπερ. — V. 3. νεύοισιν Schneidewin alii, vulgo νεύονσιν. — χάλκισι B, χάλκειαι PVL, vulgo χάλκειαι. — V. 4. κρύπτοισιν Welcker, vulgo κρηπτοῖσιν. — κνάμιδες, PL κναμίδες, V κναμίδες. — ἄρκος APV, ἔρκος L. — ἰσχύρω βέλευς, ἰσχυρῶ βέλευς A, ἰσχυροβελῆς PVL. — V. 5. νέοι λίνω scripsi, νέω λίνω Casaubonus, vulgo νέφ λίνω, Ursinus νεώλινοι, unde Schneidewin νεόλλινοι. — κοῖλαι scripsi, κώλαι

παρ δὲ Χαλκίδικαι σπάθαι, παρ δὲ ζώματα πόλλα καὶ
 κυπάτιδες·
 τῶν οὐκ ἔστι λάθεσθ', ἐπειδὴ πρότισι' ὑπὸ Φέργον ἔστα-
 μεν τόδε.

* 16. [46.]

. Βλήχρων ἀνέμων ἀχείμαντοι πνοαί.

* 17. [52.]

936

. Γαίας καὶ νιφόεντος ὠράνω μέσοι.

18. [2.]

Ἄσυνέτημι τῶν ἀνέμων στάσιν·
 τὸ μὲν γὰρ ἔνθεν κῦμα κυλίνδεται,

Ahrens, κόιλαι Seidler, vulgo κοῖλαι. — κατ' ἄσπιδες Schweighaeuser, κατασπίδες PVL. — βεβλημένοι ABP, βεβλημένον VL. — V. 6. κυπάτιδες Blomfield alii, κυπατίδες PVL, κυπάσιδες Ahrens. — V. 7. λάθεσθ' Iani, λαθέσθαι PVL. — πρότισι' Schneidewin, πρότισθ' A, πρώτιστα PVL. — Φέργον Blomfield, legebatur ἔργον. Praeterea Ahrens v. 1 παῖσα, v. 2 καθίπερθεν, v. 6 ζώματα, v. 7 ὑπὰ scripsit.

Fr. 16. Schol. II. § 178: Ἄλλως δὲ ἤδη αὐτὸ τὸ βληχρὸς σημαίνει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μᾶλλον τὸ ἀσθενές. Ἀλκαῖος θ'. Βληχρῶν ἄ. ἄ. πνοαί. Idem legitur ap. Eustath. 705, 62 et Cram. An. Ox. I 95 (sine p. nomine), ubi πνοαί. Resp. Et. M. 200, 13. Zonar. 393. Suid. v. Βληχρόν. Videtur autem hoc fr. sicut sequens ex allegorico carmine petitum.

Fr. 17. Apollon. de Adv. in Bekk. An. II 613, 36: Τῆδε γὰρ ἔχει καὶ τὸ ἐπίρημα παρ' Αἰολεῦσι τὸ μέσοι Γαίας κτλ. Cf. idem 588, 27: Τὸ γὰρ παρὰ τοῖς περὶ τὸν Ἀλκαῖον μέσσοι δῆλον ὅτι κατὰ τὴν ἰδίαν διάλεκτον ἀνὰ λόγον βαρυνθεῖη ἄν· οὐ γὰρ ἔστιν ἑλλίπες τῆ ἐν προθέσει, συστέλλομένου τοῦ ᾠ εἰς τὸ ὄ, ὡς τινες ὑπενόησαν, ἐν μέσσοι, ἀλλ' ὄν τρόπον παρὰ τὸ οἶκος τὸ οἶκοι ἐγένετο, σημαῖνον τὸ ἐν οἴκῳ, παρὰ τε τὸ Πυθῶ τὸ Πυθοῖ, καὶ παρὰ τὸ Μέγαρα τὸ Μεγαροῖ, σημαῖνον τὸ ἐν Μεγάροις, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ παρὰ τὸ μέσσοι τὸ μέσσοι ἐγένετο, σημαῖνον τὸ ἐν μέσοι. ὅπερ ἔφηρ κατὰ τὸ Αἰολικὸν ἔθος βαρύνεσθαι.

Fr. 18. Heraclid. Alleg. Homer. c. 5 ed. Mehler: Ἐν ἱκανοῖς δὲ καὶ τὸν Μιτυληναῖον μελοποιὸν εὐρήσομεν ἀλληγοροῦντα. τὰς γὰρ τραγικὰς ταραχὰς ἐξίσου χειμερῶ προσεικάζει καταστήματα θαλάσσης, ἄσυνέτην καὶ (AB νῆ) τῶν ἀνέμων στάσιν (olim male haec verba ad Heraclidis orationem referebantur)· τὸ μὲν γὰρ . . . ἄγκυραι. Τίς οὐκ ἂν εὐθὺς ἐκ τῆς προτραχούσης περὶ τὸν πόντον εἰκασίας ἀνδρῶν πλωιζομένων θαλάττιον εἶναι νομίσειε φόβον; ἀλλ' οὐχ οὕτως ἔχει. Μυρσίλος γὰρ ὁ δηλούμενός ἐστι καὶ τραγικῆ κατὰ Μιτυληναῖον ἐγειρομένη σύστασις. cf. Matranga An. 299. Cocondrius περὶ τρόπων in Boisson. An. III 294 (cf. Walz Rhet. VIII 787): Παρὰ Ἀλκαίῳ· Συνίημι τῶν ἀνέμων τὴν στάσιν· τὸ μὲν γὰρ κτλ. — V. 1. Retinui quod Ahrens coniecit ἄσυνέτημι, coll. Choerobosc. in Psalm. 26: παρ' Αἰολεῦσι δὲ πολλὰ εὐρίσκονται, ἄσυνέτημι, ἔλευθέρωμι, δέδαμι (fort. δομίωμι), et Theodos. in Bekk. An. III 1045: τινὲς

τὸ δ' ἔνθεν ἄμμες δ' ἂν τὸ μέσσον
 νᾶϊ φορήμεθα σὺν μελαίνα,
 5 χεῖμωνι μοχθεῦντες μεγάλη μάλα·
 περ μὲν γὰρ ἄντλος ἰστοπέδαυ ἔχει,
 λαῖφος δὲ πᾶν ζάδηλον ἤδη
 καὶ λάκιδες μεγάλαι κατ' αὐτο·
 χόλαισι δ' ἄγκοιναι.

19. [3.]

937

Τὸ δηῦτε κῦμα τῶν προτέρων ὄνω
 στείχει, παρέξει δ' ἄμμι πόνον πόλυν
 ἄντλην, ἐπεὶ κε νᾶος ἐμβᾶ
 νή(ατα).

ἐνόμισαν τὰ εἰς μὲ πάντα τῆς Αἰολίδος εἶναι διαλέκτου· πολλὴ γὰρ ἔστιν παρ' αὐτοῖς ἢ εἰς μὲ κατάληξις· γέλαιμι γὰρ καὶ ἀσυνέτημι φασί. Neque vero acquiesco in hac coniectura; offendit insolens structura (epist. 4 Heracliti ἂν δὲ ὑμεῖς ἀξυνετήτε γράμματα suspicionem magis movet, quam arcet), οὐ συνέτημι στάσιν plus excusationis habuerit: sed multo magis offendit incommoda sententia: nam tempestatem coortam quilibet animadvertit. Poterat poeta dicere ἢ ὅ' οὐ συνίην τ. ἄ. στάσιν; i. e. nonne iam ante animadvertentem tempestatem? haud vanus sum augur, qui futurum periculum vobis cecini. Fortasse in eandem sententiam scribendum Ἐὺ συν(ν)έτησα τῶν ἀνέμων στάσιν. Antea suspicatus sum Δασύνεται πάντων ἀνέμων στάσι, i. e. horret coelum vel potius mare: nam δασύνεται nudum non magis insolens, quam ἐνίκησε, alia id genus. Horatius Od. I 14 hoc Alcaei carmen aemulatur, sed exordium immutavit, ut inde nil auxilii petere possis. — V. 3. Respicit huc Apoll. de pron. p. 379 B. — ἂν, Ahrens ὄν. — μέσσον Blomfield alii, libri μέσον, Cocond. ἄμμες δὲ τὸ μέσον αἰεὶ φ. σ. μέλανι. — V. 5. μοχθεῦντες Heracl., μογέοντες Coc., Ahrens μόχθεντες. — μάλα Coc., καλὰν Heracl. (AB καλά), hinc Blomfield κάλων coniecit. — V. 6. περ Hermann, vulgo παρὰ, AB περὰ, Blomfield πὰρ vel πᾶσαν μὲν ἄντλος. — V. 7. πᾶν Ahrens, v. πᾶν. — ζάδηλον cum perperam interpretatus esset Hartung substituit δαλητόν, Ahrens ζάδαλον scripsit. — V. 8. χόλαισι, libri χολαῖσι, χαλᾶσι Ursinus. — ἄγκοιναι scripsi, legebatur ἄγκυραι, quae vocabula alias quoque a librariis permutata; vitium non procuravit G. Curtius ἀγκύραις coniciens: nam non est locus ancorae, cum navis tempestate laborans in medio mari versatur. Ἄγκοινα (ἀγκοινῆ) funis est, quo antenna ad malum religatur, cf. Boeckh Seewesen p. 132.

Fr. 19. Heraclid. c. 5: Ὁμοίως δὲ τὰ ὑπὸ τούτου (Μυρσίλου) αἰνιτόμενος ἐτέρωθι πον λέγει· Τὸ δὲ εὐ γε κῦμα τῶ προτέρω νεομωστίχει παρέξει δὲ ἄμμι πόνων πολλὴν ἄντλην (quae sequuntur vulgo male ad Her. orationem referebant), ἐπεὶ καὶ ναὸς ἐμβαίνει. Κατακόπως ἐν ταῖς ἀλληγορίαις ὁ νησιώτης θαλασσεύει καὶ τὰ πλείστα τῶν διὰ τοὺς τυράννουσ ἐπεχόντων κακῶν πελαγίους χειμῶσιν εἰκάζει. — V. 1. δηῦτε Seidler, τῶν προτέρων Seidler, ὄνω ego correxi, Seidler ὄμω coniecit, AB τόδ' εὐτε κ. τω προτέρω νέμω, Hermann τῶ προτέρω νέον, Gaisford τῶ προτέρω νέμω, similiter Blass τῶ προτέρω νέμω casu patrio. — V. 2. στείχει Blomfield, στοιχεῖ Ahrens, libri στίχει. — πόνον

20. [4.]

Νῦν χρῆ μεθύσθην καὶ τινα πρὸς βίαν
πώνην, ἐπειδὴ κάτθανε Μύρσιλος.

21. [7.] •

Μέλαγχρος αἰδῶς ἄξιός εἰς πόλιν.

22. [10.]

Λόφον τε σείων Κάρικον.

23. [11. 12.]

Ἄνδρες πόλης πύργος ἀρεῖοι.

πόλιν AB, ut Elmsley conii, Hartung distinxit πόλιν, ἀντὶν ἐπεὶ κε ν. ἐ. interpretatus ἀντλον, quod omni ex parte falsum. — V. 3. κε, libri καί, antea κα scripsi, Seidler καν i. e. κατὰ. — ἐμβᾶ νή(ατα) scripsi, i. e. νεῖατα, nisi νῆτα ad modum Doridis malis, libri ἐμβαίνει, Seidler ἔμβα. Sed fortasse plura intercepta sunt, velut ἐμβαίνῃ (κάτα, τετραέλικτος ἄλμα), vide ad fr. 155, sive (κάτα κᾶμῃ ἐλάση κατ' ἄκρας) vocabulo diremto. — Huc fortasse respicit Schol. Pind. Isth. I 52: Καὶ Ἀλκαῖος τὴν δυστυχίαν χειμῶνα καὶ τρικυμίαν λέγει, ubi Αισχύλος corrigunt.

Fr. 20. Athen. X 430 A: Κατὰ γὰρ πᾶσαν ᾧραν καὶ περίστασιν πίνων ὁ ποιητὴς οὗτος (Ἀλκαῖος) εὐρίσκειται. — ἐν δὲ ταῖς εὐφρόναις (Meineke εὐφροσύναις scripsit)· Νῦν κτλ. — V. 1. μεθύσθην libri ut videtur, vulgo μεθύσκειν. — V. 2. πώνην Ahrens, πίνειν Casaub., vulgo πονεῖν. Cf. Arcad. de Acc. 160, 4: τὰ εἰς νο παραληγόμενα φύσει μακροῦ φωνήεντι, ὅποτε μὴ εἴη κατ' αἰολίδα διάλεκτον, περισπᾶται . . . τὸ πάνω (πώνω) βαρύνεται ὡς ἴδιον αἰολικόν. Ceterum vir doctus coniecit: καὶ χθόνα πρὸς βίαν παίειν, ubi Hartung κρούειν praeoptat.

Fr. 21. Hephaest. 79: τὸ καλούμενον Ἀλκαϊκὸν ἐνδεκασύλλαβον . . .

Μέλαγχρος αἰδῶς (ita Fl Turn., sed A αἰδῶς, atque iam Vossius αἰδῶς correxit, αἰδῶς ἄξιός hinc affert Cram. Gramm. An. Ox. I p. 208, 17) ἄξ. εἰς (A εἰς) πόλιν. Valde offendit insolentia structurae, suspicor poetam scripsisse Μέλαγχρος, αἰδῶς ἄξιός ἢς πόλι, ut tyrannum mortuum vel imperio privatum laudaverit, cum qui successerunt in eius locum, multum illo deteriores essent vel viderentur. Nolim εἰς πόλι commendare, nam forma εἰς a Lesbii sermonis proprietate abhorret, nec dominantem aut vivum laudaturus erat Alcaeus nisi cavillandi gratia; item participium εἰς repudio, quo Aleman usus est.

Fr. 22. Strabo XIV 661: Τοῦ δὲ περὶ τὰ στρατιωτικὰ ζήλου τὰ τε ὄχανα ποιοῦνται τεκμήρια καὶ τὰ ἐπίσημα καὶ τοὺς λόφους. ἅπαντα γὰρ λέγεται Καριναί. Ανακρέων μὲν γε φησὶν . . ., ὁ δ' Ἀλκαῖος· Λόφ. κτλ. Eadem Eust. II. 367, 25 (τε om.).

Fr. 23. Schol. Aeschyl. Pers. 347: ἀνδρῶν γὰρ ὄντων ἕρκος ἐστὶν ἀσφαλές. Ἀλκαῖος· ἄνδρες γὰρ πόλεως πύργος ἀρήσιος, sed cod. Medic. sec. Gaisford Et. M. Praef. p. VIII ἄνδρες πόλης πύργος ἀρεῖοι, (Dindorf tantum ἀρεῖος ex cod. Med. adnotavit,) quod praetuli, quamquam

Schol. Aeschyl. Sept. 398: Οὐδ' ἔλκοποιὰ γίνεται τὰ σήματα· ταῦτα παρ' Ἀλκαίου· οὐ τιρώσκει τὰ ἐπίσημα ὄπλα, οὐδὲ αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ δύναμιν ἔχει, εἰ μὴ ἄρα ὁ φέρων αὐτά, ἐὰν γενναῖος ᾗ.

τείχος ἄρειον Homerus dixit Il. Δ 407. O 736. Huc adde Schol. Soph. Oed. R. 56: Ἀλκαῖος ἄνδρες πόλεως πύργοι ἀρήϊοι, eademque Suid. v. Ἀρήϊος. Antea Aristide usus (vide infra) locum in hunc modum supplēvi:

οὐ λίθοι
τείχεων εὖ δεδομῆμενοι,
ἀλλ' ἄνδρες πόλιος πύργος ἀρήϊοι.

nec poenitet me illius coniecturae: nam hanc fere sententiam videtur poeta pronuntiasse, neque cod. Med. lectionis πόλης tanta est auctoritas, ut supplementum (ἀλλ' ἄνδρες πόλιος πύργος ἀρειῖοι sit spernendum. Sed quae praegressa sunt, non licet certo restituere, quandoquidem Aristides poetae sensa, non verba expressit: nam vocabulo δεδομημένοι, quod recentiores Graeculi frequentant (cf. Lobeck Phrynich. 587), Alcaeam usum esse non est verisimile. — Respicit hunc locum Aristid. I 821: δι' ἃ πάντα χρηὶ καὶ τὸ συμβεβηκὸς ἐνεργεῖν ὡς προῦτάτα καὶ τῶν δευτέρων ἐρωμένως ἀντέχεσθαι καὶ τὸν λόγον βεβαιῶσαι, ὅτι οὐκ οἰκίαι καλῶς ἐστεγασμένα οὐδὲ λίθοι τειχῶν εὖ δεδομημένοι οὐδὲ στενωποὶ τε καὶ νεώρια ἢ πόλις, ἀλλ' ἄνδρες χρῆσθαι τοῖς ἀεὶ παροῦσι δυνάμενοι. Alcaei hanc esse sententiam indicat idem II 273 (Phot. Bibl. p. 430 A): Τὸν λόγον ὃν πάλα μὲν Ἀλκαῖος ὁ ποιητῆς εἶπεν, ὅσπερον δὲ οἱ πολλοὶ παραλαβόντες ἐχρήσαντο ὡς ἄρα οὐ λίθοι οὐδὲ ξύλα οὐδὲ τέχνη τεκτόνων αἱ πόλεις εἶεν, ἀλλ' ὅπου ποτ' ἂν ὄσιν ἄνδρες αὐτοὺς σώξουσιν εἰδότες, ἐνταῦθα καὶ τεῖχη καὶ πόλεις. Cf. etiam I 791: ἐὰν . . . τοῦ θανμάξουσιν τοὺς λίθους ἀνήτε μικρὸν τι καὶ νομίσητε πλείονος ἀξίους ἡμᾶς αὐτοὺς τῶν οἰκοδομημάτων καὶ πιστεύσητε ἀληθῆς εἶναι τὸ πάλα τοῦτο, ὡς ἄρα οὐ τεῖχη οὐδὲ ὄψεῖα οὐδὲ στοαὶ οὐδὲ ὁ τῶν ἀψύχων κόσμος αἱ πόλεις εἶεν, ἀλλ' ἄνδρες αὐτοῖς εἰδότες θαρροεῖν. Ad idem hoc carmen fort. referendum quod dicit Plato de Leg. VI 778 D: περὶ δὲ τειχῶν, ὧ Μένυλλε, ἔγωγ' ἂν τῇ Σπάρτῃ ξυμφεροίμην τὸ καθεύδειν ἐὰν ἐν τῇ γῇ κατακείμενα τὰ τεῖχη καὶ μὴ ἐπανιστάναι, τῶνδε εἴνεκα· καλῶς μὲν καὶ ὁ ποιητικὸς ὑπέφρα αὐτῶν λόγος ὑμνεῖται τὸ χαλκῆ καὶ σιδηρᾷ δεῖν εἶναι τὰ τεῖχη μᾶλλον ἢ γῆνα. Nisi forte Tyrtaeus eandem sententiam carmine illustravit, quorsum referre possis quod est ap. Hephaest. p. 3:

Τίρυνς, οὐδέ τι τεῖχος ἐπήρηκεσε.

Huc adde Nicolaum Progymn. I 277 Walz: πρὸς ἃ δὴ βλέπων Ἀλκαῖος ὁ ποιητῆς οὐ ξύλα καὶ λίθους, ἀλλ' ἄνδρας ἐφιλοσόφησε πόλεως σύστασιν. et Philotheum ap. Mingarelli Codd. Nan. 533. Sed sive Alcaeus primus sive iam ante Lacon aliquis poeta Spartanorum virtutem eximio hoc praeconio decoravit, postera aetate, cum fraudulentorum hominum industria clarorum virorum nominibus abusa litteras commenticias studiose propagaret, hoc dictum ad Lycurgum translatum, v. Plut. Lyc. 19: φέρονται δ' αὐτοῦ καὶ δι' ἐπιστολῶν ἀποκρίσεις τοιαῦτα πρὸς τοὺς πολίτας . . . καὶ πάλιν περὶ τῶν τειχῶν· οὐκ ἂν εἴη ἀτίχιστος πόλις, ἅτις ἀνδρείους (corrīgas ἀνδράσιν ἀρείους), καὶ οὐ πλίνθοις ἐστεφάνωνται.

25. [14.]

᾿Ωνηρ οντος ὁ μαιόμενος τὸ μέγα κράτος
ἀντρέψει τάχα τὰν πόλιν· ἅ δ' ἔχεται ῥόπας.

26. [94 b.]

Οὐδέ πω Ποσειδαν
ἄλμυρον ἐστυφέλιξε πόντον·
οἶον (πέδον) γᾶς γὰρ πέλεται σέων.

* 27.

Ἑπταξον ὄστ' ὄρνιθες ὦκνυ
αἰετον ἐξαπίνας φάνεντα.

* 28.

Ἄρεν δαίφοβος δαίκτηρ.

* 29.

Ἄρενος στρατιωτέροισ.

Fr. 25. Arist. Vesp. 1234: ᾿Ωνηρωφ', οὗτος ὁ μαιόμενος (sic Rav., vulgo μαινόμενος) τὸ μέγα κράτος Ἀντρέψεις ἔτι τὰν πόλιν, ἅ δ' ἔχεται ῥοπᾶς· ubi Schol. παρὰ τὰ Ἀλκαίου· ᾿Ωνησεν οὗτος καὶ μαιόμενος (cod. Ven. ὠνησαι οὗτος ὁ μαιόμενος et τρέψεις τάχα) τὸ μ. κράτος τάχα τρέψεις τὴν π. ἅ δ' ἔ. ῥ., ἀντὶ τοῦ μέγα κράτος· οὕτως Αἰολεῖς. unde Buttman vidit Aeolicum κράτος restituendum esse, contra Seidler ζητῶν i. e. interpretamentum vocis μαιόμενος addendum censuit. et deinde: ἐκ τῶν Ἀλκαίου δὲ παρῳδεῖ εἰς Κλέωνα ὡς μαιόμενον. Rectius Schol. in Thesmoph. 162: Ἐν Σφηξίν (παρῳδῆται τό) ᾿Ωνηρ οὗτος ὁ μαιόμενος τὸ μ. κράτος. — V. 1. κράτος Buttman et Seidler, legebatur κράτος. — V. 2. ἀντρέψει Seidler, ὀντρέψει Ahrens.

Fr. 26. Coniunx duo fr., quorum prius (v. 1. 2) servavit Herodian. περὶ μον. λέξ. 10, 25: Εἴρηται δὲ ὁ δαίμων παρ' Ἀλκαίω διὰ τοῦ ἄ μένοντος τοῦ ᾗ Ποσειδᾶν· Οὐδέ πω κτλ. Choerobosc. Epim. I 277 Ποτειδαν Aeolicum dicit, sed 299 Ποτίδαν et Ποσειδαν iisdem tribuit. — V. 3. Et. Flor. Miller Misc. 264: σείω· ἔστι γὰρ σέω, ὡς παρ' Ἀλκαίω· οἶον γᾶς γὰρ πέλεται σέως quae correxi: nisi forte οἶον (πέδον) γὰρ γᾶς malis. Meineke οἶον secluserit, et γᾶς pluralem numerum esse existimavit.

Fr. 27. Herod. περὶ μον. λέξ. 23, 9: Παρητησάμεθα δὲ Αἰολίδα διάλεκτον διὰ τὸ Πτάξω, ἑπταξον· ὡς τὸ ὄρνιθες ὦκνυ αἰετον ἐξαπίνας φάνεντα. Poetae nomen quamvis sit omissum, probabiliter Alcaeo tribuas. Correxī codicis scripturam.

Fr. 28. Herodian. Cram. An. Ox. III 237, 1: Ζητοῦμεν καὶ τὴν τοῦ Ἄρης, Ἄρεος γενικὴν πῶς εὔρηται διὰ διφθόγγον· λέγομεν Ἄρενος, Ἄρενι· . . . ἢ κλητικὴ· Ἄρεν δι' ὁ φόβος διακτῆρ. Scripsi δαίφοβος, Cramer δαίκτηρ. Hartung δαίφρον. Blass Ἄρεν, δι' ὃν φόβος δαίκτηρ. Alcaei haud dubie versus est.

Fr. 29. 30. 31. Tria haec fragmenta Alcaeo tribuit Seidler, legun-

* 30.

Τὸ γὰρ
Ἄρεινι καθάνην κάλον.

* 31.

Μίξαν δ' ἐν ἀλλάλοις Ἄρενα.

32. [9.]

ΠΡΟΣ ΜΕΛΑΝΙΠΠΙΟΝ.

Herodotus V 95: Πολεμεόντων δέ σφρων παντοῖα καὶ ἄλλα ἐγένετο ἐν τῆσι μάχῃσι, ἐν δὲ δὴ καὶ Ἀλκαῖος ὁ ποιητῆς συμβολῆς γενομένης καὶ νικάντων Ἀθηναίων, αὐτὸς μὲν φεύγων ἐκφεύγει. τὰ δὲ οἱ ὄπλα ἴσχυσι Ἀθηναῖοι καὶ σφρα ἀνεκρέμασαν πρὸς τὸ Ἀθήναιον τὸ ἐν Σιγείῳ· ταῦτα δὲ Ἀλκαῖος ἐν μέλει ποιήσας ἐπιτιθεῖ ἐς Μιτυλήνην, ἐξαγγελλούμενος τὸ ἑωυτοῦ πάθος Μελανίππῳ ἀνδρὶ ἐτάρῳ. *Ipsium carminis initium servavit Strabo XIII 600 (ubi Meinekius ab aliena manu additum esse censet):* Πιτιακὸς δ' ὁ Μιτυληναῖος πλεύσας ἐπὶ τὸν Φρύνωνα 940 στρατηγὸν (τῶν Ἀθηναίων) διεπολέμει τέως, διατιθεῖς καὶ πάσχων κακῶς· ὅτε καὶ Ἀλκαῖος φησὶν ὁ ποιητῆς ἑαυτὸν ἔν τιμι ἀγῶνι κακῶς φερόμενον τὰ ὄπλα ῥήψαντα φυγεῖν· λέγει δὲ πρὸς τινα κήρυκα κελεύσας ἀγγεῖλαι τοῖς ἐν οἴκῳ Ἀλκαῖος σόος Ἄρει ἐνθάδ' οὐκνυτὸν ἀληκτορὶν ἐς γλαυκωπὸν ἱερὸν ὃν ἐκρέμασαν Ἀττικοί. *ubi* σόος h a m. sec., σος F, σῶς rwx, om. i. — Ἄρει, ἄρει ho, ἄροι ceteri (F αροι). — ἐνθάδ' Dhz (ἐνθαδ F), ἐνθάδε x, ἐνθα δ' C. — οὐκνυτόν, οὐκνυτον h, οὐκνυ τὸν i, οὐκ αὐτόν C (ut videtur) moz, οὐ κῆται rw. — ἀληκτορὶν, ἀλυκτορὴν oz, τὸν ἀληκτορὶν Ald. — Welcker coni. Ἀλκ. σῶος, ἀρήϊ' ἔντεα δ' (hoc iam Wesseling) οὐχί· τὰν ἀλκτῆρα ῥινὸν ἐς Γλαυκωποῦ (hoc iam Wesseling) ἱερὸν ἐκρ. Ἀ., Seidler Ἀλκαῖος . . σῶος Ἄρει, ἔντεα δ' οὐκί, τὰ οἱ τὸ ἀλκτυπον ἐς Γλαυκωποῦ Ἴρον ἀνεκρέμασαν Ἀττικοί. probante Schneidewino, nisi quod de Lindavii coniectura ἀλκροτον scripsit. Ahrens Ἄλκας σῶος . . Ἀρήϊ' ἔντεα δ' οὐκ (ἴσως)· αὐτόν δ' ἀλυκτόρινον εἰς Γλαυκώπιον Ἴρον ἀνεκρέμασαν

tur ap. Choerobosc. Epim. I 210 (Bekk. An. T. III 1340): Ἄλλ' ἐπειδὴ τὰ εἰς εὐς ἀποβάλλουσι τὸ ὄ κατά τὴν γενικὴν . . χωρὶς τοῦ Ἄρεως, Ἄρεως· τοῦτο γὰρ ἐφύλαξε τὸ ὄ παρὰ τοῖς Αἰολεῦσιν, οἷον· Ἄρεως στρατιωτέροις κτλ. — Fr. 29 cod. Marc. στρατιωτέρωσ. — Fr. 30. τὸ, cod. Marc. τῶ. καθάνην Ahrens, v. καταθανεῖν. — Fr. 31. μίξαν δ' ἐν ἀλλάλοις Schneidewin, v. μίξαντες ἀλλήλοισιν, sed Herodian. Cram. An. Ox. III 237, 3: μίξαν δὲ ἀλλήλοισι. — Ἄρενα, cod. Marc. Ἄρενι.

... "Αττικοί. vel si malis: "Αγγελλε κᾶρυξ οἴκαδης· "Αλκαος Σᾶος γ', ἀρήϊ' ἔντεα δ' οὐ φύγον, "Α δὴ κτέρας Γλανκώπιόνδε "Αττικοί Ἴρον ὀνεκρέμασαν. Kramer ἔντεα δ' οὐκ εὔρωτο coni. et deinde de Ursini coni. ἀνεκρέμασαν edidit. Hartung 'Αλκαῖος σῶος αὐτός "Αρην, | ἔντεα δ' οὐ φύγον, ἂ κτέρας εἰς | Γλανκώπιον Ἴρον ὀνεκρέμασαν | "Αττικοί. Hecker 'Αλκαῖος σῶος "Αρηνι, ἔντος δὲ κλύτον ἀνάκτορον ἐς Γλανκώπιον Ἴερον ἀνεκρέμασαν "Αττικοί. Blass εὔκνυλον δ' ὀνθήκατο ρῖνον ἐς Γλανκώπιον Ἴρον | οἱ κρέμασαν "Αττικοί non curans numerorum proprietatem, nam ad Sapphicum metrum revocat. Fortasse Alcaeus scripsit:

Σῶς 'Αλκαῖος "Αρην,
 "Εντεᾶ δ' οὐ· κύτος (αὐόν) ἀνάκτορον ἐς Γλανκώπω
 "Ἴρον ὀνεκρέμασαν
 "Αττικοί.

numeris usus Archilochiis. Spondei v. 1 et 2 in nominibus propriis admissi non offendunt. Pro ἀνάκτορον v. 2 fort. legendum 'Αλέκτορος, cf. Eustath. 1479, 30.

33. [67. 8.]

ΠΡΟΣ ΑΝΤΙΜΕΝΙΑΔΑΝ.

Ἥλθες ἐκ περάτων γᾶς ἐλεφαντίνας
 λάβαν τῷ ξίφεος χρυσοδέταν ἔχων,
 (ἐπειδὴ μέγαν ἄθλον Βαβυλωνίοις
 συμμάχεις τέλεσας, ρύσαό τ' ἐκ πόνων,)
 5 κένυταις ἄνδρα μαχαίταν βασιληῖων
 παλαιόταν ἀπολείποντα μόνον μίαν
 παχέων ἀπὸ πέμπων.

941

Fr. 33. V. 1 et 2 affert Hephaest. 58: Τὸ δὲ ἀκατάληκτον, τὸ μόνον τὴν τελευταίαν ἔχον ἱαμβιῆν καλεῖται Ἀσκληπιάδειον, οἷον τὸ Ἀλκαίου (τὸ Ἀλκ. om. F1HB): ἤλθες (ἤλθεν F1H, ἤλθον B) κτλ. — γᾶς Libanius (vulgo γῆς), qui carminis initium resp. I 406 Reiske: Ἄρ' οὐν μοι καιρὸν ἔχει κατὰ τὸν Λέσβιον Ἀλκαῖον ποιήσασθαι τὴν ἀρχήν· Ἥλθες ἐκ περάτων γᾶς οὐκ ἐλεφαντίνῃ χρυσοδέτῳ καλλωπιζόμενος λαβῆ, καθάπερ ἐκεῖνος ἐποίησεν, ἀλλ' ἀτεχνῶς χρυσῇ ψυχῇ κατενθύνων τὴν οἰκουμένην. — ἐλεφαντίνας, F1 ἐλεφαντίνων. — Carminis argumentum illustrat Strabo XIII 617: ἄνδρας δ' ἔσχεν ἐνδόξους (Μιτυλήνῃ) τὸ παλαιὸν μὲν Πιττακόν, καὶ τὸν ποιητὴν Ἀλκαῖον καὶ τὸν ἀδελφὸν Ἀντιμενίδα, ὃν φησὶν Ἀλκαῖος Βαβυλωνίοις συμμαχοῦντα τέλεσαι μέγαν ἄθλον καὶ ἐκ πόνων αὐτοὺς ρύσασθαι κτείναντα ἄνδρα μαχαίταν, ὡς φησι, βασιλῆων παλαιστὰν (DFhi παλαστὰν) ἀπολιπόντα μόνον ἀνίαν παχέων (μοxz τ' ἀχέων) ἀπυπέμπων (sic F, reliqui ἀποπέμπων). Unde v. 3 et 4 restitui, cetera emendavit O. Müller, nisi

III. ΣΚΟΛΙΑ.

34. [27.]

Ἦει μὲν ὁ Ζεὺς, ἐκ δ' ὄρανῳ μέγας
χειμῶν, πεπάγασι δ' ὑδάτων ῥόαι.

— — — — —
— — — — —

κάββαλλε τὸν χειμῶν', ἐπὶ μὲν τίθεισ
πῦρ, ἐν δὲ κίρραις οἶνον ἀφειδέας
5 μέλιχρον, αὐτὰρ ἀμφὶ κόρσα
μάλθακον ἀμφι . . γνόφαλλον.

35. [29.]

Οὐ χρὴ κάκοισι θῦμον ἐπιτρέπην·
προκόψομεν γὰρ οὐδὲν ἀσάμενοι,
ὦ Βύκχι, φάρμακον δ' ἄριστον
οἶνον ἐνεικαμένοις μεθύσθην.

quod v. 5 βασιλῆιον scripsit, ego praeoptavi βασιλῆϊων. (Superavit igitur quattuor digitis vel Herculis staturam, si fides est Herodoro ap. Schol. Pind. Isthm. III 87, sed prorsus aequavit Perseum, de quo Herod. VII 117: *μεγάθει μέγιστον ἔοντα Περσέων· ἀπὸ γὰρ πέντε πήχεων βασιλῆϊων ἀπέλειπε τέσσαρας δακτύλους.* qui quidem scriptor alio loco I 178 exponit, regius cubitus quantum exsuperet Graecorum mensuram: ὁ βασιλῆϊος πήχης τοῦ μετρίου ἔστι πήχους μέζων τρισὶ δακτύλοισι.) Contra Ahrens: *Βαβυλωνίους συμμάχους ἐτέλεσσάς τ' ἄεθλον μέγαν Κῆν πόνων πόλεων ἄσφ' ὑπερῶσα, Κτένναις ἄνδρα μ. β. παλάσταν ἀπυλείποντα μόναν ἴαν Πάχεων ἀπὺ πέμπων.* Meineke maluit τέλεσας μέγα ἄθλον, ἔκ τε πόνων σφειᾶς ἐρῶσα.

Fr. 34. Athen. X 430 A: Κατὰ γὰρ πᾶσαν ᾄραν καὶ περίστασιν πίνων ὁ ποιητὴς οὗτος (Ἀλκαῖος) εὐρίσκειται. χειμῶνος μὲν ἐν τούτοις Ἦει κτλ. — V. 1. Ἦει, Hecker *νίφει* requirit. — ἐκ δ' ABP, ἐν δ' VL. — ὄρανῳ, ὄρανῶ cod. Farnes. ap. Ursinum, ᾄρανῶ ABP, ἄρανῶ V, οὔρανῶ L. Cf. Herodian. *περὶ μου. λέξ. 7, 27: Ἀλκαῖος δὲ καὶ εἰς ᾧ ἀποφαινέται τὸ ὄνομα καὶ ᾄρανός λέγων κατὰ τροπὴν τὴν οὐ διφθόγγον εἰς τὴν ᾧ καὶ ἄνευ τοῦ ὕ ὄρανός.* — V. 2. πεπάγασι, πεπάγασι PVL, πεπήγασι B, utrumque A. Ahrens *πεπάγασι* requirit. — V. 3. κάββαλλε VL, κάμβαλλε BP. — V. 4. κίρραις L, κίρραις V, κίρρας C, κίρραις AP. — V. 5. 6 om. C. — V. 5. αὐτὰρ et ἀτὰρ etiam apud Aeolenses tralaticum accentum retinere docent grammatici, vid. Ahrens D. Aeol. 10, sed de vocola αὐτὰρ haesito, quandoquidem in Homeri carminibus omnino ita collocatur, ut prior syllaba ictu feriatur, inde conficias, etiam Ionicos poetas antiquos αὐτὰρ pronuntiauisse. Item accentus vocis οὐδὲν fr. 35, 2 et alibi incertus. — ἀμφὶ κόρσα, ἀμφικόρσαι P, ἀμφικέρσαι B. — V. 6. ἀμφι . . γνόφαλλον, B ἀμφιγνόφαλλον, PV ἀμφὶ γνόφαλλον, L ἀμφὶ γνάφαλλον. Supplement ἀμφιτίθη(τίθει), ἀμφιτίθει, ἀμφιβαλόν. Hartung *μάλθακον ἐσάμενος γν.*

Fr. 35. Athen. X 430 B: Ἐν δὲ τοῖς συμπτώμασι (Ἀλκαῖος) Οὐ χρὴ κτλ. — V. 1. θῦμον, θυμὸν Stephanus, vulgo μῦθον. — ἐπιτρέπην

36. [33. 32.]

942

Ἄλλ' ἀνήτω μὲν περὶ ταῖς δέραισιν
περθέτω πλέκταις ὑποθύμιδάς τις,
καδ δὲ χενάτω μύρον ἄδν κατ τῷ
στήθεος ἄμμι.

37 A. [5.]

Τὸν κακοπάτριδα

Πίττακον πόλιος τᾶς διχόλω καὶ βαρυδαίμονος
ἔστάσαντο τύραννον μὲγ' ἐπαινέοντες ἀόλλεες.

37 B. [6.]

Diog. Laert. I 81 (unde hausit sua Suidas v. Σαράπους): Τοῦτον (Πίττακόν) Ἀλκαῖος σαράποδα μὲν καὶ (lege ἦ) σάραπον (Cod. Cant. σύραπον, Hartung συρόποδα) ἀποκαλεῖ διὰ τὸ πλατύπουν εἶναι καὶ ἐπισύρειν τῷ πόδε, χειροπόδην δὲ διὰ τὰς ἐν τοῖς ποσὶν φαγάδας, ἃς χειράδας ἐκάλον (cf. Et. M. 810, 27: Χεῖραι, αἱ ἐν τοῖς ποσὶν φαγάδες. καὶ χειρόποδες οἱ οὕτω τοὺς πόδας κατερωγότες, οἷον φαγόποδες· non tamen propterea χειρόποδα corrigendum; Hartung χιραπόδην requirit), γαύρικα (Menage

Ahrens, vulgo ἐπιτρέπειν. — ἀσάμενοι, B ἀσάμενος. — V. 3. Βύκχι Schweighaeuser, cf. Etymol. M. p. 216, 47, AP Βυκχί, B βυγχί, VL βαυχί. — V. 4. μεθύσθην ABP, μεθυσθῆναι VL.

Fr. 36. Coniunxi duo fragmenta in unum: v. 1 et 2 leguntur ap. Athen. XV 674 C: Ἐκάλον δὲ καὶ οἷς περιεδέοντο τὸν τραχίλον στεφάνους ὑποθυμιάδας, ὡς Ἀλκαῖος ἐν τούτοις· Ἄλλ' ἀνήτω κτλ. — V. 1. ἄλλ' ἀνήτω μὲν Casaubonus, B ἀλλὰ ἀνήτω μὲν, Cant. L ἀλλὰ ἀνήτωμεν, Schneidewin ἀνήττω. — ταῖς δέραισι Ahrens, vulgo ταῖς δέραις, unde olim scripsit ταῖσι δέροις. — V. 2. περθέτω Cant. L, παρθέτω Casaubonus. — πλέκταις ὑποθύμιδας Blomfield, vulgo πλεκτάς (Cant. L πλέκτας) ὑποθυμιάδας. — V. 3 et 4 leguntur apud Athen. XV p. 687 C: Ἀλκαῖος ἔφη· Καδ δ' ἐχέσατο (B καδδιχεύσατο, C καδδεχέσατο) μύρον ἄδν (Ahrens ἄδν) κτλ. quae emendavi. Praeterea resp. v. 1 Pollux VI 107, v. 2 Schol. Theocr. VII 63. Athen. XV 678 D.

Fr. 37 A. Aristot. Polit. III 9, 5: οἷον εἴλοντό ποτε Μιτυληναῖοι Πίττακόν πρὸς τοὺς φυγάδας, ὧν προειστήμεσαν Ἀντιμενίδης καὶ Ἀλκαῖος ὁ ποιητής. Δηλοῖ δ' Ἀλκαῖος, ὅτι τύραννον εἴλοντο τὸν Πίττακόν ἐν τινὶ τῶν σοκλιῶν μελῶν· ἐπιτιμᾶ γὰρ ὅτι· Τὸν κτλ. — V. 2. πόλιος Schneidewin, vulgo πόλεως. — διχόλω scripsi, i. e. discordis, quemadmodum δίχολοι γνῶμαι dicuntur, vide infra p. 193. Atque διχόλω etiam Schmidt commendavit, ἀχόλω libri (B 2, 3 ἀχόλω), Camerarius et Schneider ἀσχόλω, ego olim conieci ζαχόλω. — V. 3. ἐπαινέοντες, ἐπαίνεντες Ahrens. Resp. Plut. Erot. c. 18: Κοινῇ τὸν Ἔρωτα συνεγγράφουσι ἐς θεοὺς ποιητῶν οἱ κρᾶτιστοι καὶ νομοθετῶν καὶ φιλοσόφων ἀθρόαι φωναὶ μέγα ἐπαινέοντες, ὥσπερ ἔφη τὸν Πίττακόν ὁ Ἀλκαῖος αἰρεῖσθαι τοὺς Μιτυληναῖους τύραννον. ubi Reiske ἀθρόα φωνᾶ vel ἀθρόαις φωναῖς coniecit, ut Alcaei sint verba, probante Schneidewino.

γαύρηκα, vid. Hesych. γαύρηξ, ὁ γαυριῶν) δὲ ὡς εἰκῆ γαυριῶντα, φύσκωνα δὲ καὶ γάστρωνα (Pollux II 173: τὸν δὲ Πιττακὸν [ABC Ψιττακὸν, quemadmodum in nummo Lesbio apud Mionnet. Suppl. VI p. 64 Πιττακός scriptum] γάστρωνα ὁ Ἄλκαιοσ καλεῖ), ὅτι παχὺς ἦν, ἀλλὰ μὲν καὶ ζοφοδορπίδαν (cod. Mon. ζοφοδορπόδαν, Suid. ζοφοδορπίδα, sed ζοφοδορπίδας tuetur Plut. Quaest. Sympos. VIII 6, 1; ceterum cf. Hesych. Ζοπαδασιπίδας· λαθρο-943 φάγους, ubi Ζοποδασιπίδας corrigunt, et Ζοφοδερχίας· σκοτόδειπνος, λαθροφάγας, ubi Ζοφοδορπίας corrigunt) ὡς ἄλυχρον, ἀγάσυρτον (Lobeck et Hecker ἀνάσυρτον, Hartung ὑπόσυρτον) δὲ ὡς ἐπισεσυρμένον καὶ ὑπαρρόν. quae haud dubie omnia ex eodem carmine, ex quo fr. 37 A, petita sunt.

* 38.

Τριβώλετερ· οὐ γὰρ Ἀρκάδεσσι λῶβα.

39. [28 a.]

Τέγγε πνεύμονας οἴνω· τὸ γὰρ ἄστρον περιτέλλεται,

Fr. 38. Hephaestio 63: τὰ δὲ τρίμετρα ἀκατάληκτα (ἰωνικὰ ἀπὸ μείζονος) διχῶσ συνέθεσαν οἱ Αἰολεῖς . . . ἓνια δὲ καὶ ἐκ μιᾶς ἰωνικῆς καὶ δύο τροχαϊκῶν, οἶον· τριβώλετερ· οὐ γὰρ Ἀρ. λ., ubi ACPS τριβώλετερ, F1HB τριβώλετες, atque τριβώλετερ vocandi casum esse testatur Choerobosc. Epim. I 272: οἱ Αἰολεῖς ἕθροσ ἔχουσι συστήλλειν τὸ ἦ εἰς τὸ ἔ ἐν τῇ κλητικῇ καὶ ἀναβιβάζειν τὸν τόνον· οἶον ὁ τριβολέτηρ, ὦ τριβολέτερ· ἔστι δὲ εἶδος ἀκάνθης. accentum retrahendum esse idem docet II 431. Vocabulum ipsum, quod non recte interpretatur Hermann a voce τριβος repetens, ex τριβολος et ὀλετήρ compositum, apud Choeroboscum scribendum: ἔστι δὲ τριβολος εἶδος ἀκάνθης. Plantae huius fructu pauperes vesciebantur, vid. Dioscor. IV 14: οἱ δὲ περι τὸν Στρώμονα ποταμὸν Θραῖκες τὴν μὲν πόαν χλωρὰν ἵπποτροφοῦσι, τὸν δὲ καρπὸν γλυκὺν ὄντα καὶ τροφίμον σιτοποιοῦνται, χρώμενοι αὐτῷ ἀντὶ ἄρτου. Est igitur ex τριβολολέτηρ in artum redactum, quemadmodum τετραῖχμον ex τετραδραχμον, μώνυχες ἐκ μονώνυχες ortum. Versum, quem antea Neuium alios secutus Sapphoni tribui, nunc Alcaei reliquiis inserui, qui hoc convicio usus videtur, ut Pittaco paupertatem exprobraret; hoc igitur dixit: cum ipse tribuli fructus comedas, non amplius Arcades culpandi sunt, quod iuglandibus vescantur; itaque nescio an rectius οὐκ ἄρ' scribatur, nam poeta videtur dixisse οὐκ ἄρ' Ἀρκάδεσσι λῶβα | φάγην βαλάνοις vel ἔμμεν βαλαναφάγοις. Ac fortasse huc pertinet fr. 91.

Fr. 39. Carmen hoc ex variis fragmentis composui. V. 1 cum initio v. 2, et deinde v. 3. 6. 7. 8 servavit Proclus ad Hesiodi Op. 584: Τοιαῦτα δὲ καὶ τὸν Ἄλκαιοσ ἄδειν· οἴνω πνεύμονα τέγγε (ita AB Trinc., sed Gaisford τέγγε πνεύμονας οἴνω)· τὸ γ. ἄ. περιτέλλεται (περιστέλλεται AB Trinc.)· ἄ δ' ἄρα χαλεπά· ἄχεῖ κτλ. V. 1 et 2 leguntur ap. Athen. X 430 B: Θέρους δὲ (Ἄλκαιοσ)· Τέγγε (ubi τέγγε AC, τέγγαι B, τέγγη PVL) πλεύμονας (P πλεύμωνας) . . . ἄ δ' (A a m. s. ἡ δ' et similiter deinde χαλεπή) . . . δὲ δίφαις (sic B, δὲ δίφαις AP, δέδιφαις V, δὲ διψᾶ C, δὲ δειψᾶ L) ὑπὸ κανύματος. iidemque duo versus ib. extant I

ἂ δ' ὦρα χαλέπα, πάντα δὲ δίψαις' ὑπὸ καύματος. 944
 ἄχει δ' ἐκ πετάλων Φάδεα τέττιξ, περούγων δ' ὑπο-
 καχέει λιγύραν (πύννον) αἰοίδαν, (θέρος) ὄπποτα
 5 φλόγιον κατὰ γᾶν πεπτάμενον πάντα κατανάη.
 ἄνθει καὶ σκόλυμος· νῦν δὲ γυναῖκες μιαρῶταται,
 λέπτοι δ' ἄνδρες, ἐπεὶ καὶ κεφάλαν καὶ γόνα Σείριος
 ἄξει.

22 E: φησὶ δὲ καὶ Ἀλκαῖος ὁ Μυτιληναῖος ποιητής· Οἶνω πνεύμονα τέγγε . . . περιέλλεται (V πρὸς τέλλεται) ἢ δ' ὦρη χαλεπή· π. δὲ διωρᾶ (sic L, δὲ δι . . V, δ' ἔδι . . D, δ' ἔδ . . D, δ' ἔδιψων C) ὑπὸ κ. Praeterea v. 1 affert Gellius XVII 11. Macrobian Sat. VII 15. Plutarch. Sympos. VII 1, 1, respicit idem de Stoicor. repugn. c. 29. Denique Eustath. ad Od. 1612, 14 affert οἶνω πνεύμονα τέγγε, et ad Il. 643, 5 et 890, 47 τέγγε πνεύμονας οἶνω. Mire lahn in Herme VI 427 Petronianum c. 34 et 73 *tengomenas faciamus* ad principium Alcaici carminis revocat atque inde colligit, etiam Neronis saeculo Lesbii poetae carmina Romae esse recitata: atque alii quoque interpretes obscurum illud *tengomenas* vel potius *tangomenas* a graeco verbo *τέγγειν* repetunt: quod quo iure faciant, non intelligo. — V. 1. πνεύμονας οἶνω edidi secutus Athen. loco priore et Plut., ap. Gell. πνεύμονα οἶνω, unde Grotefend alii πνεύμονα Φοῖνω. Quod ceteri exhibent οἶνω πνεύμονα τέγγε, inde videtur repetendum, quod fuit antiquioris poetae didactici versus: Οἶνω πνεύμονα τέγγε, φῆλης δ' ἀπέχον Κυθερείης (vid. Suid. v. τέγγε), quem imitatus est Alcaeus. — V. 2. δίψαις' Seidler. — V. 3. 6. 7. 8 adiecti sunt ex Proclo ad Hesiod. Op. v. 584, qui una cum initio carminis attulit: ἄχει δ' ἐκ πετάλων τάδε ἂν τέττιξ, ἄνθει δὲ καὶ σκόλυμος, νῦν δὲ μιαρῶταται γυναῖκες, λεπτοὶ δὲ τοὶ ἄνδρες, ἐπεὶ κεφαλὴν καὶ γόνατα Σ. ἄξει. — V. 3 redintegravi et v. 4. 5 addidi ex Demetrio de elocut. 142, ubi omisso auctoris nomine leguntur atque sine idoneo argumento Sapphoni tribuebantur: Γίνονται καὶ ἀπὸ λέξεως χάριτες, ἤγουν ἀπὸ μεταφορᾶς· ὡς ἐπὶ τοῦ τέττιγος Πτερούγων δ' ὑποκαχέει λιγύραν αἰοίδαν, ὅ τι ποτ' ἂν φλόγιον καθέταν (ita etiam R, καθέτως η) ἐπιπτάμενον καταυδείη. — V. 3. Φάδεα Seidler, ἀδέα Graevius, vulgo τάδε ἂν apud Proclum. — δ' ὑποκαχέει scripsi, Demetrius δ' ὑποκαχέει (Ald. Vind. ὑποκαταχέει, η καταχέει, Cantab. ὑποκαταχέει), Ahrens ὄπα, Iacobs ἀπό. — V. 4. πύννον adiecti, vid. Hesiod. Op. 584. — (θέρος) ὄπποτα φλόγιον κατὰ γᾶν πεπτάμενον (πάντα) κατανάη scripsi; quae Hesiodus tribus verbis θέρος καματώδες ὦρη significavit, pluribus persequitur Alcaeus. ὄπποτα pro ὅτι ποτ' ἂν correxit Ahrens, πεπτάμενον pro ἐπιπτάμενον Hartung; sed praestat fortasse ἱστάμενον ut κατὰ γᾶν ad πάντα κατ. referatur, cf. Hesiod. Scut. 393: ἦμος δὲ χλοιοῦ κνανόπτειρος ἠγέτα τέττιξ ὄζω ἐφεξόμενος θέρος ἀνθρώποισιν αἰεῖδεν ἄρχεται. κατανάη (Ahrens et Finckh κατανή, i. e. cicada) sine exemplo posui, sed est principalis forma, et quemadmodum οἰδάνω et οἰδαίνω alia variantur, ita Aeoles ἀάναω pro αἰάναω usurpavisse verisimile. Alii aliter haec conformaverunt, Emperius θεός ὄπποτα φλογμόν πρὸς καθέταν ἱστάμενος θῆ καματώδεα, Hartung ὅτε τ' ἵπτεται φλόγιον καθέταν πεπτάμενον καῦμα κατ' αἰάνας, Iacobs ὅτε ποτ' ἂν φλόγιον καῦμ' ἀχέταν ὑπὸ πετάλοις κατανάη. — V. 6. καὶ scripsi, vulgo δὲ καὶ, Seidler δὲ, minus grata eiusdem voculae repetitione. Deinde Seidler γυναῖκες μιαρῶταται, vulgo μιαρῶταται γυναῖκες. —

40.

Πίνωμεν, τὸ γὰρ ἄστρον περιτέλλεται.

41. [31.]

Πίνωμεν· τί τὸ λύχνον μένομεν; δάκτυλος ἄμερα.

καθ' ὅτι ἄειρε κυλίχαις μεγάλαις, αἰτ' ὅτι Οἶκι λαῖς·

οἶνον γὰρ Σεμέλας καὶ Δίος υἱὸς λαθικάδεα

945

ἀνθρώποισιν ἔδωκ'· ἔγχεε κίρνας ἕνα καὶ δύο

ἢ πλείαις κακ κεφάλαις, ἃ δ' ἄτερα τὰν ἄτεραν κύλιξ

ὠδήτω.

V. 7. δ' Seidler vulgo δέ τοι. — ἐπεὶ καὶ scripsi, vulgo ἐπέε. — γόνα scripsi, vulgo γόνατα. Resp. huc Plinius Hist. Nat. XXII 43, ubi de scolymo dicit: „Venerem stimulare in vino Hesiodo et Alcaeo testibus: qui florente ea cicadas acerrimi cantus esse et mulieres libidinis avidissimas virosque in coitum pigerrimos scripsere, velut providentia naturae hoc adiumento tunc valentissimo.“

Fr. 40. Athen. I 22 F: Καὶ ἀλλαγῶ (Ἀλκαῖος)· Πίνωμεν κτλ. ubi V περι τέλλεται.

Fr. 41. Athen. X 430 C: Πῶς οὖν ἔμελλεν ὁ ἐπὶ τοσοῦτον φιλοπότης νηφάλιος εἶναι καὶ καθ' ἕνα καὶ δύο κνῆθους πίνειν; αὐτὸ γοῦν τὸ ποιημάτιον, φησὶ Σέλενος, ἀντιμαρτυρεῖ τοῖς οὕτως ἐκδεχομένοις, φησὶ γὰρ (Ἀλκαῖος)· Πίνωμεν κτλ. ἕνα πρὸς δύο ἡγῶς κίρνας κελεύων. V. 1—4 cum initio v. 5 rursus leguntur XI 481 A: Ἀλκαῖος· πίνωμεν κτλ. ubi cum καὶ ἐν τῷ δεκάτῳ sequatur, hic quoque librum indicatum fuisse coni. Meineke. — V. 1. πίνωμεν, Meineke πώνωμεν requirit. — τὸ λύχνον μένομεν Welcker scripsit, τὰ λύχνη ἄμμένομεν Porson (ὀμμένομεν Ahrens), priore loco Athen. τὸν λύχνον σβέννυμεν, altero τὸν λύχνον ἀμμένομεν. — V. 2. καθ' ὅτι ἄειρε L altero loco, καδδα ειρε B, καδδαρει P, καδδάραι V, priore loco καθ' ὅτι ἀναειρε (ἀναειρη P), Ahrens ἄεργε. — αἰτ' ὅτι Οἶκι λαῖς scripsi, Athen. pr. l. αἰ τὰ ποικίλα, altero l. αἰ τα B, αἰ τὰ P, αἰ τὰ V, αἰ τὰ L, ποικίλλης A, ποικίλλης P, ποικίλλες B, ποικίλλης VL. Poeta dicit: sive quod aliud vasculum vis deprimere. Οἶκισ sive Φοῖκισ Alcaei sodalis est: Et. M. 216, 48: Βύχκισ· ὄνομα Ἀλοικόν, παρὰ τὸ βῆκχος, βῆκκισ καὶ βύκκισ, ὡς ἵππος ἱπίς καὶ οἶκος οἰκίς, ubi Ἴππιδις et Οἶκιδις scribendum. Nomen comparet in titulo Argolico CIGr. I 1210 Καλλικρατὶς Οἶκος. Ut Βύκκισ ex Alcaeo fr. 35 petitum, ita etiam Οἶκισ et fortasse Ἴππιδις. Cum forma λαῖς compono Hes. εἰκὴ λαῖς· εἰάν τομῆσης (fort. est Corinnae). Alcaei locus varie tentatus, Schweighaeuser αἰταις ποικίλαις, unde alii αἰτα, Seidler ὠφέτα, Meineke antea νάματα, Ahrens αἰψα ποικίλαις vel αἰψ' ἀπὸ κίλλισα, Cramer ἀνατοποικίλαις (ἀνάτα ποικίλαις), Hartung αἰπυτοκοιλίαις. Schmidt μετὰ λαισήια ποικίλαις, quod interpretatur bello confecto. — V. 3. οἶνον, Athen. priore loco οἶνος. — Σεμέλας L, σέμελας PV utroque loco, — υἱὸς omissum est altero loco. — λαθικάδεα Schweighaeuser, λαθικάδε' L, λάθι καδδ' V, λάθι κάδδε P, λαθι καδ' εἰάν B, ut possis λαθικάδεαν conicere, altero loco λαθικήδεα. — V. 4. ἔδωκ', libri ἔδωκεν. — ἔγχεε, altero loco PVL ἔγγει. — κίρνας, A κίρνας, P κίρνας, CVL κίρνας, altero loco κίρνα. — δύο altero loco om. Leguntur haec etiam X 430 A: ἔγχευε κίρνα εἰς (sic ABP, κίρνα εἰς VL) ἕνα καὶ δύο. — V. 5. πλείαις, altero loco πλείους, Schweighaeuser πλείαις. — Deinde libri κακ κεφαλαῖς (B, κεφαλῆς PVL) δ'

42.

Κατ τὰς πόλλα παθοῖσας κεφαλὰς κακχεάτω μύρον
καὶ κατ τῷ πολίῳ στήθεος.

43. [35.]

Λάταγες ποτέονται
κυλιχνᾶν ἀπὸ Τηϊᾶν.

44. [30.]

Μηδὲν ἄλλο φυτεύσης πρότερον δένδριον ἀμπέλω.

ἄτερα (BP, δ' ἄτερα VL) τὰν ἑτέραν. Porson πλείαις κακ κεφαλᾶ· ἃ δ' ἑτέρα κτλ., contra Matthiae πλείαις; κακ κεφαλᾶς δ' ἃ ἑτέρα distinctit hiatus intolerando, quem ut removeret Schneidewin ἃ ἑτέρα vel ἃ δ' ἑτέρα proposuit, utramque in partem falsus, nam litterae F nullus est locus, ut arguit Sappho fr. 1 v. 5 κἀτέρωτα, traiectionem autem δὲ in Alcaeo non ferendum: eo nomine praestat Heckeri coniectura ἃ δ' ἑτέρα τὰν ἑτέραν κακ κεφαλᾶς κύλιξ. Sane κατὰ κεφαλῆς, quod est praecipuus, praecipitanter (proletarii κατακέφαλα dicunt) minus commode cum ἔγγχεε quam cum ὠθήτω iungitur, atque huic distinctioni patrocinatur Athenaei alter locus, ubi fr. voce πλείαις terminatur, quamquam huic argumento non nimium tribuendum. At πλείαις nudum displicet, cum simplex ὠθήτω satis planum sit; itaque Porsonum sequor, neque vero mendi immunis est locus; fort. scrib. πλείαις ἄς κεφαλᾶς, i. e. plenas usque ad summum, quemadmodum Athen. XI 501 A et D στόμα et πρόσωπον de culice dixit. Apud Theocr. XXIX 20 legitur ἄς (A αῖς), sed fortasse antiquae Aeolidis κας. Denique ἄτερος pro ἕτερος scripsi, quemadmodum Aeoles ἄτερον dixerunt (Cram. An. Ox. II 160), quocum convenit Sapphicum κἀτέρωτα. — V. 6. ὠθήτω P, vulgo ὠθεῖτω.

Fr. 42. Plut. Sympos. III 1, 3: διὸ μάλιστα τοὺς ἀνθινούς (Blomfield ἀνηθινούς) ἐν τῶν τραγῆλων καθάπτοντες ὑποθυμίδας ἐκάλουν καὶ τοῖς ἀπὸ τούτων μύροις ἔχριον τὰ στήθη. μαρτυρεῖ δὲ Ἀλκαῖος κελύων καταχέαι τὸ μύρον αὐτοῦ κατὰ τὰς πολλὰ παθοῖσας κεφαλᾶς καὶ τῷ πολίῳ στήθεος. quae in ordinem redegi. — V. 1. κακχεάτω nunc scripsi, olim χεῦσον ἐμοί (rectius Ahrens χεῦον). — V. 2. Κοκκ στήθεος ἀννήτινον supplendum suspicatur, quo supplemento facile caremus, vid. supra fr. 36, quo non minus apte Plutarchus uti poterat; nam haec duo fragmenta simillima, neque tamen Plutarchi locus ad fr. 36 v. 3. 4 referendus, ut Blomfieldo visum.

Fr. 43. Athen. XI 481 A: Ἀλκαῖος . . . καὶ ἐν τῷ δεκάτῳ Λάταγες κτλ. ἄς διαφόρων γινόμενων καὶ ἐν Τέφ κυλίων. Cf. Athen. XV 666 B: Δικαίαρχος δ' ὁ Μεσσήνιος . . . ἐν τῷ περὶ Ἀλκαῖον καὶ τὴν λατάνην φησὶν εἶναι Σικελικὸν ὄνομα et XV 668 D: οὔτι δὲ ἐσπούδαστο παρὰ τοῖς Σικελιώταις ὁ κότταβος δῆλον ἐν τοῦ καὶ οἰκήματα ἐπιτήδεια τῇ παιδιᾷ κατασκευάζεσθαι, ὡς ἱστορεῖ Δικαίαρχος ἐν τῷ περὶ Ἀλκαῖον. Fort. v. 1 scrib. δὲ πότηνται. — V. 2. κυλιχνᾶν ἀπὸ Τηϊᾶν I, κυλιχνᾶν ἀπὸ Τηϊᾶν PV. Praeterea in edit. 1 ἀπὸ scripsi.

Fr. 44. Athen. X 430 C: Καὶ καθόλου δὲ συμβουλεύων φησὶν (Ἀλκαῖος) Μηδὲν κτλ. Eadem Eust. II. 1163, 11. — μηδὲν Eust. CL Bas, μηδὲν ABPV. — δένδριον Ahrens, codd. δένδρον, Bentley δένδρον.

45. [28 b.]

946

ἦρος ἀνθεμόεντος ἐπάϊον ἐρχομένοιο.

* * * * *

ἐν δὲ κίρναιτε τῷ μελιάδεος ὅτι τάχιστα
κράτηρα.

* 46.

Κέλομαι τινα τὸν χαρίεντα Μένωνα κάλεσαι,
αἰ χρῆ συμποσίας ἐπ' ὄνασιν ἔμοι γεγένησθαι.

47. [34.]

Ἄλλοτα μὲν μελιάδεος, ἄλλοτα δ'
ὄξυτέρω τριβόλων ἀρτυήμενοι.

48 A. [26.]

Κρονίδα βασιλῆος γένος Αἴαν, τὸν ἄριστον πεδ' Ἀχιλλεα.

48 B. [49.]

947

. . . . Ἀχιλλεῦ, ὃ γᾶς Σκυθίκας μέδεις.

Fr. 45. Ath. X 430 B: Τοῦ δ' ἔαρος (πίνων εὐρίσκειται Ἀλκαῖος). ἦρος κτλ. καὶ προσελθῶν· ἐν δὲ κίρναιτε κτλ. — V. 1. ἐπάϊον ACP, ἐπαιον VL. Post hunc versum inserendum censet Kock fr. 46, non recte, nam est illud novi carminis exordium: solet enim Hephaestio quantum licitum erat, primos carminum versus adscribere. — V. 2. κίρναιτε Matthiae, κινᾶτε AB, κινᾶται C, κίρνα τὰ P, κίρνα τὸν V, κίρνω τὸν L.

Fr. 46. Hephaest. 41: Τὸ μὲν οὖν Αἰολικὸν ἔπος τὸ καταληκτικὸν τοιοῦτόν ἐστι· Κέλομαι κτλ. Alcaei haud dubie est, Neue non recte Sapphoni tribuit. — V. 1. κέλομαι, κέλλομαι HF1 Mingarelli cod. Nan. 489. — Μένωνα, Μίνωα Ming. — κάλεσαι, A et edd. καλέσαι. — V. 2. αἰ χρῆ Ahrens, vulgo εἰ χρῆ, ἐχρῆ B3, ἐχρην B2. — ἐπ' ὄνασιν, HBF1 ἐπόνασιν.

Fr. 47. Athen. II 38 E: Ἀλκαῖος· Ἄλλοτε κτλ. Resp. Eust. Od. 1910, 18. — V. 1. ἄλλοτα bis Blomfield, vulgo ἄλλοτε. — V. 2. ὄξυτέρω Blomfield, vulgo ὄξυτέρον. — ἀρτυήμενοι scripsi, vulgo ἀρη-
τυμένοι.

Fr. 48 A. Hephaest. 61: Ὁ δὲ Ἀλκαῖος καὶ πενταμέτρῳ ἀκατα-
λήκτω ἐχρήσατο· Κρονίδα βασιλῆος κτλ. — πιδ' Casaubonus, libri
παῖδ', Turn. πόδ'. Cf. Choerobosc. Epim. I 95 (Bekk. An. III 1183):
ἰσοσπλάβως κλιθέντα, οἶον ὁ Βίας τοῦ Βία, ὁ Δρῆας τοῦ Δρῆα, ὁ Θῶας
τοῦ Θῶα, ὡς . . . ὁ Αἴας τοῦ Αἴα . . . παρ' Ἀλκαῖω· Αἴαν τὸν ἄρι-
στον. Mihi grammaticus, qui accusativum interpretatur, errasse vide-
tur, credo Αἴαν scribendum, quemadmodum A exhibet: atque compella-
tio haec carminis exordio satis conveniens. Deinde sic fere videtur
Alcaeus scripsisse:

Φαῖσιν ἐς Τροίαν τῶν Δαναῶν ἔλθεμεν. . .

Cf. Scolion 17 ap. Athen. XV 695 C.

Fr. 48 B. Eustath. ad Dionys. Per. 306: Ἄλλοι δέ φασιν ἔτερον

49. [50.]

Ὡς γὰρ δήποτ' Ἀριστόδαμόν φαισ' οὐκ ἀπάλαμνον ἐν
Σπάρτᾳ λόγον
εἶπην· χρήματ' ἄνηρ, πένυχρος δ' οὐδείς πέλετ' ἔσλος
οὐδὲ τίμιος.

* 50.

. . . . Δοκίμοι δ' ἄριστος ἔμμεναι
πώνων· αἱ δέ κ' ὀνήσι φᾶδυς περὶ φρένας οἶνος, αὖ δις
ἄθλιος.

εἶναι τοῦτον Ἀχιλλέα παρὰ Σινθίαις βασιλέα τῶν τόπων, ὃς ἠράσθη τε τῆς Ἰφιγενείας πεμφθείσης ἐκεῖ καὶ ἔμεινεν ἐπιδιώκων, ἔξ οὗ τόπος Ἀχιλλεῖον. οἱ δὲ τοῦτο λέγοντες παραφέρουσι μάρτυρα τὸν Ἀλκαῖον λέγοντα· Ἀχιλλεὺς (Ἀχιλλεύς MbKm var. lect. R) ὃς τὰς Σινθικᾶς (Km συνθικᾶς, τοῖς Σινθικοῖς M var. lect. R) μεδέεις. Eadem Eudoc. 86. — ὃ scripsi, Seidler ὃ, legebatur ὃς, cf. ad fr. 1. — μέδεις Seidler, libri μεδέεις. — γὰς scripsi, legebatur τὰς. Pariter in App. Anth. 107 legendum οἶδε καὶ Ἑλλάδι γὰρ δουλοσύναν ἔπορον, ubi inter scriptum.

Fr. 49. Schol. Pind. Isthm. II 17: Χρήματα, χρήματ' ἄνηρ· τοῦτο ἀναγράφεται μὲν εἰς τὰς παροιμίας ὑπ' ἐνίων, ἀπόφθεγμα δὲ ἐστὶν Ἀριστοδήμου, καθάπερ φησὶ Χρυσίππος ἐν τῷ περὶ παροιμιῶν· τοῦτον δὲ τὸν Ἀριστόδημον Πίνδαρος μὲν οὐ τίθησιν ἔξ ὀνόματος, ὡς δῆλον ὄντος, ὃς ἐστὶν ὁ τοῦτο εἰπών, μόνον δὲ ἐσημειώσατο τὴν πατριδα, ὅτι Ἀργεῖος· Ἀλκαῖος δὲ καὶ τὸ ὄνομα καὶ τὴν πατριδα τίθησιν, οὐκ Ἄργος, ἀλλὰ Σπάρτην· Ὡς γὰρ δήποτε φασὶν Ἀριστόδημον ἐν Σπ. λόγον οὐκ ἀπάλαμνον εἰπεῖν κτλ. Eadem Diog. Laert. I 31, ubi ὡς γ. δ. Ἄρ. ὃν φασιν οὐκ ἄπ. ἐν Σ. λόγον εἰπεῖν . . . ἔσθλος (cod. Mon. ἔσλος) verbis οὐδὲ τίμιος omissis. Cf. Suidas v. χρήματα, χρήματ' ἄνηρ, πένυχρος δ' οὐδέποτ' ἔσθλος . . . καὶ Ἀλκαῖος· ὡς γὰρ δήποτ' Ἀριστόδημόν φασιν ἐν Σ. οὐκ ἄ. λ. εἰπεῖν χρήματα καὶ τὰ ἐξῆς. Respicit huc Zenob. VI 43 ibique interpr. Arsen. 476. Apostol. XVIII 32. Paroemiogr. T. II p. 129. Fortasse autem hoc fr. sicut fr. 51 rectius adscriptis *Stasioticis*. Correxī haec iustis versuum numeris restituitis. — V. 1. φαισ' et v. 2 εἶπην (εἰπῆν) Schneidewin, legebatur φασὶν et εἰπεῖν. — V. 2. ἔσλος schol. Pind. et cod. Monac. Diog., ἔσθλος Diog. et Suidas.

Fr. 50. *Alcaei* haud dubie sunt versus (ut iam olim monui, ubi fragmentis adscriptis inserui), quos adhibet Demetrius περὶ ποιημάτων Vol. Hercul. Ox. I 122: ἰδαρις | — νλ. εναὶ . . νω | . . δεκενη — σπε | . . . ρενας οινος σπδι ωτοιος κωπω γαρ κεφα λαν κωτισχοτον φον | θαμα θυμον αιτιαμενοι | πεδαπετομενας | τακετηποδουκετι | εν προ . . αι . . . | τωκαι λυτα καιρν. Eadem nuper repetita sunt Vol. Hercul. coll. alt. T. V. 19 non sine scripturae varietate | \ ariς | — ν μεν | \ — ν. | — δεκονη — σπε | — νας θυνος σπδι | \ — ος κωτω γαρ κεφα λαν κωτιοχ — τ — γον θα μαθυμον αιτιαμε νος πε . ατονομενας | τωκαι — ητοδουκετι | — ενπι — α | τωκαιτ . \ υτα καιρν. Quae in hoc chartae frusto leguntur, omnia poetae attribuenda sunt, praeter novissima verba, ita ut opinor corrigenda: καὶ τὰ αὐτὰ καὶ Ἴβν(κος). Praeterea respicit Demetrius hos versus p. 122 ed. Oxon., p. 20 ed. Neapol., ubi iustus chartarum ordo servatus esse videtur, sed quae hac pagina leguntur aegre expedias, v. 2 νει φησι φρε — v. 5. ν — ογαρονδιωπων | αντι τουμη φενγομε ν — λητ — αι — τοτεφη | — οις λεγουσιν μετα | —

κᾶπος γὰρ κεφάλαν κατίσχει· τὸν Ἔδν θαμὰ θῦμον αἰτι-
 ἀμενος
 πεδαμενόμενός τ' ἀσάζει· τόκ' οὐκέτι φανδάνει· πῶ
 τάνδε, πῶ.

(οὐντα (καί) τοκᾶ [Ox. τοβα] | . (κω δε)κε . αλαν κατισ(χη) κε [Ox. κα] τον τ. (ν) . (μ) . (ταν) | . . (η) . τα [Ox. τλ] (ιαν τω) του . | (τιν) . . εβα . ιογινην [Ox. ισηνην].

Apparet poetam enarrare, quid patientur qui vino se obruant, numeri autem carminis sunt iidem, quibus in stasioticis fr. 15 Alcaeus utitur, et in scoliis fr. 49, ut recte vidit Blass, itaque licet iam verba mendosa et hiulea ad certam normam exigere. V. 1 scripsi (δοίμο)ι δ' ἄριστος ἔμμεναι (πῶ)νω(ν). ubi ἄριστος est felix sive beatus, cf. Hesiodi fr. 95: ὦ τέκνον, ἧ μάλα δὴ σε πονηρότατον καὶ ἄριστον Ζεὺς ἐτέκνωσε πατῆρ. — V. 2 facili negotio quid poeta scripserit, assequi licet (αί) δέ κ' ὄνη(σι Ἔδν)ς περὶ φρένας οἶνος, αὐτὸς δὲ ἄθλιος. περὶ φρένας satis tuetur Homericus sermo Κύκλωπα περὶ φρένας ἦλυθεν οἶνος, περὶ φρένας ἕμερος αἰρεῖ αἷα; δὲ ἄθλιος consulto poeta dicere maluit quam pervagato τρεῖς ἄθλιος uti. — V. 3 κᾶπος γὰρ κεφάλαν κατίσχει, i. e. *gravedo*, *καρηβαρία*. Voce κᾶπος, quam Alcaeo restitui, utitur Eurip. Phoeniss. 854 καὶ πνεῦμ' ἄθροισον, κᾶπος ἐκβαλὼν ὁδοῦ, i. e. *lassitudinem*, ubi perperam nunc αἰπος legitur. Ab hac voce omnino separanda κάπος i. e. *habitus* sive *spiritus*, quorsum pertinere grauer corrupta glossa apud Hesychium in hunc modum emendanda: κάπον πλῶς· φάρυγξ. — τὸν Ἔδν θαμὰ θῦμον αἰτιάμενος πεδαμενόμενός τ' ἀσάζει. Recte mihi videor πεδαμενόμενος restituisse, cf. Hesychii glossam: πεδαλενόμενοι· μεταμελόμενος, μεταδιωκόμενος, quatinus vitii non sit expertus. Sed ἀσάζει (cf. Hesych. ἀσάζειν· λυπεῖσθαι), quod a litterarum vestigiis nimis recedit, non satisfacit, malui tamen ita, quam κεῖται scribere. — V. 4 τόκ' οὐκέτι φανδάνει· πῶ τάνδε, πῶ i. e. non amplius placet cantilena convivalis πῶ τάνδε, πῶ, sive πῶ, χαῖρε πῶ malis; cf. Alc. fr. 54. Pro τόκ' possis etiam τῶ δ' scribere. — Hartungi somnia silentio praetermittere satius. Blass in Mus. Rh. XXXII 459 haec ita refinxit: . . . δὲ κόνη . . . περὶ φρένας οἶνος, οὐδ' ἰάτριος· | κάτω γὰρ κεφάλαν κατίσχει, τὸν Ἔδν θαμὰ θῦμον αἰτιάμενος, | πεδατρονόμενος τὰ κεν θῆ: ubi κόνη idem sit quod κονεῖ i. e. ἐνεργεῖ, ἰάτριος autem vocabulum omni auctoritate destitutum, denique κάτω, quod est in charta, quid sibi velit, non intelligo. — Quod Sapphus nomen in proxima pagina 123 ed. Ox. (ed. Neap. p. 16 B) delitescere olim suspicatus sum, iam dudum abiecti, scribendum videtur: ἔρωτα φησὶ σαφῶς τὸν ἐν τῷ θῶρακί σου συνιστάμενον θυμὸν καὶ ταράσσοντα τὴν ψυχὴν: quae si ordo chartarum iustus in ed. Ox. servatus esset ad Ibycum posses revocare: sed ea quidem in re potior Neapolitanorum auctoritas videtur. Hac mea coniectura abusus Hartung ex his Demetrii verbis Sapphus versiculos restituere periclitatus est. Item vana specie deceptus sum, cum p. 128 ed. Ox. Alcaei et Sapphus nomina deprehendisse me existimarem . . . τῆσι πραγματικῇ αὐτῇ· διὰ γὰρ τὴν ἐντροχάζουσαν ἀδηλόγητα περὶ τοῦ νηλ . . . ποιήμασιν εἶσιν Ἀλκαῖος τε καὶ Σαπφῶ κ., nam ed. Neap. p. 18 exhibet σημάσιν εἰσιν . . . — ἂ | αττικαῖς δηφω. Sed recte agnovi Euripidis et Sophronis nomina p. 115 σκ. παρ' Εὐρειπίδῃ ἐν νησανιαί (ed. Neap. 4 A) i. e. ἐν Λυκωνίῳ, et p. 127 Ox. παῖς ἐκ τῶν Σώ(φ)ρονος μείμων (ed. Neap. 14 A): item ad Sophronem referendum quod legitur p. 121 B (13) τοῖς προεκκεμμένοις ὑπὸ τῆς εἰσαγομένης γυναικός· Κοικίαν μὲν γὰρ

51. [59.]

Πέτρας καὶ πολλίας θαλάσσας τέκνον . . .

. . . ἐκ δὲ παιδῶν χαύνοις φρένας, ἅ θαλασσία λέπας.

52. [60.]

Ἐκ δὲ ποτηρίων πώνης Δινομένη παρίσδων.

53. [36.]

948

Οἶνος γὰρ ἀνθρώποις δίοπτρον.

*54 A. B.

Χαῖρε καὶ πῶ τάνδε.

Δεῦρο σύμπωθι.

ὀνοματοποίησεν. Sed apographa huius libri tam mendosa sunt, ut restituendi labor fere irritus sit, nisi planissime investigaveris, qua de re Demetrius verba faciat, velut p. 121 A (p. 11), qui locus haud dubie ad νόμον Πυθικῶν eiusque partes spectat: καὶ ἡ μετὰ τοῦτο σπονδή, ὅτε τῷ θεῷ νεικήσαντι σπουδὰς ἐπιτελοῦσιν οἱ περιοικοῦντες τὸν τόπον ἐκείνον· εἶτα μέρος ἐπόησεν τὸ λεγόμενον καταχόμεναι (Ox. κατακορησεν, Neap. etiam vitiosius κατα.οπον), ἐν ᾧ μετὰ τὴν νεικὴν ὁ θεὸς χορεύει. ἔτι δ' ἐπὶ πάσιν τὸ συριγμὸν ἔχον τοῦ δράκοντος ἐν τῷ ἐσχάτῳ sive ἐν τ. ἐσχ. ἀγῶνι.

Fr. 51. Athen. III 85 F: Μνημονεύων δ' αὐτῆς (τελλίης) Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς ἐν τῷ περὶ τῆς ἀχρυσμένης συντάλης ὁμοίας φησὶν εἶναι τὰς λεπάδας ταῖς καλουμέναις τελλίαις. Καλλίας δ' ὁ Μιτυληναῖος ἐν τῷ περὶ τῆς παρ' Ἀλκαίῳ λεπάδος παρὰ τῷ Ἀλκαίῳ φησὶν εἶναι ᾠδὴν, ἧς ἡ ἀρχὴ Πέτρας κτλ. ἧς ἐπὶ τέλει γεγράφθαι· Ἐκ λεπάδων χαύνοις φρ. κτλ. ὁ δ' Ἀριστοφάνης γράφει ἀντὶ τοῦ λέπας χέλυσ καὶ φησὶν οὐκ εὖ Διναίαρχον ἐνδεξάμενον λέγειν τὰς λεπάδας· τὰ παιδάρια δὲ ἡνίκ' ἂν εἰς τὸ στόμα λάβωσιν, αὐλεῖν ἐν ταύταις καὶ παίζειν. — V. 2. ἐκ δὲ παιδῶν Ahrens, libri ἐκ λεπάδων.

Fr. 52. Athen. XI 460 D: Ἀλκαῖος· Ἐκ δὲ ποτ. πώνης δινομένη παρίσδων (sic PV, παρίσδωνι A, παρίσδον L). — ποτηρίων, suspicor ποτήριον scribendum esse. — πώνης i. e. πίσεις, antea scripsi πῶ, νέσις Δινομένη, Ahrens πώνεις, idem dativum Δινομένην restituit.

Fr. 53. Tzetz. Lycophr. v. 212: Οἱ οἰνωθέντες τὰ τοῦ λογισμοῦ ἀπόρητα ἐκφαίνουσιν· ὅθεν καὶ Ἀλκαῖος φησὶν· Οἶνος κτλ.

Fr. 54 A. B. Et. M. 689, 51 (Favor. 395): Ἔστι καὶ δῆμα προστακτικὸν παρὰ Ἀιολεῦσιν, οἶον· χαῖρε καὶ πῶ, ὅπερ λέγεται ἐν ἐτέρῳ· σύμπωθι, ubi V ἀντὶ τοῦ σύμποθι ἢ ἐκ τοῦ πῶ τὸ πῶθι. Redintegrat Et. Flor. Miller Misc. 258 χαῖρε καὶ πῶι τάνδε et δεῦρο σύμποθι. Ad eundem modum in vasculis pictis Atticae officinae legitur χαῖρε καὶ πίει τήδε, et in alio τιν τάνδε λατάσσα.

IV. ΕΡΩΤΙΚΑ.

55. [41. 42.]

Ἴοπλοῦ' ἄγνα μελλιχόμειδε Σάπφοι,
θέλω τι φείπην, ἀλλά με κωλύει αἰδώς.

56. [40.]

Δέξαι με κωμάζοντα, δέξαι, λίσσομαί σε, λίσσομαι.

Fr. 55. V. 1. Hephaestio p. 80: Τρίμετρον δὲ ἀκατάληκτον τὸ τούτου περιττεῦον συλλαβῇ τῇ τελευταίᾳ, καλούμενον δὲ Ἀλκαϊκὸν δωδεκασύλλαβον, οἷον· Ἴοπλοῦ' κτλ. — Ἴοπλοῦ' ἄγνα APE (nisi quod ἄγνά), Ἴοπλοῦ' ἄγνά S, Ἴοπλοῦ' ἄγνά vulgo, psilosim iam Schneidewin restituit. — μελλιχόμειδε APES, ut Hermann restituit, μελιχόμειδε FI, μελιχόμειδες C, vulgo μελιχόμειδε. Formam μελιχομείδης, quam sup-peditat Hesychius (interpretatur προῦγελως, ἡδύγελως, ἡδεία, προῦνοος) respuit numeri lex. — V. 2. adiunxi ex Aristotele Rhet. I 9: Τὰ γὰρ αἰσχρὰ αἰσχύνονται καὶ λέγοντες καὶ μέλλοντες, ὥσπερ καὶ Σαπφῶ πεποίηκεν εἰπόντος τοῦ Ἀλκαίου· Θέλω κτλ. Αἰ δ' ἤγες κτλ. (Sappho fr. 29). Cf. etiam Cram. An. Paris. I 266, 25. — Φείπην Hermann, τ' εἰπῆν Ac, τ' εἰπεῖν QYbZb. — ἀλλά et seqq. om. Zb. Affert haec Anna Comn. Alex. XV 486 sed errore Sapphica dicens: ἡβουλόμην δὲ καὶ πᾶσαν τὴν τῶν Βογομύλων διηγῆσαι αἴρεσιν, ἀλλά με κωλύει καὶ αἰδώς, ὡς πού φησιν ἡ καλὴ Σαπφῶ. Hartung κωλύει τις | αἰδώς scripsit. Recte me hos duos versiculos copulavisse praeter alios etiam Welcker largitur Kl. Schriften I 111, quamvis olim dubitanter locutus de Alcaei amore erga poetriam aequalem. De iis, quibus haec temere, ficta videntur, qui Alcaeo hoc carmen abiudicant, dixi ad Sapph. fr. 29. Superest, ut de numero v. 2, qui Alcaicus hendecasyllabus videbatur Θέλω τι φείπην, ἀλλά με κωλύει | Αἰδώς, meam discriptionem tuear. Ego addidi αἰδώς hendecasyllabo, ut iam v. 2 plane congruat cum v. 1. Existimabam κωλύει et αἰδώς coalescere, ut est in Sapphico versu 1, 11: πῦνα δινεῦντες πτέρ' ἀπ' ὠράνω αἰθερος διὰ μέσσω. Quod si synaloephae asperitas offendat, videndum an forte Aeolenses poetae passim in his versibus dactylum geminaverint, quandoquidem dactylus hic est trium temporum, ut commode in locum trochaei potuerit succedere. Vicissim Alcman et Corinna in logaoedicis carminibus interserunt versus, in quibus dactylus plane non comparet. Accedit, quod Seneca in tragoediis eandem licentiam admisit in Sapphiciis versibus, nisi quod secundum et tertium locum occupant dactyli, ut

Si qua Parrhasiae glacialis Ursae
Troia qua iaceat regione monstrans
Sumere innumeras solitum figuras.

Tragicum latinum, quamquam rhythmicae artis non satis gnarum et saepius magistrorum praeceptis male obsequentem, haec nullo auctore novasse non credibile: videntur Graeci metrici hanc ipsam licentiam agnovisse in Aeolensium poetarum versibus. Neque apud tragicos poetas eiusdem licentiae exempla desunt, quamvis a nostris magistris non sint animadversa.

Fr. 56. Hephaest. 30: Τετράμετρα δέ, οἷον τὸ τοῦ Ἀλκαίου· Δέξαι κτλ. Eadem Schol. Heph. 168 et Schol. Aristoph. Plut. 302 et

57. [37.]

Οἶνος, ᾧ φίλε παῖ, καὶ ἀλάθεια.

58. [43.]

... Οὐκέτ' ἔγω Λύκον
ἐν Μοῖσαις ἀλέγω.

59. [69.]

Ἔμε δειλαν, ἔμε πασᾶν κακοτάτων πεδέχοισαν.

60.

Ἔπετον Κυπρογενῆς παλάμαισιν.

Apostol. V 98d. — κωμάζοντα libri, κωμάσδοντα Blomfield. Deinde A λίσσομαι· σὲ λίσσομαι.

Fr. 57. Schol. Plat. p. 377 Bekker: Οἶνος καὶ ἀλήθεια ἐπὶ τῶν ἐν μέθῃ τὴν ἀλήθειαν λεγόντων· ἔστι δὲ ἄσματος Ἀλκμαίου ἀρχή· Οἶνος κτλ. καὶ Θεόκριτος. Cf. Ath. I 37 E. — ἀλάθεια Matthiae, vulgo ἀλήθεια, nisi forte praestat ἀλάθεια, ut plana sit sententia. Apud Theoc. XXIX 1 pariter scriptura librorum fluctuat.

Fr. 58. Schol. Pind. Ol. X 15: Ἀλέγων· ὕμνων· καὶ Ἀλκμαῖος· Οὐκ ἔγω Λύκον ἐν Μοῖσαις ἀλ. παρὰ τὸ ἀλέγειν καὶ φροντίδα ποιεῖν. Scripsi οὐκέτ' ἔγω Λύκον ἐν Μοῖσαις, conferas Horat. I 32, 9: „Liberum et Musas Veneremque et illi Semper haerentem puerum canebat, Et Lycum nigris oculis nigroque Crine decorum.“ et Ciceron. Nat. Deor. I 28: „Naevus in articulo pueri (fort.: in articulo Lyci pueri) delectat Alcaeam. At est corporis macula naevus: illi tamen hoc lumen videbatur.“ Alcaeo Blass Alcmantis nomen substituit, ut grammaticus Laconici poetae versum Fr. 23, 2 (οὐκ ἔγω) Λύκαιοσιν ἐν καμουσίῳ ἀλέγω adhibuerit, quae speciosa magis quam vera est coniectura.

Fr. 59. Hephaest. 66: Καὶ ὅλα μὲν οὖν ἄσματα γέγραπται ἰωνικά. ... Ἀλκμαίῳ δὲ πολλὰ, ὥσπερ καὶ τὸδε· Ἔμε κτλ. — πασᾶν Turneb., πᾶσαν AFl, παισᾶν Ahrens. — κακοτάτων, Ursinus S κακοτάτων, FIBH κακότητα. — πεδέχοισαν Bentley, πέδ' ἔχοισαν C, παιδ' ἔχ. FIBH,

παιδ' ἔχοισαν A, unde P παις δ' ἔχοισαν, πόδ' ἔχ. Turneb. Legitur versus etiam ap. Gramm. ined. ap. Hermann El. Metr. 472 et Gramm. Harlei. p. 332 ed. Heph. Gaisf. 2 (ubi recte bis ἔμε scriptum, ib. παιδ' ἔχουσαν). Et rursus Hephaest. 120, ubi docet hoc carmen ex strophis denorum pedum compositum fuisse: κατὰ σχέσιν, ὡς ἐν τῷ παρ' Ἀλκμαίῳ ἄσματι, οὗ ἡ ἀρχή· ἔμε κτλ. (ubi codd. et edd. similes ut supra corruptelas exhibent)· ἀπειρος μὲν γὰρ ἂν τις ὦν φήσειεν αὐτὸ ἐξ ὁμοίων εἶναι, ἐξ ἰωνικῆς ἀπ' ἐλάσσονος συζυγίας καταμετρούμενον, ἡμεῖς δὲ ἐπειδὴ κατὰ δέκα δρωμέν αὐτὸ συζυγίας καταμετρούμενον, κατὰ σχέσιν αὐτὸ γεγραφῆαι φαιμέν. Διόπερ καὶ τὰ μονοστροφικά ἄσματα, δέκα ὄντα συζυγιῶν, οὕτω πεποιῆσθαι νομίζομεν. et rursus versum repetit p. 121. Cf. Bentley ad Hor. Od. III 12.

Fr. 60. Cramer An. Ox. I 144, 6: Τοῦ πέτω ὁ ἀόριστος ὄφειλεν εἶναι ἔπετον Ἀλκμαῖος κέχρηται· Ἔπετον Κυπρογὴν παλαμίῃσιν. Cf. ib. 179, 3. Etym. M. 666, 51: Ὁ δευτέρως ἀόριστος ἔπετον, οἶον· Ἐπετον Κυπρογενῆς (c. Flor. Κυπρογένης) et Favorin. 354, ubi

61.

Τερένας ἄνθος ὀπώρας.

*62. [124.]

950

— — — — —

Κόλπῳ σ' ἐδέξαντ' ἄγναι Χάριτες, Κρίνοι.

*63. [25.]

Ἄεισον ἄμμι τὰν ἰόκολπον.

V. ΕΞ ΑΔΗΛΩΝ ΕΙΔΩΝ.

64.

Καὶ πλείστοις ἐἴνασσε λάοις.

Κυπρογενήτη. — παλάμαισιν Schneidewin, praeterea Ahrens Κυπρογενήτας requirit.

Fr. 61. Cram. An. Ox. I 413, 23: Ζητεῖται παρὰ τῶ Ἀλκαίῳ θηλυκόν· Τερένας κτλ. πῶς ἢ τέρενα εἴρημεν; καὶ ἔστιν εἰπεῖν ὅτι ἀπὸ τοῦ τέρεν ἢ γενικῆ τέρενος· καὶ μεταγεται ἢ γενικῆ εἰς εὐθείαν ὁ τέρενος· ἀπὸ τούτου θηλυκὸν τερένη καὶ Ἀιολικῶς· τερένας ἄ. ὁ. Crinagoras Mitylenaeus, qui quidem alias non solet Aeolensium poetarum vestigia sequi, Anth. Pal. IX 430 v. 7: βληγῆ δ' ἄσσοιάτω τερένης μνημάσι μύσχον. Ad eundem modum Ross (Inscr. II 190) voluit in titulo Patmio legere: ἢ δὲ τιθήνη ἐκ (τ)ε(ρ)έ(ν)ης ἤβης ἐκτροφός ἐστι Πάτμος, sed hoc nimis incertum, Welcker ἐκ γενεῆς, Franz ἐκ γενετῆς praefert.

Fr. 62. Hephaest. 59: Τὸ δὲ μέσην μὲν ἔχον τὴν ἀντισπαστικὴν, τρεπομένην κατὰ τὸν πρότερον πόδα εἰς τὰ τέσσαρα τοῦ δυσλλάβου σχήματα, ἐκατέρωθεν δὲ τὰς λαμβικὰς, ὧν ἡ πρώτη καὶ ἀπὸ σπονδείου ἄρχεται, Ἀλκαϊκόν (C a pr. m. N ἀλκαϊκόν, C corr. PE Ἀλκαϊκόν) καλεῖται δωδεκασύλλαβον, οἷον· Κόλπῳ σ' κτλ. ubi Fl κόλπος ἐδέξαθ'. — ἐδέξαντ' scripsi, legebatur ἐδέξανθ'. — Κρίνοι, ut poeta puellam, cui Κρινώ nomen, alloquatur, scripsi, legebatur Κρόνω, in cuius locum Hartung χρόνω substituit. Est exordium carminis haud dubie amatorii; nam puellam a Gratiis nutritam et educatam fingit, eodem fere praeconio ornans, quo Theocr. XVII 36: Τὰς μὲν Κύπρον ἔχουσα Διώνας πότνια κόρα κόλπῳ ἐς εὐώδη θάδινὰς ἐσεμάξατο χεῖρας. Non recte haec interpretatus est G. Wolff, vide ad fr. 6.

Fr. 63. Apollon. de pron. 384B: τὰ γὰρ Ἀιολεῦσιν ἔνεκα τῆς συντάξεως πολλάκις ἀποβάλλει τὸ ν̄ διὰ εὐφωνίας· ἄεισον κτλ. Αἰ δὲ κ' κτλ. (fr. 77) Ἀλκαῖος. nisi forte hoc prius fragmentum Sapphus est. — Ἰόκολπον, conficiat aliquis ἰόπλοκον, pro τὰν M. Schmidt τᾶν, quod si probaveris, correctio ἰόπλοκον iam necessaria, ac praeterea malim ν̄ανιν, cum aphoniae gratia ἄμμι pro ἄμμιν sit adscitum.

Fr. 64. Etym. Gud. 162, 31: Ἦνασσεν, εἴνασσεν. Καὶ κτλ. Ἀλκαῖος. Eadem Cram. An. Ox. I 169, 3 ubi ἔνασσε λεοῖς, sed supra adscr. ᾱ. Christ ἐφάνασσε, qua coniectura nihil opus, nam iam multis

65. [96.]

Πρώτα μὲν Ἄντανδρος Δελέγων πόλις.

66. [82.]

Ἡ που συναγανδρωνδάσμενον
στρατὸν νομισμένοι πνέοισα.

67.

951

Τὸν χάλινον ἄρκος ἔση.

68. [84.]

Πάμπαν δ' ἐτύφωσ', ἐκ δ' ἔλετο φρένας.

locis littera Aeolica evannit in horum poetarum carminibus: inde apud Hermann ἦνασσε, ubi Bekkerus *Ἰήνασσε* scripsit, quod plane vitiosum.

Fr. 65. Strabo XIV 606: Τὴν δὲ Ἄντανδρον Ἀλκαῖος μὲν καλεῖ Δελέγων πόλιν· Πρώτα κτλ. — πρώτα Friedemann, vulgo πρώτα. — μὲν codd., vulgo μὲν καλ.

Fr. 66. Hesych.: Ἐπιπνεύων· ἐπιβλέπων Αἰολικῶς. καὶ Ἀλκαῖος ἡ που συναγανδρωνδάσμενον στρατὸν νομισμένοι πνέοισα, Fortasse *Antandrus* urbs erat commemorata, cf. fr. 65, quemadmodum etiam M. Schmidt legendum coniecit ἵπον σύγ' Ἄντανδρω . . . στρότον. Heinsius *συνᾶγ' ἀνδρῶν δεδασμένοι στ. τὸ νομισμένοι πνέοισα*, vel *συνάγαγ' ἀνδρῶν δυσμενέων*, Ahrens ἡ ποι σύγ' ἀνδρῶν δυσμενέων στρότον πόλιμ' ἐπιπνεύοισα φίλων τέων, Hecker ἀνδρῶν δαιμένων suasit, Hartung ἡ που *Ἰάνασσ' ἀνδρῶν σὺ δεδασμένων στρατὸν νόμισμ' ἐπιπνεύοισα*.

Fr. 67. Cram. An. Par. IV 61, 13: Ἄρκος οὐδέτερον, οὗ μὲνηται Ἀλκαῖος τὸν χάλινον ἄρκος ἔση, Schneidewin τῶν χαλίνων ἄρκος ἔσται, et χαλίνων commendat Et. Gud. 561, 4. Ego antea τῶν χαλίνων ἄρκος ἔση, sed latet aliud, fortasse poeta scripserat τῶν χάλιν ἄρκος ἔθηκε.

Fr. 68. Harpocr. 175, 15: Τετύφωμαι· ἀντὶ τοῦ ἐμβεβρόντημαι, ἔξω τῶν φρενῶν γέγονα. ἦτοι ἀπὸ τῆς βροντῆς ἢ ἀπὸ τῶν ἐπὶ τὸν Τυφῶνα ἀναφερομένων σκηπτῶν ἢ ἀπὸ τῶν Τυφωνικῶν καλουμένων πνευμάτων, ἃ δὴ καὶ οὐτὰ ἐξέστησιν ἀθρόως καταραγέντα· καὶ γὰρ Ἀλκαῖος φησί· Πάμπαν δὲ τυφῶς κτλ. Eadem Phot. 582, 7. Schol. Demosth. Aristocr. §. 158 et Suidas v. *τετ*. — Porsonum nunc secutus scripsi *πάμπαν δ' ἐτύφωσ', ἐκ δ' ἔλετο φρένας*, ceteri critici tralaticiam lectionem δὲ *τυφῶς* tuiti proxima alii aliter tentaverunt, velut ἐκ σ' ἔλετο Bekker in Harpocrate edidit, ubi A ἐκδε λεγετο, D ἐκ δὲ ἐλέγετο, BC ἐκ δὲ λέγετο, ut Phot., ap. Suid. AV ἐκ δ' ἐλέγετο, vulgo ἐκ δὲ λέγεται, Schol. Dem. ἐκ δ' ἐλέγετο, Schneider ἐξέλετο, Blomfield ἐκῆλετο; quod coniecit Schneidewin ἐκ F' ἔλετο, interpretatus ἔξέλετο, vel propter ambiguitatem, quam sedulo fugiunt Graeci poetae, repudiandum; nemo enim poterat ἐκ F' ἔλετο et ἐκῆλετο inter noscere: nam primam huius stirpis litteram Βαῦ fuisse argumento est: atque eadem ambiguitate laborat Bekkeri correctio, quam prius adoptavi.

* 69. [123.]

Καί τις ἐπ' ἔσχατῆισιν οἴκεις.

70.

Μίγδα μάλευρον.

71.

Ὡς λόγος ἐκ πατέρων ὄρωρεν.

* 72. [73.]

952

Ἐμαύτω παλαμάσομαι.

73. [80.]

Ὅτ' ἄσφ' ἀπολλυμένοις σάως.

Fr. 69. Hephaest. sine poetae nom. 43: Καλούμενον δὲ Ἀλκαϊκὸν δεκασύλλαβον. Καί τις . . . οἴκεις. Participium οἴκεις (οἴκεις), quod restituendum esse olim dixi, postea codices nuper collati suppeditaverunt: PSA οἴκεις, CM οἴκοις, solus E οἴκεις. Idem testificatur gramm. Gram. An. Ox. I 327, 4: ὡς γὰρ ἀπὸ τοῦ οἴκῳ ἢ μετοχή. Καί τις κτλ. Praeterea fort. καί τις scribendum.

Fr. 70. Photius 244, 11 Μάλευρον· τὸ ἄλευρον· Ἀχαιοίς. Ipsa poetae verba servavit Zonaras 1334: μάλευρον, τὸ ἄλευρον καὶ πλεονασμῶ τοῦ μ̄ μάλευρον· μίγδα μάλευρον. ubi scribendum puto μίγδα μαλεῦρω, cf. Theocriti XV 115: εἰδατά θ' ὅσσα γυναικὲς ἐπὶ πλαθάνῳ πονεύονται, ἄνθεα μίσγοισαι λευκῶ παντοῖα μαλεῦρω, ita enim correxi librorum scripturam παντοῖ' ἄμ' ἀλεύρω, quam emendationem postea firmavit cod. Vaticanus. Apud Photium autem Ἀλκαίος pro Ἀχαιοίς scribere non dubitavi, quoniam et ipsa verba Sapphicae strophae clausulam efficiunt, et Theocritus aperte imitatus est, qui Alcaei vestigia saepius legit. Sunt autem haec nomina alias quoque a librariis permutata.

Fr. 71. Commentar. in Arat. ap. Iriart. p. 239: καὶ τάδ' ὡς λόγος ἐκ πατέρων ὄρωρε κατ' Ἀλκαῖον καὶ οὕτως ἔχοντα τυγχάνει.

Fr. 72. Apollon. de pron. 363 A: Καὶ παρὰ τοῖς Αἰολικοῖς δὲ ὡς ἐν παραθέσει ἀνεγνώσθη . . . ἔμ' αὐτῷ κτλ. Alcaei haud dubie verba sunt, quemadmodum quae praecedunt Sapphus (fr. 15). Apparet ex Apollonio paradoxī firmatum esse ἔμ' αὐτῷ, sed rectius ἔμαυτῷ scribas, ut σαύτω, ἐαύτῳ in quibus membra plane coaluisse apparet; cf. ad fr. 78.

Fr. 73. Apollon. de pron. 388 B: Ἄσφε Αἰολεῖς· ὅτ' ἄσφ' ἀπολλυμένους σάως· Ἀλκαῖος δευτέρῳ. ἄσφ' Apollonius legit, sed fuit fortasse ὅτα σφ'. Ahrens ἀπολλυμένοις emendavit. — Bekker coni. σάωσα vel σάωσεν. Cobet Misc. Crit. 293 σάως similesque formas plane de medio tollendas existimat, quippe quae ortae sint ex antiqua scriptura transfigurata: sed de veterum erroribus simulque de Cobeti peccatis cum cura agere non est huius loci.

74. [81.]

Οἴκω τε περ σῶ καὶ περ' ἀτιμίας.

75. [99.]

Εἰς τῶν δυοκαίδεκων.

76. [89.]

Καὶ κ' οὐδὲν ἐκ δένος γένοιτο.

77. [15.]

Αἰ δέ κ' ἄμμι Ζεὺς τελέσῃ νόημα.

*78. [74.]

... Νόον δ' εἰάτω
πάμπαν ἀέροει.

Fr. 74. Apollon. de pron. 395 A: ἡ τεὸς Δωρικῆ τῆ σὸς ὁμωνυμει . . . καὶ παρ' Αἰολεῦσιν· Ἀλκαῖος ἐν πρώτῳ τὸ δ' ἔργον (fr. 14) . . . καὶ οἴκῳ . . . ὁ αὐτὸς κοινῶ ἔθει. — οἴκω . . . σῶ Bast, vulgo οἴκῳ . . . σῶ. — καὶ περ' ἀτιμίας scripsi, vulgo καίπερ ἀτιμίας.

Fr. 75. Et. M. 290, 47: "Ἔστι δὲ εἰπεῖν, ὅτι πολλάνις αἰ διάλεκτοι κλίνουσι ταῦτα, ὡς παρὰ Ἀλκαίῳ εἰς (P ὡς) τὸν δυοκαίδεκον (V δυοκαίδεκα), ἀντὶ τοῦ δυοκαίδεκα. Emend. Sturz et Müller, et firmat cod. Flor. Miller Misc. 94.

Fr. 76. Et. M. 639, 31: αὐτοῦ δὲ τοῦ οὐδεὶς τὸ οὐδέτερον δὲν χωρὶς τῆς οὐ παραθέσεως ἔχομεν παρὰ τῷ Ἀλκαίῳ ἐν τῷ ἐνάτῳ κ' οὐδὲν κτλ. sed D Par. M καὶ κ' οὐδέν. Coniiciunt οὐδὲν οὐδένης, Hartung κούδέν κ' ἀπ' οὐδένης γένοιτο. Cf. Bekk. An. III 1362.

Fr. 77. Apollon. de pron. 384 B: Τὰ γὰρ παρ' Αἰολεῦσιν ἔνεκα τῆς συντάξεως πολλάνις ἀποβάλλει τὸ ν̄ δι' εὐφωνίαν . . . Αἰ δὲ κτλ. Ἀλκαῖος. Fort. ex Stasioticis.

Fr. 78. Apollon. de pron. 363 A: Καὶ παρὰ τοῖς Αἰολικοῖς δὲ ὡς ἐν παραθέσει ἀνεγνώσθη ἔμ' αὐτὰ . . . ἔμ' αὐτῶ . . . ἀλλ' ἐμάχετο τὸ νόω δ' εἰάτω π. ἀ. ἄπερ ἀσύνηθες ἐν ἀπλότητι μὴ οὐχὶ τὸ ε̄ προσλαμβάνειν, καὶ ἔτι ὁμοίως παρὰ τῷ αὐτῷ Ἀλκαίῳ κτλ. Itaque hoc quoque Alcaei est. — νόον Bast. Pro ἀέροει Bekker ἀέροεται. Apollonius, cum Homerum pronominis reflexivi formis compositis usum esse negasset, dixit Aeolicos poetas talia partim Homericō more divisim (ἐν παραθέσει, ἐν διαλύσει), velut ἔμ' αὐτῶ et ἔμ' αὐτῶ, partim conglutinata (ἐν συνθέσει) usurpavisse, velut εἰάτω et σαύτω sive σαύτω. Sed Apollonii argumentatio, qua usus negat εἰάτω dirimendum esse, sensu cassa est, neque expedivit loci difficultates Ahrens, D. Aeol. 126. Scripsit Grammaticus ὅπερ (non ἄπερ) ἀσύνηθες ἐν ἀπλότητι μὴ οὐχὶ τὸ F (non E) προσλαμβάνειν, h. e. si simplex pronomem separaveris, oportebat Fε littera Bau adiecta scribi, cf. p. 367 A ἡ ε̄ . . . οἱ Αἰολεῖς μετὰ τοῦ F. Possis sane in hoc Alcaei versu νόον δὲ F' αὐτῶ vel cum Ahrensiο Fαύτω scribere, sed vetus paradosis adversatur, quae F non agnoscit, atque cum σαύτω (σαύτω) manifestum synthesis exemplum sit (id quod ipse Apollonius concedit: πάντως γὰρ τὰ τοιαῦτα σύνθετα,

Κάπιπλεύση νάεσιν.

80. [15.]

Ἄμμιν ἀθάνατοι θεοὶ
νίκαν.

81. [98.]

Ἀχνασδημι κάκως· οὔτι γὰρ οἱ φίλοι.

82. [47.]

Νῦν δ' (αὐτ') οὔτος ἐπικρέτει
κινήσας τὸν ἀπ' ἱρας πύματον λίθον.

83. [85.]

Αἶκ' εἶπης, τὰ θέλεις, (αὐτος) ἀκούσας κε, τὰ κ' οὐ
θέλεις.

τῶν πρώτων ἐν διαλύσει ὄντων, ubi πάντως pro inepto πῶς correxi), ad eundem modum etiam ἐμαύτω alia scribenda sunt, cf. Sappho fr. 15, Mimnerm. fr. 7, 3. Compositum ἐαύτω littera Βαῦ caret, quoniam non ex *φέ*, sed ex *ζε* originem ducit, itaque etiam apud Homerum ἐντύ-
ρασαν ἐαυτήν vel ἐ' αὐτήν divisim scribendum; nam perperam nunc
ἐ αὐτήν vasto cum hiatu scribi solet.

Fr. 79. Cram. An. Ox. I 298, 17: Αἰολεῖς νάεσσι· Κάπιπλεύσειν
νάεσσιν Ἀλκαῖος. Cf. Et. M. 605, 25. — Scripsi κάπιπλεύση νάεσιν, sed
fuit olim fortasse ναέσειν, Schneidewin κάπιπλεύην.

Fr. 80. Apoll. de pron. 384 B postquam docuit ἄμμιν apud Aeolenses saepe ν abiicere: μὲν εἴτε ἐπὶ τοῦ ἕμμιν ἀθανάτοιο εοῖνικαν
Ἀλκαῖος τρίτω καὶ ἐπ' ἄλλων πλειόνων. Scripsit Hermann μένει τε
ἐπὶ τοῦ ἕμμιν ἀθανάτοιο θεοὶ νικᾶν, emendationem perfecit Ahrens
ἄμμιν et νίκαν scribens. Fort. ex Stasioticis.

Fr. 81. Et. M. 188, 44: ἀχνασδημι κακῶς· παρὰ Ἀλκαίῳ· ἔστιν
ἄχω, παράγωγον ἀχάζω, ἀχάζημι, καὶ τροπή τοῦ ζ εἰς σ καὶ δ, πλει-
ορασμῶ τοῦ ν, ἀχνασδημι· οὕτως Ἡρωδιανός, sed cod. Flor. Miller Misc.
57: ἀχνασδημι, ὡς παρ' Ἀλκαίῳ· ἄχν. κ. οὔτε γ. οἱ φ.

Fr. 82. Eust. II. 633, 61: Ἀλκαῖος οὖν ἐν πλήρῳς ἔφη τὸ κινή-
σας τὸν πήρας πνικινὸν λίθον, κωμικευσάμενος ἐκεῖνος καὶ ἀντί
τοῦ ἱεράς, ὡς ἐν παρόδῳ (παρωδῇ) γράψας τὸ πήρας. Idem auctius
Od. 1397, 32: Ἀλκαῖος δὲ φησὶν ἐν πλήρῳς· Νῦν δ' οὔτος ἐπι-
κρέκει κ. τὸν πείρας π. λ., excerptis ille quidem usus ex libro Sue-
tonii de ludis Graecorum. V. 1. αὐτ' addidi et ἐπικρέτει pro ἐπικρέ-
κει scripsi. — V. 2. ἀπ' ἱρας emendavi, nam Eustathium falsa lectione
πήρας sive πείρας deceptum esse apparet. — Praeterea κινήσας pro
κινήσας scripsi et πύματον pro πνικινὸν, nisi forte quia πνικίνως prae-
ferat. — Distichon hoc stasioticis probabiliter inseras.

Fr. 83. Procl. Hesiod. Op. 719: Ἀλκαῖος· Εἶκ' εἶποις τὰ θέ-
λεις, ἀκούσας τὰ κ' οὐ θέλεις. Correxi haec addito αὐτός, ut est
apud Hesiodum εἰ δὲ κακὸν εἶπης, τάχα κ' αὐτὸς μείζον ἀκούσας.

84. [53.]

954

Ὅρουθες τίνες οἶδ' ; ὠκεάνω γᾶς τ' ἀπὺ περράτων
ἦλθον πανέλοπες ποικιλόδειροι ταυνσίπτεροι.

85. [68.]

Νύμφαις, ταῖς Δίος ἐξ αἰγιοόχω φαῖσι τετυγμέναις.

86. [94e.]

Αἶ γὰρ κᾶλλοθεν ἔλθῃ τόδε, φαῖ κήροθεν ἔμμεναι.

87. [75.]

. . . Σὺ δὲ σάτυρ τομίας ἔση.

Meineke scripsit ἦ κεν ἀκούσαις, τὰ κεν οὐ θέλοις, contra Ahrens: ἀκού-
σειάς κεν, τὰ καὶ οὐ θέλεις, Hartung ἀκούσαις κεν τοῖα, τὰ κ' οὐ θέλοις.

Fr. 84. Schol. Arist. Av. 1410: *Τινὲς παρὰ τὸ Ἀλκαίου· Ὅρου-
θες τίνες οἶδ' (Rav. haec tria verba om.) κτλ. Schol. Thesmorph.
162: Ἐν δὲ τῷ πρὸ τούτου δράματι τοῖς Ὅρουσι παρῳδῆται τό· Ὅ. τίνες
δὲ ὠκεανῶ τὰ σά πτερὰ τοῦ θ'. — V. 1 post οἶδ' stigmē inter-
posui, Blomfield post ὠκεάνω, vulgo omnia usque ad finem v. 2 con-
tinuantur. — γᾶς τ' Heker, γᾶς Blomfield, vulgo γάρ. — ἀπὺ Rav.,
vulgo ἀπό. — περράτων Seidler, v. περάτων. — V. 2. Rav. ut vid.
ἦρθον et deinde πανάλοπες. ἦρθον fortasse aliquis praeoptet, in Bal-
billae carmine (Kaibel Ep. Gr. 988) v. 3 novum Bailii apographum
ἦρθον ἦμοι praebuit, itaque etiam in alio eiusdem poematio 989 v. 4
ἐ(ν)θοῖσα scribendum; sed ap. Alc. fr. 33 et 86, item ap. Sapph. fr. 1
v. 5. 8. 25 vulgaris forma tradita, quam Blomfield ubique suo periculo
removit. Locenses quidem ἐνθεῖν dixerunt, et ad eandem stirpem
etiam Homericum ἀνήροθεν alia referenda sunt, cuius vocabuli vim et
originem interpretes non sunt assecuti. — ποικιλόδειροι, Schneidewin
ποικιλόδερροι.*

Fr. 85. Hephaest. 60: *Τὸ δὲ ἀκατάληκτον καλεῖται Σαπφικὸν
ἐκκαίδεκασύλλαβον, ὃ τὸ τρίτον ὄλον Σαπφούς γέγραπται, πολλὰ δὲ καὶ
Ἀλκαίου ᾄσματα· Νύμφαις κτλ. Eadem corrupte Attil. Fortun. 360.
— ταῖς, legebatur ταῖς, Hermann τοῦ. — αἰγιοόχω, FIA αἰγιοόχων. —
φαῖσι A, ut Blomfield scripsit, vulgo φασι. — τετυγμέναις, H τετυ-
μέναις, BFl τετικμέναις, E in marg. τετηγμί.*

Fr. 86. Herodian. περὶ μον. λέξ. 27, 7: *Ὁ γοῦν Ἀλκαῖος κείνο-
θεν ἐστὶν ὅπου ἀπεφήνατο αὐτὸ (ἐκεῖθεν). Αἶ γὰρ κ' ἄλλοθεν ἔλθῃ
δὲ φοικλήνοθεν ἔ. — Scripsi κᾶλλοθεν ἔλθῃ τόδε, φαῖ, quamquam
aliae conjecturae in promptu sunt, ὁ δὲ φη Seidler, ὁ δὲ φῆ Ahrens,
coniunctivum modum agnoscens, qui ab h. l. alienus, τί δὲ φῆ Lehrs.
— κήροθεν resp. gramm. Cram. An. Par. IV 56, 5 et 69, 8 coll. Et.
Gud. 309, 28; huc adde Et. Flor. Miller Misc. 181.*

Fr. 87. Apoll. de pron. 363B: *Καὶ ἔτι ὁμοίως παρὰ τῷ αὐτῷ Ἀλ-
καίῳ ἐν ἐβδόμῳ· σὺ δὲ σαντω τομιασεῖσθ (recte Bast τομίας ἔση,
Ahrens ἔσση requirit) ἀλλα σαντω μετεχων αβας προσποσιν. Apparet
duo fragmenta in unum coaluisse; ultima verba πρὸς πόσιν antea huc
traicienda existimavi τομίας ἔση πρὸς πόσιν.*

88. [72.]

Μηδ' ὄνιαις τοῖς πέλας ἄμμεων παρέχην.

89. [48.]

955

Οὐδέ τι μυνάμενος ἄλλυι τὸ νόημα.

90.

Ἐρραφεώτου γὰρ ἄναξ.

91. [91.]

Ἄρκαδες ἔσσαν βαλανηφάγοι.

92. [65.]

Ἀργάλεον πενία κάκον ἄσχετον, ἃ μέγα δάμναις
 λαῶν ἀμαχανία σὺν ἀδελφέα.

Fr. 88. Apoll. de pron. 381C: παρὰ Δωριεῦσι . . . ἀμμένων ὁμοίως Αἰολεῖς Ἀλκαῖος· Μηδ' ὄν. τοι σπλεας υμεων παρέχειν. τοῖς πέλας Hase, ἀμμένων Giese, παρέχην Ahrens corr.

Fr. 89. Schol. Hom. Odys. φ 71: Καὶ Ἀλκαῖος· Οὐδέ τι μ. ἀλλὰ τὸ ν., ἀντὶ τοῦ προφασισζόμενος, ἀλλαγοῦ ἀποτρέπων τὸ ἑαυτοῦ νόημα. Eadem Eust. Od. 1901, 52, ubi τὸ om. et extat ἄλλο, recte Seidler ἄλλυι, alii correxerunt ἄλλα, Hartung ἑάλλυι requirit. Resp. Et. M. 594, 55 (ubi nihil nisi οὐδὲ μυνάμενος). Fort. scrib. τὸ νόημ' ἐαύτω.

Fr. 90. Cram. An. Par. III 121, 5: Μηδεῖς δὲ ἡμᾶς νεμεσητοῦς ἀποφῆνειν, ὡς εἰκῆ τὸ εἰραφιώτης ἐνταῦθα γράψαντας· Οὐ γὰρ ἔστι τοῦ ποιητοῦ, ἀλλ' Ἀλκαίου· Ἐρραφεώτου γὰρ ἄναξ. Eadem Matranga An. 389. Fort. Ἐρραφεῶτα γὰρ ἑάναξ, Schneidewin coniecit Ἐρραφιῶτα χαῖρ' ἄναξ, Cramer ἄνακτος, Hartung Ἐρραφιῶτα, οὐνα ἑάναξ.

Fr. 91. Artemidor. Oneir. II 25: Ταύτης (δρυός) γὰρ τὸν καρπὸν ἥσθιον οἱ Ἀρκαδες. καὶ ὁ Ἀρχαῖος φησί· Ἄ. κτλ. Recte Reiske et Meineke Ἀλκαῖος. Haec, quae in uno tantum libro (V) leguntur, ab aliena manu addita esse manifestum est. In Alcaei frustulo offendit ἔσσαν geminata littera sibilante, cf. ad Pindari Ol. 9, 53: itaque aut ἦσαν scribendum, aut Ἄρκαδες (ἄνδρες) ἔσσαν βαλανηφάγοι (Ahrens βαλαναφάγοι). Lucem insperatam offerre sibi visus est Curtius, qui (Studien VIII 327) ἔσσαν ad ἔδειν revocat. Sed haec verbi forma invisitata. Ac ne id quidem certum, poetae ipsius verba hic servata esse, nam ut iam ante significavi, is qui haec inseruit, videtur Alcaei fr. 38 respexisse. Fortasse scribendum ἥσθιον οἱ ἀρχαῖοι (pro Ἀρκαδες)· καὶ ὁ Ἀλκαῖος φησίν, (ὅτι) Ἀρκαδες ἦσαν βαλανηφάγοι. Pariter erratum fr. 108.

Fr. 92. Stob. XCVI 17: Ἀλκαίου (Trinc. Ἀλκείου) Ποιητοῦ (om. Vind.) Ἀργαλέον κτλ. — V. 1. μέγα A, μέγαν vulgo. — δάμναις

93. [51.]

(Ταντάλω)

κεῖσθαι περ κεφάλας μέγας, ᾧ Αἰσιμίδα, λίθος.

94. [70.]

956

Ἡρ' ἔτι, Δινομένην, τῷ Τυρραδῆῳ
τᾶρμενα λάμπρα κέαντ' ἐν Μυρσίλῃ;

scripsi, nisi forte medii verbi species δάμναι praeoptanda, cf. Lobeck Elem. II 123 et 308; nam δάμνης ut antea edidi abhorret ab Aeolici sermonis consuetudine, δάμνασαι, quod aliquis fortasse coniciat, acatalectum hexametrum reddit, quo Ibycus usus est, Aeolicos poetas usos esse non constat, libri δάμνησι, Giese δάμνη, Ahrens δάμναι. Meineke servavit ἃ μέγαν δάμνησι (metro non recte descripto, nam rettulit ad v. 2): versus quidem numerus commodus, nam Archilochium erit metrum, sed offendit insolens Aeolensibus verbi clausula, multoque magis correptio antepaenultima syllabae. Aliquando conieci ἃ μέγα δάμναις, ut Alcaeus usus sit versu, quem μείουρον metrici appellant, quod genus metri tragici poetae passim adhibent, superiores frequentavisse videntur. Blass ut versus exaequaret priorem voce μέγα terminat, ut ἀργάλεον trisyllabum fiat, quod improbandum. — V. 2. ἀμαχανία, libri ἀμηχανία. — ἀδελφεά, ἀδελφεία Vind., ἀδελφεᾶ vulgo, ἀδελφία Ahrens.

Fr. 93. Schol. Pind. Ol. I 97: Καὶ Ἀλκαῖος δὲ καὶ Ἀλκμᾶν λίθον φασὶν ἐπαιωρεῖσθαι τῷ Ταντάλῳ κεῖσθαι παρκεφαλᾶς (Vrat. DVat2 παρὰ κεφ.) μέγας ὡς (Vrat. D μέγας . . .) σμιδα λίθος· ὁ δ' Ἀλκμᾶν ὅπως ἀνήρ κτλ. ita Schneider edidit. Alcaei fragmentum in his latere manifestum, itaque Boeckh scripsit: ἐπαιωρεῖσθαι τῷ Ταντάλῳ· ὁ μὲν Ἀλκαῖος· κεῖσθαι κτλ. sed plura videntur excidisse, haud dubie versus integer, propter repetitum nomen *Tantalī*; hoc igitur Alcaeo restitui (fortasse poeta dixerat ἐν λίμνῃ δ' ἐνέρων λέγεται στάδι Ταντάλῳ), et deinde cum Ahrensio περ κεφάλας h. l. ὑπὲρ κ. et ᾧ Αἰσιμίδα scripsi, quod plane confirmavit VaH2, in quo extat ὡαῖσιμίδα. Gerhard coni. κείται παρ κεφαλὰν μέγας ὄρεος (Ahrens ὄρεος) Σιπύλω λίθος, Hartung κεῖσθαι ὑπὲρ κεφάλας μέγας ὄρεϊ | ἐν Σιπύλῳ λίθος. Blass ad idem carmen refert, unde fr. 25 est petitum.

Fr. 94. Hephaest. 90: Τὸ ἐγκωμιολογικὸν καλούμενον, ὅπερ ἐστὶν ἐκ δακτυλικῶν πενθημιμερῶς καὶ ἰαμβικῶν τοῦ ἴσου, ᾧ κέχρηται μὲν καὶ Ἀλκαῖος ἐν ᾄσματι, οὗ ἡ ἀρχὴ Ἡρ' ἔτι Δινομένην (δινομένην FIBHCPSEA) τῷ Τυρρακῆῳ (τῷ τυρρακῆῳ CPSE, τῷ τυράκῳ FIBH) τᾶρμενα λάμπρα κέαντ' ἐν μυρσίλῃ (A . . σίνῃ, P μυρσίλῃ, DES μυρσίλῃ, FICB μυρσίλῃ). Loci restitutio prorsus incerta, ne illud quidem certum, utrum Δινομένην vocandi an dandi sit casus, eadem illud praeoptavi. Proximum nomen, quamquam haud dubie Pittacus notatur, non minus ambiguum est: scripsi τῷ Τυρραδῆῳ, cf. Ahrens Dial. Aeol. 157 (qui quidem infra 252 Seidleri coniecturam sequitur), sed ambigi potest, an forte τῷ Τυρραδῆῳ praestet, quemadmodum Schneiderwin edidit. Seidler Δινομένην τῷ τ' Τυρραδῆῳ, Neue Δινομένην τῷ τ' Τυρρακῆῳ, Hermann Δινομένην τῷ τ' Τυρρακῆῳ. — V. 2. κέαντ' scripsi, cum ante κρέμαντ' edidissem, Seidler κέοντ', libri κέαντ'. Κέανται principalis est forma, unde littera nasali extrita ortum κέανται, atque eadem ubique clausulae verbalis αῖται origo. Incorruptam anti-

95. [66.]

Ἔκ μ' ἔλασας ἀλγέων.

96. [77.]

Οἴτινες ἔσλοι

ἕμμεων τε καὶ ἄμμεων.

97. [44.]

Ἐλάφω δὲ βρόμος ἐν στήθεσι φύει φόβηρος.

98. [94d.]

957

Ἐπὶ γὰρ πᾶρος ὄνιαρον ἴκνηται.

quitatem tuetur Hesychii glossa *σεσύνανται ὀρηήκασιν* i. e. *ἔσσονται* sive *ἔσύνονται*, quod meam emendationem planissime confirmat; nam minus confido Hesychianae glossae *ἀπεσπάδατο ἀπέστησαν*, fortasse olim scriptum fuit *ἀπεσπάδατο*, quod solemnī more a verbo *ἀποσπᾶν* descendit, ut librarius $\bar{\nu}$ inseruerit, quemadmodum etiam in Herodoti libris passim *ἀπικάντο* et *ἀνακάνανται* reperitur, manifesto scribarum errore. M. Schmidt in Alcaei versu coniecit *λάμπρ' ἀκίαστα*, quod *ἄκλαστα* interpretatur. — ἐν *Μυρσίλῳ* Seidler, ἐν *μυρσίῳ* Ahrens ex Hermannī coniectura, quam ille olim proposuerat, nam postea *λαμπρακία τε Μυρσινή* commendavit. Denique Hartung edidit ἦρ' ἔτι *Δινομένει τὰ Φυράδῃα Μάρμαρα λαμπρά τε καὶ τὰ Μυρσίληα*.

Fr. 95. Hephaest. 15: ἐὰν μέντοι ἐν τῇ προτέρῃ συλλαβῇ τελικὸν ἦ τὸ ἄφωνον, τῆς δὲ δευτέρας ἀρχικὸν τὸ ὑγρόν, οὐκέτι γίνεται κοινὴ συλλαβή, ἀλλ' ἀντικρὺς μακρά, ὡς παρὰ Ἀλκαίῳ· ἐκ μ' ἔλασας (sic A et libri plerique, P ἔκμελ' ἄσας, Bentley με λάσας, Schneidewin με λάσας) ἀλγέων. Scripsi μ' ἔλασας. Versus est dimeter trochaicus, puris constans choreis, velut Horatianus: *Non ebur neque aureum*, quod metrum Horatium ab Alcaeo ascivisse perhibet Atil. Fortunat. 330.

Fr. 96. Apollon. de pron. 382 B: *Αἰολεῖς ἕμμεων. Ἀλκαῖος· Οἴτινες κτλ.* (cod. bis ἕμμεων). — V. 1. Οἴτινες, ὄτινες Ahrens. — ἔσλοι Schneidewin, legebatur *ἔσθλοι*.

Fr. 97. Schol. Soph. Oed. Reg. 156: Φοβερὰν φρένα· τὴν περίφοβον. καὶ Ἀλκαῖος· ἔλάφω (cod. ἔλάφω, quod restitui) κτλ. ἀντὶ τοῦ περίφοβος. — βρόμος, Blomfield coniecit *τρόμος*, ego *ἔλάφω τέτρομος*, formam hanc reduplicatione auctam testatur Apoll. de pron. 334, Et. M. 560, 31, ac videntur nonnulli ap. Hom. Il. III 34 ὑπὸ *τέτρομος* ἔλλαβε γνῖα legisse: quod habet Hesychius *βρόμος . . . καὶ ὁ τόπος εἰς ὃν ἔλαφοι σὺφοῦσι καὶ ἀφοδεύουσι* (ubi *βρόμος* corrigunt), alienum ab hoc loco. — *φύει*, Ahrens *φνίει*.

Fr. 98. Herodian. περὶ μον. λέξ. 35, 32: Τὰ εἰς ὅς λήγοντα οὐδέτερα δύσλλαβα, εἰ ἔχοι πρὸ τέλους τὸ $\bar{\alpha}$, συνεσταλμένον πάντως αὐτὸ ὄχει, εἰ μὴ κατὰ διάλεκτον εἴη, ὥσπερ τὸ πάρος· ἐπὶ γὰρ τὸ πάρος *τνειαρόν ἴκνηται*, Ἀλκαῖος φησί. Emendavit Seidler; Ahrens praeterea *ἴκνηται* scripsit.

99. [92.]

Πάλιν ἂ ὅς παρορίνει.

100. [78.]

Ἀμμέσιν πεδάορον.

101. [76.]

Ἄλλὰ σάντω μετέχων ἄβας πρὸς πόσιν.

102. [87.]

Ἔγω μὲν οὐ δέω ταῦτα μαρτυρεῦντας.

103. [90.]

Καὶ Σκνθίκαις ὑποδησάμενος.

Fr. 99. Paroemiogr. T. II 765 ed. Gott.: Πάλιν ἢ ὅς π. ἐπὶ τῶν παραινούντων τινὰ εἰπεῖν ἄκουτα, ἂ οὐ βούλεται. Ἀλκαίου ἢ παρ-οιμία. Cf. Diogenian. VIII 64. Apostol. XVII 74. Arsen. 460. Adde Simplic. ad Aristot. de Coelo 35B ed. Ald.: ἐπεὶ δὲ πάλιν ὅς ἔργουξε κατὰ τὸν μελωδὸν Ἀλκαῖον, sed cod. ap. Gaisf. ad Diog. ἐπειδὴ δὲ πάλιν ὅς παρορίνει κατὰ τὸν μελοποιὸν Ἀλκαῖον. Hartung articulum ἂ omisit.

Fr. 100. Apollon. de pron. 383C: Τό τε ἐν τετάρτῳ Ἀλκαίου ἀμμέσιν πεδάορον (ita Valckenaer, cod. παιδα ορον) οὕτω φέρεσθαι ἀπὸ τοῦ ἡμέσιν.

Fr. 101. Apollon. de pron. 363B: Καὶ ἔτι ὁμοίως, παρὰ τῶ ἀντὶ Ἀλκαῖου ἐν ἑβδόμῳ· σὺ δὲ σάντω τομαῖς εση (fr. 87) ἀλλὰ σάντω μετέχων ἄβας πρὸς ποσιν. Ahrens scripsit ἀλλὰ σάντω πεδέχων ἄβας πρ. π., Hartung ἔβας scripsit, Hecker ἀλλ' ἔς ἀνώ, μέτρ' ἔχων ἄβας πρὸς πόσιν. Extrema verba πρὸς ποσιν, quae olim ad fr. 87 revocavi, si integra sunt, interpretor *in praesentia*, quemadmodum est apud Soph. Oed. R. 130 τὸ πρὸς ποσὶν σκοπεῖν. Numerus versus restituetur traiectionis verbis:

υ υ υ ἀλλὰ σάντω μετέχων πρὸς πόσιν ἄβας,

ut sit ionicus tetrameter, anaclasi admissa, qua Sappho iam usa est fr. 87, nisi ἄμα pro ἀλλὰ scribere malis. Sed fortasse pro πρὸς πόσιν legendum πρόποσιν vel πρόπωθι (cf. σύμπωθι fr. 54), quemadmodum προπίπειν dici solet de amantium obsequio: nam ex amatorio carmine haud dubie versus depromptus.

Fr. 102. Et. M. 264, 17: ἢ ὅτι πρῶτον ἔστι τὸ δέω τὸ σημαῖνον τὸ εὐρίσκω, οὗ μέμνηται Ἀλκαῖος· ἐγὼ μὲν κ' οὐ κτλ. ἀπὸ δὲ τοῦ δέω κατ' ἔκτασιν δῆλω. Cf. Et. M. 263, 47. — κ' om. V, in quo est οὐ δέω ταύτας. Conieci etiam ἔγω μὲν οἶδα κοῦ δέω. — μαρτυρεῦντας, Ahrens μαρτύρεντας, et antea ταοῦτα.

Fr. 103. Harpocrat. 168: Σκνθικαί . . . εἰδός τι ὑποδήματός εἰσιν αἱ Σκνθικαί· καὶ Ἀλκαῖος ἐν ἧ' (D κ', vulgo ἐν πεντημοσῆ ὀγδόῃ)· καὶ Σκνθικὰς ὑποδησάμενος. — καὶ om. BDCG. Welcker haec grammatico alicui tribuere vult. Eadem Suidas v. Σκνθικαί (ubi vulgo σκν-

104. [94e.]

958

Ἄπ πατέρων μάθος.

*105 A. B.

*Πατέρων ἄμμων.**Ἀμμετέρων ἀχέων.*

106. [16.]

Strabo I 37: Τὸ δὲ πλείοσι στόμασιν ἐκιδιδόναι (Νεῖλον) κοινὸν καὶ πλειόνων· ὥστε οὐκ ἄξιον μνήμης ὑπέλαβε (Ὅμηρος) καὶ ταῦτα πρὸς εἰδότηας, καθάπερ οὐδ' Ἀλκαῖος, καίτοι φήσας ἀφιχθαι καὶ αὐτὸς εἰς Αἴγυπτον.

107. [61.]

Athen. VII p. 311 A: Ἀλκαῖος δ' ὁ μελοποιὸς μετέωρον φησὶν αὐτὸν (τὸν λάβρακα) νήχεσθαι. Fortasse in allegoria quadam hoc dixit Alcaeus, pertinetque huc fr. 100.

108. [62.]

Plutarch. de divitiar. am. c. 5: Χάριεν γὰρ ἅμα ταῖς ἡδο-
ναῖς συνεκλιπεῖν τὰς ἐπιθυμίας, ἃς μήτε ἄνδρα φησὶν Ἀλ-
καῖος διαφυγεῖν μήτε γυναῖκα. Inde Hartung haec edolavit:
τὰς ἐπιθυμίας γὰρ | οὔτε γύνη πέφυγγεν | οὔτε Σάνηρ.

109. [86.]

Schol. Theocr. VII 112: Ἀλκαῖός φησιν, ὅτι Ἔβρος κάλλιστος ποταμῶν. Nam φησιν, ὅτι recte haud dubie L, Vat. Gen. b om. ὅτι, ceteri codd. (etiam Ambr.) utroque vocabulo carent; at scholiasta non ipsa poetae verba adscripsit. Ἔβρος Vat. 4, Εὐρος vulgo. — ποταμῶν, L et Ambr. ποταμός. Theocriti locus inveterato vitio laborat, poeta scripserat:

Εἷης δ' Ἡδωνῶν μὲν ἐν ᾧρεσι χεῖματι μέσσω
Ἔβρον παρ ποταμὸν τεθραμμένον ἐγγύθεν ἄρκτω.

δικαὶ ὑποδυσάμενοι, sed A consentit cum Harpocr.) et Phot. 523, 7 (ubi καὶ om.). Σκυθίαις Abrens, idem ὑπαδυσάμενος.

Fr. 104. Herodian. περὶ μου. λεξ. 36, 15: Μάθος. Ἀλκαῖος· ἀππ. μ. Nauck ἀπ πατέρων μάθος sine idonea ratione.

Fr. 105 A et B. Apollon. Dysc. de pron. 381C: ὁμοίως Αἰολεῖς· Ἀλκαῖος· μηδ' ὄντας κτλ. (fr. 88). ἐπὶ δὲ τῆς συνάρθρου πατέρων ἄμμων. καὶ τῆ ἐντελεστήρα· ἄμμ. ἀχέων (cod. ἀχαιῶν). Alcaei, cuius praecessit versus, etiam haec duo frustula esse consentaneum est.

libri inepte *τετραμμένον* vel *τετραμμένος*. Ac fortasse Alcaeus quoque Hebri flumen congelatum descripsit, nam etiam Horatius, qui non minus diligenter quam Theocritus Alcaeam imitatur, Epist. I 3, 3 scripsit: *Thracane vos Hebrusque nivali compede vincitus*; cf. etiam Carm. III 25, 8: *non secus in iugis Edonis* (ita praeclare Bentleius inveteratum librorum mendum *ex somnis* correxit) *stupet Euias Hebrum prospiciens et nive candidam Thracen ac pede barbaro Lustratam Rhodopen*, qui quidem locus ad exemplum Alcaici carminis videtur conformatus esse. Alcaeus si Edonos cum Hebro consociavit, aut Edonorum nomen latius patebat, aut huius gentis sedes illo saeculo Hebro erant contiguae, unde postea profecti agros inter Nestum et Strymonem occupavere. Ipse Alcaeus exul videtur Thraciae oram visitavisse: huic peregrinationi inprimis aptum fr. 34, nam hiemis acerrimae descriptio abhorret a patriae insulae coelo.

110. [113.]

Zenob. II 18: *Αἴξ Σκυρία· Χρύσιππος φησὶν ἐπὶ τῶν τὰς εὐεργεσίας ἀνατρεπόντων τετάχθαι τὴν παροιμίαν, ἐπειδὴ πολλάκις τὰ ἀγγεῖα ἀνατρέπει ἢ αἴξ. Ἄλλοι δὲ φασὶν ἐπὶ τῶν ὀνησιφόρων λέγεσθαι, διὰ τὸ πολὺ γάλα φέρειν τὰς Σκυρίας αἴγας. Μέμνηται Πίνδαρος καὶ Ἀλκαῖος.* Cf. ibi interpr.

111.

959

Pollux VI 107: *Ἀνακρέων . . . στεφανοῦσθαί φησι καὶ ἀνήττω, ὡς καὶ Σαπφὼ καὶ Ἀλκαῖος· οὗτοι δ' ἄρα καὶ σελλίνοις.* Acro ad Horat. Carm. IV 11, 3: „Vel quia Alcaeus frequenter se dicit apio coronari.“ De anethinis coronis vid. fr. 36 v. 1.

112. [63.]

Aristid. T. II 155: *Εἰ δὲ τινες καὶ ἄλλοι παραβοῶντες δημορικὴν ψέγουσι, μᾶλλον δὲ τουθορύζοντες ἐκ τοῦ ψέφους* (ita Lobeck, v. *ψόφου*, E *σκότου*) *τοξεύοντες κατὰ Ἀλκαῖον . . . τοσοῦτόν μοι πρὸς τούτους ἀποκεκρίσθω, ὅτι δημορικῇ παρὰ πόδας διδόασι τὴν δίκην.*

113. [64.]

Plut. de def. orac. c. 3: *Θαυμασάντων δὲ τῶν παρόντων, τοῦ δὲ Δημοκρίτου καὶ γέλοιον φήσαντος εἶναι ἀπὸ μικρῶν πραγμάτων οὕτω μεγάλα θηρᾶν, οὐ κατ' Ἀλκαῖον ἐξ ὄνυχος τὸν*

λέοντα γράφοντας, ἀλλὰ θρυαλλίδι καὶ λύχνῳ τὸν οὐρανὸν ὁμοῦ
καὶ τὰ σύμπαντα μεθιστάνας.

114. [165.]

Zenob. V 61: Πιτάνη εἰμί· αὕτη παρ' Ἀλκαῖω κεῖται· λέ-
γεται δὲ κατὰ τῶν πυκναῖς συμφοραῖς περιπιπτόντων ἅμα καὶ εὐ-
πραγίαις· παρόσον καὶ τῇ Πιτάνῃ τοιαῦτα συνέβη πράγματα, ὧν
καὶ Ἑλλάνικος μέμνηται· φησὶ γὰρ αὐτὴν ὑπὸ Πελασγῶν ἀνδραπο-
δισθῆναι καὶ πάλιν ὑπὸ Ἑρυσθαίων ἐλευθερωθῆναι. Similia Phot.
431, 7 et Suidas v. Πιτάνη εἰμί. cf. etiam fr. 118. Welcker
Opusc. I 145 haec (sicut supra fr. 103) grammatico alicui tri-
buere vult.

115. [57.]

Schol. Apoll. Rh. I 957: Ἀρτακία κρήνη περὶ Κυζικόν, ἧς
καὶ Ἀλκαῖος μέμνηται καὶ Καλλίμαχος, ὅτι τῆς Δολιονίας ἐστίν.

116. [58.]

Schol. Apoll. Rh. IV 992: καὶ Ἀλκαῖος δὲ κατὰ τὰ αὐτὰ
Ἀκουσιλάῳ λέγει τοὺς Φαίλακας ἔχειν τὸ γένος ἐκ τῶν σταγόνων
τοῦ Οὐρανοῦ. (Keil ex Laur. καὶ Ἀλκαῖος δὲ λέγει τοὺς Φ.)
Nescio an Ἀλκμὰν sit legendum.

117. [45.]

Schol. Soph. Oed. Col. 954: Οἶον οὐκ ἔστι θυμοῦ κρατῆσαι
ἄνθρωπον ὄντα· οὐ καταγηράσκει τὸ ὤμον τοῦ θυμοῦ, εἰ μὴ ἐξέλ-
θοι τοῦ βίου ὁ ἄνθρωπος· ἀδύνατον γὰρ ἔστι ζῶντα ἄνθρωπον
μὴ θυμῷ χρῆσασθαι· τοῦτο δὲ καὶ παροιμιαικῶς λέγεται, ὅτι ὁ
θυμὸς ἔσχατον γηράσκει· λέγεται δὲ διὰ τοὺς πρεσβυτέρους,
ὅσῳ γὰρ γηράσκουσι, τὸν θυμὸν ἐρρωμενέστερον ἔχουσιν· καὶ Ἀλ-
καῖος, ὡς λέγομεν, οὕτω κατὰ κοινὸν αὐτοῦ μιμνήσκειται. ubi Triel.
ὡς λέγεται, οὕτω κατὰ κοινοῦ. et Suidas v. Θυμὸς ἐπιταβόειος,
ubi recte ὡς λεγόμενον κατὰ τὸ κοινόν legitur.

118. [93.]

960

Schol. Hesiod. Th. 313: Τὴν Ὑδραν δὲ Ἀλκαῖος μὲν ἐν-
νεακέφαλόν φησι, Σιμωνίδης δὲ πεντηκοντακέφαλον.

119. [94.]

Schol. Nic. Ther. 613: Καὶ ἐν Λέσβῳ δὲ ὁ Ἀπόλλων μυρί-
κης κλάδους ἔχει· ὅθεν καὶ μυρκαῖος καλεῖται. καὶ Ἀλκαῖος (ita

G, Ἀρχαῖος reliqui) φησιν ἐν (hoc delet Welcker, sed fort. ex-cidit libri nota, velut πρώτῳ, nam repudio quod antea conieci ἐν τοῖς πρὸς) τοῖς περὶ Ἀρχεανακτίδην (ita Δ, ἀρχομενακτίδην V, ἀριομενακτίδην K) καὶ (Welcker κατὰ τὸν πρὸς Ἐρυθραίους πό-λεμον φανῆναι Ἀπόλλωνα καθ' ὕπνου (G, καθ' ὕπνον reliqui) ἔχοντα μυρικής κλῶνα.

120. [106.]

Eust. II. 314, 43: Ἀλκαῖος δέ, φασί, καὶ Ἀρχίλοχος ἀγέρω-χον τὸν ἄκοσμον καὶ ἀλαζόνα οἶδε.

121. [103.]

Phot. 7, 15: Ἄγωνος κατὰ σχηματισμὸν ἀντὶ τοῦ ἀγών· ἀπὸ δὲ γενικῆς ἐσχηματίσθη· οὕτως Ἀλκαῖος ὁ λυρικὸς πολλάκις ἐχρήσατο.

122.

Hesych.: Ἀλίβαπτον (cod. ἀλιβάπτοις, fort. ἀλιβάπτοις· πορ-φυροῖς· καὶ ἀλίβαπτον)· πορφυρᾶν ὄρνιν. Ἀχαιὸς καὶ Ἀλκμάν. Scrib. Ἀλκαῖος καὶ Ἀλκμάν, quod etiam Urlichsio placuit.

123. [97.]

Et. M. 76, 51: Ἀμάνδαλον τὸ ἀφανὲς παρὰ Ἀλκαίῳ· ἀμαλ-δύνα, ἀμάλδανον τὸ ἀφανὲς καὶ ἀφανιζόμενον· καὶ ὑπερθέσει ἀμάνδαλον. Cf. Cram. An. Par. IV 8, 16.

124. [107.]

Cram. An. Ox. IV 336, 6: Ἄρεως ἀπὸ Ἄρευς· εὐρέθη δὲ παρὰ Ἀλκαίῳ. Cf. Eust. p. 518, 35: ἔστι δὴ καὶ Ἄρευς εὐθεῖα, ἥτις παρὰ Ὀμήρῳ μὲν οὐκ ἔστι, παρὰ δὲ Ἀλκαίῳ εὐρέθη.

125.

Hesych.: Ἀὔελλαι (cod. ἀεοῦλλαι)· ἀέλλαι· παρὰ τὸ ἄελλαι· sic olim editum: Musurus correxerat παρὰ τὸ ἀνω καὶ ἄελλαι, sed cod. πὲ ἄκλω. Recte Ahrens ἀὔελλαι· ἄελλαι· παρὰ Ἀλκαίῳ, Schmidt παρὰ Εὐκλω mavult.

126.

Cram. An. Ox. I 253, 20: Ζητοῦμεν οὖν καὶ τὸ τοῖσδεσσι πῶς εἴρηται· καὶ ἄμεινον λέγειν ἐπέκτασιν· τοῦτο μιμούμενος Ἀλ-καῖος φησί· τῶνδεων (legebatur τῶν δεῶν), ὅπερ τινὲς ἀγνοοῖα 961

τάκριβοῦς ἀνέγνωσαν τῶν δεῶν, ἔν' ἣ τῶν δεῖν (leg. δεῖνα, L. Dindorf δέινων). οὐκ εἰσὶν οὖν μέρη λόγου, ἀλλὰ λέξεως, ὡς τὸ κάδδε. Lobeck. Pathol. El. II 244 corrigat ἀνέγνωσαν τῶν-δενων, ἔν' ἣ τῶν δέινων, sed si illi critici δεῖνα, οἱ δεῖνες sibi reperisse visi sunt, quod ego quoque conieci, haud dubie divisim τῶν δένων scripserunt: de hoc pron. cf. fr. 76. Enormem prosodiam τῶνδεων tuetur tralaticium τοῖςδεσσι, quod nunc τοῖσδεσσι scribi solet.

127. [112.]

Eust. Od. 1759, 27: Λέγει δὲ (Ἡρακλείδης) καὶ χρῆσιν εἶναι τοῦ ἔον παρὰ Ἀλκαίῳ. Cf. Favor. 222.

128.

Hesych.: Ἐπαίνους· τὰς κρίσεις καὶ τὰς συμβουλίας καὶ τὰς ἀρχαιρεσίας. Σοφοκλῆς Θυέστη Σικωνίῳ καὶ Ἀλκαῖος ταῖς ἐπαινήτεσιν. Alcaei nomen restituerunt Maussacus et Vossius, contra Heinsius Ἀλκμαίων. Cod. καὶ ἀλκίοι ταῖς ἐπαινηταῖσιν. Alcaei nomen si recte restitutum est, poetae recuperamus laciniam:

ταῖς ἐπαινέταισιν.

Sed fortasse haec Sophoclis verba in Thyeste fuerunt: ὃς ἀλκίοι τοῖς ἐπαινέταισιν. Nisi forte nonnulli doctius quam verius ita interpretati sunt Alcaei illud μέγ' ἐπαινέοντες fr. 37 A, ut sit scribendum Σοφοκλῆς Θυέστη Σικωνίῳ· τοῖς ἐπαινέταισιν· καὶ Ἀλκαῖος.

129. [102.]

Eust. Od. 1687, 52: Τὸν ἐφιάτην ἐπιάλτην κατὰ παλαιὰν παρασημείωσιν ὁ Ἀλκαῖος λέγει. Et. M. 434, 12: ὁ δὲ Ἀλκαῖος ἐπίαλον αὐτὸν λέγει.

130. [101.]

Et. M. 377, 19: Ἐρρεντί παρὰ Ἀλκαίῳ ἀπὸ τοῦ ἔρρω ἢ ἐρρῶ περισπωμένου, ἢ μετοχῇ ἐρρεῖς ἐρρέντος, καὶ ὡς παρὰ τοῦ ἐθέλοντος ἐθειλοντί, οὕτω καὶ παρὰ τὸ ἐρρέντος ἐρρεντί. Cf. Miller Misc. 127.

131.

Et. M. 385, 9: Ἐσυνῆκεν· Ἀλκαῖος ἐσυνῆκε καὶ Ἀνακρέων ἐξυνῆκε πλεονασμῷ. In Alcaeo grammaticos verisimile est ἐσύννηκεν, ut σύννοδα, scripsisse, vid. Et. M. 484, 4. (617, 52.)

132. [117.]

Choerobosc. Epimer. I 106 (Bekk. Anecd. III 1183): Ὡ
 Εὐρυδάμαν παρὰ Ἀλκαίῳ. μετὰ τοῦ ὕ ληγόμενον κατὰ τὴν κλη-
 τικήν. Constant. Lascar. de nom. et verb. 116 B: ὦ Πολυδάμαν
 παρ' Ἀλκαίῳ, ὡς γέγραπται.

133. [100.]

Et. M. 319, 30: Ἐθίμε σημαίνει δύο, τὸ προκατέθηκεν ἢ
 ἐποίησεν . . . ἀφ' οὗ καὶ θέσις ἢ ποιήσις παρὰ Ἀλκαίῳ.

134.

Cram. An. Par. III 278, 9: Οἶόν ἐστι παρὰ τῷ Ἀλκαίῳ τὸ
 κάλιον ἀντὶ τοῦ κάλλιον.

135. [108.]

Eust. II 603, 39: Λέγει ὁ αὐτὸς (Ἀριστοφάνης ὁ γραμμα-
 τικός) καὶ τὸ συνεστραμμένον πνεῦμα καὶ καταράσσον ἄνεμον κα-
 τάρη λέγουσιν ὁ Ἀλκαῖος καὶ ἡ Σαπφὼ διὰ τὸ κατωφερῆ ὄρμην
 ἔχειν. cf. Sapphus fr. 160.

136.

962

Schol. Hom. Od. λ 521: Κήτειοι· τινὲς ἀπέδοσαν μεγάλοι
 παρὰ τὸ κῆτος. κρεῖσσον δὲ ἀποδιδόναι Μυσῶν ἔθνος τοὺς Κη-
 τείους· ἦν γὰρ ὁ Τήλεφος Μυσιάς βασιλεύς, καὶ Ἀλκαῖος δὲ φησι
 τὸν Κήτειον ἀντὶ τοῦ Μυσόν.

137.

Et. Gud. 322, 5 et Cram. An. Par. IV 36, 1: Ὁ δὲ Ἀλ-
 καῖος ὁμοίως Ὀμήρῳ τὸν ἰσχυρὸν κίκυν καλεῖ. at ib. 35, 16 le-
 gitur: Κίκυς σημαίνει τὸν ἀδελφὸν τοῦ Ἀλκαίου, παρὰ τὸ κίκυς
 γέγονεν, ὃ σημαίνει τὴν ἰσχύν, καὶ τροπῆ τοῦ ὕ εἰς ι. et ib. Cyrill.
 185, 3: Κίκυς ὁ ἀδελφὸς Ἀλκαίου. Eadem Suidas. In Et. M.
 513, 25 a Gaisfordio ex codd. restitutum: Κίκυς (V κικῦς)
 σημαίνει τὸν ἀδελφὸν τοῦ Ἀλκαίου· γίνεται παρὰ τὸ κίκυς κτλ.
 Scribendum Κῖκυς, sed utrum proprium fuerit nomen an appel-
 lativum ambigi licet.

138.

Choerob. Epimer. I 282 (Bekk. An. III 1389): Κίνδυν, κίν-
 δυνος· οὕτω δὲ ἔφη Σαπφὼ τὸν κίνδυνον· ὁ γοῦν Ἀλκαῖος τὴν

δοτικὴν ἔφη τῷ κινδύνῳ. legendum κίνδυνοι. et sic cod. Marc. (Gaisford Praef. Et. M. VIII).

139. [38.]

Athen. XI 478 B: Τὰ μονωτὰ ποτήρια κότυλοι, ὧν καὶ Ἀλκαῖος μνημονεύει. Welcker ad comicum retulit.

140. [111.]

Eust. Od. 1648, 5: Καὶ ἐκ τοῦ κτείνω κταίνω Δωρικώτερον παρ' Ἀλκαίῳ. Cobet Var. Lect. I 195 Homericum ξυνὸς Ἐνυάλιος, καὶ τε κτανέοντα κατέκτα corrigit scribendo κτενέοντα, et ad eundem modum alia, barbarum crepans traditum, quod tum demum, inquit, graecum erit, quum κταίνω graecum esse incipiet; eademque, si recte memini, postea in Mnemosyne iteravit, immemor Alcaei, quamquam etiam sine hoc testimonio vel mediocriter doctus grammaticus tam temerariam coniecturam procul habiturus erat.

141. [96.]

Pollux IV 169: Κύπρον δὲ τὸ οὕτω καλούμενον μέτρον εὔροις καὶ παρὰ Ἀλκαίῳ ἐν δευτέρῳ βιβλίῳ μελῶν. Eadem leguntur X 113: Καὶ παρ' Ἀλκαίῳ τῷ μελοποιῶ ἐν δευτέρῳ μελῶν κύπρος, καὶ παρ' Ἰππώνακτι ἐν πρώτῳ ἰάμβιον ἡμίκυπρον. unde apparet haud quaquam neutrius generis vocabulum fuisse apud Alcaeam, sed ἡμίκυπρον apud Hipponactem adiectivi speciem prae se fert, quemadmodum ἡμιμέδιμνον alia dici solent, quamquam etiam ἡμιμέδιμνος passim legitur. Cypri mensuram in provincia Pontica etiam Romanis dominantibus in usu fuisse testantur Epiphanius et Isidorus, item in Phrygia, ut arguit ponderarium ibi repertum, in quo ΚΥΠΡΟΣ ΜΟΛΙΟΣ ΧΟΙΝΙΞ ΧΟΝ. ΞΕ legitur, vid. Egger Mémoires d'hist. anc. p. 197 seq. Alexandro Magno imperante incisus titulus prope Pergamum repertus CIGr. II 3501: ὁ δὲ περιβόλος ἐστὶν τῆς γῆς σπόρον κύπρων ἑκατὸν ἑβδομήκοντα.

142. [104.]

Phot. 264, 13: Μετρῆσαι ἐπὶ τοῦ ἀριθμῆσαι· Ἀλκαῖος. Comico poetae tribuit Meineke, at haud dubie est lyrici, cf. Theocriti XVI 60: ἀλλ' ἴσος γὰρ ὁ μόχθος ἐπ' αἴνι κύματα μετρεῖν, idem in carmine aeolico XXX v. 25: ὅτις δοκίμοι τὸν δολομάχανον νικάσειν ἔρον, οὗτος δοκίμοι τοῖς ὑπὲρ ἄμμεων

μετρεῖν βραϊδίως ἀστέρας. ita enim ibi scripsi, cum in codice sit εὐρεῖν, quam emendationem satis commendat Nicet. Eugen. IV 411: Δοκεῖ δέ μοι τις, ἂν παρέλθῃ καὶ φύγη Ἔρωτα τὸν τύραννον ἐπτερωμένον, καὶ τοὺς ἐφ' ὕψους ἐκμετρήσειν ἀστέρας, ut assolet Theocriti vestigia legens.

143.

Et. M. 344, 6: ἔννεον· ἔστι φῆμα νέω· ὁ παρατατικὸς ἔνεον καὶ πλεονασμῶ τοῦ ἦ ἔννεον. ubi Sylburg *ναῖω*, D *νεῶ*, contra V: τὸ φῆμα νέω· Ἀλκαῖος αὐτῆς ἐπεὶ χεῖρεσσι νέον. Miller Misc. 114 αὐτὰρ ἐπῆν χεῖρεσσι νέον. Sed Alcaei nomen ab hoc loco alienum videtur, prior glossa ἔννεον ad Il. φ 11 referenda, verba autem, quae Alcaeo tribuuntur, sunt petita ex Od. ε 344: Κάλλιπ'· ἀτὰρ χεῖρεσσι νέον ἐπιμαίω νόστον (cf. Cramer An. Ox. 963 I 292 et 298). Alcaei igitur exemplum intercidit, nisi forte potius *Alcmanis* nomen substituendum, nam fortasse Aleman hunc Homeri versum expressit in eo carmine, cuius reliquiae supersunt fr. 28 seq. Olim existimavi Alcaei nomen pertinere ad praecedentem glossam Etymologici M. ἔννη, ita ut Alcaeo vindicandum sit fr. Lyr. Inc.: Μᾶλις μὲν ἔννη, λεπτὸν ἔχοισ' ἐπ' ἀτράκτω λίνον.

144. [120.]

Priscian. VII 7: „in foemininis (om. cod. Halberst. estque aperte falsum, atque omisit etiam Hertz) etiam Alcaeus *Νῆρη* pro *Νήρης* posuit, et Theopompus *Χάρη* pro *Χάρης*.“ *Νῆρη* pro *Νήρης* Hertz scripsit, in libris est *NEPH*, *NEPE*, *nepe*, *nerhe*.

145.

Herodian. περὶ μον. λέξ. 24, 6: Οἱ γὰρ περὶ Ἀλκαῖον οὔδα λέγουσι τρισυλλάβως. Cf. Herodian. ap. Steph. Byz. v. Καρία de formis *Κάειρα* sive *Καίρα* et *Καῖρα* disputans: ἔστι γὰρ ὅτε μετὰ τὴν διαίρεσιν ἑκτασις γίγνεται, ὄτομαι, οἶγον (ita RV, A οἶον), οὔδα παρ' Αἰολεῦσιν ἀντὶ τοῦ οὔδα. Itaque cum ὄτομαι productam vocalem *ι* esse testificetur, fortasse aliquis existimet etiam reliqua exempla eiusdem modi esse, sed hoc incertum. Ὀἶγον Meineke interpretatur οἶγον (a verbo οἶγω), nisi forte sit οἶτον i. e. οἶτον scribendum: mihi neutrum placet, sed pro οὔδα possis οὔδα, apud Theocritum scripsi οὐκ οἶδησθα utraque brevi.

146. [115.]

Schol. Arist. Av. 1648: Διαβάλλεται . . . ἐπὶ τοῦ ἑξαπατῶν

.. παρόμοιον δὲ καὶ τὸ Ὀμηρικὸν . . . καὶ παρ' Ἀλκαίῳ παραβάλλεται σε. Comico tribuit Meineke: ego nihil decernere audeo; Aeolenses etiam διαβάλλειν eodem modo usurpasse testatur Hesy chius: ξαβάλλειν ἑξαπατᾶν.

147. [110.]

Cram. An. Ox. I 366, 22: Ἡ ἀπὸ τοῦ πέφυγα ἢ μετοχῇ πεφυγῶς· ὁ γοῦν Ἀλκαῖος μετατιθεῖς τὸ σῆμα εἰς τὸ ᾖ κατὰ πλεονασμὸν ἐτέρου ᾗ φησὶ πεφύγγων. Eust. Od. 1596, 5 ex Alcaeo profert πεφύγγω: Σικελοὶ καθ' Ἡρακλείδην τὸ ᾗ τῶν περισπωμένων εἰς ᾧ μετατιθέασιν, οἷον πεποίηρα, πεποιήκω· οὕτω δὲ καὶ πέφυγα, πεφύγω καὶ κατὰ Ἀλκαῖον πεφύγγω. Cf. Favor. 357. At πεφύγγων etiam Cram. An. Ox. I 325, 30 tuetur: ac Lesbii sola illa participii forma usitata fuisse videtur, quemadmodum est in titulo ap. Conze Iter Lesb. tab. VIII 2: κατεληλύθοντος, atque huc referenda Homericum κεκλήγοντες, Pindarica πεφρίκοντες et κεχλάδοντες. Non recte L. Hirzel de dial. Aeol. p. 50 praesentis temporis participium πεφύγγων esse iudicat.

148.

Herodian. περὶ μον. λέξ. 44, 10: Πιέζω . . . προσέθηκα δὲ καὶ τὰς διαλέκτους, ἐπεὶ παρ' Ἀλκαίῳ διχῶς λέγεται, παρὰ δὲ Ἀλκμαῖνι διὰ τοῦ ᾗ. Itaque Alcaeus et πιέζω et πιάζω dixit.

149. [119.]

Trypho Mus. Cant. I 34: Προστίθεται δὲ τὸ δίγαμμα παρὰ τε Ἰωσι καὶ Αἰολεῦσι καὶ Δωριεῦσι καὶ Λάκωσι καὶ Βοιωτοῖς, οἷον ἄναξ Φάναξ, Ἑλένα Φέλενα· προστιθέασιν καὶ (Ahrrens δὲ) τοῖς ἀπὸ φωνηέντων ἀρχομένοις, ἅπαξ δὲ παρ' Ἀλκαίῳ τὸ ρῆξις Φρῆξις 964 εἴρηται. unde Lascaris repetiit fol. 133.

150.

Eust. Od. 1571, 43: Τῶν τις δὲ μεθ' Ὀμηρον τὸ μὲν μῆλον δωρίσας εἰς μάλον, τὴν δὲ ὄψιν εἰς εἶδος μεταλαβὼν καὶ μεταθεῖς τὰς λέξεις, Ἀλκαῖος δ' ἐκεῖνος ἦν ὁ κωμικός, εἰδομαλίδην ἔφη σκωπτικῶς τινα, διὰ τὸ καλλωπίζεσθαι τὰ μῆλα τῆς ὄψεως, ἐρευθόμενον δηλαδὴ κορικώτερον. Cf. p. 1412, 32 et Sueton. ap. Miller Misc. 415. Sine controversia Eust. comicum eum lyrico confudit, conf. Schol. Il. χ 68: Αἰολεῖς δὲ τὸ πρόσωπον (δέθος),

καὶ ξεθομαλίδας τὸς εὐπροσώπους φασί. Apud Hesychium est *ἰδομαλιάδαι*: οἱ τὰς ὄψεις κοσμούμενοι. Illud incertum, utrum duo diversa vocabula Alcaeo melico vindicanda sint, an unum, de cuius scriptura ambigebant veteres critici, *ξεθομαλίδαι* et *Ἰδομαλίδαι*: neque enim ab εἶδος descendit haec vox, sed adhibenda est Hesychii glossa ἴδοι· ὀφθαλμοί. Nauck ubique *ξεγομαλίδας* restituendum censet.

151. [118.]

Athen. III 73 E: Ἀτικοὶ μὲν οὖν ἀεὶ τρισυλλάβως, Ἀλκαῖος δὲ δάκη φησὶ τῶν σικύων ἀπὸ εὐθείας τῆς σίκυς, ὡς στάχυς, στάχνος. Welcker maluit comico tribuere.

152.

Cram. An. Ox. I 342, 1: Ἀπὸ τῶν εἰς οὐ τὴν τεμένηος παρὰ Ἀλκαίῳ ἄπαξ χρησαμένῳ.

153. [83.]

Hesych. *Τετραβαρήων πλίνθων καὶ τάγματα*: Ἀλκαῖος. sic cod., vulgo *τετραβαρῆ*. unde Salmasius *Τετραβαρῆ πλίνθων καὶ κατάταγμα* Ἀλκαῖος vel *τετραβαρῆ πλίνθων τάγματα*, Vossius *Τετραβαρῆ πλίνθων κατάταγμα τι*. Mihi Alcaeus scripsisse videbatur:

Πλίνθων τετραβαρήων κατὰ τάγματα.

quam formam *τεμένηος* fr. 152 tuetur, vel *τετραβαρηῶν*, quemadmodum apud Homerum est *χαλκοβάρεια*. At adiectivum *τετραβαρήος* omnino vix poterat fingi, lateres *τετράγωνοι* vel *τετράγωνες* dici poterant; itaque suspicor poetam scripsisse *τετραμαρήων*, ut *μάρη* eodem modo sit dictum, quo *παλαιστή* sive *δῶρον*, ac *πλίνθους τετραδῶρους* in usu fuisse testatur Vitruvius.

154. [116.]

Hesych.: *Τετράδων ὄρνεόν τι* Ἀλκαῖος. Cf. ib. *Τετράων ὄρνις πωῖος*. et *Τετραῖον ὄρνιθάριον τι Λάκωνες*. adde Athen. XIV 654 C. Fortasse Ἀλκμὰν scribendum. Olim suspicatus sum verba, quae continuo apud Hesychium sequuntur, quaeque pro peculiari glossa habentur: *Τετράδυσιν ἀηδόνα* (cod. *ἀηδόνας*) huc pertinere, ut ipsius poetae sint verba sic scribenda:

Τετράδοσιν ἀήδονας.

quamquam fuit, cum Alcaei nomen potius ad glossam sequentem spectare putarem: Τετραέλικτον ἄλμαν· ἤγουν τρικυμῖαν. cf. quae ad Alcaei fr. 19 adnotavi.

155. [109.]

965

Eust. II. 1155, 40: Τείρεα δὲ ἢ παρὰ τὸ εἶρειν γίνεται τὸ λέγειν, ἔχουσι γάρ τινα σημασίαν, ὡς καὶ Ἄρατος δηλοῖ, ἢ . . . παρὰ τὸ τείρειν, καθὰ καὶ τοῦτο ἐν τοῖς τοῦ Γεωργίου κεῖται· πολλοὶ γάρ, φησίν, ἐκ τῶν ἀστέρων καταπονοῦνται γινόμενοι ἀερόβλητοι, ὡς ἐκ τῆς βροντιῆς ἐμβρόντητοι· ἐφανέρωσε δέ, φησί, τὸ Ἐ᾽ Ἀλκαῖος εἰπὼν τερέων δίχα τοῦ ἰ. Cf. Cram. An. Par IV 192, 10, ubi τερέων affertur. Seidler τερέων scripsit.

Alcaei nomen olim suspicatus sum in Achaei locum apud Hesychium substituendum esse: Δίχολοι· διάφοροι. Ἀχαιοὺς καταπεῖραι δίχολοι γινῶμαι (cod. διχολογινῶμαι), παρὰ τὸ δίχα, ἢ δίτροποι κατὰ μετάληψιν. χόλος γὰρ ἢ ὄργη καὶ (ὄργη δ) τρόπος· Βακχυλίδης ὄργαι μὲν ἀνθρώπων διακεκριμέναι. nam cum Schol. Hippocr. T. V 484 ed. Littré (Erotian. p. 6 ed. Klein) haec exhibeat: ὄργᾶν, ὀρέγεσθαι, ἐπιθυμεῖν τῆς συνουσίας· ὄργᾶς γὰρ τοὺς τρόπους ἐκάλουν οἱ ἀρχαῖοι (codd. plerique ἀχαιοὶ) ὡς καὶ Ἄλμαν φησίν· ἐν μὲν ἀνθρώπῳ ὄργαι κεκριμέναι μυρία. permirum est Alcmanis et Bacchylidis nomina confusa esse: cuius erroris origo inde videbatur repetenda, quod grammaticus, ex cuius auctoritate ceteri suspensi sunt, ut significationem vocum χόλος et ὄργη explicaret, illam vocem Alcaei, hanc Bacchylidis versu illustraverat: apud Hesychium, qui solus utrumque testimonium servavit, Alcaei nomen cessit Achaeo, Zenobius III 25 tantum Bacchylidis auctoritate utitur, item scholiasta Hippocratis, sed is temere Alcmani, cuius nomen saepius cum Alcaeo confundi solet, tribuit versum Bacchylideum. Sed Achaei nomen non addubitandum, nam versus videtur anapaesticus ἐν καταπείρα δίχολοι γινῶμαι. Deinde grammaticus antiquus adscripserat et Alcmanis et Bacchylidis exempla: inde confusio nominum orta: nam Alcmanis versus excidit; ac cum supra fr. 37 A Alcaeo vindicaverim vocabulum δίχολος, fortasse ille ipse versus hic fuit adscriptus, Alcaei et Alcmani nominibus permutatis. Nauck in Hesychio corrigere maluit Αἰσχύλος Καβείροις· δίχολοι γινῶμαι. —

Apud Hesychium: Ἀμηνίτως· ἀμέμπτως. Ἀχαιοί. ἅμα ἡμέρα, ἀλ-
καιῶνι ἅμ' ἡοῖ· corrigunt ἅμ' ἡοῖ· παρ' Ἀλκαῖω, ἅμ' ἡμέρα, sed
rectius Schmidt haec ad priorem glossam revocavit scribens
Ἀμηνίτως· ἀμέμπτως· Ἀχαιὸς Ἀλκαῖωνι. — Antea Alcaeo tribui
versum, quem exhibet Tricha de metr. 19, 20 (repetit p. 20):
ἀ καὶ Ἀλκαϊκὰ καλεῖται, ὡς τοῦ Ἀλκαίου κατακόρως αὐτοῖς ζη-
σαμένου, οἷόν ἐστι τό·

Καὶ θεὸν ἀμερλοῖς βροτοῖσιν.

putabam enim illum hunc versiculum inseruisse carmini, quod
opusculo suo praemisit, p. 2: Καὶ θεὸν ἀμερλοῖσι βροτόσωμον
(fort. βροτοῖσι μόνον) φανέντα, sed Tricha hunc quoque versum
ipse finxit, omnino praeter Homeri, Hesiodi, Theocriti paucissimos
versus nihil ex antiquis poetis adscripsit. — Alcaei melici poe-
tae nomen a comico non semper certo distinguere licet, velut
quod Et. M. 521, 35 affert Ἀλκαῖος· Μὴ μέγαν περὶ κνάφον
περιστείχει ἕνα κύκλον (cod. Flor. Miller Misc. 190 ἐπισύρειν,
Et. Gud. 330, 21: μὴ μέγαν περικνάφον παραστίχειν ἕνα κύκλον)
Matthiae et Meineke comico poetae tribuunt, Ahrens lyrico vin-
dicans scribit: μὴ σὺ μέγαν περὶ Κνάφον περιστείχ' ὄν κύκλον.
Quod si lyrici est, possis coniciere:

Μὴ μέγαν σὺ περὶ κνάφον
περστέιχην ἕνα κύκλον.

ubi Hartung περιστείχ' ἕν' αἰεὶ κύκλον praeoptat. At ἀλαζών, 966
quod gramm. Bekk. I 374 ex Alcaeo affert, aperte comici est.
— Contra nescio an lyrici poetae sit, quod legitur apud Athen.
VII 316 B inter exempla ex comicis poetis petita: Ἀλκαῖος· ἔδω
δ' ἔμαντον ὡς πουλύπους (eadem Eust. 1541, 34): nam valde
perturbata videntur exempla quae ibi afferuntur, et supra dixerat:
τὸ δὲ πάλυπον λέγειν Αἰολικόν· Ἀττικοὶ δὲ πουλύπουν λέγουσιν.
Potuit lyricus dicere:

Ἔδω δ' ἔμαντον ὡς (πόδα) πάλυπος.

nisi forte duo diversa fragmenta in unum coaluerunt, unum Al-
caei lyrici:

Ἔδω δ' ἔμαντον (πωλύποδος δίκαν).

alterum nescio cuius poetae . . . ὡς πουλύπους. cf. Hesychius:
πουλύποδος δίκαν· ὅτι αὐτὸς τὰς ἑαυτοῦ πλεκτάνας ἐσθίει. — Satis
intempestivam medicinam adhibuit Nauck loco Et. Flor. (Miller
Misc. 171) παρὰ Καλλιμάχου· χολή δὲ ἕσα γεντα παίσαις, Callimachi

nomen existimans depravatam esse loco *Alcaei*, legendumque χόλα δὲ ἴσα γέντ' ἀπαισiais. Atqui grammaticus dicit καὶ παρὰ τοῖς ἐποποιοῖς εὔρηται (h. e. ἴσος) καὶ συνεσταλμένον ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ, itaque nullo modo Alcaeus testis adhiberi potuit. Callimachi nomen vitii immune, ipsa verba probabiliter restituit O. Schneider fr. 525: χολῆ δ' ἴσα γέντα πάσασθαι, nisi quod πάσαιο malim. — Proverbium, quod Zenob. V 30 ex Alcaeo affert, Ὁ Κρηὶς τὴν θάλασσαν, *Alcmanis* potius est, vid. Aleman fr. 112. — Scolion de Admeto, quod nonnulli grammatici Alcaeo tribuunt, Praxillae esse videtur, cf. Praxillae fr. 3. — Quod Schneidewin dicit ap. Schol. Horatii Carm. I 3, 9: *illi robur et aes triplex* adnotatum esse in editione Fabricii, illum versum ex Alcaeo expressum esse, ego quidem nihil reperi in editione Fabricii. — Parum felix Hauptii divinatio (Herm. II 333) qui in actis Martyrum p. 173 ed. Combeefis Alcaei nomen sibi reperisse visus est: ἀρά σοι Πλάτων λέληθε περὶ αὐτῶν τὰ κράτιστα δογματίζων καὶ Ἀλκυστήης καὶ προσέτι Πορφύριος; ὧν ὁ μὲν θεῶν δεδάσθαι βουλῆ τὸ πᾶν ὑπηγόρευσεν, ὁ δὲ εἰσάγει μετ' ἀμύμονας ἄλλους θεοῦς Δία βουλευέσθαι κράτιστα· καὶ ἄλλος φέρει μετὰ δαῖτα βροτοῖς τὴν βουλὴν αὐτῶν. Unde Haupt versiculum

θεῶν δέδασται πάντα βόλλα

sive θεῶν τὸ πᾶν δέδασται βόλλα edolavit. At spectant haec Platonem: Alcestes fortasse est Alcinus Platonius philosophus, quemadmodum apud Valerium Maximum Alcestis tragicus poeta in Acestoris locum successit. Ineptiae istae videntur ex commentario aliquo Homericæ Iliadis I v. 427 seq. desumptae. — Epigrammata Alcaei nulla sunt: exstant quidem in Anthol. Pal. quattuor epigrammata Alcaeo Mitylenæo tributa (VI 187, 218. VII 5, 429) quibus adde VII 55: Ἀλκαίου ποιητοῦ Μιτυληναίου ἢ Μεσσηνίου. quae quidem manifesto a lyrico poeta aliena sunt, neque tamen assentiendum Iacobsio, qui carmina ad Alcaeam Messeniam referre*) voluit, sed potius de iuniore aliquo cogno-

*) Anth. Pal. VI 187 a Messenio Alcaeo prorsus alienum, versatur in chria illustranda, quam certatim tractaverunt Archias, Alexander Magnus (?), Zosimus Thasius, Iulius Diocles, unde coniecturam facias de tempore, cui hoc epigramma sit adscribendum, quod si quis iuniori Alcaeo attribuat, non refragor: equidem hoc poematum, (quod est inscriptum Α εἰς τὸ αὐτὸ ἀλκαίου ΜΙΤΥΛΗΝΑΙΟΥ, sed in poetae nomine media syllaba καὶ est a corr. in rasura restituta,) Alcaeo omnino abiudicandum existimo, fuit opinor Ἀλφειοῦ, atque ita Planudes exhibet: nam quod fortasse aliquis praeferat Ἀδδαίου, quoniam hoc nomen

mine epigrammatographo cogitandum, qui unde fuerit oriundus, in medio relinquo, nam quod Mitylenaeus vocatur, fortasse libriorum commentum: item aetas incerta, nisi quod Romanis dominantibus vixit. Antea Vespasiani et Titi saeculo adscripti,

eundem accentum prae se ferat, Addaeus poeta Mitylenaeus nullus omnino videtur fuisse: unum epigr. VII 305, quod *Ἀδδαίων Μιτυληναίων* inscribitur (nova collatione hic careo) *Alcaei Mitylenaei* esse puto: ex iis quae simpliciter *Ἀδδαίων* inscripta sunt, quae vulgo ad Adaeum Macedonem referri solent, duo (IX 544. X 20) elegantis ingenii poeta indigna, fortasse item *Alcaei Mitylenaei* sunt. — Iunioris *Alcaei* epigrammata esse videntur VI 218, quod celebrem chriam tractat, inscriptum A *εἰς τὸ αὐτὸ ἄλκαιον*, corr. addidit *μιτυληναίων*, item VII 429 corr. *ἄλκαιον μιτυληναίων*, quibus a corr. et C alia subiecta sunt, quae vide apud Iacobsium. De epigrammate in Hesiodi honorem condito VII 55 A *εἰς τὸν αὐτὸν ἄλκαιον*, corr. *ποιητοῦ μιτυληναίων ἢ μεσσηνίου* haesito, utrum iuniori Alcaeo an Messenio sit tribuendum: carmen haud inelegans, sed non prodit ingentem spiritum, quem in germanis Messenii epigrammatis fere deprehendimus, etiam in epigr. in Homerum Anth. Pal. VII 1, quod A simpliciter *Ἀλκαιόν* nomine exhibet, sed corr. *ποιητοῦ μεσσηνίου* addidit, idem subiecit *οὗτος ὁ ἄλκαιος οὐκ ἦν ὁ μιτυληναῖος ὃς ἦν ἐν τοῖς χρόνοις πιττακοῦ*. Item Messenii haud dubie est aliud in Homerum poematum VII 5, quamquam Mitylenaeo adscribitur, nam A *εἰς τὸν αὐτὸν ἄδηλον*, corr. *οἱ δὲ φασιν Ἀλκαιόν Μιτυληναίων*. Denique iure Messenio tribuitur VII 412 *Ἀλκαιόν Μεσσηνίου εἰς Πυλιάδην*, sed male ad pantomimum Augusti aetate clarum refertur, intelligendus est Pylades citharoedus, Philopoemenis et Alcaei Messenii aequalis, de quo vide ad Timoth. fr. 8. — Praeterea Messenio alia epigrammata adespota vindicaverim, velut Anthol. Plan. I 6:

*Κοῖρανὸς Εὐρώπας, ὃ καὶ εἰν ἄλλ καὶ κατὰ χέρσον
τόσσον ἄναξ θνατῶν, Ζεὺς ὄσον ἀθανάτων,
Εἰνοδίᾳ τὰ λάφρα κατὰ θρασείας Κιροάδα
καὶ τέκνων καὶ ὄλας γᾶς ἔθειτ' Ὀδρυσίδος,
νιὸς ἔνυμμελλα Λαματροῦν· ἃ δὲ Φιλίππου
δόξα πάλαι θείων ἄγχι βέβακε θρόνον.*

hi enim versus prorsus Messenii poetae ingenium referunt, cf. *Alcaei* carmen Anth. IX 518 (de hoc epigr. ab interpretibus male habito dixi Philol. XXXII 678 seq.), ubi Philippus rex plane ad eundem modum laudibus effertur. Sed ambigo, ad quodnam tempus epigramma hoc Planudeum referendum sit: Philippum novissimis imperii annis cum Odrysis bellum gessisse constat: sed tamen huic tempori istud quidem praeconium non satis convenit, neque tunc ab Alcaeo poterant haec scribi, quamquam poetae animus minime constans fuit: videtur igitur Philippus iam antea expeditionem adversus Odrysas suscepisse, scripsitque haec Alcaeus eo tempore, quo Philippi partes sequebatur. Eiusdem *Alcaei* haud dubie sunt duo poemata, quae Plutarchus vit. Flamin. c. 12 servavit, id quod etiam Hecker existimavit. Denique Alcaeo vindicaverim epigramma *ἄδηλον* Anth. Pal. VI 171, quod videtur adolescens condidisse, antequam Rhodiorum colossus terrae motu eversus est, item aliud *ἀδέσποτον* Anth. VII 723 et VII 238, quod *Adaei* nomen prae se fert.

quoniam apud Tzetzem Proleg. in Lycophr., ubi in numerum epi-967
 grammatographorum refertur Ἀλκαῖος ὁ νέος, ὃς ἦν ἐπὶ Οὐεσπα-
 ριανοῦ τοῦ Ῥωμαίου καὶ Τίτου: verum huic nugatori non multum
 tribuo; nam si Alcaëum Messenium epigrammatographum aequa-
 lem Titi Flaminini fuisse reperit, potuit homo male doctus te-
 mere Titum imperatorem substituere, addito Vespasiani nomine,
 quo prudentiam suam ostentaret. — Denique quod est ap. Apo-
 stol. XVI 50: τὴν ἀρχὴν οὐ δυνήσῃ τῷ τέλει συνάψαι· ὁ μὲν
 Ἀλκαῖος τοῦτ' ἔφη, τὸ τοὺς ἀνθρώπους ἀπόλλυσθαι μὴ δυναμένους
 τὴν ἀρχὴν τῆς ζωῆς τῷ τέλει προσάψαι· κύκλος γὰρ ἦν. ibi nunc
 recte Ἀλκαίων restitutum est, sunt enim haec ex Aristot. Probl.
 XVII 3 descripta.

B I A S.

— 1 0 0 — 0 0 — 0 1 0 0 — 0 — —
 — 1 0 0 — 0 0 — — 1 0 0 0
 1 0 0 — 0 0 — 1 0 — 0 — —

Ἄστοισιν ἀρέσκειο πᾶσιν ἐν πόλει, ἄκε μίνης·
 πλείστην γὰρ ἔχει χάριν· αὐθάδης δὲ τρόπος
 πολλάκι δὴ βλαβεράν ἐξέλαμψεν ἄταν.

XI.

C H I L O.

— 1 0 0 — 0 0 — 0 1 0 — 0 1 0 —
 0 1 0 0 — 0 0 —
 1 0 — —
 — 1 0 0 — 0 0 — 0 1 0 — 0 — —

Ἐν μὲν λιθίναις ἀκόναϊς ὁ χρυσὸς ἐξετάζεται
 διδοὺς βάσανον φανεράν·
 ἐν δὲ χρυσῷ
 ἀνδρῶν ἀγαθῶν τε κακῶν τε νοῦς ἔδωκ' ἔλεγχον.

Bias. Diog. Laert. I 85: Τῶν δὲ ἀδομένων αὐτοῦ (Βίαντος) εὐδοκίμησε τάδε Ἄστοισιν κτλ. — V. 1. ἀρέσκειο restitui, quod et versus numero et poetae consilio convenientius quam traditum ἄρεσκε. — ἐν πόλει, ἄκε scripsi, legebatur ἐν πόλει αἴκε. — V. 3. δὴ adieci praecunte C. Fr. Hermanno. Hartung transposuit βλαβεράν | πολλάκις ἐξ. ἄταν.

Chilo. Diog. Laert. I 71: Τῶν δὲ ἀδομένων αὐτοῦ (Χεΐλωνος) μάλιστα εὐδοκίμησεν ἐκεῖνο· Ἐν λιθ. — V. 1. ἐν μὲν scripsi, vulgo ἐν. — V. 2. νοῦς, malim νόος. Hartung sic traiecit ἐν δὲ χρυσῷ νοῦς ἀγαθῶν τε κακῶν τ' ἀνδρῶν ἔδωκ' ἔλεγχον.

THALES.

1 0 0 _ 0 0 _ 0 0 _ 0 0 _ 0 0 _ 0
 1 0 0 _ 0 0 _
 1 0 _ 0 _ _
 _ 1 0 _ _ 1 0 _ _ 1 0 0 _ 0 0 _

Οὐ τι τὰ πολλὰ ἔπη φρονίμην ἀπεφίηατο δόξαν·
 ἔν τι μάτευε σοφόν,
 ἔν τι κεδνὸν αἰροῦ·

παύσεις γὰρ ἀνδρῶν κατίλων γλώσσας ἀπεραντολόγους.

Thales. Diog. L. I 35: Τῶν δὲ ἀδομένων αὐτοῦ (Θάλεω) τὰδε εἶναι (φησι Λόβων ὁ Ἀργεῖος). Οὐτι κτλ. — V. 1. πολλὰ ἔπη, malim πολλὰ ἔπεα, antea πόλλ' ἔπεα scripsi. — φρονίμην, vulgarem formam intactam reliqui, nam fortasse gravius hic vitium delitescit, quandoquidem loco heroici versus binas tripodias exspectamus. — V. 2. μάτευε codd. Mon. Ar., μάστευε codd. Steph., μάντευε edd. vett. — V. 3. Hartung traiecit post v. 4. — V. 4. παύσεις scripsi, legebatur λύσεις, Schneidewin κλείσεις, Cobet βύσεις.

XIII.

CLEOBULUS.

1.

υ υ υ - υ υ υ - υ υ υ - υ - υ

υ υ υ - υ υ υ - υ υ υ -

υ υ υ - - υ υ - υ υ υ - υ - -

Ἀμουσία τὸ πλεόν μέρος ἐν βροτοῖσιν
λόγων τε πλῆθος· ἀλλ' ὁ καιρὸς ἀρκέσει.
φρόνει τι κεδνόν· μὴ μάταιος ἄχαρις γενέσθαι.

2. 971

Εἷς ὁ πατήρ, παῖδες δὲ δυνάδεκα· τῶν δὲ ἐκάστῳ
παῖδες δις τριήκοντα διάνδιχα εἶδος ἔχουσαι·

Cleobulus. Fr. 1. Diog. L. I 91: τῶν δὲ ἀδομένων εὐδοκίμησεν αὐτοῦ τάδε· Ἀμουσία κτλ. — V. 1 etiam Suid. v. Κλεόβουλος. — V. 2. ἀρκέσει, fort. ἀρκέει. — V. 3 Hartung tamquam subditivum cancellis sepsit, ego antea separavi a praegressis. Emperius coniungens cum prioribus scripsit ἀλλ' ὁ καιρὸς ἀρκέσει φρονεῖν κτλ., quemadmodum iam Menagius ἂν δ' ὁ καιρὸς ἀρκέση, φρόνει. — γενέσθαι scripsi, γενέσθω Emperius, v. γινέσθω. Praeterea Stephanus ἄ χαρις, Kühn μὴ ματαίως, M. Casaubonus μὴ μαθῶν coniecerunt. Atque sane librorum lectio neque institutae sententiae satis convenit, neque per se probabilis: conieci μὴ ματαιόχαρις γενέσθαι, i. e. noli temere aliis gratificari, nam quod fortasse aliquis praeoptaverit μὴ μάταιος ἄ χαρις γενέσθω Emperii lectionem (Menagius idem proposuit, nisi quod ἦ et γενέσθω scripsit), a librorum quidem scriptura propius abest, sed alienum ab hoc loco. — Haec quidem cantilena a reliquarum societate manifesto segregatur; versiculi novicii neque Cleobulo neque eius saeculo digni. Diogenes utrum ex Lobonis Argivi libro an aliunde petiverit, in medio relinquo.

Fr. 2. Diog. L. I 90: φέρεται δ' αὐτοῦ ἐν τοῖς Παμφίλης ὑπομνήμασι καὶ αἰνιγμα τοῖον· εἷς κτλ. et similiter Stob. Ecl. Phys. I 8, 37. Sed Suidas v. Κλεοβουλῆνη (cf. Eudoc. 272) filiae tribuit: ἔγραψεν ἔπη καὶ γρίφους καὶ τὸ ἀδομένον εἷς τὸν ἐνιαυτὸν αἰνιγμα, οὗ ἡ ἀρχὴ· εἷς . . . τριάκοντα, sed Anth. Pal. XIV 101: Κλεοβούλου αἰνιγμα. — V. 1. δὲ δυνάδεκα, codd. Stephani δυνακάδεκα, cod. Pal. Anth. δυνακαῖδεκα. — τῶν δὲ cod. Mon. Suid. Eud., vulgo τῶν δέ θ'. — ἐκάστῳ, Eud.

αἱ μὲν λευκαὶ ἔασιν ἰδεῖν, αἱ δ' αὖτε μέλαιναι·
ἀθάνατοι δέ τ' εἶναι ἀποφθινύθουσιν ἅπασαι.

ἐκάστων, cod. Pal. ἐκάστη. — V. 2. δις τριήκοντα cod. Pal., δις τριάκοντα Diog. (cod. Mon. τριήκοντα), τριάκοντα Suid. Eud., κάρρα (κοῦραι) ἐξήκοντα Stob. — Ad Cleobulum fortasse etiam alia aenigmata, quae anonyma tradita sunt, referenda, vide quae dixi Comment. de Comoed. Att. p. 112. — Denique fuerunt, qui ad Cleobulum referrent nobile illud epigramma in Midæ sepulcro, quod vulgo Homero tribuitur, Χαλκῆ παρθένος εἰμι κτλ., vid. Diog. L. I 89, sed testimonium Simonidis, quo illi usi sunt, adversatur huic coniecturae, vide quae dixi ad Simon. fr. 57, sed illud certum est Cleobulum consimili epigrammate ornasse monumentum aliquod, quod quidem epigramma Simonides sub examen vocat. — Ex gnomis, quas Demetrius Phalereus ap. Stob. III 79 ad Cleobulum refert, praeter nobile illud Μέτρον ἄριστον, de quo vide Leutsch Paroem. II 81 (nam Pseudophocylidis versus 36 πάντων μέτρον ἄριστον· ὑπερβασίαι δ' ἀλεγειναί si ex antiquo poeta petitus, ad Phocylidem ipsum potius, quam ad Cleobulum referendus), numerorum vestigia deprehenduntur in uno apophthegmate:

Γυναικὶ μὴ μάχεσθαι, μηδὲ σωφρονίζειν
ἄλλοτρίων παρεόντων·
τὸ μὲν γὰρ ἄνοια, τὸ δ' αὖ μανίαν δύναται παρέχειν.

sic enim videtur scribendum, sed lectio satis incerta, nam ut fieri solet, dictum hoc variatum et immutatum, apparet enim, ut alia praetermittam, alios non σωφρονίζειν, sed φιλοφρονεῖσθαι usurpavisse: videntur autem hi versiculi eiusdem originis atque supra fr. 1. Numero si consulendum, v. 3 μανῶν i. e. μανιῶν pro μανίαν possis scribere, quam verbi formam Lobeck Rhem. 260 in Photii lexico agnovit. Scripturae quanta sit discrepantia, videre licet, si Diogenem cum Stobaeo composueris: apud Diog. I 92 legitur: γυναικὶ μὴ φιλοφρονεῖσθαι, μηδὲ μάχεσθαι, ἄλλοτρίων παρόντων· τὸ μὲν γὰρ ἄνοια, τὸ δὲ μανίαν σημαίνειν, at Stobaeus Flor. III 79 haec auctore Demetrio Phalereo affert: γυναικὶ μὴ μάχεσθαι, μηδ' ἄγαν φρονεῖν (AB σωφρονίζειν, sed ex corr. uterque) . . . παρόντων· τὸ μὲν γὰρ ἐστὶ χέρον (A γὰρ ἄνοια, B a m. sec. et margo Gesn. γὰρ ἄνοια), τὸ δὲ μανίαν δύναται παρέχειν (margo Gesn. μανίαν σημαίνει). Hartung γυναικὶ μάχεσθαι | μήτε φιλοφρονεῖν δεῖ | ἄλλοτρίων παρόντων· | τὸ μὲν γὰρ ἄνοια, τὸ δ' αὖ μανίαν ἔχει. Idem Hartung etiam epistolam Cleobuli, quae fertur, ap. Diog. I 93 in versus heroicis redigere conatus est.

E C H E M B R O T U S .

Ἐχέμβροτος Ἀρκὰς ἔθηκεν
 τῷ Ἡρακλεῖ,
 νικήσας τὸδ' ἄγαλμα
 Ἀμφικτυόνων ἐν ἀέθλοις,
 Ἕλλησι δ' αἰείδων
 μέλεα καὶ ἐλέγους.

XV.

S A C A D A S .

ΙΑΙΟΥ ΠΕΡΣΙΣ.

Athen. XIII 610 C: Καὶ ἂν μὲν τις σου πύθηται, τίνες ἦσαν οἱ εἰς τὸν δούριον ἵππον ἐγκατακλεισθέντες, ἐνὸς καὶ δευτέρου ἴσως ἐρεῖς ὄνομα· καὶ οὐδὲ ταῦτ' ἐκ τῶν Στησιχόρου, σχολῆ γάρ, ἀλλ' ἐκ τῆς Σακάδα τοῦ Ἀργείου Ἴλιου πέρσιδος· οὗτος γὰρ παμπόλλους τινὰς κατέλεξεν. uti Casaubonus correxit, A σακάτου ἀργείου, PVL ἀκάτου ἀργείου. Contra C. Fr. Hermann Ἀγία τοῦ Ἀργείου suasit, haec ad historicum Agiam referens, quem Argolica scripsisse constat, quae parum verisimilis est coniectura, quamvis probaverit Hiller Mus. Rh. XXXI 88, Ilii excidium particulam operis inscriptam fuisse suspicans.

Echembrotus. Pausan. X 7, 6: Μαρτυρεῖ δέ μοι καὶ τοῦ Ἐχεμβρότου τὸ ἀνάθημα, τρίπους χαλκοῦς ἀνατεθεὶς τῷ Ἡρακλεῖ τῷ ἐν Θήβαις ἐπίγραμμα δὲ ὃ τρίπους εἶχεν· Ἐχέμβροτος κτλ. quae in ordinem digessi v. 3 ἄγαλμα scribens ex VaAgLb pro ἄγαλμ', v. 4 ἀέθλοις cum Ignarra et La a m. pr. pro ἄθλοις et v. 5 Ἕλλησι ex Ax KPCPadLbLa pro Ἕλλησιν. Praeterea v. 1 codd. θῆκε vel θ' ἦκε, v. 2 τῷ add. SBVabMAGPacDLab, vulgo om. — V. 5 Hecker ἀλόοισι προσέδων requirit. Frustra haec in hexametros redigere conati sunt.

XANTHUS.

ΟΡΕΣΤΕΙΑ.

1.

Aelian. V. H. IV 26: Ξάνθος ὁ ποιητὴς τῶν μελῶν . . . ἐγένετο δὲ οὗτος πρεσβύτερος Στησιχόρου τοῦ Ἱμεραίου . . . λέγει τὴν Ἠλέκτραν τοῦ Ἀγαμέμνονος οὐ τοῦτο ἔχειν τὸ ὄνομα πρῶτον, ἀλλὰ Λαοδίκην· ἐπεὶ δὲ Ἀγαμέμνων ἀνηρέθη, τὴν δὲ Κλυταιμνήστραν ὁ Αἴγισθος ἔγημε, καὶ ἐβασίλευσεν, ἄλεκτρον οὖσαν καὶ καταγρηῶσαν παρθένον Ἀργεῖοι Ἠλέκτραν ἐκάλεσαν διὰ τὸ ἀμοιρεῖν ἀνδρὸς καὶ μὴ πεπειῶσθαι λέκτρον. Cf. Athen. XII 513 A: πολλὰ δὲ τῶν Ξάνθου παραπεποίηκεν ὁ Στησίχορος, ὥσπερ καὶ τὴν Ὀρεστείαν καλουμένην.

2.

Athen. XII 513 A: Καὶ Ξάνθος δ' ὁ μελοποιὸς πρεσβύτερος ὢν Στησιχόρου, ὡς καὶ αὐτὸς ὁ Στησίχορος μαρτυρεῖ, ὡς φησιν ὁ Μεγακλείδης, οὐ ταύτην αὐτῷ (τῷ Ἡρακλεῖ) περιτίθησι τὴν στολήν, ἀλλὰ τὴν Ὀμηρικὴν.

XVII.

STESICHORUS.

I. ΑΘΛΑ ΕΠΙ ΠΕΛΙΑΙ.

1. [1.]*)

Ἐρμείας Φλόγεον μὲν ἔδωκε καὶ Ἄρπαγον ὠκέα τέκνα 974
 Ποδάργας,
 Ἦρα δὲ Ξάνθον καὶ Κύλλαρον.

Stesichorus. De Stesichori carminibus cf. Welcker Opusc. I 148 seqq. — Ἀθλα ἐπὶ Πελία (vel simpliciter Ἀθλα) dubitaverunt veteres grammatici utrum Stesichori an Ibyci esset carmen, vid. Athen. IV 172 D (vid. fr. 2), Athenaeus autem haud cunctanter Stesichoro tribuit, Simonidis usus testimonio (vid. fr. 3). Et fuerunt fortasse etiam alia praeterea carmina, quae alii Ibyco, alii Stesichoro vindicabant, cum partim inter utriusque poesin magna similitudo intercessisse videatur.

Fr. 1. Versus non satis certo restitui possunt, haec enim leguntur in Et. M. 544, 54: Κύλλαρος ἵππος Κάστορος, παρὰ τὸ κέλλειν, ὁ ταχύς· Στησίχορος (carminis titulum addit Sorb. Στησίχωρος ἐν τῷ πελίοις ἄθλοισι) τὸν μὲν Ἐρμῆν δεδωκέναι φησὶ Φλόγεον καὶ Ἄρπαγον ὠκέα τέκνα Ποδάργης, Ἦραν δ' Ἐξάλιθον (cod. Flor. ξάλινθον) καὶ Κύλλαρον. Suid. v. Κύλλαρος· Στησ. φησὶ τὸν Ἐρμῆν δεδωκέναι τοῖς Διοσκουροῖς· Φλ. καὶ Ἀ. ὦ. τ. Ποδάργας καὶ Κύλλαρον. Similia Cram. An. Ox. II 456, 15, ubi Ποδαργάς, Ἦραν δ' Ἐξάλιθον καὶ Κ. et An. Par. IV 49, 25, ubi τέκνε Ποδαργάς. Denique haec eadem exhibet Et. Gud. 353, 22: Στησίχορος ἐν τοῖς ἐπιπελίοις ἄθλοισι (recte Sturz ἐπὶ Πελία ἄθλοισι) τὸν μὲν Ἐρμῆν δεδωκέναι φησὶ τοῖς Διοσκουροῖς φλόγεον καὶ ἄρπαγον, ὦ. τ. ποδάργης, Ἦραν δ' ἐλιόμενος παρὰ σιδήρω τῶν ἐπισώτρων, ὃ ἔστι τῶν κανθῶν. His novissimis usus est Bernhardy ad Stesichori locum amplificandum, poetae tribuens verba ἐλισσομένους παρ' ἐπισώτρων, quem ego secutus ἐλισσομένους παρὰ σιδαρωτῶν ἐπισώτρων (ἄκρα) scripsi. At falsa specie decepti sumus. Coaluerunt in Et. Gud. duae diversae glossae, Κύλλαρος . . . Ἦραν δὲ (Ξάνθον καὶ Κύλλαρον) et (Κυλινδόμενος περὶ χαλκῶ· κυλιόμενος περὶ τῷ σιδήρω τῶν ἐπισώτρων, ὃ ἔστι τῶν κανθῶν: ut arguit Et. Flor.

*) Numeri adiecti sunt editionis Kleinianae.

2. [2.]

1 0 0 _ _ _ 0 0 _ 0 0
 1 0 0 _ 0 0 _ 0 0 _ _

Σασαμίδας χόνδρον τε καὶ ἐγκρίδας,
 ἄλλα τε πέμματα καὶ μέλι χλωρόν.

975

3. [3.]

Θρώσκων μὲν γάρ τ' Ἀμφιάραος, ἄκοντι δὲ νίκασεν Με-
 λέαγρος.

Miller Misc. 199, ubi glossam Κύλλαρος excipiunt Κυλίνδει, Κυλιν-
 δήθρα, Κυλίω et Κυλινδόμενος περι χαλκῶ κυλιόμενος κτλ. quae glossa
 descripta est ex Schol. Hom. II. © 86. — V. 1 Blomfield restituit, alii
 aliter haec conformaverunt. Pro Φλόγεον fortasse Φλογίον scriben-
 dum, cf. Quint. Smyrn. VIII 241, de Martis equis: φόρεον δέ μιν ἐς
 μόθον ἵπποι Αἴθων καὶ Φλόγιος, Κόναβος δ' ἐπὶ τοῖσι Φόβος τε. Nomen
 appellativum est φλόγεος et φλόγειος (hoc grammatici testantur), pro-
 prium Φλογίος, quod vulgo proparoxytonon fertur, sed paenultimam
 acuendam esse praecipunt grammatici. — V. 2. Ξάνθον restituit Hem-
 sterhuys, quod plane firmant grammaticorum testimonia, cf. Prob. in
 Virg. Georg. I 12: „Et idcirco etiam poetae tradunt ab eo (Neptuno)
 equum donatum Adrasto Ariona, et Iunoni Xanthum et Cyllarum, quos
 illa dederit Castori et Polluci.“ idem ad Georg. III 89: „Pollux autem
 et Castor Lacedaemone nati sunt, qui existimantur equos accepisse a
 Iunone muneris nomine, Ξάνθον καὶ Κύλλαρον, quos ei Neptunus dona-
 verat.“ . . Adde Philargyr. ad Georg. III 89 et Tertullian. de Spectac.
 c. 9. Cf. etiam Aleman. fr. 12.

Fr. 2. Athen. IV 172D: Πεμμάτων δὲ πρῶτόν φησι μνημονεῦσαι
 Πανόασιν Σέλενος, ἐν οἷς περὶ τῆς παρ' Αἰγυπτίοις ἀνθρωποθυσίας
 διηγείται, πολλὰ μὲν ἐπιθεῖναι λέγων πέμματα, πολλὰς δὲ νοσάδας
 ὄρνεις, προτιέρον Σησιχόρον ἢ Ἰβύκον ἐν Ἀθλοῖς ἐπιγεγραφομέ-
 νοις εἰρηκότος φέρεσθαι (sic B recte, nam haec Athenaei sunt verba,
 vulgo φέρεσθε) τῇ παρθένω δῶρα· Σασαμίδας κτλ. Ita recte Casau-
 bonus, nisi quod σησαμίδας scripsit, A δορὰς ἀσαμίδας, BPV δῶρας
 (δωρὰς) ἀσαμίδας, L δῶρ' ἀσαμίδας. Kleine poetae verba esse ratus
 Φέρεσθε τὰ παρθενόδωρα coniecit. Meineke: φέρεσθε τε παρθένω
 Δῶρα σησαμίδας κτλ. Athenaeus rursus ex Stesichoro affert XIV
 645E hos duos versus omisso tamen σασαμίδας. Fortasse hi quoque
 versus copulandi, ut octameter fiat, quemadmodum fr. 1 v. 1 et fr. 3.

Fr. 3. Athen. IV 172E: Ὅτι δὲ τὸ ποίημα τοῦτο Σησιχόρου ἐστίν,
 ἱκανάτατος μάρτυς Σιμωνίδης ὁ ποιητής, ὃς περὶ τοῦ Μελέαγρον τὸν
 λόγον ποιούμενός φησιν· Ὅς δουρὶ πάντας νίκασε νέους δινά-
 εντα βαλὼν Ἀναυρον ὑπερ πολυβότρουος ἐξ Ἰωλκοῦ· οὕτω
 γὰρ Ὀμηρός ἠδὲ Στασίχορος ἄεισε λαοῖς. Ὁ γὰρ Σησιχόρος
 οὕτως εἴρηκεν ἐν τῷ προκειμένῳ ἄσματι τοῖς Ἀθλοῖς· Θρώ-
 σκων κτλ. — μὲν γάρ τ' scripsi, vulgò μὲν γάρ, Kleine μὲν ἄρ' ana-
 paestico numero restituto. — νίκασεν Μέλι. L, νικᾶς ζυμελί. BPV. Har-
 tung . . . Θρώσκων μὲν Ἀμφιάραος (Πάντας ἐκαινντ'), ἄκ. κτλ.

4.

Zenob. VI 44: Χειροβρῶτι δεσμῶ· τοῖς πνυτικοῖς ἰμᾶσι, διὰ τὸ τὰς σάρκας διακόπτειν καὶ ἀναλίσκειν. Βέλτιον δὲ τὸν δεσμὸν ἀκούειν τὸν ἀποβιβρώσκοντα τὴν χεῖρα. ἐδεήθη γὰρ ἔν τινι πετραίῳ (Hermann coniecit ἐδέθησαν γὰρ ἔν τινι σπείρῳ). Στησίχορος εὐναρχεῖν τῶν ἐπὶ Πελλίαν ἄθλων, ubi Schneidewin emendavit: ὡς Στησ. ἐν ἀρχῇ τῶν ἐπὶ Πελλίᾳ ἄθλων. Cf. etiam Suidas et Hesych. v. χειροβρῶτι δεσμῶ. Locus corruptus haud dubie sic emendandus: ἐδέθη γὰρ ἔν τινι πέτρῳ (sive σπείρῳ cum Hermanno malis) ἢ Τυρώ. Στησίχορος ἐν ᾧ τῶν ἐπὶ Πελλίᾳ ἄθλων, ut hoc carmen quemadmodum Orestia et Helena in plures libros divisum fuerit. Hermanni coniecturam firmes epigr. Anthol. III 9: Μητέρα τρηχέιοισιν ἐπὶ σπείρημα σιδηρῶ Σαλμωνεῖ γενέτα τῶδ' ὑποτασσομένῳ. ubi fort. legendum μητέρα τρηχέισιν ἐνὶ σπείρησι Σιδηροῦ Σαλμωνεῖ γενέτα θ' ὧδ' ὑποτασσομένην.

II. ΓΗΡΤΟΝΗΙΣ.

5. [5.]

— — — — —
 — — — — —

Γηρτονηΐς. De hoc Stesichori carmine disputavit Leutsch in Encyclop. Erschii LXII 209 seq. — Quod Aristoteles Probl. XIX 48 annotavit: ἡθὸς δὲ ἔχει ἢ μὲν ὑποφρονιστὶ πρακτικόν, διὸ καὶ ἔν τε τῷ Γηρτόνῃ ἢ ἔξοδος καὶ ἢ ἐξόπλις ἐν ταύτῃ πεποιήται, ἢ δὲ ὑποδαριστὶ μεγαλοπρεπὲς καὶ στάσιμον. non credo ad Stesichorum referendum esse, neque ἐν τῇ Γηρτονηΐδι scribendum, sed ἐν τῷ Γηρτόνῃ ἢ τε ἔξοδος καὶ ἢ ἐξόπλις. Welcker ad Nicomachum tragicum revocavit, mihi dithyrambographi alicuius carmen dici videtur. — Geryoneidis fortasse memoria latet apud Philodemum περὶ εὐσεβείας p. 39 ed. Gompertz (Vol. Hercul. coll. nov. II 88) κατ' Ἀπολλων(ί)δην (?) καὶ κατὰ (Ἡσίο)δον (?) καὶ κατὰ Στησίχορον ἐν \I καὶ παρὰ (?) ΦΗΝΤΟΙ . . . αὐτοῦ, ubi Gompertz ἐν Ὀρεστείᾳ vel ἐν Εὐρωπείᾳ supplet, mihi ἐν Γηρτονηΐδι scribendum videtur: disserit enim de diis, qui mala et contumelias perpessi sint, velut statim addit Bacchum a Pentheo, Promethea a Iove in vincula coniectum esse: in Geryoneide autem Stesichorus haud dubie narraverat, Herculeum primum Solem, deinde Oceanum sagittis petivisse: vid. Pherecydes ap. Ath. XI 470C: ὁ δὲ Ἡρακλῆς ἔλκεται ἐπ' αὐτὸν τὸ τόξον ὡς βαλέων, καὶ ὁ Ἥλιος (hic inserendum videtur δεισῆας, quod proxime sequitur) παύσασθαι κελεύει, ὁ δὲ δεισῆας παύεται. Ἥλιος δὲ ἀντὶ τούτου δίδωσιν αὐτῷ τὸ δέπας τὸ χρύσειον, ὃ αὐτὸν ἐφόρει σὺν ταῖς ἵπποις, ἐπὶ δύνη, διὰ τοῦ Ὀκεανοῦ (κατὰ) τὴν νύκτα πρὸς ἑω, ἔν' ἀνίσχει ὁ ἥλιος ἔπειτα πορεύεται ὁ Ἡρακλῆς ἐν τῷ δέπῳ τούτῳ ἐς τὴν Ἐρῴθειαν· καὶ ὅτε δὴ (legebatur δὲ) ἦν ἐν τῷ πελάγει, Ὀκεανὸς πειρώμενος αὐτοῦ κυμαίνει τὸ δέπας φανταζόμενος· ὁ δὲ τοξέειν αὐτὸν μέλλει, καὶ αὐτὸν δεισῆας Ὀκεανὸς παύσασθαι κελεύει. Pherecydes quod hic et alias fere con-

8. [10.]

1 0 0 _ 0 0 _ 0 0 _ 0 0 _ 0 0 _ 0
 1 0 0 _ 0 0 _ 0 0 _ 0 0 _ _
 0 0 1 0 0 _ 0 0 1 0 0 _ 0 0 1 _
 0 0 1 0 0 _ 0 0 1 0 0 _ _ 1 0 0 _
 0 0 0 1 0 0 _
 _ 1 0 0 _ 0 _ 1 0 0 _ 0 0

Ἄελιος δ' Ὑπεριονίδας δέπας ἑσκατέβαινε
 χρούσεον, ὄφρα δι' Ὀκεανοῖο περάσας
 ἀφίκοιθ' ἱερᾶς ποτὶ βένθεα νυκτὸς ἑρμυᾶς
 ποτὶ ματέρα κουριδίαν τ' ἄλοχον παϊδιάς τε φίλους·
 5 ὁ δ' ἔς ἄλλος ἔβα
 δάφναισι κατάσκιον ποσσὶ πάνς Διός.

9. [8.]

Paus. VIII 3, 2: Παλλαντίου μὲν δὴ καὶ ὁ Στησίχορος ὁ Ἱμεραῖος ἐν Γηρουνηΐδι ἐποίησατο μνήμην.

τανρω ποτηριον σκύφειον (σκύφειον Schweighaeuser, σκυφίον PVL)
 δέπας καλεῖ ἐν ἴσῳ τῶ σκυφοειδές· λέγει δ' ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους·
 Σκύφειον κτλ. — V. 1. σκύφειον Casaubonus, σκυφίον PVL. Deinde
 B τριαλάγωνον. Adde Athen. ib. 499 E: Τὸ ἐν Γηρουνηΐδι Στησι-
 χόρου ἔμμετρον ὡς τριλάγννον (PVL τριαλάγννον) τὴν τῶν τριῶν
 γενῶν ἀμφιβολίαν ἔχει. Leutsch vocula ὡς deleta ἔμμετρον τριλάγννον
 vel ἔμμετρος τριλάγννον commendat. — V. 2. πῖνεν scripsi, nam quod
 legebatur πῖεν (ita VL) omnino ferri nequit, cf. Apoll. Rhod. I 472:
 ἢ καὶ ἐπισχόμενος πλείον δέπας ἀμφοτέρωσιν Πῖνε χαλίκρητον λαρόν
 μέθυ. Possis πῖ' conicere, siquidem ACP πῖ', B πῖ, sed nimis hoc
 exile, quamvis aoristus aptus, cf. Plat. Phaed. 117 C ἐπισχόμενος καὶ
 μάλα εὐχερῶς καὶ εὐκόλως ἐξέπιε. Itaque non audiendus Blass, qui
 σκύφιον et πῖ' ἐπισχ. scripsit, ut hi duo versus respondeant fr. 8 v. 1
 et 2. — Φόλος Osann delendum censet, et deinde κεράσας scribit,
 mihi videntur haec prorsus congruere cum fr. 8 exordio, ut scribendum
 sit:

Πῖνεν ἐπισχόμενος, τό θά οἱ παρέθηνεν
 Φόλος ἔγνεράσας 0 0 _ 0 0 _ 0 0 _

Fr. 8. Athen. XI 469 E: Ὅτι δὲ καὶ ὁ Ἥλιος ἐπὶ ποτηρίου διεκο-
 μίζετο ἐπὶ τὴν δύσιν Στησίχορος μὲν οὕτως φησὶν Ἄλιος κτλ. Ex
 Geryonide esse haec ostendit idem XI 781 A: Τὸν δὲ Ἥλιον ὁ Στησί-
 χορος ποτηρίῳ διαπλεῖν φησι τὸν Ὀκεανόν· ὃ καὶ τὸν Ἡρακλῆα πε-
 ραίωθῆναι ἐπὶ τὰς Γηρουόνοον βόας ὀρωῶντα. Cf. Eust. 1632, 23. —
 V. 1. Ἄελιος Schweighaeuser, vulgo Ἄλιος. Ahrens Ἄλιος tuetur et
 deinde δέπας ἀμφικύπελλον scripsit. — V. 3. ἀφίκοιθ' Blomfield, vulgo
 ἀφίκηθ'. — V. 4. τ', B δ'. Leutsch v. 4 et 5 dimetros anapaesticos
 fecit. — V. 6. δάφναισι, B δάφναισοι. — πάνς Schneidewin, vulgo
 παῖς. In ed. 2 v. 5 et 6 in unum coniunxi scripsique ποσὶν Διός παῖς.

10. [9.]

978

Sch. Apoll. Rh. I 211: Στησίχορος δὲ ἐν τῇ Γηρουνίδι καὶ νῆσόν τινα ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ πελάγει Σαρπηδονίαν φησίν.

III. ΚΕΡΒΕΡΟΣ.

11. [11.]

Pollux X 152: Ἀρύβαλλος δὲ ἐπὶ τοῦ συσπάστον βαλαντίου ἐν Ἀντιφάνους Αὐτοῦ ἔρωντι καὶ ἐν τῷ Στησιχόρου Κερβέρῳ. Cf. Bekk. An. I 443, 23 (ubi ἀρίβ.), Suid. v. Ἀρίβαλλος.

IV. ΚΥΚΝΟΣ.

12. [12.]

Sch. Pind. Ol. X 19: Ἐτράπη δὲ καὶ ὑπεχώρησεν ἐν τῇ πρὸς τὸν Κύκνον μάχῃ ὁ μέγιστος Ἡρακλῆς, παρορμήσαντος Ἄρεος τὸν Κύκνον· ἐμαχέσατο δὲ Ἡρακλῆς, ὅτι κακόξενος ἦν Κύκνος υἱὸς τοῦ Ἄρεος, καὶ ἐν παρόδῳ τῆς Θετταλίας οἰκῶν ἀπεκαρτόμει τοὺς παριόντας, ναὸν τῷ Ἄρει βουλόμενος ἐκ τῶν κεφαλῶν οἰκοδομηῆσαι, καὶ αὐτῷ παριόντι ἐπιβουλεῦσαι ἠθέλησε· συστάσης οὖν αὐτοῖς μάχης ἔφυγε δείσας Ἡρακλῆς, συμβαλλομένου Ἄρεος τῷ παιδί Κύκνῳ, ἀλλ' ὕστερον αὐτὸν μόνον γενόμενον ἐνίκησεν ὁ Ἡρακλῆς καὶ ἀπέκτεινε· Στησίχορος ἐν ἐπιγραφομένῳ Κύκνῳ ἱστορεῖ.

V. ΣΚΥΛΛΑ.

13. [14.]

Sch. Apoll. Rh. IV 828: Στησίχορος δὲ ἐν τῇ Σκύλλῃ Λαμίας τὴν Σκύλλαν φησὶ θυγατέρα εἶναι. Ita vulgo legitur, ac similia tradunt Cram. An. Par. III 479, 14. Eust. Od. 1714, 34. Eudoc. 377. Sed cod. Laur. ἐν τῇ Σκύλλῃ εἶδος τινὸς Λαμίας exhibet, mihi Εἰδοῦς τινὸς Λαμίας scribendum videtur, ut secundum Stesichorum Eidothea, quam Aeschylus quoque in Proteo et Euripides in Helena Εἰδῶ appellat, Scyllae fuerit mater.

VI. ΣΥΘΘΗΡΑΙ.

14. [15.]

..... / 0 - 0
/ - / 0 0 - 0

Fr. 14. Athen. III 95 D: Στησίχορός τέ φησιν ἐν Συοθήραις·

... Κρύψαι δὲ φύγχος
ἄκρον γᾶς ὑπένερθεν.

VII. ΕΤΡΩΠΕΙΑ.

15. [16.]

Sch. Eurip. Phoen. 670: "Ενθεν ἔξανῆκε γᾶ·] ὁ μὲν Στησίχορος ἐν Εὐρωπείᾳ (Εὐρωπία AC, εὐρωπ M) τὴν Ἀθηναίων ἐσπαρκέναι τοὺς ὀδόντας φησίν.

VIII. ΕΡΙΦΥΛΛΑ.

979

16. [18.]

Sext. Empir. adv. Math. I 261 (p. 658 ed. Bekk.): Οἱ ἱστορικοὶ τὸν ἀρχηγὸν ἡμῶν τῆς ἐπιστήμης Ἀσκληπιὸν κεκρανωῶσθαι λέγουσιν, οὐκ ἀκούμενοι τῷ ψεύσματι, ἐν ᾧ καὶ ποιικίως αὐτὸ μεταπλάττουσι. Στησίχορος μὲν ἐν Ἐριφύλλῃ εἰπὼν, ὅτι τινὰς τῶν ἐπὶ Θήβαις πεσόντων ἀνιστᾶ (ὁ Ἀσκληπιός). Paulo accuratius Apollod. III 10, 3: Εὐθρον δέ τινας λεγομένους ἀναστῆναι ὑπ' αὐτοῦ Καπανέα καὶ Λυκοῦργον, ὡς Στησίχορός φησιν ἐν Ἐριφύλλῃ (sic recte Sevinus, v. ὡς δὲ Στ. φησιν Ἐριφύλλῃ). Cf. schol. Pind. Pyth. III 96: Στησίχορος δὲ (κερανωαθῆναι τὸν Ἀσκληπιὸν addit Osann) ἐπὶ Καπανεὶ καὶ Λυκούργῳ. et schol. Eurip. Alcest. v. 2. Denique Philodemus περὶ εὐσεβείας p. 52 ed. Gompertz (Vol. Herc. coll. nova II 131): Ἀσκληπιὸν δὲ Ζεὺς ἐκερανώσεν, ὡς μὲν . . . (ὡς δ' ἐν) Ἐριφύλλῃ Στησίχορος, ὅτι Κα(πανέα καὶ Λυ)κοῦρ(γον) i. e. ἀνέστησεν.

*17. [72.]

- - - - -

Πάτρῳ' ἐμὸν ἀντίθεον Μελάμποδα.

Κρύψαι κτλ. ubi B ἄκρον, Dindorf κρύψε coniecit. Denique Meineke ἐν Συνοθήρῳ edidit, sed postea ipse improbavit, ac numerus pluralis recte se habet. De apris Calydonii caede cogitavit Heyne, sed Graeci multa de apris ingentibus fabulati sunt, itaque in antiquis vasculorum picturis saepe visuntur aprum venantes heroum nominibus adscriptis.

Fr. 17. Eustath. 316, 16: Πίνδαρος δὲ οὐκ ἀδελφούς, ἀλλὰ γονέας μητρὸς μάτρως ἔφη. Στησίχορος δὲ πάτρῳα τὸν κατὰ πατέρα πρόγονον εἶπεν, ἐνθα παρ' αὐτῷ Ἀμφίλοχος ἔφη τό· Πάτρῳα κτλ. Μελάμπους γάρ, οὗ Ἀντιφάτης, οὗ Ὀϊκλῆς, οὗ Ἀμφιάραος, ὅθεν Ἀμφίλοχος. Haec ex Aristophane petita sunt, quae in arctum redacta sunt ap. Miller Misc. 431: Στησίχορος δὲ τοὺς τοῦ πατρὸς (γονέας ἔφη) πάτρῳας.

IX. ΙΛΙΟΥ ΠΕΡΣΙΣ.

*18. [24.]

— — — — —

Ῥικτειρε γάρ αὐτὸν ὕδωρ αἰεὶ φορέοντα Διὸς κούρα βα-
σιλεῦσιν.

19. [28.]

Pausan. X 27, 2: *Εἰς δὲ Ἐκάβην Στησίχορος ἐν Ἰλίου πέ-
σιδι ἐποίησεν, ἐς Λυκίαν ὑπὸ Ἀπόλλωνος αὐτὴν κομισθῆναι.*

IX. ΙΛΙΟΥ ΠΕΡΣΙΣ. Hoc carmen respicit Dio Chrysost. Or. II 33: *Στησίχορον δὲ καὶ Πινδάρου ἐπεμνήσθη, τοῦ μὲν ὅτι μιμητῆς Ὀμή-
ρου γενέσθαι δοκεῖ καὶ τὴν ἄλλωσιν οὐκ ἀναξίως ἐποίησε τῆς Τροίας κτλ.* — Qui tabulam Iliacam confecit, in Troiae excidio se Stesichorum se-
cutum esse profitetur: *ΙΛΙΟΥ ΠΕΡΣΙΣ ΚΑΤΑ ΣΤΗΣΙΧΟΡΟΝ*, neque
est, cur fidem abrogemus artificii, qui Stesichori quam cyclicorum poe-
tarum maluit vestigia premere, quandoquidem Himeraeus poeta Aeneam
ex Troiae incendio servatum Italiae oram petere fecit, hinc in tabula
est *Αλνείας σὺν τοῖς ἰδίοις ἀπαίρων εἰς τὴν Ἑσπερίαν*: nam Stesicho-
rum hoc Aeneae iter testificatum esse, fidem omnino facit artificis
professio, quamvis alii auctores desint. Sed in singulis rebus qua fide
Stesichori vestigia secutus sit artifex, non satis est compertum: licuit
enim illi ex aliis poetis addere quae praetermiserat melicus, vel negli-
gere, quae Stesichorus enarraverat. Vir armatus mulierem gladio
petens prope Veneris fanum ut interpretes tabulae putant Menelaus
est, fugientem Helenam persecutus, ut poenas repetat: satis illi qui-
dem probabiliter, quamvis nomina non sint adscripta: iam in antiquis-
simo artis monumento in Cypseli arca visebatur, ut Pausan. V 18, 3 refert:
*Μενέλαος θῶρακά τε ἐνδεσνῶς καὶ ἔχων ξίφος ἔπεισιν Ἑλένην ἀπο-
κτεῖναι ἄλλα ὡς ἀλυσκομένης Ἰλίον*, idque facinus narravit Lesches et
postea Ibycus, non Stesichorus, qui finxit Achivos ultionis cupidos lapi-
des in Helenam conicere, vid. fr. 25: plane autem incredibile Stesi-
chorum ita exaggeravisse, ut Helena bis gravissimum discrimen effu-
geret, neque licet hoc perfugio uti, Stesichorum Menelai ultionem in
Ilii excidio, Achivorum iram in Nostis enarravisse, nam schol. Eurip.
Orest. (vide fr. 25) dilucide testatur hunc poetam Menelai impetum
silently praetermississe neque Leschae exemplum secutum esse. —
Dixerunt de necessitudine, quae inter Stesichori carmen et tabulam
Iliacam intercedat, Welcker Opusc. I 180 seq. et in Annal. Inst. Arch.
I 233 seq. (alte Denkm. II 190 seq.) et O. Jahn Griech. Bilderchroniken
32 seq., qui quidem artificem quod professus est religiose exsecutum
esse censent, alii seorsim sentiunt, velut Preller, Nissen, Fricke (vid.
Michaelis in adnot. ad Iahnii librum p. 38), adde etiam Schreiber in
Herm. X 305 seq.

Fr. 18. Athen. X 456F: *Ἀνακομίζοντος δ' αὐτοῖς τὸ ὕδωρ ὄνου,
ὃν ἐκάλονν Ἐπειόν, διὰ τὸ μυθολογεῖσθαι τοῦτο δρᾶν ἐκείνου καὶ
ἀναγεγράφθαι ἐν τῷ ὑπὸ Ἀπόλλωνος ἱερῷ τὸν Τρωϊκὸν μῦθον, ἐν ᾧ ὁ
Ἐπειὸς ὕδροφορεῖ τοῖς Ἀτρεΐδαϊς, ὡς καὶ Στησίχορος φησιν Ῥικτειρε
κτλ.* Cf. Eust. 1323, 57, ubi δ' αὐτὸν et Διὸς κούροις legitur. — αἰεὶ,
vulgo αἰεῖ.

20.

980

Sch. Eurip. Andr. 10: Στησίχορος μέντοι ἱστορεῖ (Cobet Στησίχορον . . . ἱστορεῖν), ὅτι τεθνήκοι (ὁ Ἀστυάναξ), καὶ τὸν τὴν Πέρισιδα συντεταχότα . . . ποιητὴν, ὅτι καὶ ἀπὸ τοῦ τείχους ῥιφείη.

21. [30.]

Paus. X 26, 1: Κλυμένην μὲν οὖν Στησίχορος ἐν Ἰλίου πέρισιδι κατηρίθμηκεν ἐν ταῖς αἰχμαλώτοις.

22. [31.]

Paus. X 26, 9: Μέδουσα δὲ κατέχουσα ταῖς χερσὶν ἀμφοτέραις τὸν ὑποστάτην ἐπὶ τοῦ ἐδάφους κάθηται· ἐν δὲ ταῖς Πριάμου θυγατρᾶσι ἀριθμῆσαι ἂν τις καὶ ταύτην κατὰ τοῦ Ἱμεραίου τὴν ᾠδὴν.

23. [33.]

Harpoer. p. 104: Καθελών, ἀντὶ τοῦ ἀνελών ἢ ἀποκτείνας· ἐχρήσαντο δὲ οὕτω τῷ ὀνόματι καὶ ἄλλοι, ὡς καὶ Στησίχορος ἐν Ἰλίου πέρισιδι (Bekker Ἰλιοπερσίδι, libris non addicentibus, neque forma Ἰλιόπερσις, quamquam rationem habet, tuetur Athen. XIII 610 c aut Suidas v. Ἰσφῶν) καὶ Σοφοκλῆς ἐν Εὐμήλῳ. Eadem Phot. 122 1, Suid. v. καθελών, Zonar. 1165, sed carminis titulo omisso. Utitur Harpocration poetarum testimoniis ut legis Atticae verba ἐν ὁδῷ καθελών explanaret, de quibus verbis dixi in Philol. XXXII p. 669 seqq. Sophoclis Eumelus praeter hunc locum tantum ab Hesychio ἀσάμινθος adhibetur, sed Sophocli puto vindicandum, quod Et. M. p. 797, 85 sine poetae nomine legitur: Φοιβανάτω δὲ τις ἀσάμινθον.

24. [26.]

Athen. XIII 610 C: Ἐὰν μὲν τις σου πύθηται, τίνες ἦσαν οἱ εἰς τὸν δούριον ἵππον ἐγκατακλεισθέντες, ἐνὸς καὶ δευτέρου ἴσως ἐρεῖς ὄνομα, καὶ οὐδὲ ταῦτ' ἐκ τῶν Στησιχόρον, σχολῇ γάρ, ἀλλ' ἐκ τῆς Σακάδα τοῦ Ἀργείου Ἰλίου πέρισιδος, οὗτος γὰρ παμπόλλους τινὰς κατέλεξεν. Cf. Eust. p. 1698: Φασὶ δὲ τοὺς εἰς αὐτὸν καταβάντας τινὲς μὲν, ὧν καὶ Στησίχορος, ἑκατὸν εἶναι. Eudoc. 125. 461.

*25. [27.]

Sch. Eurip. Or. 1287: Ἄρα εἰς τὸ τῆς Ἑλένης κάλλος βλέπαντες οὐκ ἐχρήσαντο τοῖς ξίφεσιν; οἷόν τι καὶ Στησίχορος ὑπο-

Οὔνεκα Τυνδάρεως

ἴξων ποτὲ πᾶσι θεοῖς μούνας λάθει' ἠπιωδώρω

985

Postea Stesichorus, ut sarciret iniuriam, qua affectisse quamvis invitatus videbatur Helenam, scripsit *Παλινωδίαν*. Klein aliique Palinodiam carmen non diversum censent ab eo, quod 'Ελένα inscriptum fuit, quibus non debebam suffragari. Secernit ab Helena Palinodiam praeter alios Lehrs Aufs. 28 seq., sed quod Palinodiae consilium illustraturus Pindari exemplo utitur, non vidit se plane disparia componere. Palinodiam peculiare fuisse carmen satis superque testificantur Plato, Isocrates, alii, et Isocrates quidem planissime segregat a priore carmine (ἢ ᾠδή, i. e. 'Ελένα), quod τὴν ἔμπροσθεν ᾠδὴν Maximus Tyrius, τὸν πρότερον λόγον appellat Philostratus, vicissim Dio Chrys. Palinodiam τὴν ὕστερον ᾠδὴν dicit: item proletariis scriptoribus, velut Suidae et Schol. Aristid., illud ψόγος 'Ελένης, hoc ἐγκώμιον (ἔπαινος) 'Ελένης dicitur. Grammatici veteres, qui Stesichori carmina recensuerunt, composuerunt ut par est utrumque carmen, ut *Helena* esset prior liber (τὸ πρῶτον τῆς 'Ελένης fr. 31), Palinodia posterior.

Quod Stesichorus, ut Helenam ab infamia liberaret, simulacrum tantum heroinae a Paride Troiam abductum esse fabulatus est, fortasse hic quoque Hesiodum auctorem sequitur, siquidem vera tradit schol. Lycophr. 832: πρῶτος Ἡσίοδος περὶ (sive παρὰ) τῆς 'Ελένης τὸ εἶδωλον παρήγαγε, ubi scribendum videtur Ἡσίοδος περιόδω γῆς i. e. tertio libro Catalogi, cf. Strabo VII 203: quo amplissimo thesauro fabularis memoriae multum usus est Stesichorus. Alii aliter corrigunt, velut Geel περὶ τῆς 'Ελένης λέγων, Bücheler περὶ delendum censet, denique Markscheffel, cui alii assensi sunt, *Hesiodi* nomini substituit Stesichoreum, quae coniectura in promptu est, praesertim cum schol. Lyc. Hesiodo adiunxerit Herodotum Stesichori nomen reticens.

Quae de Stesichori oculorum lumine amisso et recuperato tradita sunt, magis magisque amplificata et exornata esse constat: unus Ptolemaeus Heph. ap. Photium Bibl. CXC p. 149 B ed. Bekk. ficta haec omnino contendit, ipse nova et incredibilia commentus: Ἀρχέλαος δὲ ὁ Κύπριος Στησιγόρου φησὶ τοῦ ποιητοῦ Ἑλένην Ἰμερταίαν ἐρωμένην γενέσθαι, Μικύθου θυγατέρα· ἀποσταῖσαν δὲ Στησιγόρου καὶ πρὸς Βούβαλον πορευθεῖσαν ἀνυπόμεινον τῆς ὑπεροφίας τὸν ποιητὴν γράψαι, ὡς (hoc add. A, vulgo deest) Ἑλένη ἐκοῦσα ἀπῆρε· ψευδῆ δὲ τὸν περὶ πηρώσεως εἶναι λόγον. ubi cum vocula ὡς excidisset, visus est nebulo iste versiculum Stesichori testimonii loco adscribere vel potius finxisse, verum ab hoc quidem crimine liberandus; nam nihil aliud quam summam Helenae Stesichoreae tribus his verbis comprehendit. Nostra memoria plerique fidem denegant anilibus ut opinantur fabulis de caecitatis periculo, quod feliciter evaserit poeta: mihi secus videtur: eadem fere expertus postea alius poeta, cui *Thormod* nomen, ubi somnio monitus contumeliam qua Islandicam virginem affecerat resarcivit, oculorum usum denuo nactus: cf. Weinhold Altnord. Leben 340.

Fr. 26. Schol. Eurip. Orest. 249: Στησιγόρος φησιν, ὡς θύων τοῖς θεοῖς Τυνδάρεως Ἀφροδίτης ἐπελάθει· διὸ ὀργισθεῖσαν τὴν θεὸν διγάμους τε καὶ τριγάμους καὶ λειψάνδρους αὐτοῦ τὰς θυγατέρας ἐποίησεν· ἔχει δὲ ἡ γῆρσις οὕτως (om. M.)· οὔνεκα κτλ. — V. 1. Τυνδάρεως Schneidewin, legebatur Τυνδάρεως, contra Cobet nuper apud Homerum Τυνδάρεω pro Τυνδαρέον revocandum censuit. — V. 2. ποτὲ πᾶσι scripsi, sive ποθ' ἅπασι malis, πᾶσι M, ἅπασι ABI, sed ABM pro οὔνεκα exhibent οὔνεκά ποτε, hac scriptura usus hic ποτὲ inserui. Schoemann ἅμα πᾶσι scripsit. — μούνας scripsi, A μόνας, BMI μιᾶς.

Κύπριδος· κείνα δὲ Τυνδαρέου κόραις
 χολωσαμένη διγάμους τε καὶ τριγάμους τίθησιν
 5 καὶ λιπεσάνορας.

*27. [21.]

Pausan. II 22, 6: Πλησίον δὲ τῶν Ἀνάκων Εἰλειθυίας ἐστὶν ἱερὸν, ἀνάθημα Ἑλένης, ὅτε σὺν Πειρίθῳ Θησέως ἀπελθόντος εἰς Θεσπρωτοὺς Ἄφιδνά τε ὑπὸ Διοσκούρων ἐάλω καὶ ἤγετο εἰς Λακεδαιμόνα Ἑλένη· ἔχειν μὲν γὰρ αὐτὴν λέγουσιν ἐν γαστρὶ, τεκοῦσαν δὲ ἐν Ἄργει καὶ τῆς Εἰλειθυίας ἰδρυσάμενην τὸ ἱερὸν τὴν μὲν παῖδα, ἣν ἔτεκε, Κλυταιμνήστρα δοῦναι, συνοικεῖν γὰρ ἤδη Κλυταιμνήστραν Ἀγαμέμνονι· αὐτὴν δὲ ὕστερον τούτων Μενελάῳ γήμασθαι. Καὶ ἐπὶ τῷδε Εὐφορίῳ Χαλκιδεὺς καὶ Πλευρώσιος Ἀλέξανδρος, πρότερον δὲ ἔτι Στησίχορος ὁ Ἱμεραῖος κατὰ ταῦτά φασιν Ἄργείοις Θησέως εἶναι θυγατέρα Ἰφιγένειαν. Cf. quae dixit Meineke ad Euphor. fr. 61: οὐνεκα δὴ μιν Ἴφι βηησαμένη Ἑλένη ὑπεργέλαιτο Θησεῖ. Ad Helenam haec revocavi, quae vel Ilii excidii vel Orestiae attribuuntur.

*28. [20.]

Schol. Hom. II. B 339: Τῶν ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἀρίστων ἐπὶ μνηστειῶν τῆς Ἑλένης παρόντων διὰ τὸ γένος καὶ τὸ κάλλος, Τυνδαρέως ὁ πατὴρ αὐτῆς, ὡς τινὲς φασί, φυλασσόμενος μὴ ποτε ἕνα αὐτῶν προκρίνας τοὺς ἄλλους ἐχθρὸς ποιήσῃται, κοινὸν αὐτῶν ἔλαβεν ὄρκον, ἧ μὴν τῷ ληψομένῳ τὴν παῖδα ἀδικουμένῳ περὶ αὐτὴν σφόδρα πάντας ἐπαμυνεῖν. Διόπερ Μενελάῳ αὐτὴν ἐκδίδωσι· καὶ μετ' οὐ πολὺ ἀρπασθείσης αὐτῆς ὑπὸ Ἀλεξάνδρου ἐκοινωνήσαν τῇ στρατείᾳ διὰ τοὺς γενομένους ὄρκους. Ἰστορεῖ Στησίχορος. Referunt ad Ἴλιον πέρσιν, equidem Helenae adscripsi, cum antea Orestiae reliquiis adiecissem.

29. [46.]

982

1 0 - 0 1 0 0 - 0 0 - - 1 0 0 - 0 0 - 0
 1 0 0 - 0 0 - 0
 1 0 0 - 0 0 - 0 1 0 0 - 0 0 - -

— λάθετ', BI λάθετο, A ληθίτ', M ἐπελάθετο. — V. 3. Τυνδαρέου scripsi, legebatur Τυνδαρέω, nisi Τυνδαρέως malis, Schneidewin Τυνδαρέω. — κόραις A, κούραις BI, κούρας M. — V. 4. χολωσαμένα Kleine, v. χολωσαμένη. — διγάμους τε καὶ τριγάμους, Hartung διγάμους τριγάμους τε. — V. 5. λιπεσάνορας, A λειπεσάνορας, BI λιπεσήνορας, M λιπεσιόρας, unde Schneidewin λιπεσάορας. Olim λιπεσάνορας ἔμμεν scripsi, ut versum redintegrarem, sed poeta fortasse logaoedico colo usus est. — Blomfield, Welcker, alii hos versus ad Ἴλιον πέρσιν rettulerunt. Geel Orestiae tribuit, quem antea secutus sum, nunc Helenae adscripsi.

Πολλὰ μὲν Κυδωνία μᾶλα ποτέρριπτον ποτὶ δίφρον ἄνακτι,
πολλὰ δὲ μύρσινα φύλλα
καὶ ῥοδίνους στεφάνους ἴων τε κορωνίδας οὔλας.

30. [47.]

Athen. X 451 D: καὶ Στησίχορος δὲ ἐν Ἑλένη λιθαργύρεον
(sic L, λιθαργύριον PV, λυθαργύρεον B) ποδοσιπτήρα ἔφη.

31. [51.]

983

Argum. Theocr. XVIII: τοῦτο τὸ εἰδύλλιον ἐπιγράφεται Ἑλένης ἐπιθαλάμιος· καὶ ἐν αὐτῷ τινὰ εἴληπται ἐκ τοῦ (Cant. τοῦν) πρώτου Στησιχόρου Ἑλένης ἐπιθαλαμίου, ubi ἐπιθαλαμίου, quod ex proximo versu male repetitum, delendum (id quod Büchelerum occupavisse nunc video), et om. 4. 5. 6 et ut vid. Gen. Cant. Quemadmodum Orestiae, ita etiam Helenae complures fuerunt libri, vide supra. Fide indignus cod. M, in quo scriptum: τινὰ δ' εἴληπται ἐκ τοῦ ἐπιθαλαμίου Στησιχόρου τοῦ εἰς τὴν Ἑλένην. Fieri potest, ut Stesichorus eiusmodi cantilenam Helenae inseruerit, sed hoc haud dubie Triclinii est αὐτοσχεδίασμα, cuius scholia in isto libro leguntur, qui grammaticus hic quoque antiquum obtinet, velut confidenter ad Theocr. XVII 124 Homero adscripsit, quae sunt Mnasalcae, ut Ahrens censet, vel Callimachi epigr. 35, 1 ut mihi videtur.

ΠΑΛΙΝΩΙΔΙΑ.

32. [44.]

980

- - - - -
- - - - -
- - - - -

Οὐκ' ἔστ' ἔτυμος λόγος οὔτος·

Fr. 29. Athen. III 81 D: Κυδωνίων δὲ μῆλων μνημονεύει Στησίχορος ἐν Ἑλένη οὕτως· πολλὰ μὲν κτλ. — V. 1. Κυδωνία, P κυδωνία. — ποτέρριπτον scripsi, ποτερρίπτουν PL, ποτ' ἔρριπτον V, τότε ἔρριπτον Blomfield, ποτερρίπτειν Schneidewin. — V. 2. μύρσινα Schneidewin, μύρσινα AB, μύρσινα PVL. — V. 3. στεφάνους add. PL, om. V. — Helenae nuptias et Menelai describi apparet, quas poeta multis versibus illustravisse videtur, cf. fr. 31.

Fr. 32. Plato Phaedr. 243 A: Ἔστι δὲ τοῖς ἀμαρτάνουσι περὶ μυθολογίαν καθαρόν ἀρχαῖος, ὃν Ὅμηρος μὲν οὐκ ἤσθετο, Στησίχορος

οὐδ' ἔβας ἐν ναυσὶν εὐσέλμοις,
οὐδ' ἴκεο πέργαμα Τροίας.

981

δέ. τῶν γὰρ ὁμμάτων στερηθεὶς διὰ τὴν Ἑλένης κακηγορίαν, οὐκ ἠγνόησεν, ὥσπερ Ὅμηρος, ἀλλ' ἄτε μουσικὸς ὢν ἔγνω τὴν αἰτίαν καὶ ποιεῖ εὐθύς. Οὐκ κτλ. καὶ ποιήσας δὴ πᾶσαν τὴν καλουμένην παλινωδίαν παραγοῖμα ἀνέβλεψεν. — V. 1. οὐκ ἔστ', DN οὐκέτ'. — λόγος libri, vulgo ὁ λόγος. Hunc v. afferunt Athen. XI 505 B. Maxim. Tyr. XXVII init. Dionys. Hal. Ep. I ad Ammaeum c. 3. Philostr. vit. Apoll. VI 11 p. 246 ubi ἔστιν et ὁ λόγος legitur, denique Cic. ad Att. IX 12, ubi οὗτος om. — V. 2. Ἄ οὐδὲ βας, Ἰ κυσὶν, Ν εὐσεάμοις, Σ εὐσέλμοις. — ναυσὶν Naeke, libri νηυσὶν. — εὐσέλμοις, Rossbach εὐσέλμοισιν. — V. 3. ἴκεο, Γ ἴκον ex corr. — Hi tres versus legebantur in exordio carminis nobilissimi, quod vulgo Παλινωδία vocabatur: sed consentaneum est, nonnulla praegressa esse. Poeta videtur orsus esse: *dicunt Helenam amore Alexandri captam Troiamque abductam esse*: haec retractaturus subiecit οὐκ ἔστ' ἔτμος λόγος οὗτος. Deinde Stesichorus spreta pervagata fama narravit Troes Helenaē tantum imaginem secum abduxisse, vid. Aristid. II 72: ἀλλ' ὄντως ὥσπερ εἰδωλον δητορικῆς ἀπειληφῶς ἐπὶ τούτῳ σπουδάξεν, αὐτῆς δ' οὐδ' ἀπτεσθαι, ὥσπερ οἱ Στησίχορον Τρῶες, οἱ τὸ τῆς Ἑλένης εἰδωλον ἔχοντες ὡς αὐτήν, unde versus Stesichoreum finxit Tzetzes Lycophr. 113 (id quod etiam Geel recte vidit): λέγουσιν γὰρ ὅτι διερχομένη Ἀλεξάνδρῳ δι' Αἰγύπτου ὁ Πρωτεύς Ἑλένην ἀφελόμενος εἰδωλον Ἑλένης αὐτῷ δέδωκε καὶ οὕτως ἐπλευσεν ἐς Τροίαν, ὡς φησὶ Στησίχορος. Τρῶες (Par. C Vit. 1 Ciz. add. γὰρ) οὐ τὸτ' ἴσαν (sic Par. C Vit. 1 et Ciz., ἴσαν Par. D, ἔσαν vulgo) Ἑλένης εἰδωλον ἔχοντες. eadem repetit in Homericis p. 7 ed. Morelli. Aristide gravior auctor Plato Rep. IX 586 C: Ὡσπερ τὸ τῆς Ἑλένης εἰδωλον ὑπὸ τῶν ἐν Τροίᾳ Στησίχορός φησὶ γενέσθαι περιμάχητον ἀγνοία τοῦ ἀληθοῦς. Adde Dio Chrys. Or. XI 182: Καὶ τὸν μὲν Στησίχορον ἐν τῇ ὕστερον φῶδῃ λέγειν, ὅτι τὸ παρᾶπαν οὐδὲ πλεύσειεν ἢ Ἑλένην οὐδαμόσε, ἄλλοι δὲ τινες, ὡς ἀρπασθεῖη μὲν Ἑλένη ὑπὸ Ἀλεξάνδρον, οὐδὲρο δὲ παρ' ἡμᾶς εἰς Αἰγύπτου ἀφίκετο. Sed quomodo poeta novam hanc fabulam exornaverit, incompertum; vera Helena ubi terrarum fuerit, dum Graeci et Troiani propter simulacrum per decem annos pugnant, nescimus: neque enim fide dignus Schol. Aristid. III 150: εἰς Στησίχορον αἰνύττεται λέγει γὰρ ἐκείνος, ὅτι ἐλθὼν ὁ Ἀλέξανδρος ἐπὶ ταύτης τῆς νήσου τῆς Φάρον ἀφηρέσθη παρὰ τοῦ Πρωτέως τὴν Ἑλένην καὶ εἰδωλον αὐτῆς ἐδέξατο (sic BC, similia AC); eadem refert Eudocia 35 et 329. Aristides autem nihil aliud dixit I 212 nisi: ἀλλ' ὥσπερ τῶν ποιητῶν φασὶ τινες τὸν Ἀλεξάνδρον τῆς Ἑλένης τὸ εἰδωλον λαβεῖν, αὐτὴν δὲ οὐ δυνηθῆναι. Facile apparet ea, quae schol. Arist. refert, adversa fronte pugnare cum Stesichori versibus. Poeta, postquam Helenae memoriam a gravissimis probris liberavit, videtur Castoris et Pollucis pacem imploravisse; hinc Horat. Epod. 17, 42: *Infamis Helenae Castor offensus vicem, Fraterque magni Castoris, victi prece Adempta vati reddidere lumina*. Helenae igitur fratres ferebantur poenas a poeta repetivisse, qui cum Castorum iram placavisset, visum recuperaverit. Fortasse ex Palinodia praeterea depromptum fr. 46 ut conieci. Ipse poeta utrum in hoc carmine oculorum aegritudinis meminerit necne, in medio relinquendum. Memorant grave hoc discrimen antiquissimi testes Plato et Isocrates. Postea res, quo magis mira videretur, fabulis exornata, vid. Pausan. III 19, 11: ὃν δὲ οἶδα λέγοντας Κροτωνιάτας περὶ Ἑλένης λόγον, ὁμολογοῦντας δὲ σφισὶ καὶ Ἱμεραίους,

XI. ΝΟΣΤΟΙ.

983

33. [34.]

Pausan. X 26, 1: Ὁσαύτως δὲ καὶ Ἀριστομάχην ἐποίησεν ἐν Νόστοις (Στησίχορος) θυγατέρα μὲν Πριάμου, Κριτολάου δὲ γυναῖκα εἶναι τοῦ Ἰκετιόου. Cf. de Νόστοις Tzetz. Posthomer. 750 et Phalar. Epist. 9.

XII. ΟΡΕΣΤΕΙΑ.

34. [38.]

Gramm. Bekk. An. II 783, 14: Στησίχορος δὲ ἐν δευτέρῳ Ὀρεστείας τὸν Παλαμήδην λέγει εὐρηκέναι (τὰ στοιχεῖα). Cf. ib. 786, 11 et Cram. An. Ox. IV 318, 19.

ἐπιμνησθήσομαι καὶ τοῦδε· ἔστιν ἐν τῷ Εὐξείνῳ νήσῳ κατὰ τοῦ Ἰστρου τὰς ἐκβολὰς Ἀχιλλέως ἱερά. ὄνομα μὲν τῇ νήσῳ Λευκή, περίπλους δ' αὐτῇ σταδίων εἴκοσι, . . . ἐς ταύτην πρώτος ἐσπλεύσαι λέγεται Κροτωνιάτης Λεώνυμος· πολέμου γὰρ Κροτωνιάταις συνεστηκότος πρὸς τοὺς ἐν Ἰταλίᾳ Λοκροῦς, τῶν Λοκρῶν κατὰ οἰκειότητα πρὸς Ὀποντιῶνους Αἰάντα τὸν Οἰλέως ἐς τὰς μάχας ἐπικαλουμένων, ὁ Λεώνυμος Κροτωνιάταις στρατηγῶν ἐπήει τοῖς ἐναντιοῖς κατὰ τοῦτο, ἢ προτετάχθαι σφίσι τὸν Αἰάντα ἤκουε. τιρώσκειται δὴ τὸ στέγνον καὶ (ἐκαμνε γὰρ ὑπὸ τοῦ τραύματος) ἀφίκετο ἐς Δελφούς· ἐλθόντα δὲ ἡ Πυθία Λεώνυμον ἀπέστειλεν ἐς νήσον τὴν Λευκὴν, ἐνταῦθα εἰποῦσα αὐτῷ φανήσεσθαι τὸν Αἰάντα καὶ ἀνέσεσθαι τὸ τραῦμα· χρόνον δέ, ὡς ὑγιάνας ἐπανήλθεν ἐν τῆς Λευκῆς, ἰδεῖν μὲν ἔφασκεν Ἀχιλλεῖα, ἰδεῖν δὲ τὸν Οἰλέως καὶ τὸν Τελαμώνος Αἰάντα, συνεῖναι δὲ καὶ Πάτροκλόν σφισι καὶ Ἀντίλοχον· Ἑλένην δὲ Ἀχιλλεῖ μὲν συνοικεῖν, προστάξαι δέ οἱ πλευσάντι ἐς Ἰμέραν πρὸς Στησίχορον ἀγγέλλειν, ὡς ἡ διαφθορὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἐξ Ἑλένης γένοιτο αὐτῷ μηνύματος· Στησίχορος μὲν ἐπὶ τούτῳ τὴν παλινοφθίαν ἐποίησεν (de Leonymo Crotoniata vid. Meineke Poet. com. II 1228 seqq.). Cum Pausaniae hac narratione inprimis conferas Conon. ap. Phot. Bibl. p. 133 et Hermian ad Plat. Phaedr. 99 et 102. Abusus his Holm Hist. Sic. I 166 incredibilia de Stesichoreo Helenae carmine commentus est. — Multi praeterea Palinodiam Stesichori, quam proverbii loco adhibere solebant, respiciunt, velut Aristid. I 430. II 364 et Schol. Aristid. III 183. Bachmann Anecd. I 327, 1. Boissonade An. Nov. 297. Dio Chrys. Or. II p. 22. Eudoc. 385. Eustath. 849, 47. Et. M. 648, 40. Galen. XI p. 195. Himer. Or. XXII 5. Horat. Epod. 17, 42 ibique Schol. Adde Schol. Cruq. ad Od. I 16. Irenaeus adv. Haer. I 22. Origen. (Hippolyt.) adv. Haer. VI 19. Liban. Epist. 841. Lucian. Ver. Hist. II 15. pro imagin. 15. Muratori Anecd. 314. Ovid. Art. Am. III 49. Phot. Bibl. 437 A. Plato Epist. III 320 A. Suidas v. Στησίχορος. Tertullian. de anim. c. 46. — De Stesichori Palinodia dixerunt Welcker Opusc. I 208 seqq., G. Hermann in praef. edit. Helenae Euripideae, Fritzsche ad Aristoph. Thesmophor. v. 946, Geel in Museo Rhenano VI p. 1 (anni 1839), Bakhuizen van den Brink in Symbolis Batavorum litterariis V p. 119 seqq., de Duhn de Menelai itinere Aegyptio p. 36 seq., quae singulatim examinare non est huius loci.

XII. Orestia. Confer Athen. XII 513 A: Πολλὰ δὲ τῶν Ξάνθου παραπεποίηκεν ὁ Στησίχορος, ὥσπερ καὶ τὴν Ὀρεστείαν καλουμένην.

* 35. [96.]

⋮ ⋮ ⋮ - (⋮ ⋮ - - ⋮ ⋮ ⋮) ⋮ ⋮ -

- ⋮ ⋮ ⋮ - ⋮ ⋮ - - ⋮ ⋮ - - ⋮ ⋮ ⋮ - ⋮ ⋮ -

Μοῦσα, σὺ μὲν μετ' ἔμοῦ

κλείουσα θεῶν τε γάμους ἀνδρῶν τε δαΐτας καὶ θαλίαι
μακάρων.

* 36. [75.]

984

. . . ⋮ ⋮ - ⋮ ⋮ - ⋮ ⋮ - -

* * * Ὅταν ἦρος ὥρα κελαδῆ χελιδῶν.

Fr. 35. Aristoph. Pac. v. 775: Μοῦσα, σὺ μὲν πολέμους ἀπωσαμένη μετ' ἔμοῦ | τοῦ φίλον χόρευσον | κλείουσα θεῶν τε γάμους ἀνδρῶν τε δαΐτας | καὶ θαλίαι μακάρων· σοὶ γὰρ τάδ' ἐξ ἀρχῆς μέλει. ubi Schol.: Μοῦσα σὺ μὲν πολέμου] τὸ χ πρὸς τὴν ἀλλαγὴν τοῦ μέτρον· αὕτη δὲ πλοκή ἐστὶ καὶ ἔλαθεν· σφόδρα δὲ γλαφυρὸν εἴρηται, καὶ ἐστὶ Στησιχόρειος (Ald. στησιχόρειον). Scholion graviter vitiatum, cum librarius adnotationes margini adscriptas et dispersas temere conglutinavisset. Pro πλοκή hic et infra v. 800 scribendum παραπλοκή, quo vocabulo utuntur rhetores, si pedestri orationi poetae verba inseruntur et accommodantur, vid. Hermog. περὶ ἰδεῶν II p. 362 seq. Sp. Ad eundem modum hic comicus poeta Stesichori versibus utitur, itaque legendum αὕτη δὲ πλοκή ἐστὶ Στησιχόρειος. Sed Stesichori locus cum fuerit nobilis, nullo pacto καὶ ἔλαθεν dici potuit: possis ad ἀλλαγὴν μέτρον referre, nam Aristophanes numeros immutavit, cum encomiologico genere ithyphallicum copulans, sed qui Stesichoreos modos tenebat, id facile animadverterit: itaque corrigo: τὸ X (haec nota non apta, erat opinor *Diple*) πρὸς τὴν ἀλλαγὴν τοῦ μέτρον· σφόδρα δὲ γλαφυρὸν ἐστὶ καὶ ἐνήσται Φαλλικόν. Contra nota X convenit v. 777 ubi schol.: Κλείουσα] ὅτι σύνηθες ἦν τοῖς παλαιοῖς ἄδειν θεῶν τε καὶ ἠρώων γάμους. σημειοῦται δὲ ταῦτα ὁ Μόχθος πρὸς τοὺς ἀθετοῦντας τὴν ἐν Ὀδυσσεΐα Ἀρεῶς καὶ Ἀφροδίτης μοιχείαν. quamquam haec adnotatio Apionis Stesichoreo commentario convenientior, quam Aristophaneo. — V. 1. Μοῦσα etiam fr. 44 legitur, rectene an secus incertum, equidem neque Μῶσα neque Μοῖσα restituere ausim, sed deinde ἐμεῦ scribendum. Et in primo quidem versu Aristophanis tantum Musae invocatio- nem congruere cum Stesichoreo carmine existimo (Hartung Stesichoro etiam verba πολέμους ἀπωσαμένη tribuit), at v. 777 cum dimidio v. 778 integer petitus ex Stesichoro videtur. Est autem haud dubie ipsum hoc exordium Orestiae, sive prima stropha, cui plane respondet fr. 34, cf. etiam fr. 35.

Fr. 36. Schol. Aristoph. Pac. v. 800: ὅταν ἦρινά μὲν φωνῆ χελιδῶν ἐξομένη κελαδῆ]: Καὶ αὕτη πλοκή (scr. παραπλοκή) Στησιχόρειος· φησὶ γὰρ οὕτως ὅταν κτλ. Haud dubie est ex eodem Orestiae exordio, ubi poeta cum Musam invocat, commode mentionem facere potuit verni temporis. cf. etiam fr. 37. Fortasse versus tribus logaoedicis colis constabat ad hunc modum:

⋮ ⋮ ⋮ - ⋮ ⋮ - - ⋮ ⋮ ⋮ - ⋮ ⋮ - ⋮ ⋮ ⋮ - ⋮ ⋮ -

quemadmodum etiam Aristophanes in eodem Pacis cantico v. 785 item tria cola logaoedica coniunxit: μήθ' ὑπάκουε μήτ' ἔλθης συνερίθως αὐτοῖς, ἀλλὰ νόμιζε πάντας. Olim ὅταν ἦρος ὥραία κελαδῆ χελιδῶν proposui.

37. [39.]

Τοιάδε χορή Χαρίτων δαμώματα καλλικόμων
 ὕμνεϊν Φρύγιον μέλος ἐξευρόντας ἀβροῶς ἤρος ἐπερχομένου.

38.

985

Philodemus *περὶ εὐσεβείας* p. 24 (Vol. Herc. Coll. nov. II 52):
 Στη(σίχορο)ς δ' ἐν Ὀρεστεί(α κατ)ακολουθήσας (Ἡσιώ)δῳ τὴν Ἀγα-
 μέ(μνονος Ἰφιγένειαν εἶ)ναι τὴν Ἐκάτην νῦν (ὀνομαζ)ομένην, (καὶ
 περὶ . . . αἰαν τὸν τά(φο)ν εἶ)ναι). Nauck occupavit Ἡσιόδῳ, quod
 restitui, (in charta est ΤΩ,) vid. Pausan. I 43, 1: *Λέγουσι δὲ*
εἶναι καὶ Ἰφιγενείας ἠροῶν, ἀποθανεῖν γὰρ καὶ ταύτην ἐν Μεγά-
ροις· ἐγὼ δὲ ἤκουσα μὲν καὶ ἄλλον ἐς Ἰφιγένειαν λόγον ὑπὸ Ἀρ-
κάδων λεγόμενον, οἷδα δὲ Ἡσιόδον ποιήσαντα ἐν καταλόγῳ γυναικῶν
Ἰφιγένειαν οὐκ ἀποθανεῖν, γνώμη δὲ Ἀρτέμιδος Ἐκάτην εἶναι. 986
 Novissima supplevit Sauppe (Philol. XXI 131), sed et ipsa resti-
 tutio verborum incerta, nam in charta est *ALIANPHTA . . NE*,
 neque verisimile est Stesichorum, qui Hesiodum secutus Iphige-
 niam in dearum numerum retulit, eius sepulcrum commemora-
 visse. Adde, quod etiam apud Hermionenses Iphigenia divinis
 colebatur honoribus, vid. Paus. II 35, 1: *καὶ Ἀρτέμιδος ἐπέκκλησιν*
Ἰφιγενείας ἐστὶν ἱερὸν. Signum Iphigeniae in Dianae templo, quod
 Aeginiae fuit, memorat idem VII 26, 5. Ceterum quod hic Iphi-
 genia Agamemnonis filia dicitur, supra in Helena fr. 27 Thesei,
 haec diversorum carminum discrepantia nullam habet offensionem:
 ac fortasse adiecit hoc pervagatam famam secutus Philodemus,
 vel quem ille solet describere, Apollodorus in libris *περὶ θεῶν*.

39. [40.]

Schol. Eurip. Orest. 46: *Φανερόν ὅτι ἐν Ἀργεὶ ἡ σκηνὴ τοῦ*
δράματος ὑπόκειται· Ὅμηρος δὲ ἐν Μυκῆναις φησὶν εἶναι τὰ βασιλεια
τοῦ Ἀγαμέμνονος· Στησίχορος δὲ καὶ Σιμωνίδης ἐν Λακεδαιμονίᾳ.

40. [41.]

Schol. Eurip. Orest. 268: *Στησιχόρῳ* (B, ceteri *Στησίχορος*)
ἐπόμενος (Εὐριπίδης) τόξα φησὶν αὐτὸν (τὸν Ὀρέστην) εἰληφέναι
παρὰ Ἀπόλλωνος.

Fr. 37. Schol. Arist. Pac. v. 797: *Ἔστι δὲ παρὰ τὰ Στησιχόρου*
ἐκ τῆς Ὀρεστείας· Τοιάδε κτλ. — V. 2. ἐξευρόντας ἀβροῶς Kleine,
 vulgo *ἐξευρόντα ἀβροῶς*. Est autem haec antistropha prima, Aristo-
 phanis parodia est: *Τοιάδε χορή Χαρίτων δαμώματα καλλικόμων, | τὸν*
σοφὸν ποιητὴν | ὕμνεϊν ὅταν ἠρινά μιν φωνῆ χειδῶν | ἐξομένη (scr.
 ἠδομένη) *κτελαδῆ.*

XV. ΕΞ ΑΔΗΛΩΝ ΕΙΔΩΝ.

45. [78.]

Δεῦρ' ἄγε Καλλιόπεια λίγεια.

46.

988

Μέτειμι δ' ἔφ' ἕτερον προοίμιον.

47.

Μάτας εἰπών.

48. [71.]

Αὐτόν σε Πυλαμάχε προῶτον.

ἐρῶντα αὐτῆς ἄρματι εἰς Κόρινθον ἐξορμησαί παρ' αὐτήν· ὅ τε τύραννος κτείννας ἀμφοτέρους ἄρματι ἀποπέμπει τὰ σώματα, μεταγνοὺς δ' ἀνακαλεῖ καὶ θάπτει. At Paus. VII 5, 13 ad Ionicam Samon refert: Σαμίους δὲ κατὰ τὴν ὁδὸν τὴν ἐς τὸ Ἡραῖον τὸ Ῥαδίνης καὶ Λεοντίχου μνημᾶ ἐστὶ, καὶ τοῖς ὑπὸ ἔρωτος ἀνωμένοις εὐχεσθαι καθέστηκεν ἰοῦσιν ἐπὶ τὸ μνημα. — V. 1. Μοῦσα non ausus sum mutare, vid. fr. 35. — λίγει', codd. λιγεία, sed cf. Lehrs Quaest. Ep. 169. — ἐρατωνόμου scripsi, legebatur ἐρατῶν ὕμνου, quamquam possunt etiam alia tentari, velut Ἐρατοῖ, νόμου, et νόμου iam Heyne proposuit. Meineke scripsit Ἐρατώ, νόμου, Ahrens ἀοιδᾶς ἐρατωνόμου et deinde Ἐρατώ, φεγγομένη λύρα.

Fr. 45. Eustath. II, 10, 1: Οὐ μόνον γὰρ Ἡσίοδος ἐκ τῆς τῶν Μουσῶν ἐπικλήσεως ἄρχεται. . . . Στησίχορος δὲ τὸ κύριον ἐκφανεῖ ἐν τῷ Δεῦρ' κτλ. Fortasse exordium Ἰλίου πέριδος.

Fr. 46. Aristid. II 572: Μέτειμι δ' ἔφ' ἕτερον προοίμιον κατὰ Στησίχορον· σκιαμαχεῖν μὲν οὐκ ἔστιν οἷον πῶς οἶδ' ὅτι δεῖ· πρὸς οὓς γὰρ εἰρήσεται τὰ λεγόμενα, οὐκ ἤκουσιν, ὥστε συμβαίνει ἅμα μὲν σχεδὸν ὥσπερ ἂν εἰς μάτην γίνεσθαι τοὺς λόγους, ἅμα δ' εἶναι σαφέστατον, ὡς ὀρθῶς καὶ προσηκόντως εἰρήσονται. αὐτόθεν γὰρ που φ. νερόν, ἵτι οὐ τὸ ἡμέτερον αἴτιον οὔτε νῦν οἷτε ἄλλοτε πάποτε σὺν θεοῖς εἰπεῖν, ἀλλ' ἢ τούτων περὶ πάντα συνήθης ἄσθμια. ubi ex Stesichoro etiam εἰς μάτην γίνεσθαι τοὺς λόγους petitum videtur, cf. fr. 47. Fortasse haec duo fragmenta *Palinodiae* adscribenda, in quo carmine poetam se simul ab aemulorum criminationibus defendisse non est improbable.

Fr. 47. Zonar. 1338: Μάτην, ἀντὶ τοῦ ματαίως ἀπὸ τοῦ θηλυκοῦ εἰς ἐπίρημα· Στησίχορος· μάτας εἰπών. Adde Catal. cod. Nan. 490. Et. Flor. Miller Misc. 212 μάτας εἶπεν, unde Nauck εἰπών Stesichoro abiudicat. *Lyrici* poetae hand dubie est, quod exhibet Hesych.: Ἄτας κελαδεῖν· ματαία εἶπεῖν ἢ ἤχεῖν: quam glossam referunt ad Eurip. Troad. 120, mihi Euripides haec eadem ex antiquo poeta videtur ascivisse.

Fr. 48. Athen. IV 154 F: Ὅποτε δὲ παροξύνεται, τὸ μάχεσθαι ῥῆμα περιέχει· ὡς ἐν τῷ πυγμαχος, ναυμάχος· Αὐτόν κτλ. παρὰ Στησίχορον. ubi πυλαμάχε AB, πυλομάχε P, πυγμαίχε VL. Schol. II, ε 31:

49. [84.]

— 1 0 — — 1 0 0 — 0 — —

Κοιλωνύχων ἵππων πρότανις, Ποσειδάν.

50. [68.]

• . . . 0 0 — 0 — 0

1 0 0 — 0 0 — 1 0 — —

1 0 0 — 0 0 — 0 0 — 0 0 —

. . . . Μάλα τοι μελιστᾶν

παιγμοσύνας τε φιλεῖ μολπᾶς τ' Ἀπόλλων·

κάδεα δὲ στοναχᾶς τ' Αἴδας ἔλαχεν.

51. [79.]

989

0 0 1 0 0 — 0 0 1 0 0 — 0 — 0

— 1

Ἄτελέστατα γὰρ καὶ ἀμάχανα τοὺς θανόντας
κλαίειν.

52. [80.]

0 1 0 — — 1 0 — 0 1 0 — — 1 0 0

Θανόντος ἀνδρὸς πᾶς' ἀπόλλυται ποτ' ἀνθρώπων χάρις.

53. [77.]

0 0 1 0 0 — 0 0 1 0

Ῥαδινοὺς δ' ἐπέπεμπον ἄκοντας.

Ἄρεως δὲ τοῖς τείχεσι προσπελάζειν, καὶ ἔστιν ἐπίθετον (τειχεσιπλήτα) ἀνάλογον τῷ παρὰ Στησιχόρῳ πνλεμάχῳ, unde πνλαιμάχε possis conicere. cf. Hesych.: Πνλαιμα[ρ]χος· πολέμαρχος καὶ ὄνομα κύριον.

Fr. 49. Schol. II. § 507: Στησιχόροσ κοιλωνύχων ἵππων πρότανιν τὸν Ποσειδῶνά φησιν.

Fr. 50. Plut. de EI ap. Delph. c. 21: Καὶ πρότερος ἔτι τούτου ὁ Στησιχόροσ. Μάλα κτλ. — V. 1. μελιστᾶν scripsi, nisi malis μελιτᾶν, qua forma bucolici poetae utuntur, legebatur μάλιστα. — V. 2. τε φιλεῖ scripsi, vulgo φιλεῖ, Schneidewin φιλεῖ. — V. 3. κάδεα Schneidewin, vulgo κήδεα. Respicit Stesichorus tibicinum certamina Delphis instituta, sed haud ita multo post abrogata.

Fr. 51. Stob. Floril. CXXIV 15. Στησιχόρου. — V. 1. ἀτελέστατα, B ἀτέλεστα. Ahrens ἀτέλεστά τε scripsit. — καὶ om. Trinc. — ἀμάχανα Schneidewin, vulgo ἀμήχανα.

Fr. 52. Stob. Floril. CXXVI 5. Στησιχόρου· Θανόντος ἀνδρὸς πᾶς' ὄλυτ' ἀνθρ. χ., ita vulgo, et sic Apostol. VIII 83 d, contra cod. Vind. marg. Gesn. Θαν. ἀνθρ. πᾶσα πολιά ποτ' ἀ. χ. hinc olim correxi πᾶς' ἀπολείπεται ἀν. χ., nunc Kleinium secutus sum, et iam Scaliger coniecit θανόντος ἀνδρὸς πᾶς' ἀπόλλυται χάρις, Hartungo placuit πᾶς' ἀπόλλυτ' ἐν ἀνθρώπων χάρις.

Fr. 53. Schol. Ap. Rh. III 106: Ῥαδινης, τρυφερᾶς. . . Στησιχόροσ ἐπὶ τοῦ εὐτόνου· Ῥαδινοὺς κτλ. cod. P' ἔπεμπον.

54. [4.]

Schol. Apoll. Rhod. I 230: Ὁ γὰρ Μινύας πολλὰς εἶχε θυγατέρας· καὶ γὰρ ὁ Ἰάσων Ἀλκιμέδης ἐστὶ τῆς Κλυμένης τῆς Μινύου θυγατρὸς, Στησίχορος δὲ Ἐτεοκλυμένης φησὶν, Φερεκύδης δὲ Ἀλκιμέδης τῆς Φυλάκου.

55.

Schol. Eurip. Rhes. 5: Ὅτι οἱ ἀρχαῖοι εἰς τρεῖς φυλακὰς νέμουσι τὴν νύκτα . . . Στησίχορον δὲ ὁ Σιμωνίδης πεντεφύλακον φησὶν ὑποτίθεσθαι τὴν νύκτα. Ita correxi, similiterque Vater, vulgo Στησίχορος et πάντα φύλ... (sed Ἀ στησιχρ. δὲ ὁ σιμωνίδης πενταφυλ.), ut Simonides in carmine aliquo Stesichori sententiam retulerit. Sed fortasse rectius Cobet: Στησίχορον δὲ καὶ Σιμωνίδην correxit, ut φησί ad grammaticum pertineat, quem scholiasta in epitomen redegit. Dindorfio φασὶν placet.

56. [61.]

Aristot. Hist. An. V 9: Πάντων δὲ σπανιώτατον ἰδεῖν ἀλκνύνα ἐστὶ· σχεδὸν γὰρ περὶ πλειάδος δύσιν καὶ τροπὰς ὁρᾶται μόνον, καὶ ἐν τοῖς ὑφόροις πρῶτον ὅσον περιπταμένη περὶ τὸ πλοῖον ἀφανίζεται εὐθύς· διὸ καὶ Στησίχορος τοῦτον τὸν τρόπον ἐμνήσθη περὶ 990 αὐτῆς.

57. [62.]

Athen. XII 512 F: Τοῦτον οὖν (τὸν Ἡρακλέα) φησὶν (Μεγακλείδης) οἱ νέοι ποιηταὶ κατασκευάζουσιν ἐν ληστοῦ σχήματι μόνον περιπορευόμενον, ξύλον ἔχοντα καὶ λεοντῆν καὶ τόξα· καὶ ταῦτα πλάσαι πρῶτον Στησίχορον τὸν Ἱμεραῖον· καὶ Ξάνθος δ' ὁ μελοποιός, πρεσβύτερος ὢν Στησιχόρου, ὡς καὶ αὐτὸς ὁ Στησίχορος μαρτυρεῖ, ὡς φησὶν ὁ Μεγακλείδης, οὐ ταύτην αὐτῷ περιτίθησι τὴν στολήν, ἀλλὰ τὴν Ὀμηρικὴν. Πολλὰ δὲ τῶν Ξάνθου παραπεποίηκεν ὁ Στησίχορος, ὡς περὶ καὶ τὴν Ὀρεστείαν καλουμένην. Cf. Eust. 1279, 8.

58. [63.]

Pausan. IX 11, 1: Ἐπιδεικνύουσι δὲ (οἱ Θηβαῖοι) Ἡρακλέους τῶν παίδων τῶν ἐκ Μεγάρων μνήμα, οὐδέν τι ὁμοίως τὰ ἐς τὸν θάνατον λέγοντες ἢ Στησίχορος ὁ Ἱμεραῖος καὶ Πανύασις ἐν τοῖς ἔπεσιν ἐποίησαν.

59. [64.]

Plutarch. de Herod. malign. c. 14: Καὶ τοι τῶν παλαιῶν καὶ λογίων ἀνδρῶν οὐχ Ὅμηρος, οὐχ Ἡσίοδος, οὐχ Ἀρχίλοχος, οὐ Πεί-

σανδρος, οὐδ' Στησίχορος, οὐκ Ἀλκμάν, οὐ Πίνδαρος Αἰγυπτίου ἔσχον λόγον Ἡρακλείους ἢ Φοίνικος, ἀλλ' ἓνα τοῦτον ἴσασι πάντες Ἡρακλέα τὸν Βοιωτίον ὁμοῦ καὶ Ἀργεῖον.

60. [69.]

Et. M. 772, 49: Τυφωεύς· Ἡσίοδος αὐτὸν Γῆς γενεαλογεῖ, Στησίχορος δέ, Ἡρας μόνης κατὰ μνησικακίαν Διὸς τεκούσης αὐτόν.
Cf. Eudoc. 406.

61. [73.]

Apollodor. III 10, 3: Κυνόροτου δὲ Περιήρης, ὃς γαμεῖ Γοργοφόνην τὴν Περσείως, καθάπερ Στησίχορός φησι, καὶ τίκει Τυνδάρεων, Ἰάριον, Ἀφαρέα, Λεύκιππον. Cf. Tzetz. ad Lycophr. 511.

62. [76.]

Schol. Apoll. Rhod. IV 1310: Πρῶτος Στησίχορος ἔφη σὺν ὄπλοις ἐκ τῆς τοῦ Διὸς κεφαλῆς ἀναπηδῆσαι τὴν Ἀθηνᾶν.

63. [51.]

Aelian. Var. H. X 18 postquam famam de *Daphnide* exposuit: ἐκ δὲ τούτου τὰ βουκολικὰ μέλη πρῶτον ἤσθη, καὶ εἶχεν ὑπόθεσιν τὸ πάθος, τὸ κατὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ· καὶ Στησίχορόν γε τὸν Ἱμεραῖον τῆς τοιαύτης μελοποιίας ἀπάρξασθαι. Ex his coniciamus iam Stesichorum Daphnidis fortunam carmine aliquo persecutum esse, et Welcker quidem existimat Aelianum Hist. Anim. XI 13 secundum Stesichorum haec exposuisse.

64. [94.]

991

Strabo I 42: Ἡσίοδος δ' ἐν καταλόγῳ φησί· Καὶ κούρην Ἀράβοιο, τὸν Ἐρμῶν ἀκάνητα γείνατο καὶ Θρονίη κούρη Βήλοιο ἄνακτος. οὕτω δὲ καὶ Στησίχορος λέγει.

65. [57.]

Vibius Seq. de Flumin. p. 11 ed. Oberl.: „Himera oppido Thermitanorum dedit nomen Himerae. Hoc flumen in duas findi partes ait Stesichorus, unam in Tyrrhenum mare, alteram in Libycum decurrere.“ Stesichorum patriam urbem laudibus persecutum esse indicat Himer. Or. XXIX, qui locus sic videtur redintegrandus: (Κοσμεῖ ὁ μὲν Ἀνακρέων τὴν Τ)ῆτων πόλιν τοῖς μέλεσι κἀκείθεν ἄγει τοὺς ἔρωτας, κοσμεῖ δὲ καὶ Σιμωνίδη καὶ Βακχυλίδη ἢ πόλις ἐσπούδασται· τὴν δὲ ΧΙ(ον Ἱμέραν) δὲ ἀλ(?) . . . ον καὶ λόγοις κοσμεῖ Στησίχορος.

66. [59.]

Aelian. Hist. Anim. XVII 37: Ἀλοῶντες (ἀμῶντες verissime Reiske, ac Tzetzes quoque θεριστὰς dicit) ἄνθρωποι τοῦ ἡλίου καταφλέγοντος δίψῃ πιεζόμενοι τὸν ἀριθμὸν ἑκκαίδεκα ἕνα ἑαυτῶν ἀπέστειλαν ἐκ πηγῆς γεινιώσης κομίσει ὕδωρ. οὐκοῦν ὁ ἀπίων τὸ μὲν δρέπανον τὸ ἀμητικὸν διὰ χειρὸς εἶχε, τὸ δὲ ἀρυστικὸν ἀγγεῖον κατὰ τοῦ ὤμου ἔφερεν· ἐλθὼν δὲ καταλαμβάνει ἀετὸν ὑπὸ τινος ὄψεως ἐγκρατῶς τε καὶ εὐλαβῶς περιπλακέντος ἀποπνιγόμενον ἤδη. Ἔτυχε δὲ ἄρα καταπατὰς μὲν ἐπ' αὐτὸν ὁ ἀετός, οὐ μὴν κρείττων γενόμενος οὐδὲ τῆς ἐπιβουλῆς ἐγκρατῆς ἐγένετο, οὐδὲ τοῦτο δὴ τὸ Ὀμηρικὸν τοῖς ἑαυτοῦ τέκνοις τὴν δαῖτα ἐκόμισεν, ἀλλὰ ταῖς ἐκείνου σπείραις περιπεσῶν ἔρμασιν ἔμελλεν οὐ μὰ Δί' ἀπολεῖν, ἀλλ' ἀπολεισθαι. Εἰδὼς οὖν ὁ γεωργὸς ἢ ἀκούων, τὸν μὲν εἶναι Διὸς ἀγγελον καὶ ὑπέρητην, εἰδὼς γε μὴν κακὸν θηρίον τὸν ὄφιν, τῷ δρεπάνῳ τῷ προειρημένῳ διακόπτει τὸν θῆρα, καὶ μέντοι καὶ τῶν ἀφύκτων ἐκείνων εἰργαῶν καὶ δεσμῶν τὸν ἀετὸν ἀπολύει. Ὀδοῦ μέντοι πάρεργον τῷ ἀνδρὶ ταῦτα καὶ δὴ διεπέπρακτο, ἀρυσάμενος δὲ τὸ ὕδωρ ἦκε καὶ πρὸς τὸν οἶνον κεράσας ὠρεξε πᾶσιν, οἱ δὲ ἄρα ἐξέπιον καὶ ἀμυσί καὶ πολλὰς ἐπὶ τῷ ἀρίστῳ· ἔμελλε δὲ καὶ αὐτὸς ἐπ' ἐκείνοις πίεσθαι· ἔτυχε γὰρ ὑπέρητης κατ' ἐκείνῳ πως τοῦ καιροῦ, ἀλλ' οὐ συμπίτης ὦν. Ἐπεὶ δὲ τοῖς χεῖλεσι τὴν κύλικα προσῆγε, ὁ σωθεὶς ἀετὸς ζωάγρια ἐκτίνων οἱ καὶ κατὰ τύχην ἀγαθὴν ἐκείνου ἔτι διατρίβων περὶ τὸν χῶρον, ἐμπίπτει τῇ κύλικι καὶ ἐκταράττει αὐτὴν καὶ ἐκχεῖ τὸ ποτόν. Ὁ δὲ ἠγανάκτησε, καὶ γὰρ ἔτυχε διψῶν, καὶ λέγει· εἶτα μέντοι σὺ μὲν ἐκείνος ὦν (καὶ γὰρ καὶ τὸν ὄφιν ἐγνώρισε) τοιαύτας ἀποδίδως τοῖς σωτήρσι τὰς χάριτας; ἀλλὰ πῶς ἔτι ταῦτα καλὰ; πῶς δ' ἂν καὶ ἄλλος σπουδὴν καταθέσθαι θελήσειεν εἰς τινὰ αἰδοῖ Διὸς χαρίτων ἐφόρου τε καὶ ἐπόπτου; καὶ τῷ μὲν ταῦτα εἴρητο καὶ ἐφρῦγετο· ὄρα δὲ ἐπιστραφεὶς τοὺς πτόντας ἀσπαίροντάς τε καὶ ἀποθνήσκοντάς. Ἦν δὲ ἄρα, ὡς συμβάλλειν, ἐμμηκῶς εἰς τὴν πηγὴν ὁ ὄφις καὶ κεράσας αὐτὴν τῷ ἴφ. Ὁ μὲν ἀετὸς τῷ σώσαντι ἀμοιβὴν τῆς ἰσοτίμου σωτηρίας ἀπέδωκε τὸν μισθόν. Λέγει δὲ Κράτης ὁ Περγαμηνὸς ὑπὲρ τούτων καὶ τὸν Στησίχορον ἄδειν ἔν τιμι ποιήματι οὐκ ἐκφοιτήσαντί που εἰς πολ- 992 λούς, σεμνόν τε καὶ ἀρχαῖον, ὡς γε κρίνειν ἐμέ, τὸν μάρτυρα εἰσάγων. Cf. etiam Tzetz. Chil. IV 302. Welckero, cui ea, quae de Stesichoro fabulae auctore prodidit Crates vel Aelianus, ficta esse videntur, equidem non suffragor.

67. [13.]

Argum. Hesiod. Scut. Herc.: ὡσαύτως δὲ καὶ Στησίχορός φησιν

Ἡσιόδου εἶναι τὸ ποίημα (*Scutum*). Fort. in *Cycno* Stesichorus memoravit.

68. [17.]

Pausan. IX 2, 3: Στησίχορος δὲ ὁ Ἱμεραῖος ἔγραψεν ἐλάφου περιβαλεῖν δέρμα Ἀκταίωι τὴν θεόν, παρασκευάζουσάν οἱ τὸν ἐκ τῶν κυνῶν θάνατον, ἵνα δὴ μὴ γυναιῖκα Σεμέλην λάβοι. Fabulam hanc peculiari carmine, quod Ἀκταίων vel Ἀκταιωνίς inscriptum, poeta persecutus videtur; cf. fr. Adespot. 39 et quae ibi adnotavi.

69. [29.]

Tzetz. ad Lycophr. 266: Στησίχορος γὰρ καὶ Εὐφορίων καὶ Ἀλέξανδρος ὁ Αἰτωλὸς ποιητὴς φασὶ τὸν Ἐκτορα υἱὸν εἶναι Ἀπόλλωνος. Eadem Schol. Lycophr. a Bachmanno et nuper a Kinkelio editus et Schol. Hom. II. ω 259.

70. [22.]

Plutarch. de Sollert. Anim. c. 36: Ἡ δὲ Ὀδυσσεύως ἀσπίς ὅτι μὲν ἐπίσημον εἶχε δελφίνα καὶ Στησίχορος ἰστόρηκεν. Cf. Tzetz. ad Lycophr. 658: Δελφινόσημον. Στησίχορός φησιν Ὀδυσσεῖα ἐπὶ τῆς ἀσπίδος φέρειν δελφῖνος τύπον καὶ Εὐφορίων ὁμοίως τούτῳ συμφθέργεται, quae descripta sunt ex vet. schol. nuper edito. Pertinet fort. ad Ἰλίου πέρσιν.

71.

Philodem. de Mus. col. XX, ubi dicit improbable esse a Thaletā et Terpandro Lacedaemoniorum dissidia composita esse: τοὺς ἐπὶ τῶν ἀγῶνων ἔ(τ)ερπεν ὁ Τέρ(παν)δρος· τοὺς δὲ Λάκωνας ἀ(π)ειθεῖν προα(ι)ρουμένους (τῶ) μαντεῖω κα(ι) (λ)όγῳ δ' ἴσω(ς) προαχθέν(τ)α(ς) ἀποτεθεῖσθαι τὴν στάσιν· ἀλλὰ μὴν καὶ τὸ μὲν κα(τὰ) Στησίχορ(ο)ν οὐκ ἀκρι(βῶς) ἰστο(ρεῖ)τ(αι), τ(ὸ) δὲ Π(ι)νδ(ά)ρειον, εἰ τῆς διχ(ο)νοῖας ἔπεισεν, οὐκ οἶδαμεν. Stesichori memoria utrum ad Thaletam solum, an simul ad Terpandrum pertineat, incertum. Cf. quae dixi ad Pindari fr. 268.

72. [25.]

Schol. II. ψ 92: Διώνυσος Ἡφαιστον γενόμενον ἐν Νάξῳ μιᾷ τῶν Κυκλάδων ξενίσας ἔλαβε παρ' αὐτοῦ δῶρον χρύσειον ἀμφορέα· διωχθεὶς δὲ ὕστερον ὑπὸ Λυκούργου καὶ καταφυγὼν εἰς θάλασσαν φιλοφρόνως αὐτὸν ὑποδεξαμένης Θέτιδος ἔδωκεν αὐτῇ τὸν Ἡφαιστότευκτον ἀμφορέα· ἣ δὲ τῶ παιδί ἔχαρίσατο, ὅπως μετὰ θάνατον ἐν αὐτῶ αὐτοῦ ἀποτεθῆ τὰ ὀστέα. Ἱστορεῖ Στησίχορος.

73. [53.]

993

Plin. Hist. Nat. II 12, 54: „Misera hominum mente . . . in defectibus scelera aut mortem aliquam siderum pavente, quo in metu fuisse Stesichori et Pindari vatum sublimia ora palam est deliquio solis.“ Adde Plutarch. de fac. in orbe lunae c. 19: εἰ δὲ μὴ, Θεῶν ἡμῖν οὗτος τὸν Μίμνερον ἐπάξει καὶ τὸν Κυδλιαν καὶ τὸν Ἀρχίλοχον, πρὸς δὲ τούτοις Στησίχορον καὶ τὸν Πίνδαρον ἐν ταῖς ἐκλείψεσιν ὀλοφυρομένους τὸν φανερώτατον κλεπτόμενον καὶ μέσῳ ἄματι νύκτα γινομένην καὶ τὴν ἀκτῖνα τοῦ ἡλίου σκότους ἀτραπὸν φάσκοντας. Ex Stesichoro fort. sunt verba μέσῳ ἄματι νύκτα γινομένην, quamquam etiam ad Cydiam referri possunt.

74.

Etymol. Vindob. cod. CLVIII: "Αἴος· ὄνομα παρὰ Στησίχορον. Fuit fortasse nomen canis (*Mutus*).

75. [92.]

Ptolem. Hephaest. c. 120: Περὶ δὲ τῶν παρὰ Στησίχορον ζητουμένων ἀκεσταλίων ὀρνίθων. ubi Roulez ἀκκύνων ὀρν. tentavit.

76.

Cram. An. Ox. I 205, 11: Ἰάπτω, παρὰ τὸ ἵπτω, ἐξ οὗ καὶ τό Μεγα δ' ἦψαο λαὸν Ἀχαιῶν. Ἀνίψαλον παιῖδα ἔφη ὁ Στησίχορος. Cf. ib. 369, 19: ὡς δὲ παρὰ τὸ ἕξω ἕξαλος, ἕξалу αἰγός, κονίσω κονίσαλος, οὕτω καὶ ἦψω ἦψαλος, ἀφ' οὗ παρὰ Στησίχορον ἀνίψαλον παιῖδα τὸν ἀβλαβῆ. quod testimonium satis tuetur scripturam ἀνίψαλον, quod alias ἀνίψαλλον vel ἀνίψανον scribitur, vid. Etym. M. p. 110, 46: Ἀνίψαλλον (VbD ἀνίψανον, quemadmodum etiam Hesychius) τὸν ἀβλαβῆ . . . ἀδιάφθορον, οἱ δὲ ἡλικίας τάξιν.

77. [83.]

Athen. V 180 E: Καλεῖ δὲ Στησίχορος μὲν τὴν Μοῦσαν ἀρχεσίμολπον. Cf. Eust. 1480, 22.

78.

Etym. Gud. 89, 31: Ἀτερπνος· οὕτως ὁ ἄγρπνος παρὰ Ῥηγίνοις, ὡς καὶ παρὰ Ἰβύκῳ καὶ Στησίχορον. Cf. Cram. An. Par. IV 61, 22. Etym. M. 163, 8 not.

79. [93].

Hesych.: Βρυαλίται· πολεμικοί, ὀρχησταὶ μὲν αἰδοίπου· Ἴβυκος καὶ Στησίχορος. ubi cod. ὄρχηται μὲν. O. Müller (Dor. II 342) βρυαλλίται scribit, Hermann coni.: Βρυαλίται· πολεμικοὶ ὀρχησταί· Βρυαλίται μενέδουποι. Ἴβυκος κτλ., similiter Haupt: Βρυαλλίται μενέδουποι· πολεμικοὶ ὀρχησταί: ut ipsa sive Ibyci sive Stesichori verba sint servata, sed μενέδουποι, ut ingeniose Hermann divinavit, tum demum recte se habet, si non saltatores, sed per translationem bellatores dicuntur. Ego tentavi: Βρυαλικταὶ· πολεμικοὶ, ὀρχησταὶ ἔνοπλοι, ὡς Ἴβυκος καὶ Στησίχορος, cum antea πολεμικοὶ ὀρχησταὶ μετὰ προσώπου (προσωπείου) coniecissem, Hartung πελεμικτοί, ὀρχησταὶ μετὰ δούπου. Alia molitur Schmidt, qui cum proxima glossa (βρυανίων, μετεωριζόμενος καὶ κορωνιῶν) coniunxit in hunc modum: Βρυαλικταί· πολιτικοὶ (haud dubie πολεμικοὶ scribere voluit) ὀρχησταὶ μὲν αἰδοίπου Ἴβυκος, καὶ Στησίχορος βρυαλιχίζων, μετεωριζόμενος καὶ κορωνιῶν, rursus autem 994 haec perverse scripta esse existimat pro Βρυλλικταί et βρυλλιχίζων.

80. [87.]

Hesych.: Ναυκληρώσιμοι στέγαι· τὰ πανδοκεῖα, ἐπεὶ ἔνιοι ἐμπορεῖα λέγουσιν· ὡς καὶ Στησίχορος ἐμπορικὸν οἶκον φησίν.

81.

Schol. ad Dionys. Thrac. in Bekk. An. II 945, 25: Οἶον ἔνδοθεν, ἔξοθεν παρὰ Στησιχόρω, πρόσσοθεν παρ' Ὀμήρω.

82. [65.]

Etym. M. p. 100, 47: Σφῆλλον γὰρ τὸ ἰσχυρόν· Στησίχορος ἐρίσφηλον ἔφη τὸν Ἡρακλέα, ἴσον τῷ ἐρισθενεῖ (Va ὃ σημαίνει τὸ ἰσχυρόν παρὰ Στησιχόρω). Cf. Et. Gud. 53, 12.

83. [67.]

Et. M. 427, 48: Στησίχορος δὲ Τάρταρον ἠλίβατον τὸν βαθὺν λέγει. Eadem Hesych. v. ἠλίβατον. Phot. 66, 15. Schol. Lucian. pro merc. cond. 10. Schol. Victor. ad Arist. Av. 1739.

84. [23.]

Schol. Il. ο 333: Τὸν Ὀϊλέα Ζηνόδοτος ἐπόμενος Ἡσιόδω καὶ Στησιχόρω χωρὶς τοῦ ὀνομάζει Ἰλέα. Eust. 277, 2: Τὸ δὲ Ὀϊλέως φιλωτέον κατὰ τὴν ἄρχουσαν, ὡς ἐν μέρος λόγου κατὰ τὸν Ὀμηρον·

Ἡσίοδος δέ, φασί, καὶ Στησίχορος διχῶς αὐτὸ προάγει. οὐ γὰρ μόνον τρισυλλάβως Ὀϊλεύς, ἀλλὰ καὶ δισυλλάβως Ἴλεύς. Cf. idem 1018, 58.

85. [96.]

Schol. Hom. II. φ 575: Ἐπεὶ κεν ὑλαγμὸν ἀκούσῃ· Ἀρίσταρχος φησί τινὰς γράφειν κυνυλαγμὸν. οὕτω καὶ Ζηνόδοτος· καὶ Στησίχορος δὲ ἔοικεν οὕτως ἀνεγνωκέναι, φησὶ γοῦν ἀπειρεσίοιο κυνυλαγμοῖο. Eust. 1251, 61: ἀπειρεσίου κυνυλαγμοῦ. Fortasse ἀπειρεσίῳ κυνυλαγμῶ scribendum, quod videtur poeta in Geryoneide dixisse. Apud Homerum autem κυνυλαγμὸς dudum oportebat restitui, nisi grammatici nostri optimas quasque lectiones fastidiose spernerent.

86. [91.]

Eust. 524, 28: Καὶ γὰρ λεύκιππος λέγεται παρὰ Στησιχόρῳ ἐπιθετικῶς. Cf. Ibyc. fr. 16 v. 1.

87. [85.]

Choerob. I 82 (Bekk. An. III 1397): Μεσόννυξ· μεσόννυχος, εἰς τῶν ἐπτὰ πλανητῶν παρὰ τοῖς Πυθαγορεῖοις ὀνομάζεται· μέμνηται Στησίχορος. si recte se habet poetae nomen, quamquam Stesichori auctoritas fortasse tantum ad ipsum vocabulum testificandum adhibita fuit. Repetit Choerob. 83: μεσόννυξ, μεσόννυχος, εἰς τῶν πλανητῶν.

88. [86.]

995

Schol. Apoll. Rhod. IV 973: Ὀρείχαλκος εἶδος χαλκοῦ . . . μνημονεύει καὶ Στησίχορος καὶ Βακχυλίδης.

89. [88.]

Phot. 412, 21: Πέποσχα, Δωριέων τινὲς τοῦτω κέχρηται, ὧν καὶ Στησίχορός ἐστιν.

90. [70.]

Strabo VIII 356: Στησίχορον δὲ καλεῖν πόλιν τὴν χώραν Πίσαν λεγομένην, ὡς ὁ ποιητὴς τὴν Λέσβον Μάκαρος πόλιν.

91. [90.]

Schol. Arist. Av. 1302: Πηνέλοψ νήτη μὲν ἐστὶν ὅμοιον, περιστερᾶς δὲ μέγεθος· μέμνηται δὲ αὐτοῦ Στησίχορος καὶ Ἴβνκος.

92.

Cram. An. Ox. I 192, 1: Ὁ γοῦν Στησίχορος φησὶ ποταύδη, ὃ λέγει ὁ ποιητῆς προσήδα.

93. [82.]

Eust. 772, 3: Ἡ δὲ παροιμία τοὺς φθονεροὺς καὶ ψογεροὺς τελχῖνας, ὡς ἐκ τῶν εἰρημένων, καλεῖ. Στησίχορος δέ, φασί, τὰς κῆρας καὶ τὰς σκοτώσεις τελχῖνας προσηγόρευσε. Quae Eustath. illo loco copiose de Telehinibus exponit, ex Aristophane Byzantio et Suetonio petita sunt, cf. Miller Misc. 417, ubi pro Παρμενίδης δ' ἐκ τῶν Ἀκταίωνος κυνῶν γενέσθαι μεταμορφωθέντων ὑπὸ Διὸς εἰς ἀνθρώπους, non cum Nauckio Ἐπιμενίδης, sed Ἀρμενίδας scribendum, quemadmodum apud Photium et Suidam v. Μακάρων νῆσοι eadem nominum permutatioprehenditur.

94. [89.]

Schol. Pind. Ol. IX 128: Χάρμα, νῦν ἀντὶ τοῦ χαρά. Ὅμηρος δὲ ἐπὶ τῆς μάχης οἱ δὲ περὶ Ἴβνκον καὶ Στησίχορον χάρμην τὴν ἐπιδορατίδα φασίν.

95. [81.]

Eust. Od. p. 1441, 16: Στησίχορός δέ, ὑπερθυμέστατον ἀνδρῶν.

Paeonem Stesichori commemorat Athen. VI 250 B. De *Hymno in Minervam*, quem nonnulli Stesichoro tribuunt, vid. ad Lamprocl. fr. 1. Minervae quidem natales poeta videtur in carmine aliquo celebravisse, vid. fr. 62 (ad idem carmen possis etiam fr. 60 referre), quapropter fortasse nonnulli etiam illud carmen, quod Lamproclis nomen prae se ferebat, Stesichoro vindicaverunt. — De *Elegiis* similibusque carminibus, quae Stesichoro tribuuntur in epistolis Phalarideis 19 seqq., nihil addam, cum omnia haec commenticia esse satis constet. — Miller Misc. 283 οἶον λύσω, λυσιζωνος, λυσιπνοος, Στησίχορος grammaticus non utitur Stesichori auctoritate ad illustrandum vocabulum λυσιπνοος (quod potuit sane Stesichorus adhibere, quemadmodum usus est Pindarus), sed nomen Στησιχόρον eodem modo fictum esse tradit, quo λυσιπνοος. — Stesichori nomen saepius ex errore ortum, veluti in Append. Phot. 676, 7 scribitur Στησίχορος pro Φιλόχορος, et in Et. M. 465, 33 V male Στησίχορος ἐν τῷ περὶ τελετῶν pro Στησίμβροτος. Sed fortasse alibi Stesichori potius nomen oblitteratum, velut ap. Schol.

Apoll. Rhod. I 1304: *Στησίμβροτος δέ (φησιν), ὅτι διαφορὰν ἔσχον (οἱ Βορεάδαι) πρὸς τὸν Ἡρακλέα περὶ τῶν δεδομένων δῶρων ὑπὸ Ἰάσονος τοῖς ἀριστεύουσιν.* Poterat hoc Stesichorus in ἄθλοις ἐπὶ Πελίᾳ commemorare. — Porro fortasse ap. Phot. et Suidam v. *Τυφλότερος σπάλακος* (cf. Paroemiogr. I 309) . . . τοῦτο τὸ ζῶον οὐκ ἔχει ὀφθαλμούς· φησὶ δ' αὐτὸ *Στησίμβροτος* ὑπὸ τῆς Γῆς τυ-996 φλωθῆναι, διὰ τὸ φθειρεῖν τοὺς καρπούς· scribendum *Στησίχορος*. — Quod est ap. Arist. Rhet. II 21: *ἀρμόττει δ' ἐν τοῖς τοιοῦτοις καὶ τὰ Λακωνικὰ ἀποφθέγματα καὶ τὰ αἰνιγματώδη, οἷον εἴ τις λέγοι, ὅπερ Στησίχορος ἐν Λοκροῖς εἶπεν, ὅτι οὐ δεῖ ὕβριστὰς εἶναι, ὅπως μὴ οἱ τέττιγες χαμόθεν ἄδωσιν.* aperte *apophthegma* est, quod magis etiam confirmat Aristot. Rhet. III 11 ubi hoc dictum repetit. (Cf. etiam Demetr. de elocut. 99 et 234 et Rhett. Gr. ed. Walz VII 1145.) Secus tamen videtur Hartungo, qui et haec et quae in Aristot. Rhet. (vid. infra) leguntur, ex carminibus petita censet, et verbis ἐν *Λοκροῖς* ipsam carminis inscriptionem significari existimat. — Item carminum reliquiis eximendum est, quod adhibet Aristot. Rhet. II 20: *λόγος δέ, οἷος ὁ Στησιχόρου περὶ Φάλαριν καὶ Αἰσώπου περὶ τοῦ δημαγωγοῦ. Στησίχορος μὲν γὰρ ἐλομένων στρατηγὸν αὐτοκράτορα τῶν Ἱμεραίων Φάλαριν καὶ μελλόντων φυλακὴν διδόναι τοῦ σώματος τᾶλλα διαλεχθεὶς εἶπεν αὐτοῖς λόγον, ὡς ἵππος κατεῖχε λειμῶνα μόνος· ἐλθόντος δὲ ἐλάφου καὶ διαφθειρόντος τὴν νομὴν, βουλόμενος τιμωρῆσασθαι τὸν ἔλαφον, ἠρώτα τὸν ἄνθρωπον, εἰ δύναιτο μετ' αὐτοῦ κολάσαι τὸν ἔλαφον. ὁ δὲ ἔφησεν, ἐὰν λάβῃ χαλινόν, καὶ αὐτὸς ἀναβῆ ἔπ' αὐτὸν ἔχων ἀκόντια· συνομολογήσαντος δὲ καὶ ἀναβάντος, ἀντὶ τοῦ τιμωρῆσασθαι αὐτὸς ἐδούλευσεν ἤδη τῷ ἀνθρώπῳ· οὕτω δὲ καὶ ὑμεῖς, ἔφη, ὁρᾶτε, μὴ τοὺς πολεμίους βουλόμενοι τιμωρῆσασθαι ταῦτ' ἀπάθητε τῷ ἵππῳ· τὸν μὲν γὰρ χαλινὸν ἔχετε ἤδη, ἐλόμενοι στρατηγὸν αὐτοκράτορα· ἐὰν δὲ φυλακὴν δῶτε καὶ ἀναβῆναι ἐάσητε, δουλεύσετε ἤδη Φαλάριδι.* Similia refert Conon Narr. XLII; cf. etiam Rhett. Walz. I 424. Narratiunculæ huius primus ut videtur auctor Philistus in libris *Σικελικῶν*, vid. Theo Progymn. p. 66 Speng.: *μύθου δὲ ὁποῖός ἐστι παρὰ Ἡροδότῳ τοῦ ἀύλητοῦ, καὶ παρὰ Φιλίστῳ τοῦ ἵππου καὶ τῶν ἐν ἐκατέρῳ ἐν τῇ πρώτῃ καὶ ἐν τῇ δευτέρῃ, qui locus manifestum vitium contraxit, conieci τοῦ ἵππου καὶ τῶν (Ἱμεραίων παρ')* ἐκατέρῳ, sed verisimilius bina exempla ex Philisto allata esse, qui fabulam de Himeræis et equo libro I, apologum τῶν † ἐνεκατέρων libro II inseruit. Philisto usus est non solum Aristoteles, sed etiam Cato in Originibus l. III, vid. fr. ap. Festum p. 182: *Equos respondit, orcus (s. aurcas) mihi inde, tibi cape*

flagellum. Postea fabellam more suo adornavit Babrius, vid. paraphrasin, quam ex cod. Bodl. edidit Knoell *Diar. Gymn. Austr.* 1876 p. 164. — Quod Epiphan. *adv. Haeret.* XXXI, 4 Gnosticorum commenta exagitans dicit φασίν οἱ περὶ Ἡσίοδου καὶ Ὀρφεία καὶ Στησίχορον γεγενῆσθαι Οὐρανόν τε καὶ Τάρταρον, Κρόνον τε καὶ Ῥέαν, Δία τε καὶ Ἥραν, καὶ Ἀπόλλωνα, Ποσειδῶνά τε καὶ Πλούτωνα καὶ μυρίους λοιπὸν τοὺς παρ' αὐτοῖς ὀνομαζομένους, episcopus doctrinae ostentandae causa Hesiodo adiecit Stesichorum, quemadmodum supra Gnosticorum de triginta Aeonibus placita τραγωδίας vocat, ἦν ἔαν τις συγκρίνων τῇ παρὰ Ἡσιόδου καὶ Στησίχου καὶ τοῖς ἄλλοις ποιηταῖς τῶν Ἑλλήνων παραθῆται, εὗροι ἂν ἐκ παραλλήλου τὰ αὐτὰ ὄντα.

I B Y C U S.

1. [1.]*)

⊥ ⊥ ⊥ — ⊥ ⊥ ⊥ — ⊥ —

⊥ ⊥ ⊥ — ⊥ ⊥ ⊥ — ⊥ —

⊥ ⊥ ⊥ — ⊥ ⊥ ⊥ — ⊥ —

⊥ ⊥ ⊥ — ⊥ ⊥ ⊥ — — — ⊥ ⊥

5 ⊥ ⊥ ⊥ — ⊥ ⊥ ⊥ — ⊥ ⊥ ⊥ — ⊥ ⊥

⊥ ⊥ ⊥ — ⊥ ⊥ ⊥ — ⊥ ⊥ ⊥ — ⊥ ⊥

⊥ ⊥ ⊥ — ⊥ ⊥ ⊥ — ⊥ — ⊥ ⊥ ⊥ — ⊥ ⊥ — ⊥ —

⊥ ⊥ ⊥ — ⊥ ⊥ ⊥ —

— ⊥ ⊥ ⊥ — ⊥ ⊥ ⊥ — ⊥ ⊥ ⊥ — ⊥ ⊥ ⊥ — ⊥ ⊥ ⊥ —

10 ⊥ ⊥ ⊥ — ⊥ ⊥ ⊥ — ⊥ —

Ἦρι μὲν αἶ τε Κνδώνιαι

μηλίδες ἀρδόμεναι ῥοῶν

ἐκ ποταμῶν, ἵνα παρθένων

κῆπος ἀκήρατος, αἶ τ' οἴνανθίδες

5 *αὐξόμεναι σκιεροῖσιν ὑφ' ἔρνεσιν*

οἴναρείοις θαλέθοισιν· ἐμοὶ δ' ἔρος

οὐδεμίαν κατάκοιτος ὄραν, ἄθ' ὑπὸ στεροπαῆς φλέγων

Θρηῆκιος βορέας,

Ibycus. De Ibyci carminibus vid. Hermann in Iahnii Annal. IX 371 seqq. et Welcker Opusc. I 226. — Fr. 1. Athen. XIII 601 B: Καὶ ὁ Πηγήνιος δὲ Ἰβυκος βοᾷ καὶ κέκραγεν· Ἦρι κτλ. — V. 1. ἦρι μὲν αἶ τε, Hartung ἦρι νένευκε. — V. 2. μηλίδες, A μολίδες, Ursin. μαλίδες. — ῥοῶν VL, ῥοῶν AP. — V. 3. παρθένων, Boissonade Παρθένων. — V. 4. κῆπος, Naeke κᾶπος. — οἴνανθίδες, B οἴνανθίδος. — V. 5. ὑφ' ἔρνεσιν, Stephanus ὑπ' ἔρνεσιν. — V. 6. θαλέθοισιν AB, θαλέθουσιν PVL. — ἔρος A, ἔρας PVL. — V. 7. κατάκοιτος VL, κατάητος ABP. — ἄθ' Iacobs, itaque olim Hermann, qui post τις, libri τε. — V. 8. Θρηῆκιος Fiorillo, θρηῆκιος AB, θρηῆκίσιος PVL.

*) Numeri adiecti sunt editionis Schneidewinianae.

5. [4.]

┌ 〇 〇 _ _ _ 〇 〇 _ 〇 〇

* * * * *

┌ 〇 〇 _ _ _ 〇 〇 _ 〇 〇

┌ 〇 〇 _ 〇 〇 _ _ ┌ 〇 〇 _ 〇 〇 _ 〇 〇 _ 〇

Εὐρύαλε, γλανκέων Χαρίτων θάλος,

* * * * *

καλλικόμων μελέδημα, σὲ μὲν Κύπρις

ἄ τ' ἀγανοβλέφαρος Πειθῶ ῥοδέοισιν ἐν ἄνθεσι θρέψαν.

6. [7.]

┌ 〇 〇 _ 〇 〇 _ 〇 〇 _ 〇

┌ 〇 〇 _ 〇 〇 _ 〇 〇 _ 〇

Μύρτα τε καὶ ἴα καὶ ἐλίχρυσος,

μαῖλά τε καὶ ῥόδα καὶ τέρεινα δάφνα.

7. [8.]

1000

┌ 〇 〇 _ 〇 〇 _ 〇 〇 _ 〇 〇 _

Τᾶμος ἄϋπνος κλυτὸς ὄρθρος ἐγείρησιν ἀηδόνας.

Fr. 5. Athen. XIII 564 F: Ὁ δὲ τοῦ Κυθηρίου Φιλοξένου Κύκλωφ ἐρῶν τῆς Γαλατείας καὶ ἐπαιῶν αὐτῆς τὸ κάλλος, προμαντευόμενος τὴν τύφλωσιν, πάντα μᾶλλον αὐτῆς ἐπαιεῖ ἢ τῶν ὀφθαλμῶν μνημονεύει λέγων ὧδε· Ὁ καλλιπρόσωπε, χρυσεοβόστρυχε Γαλάτεια, χαριτόφωνε κάλλος ἐρώτων. Τυφλὸς ὁ ἐπαινος καὶ κατ' οὐδὲν ὅμοιος τῷ Ἴβυκειῷ ἐκείνῳ· Εὐρύαλε κτλ. Cf. Eustath. p. 1558, 17. — V. 1. γλανκέων, Iacobs γλυνκέων, Schneidewin γλυνκεῶν, Hecker γλυνκερόν. — θάλος ABC, θάλλος PVL, θάλαμος Eust. Deinde conī. Bothe καλλίκομων μελέδημα, Iacobs καλλικόμων μελέδημ' Ἐρώτων, Boissonade μελέδημα νεανίδων probante Schoemanno, Hartung Εὐρύαλε, γλανκόφθαλμον θάλος, ὦ Χαρίτων καλλικόμων μελέδημα, Hecker καλλικόμων Μουσῶν μελέδημα, sed potius post hunc versum alius excidit, quod vel metrum arguit, velut:

Εὐρύαλε, γλανκέων Χαρίτων φάος,
Ἀδνλόγων Μοισᾶν θάλος, Ὠραῖν.

— V. 3. B πειθωδωρέοισιν. — ἐν om. C Eust.

Fr. 6. Athen. XV 681 A: Καὶ Ἴβυκος (μνημονεύει τοῦ ἐλιχρῶσου). Μύρτα τε καὶ ἴα κτλ. — V. 2. τέρεινα Canter, vulgo τέρινα.

Fr. 7. Herodian. περὶ σχήμ. 60, 24: τὸ δὲ (σχῆμα) Ἴβυκειον καὶ λέξεως καὶ συντάξεώς ἐστιν, γίνεται δὲ ἐν τοῖς ὑποτακτικοῖς τρίτοις προσώποις τῶν δημάτων κατὰ πρόσθεσιν τῆς σι συλλαβῆς. . . καλεῖται δὲ Ἴβυκειον, οὐχ ὅτι Ἴβυκος πρῶτος ἐχρήσατο· δέδεικται (scr. λέλεκται) γὰρ καὶ παρ' Ὀμήρῳ πρότερον· ἀλλ' ἐπεὶ πολὺ καὶ κατακορὲς παρ' αὐτῷ. Καὶ γὰρ γλανκόπιδα . . . καὶ δι' ἑτέρων· Τᾶμος (A ταμός) κτλ. ἀντὶ τοῦ ἐγείρη. — Τᾶμος haud dubie vitium contraxit, sed incertum utrum ἄμος sive ὀπᾶμος (vit. Arat. 568), an τᾶμός δ' ὄκ' sit scribendum, nam non solum ipsa sententia arguit hypotacticum esse incisum, sed etiam ἐγείρησιν (ita enim scribendum, iota furtivo detracto, vid. ad fr. 9) manifesto coniunctivus est modus sive praesen-

8. [13.]

Τοῦ μὲν πετάλοισιν ἐπ' ἀκροτάτοις ξανθοῖσι ποικίλαι πανέλοπες, αἰολόδειροι λαθιπορφυρίδες, καὶ ἀκνόνες τανυσίπτεροι.

9. [15.]

-- 1 0 0 -- 1
 0 0 1 0 0 -- 1 0 0 -- 1 0 0 -- 0 0 --

tis sive aoristi, non indicativus; cf. quae infra ad fr. 9 dixi: neque vero rhetor iste, qui Herodiani nomen prae se fert, coniunctivum revera testificatur, cum scripsit ἀντὶ τοῦ ἐγείρω, nam hoc dicit Ibycum ἐγείρωσι dixisse adiecta σι clausula pro ἐγείρω, illum autem coniunctivum indicativi vice fungī, quemadmodum schol. II. E 5 legitur παμφαίνησι ἢ διπλῆ ὅτι ἀντὶ τοῦ παμφαίνη· πλεονάζει δὲ Ἴβυκος τῷ τοιοῦτῳ. — ἄπνος tueor, quamvis speciose Schneidewin ἄπνους correxerit, probante Vatero ad Eurip. Rhes. p. 211, qui interpretatur lusciniās longi somni non indigentes, cf. Hesiodi fr. 208; at ἄπνον ἐγείρειν a lyrici carminis gravitate abhorret, neque enim verisimile Ibycum comicorum more lusisse. Ὀρθρος, qui avium cantum excitat, vigiliis vel lusciniās superat, itaque ἄπνος recte dicitur; idem κλυτὸς i. e. clarus, perpetuo ut videtur ornatur epitheto, quod respiciunt Plutarch. Symp. Quaest. VII 3, 5, Et. M. 410, 53, Schol. Hom. Od. ι 364. Schneidewin praeterea coniecit hoc loco lectum olim esse non ἄπνος, sed ἄτερπνος, vid. fr. 51, sed nimis est obscura illius vocabuli origo. — ἀηδόνας, Α ἀειδονάς.

Fr. 8. Athen. IX 388 D: Πορφύρις· Καλλιμάχος ἐν τῷ περὶ ὀρνίθων διεσῆναι φησὶν πορφυρίωνα πορφυρίδος, ἰδίᾳ ἐκότερον καταριθμούμενος· τὴν τροφήν τε λαμβάνειν τὸν πορφυρίωνα ἐν σκότῳ καταδύμενον, ἵνα μὴ τις αὐτὸν θεάσῃται· ἐχθραίνει γὰρ τοὺς προσιόντας αὐτοῦ τῇ τροφῇ· τῆς δὲ πορφυρίδος καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ὀρνίσι μνημονεύει· Ἴβυκος δὲ τινὰς λαθιπορφυρίδας (sic Schweighaeuser, libri λαθιπόρφυρας) ὀνομάζει διὰ τούτων. τοῦ μὲν π. ἐπ' ἄ. (P ἐπακροτάτοις) ξανθοῖσι (B ξανθαίαι) αδοιπορφυρίδες (sic ABP, nisi quod B ἄδ.) καὶ ἄλ. τ. Recte videtur Schweighaeuser λαθιπορφυρίδες restituisse, nam secundum Callimachum videtur Ibycus hoc nomine eam avem dixisse, quae alias πορφυρίων vocabatur. Schneidewin, cum olim coniecisset πανέλοπες παμποικίλοι αἰολόδειροι ἀκνόνες θ' ἄλιπορφυρίδες τε τανύπτεροι, postea probavit Hermanni conī.: ξανθαὶ ποικίλαι αἰολόδειροι πανέλοπες θ' ἄλιπορφυρίδες τε καὶ ἀκνόνες τανυσίπτεροι. Conieci ξὺν ἀκανθίσι ποικίλαις (vel ξὺν ἀκανθίδι ποικίλῃ) πανέλοπές τ' αἰολόδειροι λαθιπορφυρίδες τε καὶ ἀκνόνες τανυσίπτεροι. Quamquam fort. aliud quid latet, nescioque an Hesychii et Photii glossa Ξανθοῖσιν ὀρνέοις huc pertineat. Hartung: Τοῦ μὲν πετάλοισιν ἐπ' ἀκροτάτοις | σὺν ξανθοῖσιν ποικιλίδες | πανέλοπες καὶ αἰολόδειροι λαθιπορφυρίδες | ἀκνόνες τανυσίπτεροι. — Denique huc spectat Schol. Arist. Av. 1302: ὁ πηνέλωφ νήτη μὲν ἐστὶν ὅμοιον, περιστερᾶς δὲ μέγεθος· μέμνηται δὲ αὐτοῦ Στησίχορος καὶ Ἴβυκος. ut coniciat aliquis haec ex ambiguo carmine petita esse, sed pertinent ut videtur ad carmen in Gorgiam (fr. 30).

Fr. 9. Herodian. περὶ σχημ. 60, 31: Καλεῖται δὲ Ἴβυκειον, οὐχ ὅτι Ἴβυκος πρῶτος ἐχρήσατο, . . . ἀλλ' ἐπεὶ πολὺ καὶ κατακορῆς παρ' αὐτῷ· καὶ γὰρ Γλανκώπιδα κτλ. — καὶ γὰρ, quod grammatici est, poetae tribuit Schneidewin, quem certe κατὰ γὰρ Ibyco reddere decebat. At

Γλανκώπιδα Κασσάνδραν,

1001

ἔρασιπλόκαμον κούραν Πριάμον φᾶμις ἔχησι βροτῶν.

grammaticus non integrum adscripsit poetae locum, sed quemadmodum ex Homero adhibet λαμπρὸν παμφαίνῃσι λελουμένος Ὀκεανοῖο omissis quae praecedunt ἀστέρ' ὀπωρινῶ ἐναλίγιον, ὅστε μάλιστα, ita hic nonnulla praetermisit, velut εἴτ' ἔτνυ' εἴτε μάταν γλανκώπιδα Κασσάνδραν ἐρικ. π. φᾶμις ἔχησι βροτῶν: nam ἔχησι haud dubie subiunctivus est. Grammatici vulgo ad σχῆμα Ἰβύκειον referunt eos locos ubi coniunctivus praesentis temporis in locum indicativi successisse videbatur: nam λάβῃσι, τάμῃσ', alia id. genus (i. e. ἀόθυπότακτα) ubique coniunctivorum vicibus fungi non fugit veteres magistros. De hac modorum permutatione, quam Ibycus frequentavisse, sed passim iam Homerus admisisse videbatur, Heraclides aliquanto prudentius disputavit, qui Ibycum secundum Rheginorum sermonem τὰ τρίτα τῶν ὀριστικῶν verborum et quae in ἔω cadunt et quae barytona dicuntur per ἦσι extulisse auctor est, velut φίλησι, νόησι, item λέγησι, φέρῃσι (vid. Eustath. Od. 1576, 56 seq.). Itaque secundum Heraclidem etiam Homericum παμφαίνῃσι indicativus est: quem poetam cum dixit semel (ἄπαξ) usum esse hac Rheginorum proprietate, tamen alia quoque exempla videtur attulisse, velut ἦσι, quod videtur ad Od. θ 163 referendum, poteratque inprimis loco gravissimo Od. τ 111 seq. uti. Ibycus igitur in verbis, quorum stirps vocali ē terminatur, antiquam declinationis consuetudinem secutus integram servare solitus est indicativi clausulam φίλησι, νόησι, ac fortasse passim etiam verba, quae vulgo barytona sunt, ad eundem modum conformavit, certe θάλλησι apud Bacchyl. fr. 27, 2 nihil habet offensionis, siquidem θαλπέω grammatici testificantur, sed ἐγείρησι et ἔχησι coniunctivi sunt, item λέγησι et φέρῃσι, quos indicativos esse perperam existimavit Heraclides. Iota furtivum, quod vulgo his formis addi solet, detrahendum: nam principales sunt formae ἔχητι, ἐγείρητι, unde molliores ἔχησι, ἐγείρησι descendunt: atque vetera Ibyci carminum apographa videntur iota littera caruisse, si Heraclidi fides habenda est: nam quod in Et. M. 650, 7 sive Herodianus sive alius quis praecipit in Homero παμφαίνῃσι scribendum esse, et deinde Rheginis tribuitur φιληῖσι, νοῆσι, certum est, breviatorem indiligenter de Heraclidis placitis exposuisse. Quae apud Homerum leguntur eiusmodi formae ad coniunctivum omnes sunt referendae, quamquam Bekker Homer. Blätter I 218 seq. passim indicativum agnoscit et σχῆμα Ἰβύκειον sibiprehendere videtur, velut Il. ε 5 παμφαίνῃσι vel παμφαίνῃσι, et ὅπως ἐθέλησι vel ἐθέλῃσι Od. α 349. ζ 189 indicativos esse censet, at in Iliadis versu εὔτε pro ὅστε corripo, ut et sententiae institutae et sermonis legi satisfiat. In Odysseae versibus ὅπως ἐθέλησι coniunctivus non est propterea removendus, quoniam alibi ὅπως ἐθέλεις, ὅτι μάλιστα' ἐθέλεις, ὃν ἐθέλει legitur: quod si omnia haec ad eandem normam forent exigenda, potius illis locis ἐθέλῃς et ἐθέλῃ scribendum: ut ἐθέλεις, ἐθέλει veteris scripturae reliquiae sint, velut apud Herodotum I 216 vulgo legitur τῆς γὰρ ἐπιθυμῆσαι γυναικός, sed duo libri verissime ἐπιθυμήσῃ. Ab Homero igitur istae indicativi formae alienae. Alexandrinos poetas magis credibile est hunc errorem commisisse, sed apud Bionem I 93 recte Hermann οἱ δὲ λέβητι χροσεῖω φορέοισιν ὕδωρ pro ὅς . . . φορέοισιν restituit; in Theocrito XXV 46 non magis certum est κρίνησι, nec tamen debebat Hermann lectionem κρίνονσι probare, videtur Ahrens recte κρίνει σφι emendavisse. Disputaverunt de hoc schemate, quod Ibycium dici solet, post Ahrensium Dial. Dor. 302 nuper Corssen Ausspr.

10 A. [22.]

υ υ λ υ υ - -

Ὄνομακλυτὸς Ὀρφῆν.

10 B. [48.]

λ υ υ - υ υ - υ - -

υ υ λ υ υ - υ υ -

ποικίλα ῥέγματα καὶ καλύπτρας
περόνας τ' ἀναλυσαμένα.

11. [17.]

Diomed. I 321 ed. Keil: „Ut est Ulyssi agnomen Polytlas. Nam praenomen est, ut ait Ibycus, Olixes, nomen Arcisiades, cognomen Odysseus. Et ordinantur sic: *Olixes Arcisiades Odysseus Polytlas.*“ ubi Keil *Arcisiades* bis edidit (M arcisiades, A orci-siades, B achisiadis). Ibycus fort. dixit: . . . ἐκαλεῖτο δ' Ὀλυσ- 1002
σεὺς (vel Ὀλιξεὺς) Ἀρκεισιάδας Ὀδυσεὺς ὁ πολύτλας.

d. Lat. I 597 φορτικῶς, ut solitus est, et Curtius Gr. Verbum I 58. Ahrensius offendit in Ibyco clausula σὶ a Doriensium sermone aliena, quam a Chalcidensibus, non a Messeniis repetendam esse apparet. Curtius praeunte Westphalio Ibycum ἔχεισι ἐγείρεισι i. e. ἔχει ἐγείρει scripsisse opinatur; at istae formae plane sunt commenticiae. — V. 1. A λευκὰ πίδακας ἀνδρανέραςι πλόκαμον κόρην· πριάμον, CD γλανκῶ-
πιδι κασιάνδρα ἐρασιπλόκαμον κόραν πριάμοιο, B γλανκῶπιδι κασιάν-
δρα κασιάνου. — κούραν cum Schneidewino scripsi. — V. 2. φᾶμις, A
φαμῆς, D φάτις.

Fr. 10 A. Priscian. Lib. VI 92: „In eis Graeca sunt et us in i mut-
tantia faciunt genitivum, ut hic Tydeus, Tydei. In huiusmodi tamen
terminatione quaedam inveniuntur mutatione eius diphthongi in es longum
prolata, ut Ἀχιλλεὺς Achilles, Περσεὺς Perses, Οὐλίξεὺς Ulixes. In quo
Doris sequimur, qui pro Φυλεὺς Φύλης, pro Ὀρφεὺς Ὀρφης et Ὀρφη
dicunt, pro Τυδεὺς Τύδης. Sic Antimachus in primo Thebaïdos Τύδης
τ' Οἰνεΐδης. Et vocativum in e productum Τὸν καὶ φωνήσας προσέφης
Οἰνήϊε Τύδη, teste Herodiano, qui hoc ponit in primo Catholicorum. Si-
militer Ibycus Ὄνομακλυτὸν Ὀρφην.“ — ὄνομακλυτὸν plerique libri,
ὄνομακλυτῶν Rr a m. pr., ὄνομακλυτῶ L in litura. — Ὀρφην plerique
libri, Ὀρφη K, l in litura, D et Rr a m. pr., Ὀρφε G, unde Schneidewin
Ὄνομάκλυτος Ὀρφη, ut sit vocativus, sed Priscianus potius nominati-
vum adhibuisse videtur, itaque scripsi Ὄνομακλυτὸς Ὀρφῆν. nam
oxytonon esse Ὀρφην docet Arcadius 8, 15. Emendationem meam com-
probavit Lentz Herod. I 14.

Fr. 10 B. Etym. M. 703, 28: Ῥῆγος· τὸ πορφυροῦν περιβόλαιον . . .
ὄτι δὲ ῥαγεῖς ἔλεγον τοὺς βαφεῖς καὶ ῥέγος τὸ βάμμα, σαφεῖς Ἀνακρέων
ποιεῖ. . . καὶ παρ' Ἰβύκω· ποικίλα ῥέγματα, quibus addit cod. Flor.
Miller Misc. 261 καλύπτρας π. τ. ἀν. — V. 1 ego καὶ inserui.

ἀμφοτέρους γεγαῶτας ἐν ᾧέω
 ὁ ἀργυρέω

1003

17. [43.]

Πυκινὰς πέμφιγας πίομενοι.

18. [44.]

Οὔτι κατὰ σφετερόν ἐέλωρ.

19. [45.]

Ἐσθλὸν προδεδεγμένον ἔλωρ.

20. [37.]

Οὐδὲ Κυάρας ὁ Μηδείων στραταγός.

posui cum Schneidewino *ἰσοκεφάλλους*, Hermann *ἰσοκαράνους* coniecit. — *ἐνιγύους* Schneider Saxo, libri *ἐνιγύους*. — V. 4. ᾧέω Eustathi., vulgo ᾧέω.

Fr. 17. Galen. XVII P. I 881: Ἐπὶ δὲ τοῦ νέφους δοκεῖ τετάχθαι (πέμφιξ) κατὰ τόδε τὸ ἔπος ἐν Σαλμονεῖ σατύροις παρὰ Σοφοκλεῖ· πέμφιγι πάσαν ὄψιν ἀγγέλω πυρός. παρ' Ἰβύκω· Πυκ. κτλ. λέλεεται δ' οὗτος ὁ λόγος· αὐτῶ κατὰ τινα παραβολὴν ἐπὶ χειμαζομένων εἰρημένην. διὸ καὶ τῶν προγνωστικῶν οἱ πλείστοι ἐπὶ τῶν κατὰ τοὺς ὄμβρους σταγόνων εἰρησθῆναι φασὶ τὰς πέμφιγας. Quod si πίομενοι integrum, non potuit grammaticus πέμφιγα nubem interpretari, sed potius guttam, idque plane flagitant Galeni verba quae continuo subiiciuntur διὸ καὶ τῶν προγν. κτλ. Apparet aliquid turbatum esse: enuntiatum ἐπὶ δὲ τοῦ νέφους . . . ἀγγέλω πυρός est reiiciendum ad novissimam partem disputationis: iam Ibyci versus excipit Aeschylea exempla: ἐπὶ δὲ τῆς θανίδος ὁ αὐτός φησιν ἐν Προμηθεῖ . . . καὶ ἐν Πενθεῖ . . . καὶ παρ' Ἰβύκω. Nam non licet hunc in modum exempla ordinare: ἐπὶ δὲ τοῦ νέφους — ἐπὶ δὲ τῆς θανίδος, quandoquidem Sophoclis nomine praegresso non potuit Galenus pergere ὁ αὐτός ἐν Προμηθεῖ.

Fr. 18. Herodian. *περὶ μον.* p. 32, 20: οὐδὲν εἰς ὧρ λῆγον οὐδέτερον ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ἔχει συμπλοκὴν δύο συμφώνων πρὸ τοῦ ᾠ. . . . Ἐλωρ, οὐ γὰρ συμπλοκὴ ἐνθάδε. ἀλλὰ διάστασις. Ὁ δὲ Ἰβυκος ἔσθ' ὅτε καὶ θηλυκῶς προφέρεται. Οὔτι κτλ. Mirum sane ἐέλωρ dictum θηλυκῶς, nam ap. Hesych. Ἐλπωρ· ἢ ἐλπὶς recte videntur ἐλπωρῆ corrigere. Itaque Schneidewin ἐελωρ coniecit, Hartung σφετερόν *Ἐέλωρ*.

Fr. 19. Herodian. *π. μον. λέξ.* p. 32, 25: Καὶ ἐσθλὸν προδεδεγμένον ἐέλωρ (Ἰβυκος): scripsi ἔλωρ, προδεδεγμένον idem est quod προδεδειγμένον. Schneidewin hic quoque vult ἐσθλὸν ποτιδεγμένων ἐελωρ legere, at ipse Herodianus indicat Ibycum etiam altero genere usum esse.

Fr. 20. Et. M. 542, 51: Κυάρας· Ἰβυκος· οὐδὲ Κυάρας (D καράας, M Κυάρας) ὁ Μηδῶν (DM Μηδεῖ) στ. — τινὲς λέγουσιν ἀπὸ τοῦ Κυα-

21. [52.]

Δαρὸν δ' ἄνεω χρόνον ἦστο τάφει πεπαγῶς.

22. [32. 33. 34.] 1004

... ..
 ὦ

. . Παρὰ χέρσον
 λίθινον ἔκλεκτον παλάμαισι βροτῶν·
 πρόσθε δέ νιν πεδ' ἀναριτῶν
 ἰχθύες ὠμοφάγοι νέμοντο.

23. [31.]

Schol. Theocr. I 115: Ἀρέθουσα (cod. Ambr. Ἀρέθοισα)· κρήνη ἐν Συρακούσαις ἢ ἐν Σικελίᾳ, ἤ (Ambr. om. ἢ ἐν Σ. ἤ)

ξάρης γέγονε κατὰ συγκοπήν· ἄλλοι δὲ ἀπὸ τοῦ κυρὰ (Κῦρος) κατὰ πλεονασμόν. Scripsi οὐδὲ Κυνάρας ὁ Μηδείων στραταγός, atque Κυνάρας ὁ Μηδείων praebet cod. Flor. Miller Misc. 197, qui extrema hunc in modum exhibet: ἄλλοι δὲ ἀπὸ τοῦ κυρᾶν· ἐὰν οὖν ἢ ἀπὸ τοῦ Κυνάρας συγκριτικὸν οὐ πλεονάζει [τὸ ᾗ], ἐὰν δὲ ἀπὸ τοῦ κυρᾶ πλεονασμῶ τοῦ ᾗ, οὐ συγ. . . . ubi bis συγκριτικὸν scribendum.

Fr. 21. Herodian. περὶ μον. λεξ. 36, 2: τάφος, . . . ὅποτε δὲ ἐπὶ τῆς ἐκπλήξεως παραλαμβάνεται, γένος ἐπιδέχεται τὸ οὐδέτερον· Ἡ δ' ἄνεω δὴν ἦστο, τάφος δὲ οἱ ἦτορ ἔκανε. Ἄλλ' ἴσως τοῦτο ἀμφίβολον· ὁ μέντοι Ἰβυκος διέστειλε τὸ γένος ἐν τῷ πρώτῳ, σχεδὸν τὸ Ομηρικὸν μεταβαλὼν (Lehrs μεταλαβῶν requirit). Δαρὸν δάραροι χρ. ἢ. τάφεις πεπηγῶς. Schneidewin δαρὸν δαρὸν χρόνον ἢ. τάφει πεπαγῶς, Hermann δαρὸν παρὰ οἱ, ego in edit. 1 δαρὸν δαρῶ χρ., nunc malui δ' ἄνεω scribere, ut Ibycus prorsus cum Homero consentiat, quemadmodum etiam Nauck coniecit. Schmidt δαρὸν δ' ἀμφασία. Lehrs δάραροι ex dittographia ortum existimat. Possis alia tentare, velut δαρὸν δ' ἄρ' αὐφ χρ. ἢ. τάφει π.

Fr. 22. Schol. Pind. Nem. I 1: Ἡ Ὀρτυγία πρότερον μὲν οὔσα νῆσος εἶτα προσχωθεῖσα χειρρόνησος γέγονεν, ὡς καὶ Ἰβυκος ἱστορεῖ· Παρὰ χέρσον λίθινον τὸν παλάμαις βρ. πρόσθε νιν παῖδα νήριτον (Ursinus πέδον νήριτον, Casaubonus πέδα Νηρήδων, egregie Boeckh πεδ' ἀνηριτῶν vel πεδὰ νηριτῶν) ἰχθύες ὠμ. ν. Resp. Strabo I 59: Ἐπὶ τῆς πρὸς Συρακούσας νήσον νῶν μὲν γέφυρά ἐστιν ἢ συνάπτονσα αὐτὴν πρὸς τὴν ἠπειρον, πρότερον δὲ χῶμα, ὡς φησιν Ἰβυκος, λογαίου λίθου, ὃν καλεῖ ἔκλεκτον. Cf. Athen. III 86B: Τοῦ δ' ἀναριτῶν (μὲμνηται) Ἰβυκος. — V. 1. παρὰ, Boeckh παρ. — V. 2. ἔκλεκτον pro τὸν Boeckh ex Strabone restituit. — παλάμαισι scripsi, ν. παλάμαις. — V. 3. πρόσθε δέ scripsi, vulgo πρόσθε, Casaubonus et Boeckh πρόσθεν. — πεδ' ἀναριτῶν, fort. πεδ' ἀναριτῶν, siquidem Athen. addit: καλεῖται δ' ὁ ἀναριτῆς καὶ ἀνάριτας (B ἀνάριτης).

φρασι διὰ πελάγους Ἰλφειὸν ἤκειν (ita vulgo, ἤξεν libri), ὡς φησιν Ἰβυκος, παριστορῶν περὶ τῆς Ὀλυμπίας (fort. Ὀλυμπίασι) φιάλης. ubi Ahrens scripsit: Ἀρέθουσα· κρήνη ἐν Συρακούσαις, ἣ ἐν Σικελίᾳ φυγοῦσα διὰ πελάγους Ἰλφειὸν ἤξεν. Aliud scholion exhibet Ursinus: Ἰβυκος, ἱστορῶν περὶ τῆς Ὀλυμπίας φιάλης Σικελικὴν κρήνην τὴν Ἀρέθουσαν εἶναι φησι καὶ ὑπὸ Ἀλφειοῦ πληροῦσθαι. Ex eodem ut videtur carmine petitum, ex quo est fr. 22.

24. [51.]

Ο Λ Ο - Ο Λ Ο -
 Λ Ο - - - Λ Ο - - - Λ Ο - -

Δέδοικα, μή τι παρ θεοῖς
 ἀμβλακῶν τιμὰν πρὸς ἀνθρώπων ἀμείψω.

1005

25. [38.]

Aelian. Hist. Anim. VI 51 de dipsade: Δεῖ δὲ καὶ μῦθον τῷδε τῷ ζῷῳ ἔπασαι με, ὄνπεροῦν ἀκούσας οἶδα, οὐ σιωπήσομαι τοῦτον, ὡς ἂν μὴ δοκολῆν ἀμαθῶς ἔχειν αὐτοῦ. Τὸν Προμηθεῖα κλέψαι τὸ πῦρ Ἡφαίστῳ φησὶ καὶ τὸν Δία ἀγανακτῆσαι ὁ μῦθος λέγει, καὶ τοῖς καταμηνύσασιν τὴν κλοπὴν δοῦναι φάρμακον γήρωσ ἀμυντήριον· τοῦτο οὖν ἐπὶ τῷ ὄνῳ θεῖναι τοὺς λαβόντας πέπυσμαι, καὶ τὸν μὲν προΐεναι τὸ ἄχθος φέροντα, εἶναι δὲ ὦραν θέρειον, καὶ διαψῶντα τὸν ὄνον ἐπὶ τινα κρήνην κατὰ τὴν τοῦ ποτοῦ χρεῖαν ἔλθειν· τὸν οὖν ὄφιν τὸν φυλάττοντα ἀναστέλλειν αὐτὸν καὶ ἀπελαύνειν, καὶ ἐκείνον στρεβλοῦμενον μισθόν οἱ τῆς φιλοτησίας δοῦναι, ὄπεροῦν ἔτυχε φέρων φάρμακον. οὐκοῦν ἀντίδοσις γίνεται, καὶ ὁ μὲν πίνει, ὁ δὲ τὸ γῆρας ἀποδύεται, προσεπιλαβῶν, ὡς ὁ μῦθος, τὸ τοῦ ὄνον δίψος. Τί οὖν, ἐγὼ τοῦ μύθου ποιητῆς, ἀλλ' οὐκ ἂν εἴποιμι, εἰ καὶ πρὸ ἐμοῦ Σοφοκλῆς ὁ τῆς τραγωδίας ποιητῆς καὶ Δεινόλοχος ὁ ἀνταγωνιστῆς Ἐπιχάρμου καὶ Ἰβυκος ὁ Ῥηγῖνος καὶ Ἀριστέας καὶ Ἀπολλοφάνης ποιηταὶ κωμωδίας ἄδουσιν αὐτόν.

Fr. 24. Plut. Quaest. Symp. IX 15, 2: Διὸ καὶ πέπονθεν, ὃ φοβηθεῖς Ἰβυκος ἐποίησε· Δέδοικα κτλ. Plato Phaedro 242C: ἐμὲ γὰρ ἔθραξε μὲν τι καὶ πάλαι λέγοντα τὸν λόγον, καὶ πῶς ἐδυσωπούμην καὶ Ἰβυκον, μή τι κτλ. Inde a μή τι affert Suid. v. ἀμπλακῶν et Ἰβυκειον ἠησεῖδιον et v. μή τι.. Resp. Synes. Epist. 115: οὐ γὰρ νεώτερόν ἐστι τὸ δέος, ἀλλὰ καὶ λίαν ἀρχαῖον, τὸ μή τι περὶ θεὸν ἄ τ. π. ἄ. ἐφεύρω, ubi cod. Gud. ap. Schneidewin δέδοικα μή τι et in marg. Ἰβυκίου τινὸς παλαιοῦ. ἔστιν πρὸς ἰερωσύνην συνᾶδον τὸ Ἰβυκειον τοῦτ' ἠησεῖδιον, et Marin. vit. Procli c. 1. — V. 1. παρ Melhorn et Dübner in Plut. (fort. ex codd.), vulgo παρὰ. παρὰ θεοῖς si recte est traditum (neque aliter legit Hermias ap. Ruhnck. Tim. p. 90, quae in

29.

Κλάδον Ἐνναλίου.

30. [5.]

Schol. Apoll. Rh. III 158: *Διὰ τούτων στίχων παραγράφει τὰ εἰρημένα ὑπὸ Ἴβυκου, ἐν οἷς περὶ τῆς Γανυμήδους ἀρπαγῆς εἶπεν ἐν τῇ εἰς Γοργίαν ᾠδῇ· καὶ ἐπιφέρει περὶ τῆς Ἥους, ὡς ἤρπασε Τιθωνόν.* Ad hoc carmen haud dubie pertinet fr. 59, et fortasse etiam fr. 8 et fr. 33.

31. [10.]

Schol. Apoll. Rh. III 26: *Ἴβυκος δὲ καὶ Ἡσίοδος ἐκ Χάους λέγει (γενέσθαι) τὸν Ἔρωτα.* cod. Laur. *Ἴβυκος ὁ δὲ Ἡσίοδος,* unde Keil edidit *Ἴβυκος . . . ὁ δὲ Ἡσίοδος,* intercidisse putans ea, quae Ibycus prodidit: recte, ut videtur, quamquam illam lectionem tuetur etiam Eudocia 158.

32. [11.]

Athen. XIII 603 D: *Ῥαδαμάνθυνος δὲ τοῦ δικαίου Ἴβυκος ἔραστήν φησι γενέσθαι Τάλων.*

33. [12.]

Athen. II 39 B: *Ἴβυκος δὲ φησι τὴν ἀμβροσίαν τοῦ μέλιτος κατ' ἐπίτασιν ἐνναπλασίαν ἔχειν γλυκύτητα, τὸ μέλι λέγων ἕνατον εἶναι μέρος τῆς ἀμβροσίας κατὰ τὴν ἡδονήν.* Cf. Eust. 1633, 11. Pro ἐνναπλασίαν et ἕνατον Meineke coni. δεκαπλασίαν et δέκατον, collato Schol. Pind. Pyth. IX 113: *ἔστι δὲ καὶ τοῦ μέλιτος εὐρετῆς ὁ Ἀρισταῖος, ὃ δὴ τῆς ἀθανασίας δέκατον μέρος ᾠήθησαν εἶναι.* Solennis sane numerus novenarius, ut possit potius Schol. Pind. locus de vitio suspectus esse, sed apte adhibuit Meineke Hesiodi versus ex Melampodia fr. 173.

34 A. [14.]

Schol. Hom. II. γ 114: *Πορφύριος ἐν τοῖς παραλειμμένοις φησὶν, ὅτι τὸν Ἐκτορα Ἀπόλλωνος υἱὸν παραδίδωσιν Ἴβυκος, Ἀλέ-*

Fr. 29. Schol. Pind. Isthm. VIII v. 43 quod edidit T. Mommsen (Diar. Antiq. 1848 p. 131): *Νεικέων πέταλα] ἀντὶ τοῦ φιλονεικῶν τὰ φύλλα, τροπικώτερον δὲ τῶν φιλονεικῶν τὰς στάσεις ἢ τὰ νείκη' ὡς Ἴβυκος κλάδον Ἐνναλίου. καὶ Ὅμηρος ὄξον Ἄρηος.* Fortasse Ascalaphum dixit.

ξανθρος, *Εύφοριων*, *Λυκόφρων*. Eandem famam etiam Stesichorus sequitur fr. 69, neque tamen propterea hoc abiudicandum 1007 Ibyco, ut voluit Hartung.

34. B.

Sch. II. ν 517: ὡς ἀντεραστῆς Ἑλένης (de *Deiphobo* et *Idomeneō* dicit) ὡς μαρτυρεῖ Ἴβυκος καὶ Σιμωνίδης· ἀλλ' οὔτε ἦρα μεσαιπόλιος, οὔτε τὸ παρὰ Ἴβύκῳ ἀληθές, ἀλλὰ διὰ τοὺς πεσόνας. Eust. 944, 43: ἔτεροι δὲ ἀκολουθοῦντες τῇ Σιμωνίδου καὶ Ἴβύκου ἱστορίᾳ φασὶν ὡς ἀληθῶς αἰεὶ ἐνεκότει τῷ Ἰδομενεῖ Δηϊφοβος ὡς ἀντεραστῆ. ἦρα γάρ, φασί, καὶ αὐτὸς τῆς Ἑλένης.

35. [16.]

Schol. Arist. *Vesp.* 714: Καὶ τὸ ξίφος οὐ δύναμαι κατέχειν] ὥσπερ ὁ Μενέλαος· τοῦτον γάρ φασιν ὀρμήσαντα ἐπὶ τὴν Ἑλένην ἀποβαλεῖν τὸ ξίφος· ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Ἴβύκῳ καὶ *Εὐριπίδῃ*. Similia Sch. *Lysistr.* 155. Schol. *Eurip. Andr.* 631 planius rem exposuit: ἄμεινον ὠκονόμηται ταῦτα παρὰ Ἴβύκῳ (cod. τὰ περὶ Ἴβυκον)· εἰς γὰρ Ἀφροδίτης ναὸν καταφεύγει (cod. καταλ... εἰ) ἡ Ἑλένη, κἀκεῖθεν διαλέγεται τῷ Μενελάῳ, ὁ δ' ὑπ' ἔρωτος ἀφήσει τὸ ξίφος. Non recte Hartung haec Ibyco abiudicat et ad Stesichori Ἰλίου πέρσιν refert, nam Stesichorus prorsus aliam famam secutus est, vid. fr. 25.

36.

Sch. *Eurip. Hec.* 41: Ὑπὸ Νεοπτολέμον φασὶν αὐτὴν (*Πολυξένην*) σφαγιασθῆναι *Εὐριπίδης* καὶ Ἴβυκος. Haec quoque citra necessitatem Stesichoro vindicat Hartung.

37. [18.]

Sch. *Apoll. Rh. IV* 814: Ὅτι δὲ Ἀχιλλεὺς εἰς τὸ Ἥλύσιον πεδίον παραγενόμενος ἔγημε Μήδειαν, πρῶτος Ἴβυκος εἶρηκε, μεθ' ὃν Σιμωνίδης. Cf. *Eudoc.* 85.

38. [20.]

Sch. *Pind. Nem. X* 12: Διομήδεια δ' ἄμβροτον ξανθά ποτε *Γλανκῶπις* ἔθηκε θεόν] Καὶ οὗτος Ἀργεῖος, ὃς δι' ἀρετὴν ἀπηθανατίσθη· καὶ ἔστι περὶ (παρὰ *Med. B*) τὸν Ἀδρίαν Διομήδεια νῆσος ἱερά, ἐν ἣ τιμᾶται ὡς θεός· καὶ Ἴβυκος οὕτω· (ita *Vat. B*, sed *Med. B* οὕτως· καὶ τὴν κτλ.) τὴν Ἐρμιόνην γήμας ὁ Διομήδης ἀπηθανατίσθη σὺν τοῖς Διοσκούροις· καὶ γὰρ (γὰρ om. *Med. B*)

συνδιδαιτᾶται αὐτοῖς· καὶ Πολέμων ἱστορεῖ· ἐν μὲν γὰρ Ἀργυροίπποις ἅγιόν ἐστιν αὐτοῦ ἱερόν, καὶ ἐν Μεταποντίῳ δὲ διὰ πολλῆς αὐτὸν αἰρεσθαι τιμῆς ὡς θεὸν καὶ ἐν Θουρίοις εἰκόνας αὐτοῦ καθιδρῦσθαι ὡς θεοῦ. Excidisse nonnulla post verba καὶ Ἴβυκος οὕτως manifestum, neque vero scholiasta poetae versus videtur adscripsisse, sed famam, quemadmodum Ibycus enarraverat, paucis comprehendisse.

39. [21.]

Sch. Apoll. Rh. I 287: *Ἐἶχεν γὰρ καὶ ἀδελφὴν Ἰάσων Ἴππολύτην, ὡς φησιν Ἴβυκος.*

40. [23.]

Zenob. Prov. II 45: *Ἄγὼν πρόφασιν οὐκ ἐπιδέχεται οὔτε φιλία· ὁ Μίλων (fort. Δήμων) ὁ παροιμογράφος Ἰβύκειον τὴν παροιμίαν ταύτην φησὶν ὡς πρώτου χρησαμένου τοῦ Ἰβύκου. Cf. ibi interpr.*

41. [25.]

Schol. Apoll. Rh. I 146: *Ὁ δὲ Ἴβυκος Πλευρωνίαν (Ἀθήδαν) φησὶν, Ἑλλάνικος δὲ Καλυδωνίαν.*

42. 43.

Cram. An. Ox. III 413, 16: *Ὁ δὲ αὐτὸς ἑωσφόρος καὶ ἔσπερος· καίτοι γε τὸ παλαιὸν ἄλλος ἐδόκει εἶναι ὁ ἑωσφόρος καὶ ἄλλος ὁ ἔσπερος· πρώτος δὲ Ἴβυκός ὁ Ῥηγῖνος συνήγαγε τὰς προσηγορίας. Achilles Tat. in Aratum p. 136 ed. Petav: πέμπτος ὁ τῆς Ἀφροδίτης, παρὰ δὲ Ἑλληνισιν ἑωσφόρος· πρώτος δὲ Ἴβυκος εἰς ἕνα συνέστειλε τὰς προσηγορίας.*

44. [26.]

1008

Sch. Apoll. Rh. IV 57: *Ἴβυκος δ' ἐν πρώτῳ Ἥλιδος αὐτὸν (Ἐνδυμίωνα) βασιλεῦσαι φησί. Cf. Eudoc. 148.*

45. [28.]

Sch. Apoll. Rh. II 777: *Πολλοὶ δὲ λόγοι περὶ τοῦ ζωστήρος εἰσιν· τινὲς μὲν γὰρ Ἴππολύτης, ἄλλοι δὲ Διιλύκης (scr. Δηιλύκης), Ἴβυκος δὲ Οἰολύκης ἰδίως ἱστορῶν τῆς Βριάρεω θυγατρὸς φησιν. Ibycus videtur dixisse: Οἰολύκα, Βριάρηο κόρα, vid. Et. M. 213, 23: Βριάρηο· οἶον Βριάρηο κόρα.*

46. [30.]

Sch. Arist. Nub. 1050: Ἴβυκός φησι τὸν Ἥφραιστον κατὰ δωρεὰν ἀναδοῦναι Ἡρακλεῖ λουτρὰ θερμοῶν ὑδάτων, ἐξ ὧν τὰ θερμὰ τινὲς φασιν Ἡράκλεια λέγεσθαι.

47. [35.]

Strabo VI 271: Ἀλφειὸν δὲ Ζωῖλος ὁ ῥήτωρ ἐν τῷ Τενεδίων ἐγκωμίῳ φησὶν ἐκ Τενέδου ρεῖν, ὃ τὸν Ὅμηρον ψέγων ὡς μυθογράφον. Ἴβυκος δὲ τὸν ἐν Σικυῶνι Ἀσωπὸν ἐκ Φρυγίας ρεῖν φησί.

48. [36.]

Pausan. II 6, 5: Σικυῶνα δὲ οὐ Μαραθῶνος τοῦ Ἐπωπέως, Μητίωνος δὲ εἶναι τοῦ Ἐρεχθέως φασὶν ὁμολογεῖ δὲ σφισι καὶ Ἄσιος, ἐπεὶ Ἡσιόδός τε καὶ Ἴβυκος ὁ μὲν ἐποίησεν, ὡς Ἐρεχθέως εἶη Σικυῶν, Ἴβυκος δὲ εἶναι Πέλοπός φησιν αὐτόν.

49.

Philodemus περὶ εὐσεβείας p. 18 ed. Gomperz (Vol. Hercul. coll. n. II 46): Αἰσχύλος δ' (ἐν Φινεῖ) καὶ Εἰῖβυ(κος καὶ Τε)λέστης (ποιοῦσιν) τὰς Ἀρπ(ύιας θνησι)ούσας ὑπὸ τῶν Βορέου παίδων. ita Gomperz supplevit.

50.

Choerobose. I 279: Αὔτη ἡ αἰτιατική, φημι δὲ ἡ ἴκτινον κατὰ μεταπλάσμον γέγονε ἴκτινα, . . . ὥσπερ ἀλίτροχον ἀλίτροχα παρ' Ἰβύκῳ (cod. Marc. παρίβυκον παριβυκα). Cf. Cram. An. Ox. I 271, 2.

51.

Et. Sorb. ap. Gaisf. Et. M. 387, 42: Ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς συντίθεται πρώτῳ ἐτυμολογιῶν οὕτως λέγων· Τὸ παρ' Ὀμήρῳ ἐτώσιον τινὲς οἰόνται παρὰ τὸ ἐτῶν ἐτώσιον, ἀλλὰ μάχεται ὁ νοῦς· οἱ δὲ οὕτως· ἀήτων, ἀητώσιος, συστολῇ ἀετώσιον παρ' Ἰβύκῳ· τοῦτο ἀφαιρέσει ἐτήσιον (ἐτώσιον). ἢ οὕτως· ἔτος, ἀέτος, ἀέταν, ἀετώσιος, ὃ μὴ ἀληθὲς ἀλλὰ μάταιος. Cf. etiam Et. M. 20, 13. Hesych. v. ἀετώσιον. Et. Gud. 215, 26. Denique Schol. Hom. II. A 133 ab eadem stirpe repetit αὔτως, ἐτὸς ὃ ἀληθὲς . . . καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ ᾠ ἄετος . . . τὸ πληθυντικὸν οἱ ἄετοι, ἀέταν καὶ ἄετῳ ἐπὶ ἀντοῦ ἐπίρρημα μεσότητος ἀέτως καὶ κραάσει τοῦ ᾠε εἰς τὴν ᾠν δίφθογγον αὔτως. — Probabiliter ad Ibycum rettulit

Schneidewin, quae leguntur Cram. An. Ox. IV 329, 22: Ὁ μὲν διὰ τοῦ ωσίου Ῥηγίνων ἐστίν, ἐπεὶ συνεχῆς παρ' αὐτοῖς ἀπὸ γενικῆς γίνεται ἀνάκων, ἀνακώσιος (Lobeck Ἀκακώσιος), χαρίτων, χαριτώσιος. Cf. etiam ib. I 162, 15. His accedit βροτῶν ἀλιτώσια φῦλα in Orphico carmine apud Malal. IV, 31. ubi Bentley non recte ἀλιτήρια scripsit, quamquam etiam ἀετώσια i. e. μάταια dici poterat.

52. [9.]

Et. Gud. 89, 31: Ἄτερπνος οὕτως ὁ ἄγρουπνος, παρὰ Ῥηγίνοις, ὡς καὶ παρ' Ἰβύκῳ καὶ Στησιχόρῳ. Adde Et. M. 163, 8 ubi Gaisf. codd. Ibyci et Stesichori nomen addunt, Cram. An. Par. IV 61, 22. Ceterum conf. supra fr. 7.

53. [50.]

Hesych.: Βρυαλλίται· πολεμικοὶ ὄρχηται μὲν αἰδοίτου. Ἰβυκος καὶ Στησιχόρος. Vid. ad. Stesich. fr. 79.

54. [54.]

Et. M. 273, 24: Διέφρασαι· παρὰ Ἰβύκῳ (ita cod. Flor., vulgo Ἰβυκι, M σιμ.) ἐστὶν ἐφθαρσαι καὶ κατὰ πάθος ἐφρασαι καὶ κατ' ὑπέρθεσιν ἐφρασαι καὶ διέφρασαι· οὕτως Ἡρωδιανὸς (add. Fl.).

55. [29.]

Et. M. 428, 28: Ἦλσατο βοῦς Ἰβυκος παρὰ τὸ ἠλάσατο. Hartung ad Stesichori Geryoneidem refert. Fragmentum fortasse iungendum cum alio frusto Adesp. 50.

56.

Cram. An. Ox. I 65, 15: Καὶ τῆ κλαγγῆ δοτικῆ εἶπεν ὁ Ἰβυκος κλαγγί. Leg. κλαγγί.

57. [56.]

Herod. π. μ. λέξ. 38, 13: Λεβναφιγενής· ἡ διὰ τοῦ φι ἐπέκτασις οὐδέποτε θέλει κατ' ἀρχὴν συντίθεσθαι, μόνῳ δὲ παραηκολούθησεν ἐν ἐπιρρήματι τῷ φι τὸ τοιοῦτον, Ἰφιγένεια, Ἰφικλῆς, Ἰφιάνασσα, καὶ ὅσα ἄλλα τοιαῦτά ἐστι· πεπλάνηται οὖν Ἰβυκος εἰπὼν Λεβναφιγενής. Bloch Λιβναφιγενής.

58. [6.]

Schol. Apoll. Rh. III 106: Ἰβυκος δὲ ἐπὶ τῶν τὸν οὐρανὸν βασταζόντων κίονων (βαδινούς ἀντὶ τοῦ) εὐμεγέθεις λέγει.

59. [55.]

Schol. Apoll. Rh. IV 1348: Στέρφεσιν αἰγείοις· τοῖς δέρμασιν, ἔνθεν καὶ στερφῶσαι· Ἴβυκος δὲ στερφωτῆρα στρατὸν εἴρηκε 1010 τὸν ἔχοντα δέρματα. Hartung στερφωθέντα requirit.

60. [40.]

Et. M. p. 763, 41: Τραπεζίτης, διὰ τοῦ τ σημαίνει τὸν ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγόμενον τραπεζίτην, ἀπὸ τοῦ τράπεζα· διὰ δὲ τῆς εἰ διφθόγγου τὸν ἐν τῇ τραπέξῃ παριστάμενον, ὡς παρ' Ὀμήρω· τραπέξῃς κύνες· ἀπὸ τοῦ τραπέξυς ἐστι· τὸ δὲ παρ' Ἴβύκω διὰ τοῦ ἠ λεγόμενον Τραπεξητᾶν κυνᾶν (scr. κυνῶν) ἔστιν ὡς πλείων πλήων. Cf. Cram. An. Ox. II 45, 22. Eust. II. p. 1257, 25. Et. Gud. 533, 43 et p. 534, 14. Suidas v. τράπεζα. Bekk. An. III 1424. Poll. III 84.

61. [49.]

Plut. Comp. Lyc. et Num. 3: Ἐτι δὲ μᾶλλον ὑπὲρ τὰς παρθένους φυλακὴ κατέσταται τῷ Νομᾷ πρὸς τὸ θῆλυ καὶ κόσμιον· ἡ δὲ τοῦ Λυκούργου παντάπασιν ἀναπεπταμένη καὶ ἄθηλος οὔσα τοῖς ποιηταῖς λόγον παρέσχηκε· φαινομηρίδας τε γὰρ αὐτὰς ἀποκαλοῦσιν, ὡς Ἴβυκος, καὶ ἀνδρομανεῖς λοιδοροῦσιν. sed rectius ut videtur φανομηρίδες. Poll. II 187: καὶ ἡ Λάκαινα φανομηρίδες, et VII 55: αἱ Σπαρτιάτιδες, αἷς διὰ τοῦτο φανομηρίδας ὠνόμαζον. item Schol. Clem. Alex. T. IV 128 ed. Klotz.

62. [53.]

Schol. Pind. Ol. IX 128: Χάρμαι, νῦν ἀντὶ τοῦ χαρά· Ὀμηρος δὲ ἐπὶ τῆς μάχης· οἱ δὲ περὶ Ἴβυκον καὶ Στησίχορον χάρμην τὴν ἐπιδορατίδα φασίν.

Ibyci reliquiis eximendum est quod olim huc retuli ap. Cram. An. Ox. IV 243, 19: Παρ' Αἰγυπτίοις κυνοκέφαλοι καὶ ὄνοκέφαλοι, καὶ ὁ παρὰ Ἴβυ κριοκέφαλος, ubi recte Schneidewin ὁ παρὰ Αἰβύσι κριοκέφαλος (Ἰμμων) correxit. — In Anthol. Plan. I 17 extat epigramma ἀδέσποτον, quod Natalis Comes Myth. V 6 *Ibyco* tribuit, sed nimis levis haec est auctoritas; certe epigramma illud, quamvis non inelegans, recentioris est poetae.

ANACREON.

EIS APTEMIN.

1. [1.]*)

Γουνοῦμαι σ', ἔλαφηβόλε,
 ξανθὴ παῖ Διός, ἀργίων
 δέσποιν' Ἀρτεμι θεῶν
 ἢ κον νῦν ἐπὶ Ληθαίου

Anacreon. De Anacreontis carminibus vid. Schneidewin in Analibus Antiquit. 1835 p. 508 seqq. et Welcker Opusc. I 251. — Fr. 1. Hephaestio 125: Κοινὸν δέ ἐστι κατὰ σχέσιν τὸ δύο συστήμασιν ὑποπεπτωκός, καθάπερ τὸ πρῶτον Ἀνακρέοντος ἄσμα· Γουνοῦμαι . . . θεῶν. καὶ τὰ ἐξῆς· κατὰ μὲν γὰρ τὴν νῦν ἔκδοσιν οὐκ ἀκωλός ἐστιν ἡ στροφή, καὶ τὸ ἄσμα ἐστὶ μονοστροφικόν. Δύναται δὲ καὶ ἑτέρως διαιρεῖσθαι εἰς τε τριάδα καὶ πεντάδα ἢ στροφή· ὥστε Φερεκράτειον εἶναι τὸ τελευταῖον τοῦ συστήματος, τοῦ ἐκ τῶν τριῶν κώλων ἢ τῶν πέντε. Igitur in vulgaribus quidem editionibus (τὴν νῦν ἔκδοσιν Aristarcheam esse olim suspicatus sum) hi octo versus una perpetuitate decurrebant, legebatur enim v. 3 θεῶν, non ut nunc est ap. Heph. θεῶν, quam lectionem qui probaverunt grammatici in duas strophas disposuerunt. Non tamen integrum est carmen, id quod sententia imperfecta arguit: igitur fortasse etiam in proximis, quae intercepta sunt, similes lectionis diversitates erant, ut idem versus aliis glyconeis, aliis pherecrateis esse videretur. Ceterum non recte schol. Hephaestionis v. 4 tamquam antistrophicum censet versui 1 aequatum esse. Scholiasta ad illum locum integrum carmen servavit, et v. 3 et 8 repetit. V. 1—3 affert s. poet. nom. gramm. ap. Keil Anal. Gramm. 10, 26 (ubi cod. ut videtur v. 1 γοῦν ἄνασσ' et v. 3 θεῶν) et Apostol. V 59a. V. 1 et 2 schol. Heph. 8 (ubi ξανθά). Adde praeterea Ioann. Sicel. ed. Walz. VI 128: καὶ ἡ μὲν στάσις ἐπωδὸς ἄδει τελείους, ἡ δὲ περικύκλησις περίοδον, ἣτις ἐστὶ τοῦ τελειοτέρου μέλους ἀπρητισμένη σύνοδος, ὡς ὁ Ἀνακρέων· Γουνοῦμαι . . . θρασυκαρδίων. τοῦτο στροφή· εἴτα ἡ ἀντιστροφή πρὸς τὸ εἶδωλον· Οὐ γὰρ ἐς ἀνήμ. π. πολιήτας. Ληθαῖος δὲ ὄνομα ποταμοῦ Μαγνησίας. — V. 1 affert Attil. Fortunat. 356, 357, 358 ed. Gaisf. — V. 3 legitur apud Schol. Hom. II. φ 470 et Eust. 1247, 9, qui omnes θεῶν. — V. 4. Locum

*) Numeri adiecti sunt editionis meae.

5 δίνησι θρασνακαρδίων
 ἀνδρῶν ἑκατορᾶς πόλιν
 χαίρουσ'· οὐ γὰρ ἀνημέρους
 ποιμαίνεις πολίητας.

1012

ΕΙΣ ΔΙΟΝΤΕΟΝ.

2. [2.]

Ἦναξ, ᾧ δαμάλης Ἔρωσ
 καὶ Νύμφαι κυανώπιδες
 πορφυρέη τ' Ἀφροδίτη
 συμπαίζουσιν· ἐπιστρέφει δ'
 5 ὕψηλῶν κορυφᾶς ὄρέων,
 γουνοῦμαί σε· σὺ δ' εὐμενής
 ἔλθ' ἡμῖν, κεχαρισμένης δ'
 εὐχολῆς ἐπακούειν.
 Κλευβούλω δ' ἀγαθὸς γενεῦ

ita conformavi, quemadmodum olim ex coniectura restitui, codicibus recens collatis partim addicentibus: ἦ κον . . . ἑκατορᾶς, cum vulgo legeretur: ἴκον . . . δίνησι· θρ. ἀ. ἐγκαθόρα πόλιν. atque ita etiam v. 4 scriptus legitur ap. Heph. 8: ἐν δὲ ἀντισπαστικῷ Ἀνακρέοντος· ἴκον νῦν ἐπὶ Ἀηδαίου. sed ACPS ἦκον, FIBHN οἴκον. — V. 5. θρασνακαρδίων Ioh. Sicel. et Turneb., θρειακαρδίων schol. Heph. (E, in quo bis legitur carmen, θρειακαρδίων vel θρασνακαρδίων), θρειακαρδίων Ūrsinus. — V. 6 quod legebatur ἐγκαθόρα correxi ex Apollonio de Syntaxi p. 55: ἐπεὶ τὰ φιλά μετατιθέασιν οἱ Ἴωνες καὶ τὰ δασέα εἰς φιλά, ὡς ἐπὶ τοῦ τάφος τεθηπότες, ἐνταῦθα ἐνθαῦτα, καὶ ἐπὶ τῶν συναλοιφῶν· ἑκατορᾶς πόλιν. idque firmavit E, in quo ἑκατόρες vel ἑκατόραις legitur.

Fr. 2. *Integrum est carmen, quod servavit Dio Chrys. Or. II T. 135: τούτοις γε μὴν ξυνέπεται, μηδὲ εὐχὰς εὐχεσθαι τὸν βασιλέα τοῖς ἄλλοις ὁμοίως, μηδὲ οὖν τοὺς θεοὺς καλεῖν οὕτως εὐχόμενον, ὥσπερ ὁ Ἴώνων ποιητῆς Ἀνακρέων· ὦναξ κτλ.* Non recte Hartung partem prioris carminis esse suspicatur. — V. 1. ὦναξ, C τοῦ ἀξ. — ᾧ M, ω reliqui. — δαμάλης Ἔρωσ ex hoc loco affert Steph. Byz. v. Ἀσκάλων a Meinekio correctus, respic. Hesyh. Δαμᾶλ. (l. Δαμάλης) τὸν Ἐρωτα, ἧτοι δαμάζοντα ἢ ἀγέρωχον. Ceterum P a m. pr. δάμαλις. — V. 3. τ', VB τε. Respicit Aelian. Hist. Anim. IV 2. — V. 4. συμπαίζουσιν BCMVPv, vulgo συμπαίζουσ'. — ἐπιστρέφει BMV, ἐπιστρέφεται rel. Hecker coniecit: συμπαίζουσιν ἐπιστεφείων ὕλης ἐν κορυφῆς ὄρέων. — δ', δὲ BCMVP. — V. 5. ὕψηλῶν, ὕψηλᾶς BCM, ὕψηλᾶς P (qui deinde etiam κορυφᾶς). — κορυφᾶς ὄρέων Barnes, ὄρέων κορυφᾶς libri, Kayser coni. ὕψηλῶν ὄρέων ῥία. — V. 7. ἔλθ' ἡμῖν, ἔλθοις μοι PCM (sed hi in marg. vulg.) — κεχαρισμένης, conieci κεχαρισμένως, Hecker κεχαρημένος. — V. 8. εὐχολῆς, C εὐχόλης. — ἐπακούειν, ἐπακούων PCM (sed hi supra

10 σύμβουλος· τὸν ἐμὸν δ' ἔρωτ',
ὦ Δεύνυσε, δέχεσθαι.

3. [3.]

1013

Κλευβούλου μὲν ἔγωγ' ἐρῶ,
Κλευβούλω δ' ἐπιμαίνομαι,
Κλεύβουλον δὲ διοσκέω.

4. [4.]

Ὡ παῖ παρθένιον βλέπων,
δίξημαί σε, σὺ δ' οὐ κοεῖς,
οὐκ εἰδώς, ὅτι τῆς ἐμῆς
ψυχῆς ἠνιοχεύεις.

5. [6.]

Ἄλλ' ὦ τρεῖς κεκορημένε
Σμερδίη.

6. [7.]

Μεῖς μὲν δὴ Ποσιδητῶν
ἔστηκεν, νεφέλας δ' ὕδωρ

vulg.). — V. 9. Κλευβούλω, M κατευβουλω. — δ', γ' CMP. — γενεῦ CV, γένεν B, γίνεν P, γενοῦ rel. — V. 10. δ' ἔρωτ', BV δὲ ξρωτα, PCM δὲ τ' ξρωτα. — V. 11. ὦ Δεύνυσε correxeram (vide fr. 11) probante G. Dindorfio, ὦ Διόνυσε Emperius, firmantque codd., nam V ὦ δ' ευνυσε, P ὦδ' εὔ νῦ σε, C ὦ δευνυ σε, BA ὦδ' εὔ νῦν σε, reliqui ὦδ' οὐ νῦν σε, ut vulgo, unde coniectura proposita fuit οἶδ' εὔ νῦν σε. Hecker sic conformavit γενεῦ· σύμβουλος τὸν ἐμὸν δέχεσθ' ὦ Δεύνυσος ξρωτα.

Fr. 3. Herodian. περὶ σχημ. 57, 5: περὶ πολυπτώτου . . . Παρὰ δὲ Ἀνακρέοντι ἐπὶ τριῶν· Κλευβούλου κτλ. — V. 1. ἐρῶ, Schneidewin ἐρέω. — V. 3. δὲ διοσκέω scripsi, A διὸς κνέων, CD δὲ διοσκνέω, B δὲ διῦδειν ἐπιποθῶ. Cf. Hesych.: Διόσκειν (διοσκεῖν)· διαβλέπειν συνεχῶς τὴν ὄρασιν μεταβάλλοντα. Hartung Κλευβούλω δὲ διοσκέω requirit.

Fr. 4. Athen. XIII 564D: Ὁ δ' Ἀνακρέων τί φησί; Ὡ παῖ κτλ. Ad Cleobulum videtur scriptum carmen, vid. Max. Tyr. VIII 96: μετὰ αὐτοῦ τὰ ἄσματα τῶν Κλεοβούλου ὀφθαλμῶν. — V. 1. βλέπων, C βλέπονται. — V. 2. σὺ κοεῖς, quod olim scripsi, revocavi spreta altera coniectura οὐ κίεις, codd. οὐκ αἰεῖς, Erfurdit οὐ κλύεις. O. Schneider οὐκ αἰεῖς. — V. 3. οὐκ εἰδώς, C οὐ γὰρ οἶδας. Hecker ita conformavit: Δίξημαί σε διοσκέων, οὐκ εἰδώς ἔτι τῆς ἐ. ψ. ἠνιοχεύειν.

Fr. 5. Eust. Od. 1542, 47: Καὶ ἐν τῷ Ἄλλ' ὦ τρισκεκ. Σ. παρὰ Ἀνακρέοντι ἦγουν πολλάκις ἐκσεσαρωμένε. Resp. idem ll. 725, 35.

Fr. 6. Schöf. Hom. ll. ο 192: Πάντα τὸν ὑπὲρ γῆς αἴερα τῷ Διὶ φησι δοθῆναι, διὰ μὲν τῶν νεφελῶν τὸν φωτιζόμενον αἴερα, ὅπερ ἔστιν ἀπὸ γῆς ἕως νεφελῶν, διὰ δὲ τοῦ αἰθέρος τὸν ὑπὲρ τὰ νέφη τόπον, ὃν

βαρύνει, Δία τ' ἄγριοι
χειμῶνες κατάγουσιν. 1014

7. [131.]

Σὺ γὰρ ἦς ἔμοιγ'
ἀστεμφής.

8. [8.]

Ἐγὼ δ' οὐτ' ἂν Ἀμαλθίης
βουλοίμην κέρας, οὐτ' ἔτεα
πεντήκοντά τε καὶ ἑκατόν
Ταρτησσοῦ βασιλεῦσαι.

καὶ οὐρανὸν ὀνομάζει· ἔστι δὲ οὗτος ἄχρῳ τῆς ζώνης τῆς σελήνης καὶ τῶν πλανητῶν· ἀμέλει καὶ πύλας οὐρανοῦ τὰ νέφη ὀνομάζει (i. e. Homerus, vid. II. ε 749). Ἀνακρέων· μεις μὲν δὴ Ποσειδηϊῶν ἔστημεν, νεφέλη δ' ὕδωρ βαρὺ δ' ἄγριοι χειμῶνες κατάγουσιν. Sed Anacreontis testimonium in alienum locum delatum: fuit adscriptum v. 188 post verba: καὶ Ἀττικοὶ τὸν περὶ χειμερίουσ τροπὰς μῆνα Ποσειδεῶνα καλοῦσιν, id quod planissime apparet ex Eustathio, qui eundem Anacreontis locum non sine insigni scripturae varietate exhibet II. 1012, 1: Διὸ καὶ οἱ Ἀττικοὶ τὸν περὶ χειμερίουσ τροπὰς μῆνα Ποσειδεῶνα καλοῦσιν, ὡς Ἀνακρέων· Μεις μὲν δὴ Ποσειδηϊῶν ἔστημε, νεφέλαι δ' ὕδατι βαρύνονται, ἄγριοι δὲ χειμῶνες παταγοῦσιν. Eustathium secutus prius edidi ὕδατι βαρύνονται, ἰδ' ἄγριοι χ. πατ., ac praeterea conieci νεφέλη δ' ὕδωρ καταρρεῖ, βαρὺ δ' ἄ., unde Schneidewin νεφέλαι δ' ὕδει (hoc Barnes) πλήθουσιν, βαρὺ δ' ἄ. χ. παταγεῦσιν. Sed Eustathii lectio ex manifesta grammatici correctione orta, itaque nunc scripsi νεφέλας δ' ὕδωρ βαρύνει, Δία τ' ἄ. χ. κατάγουσιν: et novissima quidem in integrum restituta esse documento est locus Horatii Epod. 13, 1, qui aperte haec imitatus est: „Horrida tempestas coelum contraxit et imbres Nivesque deducunt Iovem: nunc mare, nunc silvae Threicio Aquilone sonant.“ Δία τε facilis ac simplex est emendatio, κατάγουσιν scholiorum libri suppeditant: itaque iam in ed. 3 non dubitavi hanc coniecturam recipere. Minus certa priorum verborum emendatio, dedi quod et institutae sententiae convenit et ad librorum vestigia prope accedit, νεφέλας δ' ὕδωρ βαρύνει. Sauppe Ποσειδηϊῶν, ἔστημεν δὲ νέφη πύλων Οὐρανοῦ, βαρὺ κτλ. cui correctioni fundamentum detractum est Anacreontis testimonio ad v. 188 revocato, Hartung partim meis emendationibus usus scripsit νεφέλαι δ' ὕδει βοῖθονται, Δία δ' ἄγριοι χειμῶνες παταγοῦσιν, quod Graece dici non potest. Blass Eustathii παταγοῦσι profert, neque versus supplendi periculum fecit. — V. 1. Ποσειδηϊῶν Fischer alii, legebatur Ποσειδηϊῶν.

Fr. 7. Schol. Hom. II. γ 219: ἡ διπλῆ πρὸς τὸ ἀστεμφές. ὅτι τὸ ἀμετακίνητον· ὃ γὰρ Ἀνακρέων· σὺ γὰρ κτλ. — ἦς, fort. εἰς.

Fr. 8. Strabo III 151: Ἐπολάβοι δ' ἂν τις ἐκ τῆς πολλῆς εὐδαιμονίας καὶ μακροαίωνα ὀνομασθῆναι τοὺς ἐνθάδε ἀνθρώπους καὶ μάλιστα τοὺς ἠγεμόνας, καὶ διὰ τοῦτο Ἀνακρέοντα μὲν οὕτως εἰπεῖν· Ἐγὼ τ' ἂν οὐτ' κτλ. Resp. Plin. N. H. VII 154: „Anacreon poeta Arganthonio Tartessiorum regi CL (cod. Dalec. CIV, Augustin. de Civ. Dei XV 12 CLII) tribuit annos, Cinyrae Cypriorum X annis amplius, Aegi-

9. [9.]

. . Τί λίην πέτει
 συρίγγων κοιλώτερα
 στήθεα χρισάμενος μύρω;

10. [10.] 1015

Ὁ δ' ὑψηλὰ νενωμένος.

11. [14.]

Πολλὰ δ' ἐρίβρομον
 Δεύνυσον.

12 A.

Οὔτ' ἐμὴν ἀπαλήν κάσιν.

miō CC.“ De Cinyra et Aegimio nihil dixisse videtur Anacreon, et nisi ipse Plinius negligenter ut solet haec scripsit, librariorum subest error. Ipse Plinius deinde: „Sed ut ad confessa transeamus, Arganthonium Gaditanum octoginta annis regnasse prope certum est, putant quadragesimo coepisse“ (i. e. Herodot. I 163). Cf. Lucian. Macrob. c. 10. Phlegon. Trall. Macrob. c. 4. Adde schol. ad Dionys. Per. 332: Κατὰ δέ τινας Ἀβύλη, παρ' ἧ καὶ Ταρτησσός, ἦν καὶ ὁ Ἀνακρέων φησὶ πανευδαίμονα· αὕτη γὰρ βασιλεύει. ubi videtur legendum ταύτης γὰρ Ἀργανθώνιον βασιλεύειν. — V. 1. ἐγὼ δ' οὔτ' ἄν Casaubonus, ἐγὼγ' οὔτ' ἄν Mehlhorn, libri ἐγὼ τ' ἄν οὔτ'. Blass qui (vid. Mus. Rhen. XXIX 153) solo spondeo Anacreontem in hac sede usum esse putat, καὶ γὰρ scripsit, et ad eundem modum iambum vel trochaicum proscrispsit. — V. 2. οὔτ' ἔτεα Tyrwhitt, libri οὔτε τά. — V. 3. τε καὶ, B τ' ἔτη καί.

Fr. 9. Athen. XV 687 E: Καὶ ὁ σοφὸς δ' Ἀνακρέων λέγει πον· Τί μὴν πέτειαι κτλ. τὰ στήθη παρακλεινόμενος μυροῦν, ἐν οἷς ἔστιν ἡ καρδιά, ὡς καὶ ταύτης δηλονότι παρηγορουμένης τοῖς εὐώδεσι. — V. 1. τί λίην scripsi, τί μὴ Casaubonus, libri τί μὴν. — V. 2. συρίγγων, Hecker σφράγγων, fortasse vere, cf. Hesych. σφράγγων· σπηλαιῶν, ἐπιθυμιῶν. Hermes Trismeg. Poemand. c. 6: τίς ὁ τὸν πνεῦμονα σφραγγάσας; — κοιλώτερα scripsi, vulgo κοιλότερα. Neque vero κόιλος revocandum in Homericis carminibus, quamquam plurimis locis per versus numerum licet, nam contractam formam satis testificatur Od. γ 385: κοίλον ἐς αἰγιαλόν, et Stasinus in Cypriis Δεινοῖς ὀφθαλμοῖσιν ἔσω δρυὸς ἄμφω κοίλης, quamquam hic poeta ἔσω κοίλης δρυὸς ἄμφω scripsisse videtur.

Fr. 10. Et. M. 601, 20: Νένωται . . . καὶ παρ' Ἀνακρέοντι ἡ μετοχή· ὁ δ' ὑψ. v. cf. Favorin. 298. Blass οὐδ' requirit, ut iambus removeatur.

Fr. 11. Et. M. 259, 28: Δεύνυσος· ὁ Διόνυσος. Ἀνακρέων· Πολλὰ δὲ ἔρ. Δ. τοῦ ἰ τραπέντος εἰς ἕ γίνεται Δεόνυσος, οὕτω γὰρ Σάμιοι προφέρουσι, καὶ συναϊρέσει Δεύνυσος, ὡς Θεόδωτος Θεόδωτος. Quod in nummis Abderitarum legitur ΔΕΟ, videtur Διονυσίου nomen esse.

Fr. 12 A. Schol. Eur. Hec. 361: τὴν κάσιν, ὡς Ἀνακρέων λέγει (ita A, ceteri Ἀνακρέων)· οὔτε μὲν (M, τότε μ' A) ἄ κ., σεσημειῶται δὲ

12 B.

Λευκίππων ἐπι δίνεαι.

13 A. [11.]

*Ἔρωσ παρθένιος πόθῳ
στίλβων καὶ γεγανωμένος.*

13 B. [37.]

*Οὗτος δηῦτε Θαλυσίους
τίλλει τοὺς κυνασπίδας.*

14. [15.]

*Σφαίρη δηῦτέ με πορφυρέη
βάλλων χρυσοκόμης Ἔρωσ
νήνι ποικιλοσαμβάλῳ
συμπαίξειν προκαλεῖται·*

ὅτι τὴν Θήλειαν κάσιν εἶπε, εἰ μὴ ἀποκοπή ἐστὶ τοῦ κασιγνήτην. Scripsi οὐτ' ἐμὴν, Cobet οὔτε μὴν.

Fr. 12 B. Et. Flor. Miller Misc. 208: μύθεται· δεύτερον πρόσωπον παθητικοῦ ἐνεστώτος . . . παρὰ τῷ Ἀνακρέοντι· λευκίππων ἐπιδίνεαι. Scripsi ἐπι διν., prioris versus clausula fuit ἀρμάτων vel ὄχων.

Fr. 13 A. Plutarch. Erot. c. 4: Οὕτως ἔρωσ ὁ γνήσιος ὁ παιδικὸς ἐστίν, οὐ πόθῳ στίλβων, ὡς ἔφη τὸν παρθένιον Ἀνακρέων, οὐδὲ μύρον ἀνάπλεως καὶ γεγανωμένος, ἀλλὰ λιτὸν αὐτὸν ὄψει καὶ ἄθροιστον ἐν σχολαῖς φιλοσόφων. Unde duos versiculos restitui.

Fr. 13 B. Et. Flor. Miller Misc. 266: Σίλλος· Ἀνακρέων ἐν τῷ πρώτῳ· οὗτος Διτ' τ' ἄλυσίους τίλλει τοὺς κυνασπίδας. et 162: Ἰαλλος· Ἀνακρέων Ἰηλυσίους τίλλει κασπίδας. quae emendavi, nam Ἰηλυσίους quamvis speciosum numerorum legi adversatur, commendavit tamen Nauck, nescius stabilem dactyli sedem in hoc versuum genere esse apud Anacreontem, neque ferenda correptio vocalis ῥ, quae longa est, cf. ad Timocr. fr. 1. — V. 2 exhibet Et. M. 713, 7: σίλλοι ἐπίσωμα κατὰ τροπὴν τοῦ τ εἰς σ τίλλοι τινες. τίλλειν δὲ τὸ σκάπτειν, ὡς λέγει Ἀνακρέων· τίλλει τοὺς κνάμους ἀσπιδιότης, ita vulgo, sed libri multum discrepant, V κνάσ σπίδας, M κυνασπίδας, D κυμα ἀσπιδ. Cf. ibid. 463, 16 et Orion 148, 12.

Fr. 14. Athen. XIII 599 C: Χαμαιλέων δ' ἐν τῷ περὶ Σαφροῦς καὶ λέγειν τινὰς φησὶν εἰς αὐτὴν πεποιοῦσθαι ὑπὸ Ἀνακρέοντος τάδε· Σφαίρη κτλ. Ipsius haud dubie Anacreontis carmen est, sed male poetam ad Sapphonem respexisse putaverunt. Welcker (Mus. Rhen. XI 230 seqq.) censet priorem tantum stropham Anacreontis, versus novissimos subditicios esse. — V. 1. Σφαίρη δηῦτέ με Seidler, vulgo σφαίρη δεῦτε με (sic L, σφαιραίρει με V, σφαιραίρει με P). — πορφυρέη βάλλων Pauw, codd. πορφύρ' ἐνιβάλλων. — V. 3. νήνι ποικιλοσαμβάλῳ Seidler, codd. νήνι (νννι) ποικίλος λαμβάνω. Cf. Et. Sorb. (Et. M. 448, 29 not.) Μήτι διὰ τοῦ ἰ, ὥσπερ ἀπὸ τοῦ νεανὶς κατὰ κρᾶσιν γίνεται νήνις, καὶ

5 ἢ δ', ἐστὶν γὰρ ἀπ' εὐκτίτου
 Λέσβου, τὴν μὲν ἐμὴν κόμην,
 λευκὴ γὰρ, καταμέμφεται,
 πρὸς δ' ἄλλον τινὰ χάσκει.

1016

15.

Οὐ δηῦτ' ἔμπεδός εἰμι,
 οὐδ' ἀστοῖσι προσηνής.

16. [51.]

Μυθῆται δ' ἀνὰ νῆσον,
 Μεγίστη, διέπουσιν
 ἱερὸν ἄστυ (Νυμφέων).

ἐκεῖθεν νήμιος, νήμι καὶ κράσει τῶν δύο ἢ εἰς ἓν μακρὸν νήμι, οἱ νήμι
 ποικιλῶν ἀμβάλω. — V. 5. εὐκτίτου Barnes, v. εὐκτιμοῦ. — V. 8.
 ἄλλον Pauwius et Delecamp, libri ἄλλη.

Fr. 15. Chrysipp. περὶ ἀποφατικῶν c. 22: Εἰ οὕτως ἀποφαίνοιτ'
 ἂν τις· δεῦτε ἔμπεδός εἰμι οὐδ' ἀστοῖσι προσηνής, Ἀνακρέων οὕτως
 ἀπεφήνατο· οὐ δεῦτε ἔμπεδος κτλ. Scripsi δηῦτ'. Sed vereor ne gra-
 vius vitium delitescat scripseritque poeta: οὐδ' εὐπέμπελός εἰμι,
 nam quod Chrysippi librarius δεῦτε ἔμπεδος exhibet, hoc non mul-
 tum valet.

Fr. 16. Schol. Hom. Od. φ 71: Μῦθον· νῦν τῆς στάσεως, ὅθεν καὶ
 Ἀνακρέων τοὺς ἐν τῇ Σάμῳ ἀλιεῖς ὄντας στασιαστάς φησιν· μυθῆται
 δ' ἀν νήσῳ μεγίστη διέπουσιν ἱερὸν ἄστυ. Eust. 1901, 44 affert μυθη-
 ταὶ δ' ἐν νήσῳ διέπουσιν ἱερὸν ἄστυ. — V. 1. μυθῆται scripsi, cf. Apoll.
 Lex. Hom. 114, 3: Μῦθος, λόγος, ὁ δὲ Ἀνακρέων μυθιήτας τοὺς στα-
 σιώτας εἶπεν. et Etym. M. 593, 48: ὅθεν καὶ Ἀνακρέων ἐν τῷ δευ-
 τέρῳ τῶν μελῶν μυθίας (ΜΥ μυθίας) τοὺς στασιαστάς ἐπὶ τῶν
 ἀλιέων λέγει. Cf. Apoll. in Bekk. An. II 524, 5. Adde Et. Gud. 84, 1
 et Steph. Byz. v. Αἴγινα. Ac μῦθος similiter dictum, non solum Hesy-
 chius στάσις interpretatur (qui etiam μυθητῆρες· στασιασταὶ et μυθί-
 της· ὁ στασιώτης habet), sed restituendum etiam Batrachom. 135: σκε-
 πτομένων δ' αὐτῶν πόθεν ἢ στάσις ἢ τίς ὁ μῦθος, ubi interpolati
 libri ὁμιλος vel ὁ θρούλλος exhibent. — ἀνὰ νῆσον Buttman, ἀν νήσῳ
 (ἐν νήσῳ) ortum ex libroriorum errore, qui cum proximo μεγίστη v. 2
 conciliare studebant: sed poeta hic quoque alloquitur Megistem,
 quemadmodum in alio carmine item libri secundi fr. 42; atque hic
 Μεγίστη legendum esse etiam Hecker et L. Dindorf suspicati sunt.
 Hartung scripsit:

μυθῆται
 ἀνὰ νῆσόν τε, Μεγίστη, διέπουσιν
 ἱερὸν τ' ἄστυ τὸ Νυμφέων.

Schmidt μυθῆται δ' ἀλιῆες, ὃ Μεγίστη, | ἱερὸν διέπουσιν ἄστυ Νυμ-
 φέων. — V. 3. ἱερὸν Buttman, legebatur ἱερὸν. — Νυμφέων addidi,
 vid. Hesyeh.: ἄστυ Νυμφέων· τὴν Σάμον, Ἀνακρέων· ἐπὶ ὕστερον

17. [16.]

Ἠρίστησα μὲν ἱερίου λεπτοῦ μικρὸν ἀποκλάς,
οἶνον δ' ἐξέπιον κάδον, νῦν δ' ἄβρωῶς ἐρόεσσαν 1017
ψάλλω πηκτίδα τῆ φίλη καμάζων παῖδι ἄβρωῃ.

18. [5.]

Ψάλλω δ' εἰκοσι (Λυδόν)
χορδῆσιν μαγάδην ἔχων, ᾧ Λεύκασπι, σὺ δ' ἦβῶς.

19. [17.]

Ἄρθεις δηῦτ' ἀπὸ Λευκάδος
πέτρης ἐς πολὺν κῦμα κολυμβῶ μεθύων ἔρωτι.

εὐνδρος ἐγένετο. Poeta loco Pherecratei versus substituit tripodiam trochaicam, ut Corinna fr. 2 v. 3 et fr. 19 v. 3. Blass, qui *Νυμφέων* alienum esse censet, ut solet hic quoque ionicis dimetros deprehendit . . . *μυθιῆται δ' | ἀνὰ νῆσον, ᾧ Μεγίστη, | διέποναι ἱρὸν ἄστυ.*

Fr. 17. Hephaest. 59: Τὸ δὲ τὴν δευτέραν λαμβιῆν ἔχον καλεῖται *Πριάπειον*, οἶον· Ἠρίστησα μὲν κτλ. Πολυσηχηματισμένον μὲν οὖν αὐτὸ ποιοῦσιν, ἀλλὰ τό γε καθαρῶς ἐσηχηματισμένον ἐστὶ τοιοῦτον. — V. 1 affert etiam s. poetae n. Schol. Heph. 104: Ἠριστήσαμεν (ita ibi legitur, et in fine Turn. E ἀπόκλασμα). Anacreontis esse versus docet Athen. XI p. 472 E: Κάδος· Σιμμίας ποτήριον, παρατιθέμενος Ἀνακρέοντος ἠρίστησα . . . κάδον. Eadem repetit XIV 646 D. Cf. Poll. X 70: καὶ Ἀνακρέων δὲ φησιν· Οἶνον δ' ἐξέπιον κάδον. et Apollon. Lex. Homer. 166, 6. V. 1 et 2 et praeterea ψάλλω affert Apostol. VIII 68 c. — V. 1. λεπτοῦ μικρὸν Heph., λεπτόν Ath. — V. 2. ἐξέπιον, Ath. altero loco ἐπιον. — κάδον ap. Heph. NCH, alii κάδδον. — V. 3. παῖδι ἄβρωῃ Hermann, nisi παῖδ' ἄβρωῃ cum Hotchkisio malis, Hephaestionis libri et edd. παιδι ἄβρωῃ, ποδι ἄβρωῃ, ποδὶν ἄβρωῶς, Scaliger ποδι ἄβρωῶ, Hartung Πολυννέβρωῃ quod nomen inauditum, Emperius ποδι λαβρωῶ. Emissionem, cuius exempla nulli dubitationi obnoxia apud epicos veteres reperiuntur, etiam lyrici poetae passim admiserunt, velut Pindarus Ol. IX 112, sed Nem. V 6 non multum interest, utrum ματέρ' an ματρὶ scribatur, Ol. VIII 52 certa emendatione procuravi. Adde atticum titulum in insula Imbro repertum CIGr. II 2156 Κήρυκι ἀθανάτων Ἐρικῆ στήσάν μ' ἀγοραία, sed incertae lectionis est antiqua inscriptio attica, in qua παῖδ' ᾧ ἐπέθηκε θανόντι legitur, secundum Rossii (Archaeol. Aufs. II 581) interpretationem (in lapide est ΘΑΝΑΤΟΙ, unde Rangabis παῖδοι[ν] ἐπ. θανόντων legit), item Aeschyli versus Pers. 851 ὑπαντιάζειν παῖδ' ἐμῷ πειράσομαι suspectus.

Fr. 18. Athen. XIV 634 C: ὁ μὲν γὰρ ἦδιστος Ἀνακρέων λέγει πον· Ψάλλω κτλ. Eadem repetit 635 C usque ad Λεύκασπι. — V. 1. Λυδόν adieci, cf. Athen. XIV 634 F: ἡ γὰρ μάγαδις ὄργανόν ἐστι ψαλτικόν, ὡς Ἀνακρέων φησί, Λυδῶν τε εὖρημα. — V. 2. χορδῆσιν μαγάδην scripsi, vulgo χορδαῖσιν μάγαδιν, vid. Pollux IV 61: μαγάδην (A μῆδην, Bekker μαγάδιν) δ' ὀνομάζει μὲν Ἀνακρέων. — ἔχων, Hecker λέγων, idem συνῆβα coniecit pro σὺ δ' ἦβῶς. Hartung scripsit: ψάλλω δ' εἰκοσίχορδον Λυδίην μαγάδην ἔχων ᾧ Λεύκασπι, συνῆβα.

Fr. 19. Hephaest. 130: Ὅταν δὲ ἔμπαλιν ἡ τάξις ἦ, προφωδὸς

20. [18.]

Τίς ἐρασίμην

τρέφας θυμὸν ἐς ἤβην τερένων ἡμιόπων ὑπ' αὐλῶν
ὄρχεῖται;

EIS APTEMONA.

21. [19.]

1018

Ξανθῆ δέ γ' Εὐρυπύλη μέλει

ὁ περιφόρητος Ἀρτέμων.

καλεῖται, ὡς παρ' Ἀνακρέοντι Ἀρθεῖς κτλ. Affert etiam Apostol. III 90 c, et verba μεθύων ἔρωσι Philostr. Imag. I 15. — V. 1. δηῦτ' scripsi, vulgo δ' ηῦτ', A δηῦτ'. — Λευκάδος, fort. λευκάδος praestat; cf. Eurip. Cyclop. 166. Hartung λισσάδος suspicatur. — V. 2. ἐς, A εἰς. — κολυμβῶ, Schneidewin κολυμβέω.

Fr. 20. Athen. IV 177 A: Οἶδαμεν δὲ καὶ τοὺς ἡμιόπους καλουμένους, περὶ ὧν φησιν Ἀνακρέων· Τίς ἐρ. τρέφας (θρέφας PVL) θ. ἐσέβην τέρεν' ὡς ἡμιόπον ὑπ' αὐλῶν ὄρχεῖται (AB, ὄρχεῖσθαι PVL). — V. 2. ἐς ἤβην correxī, itaque Mehlhorn emendavit, τερένων ἡμιόπων Casaubonus correxī, cf. Athen. IV 182 C: εἰσι δ' οἱ αὐτοὶ τοῖς παιδικοῖς καλουμένοις, οἷς οὐκ οὔσιν ἐναγωνίως πρὸς τὰς εὐωχίας χρῶνται, διὸ καὶ τέρενας αὐτοὺς (ἡμιόπους) κέκληκεν ὁ Ἀνακρέων. Conieci ab initio pueri nomen intercisisse ac scribendum esse τίς ἐρασίμην . . . ὄρχεῖσθω, cf. Ion fr. 2, 10 ὄρχεῖσθω τις. Ad Bathylum hos versus pertinere iam olim suspicatus sum, cuius nomen sane in germanis Anacreontis reliquiis nusquam comparet, cum frequens sit in subditiciis cantilenis, at Anacreontem multum fuisse in hoc puero laudando idonei testes arguunt, vide quae in ed. Anacr. (1834) p. 107 seq. scripsi. Etiam aliorum puerorum nomina fortasse nunc penitus obliterata, sed quod in vasculo picto Volcente (Cabinet Durand n. 428) ubi ANAKPEON fidibus canens conspicitur adstantibus duobus adulescentulis alteri adscriptum est ΝΤΦΕΣ ΚΑΛΟΣ, non satis tuto colligas nomen Νύμφης ex poetae aliquo carmine petatum esse.

Fr. 21. Athen. XII 533 E: Χαμαιλέον δ' ὁ Ποντικὸς ἐν τῷ περὶ Ἀνακρέοντος προθεῖς τό· Ξανθῆ δ' Εὐρυπύλη μ. ὁ π. Α., τὴν προσηγορίαν ταύτην λαβεῖν τὸν Ἀρτέμωνα διὰ τὸ τρυφερῶς βιοῦντα περιφέρεισθαι ἐπὶ κλίνης. καὶ γὰρ Ἀνακρέων αὐτὸν ἐκ πενίας εἰς τρυφήν ὀρεῖσθαι φησιν ἐν τούτοις· Πρὶν μὲν κτλ. — V. 1. Ξανθῆ δέ γ' scripsi, CL Ξανθῆ δ', sed PV Ξανθῆ δ' ἐν. Hartung nomen mulieris corruptum esse censet, et coniecit Ξανθῆ δὲ Νεοφίλη. — V. 2. περιφόρητος Ἀρτέμων resp. Schol. Arist. Acharn. 830. Plut. vit. Pericl. c. 27; cf. etiam Paroemiogr. T. I 441 et Miller Misc. 356. — Ceterum valde dubito an v. 1 et 2 cohaereant cum reliquis: videntur enim hi duo versus ad aliud carmen referendi, quod dimetris iambicis conscriptum, ut iam anapaestus pro iambo in nomine proprio nihil habeat offensionis. Quodsi v. 1 et 2 sciunxeris, nihil iam obstat, quominus hoc carmen integrum et omni ex parte absolutum esse credatur, id quod etiam Blassio visum. Et in illo quidem carmine fortasse poeta mollitiem Artemonis perstrinxerat lectica utentis, unde περιφόρητος

πρὶν μὲν ἔχων βερβέριον, καλύμματ' ἔσφηκωμένα,
 καὶ ξυλίνοὺς ἀστραγάλους ἐν ὤσῃ, καὶ ψιλὸν περὶ
 5 πλευρῆσι (δέρμ' ἦει) βοός,
 νήπλυτον εἴλυμα κακῆς ἀσπίδος, ἀρτοπόλοισιν
 κἀθελοπόροισιν ὀμιλέων ὁ πονηρὸς Ἀρτέμων,
 κίβδηλον εὐρίσκων βίον·
 πολλὰ μὲν ἐν δουρὶ δεθεὶς ἀνχένα, πολλὰ δ' ἐν τροχῶ,
 10 πολλὰ δὲ νῶτον σκντίνῃ μάστιγι θωμιχθεὶς, κόμην
 πώγωνά τ' ἐκτετιμένους.
 νῦν δ' ἐπιβαίνει σατινέων, χρύσεια φορέων καθέροματα
 πάϊς Κύνῃς, καὶ σκιαδίσκην ἔλεφαντίνην φορεῖ
 γυναιξὶν αὐτως.

dictus est: nam in hoc quidem carmine non lecticae, sed curriculi usum exprobrat homini effeminato; cf. Heraclidem Ponticum ap. Plut. Pericl. 27, qui quidem locus vitio manifesto laborat, nam verba *χαλκῆν ἀσπίδα τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ δνεῖν οἰκετῶν ὑπερεχόντων, ὥστε μηδὲν ἐμπεσεῖν τῶν ἀνωθεν* aliena sunt a Pontici narratione: Ephorus haec de Artemone mechanico, quem Periclis aequalem fuisse prodidit, dixerat, atque illa verba collocanda sunt post *ὀνομάζεσθαι περιφόρητον*: postea subiecit Plutarchus, quae Heraclides contra Ephorum disputaverat. — V. 3. βερβέριον ABPV, βερβέρινα L, κερβέριον Schweighaeuser. — καλύμματ' L, sed BPV κάλυμμά τ', Hartung κἀνθύματ'. Meineke κάλυμμά τ' ἔσφηκωμένον. — V. 4. ὤσῃ, B ὠσίν. — V. 5. δέρμ' ἦει sive δέρμ' ἔβη malis adieci ut et versus numerum et sententiam redintegrarem: nam verbum ἦει vel tale quid omnino requiritur, quoniam ante acta vita Artemonis describitur, postea inde a v. 12 praesens conditio hominis oculis subiicitur νῦν δ' ἐπιβαίνει. Nullo igitur pacto v. 3—11 coniungere licet cum μέλει v. 1; atque etiamsi v. 1 et 2 ab hoc carmine seiunxeris, vel sic verbo ἦει non possumus carere. Antea explevi lacunam vocabulo δέρριον, Schoemann δερμάτιον adversante metro, Meineke δέρμ' ἔχων, ubi ἔχων prorsus otiosum. — V. 6. νήπλυτον Schoemann, APV νεόπλυτον, CL νεόπλυτον, Hartung κἀπλυτον, ego νεόπλυτον conieci. — εἴλυμα AC, εἴλυμα B, εἴλυμα PVL. — ἀρτοπόλοισιν A, ἀρτοπόλοισιν BPV, ἀρτοπόλοισιν CL. — V. 7. κἀθελοπόροισιν scripsi, κῆθ. Elmsley, καὶ ἐθελοπόροισιν vulgo, καὶ ἐθελοπόροισιν PV. — Ἀρτέμων VL, sed ABP ὁ Ἀρτέμων. — V. 8. εὐρίσκων, Blass coniecit εὐρίσκων. — V. 9. δεθεὶς Herwerden et Cobet emendaverunt, libri τιθεὶς. — V. 10. δὲ νῶτον scripsi, Elmsley δὲ νῶτα, P δὲ νῶτω, B δ' ἐν ὠτω, VL δ' ἐν νῶτω. — σκντίνῃ Elmsley, ABV σκντίνῳ, P σκνθίνῳ, L σκντίνῃ. — θωμιχθεὶς, P θωμιθεὶς. — V. 12. σατινέων PL, σατινεται V. — φορέων L, sed ABPV φαρέων. — V. 13. πάϊς Dindorf, vulgo παις, Hermann παις ὁ Κύνῃς, Hartung παις Κυνύμης. — φορεῖ, Elmsley φορεῖ, malim φέρει. — V. 14. Schoemann ut versum completeret ἐμφερῆς extremo loco adiecit: at αὐτως iam satis superque comparationi inservit. Mihi Anacreon

ἀβραῖς γυναιξὶν αὐτως

videtur scripsisse, versu catalectico usus, quandoquidem haec stropha

22. [20.]

Σίμαλον εἶδον ἐν χορῶ πηκτίδ' ἔχοντα καλήν.

23. [21.]

1019

Ἐκ ποταμοῦ πανέρομαι πάντα φέρουσα λαμπρά.

24. [22.]

Ἀναπέτομαι δὴ πρὸς Ὀλυμπον περὺγεσσι κούφαις
διὰ τὸν Ἐρωτ'· οὐ γὰρ ἐμοὶ παῖς ἐθέλει σννηβᾶν.

25. [23.]

(Ἐρως), ὡς μ' ἐσιδῶν γένειον
ὑποπόλιον χρυσοφαέννων περὺγων ἀήταις
παραπέτεται.

carminis novissima fuit. Idem censet Blass, nisi quod (ἀβραῖς) φορεῖ mavult.

Fr. 22. Hephaest. 101: "Ἄσθ' ὄλον αὐτὸ χοριαμβικὸν ἐπίμικτον γενέσθαι, ὅμοιον τῷ Ἀνακρεοντεῖω τῷδε· Σίμαλον κτλ. (B Σίμαλον, Fl Σίμετρον). — πηκτίδ', CS πνκτίδ'.

Fr. 23. Hephaest. 52: Πολὺ δέ ἐστι καὶ τὸ πρὸς τῇ κατακλειδί τὴν δευτέραν συζυγίαν λαμβικὴν ἔχον, οἷον ἐστὶ παρὰ μὲν Ἀνακρεοντι· Ἐκ κτλ. CMP παρέρομαι. Affert Apostol. VI 88 c ubi καλὰ pro λαμπρά.

Fr. 24. V. 1 affert Hephaest. 52: Ἀνακρέων δὲ ἐπετήδευσε τὴν πρώτην συζυγίαν δ' ὄλον ἄσματος ἐκ τριβράχεος καὶ λάμβου ποιῆσαι, ὡς εἶναι κοινήν λύσιν τῆς τε χοριαμβικῆς καὶ τῆς λαμβικῆς· Ἀνακρ. κτλ. ibique Sch. repetit. Gramm. ined. in cod. Paris. 2881 fol. 141: Ἀνακρέων δὲ ἐπετήδευσε τὴν πρώτην συζυγίαν ἐκ τριβράχεος καὶ λάμβου ποιῆσαι, ὅθεν ἴσως καὶ χοριαμβικὸν ἐκλήθη κατὰ τὸν Λογγίνον· μᾶλλον γὰρ τροχιαμβικὸν οὕτως καλεῖσθαι ὀφείλειν· οἷον τὸ ἀναπέτομαι . . . περὺγεσι κούφαις. Integrum locum Schol. Arist. Av. v. 1372 affert: ταῦτα δὲ παρὰ τὰ Ἀνακρέοντος· Ἀναπέτομαι πρὸς Ὁ. π. κ. διὰ τὸν ἔρωτα· οὐ γὰρ ἐμοὶ θέλει σννηβᾶν. διὸ καὶ τὸ χ ἔχουσαι οἱ δύο στίχοι. — V. 1. κούφαις, Schneidewin κούφης sicut fr. 25 ἀήτης. Recte v. 2 Porsonus scripsit παῖς ἐθέλει. Resp. huc Iulian. Epist. XVIII et huc refero etiam Himer. Or. XIV 4: τάχα δ' ἂν καὶ ἠπειλήσα τὴν ἀπειλήν, ἣν Ἀνακρέων ἀπειλεῖ τοῖς Ἐρῶσιν· ἐκείνος γὰρ ποτε ἐρασθεὶς ἐφήβου καλοῦ, ἐπειδήπερ ἑώρα τὸν ἐφηβον ὀλίγον αὐτοῦ φροντίζοντα, λύραν ἀρμόσας ἠπεῖλει τοῖς Ἐρῶσιν, εἰ μὴ αὐτῷ τιρώσκοιεν ἀντίκα τὸν ἐφηβον, μηκέτι μέλος εὐφημον εἰς αὐτοὺς ἀνακρούσασθαι.

Fr. 25. Lucian. Herc. Gall. c. 8: ὥστε ἰσχύς μὲν καὶ τάχος καὶ κάλλος καὶ ὅσα σώματος ἀγαθὰ χαιρέτω, καὶ ὁ ἔρως ὁ σός, ὦ Τῆε ποιητά, εἰσιδῶν (εἰσιδῶν FQ) με ὑποπόλιον γένειον, χρυσοφαέννων (χρυσοφαεννῶν A, χρυσὸν φαεννῶν B, χρυσοφαείων uY) εἰ βούλεται, περὺγων ἢ ἀετοῖς παραπετίσθω. quae emendavi, sunt autem ex eodem carmine, ex quo petitum est fr. 24.

26. [24.]

Χεῖρά τ' ἐν ἡγάνῳ βαλεῖν.

27. [25.]

Ἦλιε καλλιλαμπέτη.

28. [26.]

1020

Ἄσπιδα ρίψας ποταμοῦ καλλιρόου παρ' ὄχθας.

29. [122.]

. . . Ἐγὼ δ' ἀπ' αὐτίς φύγον ὥστε κόκκυξ.

30. [27.]

Τὸν μυροποιὸν ἡρόμην Στρατίην εἰ κομήσει.

31. [28.]

Δακρυνόεσσάν τ' ἐφίλησεν αἰχμάν.

Fr. 26. Athen. VI 229 B: Χωρὶς δὲ τοῦ τ στοιχείου Ἴωνες ἡγανὸν λέγουσιν, ὡς Ἀνακρέων· Χεῖρα κτλ. Eadem Eust. Od. 1862, 12. Cf. id. II. 244, 46 et 701, 18. — χεῖρα, Meineke χῖδρα.

Fr. 27. Priscian. VII 7: „Nec mirum, quum Graecorum quoque poetae similiter inveniuntur protulisse vocativos in supradicta terminatione. Anacreon Ἦλιε καλλιλαμπέτη posuit pro καλλιλαμπέτα.“ ubi codd. varias corruptelas exhibent neque tamen lectio incerta. Καλλιλαμπέτη hic affert Et. M. 670, 19. Cram. An. Ox. III 389, 21. 390, 14. Favorin. 363.

Fr. 28. Attil. Fortunat. 359: „Secundum colon Anacreon sic: Ἄσπιδα ρίψ' ἐς π. καλλιρόου προχοάς. Ita Ursinus, cod. (B) Gaisf. ρίψες ποταμον ἰλλιροον τροχοας. (cod. A Keilii ἀσπ. ρίψ' ἐς ποταμῶν κα ἰλλιροον τροχοάς.) Quae correxi, nam metrum choriambicum requiritur; Schneidewin coni. καλλιρόοιο δίνας. Est autem hic versus ex eodem, opinor, carmine, ex quo fr. 29, qui non trimeter sed tetrameter primo pede carens est, videturque unus tantum versus — — — — — inter fr. 28 et 29 intercidisse.

Fr. 29. Et. Gud. 333, 22: Κόκκυξ· ὄρνεον ἔαρινὸν παραπλήσιον ἔρακι, ἢ ὄρνεον δειλότατον, ὡς Ἀνακρέων φησί· ἐγὼ δ' αὐτῆς φεύγω ὥστε κόκκυξ. Cf. Et. M. 524, 51 ubi Havn. et Flor. ἀπ' αὐτῆς φεύγω, V ἀπ' αὐτῆς φάγω. Scripsi ἀπ' αὐτίς, Schneidewin φύγον, qui praeterea αὐτῆς coni.

Fr. 30. Hephaest. 96: Ἀνακρέων οὐκ λαμβικῶ, ἀλλὰ χοριαμβικῶ ἐπιμίτω πρὸς τὰς λαμβικὰς ἐπήγαγε τὸ ἰθυφαλλικόν· Τὸν λυροποιὸν κτλ. (E Turn. στρατίην et κομήσει). Emendavi auctore Poll. VII 177: μυροποιός· Ἀνακρέων. — ἡρόμην, Hecker ἡχθόμην.

Fr. 31. Hephaest. 52: Τρίμετρα δέ, οἷον τὸ Ἀνακρέοντος· Δακρυνόεσσάν κτλ. ubi N ἐφίλησαν. Repetit Schol. Heph., adde Schol. Hermog. Rhett. VII 488 ubi δακρυνόεσσά τε φίλησεν αἰχμάν, unde αἰχμάν videtur restituendum.

32. [29.]

Ῥινοχόει δ' ἀμφίπολος μελιχρόν
οἶνον, τρικύαθον κελέβην ἔχουσα.

33. [30.]

Οὐδ' ἀργυρέη κω τότ' ἔλαμπε πειθῶ.

34. [31.]

Εἶμι λαβὼν ἐς Ἥρας.

35. [32.]

1021

Ἴπποθόρον δὲ Μυσοί
εὐρεῖν, μῖξιν ὄνων πρὸς ἵππους.

36. [36.]

Αἰνοπαθῆ πατριδ' ἐπόψομαι.

Fr. 32. Athen. XI 475F: Ἀνακρέων Ῥινοχόει κτλ.

Fr. 33. Schol. Pind. Isth. II 9: Τοιοῦτον δὲ τι καὶ Ἀνακρέων εἶρηκε, καὶ μήποτε ἢ ἀπότασις ἐστὶν εἰς τὰ ὑπ' ἐκείνου εἰρημμένα· φησὶ γὰρ οὐδ' ἀργυρέη κωτ' ἔλαμπε Πειθῶ. ed. Rom. ἢ κότε ἔλ. πειθῶ. scripsi κω τότ', Schneidewin κώκοι'. Ceterum cf. Tzetz. Chil. VIII 828.

Fr. 34. Attil. Fortunat. 359 ed. Gaisf.: „Apud Anacreontem: εἶμι λαβὼν εἰσάρας.“ Scripsi εἶμι λαβὼν ἐς Ἥρας, antea ἐς ὄρας conieci; emendatio incerta.

Fr. 35. Schol. Hom. II. ω 278: Μυσοί πλησίον ὄντες Ἐνέτων, ὄθεν ἡμίονον γένος, ἢ ὡς καὶ παρὰ Μυσοῖς διαφόρων ὄντων Ἀνακρέων Ἴπποθόρον . . . ἵππους, ἐξ ὧν ἡμίονοι. — V. 1. Ἴπποθόρον dicere videtur νόμον, cui hoc nomen fuit inditum, atque explicandi gratia subiecit μῖξιν κτλ., ut non opus sit Schneidewini con. Ἴπποθόρον. — V. 2. εὐρεῖν, fort. εὐρον legendum. Hartung πρὸς ἵππους delet. Hecker omnino Anacreonti abiudicat, corrigens Ἡρακλέων.

Fr. 36. Schol. Hom. Od. μ 313: Αἰνοπαθῆ πατριδ' ἐπόψομαι· παρ' Ἀνακρέοντι. Adde Cram. Anecd. Par. III 480, 31: Ἐδει χωρὶς τοῦ ὦ ζαῆ, ὡς τὸ ἀκραῆ Ζέφυρον, ἔστιν οὖν Αἰολικὸν τὸ μετὰ τοῦ ὦ καὶ ἔδει αὐτὸ Αἰολικῶς βαρύνεσθαι, ὡς τὸ αἰνοπαθῆ πατριδ' ἐπόψομαι παρὰ Ἀνακρέοντι. videtur Anacreon scripsisse: Αἰνοπαθῆν ἔνα πατριδ' (vel Ἀθαμαντίδα πατριδα, vid. fr. 117) ἐπόψομαι, sed Aeoliens accentus non requiritur; ac fortasse poeta forma αἰνοπαθῆν etiam sine metri necessitate usus est, quemadmodum est in Siculo epigrammate haud ineleganti Θυμαρῆν βιοτᾶς ὄλβον ἔχοιεν ἀεί, ubi Ritschl Op. I 785 perperam Θυμαρῆ correxit.*) Hartung αἰνοπαθῆν ἀπάτερθεν (vel Ἀθαμαντίδ') ἐπ. Hermann Opusc. VI 1, 272 coniungit cum Hesiodi frag-

*) Θυμαρῆν dedi obsecutus Herodiano, qui praecipit oxytonon esse Θυμαρῆς, paroxytonon Θυμήρης, sed subtilius quam verius hoc discrimen excogitavisse videtur.

37. [35.]

. . . Χήλινον ἄγγος . . .
ἔχον πυθμένας ἀγρίων σελίνων.

38. [36.]

Ἀσήμων ὑπὲρ ἐρμάτων φορεῦμαι.

39. [37.]

1022

Πλεκτὰς δ' ὑποθυμίδας
περὶ στήθεσι λωτίνας ἔθεντο.

40. [38.]

Σὲ γὰρ φη

Ταργήλιος ἐμμελέως
δισκεῖν.

mento ap. Zonaram 948 (Ἡσίοδος· αἰετόν μὴ πετῆνα γενέσθαι) in hunc modum:

Αἰετόν με πετῆνα γενέσθαι,
Αἰνοπαθῆ ἵνα πατριδ' ἐπόψομαι.

Fr. 37. Pollux VII 172: Χήλινον δὲ ἄγγος ἔχον πυθμένας ἐλειοσελίνων ὅταν εἴπη Ἀνακρέων τὸ ἐν σχοινίων πλέγμα δηλοῦ. ἐλειοσελίνων Hemsterhuys, vulgo ἀγγελοσελίνων, et sic vel ἀγγελοσελίνων codd. (solus C ἐλειών). Scripsi ἀγρίων σελίνων, nam ἀγλαῶν minus placet: olim ἀγγελοσελίνων conieci. Resp. Hesychius: Κεχήλωμαι . . . καὶ χήλινον τὸ πλεκτόν ὁ (l. ὡς) Ἀνακρέων.

Fr. 38. Hesych. v. Ἐρμα: ἔρμισμα ἢ ἔργμα ἢ τὸν πετροῶδη καὶ ἐπικυματιζόμενον, ὥστε μὴ βλέπειν, τόπον τῆς θαλάσσης. καὶ Ἀνακρέων· ἀσήμων κτλ. Resp. huc Harpocrat. 86 ed. Bekk. ubi libri ἐρμᾶν, ἐρμᾶν, ἐρμῖαν. Phot. 15, 1 (ubi cod. ἐρμᾶν), Suidas v. ἐρμᾶν, Zonar. 860 (ἐρμᾶν). Item huc refero Hesychii glossam ἀσήμων· ἀφανῶν, ἀγνώστων. Perperam Blass hic ionicis numeri vestigia deprehendit.

Fr. 39. Athen. XV 674 D: Ἐκάλων δὲ καὶ οἷς περιεδέοντο τὸν τράχηλον στεφάνους ὑποθυμιάδας . . . καὶ Ἀνακρέων· πλεκτὰς κτλ. — V. 1. ὑποθυμιάδας Dindorf, v. ὑποθυμιάδας. — V. 2. στήθεσι, Ἀ στήθεσσι. Resp. huc Athen. XV p. 678 D. Unde Blass haec ad ionicum numerum revocat.

Fr. 40. Apollon. de Synt. 238: Καὶ δὴ παρείπετο τῷ χρῶ παραγωγή τοῦ χροῦμι, ὡς φημί, ἀφ' οὗ τρίτον πρόσωπον χρῆσιν ὡς φησίν, ἐξ οὗ τὸ χρῆ ἐν ἀποκοπῇ ἀπετελεῖτο, ὁμοίως τῷ παρ' Ἀνακρέωντι· σὲ γὰρ (haec add. in A corr.) φη (hoc om. BCDMS) ταργήλιος ἐμμελέως (ita Bekker, A ἐμμελ. ὡς, vulgo ἐμμελῶς) δισκεῖν. Verba σὲ γὰρ φη ταργήλιος etiam afferunt Apollon. de Adv. in Bekk. An. II 543, 7. Schol. Hom. Il. ε 256. Adde praeterea Cram. An. Ox. IV 411, 23: Ἀπὸ δὲ τοῦ φημι γίνεται φῆς, φησί, καὶ κατὰ ἀποκοπὴν φῆς . . . (leg. φή· σὲ) γὰρ φῆ Ταργήλιος ἀντὶ τοῦ φησί· τὸ δὲ Ταργήλιον ὄνομα δαιμόνος ἐστὶ. et Choerob. II 495. Acuendum esse φῆ praeter Apollonium praecepit

41. [39.]

Ὁ Μεγίστης δ' ὁ φιλόφρων δέκα δὴ μῆνες, ἐπεὶ τε
στεφανοῦται τε λύγῳ καὶ τρύγα πίνει μελιθεῖα.

42. [40.]

Καθαρῆ δ' ἐν κελέβῃ πέντε τε καὶ τρεῖς ἀναχέισθων.

43. [41.]

Πολιοὶ μὲν ἡμῖν ἤδη κρόταφοι κάρη τε λευκόν,
χαρίεσσα δ' οὐκέθ' ἤβη πάρα, γηράλειοι δ' ὀδόντες. 1023

γλυκεροῦ δ' οὐκέτι πολλὸς βίотου χρόνος λέλειπται
διὰ ταῦτ' ἀνασταλύζω θαμὰ Τάρταρον δεδοικώς.

Herodianus, vid. Ioh. Alex. de acc. 21 φησί, ὅπερ πάλιν ἀποκοπὴν ὀξύνεται τὸ γὰρ φη' ἀντι τοῦ φησί. Quod olim dixi, posse haec ad glyceorum numerum revocari:

Σὲ γάρ
φη' Ταργήλιος ἐμμελέως
δισκεῖν

iam retracto, siquidem breviate formae solent novissimum versus locum obtinere: Hesiodus tamen medio versu collocavit Op. 529 δεικνυ et 777 νῆ (ubi nunc νεῖ legitur), quae formae si paradosis integra est apocopen ostentant, neque possunt componi cum Aeolicis γέλαι, δίδοι, δοκίμοι, quorum diversa est origo. — Ceterum Hecker ἐμμελέως, Cobet δισκεῖν coniecerunt: Hartung, qui φη' dicit nihil aliud quam ἔφη esse, δικεῖν scripsit.

Fr. 41. Athen. XV 671 E: Διὰ τί παρὰ τῶ ἀντῶ ποιητῆ (Ἀνακρέοντι) λύγῳ τινὲς στεφανοῦνται; φησί γὰρ ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν μελῶν· Μεγίστης κτλ. Ὁ γὰρ τῆς λύγου στέφανος ἄτοπος κτλ. et eisdem versus repetit ib. p. 673 D. — V. 1. ὁ Μεγίστης Gaisford, vulgo Μεγίστης, sed B Μεγίστης. — ἐπεὶ τε AB, ἐπειτ' B, vulgo ἐπειδή. — V. 2. τε λύγῳ P, vulgo τῆ λύγῳ (B λόγῳ). Praeterea priore l. P στεφανοῦνται, B ἐστεφανοῦνται, et deinde ἌBP πίνουσι. Resp. huc Athen. XV 674 A et Poll. VI 107.

Fr. 42. Athen. X 430 D: Ὁ δ' Ἀνακρέων ἔτι ζωρότερον, ἐν οἷς φησί· Καθαρῆ κτλ. — πέντε τε Dindorf, vulgo πέντε. — τρεῖς, A τρεῖς. — ἀναχέισθων scripsi, vulgo ἀναχέισθω, ac fortasse librorum scriptura non sollicitanda; certe in Doriensium titulis διδόσθω alia passim pluralis numeri vice funguntur, vid. Ahrens D. Dor. 296, et Hom. II. IX 170 ἐπέσθω nonnulli pro ἐπέσθων legebant (γράφεται δὲ καὶ χωρὶς τοῦ ὄ), item in vetusto titulo Tegeatico, quem Kirchhoff in Annal. Ac. Berol. 1870, 51 seq. non recte Spartaee vindicare conatus est, pluralis ἀνελόσθω eandem clausulam, quam singularis ἀνελόσθω ostentat.

Fr. 43. Stob. Floril. CXVIII 13: Ἀνακρέοντος. Miro iudicio Bernhardy Hist. Litt. Graec. II 500 et 503 (p. 614 ed. 2) hoc carmen a monacho Anacreonti subditum esse censet. — V. 1. ἡμῖν Stephanus, nisi ἡμῖν malis, vulgo ἡμῖν. — κάρη A Vind., vulgo κάρα. — V. 2. οὐκέθ', οὐκέτ' Schneidewin. — V. 4. ἀνασταλύζω, Arsen. ἀνασταλλίζω, Scaliger

Ἄιδεω γὰρ ἔστι δεινὸς μυχὸς, ἀργαλέη δ' ἐς αὐτόν
κάθοδος· καὶ γὰρ ἑτοῖμον καταβάντι μὴ ἀναβῆναι.

44. [43.]

Ἔραμαι (δέ) τοι συνηβᾶν· χαριτεῦν ἔχεις γὰρ ἦθος.

45. [42.]

Ἐμὲ γὰρ (νέοι) λόγων εἵνεκα παῖδες ἄν φιλοῖεν·
χαρίεντα μὲν γὰρ ἄδω, χαρίεντα δ' οἶδα λέξαι.

46. [44.]

Ἀστραγάλοι δ' Ἔρωτός εἰσιν μαναίαι τε καὶ κύδοιμοι.

ΠΡΟΣ ΣΜΕΡΔΙΗΝ.

47. [45.]

Μεγάλῳ δηῦτέ μ' Ἔρωτος ἔκοψεν ὥστε χαλκεύς
πελέκει, χριμερήη δ' ἔλουσεν ἐν χαράδρῳ.

ἄλαστα λύσω, Hartung ἄρ' ἀσταλύσω. — V. 5. ἀργαλέη, A ἀργαλή. — V. 6. ἑτοῖμον Schneidewin, vulgo ἔτοιμον. Blass haec in dimetros redigit, ut duae sint strophae senorum versiculorum, singuli versus ἀνακλωμένοι praeter versum strophae paenultimum, ex puris ionicis compositum. Eandem normam etiam fr. 64 observatam esse censet.

Fr. 44. * Max. Tyr. XXIV 9: Ἄλλα κἂν τούτοις τὴν σωφροσύνην (Ἀνακρέοντος) ὄρα· ἔραμαι τοι συνηβᾶν· χάριεν γὰρ ἔχεις ἦθος, quae correxi. Cf. Herodian. περὶ μου. λέξ. 14, 21: ὁ μὲντοι Ἀνακρέων καὶ χαριτόεις εἶπεν. — ἦθος, Hartung ἄνθος.

Fr. 45. Max. Tyr. XXIV 9: Ἡ δὲ τοῦ Τηῆιον σοφιστοῦ τέχνη τοῦ αὐτοῦ ἦθους καὶ τρόπον· καὶ γὰρ πάντων ἐρᾷ τῶν καλῶν καὶ ἐπαινεῖ πάντας· μεστὰ δὲ αὐτοῦ τὰ ἄσματα τῆς Σμέρδιος κόμης καὶ τῶν Κλεοβούλου ὀφθαλμῶν καὶ τῆς Βαθύλλου ὄρας· ἀλλὰ κἂν τούτοις τὴν σωφροσύνην ὄρα· Ἔραμαι κτλ. — καὶ αὐτὸς καλὸν εἶναι τῷ ἔρωτι τὰ δίκαια φησί. ἦδη δὲ πον καὶ τὴν τέχνην ἀπεκαλύφατο· Ἐμὲ γὰρ λόγων εἵνεκα κτλ. — V. 1. νέοι adieci, cum prius λόγων (ἔμων) scripsissem, Blass λόγων μελῶν τ'. — V. 2. ἄδω Valckenaer, vulgo διδῶ. Schneidewin μὲν γ' αἰίδα.

Fr. 46. Schol. II. ψ 88: Αἱ πλείους τῶν κατ' ἀνδρα ἄμφ' ἀστραγάλῳ εἰσιν ἐρύσσας· καὶ ἔστιν Ἰωνικώτερον· Ἀστρ. κτλ. Ἀνακρέων. scripsi εἰσιν et κύδοιμοι, vulgo εἰσι et κνδοιμοί, Hartung Στραγάλοι novavit.

Fr. 47. Hephaest. 68: Καὶ τῷ βραχυνακατήκτω δὲ Ἄν. ὄλα ἄσματα συνέθηκε· Μεγάλῳ (μεγάλων C, μέγαλον P) κτλ. Affert etiam gramm. Harlei. ap. Gaisf. Heph. p. 322 ed. sec., ubi ἔλισεν v. 2 legitur. Scripsi δηῦτε et Ἔρωτος, vulgo δ' ἦυτε et ἔρωτος. Resp. hoc carmen Athen. XII 540 E et Aelian. Var. Hist. IX 4.

48. [46.]

1024

Ἀπέκειρας δ' ἀπαλῆς κόμης ἄμωμον ἄνθος.

49. [47.]

Θρηκίην σίοντα χαίτην.

50. [48.]

Ἀπό μοι θανεῖν γένοιτ'· οὐ γὰρ ἂν ἄλλη
λύσις ἐκ πόνων γένοιτ' οὐδαμὰ τῶνδε.

51. [49.]

Ἄγανῶς οἶά τε νεβρὸν νεοθηλέα
γαλαθηνόν, ὅστ' ἐν ὕλης κεροέσεως
ἀπολειφθεῖς ὑπὸ μητρὸς ἐπτοήθη.

Fr. 48. Phavor. ap. Stob. Floril. LXVI 6: Πρὸς ταῦτα γελοῖος ἂν φανείη ὁ Ἀνακρέων καὶ μικρολόγος, τῷ παιδὶ μεμφόμενος, ὅτι τῆς κόμης ἀπεκείρατο, λέγων ταῦτα Ἄπ. κτλ. Malim ἀπεκείραο: nam ad Smerdien ipsum, non ad Polycratem culpam retulit poeta, ut Aelian. V. II. IX 4 dicit: ὁ δὲ οὐ προσεποιήσατο αἰτιᾶσθαι τὸν Πολυκράτην σωφρόνως καὶ ἐγκρατῶς, μετήγαγε δὲ τὸ ἐγκλημα ἐπὶ τὸ μειράκιον, ἐν οἷς ἐπεκάλει τόλμαν αὐτῷ καὶ ἀμαθίαν, ὀπλισαμένῳ κατὰ τῶν ἐαντοῦ τριχῶν.

Fr. 49. Etym. M. 714, 38: Ἔστι γὰρ καὶ σίω διὰ τοῦ ἰ, ᾧ χρῆται Ἀνακρέων, οἶον· Θρηκίην κτλ. scripsi Θρηκίην.

Fr. 50. Hephaest. 69: Τῶν δὲ τριμέτρων τὸ μὲν ἀκατάληκτον . . . παρὰ δὲ τῷ Ἀνακρέοντι ἐτέρως ἐσχημάτισται Ἀπό μοι κτλ. Eadem Apostol. III 60 b. — V. 2. οὐδαμὰ, A οὐδάμα.

Fr. 51. Athen. IX 396 D: Καὶ Ἀνακρέων δὲ φησιν· Οἶά τε ν. Eadem Aelian. Hist. An. VII 39: Ὅσοι λέγονσι θῆλον ἔλαφον τὰ κέρατα οὐ φύειν, οὐκ αἰδοῦνται τοὺς τοῦ ἐναντίου μάρτυρας . . . καὶ Ἀνακρέων ἐπὶ θηλείας φησὶν· οἶά τε νεβρὸν . . . ἐπτοήθη. Πρὸς δὲ τοὺς μοιχῶντας τὸ λεχθῆν καὶ μέντοι καὶ φάσκοντας δεῖν ἐροέσεως γράφειν, ἀντιλέγει κατὰ κράτος Ἀριστοφάνης ὁ Βυζάντιος καὶ ἐμέ γ' αἰρεῖ τῇ ἀντιλογία. ἐροέσεως enim conii. Zenodotus, vid. Schol. Pind. Ol. III 52: Τέτακται δὲ καὶ παρὰ Ἀνακρέοντι Ἄγανῶς οἶά τε κτλ. Ζηρόδοτος δὲ μετεποίησεν ἐροέσεως. Adde Eust. II. 711, 34. Respicit etiam Pollux V 76. — V. 1. ἄγανῶς solus Schol. servavit. Hartung νεοθηλέα delet. Fortasse totus locus sic digerendus:

Ἄγανῶς οἶά τε νεβρὸν
νεοθηλέα γαλαθηνόν, ὅστ' ἐν ὕλης
κεροέσεως ἀπολειφθεῖς ὑπὸ μητρὸς ἐπτοήθη.

V. 2. ὕλης scripsi, Schol. ὕλαις, ὕλη rell. — V. 3. ἀπολειφθεῖς Athen., ὑπολειφθεῖς Ael. (ubi cod. Par. 2 νεοθηλὴν . . . ἦτε vel οἶτε . . . κροέσεως ὑπολειφθεῖς) et Schol. — ὑπὸ Schol., ἀπὸ ceteri.

52. [50.]

1025

Σινάμωροι πολεμίζουσι θυρωρῶ.

53. [52.]

Σικελὸν κότταβον ἀγκύλη παίζων.

54. [53.]

Ἐπὶ δ' ὄφρυσιν σελίνων στεφανίσκους
θέμενοι θάλειαν ὄρτην ἀγάγωμεν
Διονύσω.

55. [54.]

Διονύσου σαῦλαι Βασσαρίδες.

*56. [55.]

Οὐδ' αὖ μ' ἑάσεις μεθύοντ' οἴκαδ' ἀπελθεῖν;

57. [56.]

Φίλη γὰρ εἶ ξένοις, ἕασον δέ με διψῶντα πιεῖν.

Fr. 52. Et. M. 713, 26: Σινάμωροι (σινάμωροι VDM a m. pr.) π. θυρωροί (V θυρροί) ἐν δευτέρῳ (cod. Flor. ἐν α') Ἀνακρέων. μεμορημένοι, φησί, πρὸς τὸ σίνεσθαι. — scripsi θυρωρῶ.

Fr. 53. Athen. X 427 D: Ἐχρῶντο γὰρ ἐπιμελῶς τῶ κοτταβίζειν ὄντος τοῦ παιγνίου Σικελικοῦ, καθάπερ καὶ ὁ Ἀνακρέων ὁ Τηϊὸς στεποίηκε. Σικελικὸν κότταβον ἀγκύλη δαΐζων. — Σικελὸν Grotefend, παίζων ego scripsi, ἠελίζων Emperius coni.

Fr. 54. Athen. XV 674 C: Ἔστεφανοῦντο δὲ καὶ τὸ μέτωπον, ὡς ὁ καλὸς Ἀνακρέων ἔφη. Ἐπὶ κτλ. Eadem Eust. 1908, 55 omisso v. Διονύσω. et Schol. Pind. Ol. III 19: Ἀνακρέων. ἐπὶ δ' ὄφρυσιν σελίνων στεφάνων (cod. στεφάνων) θέμενοι. — V. 1. ἐπὶ, ap. Ath. l. Cant. ἐπέι. — V. 2. ὄρτην Hermann, v. ἑορτήν.

Fr. 55. Hephaest. 69: τῶν δὲ τριμέτρων τὸ μὲν ἀκατάληκτον . . . παρὰ δὲ τῶ Ἀνακρέοντι ἐτέρως ἐσηματίεται . . . τὸ δὲ καταληκτικόν. Διονύσου κτλ. — E Διονύσου σαῦλε. Fort. σαῦλαι.

Fr. 56. Schol. Aeschyl. Prom. 128: Ὁ θῦθμός Ἀνακρέοντεῖός ἐστι κτελασμένος πρὸς τὸ θρηνητικόν. ἐπεδήμησε γὰρ τῇ Ἀττικῇ Κριτίῳ ἑρῶν, καὶ ἤρθεσθι λίαν τοῖς μέλεσι τοῦ τραγικοῦ (Welcker μέλεσιν αὐτοῦ ὁ τραγικός). ἔχρῶντο δὲ αὐτοῖς οὐκ ἐν παντὶ τόπῳ, ἀλλ' ἐν τοῖς θρηνητικοῖς, ὡς καὶ Σοφοκλῆς. ἔστι δὲ ταῦθ' ὅμοια τῷ. Οὐδ' αὖ ἑάσεις με κτλ. Correxit Hermann et probabiliter Anacreonti tribuit versum, qui videtur ex carmine in Critiam petitus esse. Anacreontis carmina in Critiam resp. Plato Charm. 157 E.

Fr. 57. Athen. X 433 F: Καὶ Ἀνακρέων. φίλη κτλ. — εἶ ξένοις VL, A εἰς ξείνεις, P εἰ ξείνεις, B δὲ ξείνεις, Schneidewin εἰς ξείνοις. Meineke ad iambicum numerum revocat. . . Φίλη γὰρ εἰς ξένοις. ἕασον δέ με | Διψῶντ' ὄπνιεν. qua mutatione non est opus, nam hoc ipsum poeta verecunde verbo πιεῖν significavit.

58. [57.]

Ἄπο δ' ἐξείλετο θεσμόν μέγαν * *

59. [58.]

1026

Ἐκδῦσα χιτῶνα δωριάζειν.

60. [59.]

Καί μ' ἐπίβωτον κατὰ γείτονας ποιήσεις.

61. [60.]

Παρά δηῦτε Πυθόμεανδρον
κατέδυν Ἔρωτα φεύγων.

62. [61.]

Φέρ' ὕδωρ, φέρ' οἶνον, ᾧ παῖ,
φέρε δ' ἀνθεμεῦντας ἡμῖν
στεφάνους, ἐνεικον, ὡς δὴ
πρὸς Ἔρωτα πυκταλλίζω.

Fr. 58. Apollon. Sophist. 87, 21: Θεσθαι . . . καὶ γὰρ ὁ Θησανρὸς θεσμός λέγεται, καθάπερ καὶ Ἀνακρέων λέγει· ἀπὸ δ' κτλ. — cod. θυμός et θυμόν. Resp. Et. M. 448, 16, cf. Mingar Codd. Nan. 495. — Ἄπο δ' ἐξείλετο Heckero suspectum, sed iniuria: quod vulgo dicit solet ἐξαφαιρεῖσθαι, poeta inverso ordine protulit, quemadmodum et apud Eurip. Iph. Taur. 1278: ἀπὸ δὲ λαθοσύναν νυκτωπὸν ἐξεῖλεν βροτῶν.

Fr. 59. Schol. Eurip. Hec. 934: καὶ δωριάζειν τὸ γυμνουμένας φαίνεσθαι τὰς γυναῖκας· Ἀνακρέων· Ἐκδῦσα κτλ. Cf. Eustath. II. 975, 30: Αἴλιος γοῦν Διονύσιος δωριάζειν, φησί, τὸ παραφαίνειν καὶ παραγυμνοῦν πολὺ τι τοῦ σώματος. αἱ γὰρ κατὰ Πελοπόννησόν φησι κόρα διημέρενον ἄζωστοι καὶ ἀχίτωνες, ἱμάτιον μόνον ἐπὶ θάτερα ἐπιπεπορημένοι, κτλ.

Fr. 60. Ammon. 42 Valck. Διαβόητος καὶ ἐπιβόητος διαφέρει· διαβόητος μὲν γὰρ ἔστιν ὁ ἐπ' ἀρετῇ ἐγνωσμένος· ἐπιβόητος δ' ὁ μοχθηρὰν ἔχων φήμην· Ἀνακρέων ἐν δευτέρῳ· Καί μ' κτλ. vulgo ἐπιβόητον et sic Et. Gud. 142, 45 et 199, 3 (ubi praeterea γείτονα), sed Anacreontem dixisse ἐπίβωτον testatur Eust. 1856, 12.

Fr. 61. Hephaest. 70: Τὸ δὲ (δίμετρον τῷ addidit Mehlhorn) ἀκατάληκτον κατὰ τὸν ἀνακλιόμενον χαρακτῆρα πολὺ παρὰ τῷ Ἀνακρέοντι ἔστι· Παρὰ κτλ. — V. 1. δηῦτε scripsi, vulgo δ' ἦντε, A δηῦτε. — Πυθόμεανδρον AFIE γρ., Πυθόμεανδρον CP in marg., Πυθόμεαν δὲ Turn. EP. — V. 2. κατέδυν Ἔρωτα scripsi, legebatur κατέδυν ἔρωτα.

Fr. 62. Athen. XI p. 782 A: Ἀνακρέων· Φέρ' ὕδωρ κτλ. — V. 1. affert Demetr. de elocut. c. 5. — V. 2. ἡμῖν, vulgo ἡμῖν. — V. 3 extr. et v. 4 affert Eust. II. 1322, 53: Παράγωγον ὄημα τὸ πυκταλλίζειν, οὗ χρῆσις παρὰ Ἀνακρέοντι, ὡς μὴ πρὸς τὸν Ἔ. π. et Orion p. 62,

63. [62.]

"Αγε δὴ, φέρ' ἡμῖν, ὦ παῖ,
 κελέβην, ὅπως ἄμυστιν
 προπίω, τὰ μὲν δέκ' ἐγγέας
 ὕδατος, τὰ πέντε δ' οἴνου
 5 κνάθους, ὡς ἀνυβρισί
 ἀνὰ δηῦτε βασσαρήσω.

1027

* * *
 "Αγε δηῦτε μηκέθ' οὔτω
 πατάγω τε κάλαλητῶ
 Σκυθικὴν πόσιν παρ' οἴνω
 10 μελετῶμεν, ἀλλὰ καλοῖς
 ὑποπίνοντες ἐν ὕμνοισ.

64. [63.]

Χθόνιον δ' ἔμαντὸν ἦρεν.

65. [64.]

Τὸν Ἔρωτα γὰρ τὸν ἄβρον

31: Ἀνακρέων· ὡς δὴ πρὸς ξρ. πνκ. ubi recte δὴ scriptum, nam etiam Athen. μῆ, Dobree conl. ἄν. Resp. Et. M. 345, 39, ubi cod. Flor. Anacreontis verba ὡς ἦδη κτλ. addit.

Fr. 63. Athen. X p. 427 A: Παρὰ δὲ Ἀνακρέοντι εἰς οἶνον πρὸς δύο ὕδατος· Ἄγε κτλ. . . βασσαρήσω. Καὶ προσελθὼν τὴν ἀκρατοποσίαν Σκυθικὴν καλεῖ πόσιν· Ἄγε δεῦτε κτλ. Est haud dubie ex eodem carmine, cuius exordium est fr. 62. V. 1—5 κνάθους Athen. affert XI 475 C et Eust. Od. 1476, 31. — V. 1. ἡμῖν Dindorf, vulgo ἡμῖν. — V. 2. ὅπως, Ath. altero l. ὅπως. — V. 3. δέκ' poster. loco, priore δ' vel δύ'. — ἐγγέας, priore l. APV ἐκχέας. — V. 5. ἀνυβρισί Baxter, A ἀν ὕβριστίας, PVL ἀν ὕβριστιῶσαν. Apparet ἀνυβρίστας supra scriptum fuisse, et hoc ipsum praefert Blass, ut hiatus removeatur. — V. 6. ἀνὰ δηῦτε scripsi, AB ἀναδευτε, PVL ἀναδεν. — V. 7—10 usque ad μελετῶμεν affert commentator Cruq. Horat. Carm. I 27, 1: „Ad convivias sodales suos de hilaritate. Sensus autem sumptus ex Anacreonte libro tertio: Ἄγε δῶτε κτλ.“ quae ipse Cruquius addidit descripta ex editione Lambini, unde etiam illud δῶτε repetiit. Porphyrio, qui quidem haud dubie hunc ipsum locum respexit, nihil nisi haec adscripsit: „Ode προτραπηλική est haec ad hilaritatem, cuius sensus sumtus est ab Anacreonte in libro tertio.“ — V. 8. δηῦτε scripsi, A δηυτε, B δῆυτε, P δήτε, VL δότε. — V. 11 in fine versum omissum esse censet Meineke, velut Κλείσωμεν Διόνυσον.

Fr. 64. Schol. Hesiod. Theog. 767: Τὸ δὲ χθονίου ἢ τοῦ (l. ἦτοι) συγγεροῦ, ὡς Ἀνακρέων· χθ. δ' ἔμ. ἦρεν. — cod. S ἦρον, in edit. 1 scripsi ἦρον, sed gravius vitium latet, fort. χθόνιον δὲ μάψ ὄνειρον, vel χθονίων δειματ' ὄνειρων. Hartung χθόνιον δ' εἶδον ὄνειρον.

Fr. 65. Clem. Alex. Strom. VI 745: Ἀνακρέοντος ποιήσαντος

μέλομαι βρούντα μίτραις
 πολυανθέμοις αείδειν·
 ὄδε γὰρ θεῶν δυναστής,
 ὃ ὄδε καὶ βροτοὺς δαμάζει.

66. [65.]

Ἄλλὰ πρόπινε
 ῥαδινούς, ὦ φίλε, μηρούς.

67. [66.]

Ἄδυμελές, χαρίεσσα χελιδοῖ.

68. [67.]

1028

Μνάται δηῦτε φαλακρὸς Ἄλεξις.

Ἔρωτα κτλ. Εὐριπίδης γράφει Ἔρωσ γὰρ ἄνδρας οὐ μόνους ἐπέροχεται κτλ. Affert etiam Arsen. Viol. 110. Iam in ed. pr. in suspicionem vocavi hos versiculos, postea plane seclusi et Anacreonteis subieci; imprimis similitudo quae intercedit inter hos versus et Anacreonteum carmen 53 effecit, ut confideret Teio poetae abiudicarem, quamquam hoc argumentum anceps esse intellego, nam passim etiam germana Anacreontis carmina exemplo fuerunt imitatoribus. Nunc quamvis dubitanter in suum locum restitui, descripsit enim Clemens haec copiis usus grammaticorum, qui de furtis antiquorum scriptorum commentati erant, qui quidem saepe secus iudicant, sed eosdem scienter dolo malo subditicium carmen Anacreonti tribuisse aegre crediderim, nisi forte Clementem hoc et alia quaedam exempla suo periculo addidisse statuas: hic enim novicio poemate facile decipi poterat, in quem errorem etiam Gellius incidit. Sane inter hos versiculos et novicia Anacreontea ionicis dimetris condita insignis intercedit similitudo, sed tenendum est istos versificatores usos germanis carminibus ad hoc exemplum sua edolavisse, cum priores qui hemiambos composuerunt neque numeris neque sermone Teium poetam aemulati sint. Vocabulum *δυναστής*, quamvis non usitatum nisi apud Atticos, calumniae est expers: neque μέλομαι αείδειν, quamvis solitarium, in suspensionem vocare ausim. — V. 1. τὸν addidit Baxter. — V. 2. μέλομαι . . . αείδειν Hermann, quod recepi, quamquam desidero huius usus antiquum auctorem, Clem. μέλομαι . . . αείδων, sed cod. Par. αείδειν, Arsen. μέλομεν . . . αείδει. Sylburg μέλω . . . αείδων scripsit. — V. 4 et 5. ὄδε, Clem. ὁ δὲ. — *δυναστής*, Blass ὁ *δυναστής*.

Fr. 66. Schol. Pind. Ol. VII 5: Προπίνειν ἔστι κνρίως τὸ ἅμα τῷ κράματι τὸ ἀγγεῖον χαρίζεσθαι. Ἀνακρέων Ἄλλὰ κτλ. ἀντι τοῦ χαρίζον.

Fr. 67. Hephaest. 39: Ὅστερον δὲ καὶ Ἀνακρέων τούτῳ τῷ μέτρῳ καὶ ὅλα (ita Turn. E, ἄλλα CPA) ἔσματα συνέθηκεν. Ἄδυμελές (A ἀδύμελες) κτλ. Eadem Plotius 264 ed. Gaisf.

Fr. 68. Hephaest. 39: Ὅστερον δὲ καὶ Ἀνακρέων τούτῳ τῷ μέτρῳ ὅλα ἔσματα συνέθηκεν . . . καὶ Μνάται κτλ. — δηῦτε scripsi, vulgo δηῦτε, Turn. δεῦτε, Fl δ' ἦῦται.

69. [73.]

Καλλίκομοι κοῦραι Διὸς ὠρχήσαντ' ἐλαφροῶς.

70. [74.]

Ὅρσόλοπος μὲν Ἄρης φιλέει μεναίχμαν.

71. [75.]

Οὔτε γὰρ ἡμετέρειον οὔτε καλόν.

72. [76.]

Νῦν δ' ἀπὸ μὲν στέφανος πόλεος ὄλωλεν.

*72B.

Ἄστερις, οὔτε σ' ἐγὼ φιλέω οὔτ' Ἀπελλέης.

73. [77.]

Βούλεται ἀπεροπός (τις) ἡμῖν εἶναι.

Fr. 69. Athen. I 21 A: Ἐταττον γὰρ τὸ ὀρχεῖσθαι ἐπὶ τοῦ κινεῖσθαι καὶ ἐρεθίζεσθαι. Ἀνακρέων· Καλλίκομοι κτλ. Eadem Eust. 1842, 4. Sed offendit spondeus loco dactyli in versu logaoedico, fort. ὀρχησαίαιτ' legendum, ut sit herous.

Fr. 70. Hephaest. 90: Κέχρηται δὲ (τῷ ἐγκωμιολογικῷ) καὶ Ἀνακρέων ἐν πλείοσιν ἄσμασιν. Ὅρσόλοπος κτλ. — Ὅρσόλοπος CP et Etym. cod. Dorvill., sed FISH ὀρσόλεπος, E ὄρσ' ὁ λέπος, B ὀρσόλεπος, Turn. ορσ' ὀλέπος. — φιλέει, φιλέειν F1HBS. — μεναίχμαν, Pauwius μεναιχμήν, codd. et. edd. μὲν αἰχμάν.

Fr. 71. Etym. M. 429, 50: Ἡμετέρειος κτητικόν ἐστι· σημαίνει δὲ τὸν τοῦ ἡμετέρου· ἐχοῖτο δὲ τῇ λέξει Ἀνακρέων· Οὔτε κτλ. Eadem Zonar. 990, cf. etiam Mingar. Codd. Nan. 495.

Fr. 72. Schol. Pind. Ol. VIII 42: Στέφανοι γὰρ ὡσπερ τῶν πόλεων τὰ τεῖχη· καὶ Ἀνακρέων· νῦν δ' κτλ. — στέφανος πόλεος (sive πόλεως malis) scripsi, legebatur πόλεως στέφανος. Schneidewin πόλιος requirit.

Fr. 72 B. Schol. Heph. p. 163 ed. 2 Gaisf.: ὁ δ' Ἡλιόδωρος φησὶν ἐν τῇ εἰσαγωγῇ, ὅτι καὶ τρεῖς εἰς μίαν συνεκφανοῦνται συλλαβαί, ὡς τὸ διπενθήμερες τούτο, οἷονεὶ τὸ δοκοῦν εἶναι ἐλεγείον· Ἄστερις οὔτε σ' ἐγὼ φιλέω, οὔτ' ἀπελλέης. οὐ γὰρ ἐστὶν ἐλεγείον, ἀλλὰ τὸ πρῶτον αὐτοῦ μέρος ἐστὶ δακτυλικόν, τὸ δὲ δεύτερον ἰαμβικόν, δύο γὰρ ἰάμβους ἔχει καὶ συλλαβήν· τὸ οὖν φιλέω οὐ, ἀπὸ δύο βραχέων (βραχειῶν) καὶ μιᾶς μακρᾶς. — Ἀπελλέης nunc quam Ἀπελλέης scribere malui. Cum versus manifesto Ionici sit poetae et Hephaestio p. 70 auctor sit, praeter Alcaeum Anacreontem in compluribus carminibus hoc metro usum esse, huic poetae versum tribui.

Fr. 73. Etym. M. 433, 44: ἡπεροπευτής. . . ἢ μετὰ τοῦ ᾧ τοῦ σημαίνοντος τὸ κακὸν καὶ τοῦ περ περιττοῦ συνδέσμον, ἀπεροπεύς, ὁ τῷ λόγῳ κακῶς χρώμενος καὶ ἀπατῶν· οἷον Ἄτε μὲν καὶ ἐπίκλοπον ἀπε-

74. [78.]

1029

..... Ἐγὼ δὲ μισέω
πάντας, ὅσοι χθονίους ἔχουσι ἑυσμούς
καὶ χαλεπούς· μεμάθηκά σ', ὦ Μεγίστη,
τῶν ἀβακιζομένων.

75. [79.]

Πῶλε Θρηκίη, τί δή με λοξὸν ὄμμασιν βλέπουσα
νηλεῶς φεύγεις, δοκέεις δέ μ' οὐδὲν εἰδέναι σοφόν;
ἴσθι τοι, καλῶς μὲν ἄν τοι τὸν χαλινὸν ἐμβάλοιμι,
ἡνίας δ' ἔχων στρέφοιμί σ' ἀμφὶ τέρματα δρόμου.

ροπέα (i. e. ἡπεροπήα τ' ἔμεν καὶ ἐπίκλοπον Hom. Od. XI 364). καὶ παρὰ Ἀνακρέοντι· Βούλεται ἀπεροπὸς ἡμῖν εἶναι. καὶ θηλυκὸν ἀπεροπή. ἢ ἄπορος, οὐδὲ προσλαλήσαι ἡμῖν θέλων· ἢ ὁ ἀπρόσβλεπτος καὶ οὐδ' εἰς ὄψιν ἔλθειν θέλων. In Anacreontis versiculo scripsi ἀπεροπὸς (τις) ἡμῖν, quemadmodum legitur fr. 87 κνίξη τις, cum antea ἀπεροπέυς vel ἡπεροπευὲς ἐφ' ἡμῖν. Sed haud scio, an errore grammaticus, qui undique delibavit ea, quae ad illustrandum vocabulum ἡπεροπευὲς vel ἡπεροπευτιῆς facere opinabatur, temere hoc Anacreontis exemplum adhibuerit: nam huius poetae videtur hendecasyllabus ita restituendus

Βούλεται δ' ἀπέρωπος ἡμῖν εἶναι.

Ex commentario in Anacreontem descriptae sunt quae subiiciuntur explicationes: grammaticus ille ambigebat, utrum ad vocem an ad visum hoc verbum referendum esset. Cf. Phrynichus Bekk. An. I 8: ἀπέρωπος σημαίνει ἀναιδέης, σκληρός, τραχὺς, οἷον ἀπερίοπτος καὶ ἀπερίβλεπτος, ὃν οὐκ ἄν τις περιώπῃσαιτο διὰ τὴν ἀηδίαν· καὶ ἀπέρωπον οἶον τραχὺ καὶ ἀνατεταμένον.

Fr. 74. Etym. M. 2, 45: Παρὰ τὸ ἀβακίης οὖν γίνεται ἀβακῶ, ὥσπερ εὐσεβῆς εὐσεβῶ. γίνεται δὲ καὶ ἀβακίζω· φησὶν Ἀνακρέων· Ἐγὼ κτλ. ἀντὶ τοῦ τῶν ἰσχυρίων καὶ μὴ θορυβωδῶν. Eadem Philemo 135 et Cram. An. Par. IV 84, 28. — V. 1. ἐγὼ, Cram. ἐγω. — δὲ om. cod. Va. — V. 2. ὅσοι scripsi, vulgo οὗ, et ἑυσμούς, vulgo ἑυθμούς, Cram. ἑυμοούς. — χθονίους, Iacobs σχολιούς, Hartung χροίους novavit. — V. 3. χαλεπούς· μεμάθηκά σ', ὦ Μεγίστη scripsi (in edit. 1 μεμίθεικα δ' ὦ Μεγίστη, et Μεγίστη etiam Hemsterhuys), vulgo χαλεπούς μεμαθήκασιν (μεμαθηε D), ὡς μεγίστη.

Fr. 75. Heraclid. Pont. Alleg. Hom. c. 4: Καὶ μὲν ὁ Τήϊος Ἀνακρέων ἔταιρικὸν φρόνημα καὶ σοβαρὰς γυναικὸς ὑπερηφανίαν ὀνειδίξων, τὸν ἐν αὐτῇ σκυριῶντα νοῦν ὡς ἱππον ἀλληγόρησεν, οὕτω λέγων· Πῶλε κτλ. — V. 1. Θρηκίη Barnes, vulgo Θρηκίη. — V. 2. μ' οὐδὲν codd., ut videtur omnes, olim legebatur μηδὲν. — V. 4. στρέφοιμί σ' scripsi, vulgo στρέφοιμι, AB στρέφοιμ', nisi malis στρέφοιμ' ἄν, Mehler

5 νῦν δὲ λειμῶνάς τε βόσκειαι κοῦφά τε σκιρτῶσα παίζεις·
δεξιὸν γὰρ ἵπποσειρήν οὐκ ἔχεις ἐπεμβάτην.

76. [80.]

Κλυθί μεν γέροντος εὐέθειρα χρυσόπεπλε κούρα.

77. [81.]

1030

Εὐτέ μοι λευκαὶ μελαίνας ἀναμεμίζονται τρίχες.

78. [82.]

(Ἐν) μελαμφύλλῳ δάφνῃ χλωρᾷ τ' ἐλαία τανταλίζει.

79. [83.]

Κοίμισον δ', ᾧ Ζεῦ, σόλοικον φθόγγον.

80. [98.]

Διὰ δέσρην ἔκοψε μέσσην, καδ δὲ λῶπος ἐσχίσθη.

στρέφοιμ' ἄν σ'. — V. 5. σκιρτῶσα, A σκιρτοῖσα. — V. 6. ἵπποσειρήν scripsi, vulgo ἵπποπειρήν. — οὐκ ἔχεις, AB οὐχ ἔξεις, Hartung δεξιὸν πρὸς ἵπποσειρήν οὐκ ἔχουσ' ἐπ.

Fr. 76. Hephaest. 36: Καὶ τῶν ἀκαταλήπτων δὲ τὸ τετράμετρον ἔνδοξόν ἐστιν, οἷον τουτὶ τοῦ Ἀνακρέοντος· Κλυθί κτλ. — εὐέθειρα, antea praetuli εὐέθειρα, quod legitur apud Schol. Heph. 175, qui bis hunc versum affert, cod. Nan. (Mingar. 489) εὐήθειρα. — κούρα, nisi forte κούρα scribendum, ut est ap. Theocritum (vel potius Moschum) XXVII 55 θάρσει κούρα φίλα.

Fr. 77. Iulian. Misopog. 366 B: Πλησίον ἐσμέν, ἐθειλόντων θεῶν, εὐτέ μοι κτλ. ὁ Τήτος ἔφη ποιητής. — μοι, scrib. videtur σοί. — μελαίνας, Schneidewin μελαίνης.

Fr. 78. Schol. Soph. Antig. 138: Ὅτι δὲ τανταλωθεὶς σημαίνει τὸ διασεισθεὶς, μαρτυρεῖ καὶ Ἀνακρέων· μελαμφύλλῳ κτλ. Addidi ἔν. Fort. τανταλίξη (τανταλίξαι), ut Amorem poeta alloquatur; cod. A τανταλίξοι.

Fr. 79. Herodian. de barbar. 193 post Ammon. Valcken.: Σολοίκους δὲ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τοὺς βαρβάρους· ὁ γὰρ Ἀνακρέων φησὶ· Κοίμισον (sic B, κοίμησον A, κόμισον C) δὲ σόλοικον φθόγγον. Sed codd. ap. Villois. Anecd. II 77 μισῶ Ζεῦ vel κόμισον Ζεῦ σόλ. λόγον. itaque emendavi. Resp. huc Eust. II. 368, 2.

Fr. 80. Schol. II. ρ 542: Κατὰ ταῦρον ἐδηδῶς. ἡ διακοπὴ τῆς λέξεως τὸν εἰς πολλὰ διεσπασμένον παρέστησε ταῦρον, οὗ τοῦ μέτρον ἀπαιτοῦντος· παρῆν γὰρ φάναι ταῦρον κατεδηδῶς· καὶ Ἀνακρέων· Διὰ δέσρην κόψε μέσσην καδ κτλ. quae correxi. Cf. Eust. II. 1001, 39: Ἀνακρέοντος τὸ καδ δὲ λοιπὸς ἐσχίσθη· ὁμοίως καὶ τὸ διὰ δὲ δέσρην ἔκοψε μέσσην. et Cram. An. Paris. III 287, 28. Hermann hoc Eustathii loco usus duo diversa fragmenta esse credit, quod non debebat Haupt probare. Idem olim proposuit Schneidewin, quem iam in diariis Antiquitatis 1836 redargui.

81.

*Αἶ δέ μεν φρένες**ἐκκεκωφέαται.*

82. [94.]

*Ἐγὼ δ' ἔχων σκύφρον Ἐρξίωνι
τῷ Λευκολόφου μεστὸν ἐξέπινον.*

83. [95.]

1031

*Στεφάνους δ' ἀνὴρ τρεῖς ἕκαστος εἶχεν,
τοὺς μὲν ῥοδίνοὺς, τὸν δὲ Ναυκρατίτην.*

*84. [85.]

*Ἔστε ξένοισι μειλίχοις ἐοικότες,
στέγης τε μῦνον καὶ πυρὸς κεχρημένοις.*

Fr. 81. Cram. An. Ox. I 288, 3: καὶ Ἀνακρέων· Αἶ δέ μεν κτλ. Et. M. 322, 22 omisso nom. poetae: Αἶ δ' ἔμει φρ. ἐκ.

Fr. 82. Athen. XI p. 498 C: Ἡσίοδος δ' ἐν τῷ δευτέρῳ Μελαμποδίας σὺν τῷ π σκύφρον λέγει: . . . ὁμοίως εἴρηκε καὶ Ἀνακρέων· Ἐγὼ κτλ. ἀντὶ τοῦ προέπινον. Cf. Eust. II. 900, 16. — V. 2. τῷ Λευκολόφου scripsi, vulgo τῷ λευκολόφῳ, quod fortasse revocandum: nam etiam fr. 83, 2 eodem loco anapaestus ῥοδίνοὺς deprehenditur, et talem figuram versus Anacreontei videtur schol. metr. Pindari Nem. VII testari, qui Pindaricum versum Ἀναπνέομεν δ' οὐχ ἄπαντες ἐπὶ ἴσα nuncupat Ἀνακρέοντιον ἐν δευτέρῳ πενθήμεροῦς καὶ λαμβικῆς συλλαβῆς καταληκτικόν, ubi corrigendum ἐκ διπλοῦ πενθήμεροῦς λαμβικοῦ καὶ συλλαβῆς ἀκατάληκτον. Offendit sane anapaestus in appellativo vocabulo admissus, sed si quis hos versiculos ex anapaestico et trochaico colo conglutinatos esse arbitretur, maiore etiam difficultate constrictus tenetur, tunc enim fr. 82, 1 et 83, 1 corrigendi necessitas imposita.

Fr. 83. Athen. XV 671 E: Τίς ἐστὶν ὁ παρὰ τῷ χαρίεντι Ἀνακρέοντι Ναυκρατίτης στέφανος, ὃ Οὐλπιανέ; φησὶ γὰρ οὕτως ὁ μελιχρὸς ποιητής· Στεφάνους ὁ δ' ἀνὴρ κτλ. — V. 1. στεφάνους δ' ἀνὴρ VL, στεφάνους ὁ δ' ἀνὴρ B, sed A στεφάνου· ὁ δ' ἀνὴρ, Hartung στεφάνους δ' ἄρ' ἀνὴρ. Cf. Poll. VI 107: Ἀνακρέων δὲ καὶ μῦροις στεφανοῦσθαί φησι . . . καὶ Ναυκρατίτη στεφάνῳ, σάμψυχος οὗτος ἦν . . . ὁ δὲ Ἀνακρέων καὶ ῥόδινον στέφανον ἀνόμασεν.

Fr. 84. Plut. adv. Stoic. c. 20: Διψῶντες οὖν ὕδατος οὐκ ἔχουσι χρεῖαν οὐδὲ ἄρτου πεινῶντες· Ἔσται ξ. κτλ. οὗτος οὐκ εἶχε χρεῖαν ὑποδοχῆς. Anacreontis esse indicat Hephaest. 29: Δίμετρα, οἷα τὰ Ἀνακρέοντιον ὅλα ἄσματα γέγραπται, οἷον . . . τρίμετρα δέ, ὡς τό· ἔστε ξένοισι μειλίχοις (FIBH ξένοι εἰ λίχοις) ἐοικότες. — V. 1. ἔστε Heph. vulgo, sed FIBCHPESA ἔσται, ut Plut. (Wyttben. om.). — V. 2. re adi. Gaisford. — κεχρημένοις, Dübner κεχρημένῳ, recte ut videtur. Ad Phormionem et Dioscuros refert Gaisford, de qua fabula vid. Meineke Poet. Com. II 2, 1227.

85. [86.]

Πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι.

86. [84.]

Καὶ θάλαμος, ἐν τῷ κείνος οὐκ ἔγνημεν, ἀλλ' ἐγήματο.

87. [87.]

1032

Κνίξη τις ἤδη καὶ πέπειρα γίνομαι
σὴν διὰ μαργοσύνην.

88. [88.]

Κοῦ μοκλὸν ἐν θύρῃσι διξῆσιν βαλῶν
ἦσυχος καθεύδει.

Fr. 85. Zenob. V 80: Πάλαι ποτ' ἦσαν ἄ. Μ. Φασί τοὺς Κἄρας πολεμουμένους ὑπὸ Λαορέϊον τοῦ Πέροσον κατὰ τινα παλαιὰν μαντείαν εἰρημένην αὐτοῖς τοὺς ἀλκιμωτάτους προσθέσθαι συμμάχους ἔλθειν εἰς Βραγχίδας καὶ τὸν ἐκεῖ θεὸν ἐρωτῆσαι, εἰ Μιλησίους πρόσθιοιτο συμμάχους· τὸν δὲ ἀποκρίνασθαι· Πάλαι ποτ' ἦσαν ἄ. Μ. οὗτος δὲ ὁ στίχος εἴρηται τὸ πρότερον παρὰ Ἀνακρέοντι, ubi vid. interprett. Cf. inprimis Sch. Ar. Plut. 1002: Ἰσχυροί ποτ' ἦσαν οἱ Μ., ὡς καὶ Ἀνακρέων. ibique versus non sine varietate affertur, primum ἦσαν ποτ' ἦσαν ἄ. Μ. (sic etiam Philostr. vit. Soph. I 22), tum πάλαι ποτ' ἦσαν ἄ. Μ. atque hanc scripturam non solum Diodor. Exc. Vatic. c. 47 et Synesius p. 228 C exhibent, sed etiam Athenaeus XII 523 F Aristotele auctore usus: ὡς δ' ὑπήχθησαν ἠδονῆ καὶ τρυφῆ, κατερρῆν τὸ τῆς πόλεως ἀνδρεῖον, φησὶν Ἀριστοτέλης, καὶ παροιμία τις ἐγεννήθη ἐπ' αὐτῶν· πάλαι π. ἢ ἄ. Μ. quae haud dubie ex libro de Milesiorum republica descripta sunt, ut, qui huius operis reliquias collegerunt, existimant; nam liber περὶ παροιμιῶν videtur pseudepigraphus fuisse, ex aliis Aristotelis libris concinnatus. Anacreontis si revera est hic versus, ποτ' scribendum. Quae de oraculi dictione feruntur, commenticia censet G. Wolff Porphy. p. 74 seq.

Fr. 86. Ammon. p. 37 ed. Valck.: Ἀνακρέων διασύρων τιὰ ἐπὶ θηλότῃ· Καὶ κτλ. Eadem Herodian. in Boisson. An. III 263. Bachmann An. II 375. Cod. Vindob. n. 205. Etym. Gud. 125, 4 (corruptissime) et Eust. 1678, 59. — θάλαμος, θάλαμον Eust., θαλάμοις Ammon. — τῷ scripsi praecunte Elmsleio, vulgo ᾧ.

Fr. 87. Etym. M. 523, 4: τὸ δὲ κνύξα, ὡς λέγει Ἡρωδιανός, εἰ μὲν ἐπὶ τοῦ φρυτοῦ, συγγοπή ἔστι. . . εἰ δὲ ἐπὶ τοῦ παρεφθαμένου καὶ ἐρρηκωμένου, οὐ συγγοπή ἔστιν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ κνύω· ἀφ' οὗ κνύος ἢ φθορά· γίνεται κνύξα, ὡς παρὰ Ἀνακρέοντι ἐν ἰάμβῳ· Κνύξη (sic DV Flor., vulgo κνίξη, Lobeck κνίξη) τ. ἦ. κ. πέπειρα γενομένη (D γεγνομή, Flor. γίνομαι) σ. δ. μ. Eust. Od. 1746, 13: Ἡ κνίξα, ὡς σχίζω σχίξα, Ἀνακρέων· Κνίξη τ. ἦ. κ. π. γίνομαι σ. δ. μ. De forma πέπειρα vid. Herodian. περὶ διχρόν. 358.

Fr. 88. Zonar. 1512: Τὸν δὲ μοκλὸν ἐν τῷ χ καὶ Ἀττικοὶ καὶ Λωρεῖς καὶ Ἴωνες, πλὴν Ἀνακρέοντος· οὗτος δὲ μόνος σχεδὸν τῷ κ. Ζηνόδοτος δὲ (μοκλόν)· Καὶ οὐ μοκλὸν ἐν οὔρησι διξῆσι β. ἦ. κ. quae correxi.

89. [89.]

Ἐρῶ τε δηῦτε κοῦκ ἐρῶ
καὶ μαίνομαι κοῦ μαίνομαι.

90. [90.]

Μηδ' ὄστε κῦμα πόντιον
λάλαξε, τῆ πολυκρότη
σὺν Γαστροδώρῃ καταχύδην
πίνουσα τὴν ἐπίστιον.

91. [91.]

Διὰ δηῦτε Καρικευργέος
ὀχάνοιο χεῖρα τιθέμεναι.

1033

*92. [92.]

Ὁ μὲν θέλων μάχεσθαι,
πάρεστι γὰρ, μαχέσθω.

93. [93.]

Ὡ ραννὲ δὴ λίην,
πολλοῖσι γὰρ μέλεις.

Fr. 89. Hephaest. 29: "Ἔστι δὲ ἐπίσημα ἐν αὐτῷ ἀκατάληκτα μὲν δίμετρα, οἷα τὰ Ἀνακρεόντεια ὅλα ἄσματα γέγραπται, οἷον ἔρῶ τε κτλ. cf. Schol. Heph. 167. Apostol. VII 88b. — V. 1 scripsi δηῦτε, v. δῆτα, CPE δ' ἠῦτε, A δηῦτε. — V. 2 affert Schol. Arist. Plut. 253. Ceterum Schneidewin bis ἐρέω.

Fr. 90. Athen. X 446F: Ἡ παρ' Ἀνακρέοντι καλουμένη ἐπίστιος φησὶ γὰρ ὁ μελοποιός Μηδ' κτλ. Τοῦτο δ' ἡμεῖς ἀνίσωμα φαμέν. — V. 2. πολυκρότη L, πολυκρότη PV.

Fr. 91. Strabo XIV 661: Τοῦ δὲ περὶ τὰ στρατιωτικὰ ζῆλον τὰ τε ὄχανα ποιοῦνται τεκμήρια καὶ τὰ ἐπίσημα καὶ τοὺς λόφους Ἀνακρέων μὲν γε φησὶν Διὰ δεῦτε Καρικευργέος (ita E, καρικὰ ὁ ἔργεος CF, καρικὰ ὀεγέος Qhi, Καρικὰ εὐεργέος w, καρικου εὐεργέος ux, Καρικὸν εὐεργέος moz) ὀχάνου χεῖρα τιθέμεναι (τιθέμενοι DBi, τιθέναι F). — V. 1. διὰ δηῦτε scripsi, deinde Καρικευργέος ὀχάνοιο et Eustath. 367, 25: Καρικευργέος ὀχάνου. 707, 61: Καρικευργέος ὀχάνοιο. Cf. Et. Gud. 297, 43: καρικευργέος ὀχάνοιο. Schol. Il. § 193 ubi καρικευργέος et καρικευργέος. Et. M. 489, 39 ubi c. Flor. addit καρικευργ. ὄχ. — V. 2. τιθέμεναι, Goettling τιθέμενοι praefert, sed tunc χεῖρας expectaveris.

Fr. 92. Hephaest. 30: Καταληκτικὰ δέ, δίμετρα μὲν, ὡς τὸ καλούμενον Ἀνακρεόντειον, οἷον ὁ μὲν θέλων κτλ. Eadem Plotius 270. Schol. Arist. Plut. 302 (ὡς ἐκεῖνα τοῦ Ἀνακρέοντος) et v. 1 Schol. Hephaest. p. 167. Si quidem est Anacreontis fragmentum. Usus est his auctor carm. Pseudoanacr. 45, v. 8 et 9.

Fr. 93. Prisc. de metr. Terent. 249 Lind.: „Anacreon teste Helio-

Ε Λ Ε Γ Ε Ι Α.

94. [69.]

Οὐ φιλέω, ὃς κρητῆρι παρὰ πλέω οἰνοποτάζων
νείκεα καὶ πόλεμον δακρυόεντα λέγει,
ἀλλ' ὅστις Μουσέων τε καὶ ἀγλαὰ δῶρ' Ἀφροδίτης
συμμίσγων ἐρατῆς μνήσκειται εὐφροσύνης.

95. [68.]

Οὐδέ τί τοι πρὸς θυμόν, ὅμως γε μένω σ' ἀδοιάστως.

96. [71.]

Οὐκέτι Θρηϊκίης (πόλου) ἐπιστρέφομαι.

97. [72.]

1034

Ὀλινοπότης δὲ πεποίημαι.

98.

* * Δεῖ φροντίδα μὴ κατέχειν.

99. [70.]

Ἄρχου δ' Αἰγείδω Θησέος ἐστὶ λύρη.

doro: ὄραν, αἰεὶ μὴν (AIEN A, AI . HN R) πολλοῖσι γὰρ μέλεις. Hic iambus merum spondeum habet. "Correxī, quamquam possunt etiam alia conici, velut Ὠραῖε δ' εἶ λίην, Hartung ἔραν αἰεὶ παρῆν.

Fr. 94. Athen. XI 463 A: Καὶ ὁ χαρίεις δ' Ἀνακρέων φησὶν· Οὐ φ. κτλ. — V. 1. οὐ φιλέω ὃς C, οὐ φίλος AB, οὐ φίλος ὃς PVL. — κρητῆρι ABC, κρατῆρι PVL. — V. 4. μνήσκειται, Fr. Franke μνήσεται coniecit, ego olim μῆσεται.

Fr. 95. Hephaest. 11: Καὶ παρὰ Ἀνακρέοντι ἐν ἐλεγείαις· οὐδὲ κτλ. — τοι, in edit. 1 σοὶ scripsi. — μένω σ' scripsi, libri μὲν ὡς. — ἀδοιάστως, FIB ἀδιάστως. Hartung οὐδέ τί οἱ . . . ὅμως ἔμην' ὡς ἀδ. edidit.

Fr. 96. Longin. de Sublim. c. 31: Ποιητικώτατον καὶ γόνιμον τόδ' Ἀνακρέοντος· Οὐκέτι Θρηϊκίης ἐπιστρ. Addidi πόλου, in ed. 1 παιδός.

Fr. 97. Athen. XI 460 D: Ὁ δὲ Ἀνακρέων ἔφη· Οἶν. κτλ. Resp. Pollux VI 21: Καὶ οἰνοπότης καὶ οἰνοπότις γυνή, ὡς Ἀνακρέων. nam utrumque ex Anacreonte petitum arbitror.

Fr. 98. Macedonius in Anth. Pal. X 70: Τὴν γὰρ Ἀνακρέοντος ἐνὶ κραδίεσσι φυλάσσω Παρφασίην, ὅτι Δεῖ φροντίδα μὴ κατέχειν.

Fr. 99. Hygin. Astron. II 6: Hac etiam de causa nonnulli Lygram, quae proxima ei signo (Engonasin) est collocata, Thesei esse dixerunt,

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

100. [Ep. 15.]

Ἀβδήρων προθανόντα τὸν αἰνοβίην Ἀγάθωνα
 πᾶσ' ἐπὶ πυρκαϊῆς ἧδ' ἐβόησε πόλις·
 οὔτινα γὰρ τοιόνδε νέων ὁ φιλαίματος Ἄρης
 ἠνάρτισεν στυγερῆς ἐν στροφάλιγγι μάχης.

101. [Ep. 14.]

Καρτερὸς ἦν πολέμοις Τιμόκριτος, οὗ τόδε σᾶμα·
 Ἄρης δ' οὐκ ἀγαθῶν φείδεται, ἀλλὰ κακῶν.

quod ut cruditus omni genere artium lyram quoque didicisse videbatur. Idque et Anacreon dicit: Ἀγχοῦ κτλ. — δ' Αἰγείδεω scripsi et sic cod. Guelf., vulgo δαί τοῦ. Olim conieci ἀγχοῦ δ' αἰητοῦ, quod Vater in Iahnii Archiv XVII 208 probavit. Ceterum Meineke hunc versum censet Anacreontis iunioris esse, qui Astronomica scripsit, vid. Anal. Alex. 240.

Epigrammata. Horum carminum satis incerta auctoritas: nam si segregaveris aperte novicia, velut 115. 116, et de quibus anceps est iudicium, velut 113, etiam ea, quae antiquitatis speciem prae se ferunt, pleraque a mystagogis incertam coniecturam facientibus Anacreonti adscripta sunt, vide ad 104. Itaque vel ubi temporis rationes non adversantur, anceps iudicium. Leguntur pleraque continuo ordine in Anth. Pal. VI 131—145, haud dubie ex Anacreontis carminum editionibus in eclogas epigrammatum translata, sed segreganda sunt duo novissima; nam 144 neque Anacreontis esse potest, cum ea aetate Academia fuerit locus incultus, ut iam a. 1834 monui, et iteratur infra post VI 213 inter Simonidis epigrammata, ultimum autem 145 ab Anacreonte pariter atque ab Simonide alienum. Turbatum hunc locum in archetypo fuisse indicat lacuna post 143 in codice et nota in marg. adscripta οὐ λείπει ὡς οἶμαι οὐδ' ἐνταῦθα. Igitur post 143 inserta erant Simonidis epigrammata, e quibus unum germanum (144) superest, cui adhaeret alienum (145). Exciderunt praeter Simonidis carmina fortasse etiam unum vel alterum Anacreontis.

Epigr. 100. Anth. Pal. VII 226. Corr. Ἀνακρέοντος Τηῖον, C εἰς Ἀγάθωνα στρατιώτην ἐν Ἀβδήροις. V. 1 et 2 Suidas v. Αἰνοβίαν, v. 3 et 4 v. ἠνάρτισεν affert. — V. 2. ἧδ' ἐβόησε, Hecker ἧδ' ἐπέβησε.

Epigr. 101. Anth. Pal. VII 160. C εἰς Τιμόκριτον ἀριστεύσαντα, corr. Ἀνακρέοντος. — V. 1. ἦν scripsi, legebatur ἐν, sed hac vocula multo facilius caremus, quam verbo. Ita est apud Homerum κύμασι καὶ πολέμοι, Od. XIV 222 τοῖος ἔ' ἐν πολέμοι male addita praepositio, quamquam verbi forma ambigua; μάχη pro ἐν μάχη saepius apud Homerum, et Pindarus quoque Nem. VII 27 κράτιστος μάχη dixit. — σᾶμα P, quod non mutandum, nam nescimus, cui urbi destinatum fuerit epigramma.

102. [Ep. 2]

Ὀντος Φειδόλα ἵππος ἀπ' εὐρυχόροιο Κορίνθου
ἄγκειται Κρονίδα, μνᾶμα ποδῶν ἀρετᾶς.

1035

103. [Ep. 9.]

Σάν τε χάριν, Διόνυσε, καὶ ἀγλαὸν ἄστει κόσμον
Θεσσαλίας μ' ἀνέθηκ' ἀρχὸς Ἐχεκρατίδας.

Epigr. 102. Anth. Pal. VI 135. C ἀνάθημα τῷ Διὶ παρὰ Φειδόλα, deinde in marg. A τοῦ αὐτοῦ (Ἀνακρέοντος), Holder suspicatur Ἀρχιλόχον, cuius epigramma legitur VI 133. — V. 2. ἀρετᾶς, cod. P ἀρετᾶς. — Phidolas Corinthius equo celete victor Olympiae signum equi, praeter spem palmam adeptus, dicavit, vid. Paus. VI 13, 9. Equi signo hunc titulum subscriptum fuisse verisimile: hoc monumentum haud dubie Pausaniae aetate integrum, quamquam non dilucide testatur neque epigrammatis facit mentionem, quemadmodum alia plurima silentio praetermittere solet. Pausanias equam fuisse dicit, atque nomen quoque addit: ὄνομα μὲν, ὡς οἱ Κορίνθιοι μνημονεύουσιν, ἔχει Ἀῦρα. Itaque Junghahn, cum pronomen ὄντος in antiquo epigrammate non ferendum crederet ac Pausaniae narrationem cum carmine conciliare studeret, coniecit Ἀῦρα, Φειδόλα ἵππος. At Pausanias famam Corinthiensem narrat, quam Elei ignorabant neque titulus stabiliebat. In hoc certamine etiam mares equos praemia consecutos esse certum: Hiero Pherenico celete vicit, item Phidolae filii, ut testatur epigramma apud Pausan. Βυνδρομάς Λύκος Ἰσθμὶ ἄπαξ, δύο δ' ἐνθάδ' ἐνίκη, Φειδόλα αἷς παιδῶν ἐστεφάνωσε δόμους, ita enim scribendum, vulgo legitur ἐνθάδε νίκαις Φειδώλα παιδῶν, at Φειδώλα manifesto mendosum, brachylogia ἐνίκη (νίκας) αἷς non offendit, quamquam etiam νίκας (ἐνίκη) αἷς dici poterat. Itaque ὄντος ἵππος, quamvis equa fuerit, non offendit, nisi forte Pausanias cum de Phidolae equa dicit, in errorem inductus est Corinthiensi narratione: nomini Ἀῦρας confusus se Olympiae credidit equae simulacrum vidisse, cum esset equus. Ipse enim Pausanias animadvertit epigramma, in quo binae Phidolae filiorum Olympicae victoriae memorantur, pugnare cum publicis ludorum monumentis: οὐ μὴν τῷ γε ἐπιγράμματι καὶ τὰ Ἡλείων ἐς τοὺς Ὀλυμπιονίκας ὁμολογεῖ γράμματα. ὀγδόη γὰρ Ὀλυμπιάδι καὶ ἐξηκοστῇ καὶ οὐ περὶ (lego πέρα, corrigunt πρό, quod ineptum) ταύτης ἐστὶν ἐν τοῖς Ἡλείων γράμμασιν ἡ νίκη τῶν Φειδόλα παιδῶν. Qui dissensus quanti momenti sit, apparet: omnis difficultas sublata, si sumimus eundem equum (Λύκον) et ipsi Phidolae et post eius mortem filiis Olympicam peperisse coronam. Familia victorum poterat summam breviterque Φειδόλα παιδῶν δόμοι dici, sed planius erat Φειδόλα αἷς παιδῶν τ' ἐστεφάνωσε δόμους, atque ita revera scriptum fuisse opinor. Tunc igitur Phidolas Olympiade proxima priore vel ut plurimum largiar Ol. 66 vicit, quo tempore Anacreon Athenis Pisistratarum hospitio usus est. Nihil igitur causae est, cur Anacreonti eripiamus hoc epigramma 102 antiqua simplicitate commendabile et fide propterea maxime dignum, quod equum excusso equite ad terminum pervenisse reticetur, nam haec fama postea demum pervagata videtur. Prorsus a vero aberret Kaibel, qui distichon recens et demonstrativum esse asserit: argumentum sane, quemadmodum Pausanias enarrat, epigrammati demonstrativo satis conveniens, at hic singularis ille casus plane silentio praeteritur.

Epigr. 103. Anth. Pal. VI 142. A Ἀνάθημα τῷ Διονύσῳ τοῦ αὐτοῦ

104. [Ep. 5.]

Ποῖν μὲν Καλλιτέλης μ' ἰδρύσατο· τόνδε δ' ἐκείνου
ἔργοι ἐστάσαν, τοῖς χάριν ἀντιδίδου.

105. [Ep. 6.]

Πραξαγόρας τάδε δῶρα θεοῖς ἀνέθηκε, Λυκαίου
υἱὸς· ἐποίησεν δ' ἔργον Ἀναξαγόρας.

106. [Ep. 7.]

Παιδί φιλοστεφάνῳ Σεμέλας ἀνέθηκε Μέλανθος,
μνάμα χοροῦ νίκας υἱὸς Ἀρηφίλου.

107. [Ep. 8.]

Ῥυσαμένα Πύθωνα δυσαχέος ἐκ πολέμοιο
ἀσπίς Ἀθηναίης ἐν τεμένει κρέματαί.

(Ἀνακρέοντος). — V. 1. Διόνυσε, cod. P Διόνυσε δίδου sed postea adpunctum. — Echeeratidae huius filius ut videtur Orestes Thessalorum princeps, de quo vid. Thuc. I 119.

Epigr. 104. Anth. Pal. VI 138. A τοῦ αὐτοῦ (Ἀνακρέοντος), C ὁμοίως (i. e. ut epigr. 110 ἀνάθημα τῷ Ἀπόλλωνι). — V. 1. ποῖν, inscite Bendorf τιν coniecit. — τόνδε Iacobs, cod. τὸν δέ. — V. 2. ἔστασαν, τοῖς Hecker, legebatur ἰστάσανθ', οἷς. — Nuper in Attica repertus Ἐρωῆς τετραγώνος, in cuius fronte reliquiae tituli leguntur ΠΡΙΜΜΕΝΚΑΛΛΙ ΤΕΛΕΣΗΙΔΡΥΣΑΤ Ἄ. ΟΝΟΙΕΣΤΕΣΑΙ. Ibi delitescere hoc ipsum epigramma vidit Kirchoff Act. Acad. Berol. 1871 p. 393. Litterarum formae arguunt incisum esse carmen inter Ol. 80 et 83, igitur Anacreonti abindicat Kirchoff. Anacreontis nomen tueri liceat, si statuas simulacrum, quod huius poetae saeculo instauratum fuerit, proximo saeculo iterum esse renovatum atque pristinum titulum repetitum: ac video nunc tuitum esse Lollingium Mittheil d. Arch. Inst. z. Athen V 253, 3. Sed veri simillimum est eos, qui Anacreontis poemata collegerunt, coniecturam captantes huic poetae attribuisse antiquum hoc epigramma Atticum, recteque in lapide scriptum ἔστησαν, ibique deest v. 1 μ' quod descriptor adiecit; leviora sunt ποῖν μὲν et ἔργοι. Neque Apollini, ut lemma Anthologiae significat, signum dedicatum, sed Mercurio.

Epigr. 105. Anth. Pal. VI 139: A ἀνάθημα παρὰ Πραξαγόρα (cod. πραξάρα) τοῦ αὐτοῦ (Ἀνακρέοντος). Praxagoras Aegineta circa Ol. 75 (Paus. V 23, 3) floruit, potuit igitur Anacreon adolescentis opus commemorare.

Epigr. 106. Anth. Pal. VI 140: A ἀνάθημα παρὰ Μέλανθον τῇ Σεμέλῃ τοῦ αὐτοῦ (Ἀνακρέοντος). — V. 1. φιλοστεφάνῳ Barnes, vulgo φιλοστεφάνου. — ἀνέθηκε, probabiliter Hecker μ' ἀνέθηκε, sed cur Μελάντας restituatur, quod idem requirit, nulla est causa.

Epigr. 107. Anth. Pal. VI 141: A ἀνάθημα τῇ Ἀθηναίᾳ τοῦ αὐτοῦ (Ἀνακρέοντος). Affert epigramma s. poetae n. Suidas v. δυσηγής, ubi ῥυσαμένη et δυσηγέος legitur, sed cod. P ῥυσαμένα et δυσαχέος, quam-

108. [Ep. 1.]

Ἡ τὸν θύρσον ἔχουσ' Ἐλικωνιάς, ἧ τε παρ' αὐτήν
 Ξανθίππη, Γλαύκη τ' ἐνσχερῶ ἐρχομένη,
 εἰς ὄρεος χωρεῦσι, Διωνύσῳ δὲ φέρουσιν
 κισσὸν καὶ σταφυλὴν πύονα καὶ χίμαρον.

1036

109. [Ep. 3.]

Πρηξιδίκη μὲν ἔρεξεν, ἐβούλευσεν δὲ Δύσηρις
 εἶμα τόδε· ξυνὴ δ' ἀμφοτέρων σοφίη.

110. [Ep. 4.]

Πρόφρων, Ἀργυρότοξε, δίδου χάριν Αἰσχύλου νῆφ'
 Ναυκράτει, εὐχολὰς τάσδ' ὑποδεξάμενος.

111. [Ep. 10.]

Εὐχεο Τιμόνακτι θεῶν κήρυκα γενέσθαι

quam Ἀθηναίης tuetur. — V. 2. κρέμαται, malim κρέμαμαι, cf. Mnasalcae epigr. Anth. VI 264, 2. Kaibelio novicium carmen videtur.

Epigr. 108. Anth. Pal. VI 134: A Ἀνάθημα Ἀνακρέοντος et rursus in marg. corr. ad v. 3 ἀνακρέοντος. Hecker, qui tabulae pictae hoc epigramma additum esse suspicatur, cur falso inter ἀναθηματικά relatum esse contendat, non perspicio. Cum hac mulierum pompa componas anaglyphum in Thaso insula repertum, quod descripsit Bergmann Herm. III 234. — V. 1. Ἐλικωνιάς, cod. P ἔλικωνιάς. — ἧ τε cod. P, ἦ δὲ Plan., Iacobs scripsit αὐτὴ τε . . . ἐρχόμεναι. ac sane P corr. ἐρχόμεναι, a pr. m. ἐρχομένη. — V. 2. ἐνσχερῶ scripsi, cod. P εἰς χορὸν, Plan. Γλαύκη ἢ σχεδόν. — V. 4 Hecker verba traicienda censet καὶ χίμαρον πύονα καὶ σταφυλήν.

Epigr. 109. Anth. Pal. VI 136: A ἀνάθημα τοῦ αὐτοῦ (Ἀνακρέοντος). Affert Suidas v. εἶμα, ubi Πραξιδίκη legitur et v. 2 ἀμφοτέροις, sed A ξυνὰ δ' ἀμφοτέρων. Ceterum videtur Πραξιδίκη et ξυνὰ σοφία scribendum, nam Thessalae haud dubie sunt mulieres. Meineke ἔρεξεν interpretatur ἔβαψεν, quod mihi hoc quidem loco, ubi ἐβούλευσεν huic vocabulo opponitur, non probabile videtur; erat picta vestis: Dyseris imaginem delineavit, Praxidica acu pinxit, quemadmodum in vasculis pictis γράψαι dicitur qui exemplum in tabula designavit, ποιῆσαι qui in vasculo pinxit: sive idem utroque officio pariter functus est, ἔγραψεν καὶ ποίησε dici solet. At illam verbi ἔξεν significationem deprehendisse mihi videor in Hesiodo Op. 748: Μηδ' ἀπὸ χυτροπόδων ἀνεπιρρέκτων ἀνελόντα ἔσθην μηδὲ λόεσθαι· ἐπεὶ καὶ τοῖς ἐνὶ ποιῆῃ, quem locum tam veteres quam nostri interpretes frustra expedire conati sunt. Foculum figlinum, cui olla vel lebes imponebatur, poeta praecipit colore inficiendum esse: boni enim ominis erat, quamquam postea videntur hoc minus curavisse.

Epigr. 110. Anth. Pal. VI 137: A ἀνάθημα τῷ Ἀπόλλωνι παρὰ Ναυκράτους, tum in m. corr. τοῦ αὐτοῦ (Ἀνακρέοντος).

Epigr. 111. Anth. Pal. VI 143: A ἀνάθημα τῷ Ἐρμῇ παρὰ Τιμό-

ἦπιον, ὅς μ' ἐρατοῖς ἀγλατῆν προθύροις
Ἐρμῆ τε κρείοντι καθέσσαντο· τὸν δ' ἐθέλοντα
ἄστῶν καὶ ξείνων γυμνασίῳ δέχομαι.

112. [Ep. 13.]

Τέλλιδι ἡμερόεντα βίον πόρε, Μαιάδος νιέ,
ἀντ' ἐρατῶν δώρων τῶνδε χάριν θέμενος·
δοῦς δέ μιν εὐθυδίκων Εὐωνυμέων ἐνὶ δήμῳ
ναίειν αἰῶνος μοῖραν ἔχοντ' ἀγαθῆν. 1037

113. [Ep. 16.]

Καὶ σέ, Κληνοριδῆ, πόθος ὤλεσε πατρίδος αἴης
θαροσήσαντα Νότου λαίλαπι χειμεριῆ·
ᾧρη γάρ σε πέδησεν ἀνέγγυος· ὕγρα δὲ τὴν σὴν
κύματ' ἀφ' ἡμερτῆν ἔκλυσεν ἡλικίην.

114. [Ep. 19.]

Ἀλκίμων σ', ὠριστοκλειδῆ, προῶτον οἰκτείρω φίλων,
ᾧλεσας δ' ἦβην, ἀμύνων πατρίδος δουλητῆν.

115. [Ep. 17.]

Βουκόλε τὰν ἀγέλαν πόρρω νῆμε, μὴ τὸ Μύρωνος
βοίδιον ὡς ἔμπνουν βοῦσι συνεξελάσῃς.

νακτος. τοῦ αὐτοῦ (Ἀνακρέοντος). Kaibel hoc epigramma Anacreonti abiudicat, quoniam cetera Anacreontis poematia, quae illo loco leguntur, secundum litterarum ordinem sint disposita: hoc recte animadvertit, sed fortasse in editionibus poetae Teii epigrammatum sylloge postea novis additamentis fuit aucta. — V. 3. κρείοντι Brunck, cod. κρείοντι.

Epigr. 112. Anth. Pal. VI 346: A Ἀνακρέοντος. — V. 1. Τέλλιδι scripsi, Τέλλια ἡμερόεντα Reiske, cod. τε λαια ἡμεροεντα. — V. 3. δοῦς δέ μιν εὐθυδίκων, Hecker δοῦς δέ οἱ εὐθυδίκῳ Εὐ. ἐνὶ δήμῳ. — V. 4. ἀγαθῆν, Barnes ἀγαθῆς.

Epigr. 113. Anth. Pal. VII 263: C εἰς Κληνοριδῆν (sed id in ratura) ναυαγήσαντα, corr. Ἀνακρέοντος Τητῶν. et in marg. ad. v. 2 C εἰς κλεάνορα. Carmen hoc ab antiqua simplicitate aliquantum abhorret: nescio an sit Leonidae: memorabile certe, quod sequens Leonidae epigramma in naufragum anonymum sic inscribitur a m. pr. εἰς τὸν αὐτὸν κλέ, a m. sec. Λεωνίδου. — V. 2. θαροσήσαντα Plan., cod. P θαροσήσαντι. — V. 3. ἀνέγγυος Plan., cod. P ἀνέγγυος. — V. 4. ἀφ', Plan. ἀμφ'. — ἔκλυσεν, malim ἔκλασεν.

Epigr. 114. Anth. Pal. XIII 4: Ἀνακρέοντος τετραμέτρον. — V. 1. φίλων, cod. P φίλῳ. — V. 2. δουλητῆν Iacobs, cod. P δουλειῆν. Videtur non tam epigramma, quam maioris alicuius carminis exordium esse.

Epigr. 115. Anth. Pal. IX 715: Ἀνακρέοντος. Et hoc et subse-

116. [Ep. 18.]

Βοίδιον οὐ χράνοις τετυπωμένον, ἀλλ' ὑπὸ γήρωσ
χαλκωθέν, σφετέρῃ ψεύσατο χειρὶ Μύρων.

117. [130.]

Strabo XIV 633: Τέω δὲ Ἀθάμασ μὲν πρότερον (ἔκτισεν),
διόπερ Ἀθαμαντίδα καλεῖ αὐτήν Ἀνακρέων. Eadem Steph. Byz.
v. Τέως.

118. [133.]

Plato Theag. 125 D: ΣΩ. Ταῦτ' ἔστιν, ἅπερ ἔφη Ἀνακρέων
τὴν Καλλικρίτην (sic u, vulgo Καλλικρήτην) ἐπίστασθαι· ἢ οὐκ
οἶσθα τὸ ἄσμα; ΘΕ. ἔγωγε. ΣΩ. Τί οὖν; τοιαύτης τινὸς καὶ σὺ
ξυνουσίας ἐπιθυμῆς ἀνδρός, ὅστις τυγχάνει ὁμοτέχνος ὢν Καλλι-
κρίτη τῇ Κυάνης (sic Α, vulgo Κυανῆς), καὶ ἐπίσταται τυραννικά, 1038
ὥσπερ ἐκείνην ἔφη ὁ ποιητής, ἵνα καὶ σὺ ἡμῖν τύραννος γένη καὶ
τῇ πόλει. Apud Arcad. 110, 25 κυάνη κύριον legitur, sed cum
de bisyllabis agatur, restituendum Κάνη, quod etiam Schmidt
vidit. Nomen ΚΥΑΝΕ comparet in vasculo Musei Britannici
quod descripsit Broendstedt p. 56, estque illic haud dubie Atticae
virginis, siquidem ibidem fontis nomen ΚΑΛΙΠΕΚΡΕΝΕ ad-
scriptum.

119. [134.]

Schol. Apoll. Rhod. I 789: Καλῆς δι' ἀναστιάδος·] καλῆς
δέ, ἦτοι ὅτι βασιλεία τὰ οἰκήματα ἢ ὅτι ἐρωτικά· τοιαῦτα γὰρ τὰ
τῶν ἐρωμένων· ὡς καὶ Ἀνακρέων ἐπὶ ἐρωμένης φησίν. Anacreontis
locus excidisse videtur.

120. [135.]

Maxim. Tyr. XXIV 9: Ἡ δὲ τοῦ Τηῆτου σοφιστοῦ τέχνη τοῦ
αὐτοῦ ἦθους καὶ τρόπου· καὶ γὰρ πάντων ἐρᾷ τῶν καλῶν καὶ
ἐπαινεῖ πάντας . . . καὶ αὖθις καλὸν εἶναι τῷ ἔρωτι τὰ δι-
καιά φησι.

121. [136.]

Athen. I 12 A: Παρ' ὄλην δὲ τὴν συνουσίαν παρέκειντο αἱ

quens epigramma Anacreonti abindicandum, nisi forte iunioris fuit Ana-
creontis.

Epigr. 116. Anth. Pal. IX 716: τοῦ αὐτοῦ (Ἀνακρέοντος).

τράπεζαι πλήρεις, ὡς παρὰ πολλοῖς τῶν βαρβάρων ἔτι καὶ νῦν ἔθος ἔστί, κατηρεφέες παντοίων ἀγαθῶν κατὰ Ἀνακρέοντα.

122. [137.]

Gregor. in Hermog. Rhett. VII 1236: *Αἰσχροῦς μὲν κολακεύει τὴν ἀκοὴν ἐκεῖνα, ὅσα εἰσὶν ἐρωτικά· οἶον τὰ Ἀνακρέοντος, τὰ Σαπφουῦς· οἶον γάλακτος λευκοτέρα, ὕδατος ἀπαλωτέρα, πηκτιδίων ἐμμελεστέρα, ἵππου γαυροτέρα, ῥόδων ἀβροτέρα, ἱματίου ἕανου μάλακωτέρα, χρυσοῦ τιμιωτέρα.* Cf. Sappho fr. 122. 123. Quae exempla ex Anacreonte sint desumpta, incertum.

123. [128.]

Pollux VI 107: *Ἀνακρέων δὲ καὶ μύρτοις στεφανοῦσθαι φησι καὶ κοριάννοις καὶ αὐτῶ (om. A, legas καὶ λύγῳ, vid. fr. 42) καὶ Ναυκρατίτῃ στεφάνῳ (σάμψυχος οἶτος ἦν) (vid. fr. 83) καὶ ἀνήτῳ, ὡς καὶ Σαπφὼ καὶ Ἀλκαῖος.*

124. [139.]

Himer. Or. III 3: *Χαῖρε φίλον φάος χαρίεντι μειδιῶον προσώπῳ· μέλος γάρ τι λαβὼν ἐκ τῆς λύρας εἰς τὴν σὴν ἐπιδημίαν προσάσομαι, ἠδέως μὲν ἂν πείσας καὶ αὐτοὺς τοὺς λόγους λύραν μοι γενέσθαι καὶ ποιήσιν, ἵνα τι κατὰ σοῦ νεανιεύσωμαι, ὁποῖον Σιμωνίδης ἢ Πίνδαρος κατὰ Διονύσου καὶ Ἀπόλλωνος. Ἐπεὶ δὲ ἀγέρωχοί τε ὄντες καὶ ὑψανχένες ἀφετοί τε καὶ ἔξω μέτρων ἀθύρουσιν, ὀλίγα παρακαλέσας τὴν ποιήσιν δοῦναί μοι τι μέλος Τήιον· ταύτην γὰρ φιλοῦ τὴν Μοῦσαν· ἐκ τῶν ἀποθέτων τῶν Ἀνακρέοντος τοῦτόν σοι φέρων τὸν ὕμνον ἔρχομαι, καὶ τι καὶ αὐτὸς προσθεῖς τῷ ἔσματι· ὦ φάος Ἑλλήνων καὶ τῶν ὅσοι Παλλάδος ἱερὸν δάπεδον Μουσάων τε ἄλση νεμόμεθα.* Et primora et haec novissima ex poeta aliquo petita videntur, et crederes ad Anacreontis imitationem composita esse, nisi sophista ἐκ τῶν ἀποθέτων adiecisset, id quod valde minuit testimonii fidem. Cum exordio compares symbolum mysticum ap. 1039 Firm. Matern. p. 26: *χαῖρε, νυμφίε, χαῖρε νέον φῶς.* Anacreonti abiudicat Blass.

125. [140.]

Himer. Or. IV 3: *Φέρε σὺν, ἐπειδὴ καὶ ἡμᾶς, ὧ παῖδες, ὥσπερ τις θεός, ὅδε ὁ ἀνὴρ φαίνει, οἶον ποιηταὶ πολλαῖς εἰς ἀνθρώπων εἶδη μορφάς τε ποικίλας ἀμείβοντες πόλεις τε εἰς μέσας καὶ δήμους ἄγουσιν, ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ εὐνομίην ἐφέποντας,*

οἶαν Ὅμηρος μὲν Ἀθηναῖν, Διόνυσον δὲ Ἀνακρέων Εὐριπίδης τε ἔδειξαν.

126.

Himer. Or. V 3: (Ἔσπευδε) μὲν Ἀνακρέων εἰς Πολυκράτους στελλόμενος τὸν μέγαν Ξάνθιππον προσφθέρξασθαι, ἠδὲ δ' ἦν καὶ Πινδάρῳ προσειπεῖν πρὸ τοῦ Διὸς τὸν Ἰέρωνα.

127. [143.]

Photius 570, 13: Ταντάλου τάλαντα· πλούσιος ὁ Φρὺξ Τάνταλος διεβεβόητο, Πλουτοῦς καὶ Διὸς λεγόμενος· κέχρηται δὲ τῇ παροιμίᾳ καὶ Ἀνακρέων ἐν γ', γέγονε δὲ παρὰ τὸ ὄνομα τάλαντα, ὡς καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ εἴρηται· Τὰ Ταντάλου τάλαντα τανταλίζεται. Cf. Apostol. XIV 16. Suidas v. Τὰ Ταντάλου (τάλαντα) τανταλίζεται. Arsen. 443.

128. [144.]

Zenob. V 20: Μέγα φρονεῖ μᾶλλον ἢ Πηλεὺς ἐπὶ τῇ μαχαίρᾳ· Μέμνηται ταύτης Ἀνακρέων· καὶ Πίνδαρος ἐν Νεμεονικαῖς (IV 95)· φασὶ δὲ αὐτὴν ὑπὸ Ἡφαίστου γενομένην δῶρον Πηλεῖ σωφροσύνης ἕνεκα παρὰ τῶν θεῶν δοθῆναι· ἢ χρώμενος πάντα κατώρθου καὶ ἐν ταῖς μάχαις καὶ ἐν ταῖς θήραις. Cf. ibi interpr. Adde Arsen. 351 et Paroem. Miller Misc. 366.

129. [12.]

Himer. Or. XIV 4: Νῦν ἔδει μοι Τηῶν μελῶν, νῦν ἔδει μοι τῆς Ἀνακρέοντος λύρας, ἣν ὅταν ὑπὸ παιδικῶν ἐκεῖνος ὑπεροφθῆ ποτε, καὶ κατ' αὐτῶν Ἐρωτῶν οἶδεν ἀρμόσασθαι· εἶπον ἂν πρὸς αὐτοὺς τὰ ἐκείνου ῥήματα· Ὑβρισταὶ καὶ ἀτάσθαλοι καὶ οὐκ εἰδότες, ἐφ' οὓς τὰ βέλη κυκλώσεσθε (pluralem numerum sophista substituisse videtur). τάχα δ' ἂν καὶ ἠπειλήσα τὴν ἀπειλήν, ἣν Ἀνακρέων ἀπειλεῖ τοῖς Ἐρωσιν (haec haud dubie referenda sunt ad fr. 24 et 25)· ἐκεῖνος γάρ ποτε ἐρασθεῖς ἐφήβου καλοῦ, ἐπειδήπερ ἑώρα τὸν ἔφηβον ὀλίγον αὐτοῦ φροντίζοντα, λύραν ἀρμόσας ἠπειλεῖ τοῖς Ἐρωσιν, εἰ μὴ αὐτῷ τιτρώσκοιεν αὐτίκα τὸν ἔφηβον, μηκέτι μέλος εὐφημον εἰς αὐτοὺς ἀνακρούσασθαι.

130. [132.]

Schol. Hom. Od. θ 294: Καὶ Ἀνακρέων δὲ ὡς πολεμικῶν ὄπλων τεχνίτας (Σίντιας) μέμνηται· τί μοι, φησί, τῶν ἀγκύλων τόξων φιλοκλίμεως καὶ Σκυθῶν μέλει; unde Buttman scri-

psit: τί μοι τῶν ἀγκύλων τόξων φίλε, Τί μοι δὲ Σιντίων μέλει; 1040 Aliquanto rectius Cram. An. Par. III 455, 29: Καὶ Ἀνακρέων δὲ ὡς πολεμικῶν μέμνηται· τί μοι, φησί, τῶν ἀγκύλων τόξων φιλοκιμέρων καὶ Σκυθῶν μέλλει. unde Cramer Σιντίων τῶν ἀγκυλοτόξων coniecit, Schneidewin τί μοι τῶν ἀγκυλοτόξων Ὡ φίλε Κιμμερίων Σιντιέων τε μέλει. Locus certo corrigi nequit, olim haec proposui:

Τί μοι τῶν ἀγκυλοτόξων

Σιντιέων φυλόπιδος Κιμμερίων τε μέλει;

sed fortasse praestat: Τί μοι Σιντιέων τῶν ἀγκυλοτόξων Καὶ φίλε Κιμμερίων καὶ Σκυθῶν μελέτης; quemadmodum Eurip. Hippol. 221 τί κνηγεσίων καὶ σοὶ μελέτης; quod Homerus Il. φ 360 breviter dixit τί μοι ἔριδος καὶ ἀρωγῆς, de qua brachylogia scripsit Bernhardy Paralip. II 67.

131. [13.]

Schol. Hom. Il. τ 21: Ἐν ἑαυτῷ τι προᾶγμα τὴν ὑποβολὴν ἔχον, ὑπεροχὴν (Schneidewin bis ὑπερβολὴν requirit) οὐκ ἐπίδεται μείζονα· καὶ Ἀνακρέων· κωμάζει δέ, ὡς δεῖ, Διόνυσος, αὐτὸν αὐτῷ συγκρίνας. Schneidewin ὡς ἂν δὴ coni. vel ὡς ἂν εἰ. Hartung: κωμάζεε δ' ὅπως δεῖ Διόνυσον. Scribendum videtur:

. . . κωμάσει δ',
ὡς ἂν δὴ Διόνυσος.

132. [145.]

Mythogr. Vat. III 4 (Fulgent. Myth. I 25): „Iupiter enim, ut Anacreon antiquissimus auctorum scribit, rex extitit Cretae, qui dum adversus Titanas, id est Titani filios, qui frater Saturni fuerat, bellum suscepisset, et sacrificium Coelo fecisset, in victoriae auspiciū aquilae sibi adesse prosperum vidit volatum, cuius cum vicisset augurio, in signis bellicis sibi auream fecit.“ Videntur haec ex *Anacreontis iunioris Phaenomenis* petita esse; C. Fr. Hermann medii aevi scriptorem, qui Creontis vel Anacreontis nomen mutuatus de natura deorum scripserit, sibi videtur hic deprehendere, vid. Philol. X 323.

133.

Schol. Hor. Carm. IV 9, 9: „Anacreon satyram scripsit, amicus Lysandri. Alii dicunt, quod scripsit Circe et Penelopen in uno laborantes.“ Postrema ex Hor. Carm. I 17, 18 petita sunt: *et fide Teia Dices laborantes in uno Penelopen vitreamque*

Circen; nec minus suspecta sunt priora, atque universum scholion librorum auctoritate destitutum.

134. [109.]

Orion 3, 11: Ἀβρός, ὁ κούφως βαίνων, κατὰ στέρησιν τοῦ βάρους· οὕτως ἐν ὑπομνήματι Ἀνακρέοντος εὖρον.

135. [96.]

Hesych.: Αἰθιοπίαιδα· τὸν Διόνυσον. Ἀνακρέων. ἄλλοι τὸν οἶνον, ἄλλοι τὴν Ἀρτεμιν. Cod. Αἰθιοπεῖς παῖδα. Corrigas: 1041. Αἰθοπίης παῖδα. Hartung αἰθίοπα vel αἶθοπα παῖδα.

136. [125.]

Et. M. 514, 28: Κινάκη, ὁ ἀκινάκης κινάκης παρὰ Σοφοκλεῖ· τὸ μὲν γὰρ Ἀνακρέοντειον χωρὶς τοῦ ἰῶτα γράφεται καὶ γέγονεν ἔκθλιψις τοῦ ἰῶτα, καὶ κρᾶσει τοῦ ωα τῶ κινάκη, ὥσπερ ὦ Ἀπολλων Ὡπολλον. Fortasse quod ibidem legitur σὺν τῇδε τῆστροπῆ (vel τῇ στροπῆ) item Anacreontis est.

137. [110.]

Bekk. An. I 373, 28: Ἀκταινωῶσαι· ἀντὶ τοῦ ὑψῶσαι καὶ ἐξᾶραι καὶ μετεωρίσαι· πεποίηται δὲ οὕτως· ἔστι δένδρον, ὃ καλεῖται ἀκτῆ, ἀφ' οὗ τὰ ἀκόντια τέμνεται· οὕτως Ἀνακρέων.

138. [97.]

Et. M. 703, 28: Ρῆγος, τὸ πορφυροῦν περιβόλαιον. . . ὅτι δὲ φαγεῖς ἔλεγον τοὺς βαφεῖς καὶ ῥέγος τὸ βάμμα σαφὲς Ἀνακρέων ποιεῖ· Ἀλιπόρφυρον ῥέγος. Similia Et. Gud. 492, 18 (ubi ῥῆγος scribitur) et Zonar. 1608.

139. [111.]

Hesych.: Ἀμιθα· ἔδεσμα ποιὸν καὶ ἄρτυμα, ὡς Ἀνακρέων. Exspectes Ἀμίθη. cf. ib. Σαμίθη· ῥόφημά τι, ὡς Γλανκίας ὁ ἰατρός. Contra Schmidt putat ἄμιθα depravatam esse ex ἀμμαμηθάδης, quod idem Hes. interpretatur ἡδυσμά τι σκευαστὸν διὰ κρεῶν εἰς μικρὰ κεκομμένων δι' ἄρτυμάτων.

140.

Eust. Od. 1538, 50: Ὅθεν ἀνήλατός φησι παρὰ Ἀνακρέοντι ὁ ἀπειθής, ἀπὸ ὑποζυγίου.

141.

Et. Sorb. (vid. Et. M. 159, 50 not.) Ἀστράβη . . . εἰς Ἀνακρέοντα εἴρηται καὶ ἀστραφὴ καὶ ἐπὶ ὄχηματος, ἐφ' οὗ ἀσφαλῶς κἀθηνται. Fuit fortasse etiam forma στράβη in usu, vid. Hesych.: Ἐπιστραβῆς (cod. πιστράβη . . .) ὄχημα, ἀκινδύνως φέρων. ubi scribendum:

Ἐπὶ στράβης, ὄχημ' ἀκινδύνως φέρων.

explicatio enim excidit, estque fortasse Anacreontis versus. Similiter locum correxit Pierson, nisi quod ἐπ' ἀστράβης scripsit.

142. [112.]

Hesych.: Ἀντάγητοι ἀγάμεναι ἑαυτὰς καὶ θαυμαστῶς ἔχουσαι ἑαυτῶν. Ἴων Ἀλκμήνη· ἔνιοι δὲ ἀνθάδεις. καὶ Ἀνακρέων οὕτω κέχρηται.

143. [113.]

Athen. IV 182 F: Τὸν γὰρ βάρωμον καὶ βάρβιτον, ὧν Σαπφὼ καὶ Ἀνακρέων μνημονεύουσι, καὶ τὴν μάγαδιν καὶ τὰ τρί- 1042
γωνα καὶ τὰς σαμβύνας ἀρχαῖα εἶναι. Cf. ib. 175 D.

144. [114.]

Eust. 932, 1: Καὶ ὅτι τοὺς οὕτως ἔξοντας ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας καὶ γονυκρότους τηρικαῦτα δριμέως ἐστὶ προσειπεῖν, καθὰ καὶ οἱ παλαιοὶ δηλοῦσιν, ἐν οἷς φασίν, ὅτι γονύκροτοι οἱ βλαῖ-
σοί· Ἀνακρέων δὲ κέχρηται ἐπὶ δειλῶν.

145. [115.]

Pollux III 49: Ἀνακρέων δὲ δίτοκον (sic Bekker, v. διτό-
κον) τὴν δις τεκοῦσαν.

146. [116.]

Et. M. 385, 91: Ἐσονῆκεν· Ἀλκαῖος ἐσονῆκε καὶ Ἀνακρέων ἐξυνηκεν πλεονασμῶ. Nauck analogiae obsecutus ἐξύνηκεν requirit, sed multa in his rebus incerta, neque Iadem eodem accentu, quo Aeolis, in hac forma usam esse compertum.

147. [177.]

Schol. Arist. Acharn. 1133: Διὰ τὸ θερμαίνειν οὖν τὸ στή-
θος θωρήσσειν λέγουσιν τὸ μεθύειν καὶ ἀκροθώρακας (vulgo
θώρακας) τοὺς ἀκρομεθύσους ἐκάλουν· κέχρηται δὲ τῇ λέξει καὶ

Ἀνακρέων· ἔστι δὲ Ἀττικῆ. Cf. Suidas v. *θωρήξασθαι* et Zonar. 1068, ubi Anacreonti tribui videntur verba ὥστε *θωρακισθῆναι*, quae etiam apud Schol. leguntur, sed tanquam grammatici verba: potuit Anacreon ὥστε *θωρηκισθῆναι* in tetrametro claudodiciere, nec tamen verisimile, nam *θωρακίζειν* pedestre est vocabulum, elegiaci autem poetae *θωρήσειν* eo sensu frequentant, vide ad Theogn. 470.

148. [141.]

Pollux III 98: *Μετοχαί* δὲ *τέρωπον*, ἀλλὰ καὶ *ἔτερπεν*· τὸ γὰρ ἦδω Ἰωνικὸν καὶ τὸ ἦσε (AC ἦσεν, vulgo ἦδε) *σπάνιον* μὲν παρ' ἡμῖν, Ἀνακρέων δ' αὐτὸ εἴρηκεν, Ἴων καὶ ποιητῆς ἀνήρ. Ephippo comico ap. Athen. VIII 363 C Turnebus voluit vindicare, sed *εἶσε* potius legendum.

149. [118.]

Apollon. Dysc. in Bekk. An. II 572, 14: *Τούτοις* δὲ ἐπιστήσας ὁ *Τρύφων* ἐξήτει περὶ τοῦ *μεγαλωστί*, *ἰρωστί* (cod. *ἰερωστί*, sed infra *ἰρωστί*) *παρὰ* Ἀνακρέοντι. Cf. Schol. II. σ 26 ubi *ἠρωιστί*, et Favorin. 103, qui *δίκην ἰερέως* interpretatur. Hoc adverbium olim existimavi restituendum esse Theocrito in Helenae Epithalamio v. 49: *ἰρωστί σέβου* pro *δωριστί*, sed potius legendum est: *Γράμματα* δ' ἐν *φλοιῷ* *γεγράφεται*, ὡς *παριῶν* τις *Ἀννείμη*, *κωριστί* σέβου μ', *Ἐλένας* *φνιτὸν* εἰμί. *Ἀνιερωστί* dixit Heraclitus apud Clem. Al. Protr. p. 19 τὰ γὰρ *νομιζόμενα* κατ' ἀνθρώπων *μυστήρια* *ἀνιερωστί* *μνεῦνται*.

150. [119.]

Pollux V 96: *Σὺ* δ' ἂν *προσθεῖης* . . . καὶ *κάλυκας* *παρ'* Ὀμήρου *τε* καὶ Ἀνακρέοντος.

151.

Et. Gud. 339, 22: *Κορώνη* . . . *παρὰ* τὸ *καῦρον*, ὃ σημαίνει τὸ *κακόν*· Ἀνακρέων *κόρωνα* *βαίνων* *φησί*. Cf. cod. Havn. ad 1043 Et. M. 530, 17. (Cod. Flor. male *φαίνων*.)

152. [120.]

Pollux II 103: *Πτύσμα* . . . τὰ δὲ ἀπ' αὐτοῦ ὀνόματα *πτύειν*, *ἀποπτύειν*, *καταπτύειν*, *κατάπτυστον*, *ἀπόπτυστον*· Ἀνακρέων δὲ καὶ *καταπτύστην* εἴρηκε.

153. [121.]

Eust. 1654, 17: Ὡσπερ καὶ κλάς φησι (Ἡρακλείδης) παρὰ Ἀνακρέοντι. Favorin. 443. Nisi est fr. 17, 1.

154. [99.]

Proclus Hesiod. Op. 371: Κωτίλλουσα δὲ σημαίνει ἡδέα λέγουσα· καὶ γὰρ τὴν χελιδόνα κωτίλλειν λέγει, ὡς ἔστι παρὰ Ἀνακρέοντι· κωτίλλη χελιδών. Cf. Tzetz. ibid.

155. [100.]

Schol. Aesch. Pers. 41: Ἀβροδίατοι δὲ οὗτοι (Λυδοί), ὅθεν καὶ τὸ παρὰ Ἀνακρέοντι· Λυδοπαθεῖς τινες ἀντὶ τοῦ ἡδυπαθεῖς. Respicit Athen. XV 690 C. Eust. 1144, 14.

156. 157. 158. 159. [142.]

Suid.: Μυσάγρη ἢ πόρνη παρὰ Ἀρχιλόχῳ . . . Ἀνακρέων δὲ πανδοσίαν καὶ λεωφόρον καὶ μανιόκηπον· κῆπος γὰρ τὸ μόριον. Adde Eust. 1329, 34 qui his quartum convicium addit: Καὶ μὴν ὁ Ἀνακρέων τὴν τοιαύτην οὐ πάνυ σφοδρῶς, ἀλλὰ περισκεμμένως πανδοσίαν ὠνειδίσει καὶ λεωφόρον καὶ πολύνμνον. id. 1921, 61 quatuor haec convicia sine poetae nomine interpretatur, sed 1088, 38 ex Anacreonte affert πανδοσία et λεωφόρος, quae iam 1084, 41 s. p. n. adscripserat, rursus 862, 45 s. p. n. μανιόκηπος, quod ipsum 1572, 13 comici poetae esse dicit.

160. [124.]

Schol. Apoll. Rhod. II 127: Παμφαλαῶν γὰρ τὸ μετὰ ποιήσεως καὶ ἐνθουσιασμοῦ ἐπιβλέπειν, κέχρηται δὲ τῇ λέξει καὶ Ἰππῶναξ καὶ Ἀνακρέων.

161. [101.]

Pollux VI 23: Καὶ οἰνηρὸς θεράπων παρὰ Ἀνακρέοντι.

162. [102.]

Pollux VI 21: Καὶ οἰνοπότης καὶ οἰνοπότις γυνὴ ὡς Ἀνακρέων.

163.

Serv. Virg. Aen. I 749: „Bibebat amorem“. Allusit ad convivium. Sic Anacreon: Ἐρωτα πίνων.“

164. [103.]

1044

Hesych.: Γυναιῖνες εἰλίποδες· διὰ τὴν δέσιν τῶν σκελῶν καὶ πλοκὴν τὴν κατὰ τὴν συνουσίαν· καὶ Ἀνακρέων· Πλέξαντες μηροῖσι παρὰ (cod. πὲ) μηρούς. Scribendum puto:

Πλέξαντες μηροῖς πέρι μηρούς * *

165. [104.]

Schol. Apoll. Rhod. III 106: ῥαδινηῆς· τουφερῆς, Ἀνακρέων δὲ ἐπὶ τάχους ἔταξε τὸ ῥαδινόν· Ῥαδινοὺς πώλους.

166. [105.]

Choerobosc. II 555: Σημειούμεθα παρὰ τῷ ποιητῇ τό· τὰ μοι ῥερνπώμενα κείται . . . καὶ τὸ ῥεραπισμένω νότω παρὰ τῷ Ἀνακρέοντι. ita cod. Bar., sed Par. ap. Bekk. An. III 1287 ῥεραπισμένα (μένος) νῶ, unde conicias ῥεραπισμένα νῶτα. Cram. An. Ox. IV 415, 4 ῥεραπισμένω νότον, Herodianus in Aldi Cornu cop. 194 ῥεραπισμένων ὧτων. Denique schol. Hom. Od. ζ 59: ἔστι δὲ καὶ παρὰ Ἀνακρέοντι ὁ ῥεραπισμένω νότω, item Cram. An. Ox. IV 185, 17 (ubi ῥεραπισμένω) et An. Par. IV 226, 17 ῥεραπισμένω νότω, quae vera videtur scriptura.

167. [126.]

Et. M. 707, 50: Καὶ σαλαῖζειν (V supra σαλαμβλίζειν) Ἀνακρέων ἐπὶ τοῦ θρηγεῖν. Cf. Orion 148, 5, ubi σηλάζειν. Hesychius: σαλαῖζειν, κόπτεσθαι.

168. [106.]

Clem. Alex. Paedag. III 294: Τὸ γὰρ ἀβροδίατον τῆς περιτὸν περίπατον κινήσεως καὶ τὸ σαῦλα βαίνειν, ὡς φησιν Ἀνακρέων, κομιδῇ ἔταιρικᾶ. Schneidewin opinatur Clementem vel confudisse cum fr. 151 vel intellexisse Simonidis Amorgini fr. 18: sed neutrum probabile.

169. [107.]

Schol. Apoll. Rhod. III 120: Μάργος Ἐρωσ· κατὰ μετωνυμίαν ὁ μαργαίνειν ποιῶν . . . καὶ Ἀνακρέων Τακερός δ' Ἐρωσ.

170. [108.]

Serv. Virg. Aen. XI 550: „Caroque oneri timet] Anacreon φορτίον ἔρωτος id est onus amoris.“ Scribendum φόρτον

"Ερωτος, quod Europae virgini convenit, cf. Batrachom. 75, cuius auctor aperte alius poetae celebrem aliquem locum imitatur, fortasse Anacreontis, et Nonnus IV 118.

171. [127.]

1045

Schol. Hom. Il. ν 227: "Γμνον γὰρ καὶ Ἀνακρέων τὸν θεῶνόν φησιν. Cf. Eust. 928, 63.

172. [128.]

Herodian. περὶ μου. λέξ. 11, 26: Φίλλος, παρὰ Ἀνακρέοντι τὸ ὄνομα. Dindorf vel Βίλλος vel βίλλος coniecit (Arcad. 53, 1 βίλλος τὸ ἀνδρεῖον αἰδοῖον παρὰ Ἐφεσίοις), at Φιλλώ nomen mulieris legitur in titulo Attico Ephem. Arch. 3500, Φιλλέας in inser. Delphica ap. Wescher et Foucart n. 65, et Φιλλίς pro Φιλίς fort. restituendum est apud Hippocratem Epidem. IV 4, quamquam sane etiam nomen Βίλλος apud eundem legitur Epidem. V 96.

ANACREONTEA.

Anacreontea. De originibus horum carminum accurate et docte disputavit C. G. Stark (Quaestiones Anacreonticae Lips. 1846): neque tamen, quod ille existimat, germanum ullum Anacreontis carmen in his inest, sed recentioris originis sunt omnia, diversis illa quidem aetatibus composita et temporis decursu identidem immutata: quae quas subierint vicissitudines, ostendi ad carmen 3: et hinc potissimum intelligitur, quanta sit adhibenda cautio in his carminibus ad criticae artis leges corrigendis. Carmina eo ordine exhibeo, quo in codice leguntur, vulgari ordine insuper significato. — Collectanea haec carmina quam varias subierint vicissitudines et quemadmodum sensim amplificata sint, perspiciet, qui ad metrorum diversitatem potissimum animum adverterit. A principio enim haec sylloge comprehendebat tantum carmina hemiambis inclusa, id quod etiam nunc titulus testificatur. Haec carmina breviuscula ut plurimum et tenui sermone conscripta nec leporis expertia haud dubie vincunt poemata dimetris ionicis composita, ampliora fere et fucato nitore insignia, quae rhetorum et sophistarum potius artem, quam poetarum produnt, ut prae illis sordeant, nisi forte unum vel alterum ad antiquum exemplar est compositum, velut 31. His quidem noviciis admodum cantilenis aucta est postea principalis sylloge. Accessit denique Byzantinorum hominum sedulitas, qui utroque versuum genere usi cantilenas ineptas plerumque et semi-barbaras addiderunt. Verum haec pluribus persequi non est huius loci. — Ceterum non recepi neque carmen εἰς νεκρὸν Ἀδωνιν, quod Theocrito vulgo tribuitur, sed Bionis potius esse videtur, neque Theodori Prodromi carmen, quod est editum in Notitiis et Exc. Codd. Paris. VIII 2 p. 125, nec denique Pauli Silentiarum carmen εἰς τὰ ἐν Πρωτίοις δευρά. Contra alia quaedam carmina in Appendice subieci, de quibus dicetur suo loco. — Anacreontea propagata sunt solo Anthologiae Palatinae exemplo, in quo carminibus figuratis subiecta leguntur: ex hoc libro primus Henricus Stephanus foras dedit: Spaletti librum, qui tunc Vaticanae bibliothecae thesauris conditus erat, denuo examinavit Romae 1781 (83) parum ille quidem diligenter: denique tertium contulit Rose Parisiis, ubi eam partem codicis, quae Anacreontea continet, relictam esse constat, idemque edidit Lipsiae 1868. Codex Palatinus plurimas lectionis varietates exhibet vel supra vel in margine additas: ac nonnulla quidem ipse librarius suo periculo videtur correxisse, sed pleraque aliunde ascivit: nam aperta menda, velut πίδων pro πείδων, alia id genus vel sensu cassa, velut 51, 5 παραμένων pro περίμεινον, nequeunt correctori tribui. Videtur aliud exemplum adhibuisse, unde translulit passim varias scripturas, alias autem reperit opinor in archetypo, quod descripsit, id quod arguunt duplices scripturae eiusdem versus in ordinem verborum receptae 4, 10. 11 et 61, 14. 15, item saepius

1. [65.]*)

Ἀνακρέων ἰδὼν με	10 Ἔρωσ ἐχειρογράφει.
ὁ Τήτιος μελωδός	ὁ δ' ἐξελὼν καρήνου
ὄναρ λέγων προσεῖπεν·	ἐμοὶ στέφος δίδωσιν·
κἀγὼ δραμῶν πρὸς αὐτόν	τὸ δ' ὡς Ἀνακρέοντος.
5 περιπλάκην φιλήσας.	ἐγὼ δ' ὁ μωρὸς ἄρας
γέρων μὲν ἦν, καλὸς δέ,	15 ἐδησάμην μετώπῳ·
καλὸς γε καὶ φίλεννος·	καὶ δῆθεν ἄχρι καὶ νῦν
τὸ χεῖλος ὤξεν οἶνον,	ἔρωτος οὐ πέπανυμαι.
τρέμοντα δ' αὐτὸν ἦδη	

2. [48.]

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ. (ΒΑΣΙΛΙΚΟΤ.)

Δότε μοι λύρην Ὀμήρου	ὑπὸ σάφρονος δὲ λύσσης
φονίης ἄνευθε χορδῆς·	μετὰ βαρβίτων ἀείδων
φέρε μοι κύπελλα θεσμῶν,	τὸ παροίνιον βοήσω.
φέρε μοι νόμους, κεράσσω,	δότε μοι λύρην Ὀμήρου
5 μεθύων ὅπως χορεύσω,	10 φονίης ἄνευθε χορδῆς.

nota varietatis γ . addita ad marginem relegans comparet, sed nihil in margine adscriptum: haec quoque ad archetypum revocanda sunt, quod fideliter descripsit librarius. — Inscrubuntur haec carmina in cod. Pal. Ἀνακρέοντος Τήτιου συμποσιακὰ ἡμιάμβια, index Anthol. Palat. T. III p. 4 exhibet: ἀνακρέοντια: καὶ τρίμετρα: τοῦ ἀγίου γρηγορίου τοῦ θεολόγου ἐκ τῶν ἐπῶν ἐκλογαὶ διάφοροι.

1. Mehlhorn in tres strophas quonorum versuum discipis, quibus duo versus epodi loco sint subiecti. Ipsi carmini Brunck Βασιλίου praemisit, quoniam 2 inscribitur τοῦ αὐτοῦ Βασιλίου, sed tamen satis incerta haec coniectura, vide ad. 2. — V. 3. λέγων, si quid mutandum, γελῶν possis scribere, Baxter ὄναρ λέγω, προσεῖπεν. — προσεῖπεν Stephanus, cod. προσεῖπεν. — V. 5. περιπλάκην, cod. περὶ πλάκην. — V. 7. γε Casaubonus, δὲ cod., vulgo τε. — φίλεννος, Brossius φίλοιμος, possis φίλυμος coniecere, sed totus versus commode abiici potest, et cancellis circumscriptis Rose. — V. 16. καὶ δῆθεν, Mehlhorn et Iacobs κἀντεῦθεν.

2. τοῦ αὐτοῦ. (Βασιλικῶ) scripsi, cod. ad v. 2 τοῦ αὐτοῦ βασιλιξ ✕, unde vulgo τοῦ αὐτοῦ Βασιλίου, Rose βασιλικὸν edidit. Videtur librarius aliquis nomen auctoris sive Βασιλικῶ sive Βασιλείον addidisse, cuius rei fides sit penes auctorem. Illud certum est carmen 2 non esse ab eodem poeta conditum, cuius est c. 1, id quod vel metrorum diversitas arguit; cf. quae de sylloges origine p. 296 significavi. — V. 4. φέρε μοι νόμους, κεράσσω, vulgo distinguunt φέρε μοι νόμους κεράσσω. — V. 9 et 10 om. Stephanus probante Rosio.

*) Numeri adiecti sunt editionum vulgarium.

2 B. [49.]

<p>"Αγε ζωγράφων ἄριστε, λυρικῆς ἄκουε μουσῆς· · · · · · φιλοπαίγμονες δὲ Βάκχαι ἔτεροπνόους ἐναύλους · · · · ·</p>	<p>5 γράφε τὰς πόλεις τὸ πρῶτον ἰλαράς τε καὶ γελώσας. ὁ δὲ κηρὸς ἂν δύναιτο, γράφει καὶ νόμους φιλούν- των.</p>
---	--

3. [17.]

ΕΙΣ ΠΟΤΗΡΙΟΝ ΑΡΓΥΡΟΥΝ.

<p>Τὸν ἄργυρον τορεύων Ἦφαιστέ μοι ποιήσον πανοπλίαν μὲν οὐχί, τί γὰρ μάχαισι κάμοί; 5 ποτήριον δὲ κοῖλον, 1048 ὅσον δύνῃ, βαθύνας. ποίει δέ μοι κατ' αὐτοῦ μῆτ' ἄστρα μῆτ' ἄμαξαν, μὴ στυγνὸν Ὠρίωνα·</p>	<p>10 τί Πλειάδων μέλει μοι; τί γὰρ καλοῦ Βοώτου; ποιήσον ἀμπέλους μοι, καὶ βότρυνας κατ' αὐτῶν, καὶ Μαινάδας τρυγώσας. 15 ποίει δὲ ληνὸν οἴνου ληνοβάτας πατοῦντας, τοὺς Σατύρους γελῶντας, καὶ χρυσοῦς τοὺς Ἑρωτας,</p>
--	---

2 B. In cod. non est disiunctum a carm. 2, Mehlhorn post 24 inseruit. V. 5 et 6 vulgo inserunt post v. 2, quod quamvis probabile sit, tamen ea traiectione nequaquam integrum restituitur carmen, itaque satius duxi post v. 2 et post v. 4 lacunam indicare. — V. 4. ἔτεροπνόους, in marg. ἔτεροπόρους, Stephanus ἔτεροπνόοις ἐναύλοις, Barnes coniecit φιλοπαίγμονάς τε Βάκχας ἔτεροπνόοις ἐν αὐλοῖς, Brunck φιλοπαίγμονός τε Βάκχου ἔτεροπνόους ἐναύλους, Mehlhorn, qui post versum φιλοπαίγμονες δὲ Βάκχαι quaedam interciderit statuit, scripsit ἐτέροπνόους ἐναύλους. Rose v. 3 et 4 aliunde adscriptos censet. — V. 7. Barnes ἂν δύνηται, Brunck εἰ δύναιτο.

3. Exhibui hoc carmen secundum cod., nisi quod v. 10 Πλειάδων pro πληάδων scripsi. V. 19 Rose Κυθήρη, nescio an sec. cod. Commode autem accidit, ut hoc carmen, quod Welckero non indignum antiquo poeta videbatur, non solum legatur in Anthol. P. XI 48 τοῦ αὐτοῦ (i. e. Ἀνακρέοντος, sed cod. P om. lemma, nam exhibet post Anacreonteum 7, duobus his carminibus coniunctis, quasi unum esset carmen), et inde Cram. An. Par. IV 376, sed etiam apud Gellium N. A. XIX 9: „Oblectati autem sumus praeter multa alia versiculis lepidissimis Anacreontis senis, quos equidem scripsi (leg. adscripsi), ut interea labor hic vigiliarum et iniquis suavitate paulisper vocum atque modulorum acquiesceret: τὸν ἄργυρον κτλ.“ Intelligitur hic luculento exemplo per quos gradus corruptio harum cantilenarum sensim serpere solita sit et quam longe a germana forma ea species recedat, quam codex exhibet. Est enim carmen

καὶ Κυθήρη γελῶσαν,
20 ὁμοῦ καλῶ Αναίω

Ἔρωτα κάφροδίτην.

sec. Anthologiam:

Τὸν ἄργυρον τορεύσας
Ἦφαιστὲ μοι ποιήσον
(πανοπλίαν μὲν οὐχί·)
ποτήριον δὲ κοῖλον
5 ὅσον δύνη βάθυνον.
ποίει δὲ μοι κατ' αὐτοῦ
μηδ' ἄστρα μηδ' ἀμάξας,
μη στυγνὸν Δρίωνα,
ἀλλ' ἀμπέλους χλωύσας
10 καὶ βότρυνας γελῶντας
σὺν τῷ καλῶ Αναίω.

sec. Gellium:

Τὸν ἄργυρον τορεύσας
Ἦφαιστὲ μοι ποιήσον
πανοπλίας μὲν οὐχί,
τί γὰρ μάχαισι κάμοι;
5 ποτήριον δὲ κοῖλον
ὅσον δύνη βάθυνον.
καὶ μοι ποίει κατ' αὐτό
μητ' ἄστρα μητ' ἀμάξας,
(μὴ στυγνὸν Δρίωνα.)
10 τί Πλειάδων μέλει μοι,
τί δ' ἀστέρους Βωώτεω;
ποιήσον ἀμπέλους μοι
καὶ βότρυνας κατ' αὐτῶν
καὶ χρυσεύους πατοῦντας
15 ὁμοῦ καλῶ Αναίω
Ἔρωτα καὶ Βάθυλλον.

V. 3 om. Cod. P et Cram., sed habet Planudes; fortasse autem etiam proximus versus τί γὰρ μάχαισι κάμοι librarii tantum negligentia omissus est, nam Cod. Pal. hic bina semper cola singulis versibus exhibet ex adverso posita. — V. 7. μηδ' ἀμάξας, Cod. P. μη ἀμάξας.

V. 3. πανοπλίας Hertzii libri et vett. edd., vulgo πανοπλίαν. — V. 7. καὶ μοι ποίει scripsi, καὶ μὴ ποίει Hertz ex suis libris, ut videtur, et vett. edd., vulgo ποίει δὲ μοι. — V. 9 omittunt vett. edd. et Hertzii libri. — V. 10 et 11 ita Hertzii codices et vett. edd., sed vulgo τί Πλειάδεςσι κάμοι, τί δ' ἀστέραισι Βωώτεω; — V. 13. αὐτῶν Hertzii libri, vulgo αὐτό.

Ex his apparet antiquissimam formam esse, quam Anthol. exhibet, ubi tenuis cantilena versibus 11 (vel 12) constat, hanc postea alius quis amplificavit additis versibus 5 (4. 10. 11. 14. 16) et immutata paululum oratione, maxime, ut fieri solet, sub finem carminis: hoc autem factum est aliquanto ante Gellii aetatem, quare ille poetarum recentium idyllia ab his cantilenis distinguit. Neque tamen ex hac forma continuo ea orta, quam cod. Pal. exhibet, sed primum tertius aliquis rursus exitum cantilena exornavisse videtur in hunc modum:

Ποιήσον ἀμπέλους μοι
καὶ βότρυνας κατ' αὐτῶν,
καὶ Μαινάδας τρυγῶσας.
ποίει δὲ ληνὸν οἶνον,
καὶ χρυσεύους πατοῦντας
ὁμοῦ καλῶ Αναίω
Ἔρωτα κάφροδίτην.

Tum denique alius tribus his ultimis versibus substituit:

ληνοβάτας πατοῦντας
τοὺς Σατύρους γελῶντας
καὶ χρυσοὺς τοὺς Ἔρωτας
καὶ Κυθήρη γελῶσαν.

ΑΛΛΟ ΕΙΣ ΤΟ ΑΤΤΟ ΠΟΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΤΤΟΥ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ.

<p>Καλλιτέχνα τόρευσον ἕαρος κύπελλον ἡμῖν τὰ πρῶτ' ἤδη τὰ τερπνά ῥόδα φέρουσιν Ὄραι· 5 (τὸν) ἄργυρον δ' ἀπλώσας ποίει πότον μοι τερπνόν· μὴ τελετῶν, παραινῶ, μὴ ξένον μοι τορευῆσθαι, μὴ φενικὸν ἰστόρημα· 10 μᾶλλον ποίει Διὸς γόνον</p>	<p>Βάκχον Εὔρον ἡμῖν· μύστις νάματος ἢ Κύπρις ὑμεναίους κροτούσα. χάρασ' Ἐρωτας ἀνόπλους 15 καὶ Χάριτας γελώσας ὑπ' ἄμπελον εὐπέταλον, εὖ βότρυσιν κομῶσαν· σύναπτε κούρους εὐπρε- πεῖς· ἡμῖν Φοῖβος ἀθύροι.</p>
--	---

Haec autem omnia quamvis temere in codice Pal. coniuncta videmus. Hoc exemplo satis edocemur, qualis sit condicio reliquorum carminum. Apparet igitur, quo iure Mehlhorn haec in ternas quinquor versuum strophas redegerit, sex versibus segregatis. — Pariter c. 7 interpolationis incrementa testificatur: nam in Anth. P. XI 47 versibus 10 poematii argumentum commode absolvitur, in sylloge praeter necessitatem auctum est versibus 5. Neque mirum hanc insignem diversitatem eodem libro Palatino esse traditam: scilicet c. 3 et 7 in Anth. XI 47. 48 ex antiquiore aliquo Florilegio recepta sunt, sylloge vero Anacreonteorum quemadmodum posteriore tempore ferebatur interpolationibus aucta Anthologiae est inserta. Hoc igitur indicio est iam Constantini Cephalae saeculo interpolationem in Anacreonteis refingendis tam foede grassatam esse, ut nihil supra possit, siquidem Cephalas haec Anthologiae inseruit; sin postea ab alio addita esse statuas, ad proximum saeculum XI deferimur, cui adscribitur codex Palatinus: nam non solum index, in quo Anacreonteorum fit mentio, a prima manu scriptus, sed etiam ea pars codicis, quae Anacreonaea exhibet, ab eadem manu fertur confecta esse.

4. Cod. addit τοῦ αὐτοῦ Ἀνακρέοντος, quod vulgo deest. Mehlhorn binos versiculos coniungit, ut sint tetrametri politici, ideoque v. 9 subditivum censet et alia quoque mutavit, alii etiam audacius in hoc semibarbaro carmine grassati sunt. — V. 1. cod. καλλιτέχνα καλλιτέχνα, in marg., vulgo καλή τέχνα. — V. 2. κύπελλον ἡμῖν τὰ πρῶτ' ἤδη scripsi, legebatur κύπελλον ἤδη τὰ πρῶτ' ἡμῖν, ita cod., non πρῶτ'. Stephanus κύπελλον ἡδύ, Rose distinctit κύπελλον ἤδη τὰ πρῶτ'. — V. 4. φέρουσιν Ὄραι scripsi, nam veris adventantis signa erant pro-

ponenda, tum demum poculi simulacra describuntur. Cod. ῥόδα φέρουσιν ὄρη, — V. 5. (τὸν) ἄργυρον Barnes, cod. ἀργύρεον, sed in marg. ἀργύρεον μοι. — V. 7. παραινῶ, cod. παρ' αἰνῶ, Salmasius παρ' οἴνω. — V. 8. μὴ ξένον μοι, fort. legendum ξένον τί μοι. — V. 9. ἰστόρημα, cod. pr. ἐστόρημα. — V. 13. ὑμεναίους Rose, cod. ὑμεναίους. — κροτούσα Stephanus, cod. κροτῶσα. — V. 17. εὖ βότρυσιν κομῶσαν scripsi, legebatur εὐβότρυνον, κομῶσαν. — V. 18. εὐπρεπεῖς, cod. εὐπρεπαι, supra ἦς. — V. 19. ἡμῖν scripsi, vulgo ἄν μὴ, cod. ἄν μη, Medenbach ἄμα δῆ. — ἀθύροι Mehlhorn praeunte Medenbachio, cod. ἀθύρει.

5. [59.]

ΤΟΤ ΑΥΤΟΤ ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ.

Στέφος πλέκων ποθ' εὔρον 5 λαβῶν δ' ἔπινον αὐτόν,
 ἐν τοῖς ῥόδοις Ἔρωτα· καὶ νῦν ἔσω μελῶν μου
 καὶ τῶν περῶν κατασχών· περοῖσι γαργαλίζει.
 ἐβάπτισ' εἰς τὸν οἶνον·

6. [11.]

1050

ἌΛΛΟ ΕΙΣ ΕΑΤΤΟΝ.

Λέγουσιν αἱ γυναῖκες· εἴτ' εἰσίν, εἴτ' ἀπῆλθον,
 Ἀνακρέων, γέρον εἶ, οὐκ οἶδα· τοῦτο δ' οἶδα,
 λαβῶν ἔσοπτρον ἄθρει, ὡς τῶ γέροντι μᾶλλον
 κόμας μὲν οὐκέτ' οὔσας, 10 πρόπει τὸ τερνὰ παίξειν,
 5 φιλὸν δέ σευ μέτωπον. ὄσω πέλας τὰ Μοίρης.
 ἐγὼ δὲ τὰς κόμας μὲν,

7. [15.]

ΕΙΣ ΤΟ ΑΦΘΟΝΩΣ ΖΗΝ.

Οὔ μοι μέλει τὰ Γύγεω, οὐδ' εἰλέ πά με ζῆλος,
 τοῦ Σαρδίων ἄνακτος· οὐδὲ φθονῶ τυράννοισ.

Rose ἀθύρειν, quod non intelligo. Fort. poeta scripsit σύναπτε κ. εὐπ. ἡμῖν, Φοῖβος δ' ἀθύροι.

5. Legitur etiam in Anth. Plan. 388, ubi inscribitur ἀπὸ Ἰουλιανοῦ (ed. princ. hoc nomen solum exhibet) ἀπὸ ὑπάρχων Ἀγνυπτίου. Rose contendit Planudis errore poematum Iuliano attributum esse, argumentis usus non sat gravibus vel fallacibus, velut quod dicit in Barberino indice inter antiqua Anacreontea referri, cum Iulianus ille saec. VI vixerit: recensetur sane in illo indice, vid. infra p. 341, sed verba ἄλλοι ἀρχαῖοι quae Rosium induxerunt in errorem, iam probabili emendatione expediti. — V. 1. ποθ' Plan. ποι' cod. — V. 5. λαβῶν, malim λαθῶν. — ἔπινον Brunck, cod. ἔπιον, Rose λαβῶν δ' Ἔρωτα πῖνον coniecit, abusus fr. Anacr. 163.

6. εἰς ἑαυτόν, cod. add. ἄλλο, sed in m. om. — V. 2 cod. Ἀνακρέων. — V. 8. τοῦτο δ' Stephanus, cod. τὸ δέ. — V. 10. τὸ, Stephanus τὰ. — παίξειν, cod. παίξ'.

7. Composita est haec cantilena ad similitudinem Archilochi fr. 24: Οὔ μοι τὰ Γύγεω τοῦ πολυχρύσου μέλει, Οὐδ' εἰλέ πά με ζῆλος, οὐδ' ἀγαίωμα Θεῶν ἔργα, μεγάλης δ' οὐκ ἐρῶ τυραννίδος. quod documento est etiam aliorum lyricorum praeter Anacreontem carmina in usum suum convertisse auctores harum cantilenarum. Legitur in Anthol. Pal. XI 47 Ἀνακρέοντος et in Cram. An. Par. IV 376 pars prior huius carminis usque ad v. 10, quod rursus documento est, quo pacto haec carmina sensim amplificata sint. Etiam varietas lectionis deprehenditur in Anth. et Cram. An., v. 1 μέλει Γύγεω om. τὰ, unde Plan.

- 5 ἔμοι μέλει μύροισιν ὡς οὖν ἔτ' εὐδία ἔστιν,
καταβρέχειν ὑπήνην· καὶ πῖνε καὶ κύβευε,
ἔμοι μέλει ῥόδοισιν καὶ σπένδε τῷ Λυαίῳ,
καταστέφειν κάρηνα. μὴ νοῦσος, ἣν τις ἔλθῃ,
τὸ σήμερον μέλει μοι, 15 λέγῃ σε μὴ δεῖ πίνειν.
10 τὸ δ' αὖριον τίς οἶδεν;

8. [31.]

ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ ΜΕΜΕΘΥΣΜΕΝΟΝ.

- "Αφες με, τοὺς θεοὺς σοι, δεινὴν κλονῶν φαρέτρην
πιεῖν πιεῖν ἀμυστί· καὶ τόξον Ἰφίτειον.
θέλω θέλω μανῆναι. 1051 ἐμαίνετο πρὶν Αἴας
ἐμαίνετ' Ἀλκμέων τε μετ' ἀσπίδος κραδαίνων
5 χῶ λευκόπους Ὀρέστis, 15 τὴν Ἐκτορος μάχαιραν·
τὰς μητέρας κτανόντες· ἐγὼ δ' ἔχων κύπελλον
ἐγὼ δὲ μηδένα κτάς, καὶ στέμμα τοῦτο χαίταις,
πιῶν δ' ἐρυθρὸν οἶνον οὐ τόξον, οὐ μάχαιραν,
θέλω θέλω μανῆναι. θέλω θέλω μανῆναι.
10 ἐμαίνεθ' Ἡρακλῆς πρὶν

Γύγαι, v. 3 οὐδ' αἰρέσει με χρυσός, v. 4 Anth. οὐκ αἰνέω (ex corr., fuit olim haud dubie οὐ φθονέω) τυράννοισ, sed Cram. οὐ φθονέω τυράννοισ, v. 5 et 7 Cram. ἐμοῦ (atque ita Anth. ante corr.). — V. 1. Γύγαι, cod. γύγον, sed in m. γύγαι. — V. 11—15 postea ab alio adiecti sunt, qui carminis argumentum magis dilucide exponere studuit; igitur hic quoque Mehlhorn frustra carmen, quod ex diversis partibus est conglutinatum, ad stropharum aequalitatem redigere studuit. — V. 11. ὡς, Barnes ἕως. — εὐδία ἔστιν scripsi, cod. εὐδί' ἔστιν, Hermann ἕως οὖν εὐδί' ἔστιν. — V. 12. πῖνε, melius quadraret παῖζε, sed poeta potius quam librarius culpandus est. — V. 15. λέγῃ Stephanus, cod. λέγει. Deinde Stephanus et Scaliger μηδὲ, Barnes μὴ πιεῖν δεῖν, sed neutrum placet, sententiae institutae conveniret ὕδωρ λέγῃ σε πίνειν vel λέγῃ σ' ἄλλα πίνειν i. e. πιεῖν. Hippocrates ἄλητον i. e. ἄλευρον frequentat, ἄλευρον Aristophanes in Georgis fr. 10 eodem modo videtur dixisse, cf. Hesych. ἀλέυρον.

8. V. 4. Ἀλκμέων scripsi, legebatur Ἀλκμαίων. — V. 5. χῶ, cod. χό. — λευκόπους, Arnaldus ἀελλόπους, Pauw λευκόπους, alii λειπόπους, λευκόχρους vel λευκόφρους. Orestes proprie λυκόπους dictus, exules enim et extorres cum lupis solebant comparari, cf. J. Grimm Rechtsalterthümer 733: sed iam veteres magistri hoc vocabulum quid significaret, non satis compertum habebant, hinc non mirum, si hic λευκόπους sit substitutum, quemadmodum etiam apud Aristophanem in Lysistr. v. 667 Hermann praeter metri necessitatem censuit λευκόποδες pro λυκόποδες scribendum. — V. 8. ἐρυθρὸν, cod. in marg. λεύκον. — V. 10. ἐμαίνεθ' Stephanus, cod. ἐμαίνετ'. — V. 16. ἔχων Stephanus, cod. ἔχω. — V. 18 fortasse aliena manu additus, Bothe v. 17 tollendum existimavit. Carmen videtur strophis seniorum versuum constare. Mehl-

9. [12.]

ΤΟΤ ΑΤΤΟΤ ΕΙΣ ΧΕΛΙΔΩΝΑ.

Τί σοι θέλεις ποιήσω,	τὴν γλῶσσαν, ὡς ὁ Τηρεύς
τί σοι, λάλη χελιδῶν;	ἐκεῖνος, ἐκθεριζῶ;
τὰ ταρσά σευ τὰ κοῦφα	τί μευ καλῶν ὀνειρώων
θέλεις λαβῶν ψαλίξω;	ὑπορθρίαισι φωναῖς
5 ἢ μᾶλλον ἔνδοθέν σευ	10 ἀφήρπασας Βάθυλλον;

10. [77.]

ΤΟΤ ΑΤΤΟΤ ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ ΚΗΡΙΝΟΝ.

"Ερωτα κήρινόν τις	οὐκ εἰμὶ κηροτέχνης·	1052
νεηνίης ἐπῶλει·	10 ἀλλ' οὐ θέλω συνναικεῖν	
ἐγὼ δέ οἱ παραστάς,	"Ερωτι παντορέκτα."	
„πόσου θέλεις, ἔφην, σοί	δὸς οὖν, δὸς αὐτὸν ἡμῖν	
5 τὸ τυχθὲν ἐκπρίωμαι;"	δραχμῆς, καλὸν σύνευνον.	
ὁ δ' εἶπε δωριάζων·	"Ερωσ, σὺ δ' εὐθέως με	
„λάβ' αὐτὸν ὀπόσου λῆς·	15 πύρωσον· εἰ δὲ μῆ, σὺ	
ὅπως δ' ἂν ἐκμάθῃς πᾶν,	κατὰ φλογὸς τακήσῃ.	

11. [13.]

ΕΙΣ ΑΤΤΙΝ ΤΟΤ ΑΤΤΟΤ.

Οἱ μὲν καλὴν Κυβήβην	λέγουσιν ἐκμανῆναι.
τὸν ἡμίθην "Αττιν	5 οἱ δὲ Κλάρου παρ' ὄχθαις
ἐν οὔρεσιν βοῶντα	δαφνηφόροιο Φοίβου

horn strophas ternorum versuum discripsit, ita ut novissima versu auctior sit, praeunte Lachmanno Chor. syst. trag. p. 5.

9. V. 1 et 2 malim traicere. — V. 2 λάλη Stephanus, cod. λάλεω. Munker κωτίλη om. σοι propter Anacr. fr. 154 fortasse recte. — χελιδῶν Stephanus, cod. χελιδόν. — V. 3 σευ, cod. supra σου. — V. 9. ὑπορθρίαισι, cod. ὑπ' ὀρθρίαισι.

10. V. 5. τυχθὲν cod. in marg., legebatur τευχθέν. — V. 8. ὅπως, cod. supra ὅμως. — δ' add. Scaliger, alii. — πᾶν cod. supra, νιν infra. Secutus sum Fabrum. Scaliger ὅμως δ', ἐν' ἐκμάθῃς νιν, item Brunck, nisi quod πᾶν praeoptavit, Rose cum prioribus iungens ὅπως ἂν . . νιν. Graeter et Mehlhorn totum versum subditicium censent, hic quidem, ut carmen ad tres strophas quinorum versuum redigeret. — V. 9. κηροτέχνης, corrigunt κηροτέχνας, quemadmodum etiam aliis locis doricae dialecti formas restituere conati sunt. — V. 10. θέλω, Panwius οὐ τι
^η
 λῶ, fort. σθένω. — V. 11 cod. παντορεκτα.

11. Mehlhorn haec in strophas quaternorum versuum discripsit.

λάλον πiónτες ὕδωρ
 μεμηνότες βοῶσιν.
 ἐγὼ δὲ τοῦ Ἀναίου

10 καὶ τοῦ μύρου κορεσθεῖς
 καὶ τῆς ἐμῆς ἑταίρης
 θέλω θέλω μανῆναι.

12. [14.]

ΤΟΥ ΑΤΤΟΥ ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ.

Θέλω θέλω φιλῆσαι.
 ἔπειθ' Ἔρωσ φιλεῖν με,
 ἐγὼ δ' ἔχων νόημα
 ἄβουλον οὐκ ἐπίσθην.
 5 ὁ δ' εὐδὴν τόξον ἄρας
 καὶ χρυσέην φαρέτρην
 μάχη με προύκαλεῖτο.
 κἀγὼ λαβὼν ἐπ' ὄμων
 θώρηχ', ὅπως Ἀχιλλεύς,
 10 καὶ δοῦρα καὶ βοεῖην

ἐμαρνάμην Ἔρωτι.
 ἔβαλλ', ἐγὼ δ' ἔφρευγον·
 ὡς δ' οὐκ ἔτ' εἶχ' οἰστούς,
 ἤσχαλλεν· εἶθ' ἑαυτὸν
 15 ἀφῆκεν εἰς βέλεμνον,
 μέσος δὲ καρδίης μεν
 ἔδυνε, καὶ μ' ἔλυσεν·
 μάτην δ' ἔχω βοεῖην·
 τί γὰρ βάλω μιν ἔξω,
 20 μάχης ἔσω μ' ἐχούσης;

13. [32.]

1053

ΤΟΥ ΑΤΤΟΥ ΕΙΣ ΕΡΩΤΑΣ.

Εἰ φύλλα πάντα δένδρων
 ἐπίστασαι κατειπεῖν,
 εἰ κύματ' οἶδας εὐρεῖν
 τὰ τῆς ὄλης θαλάσσης,
 5 σὲ τῶν ἐμῶν ἐρώτων

μόνον ποῶ λογιστήν.
 προῶτον μὲν ἐξ Ἀθηναίων
 ἔρωτας εἴκοσιν θές
 καὶ πεντεκαίδεκα ἄλλους.
 10 ἔπειτα δ' ἐκ Κορίνθου

— V. 3. βοῶντα, speciosius quam verius Bentley βοῶσαν, idem non recte v. 6 et 7 πiónτας ὕδωρ μεμηνότας βοῆσαι coniecit.

12. V. 2 cod. ἐπεὶ θ' ἔρωσ φιλεῖ με, corr. Stephanus. — V. 4 cod. pr. ἐπίσθην. — V. 6. χρυσέην Stephanus, cod. χρυσίην. — V. 10 et v. 20 cod. supra βοῖην. — V. 14. εἶθ' Stephanus, cod. εἶτ'. — V. 15. εἰς, Pauw ὡς. — V. 16. καρδίης μεν Stephanus, cod. καρδίης μεν. — V. 17. ἔλυσεν, Iacobs ἔλυσεν. — V. 18. βάλω μιν scripsi (i. e. περιβάλω ἀσπίδα), cod. βάλομεν, Stephanus βαλώμεθ', Boissonade λάβωμεν, Rose λάβω μιν, vulgo βάλωμεν. — V. 20. Haud scio an hic repetitus fuerit versus θέλω θέλω φιλῆσαι, in quo cardo totius carminis versatur, quemadmodum et hi Anacreontici poetae et Catullus primum versum loco novissimo iterare solent.

13. Cod. ἄλλο τοῦ αὐτοῦ. et in marg. τοῦ αὐτοῦ εἰς ἔρωτας. — V. 3. κύματ' οἶδας Davisius, cod. κυμαθῶδες. — V. 4. τὰ Davisius, cod. τὸ. — V. 6. ποῶ cod. — V. 9 fort. aliena manu additus. — V. 11

θὲς ὄρμαθούς ἐρώτων·
 Ἀχαΐης γάρ ἐστιν,
 ὅπου καλαὶ γυναῖκες.
 τίθει δὲ Λεσβίους μοι
 15 καὶ μέγχι τῶν Ἰώνων
 καὶ Καρίης Ῥόδου τε
 δισχιλίους ἔρωτας.
 τί φῆς; ἐκηριώθης;
 οὔπω Σύρους ἔλεξα,

20 οὔπω πόθους Κανώβου,
 αὐτῆς ἅπαντ' ἐχούσης
 Κρήτης, ὅπου πόλεσσι
 Ἔρωσ ἐποργιάζει.
 τί σοι θέλεις ἀριθμῶ
 25 καὶ τοὺς Γαδεύρων ἐκτός,
 τῶν Βακτριῶν τε κίνδῶν
 ψυχῆς ἐμῆς ἔρωτας;

14. [9.]

ΤΟΤ ΑΤΤΟΤ ΕΙΣ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑΝ.

Ἐρασμῖη πέλεια,
 πόθεν πόθεν πέτασσαι;
 πόθεν μύρων τοσοῦτων
 ἐπ' ἠέρος θέουσα
 5 πνέεις τε καὶ ψεκάζεις;
 τίς ἐστὶ σοι μεληδῶν;
 „Ανακρέων μ' ἔπεμψεν
 πρὸς παῖδα, πρὸς Βάθυλλον,

τὸν ἄρτι τῶν ἀπάντων
 10 κρατοῦντα καὶ τύραννον.
 πέπρακέ μ' ἢ Κυθήρη
 λαβοῦσα μικρὸν ὕμνον·
 ἐγὼ δ' Ἀνακρέοντι
 διακουῶ τοσαῦτα·
 15 καὶ νῦν, ὄρῳ, ἐκείνου 1054
 ἐπιστολὰς κομίζω.

cod. ὄρμαθούς. — V. 13. καλαὶ γυναῖκες Stephanus, cod. καλλιγυναῖκες. — V. 16. Καρίης Ῥόδου τε Stephanus, cod. καρίην Ῥόδον τε. — V. 18. ἐκηριώθης scripsi, cod. αἰετὶ κηρωθεῖς addita nota ἵ. quae correctionis in margine adscriptae index est, sed ibi nota repetitur, correctio desideratur. Meam emendationem satis stabiliunt glossae Hesychii: κηριουῶσθαι, ἐκπλήττεσθαι. item κηριωθῆναι ὑπὸ σκοτοδίνου ληφθῆναι. et ἐκηριώθη ἔσκοτώθη, ἐθανατώθη. item ἐκκεκηριωμένη ἐκπεπληγμένη, ἔξω τῆς ψυχῆς γεγονυῖα et ἐξεκηριώσας, ἐξέστησας. Scaliger αἰετὶ γ' Ἔρωτες scripsit, Baxter αἰετὶ κηρῶ θὲς, Hermann ἀνεπιτερώθης. — V. 21. ἅπαντ', cod. ἀπάντ'. Mihi τὰ πρῶτ' ἐχούσης scribendum videtur. — V. 22. Κρήτης, cod. in m. sed ante v. 21 memorabilem scripturae varietatem ῥώμης exhibet. — πόλεσσι, cod. pr. πολέσσι. — V. 24. ἀριθμῶ Scaliger, cod. ἀριθμεῖν. — V. 25. τοὺς, cod. supra τὰ. Fortasse καὶ τὰκτός αὐτῶν Γαδεύρων corrigendum, quamquam etiam καὶ τοὺς πέρα Γαδεύρων coniciias. Corrigitur τοὺς ἐκτός αὐτῶν Γαδεύρων. — V. 26. τῶν cod., Brunck τοὺς.

14. Partem carminis usque ad v. 24 Mehlhorn in strophas senorum versuum redegit. — V. 1. πέλεια, cod. 2 πέλια. — V. 2. πέτασσαι Barnes et Buttman cod. πέτασαι, Brunck πετᾶσαι. — V. 4. θέουσα, cod. a m. pr. θείασα. — V. 5. πνέεις, cod. πνίεις. Rose non recte πνίεις. — V. 6. τίς ἐστὶ σοι μεληδῶν scripsi, quod Valpergam occupavisse video, cod. τίς ἔστι σοι μέλει δέ, Brunck τίς εἶ; τί σοι μέλει δέ, Rose τίς ἐστὶ σοι μέλει δέ permire. — V. 11. μ' ἢ Faber, cod. με. — V. 14. τοσαῦτα, fort. τοιαῦτα (τοαῦτα). — V. 15. ὄρῳ Stephanus, cod. οἶας.

καί φησιν εὐθέως με
 ἐλευθέρην ποιήσειν.
 ἐγὼ δέ, κῆν ἀφῆ με,
 20 δούλῃ μενῶ παρ' αὐτῶ·
 τί γάρ με δεῖ πέτασθαι
 ὄρη τε καὶ κατ' ἀγρούς,
 κὰν δένδρεσιν καθίζειν
 φραγοῦσαν ἄγριόν τι;
 25 τανῦν ἔδω μὲν ἄρτον
 ἀφαρπάσασα χειρῶν
 Ἄνακρέοντος αὐτοῦ·

πιεῖν δέ μοι δίδωσιν
 τὸν οἶνον, ὃν προπίνει·
 30 πιοῦσ' ἄδην χορεύω,
 καὶ δεσπότην κρέκοντα
 πετροῖσι συσκιάζω.
 κοιμωμένη δ' ἐπ' αὐτῶ
 τῷ βαρβίτῳ καθεύδω.
 35 ἔχεις ἅπαντ' ἄπελθε·
 λαλιστέραν μ' ἔδηκας,
 ἄνθρωπε, καὶ κορώνης·

15. [28.]

ΤΟΤ ΑΤΤΟΤ ΕΙΣ ΚΟΡΗΝ.

Ἄγε ζωγράφων ἄριστε,
 γράφε ζωγράφων ἄριστε,

Ῥοδῆς κοίρανε τέχνης,
 ἀπεοῦσαν, ὡς ἂν εἶπω,

— V. 21. πέτασθαι, Stephanus πέτεσθαι. — V. 23. κὰν Pauw, cod. καὶ, item δένδρεσι. — V. 30. πιοῦσ' ἄδην χορεύω καὶ δεσπότην κρέκοντα πετροῖσι συσκιάζω scripsi; nam πιοῦσα δ' ἀναχορεύω a carminum horum lege recedit, ἀγχορεύω invisitatum est, quamquam Attici poetae passim talia admittunt, et usitata velut ἀμπαύεται etiam in Anacreon-

teis leguntur; cod. πιοῦσα δ' ἂν χορεύσω καὶ δεσπότην ἀνακρέον^τ πετροῖσι σὺν καλύψω (supra συσκιασῶ). Corrector aliquis, cum πιοῦσα δ' ἦν vel ἂν legere sibi videretur, substituit coni. aor. χορεύσω et συγκαλύψω. Nostri homines, cum animadvertissent isti enuntiato apodosin deesse, commenti sunt voculam ἂν indicativo futuri (χορεύσω, συγκαλύψω) vel praesentis (χορεύω, συγκαλύπτω, quemadmodum Pauw scripsit) additam esse, perperam illi quidem, nam haec structura Graeci sermonis legibus plane adversatur: oportebat ἐχόμενον ἂν, συνεκάλυπτον ἂν dici; neque αὖ, quod Hartung post alios commendavit, huic loco convenit. Scripsi κρέκοντα, cum ante γέροντα proposuissem, columba postquam vinum vidit, saltat et dominum chordas pulsantem obumbrat; ac Fischeri commentarius testatur nescio quem, fortasse Valpergam, δεσπότην κρέκοντα coniecisse. Rose edidit δεσπότην ἂν ἄβροις πετροῖσι συγκαλύψω. — V. 33. κοιμωμένη, καλὸν κοιμωμένον. — V. 34 cod. βαρβῆται.

15. Hoc carmen sicut quod sequitur 16 prorsus rhetorum argutias prae se fert; cf. Luciani Imag. c. 7 et 8. V. 2 ab inepto interpolatore additus videtur, v. 4 post v. 5 collocandus, ut hoc fuerit carminis principium:

Ἄγε ζωγράφων ἄριστε,
 Ῥοδῆς κοίρανε τέχνης,
 γράφε τὴν ξυμὴν ἐταίρην
 ἀπεοῦσαν, ὡς ἂν εἶπω.

— V. 3. Ῥοδῆς Stephanus, cod. ῥοδέης. — κοίρανε, Lennep κάρανε.

- 5 γράφε τὴν ἐμὴν ἑταίρην. 20 ἄμα γλαυκόν, ὡς Ἀθήνης,
 γράφε μοι τρίχας τὸ πρῶτον ἄμα δ' ὕγρον, ὡς Κυθήρης.
 ἀπαλὰς τε καὶ μελαίνας· γράφε ὅτινα καὶ παρειάς,
 ὁ δὲ κηρὸς ἂν δύνηται, ῥόδα τῷ γάλακτι μίξας.
 γράφε καὶ μύρου πνεούσας. γράφε χεῖλος, οἷα Πειθοῦς,
 10 γράφε δ' ἐξ ὅλης παρειῆς 25 προκαλούμενον φίλημα.
 ὑπὸ πορφυραῖσι χαιταῖσι τρυφεροῦ δ' ἔσω γενείου
 ἐλεφάντινον μέτωπον. περὶ λυγδίνῳ τραχήλῳ
 τὸ μεσόφρονον δὲ μή μοι Χάριτες πέτοινο πᾶσαι.
 διάκοπτε, μήτε μίσγε· στόλισον τὸ λοιπὸν αὐτήν
 15 ἐχέτω δ', ὅπως ἐκείνη, 30 ὑποπορφύροισι πέπλοις·
 τὸ λεληθότως σύνοφρον, διαφανέτω δὲ σαρκῶν
 βλεφάρων ἴτυν κελαινὴν. ὀλίγον, τὸ σῶμ' ἐλέγχον.
 τὸ δὲ βλέμμα νῦν ἀληθῶς ἀπέχει· βλέπω γὰρ αὐτήν.
 ἀπὸ τοῦ πυρὸς ποιήσον, 1055 τάχα κηρὸς καὶ λαλήσεις.

16. [29.]

ΕΙΣ ΝΕΩΤΕΡΟΝ ΒΑΘΥΛΛΟΝ.

- Γράφε μοι Βάθυλλον οὕτω 10 στεφέτω μέτωπον ὀφρύς
 τὸν ἑταῖρον, ὡς διδάσκω. κνανωτέρη δρακόντων.
 λιπαρὰς κόμας ποιήσον, μέλαν ὄμμα γοργὸν ἔστω,
 τὰ μὲν ἔνδοθεν μελαίνας, κεκερασμένον γαλήνη,
 5 τὰ δ' ἐς ἄκρον ἠλιώσας· τὸ μὲν ἐξ Ἄρης ἔλκον,
 ἔλικας δ' ἐλευθέρους μοι 15 τὸ δὲ τῆς καλῆς Κυθήρης,
 πλοκάμων ἄτακτα συνθεῖς ἵνα τις τὸ μὲν φοβῆται,
 ἄφες, ὡς θέλωσι, κείσθαι. τὸ δ' ἀπ' ἐλπίδος κρεμᾶται·
 ἀπαλὸν δὲ καὶ δροσῶδες χροῖτην δ' ὅποια μῆλον

— V. 7. ἀπαλὰς, fort. λιπαρὰς restituendum, cf. 16, 3. — V. 11. πορφυραῖσι, cod. πορφύραισι. — V. 16. τὸ, Pauw τι. — λεληθότως, cod. a m. pr. λεληθότος. — σύνοφρον, βλεφάρων δ' ἴτυν κ. Barnes quod etiam Stephanus sed dubitanter proposuit, legebatur σύνοφρον βλεφάρων ἴτ. κελ. — V. 22. ὅτινα Stephanus, cod. ὅτινας. — V. 23. τῷ Stephanus, cod. τό. — V. 28. πέτοινο cod. in marg., in textu πετώωνται. — V. 32 cod. ἐλέγχον. — V. 33. ἀπέχει, Stephanus ἄπεχε, Mehlhorn ἀπέχον.

16. νεώτερον omisit Stephanus. — V. 4. 5. τὰ μὲν — τὰ δὲ Stephanus, cod. τὰς μὲν — τὰς δ'. — V. 6 si quid video, corrigi oportet ἔλικας δ' ἐλευθέρους, μὴ πλοκάμων ἄτακτα συνθεῖς, ἄφες. — V. 8. ὡς θέλωσι, Stephanus ὡς θέλοναι. — V. 10 cod. ὀφρῦς. — V. 14. Ἄρης, cod. a m. pr. ἄρεος. — ἔλκον Stephanus, cod. ἔλκων. — V. 16. φοβῆται Stephanus, cod. φοβεῖται. — V. 17. τὸ δ' ἀπ' Ste-

- ῥοδέην ποίει παρειήν·
 20 ἐρύθημα δ', ὡς ἂν Αἰδοῦς,
 δύνασαι γάρ, ἐμποίησον.
 τὸ δὲ χεῖλος οὐκέτ' οἶδα
 τίνι μοι τρόπῳ ποιήσεις·
 ἀπαλὸν γέμον τε Πειθοῦς.
 25 τὸ δὲ πᾶν ὁ κηρὸς αὐτός
 ἐχέτω λαλῶν σιωπῇ.
 μετὰ δὲ πρόσωπον ἔστω
 τὸν Ἀδώνιδος παρελθῶν
 ἐλεφάντινος τράχηλος.
 30 μεταμάξιον δὲ ποίει
 διδύμας τε χεῖρας Ἐρμοῦ,
 Πολυδεύκεος δὲ μηρούς,
 Διονυσίην δὲ νηδύν. 1056
 ἀπαλῶν δ' ὑπερθε μηρῶν,
 35 μηρῶν τὸ πῦρ ἐχόντων,
 ἀφελῇ ποιήσον αἰδῶ,
 Παφίην θέλουσαν ἤδη.
 φθονερὴν ἔχεις δὲ τέχνην,
 ὅτι μὴ τὰ νῶτα δεῖξαι
 40 δύνασαι· τὰ δ' ἦν ἀμείνω.
 τί με δεῖ πόδας διδάσκειν;
 λάβε μισθὸν ὄσσον εἰπης·
 τὸν Ἀπόλλωνα δὲ τοῦτον
 καθελὼν ποίει Βάθυλλον.
 45 ἦν δ' ἐς Σάμον ποτ' ἔλθης,
 γράφε Φοῖβον ἐν Βαθύλλου.

17. 18. [21. 22.]

ἌΛΛΟ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΕΡΩΤΙΚΟΝ ΩΔΑΡΙΟΝ.

Δότε μοι, δότ' ὦ γυναικες Βρομίον πιεῖν ἀμυστί·

phanus, cod. τοῦ δ' ἀπ'. — κρεμᾶται, cod. κρέματα, Rose scripsit κρέμηται. — V. 18. 19. χροῖην δ' ὅποια μῆλον ῥοδέην ποίει παρειήν scripsi vocabulis primoribus traiectis, legebatur ῥοδίνην ὅπ. μ. χροῖην π. π. atque ita codex, nisi quod supra ῥοδίνην legitur ῥοδέην, quod praetuli. — V. 21. δύνασαι γάρ, ἐμποίησον correxi traditum δύνασαι βαλεῖν, ποιήσον. Rose δύνας' εἰ βαλεῖν, π. — V. 23. ποιήσεις, cod. supra ποιήσης. — V. 24. γέμον τε Stephanus, cod. γέμον τὸ. Totus locus ita videtur refingendus: ἀπαλὸν γέμον τε Πειθοῦς τόδε πᾶν ὁ κηρὸς αὐτὸς ἐχέτω λαλοῦν σιωπῇ, nisi forte v. 24 post v. 22 collocandus, sed vel sic emendationes τόδε, αὐτό (nisi tunc αὐτῆς praeferas, cf. c. 15, 34) et λαλοῦν teneo. Ἐχέτω similiter dicitur de tabula

picta c. 15, 15. — V. 27. μετὰ, cod. μεῖγα et in m. μεῖτα. — V. 28. τὸν Ἀδώνιδος παρελθῶν Salmasius, cod. τὸ δ' Ἀ. παρῆλθον. — V. 33. δὲ, Faber τε. — V. 35. μηρῶν, Canter μαλερόν. — V. 39. ὅτι μὴ Stephanus, cod. ὅτι μοι. — V. 42. ὄσσον Stephanus, cod. ὄσον. — V. 43. Mehlhorn αὐτὸς δὲ τόνδ' Ἀπόλλω dubitanter proposuit. — V. 45. ποτ' ἔλθης; cod. supra εἰς ἔλθης.

17. 18. In unum coniunxi duo carmina, quae vulgo diremta leguntur secundum codicem, in quo prius (v. 1—10) inscribitur ἄλλο τοῦ αὐτοῦ ἐρωτικόν. et iterum proximo versu τοῦ αὐτοῦ ἐρωτικὸν ὠδάριον, posterius (v. 10—17) non solum asterico ab illo segregatur, sed etiam in margine additum ἄλλο εἰς τὸν αὐτόν. Sed hic ipse titulus indicio est, in archetypo carmine coniuncta fuisse: nam εἰς τὸν αὐτόν respicit inscriptionem c. 16 εἰς νεώτερον Βάθυλλον, cuius nomen cum etiam in hoc carmine v. 10 compareat, subiectum est carmen continuo carmini 16. itaque licuit inscribere ἄλλο εἰς τὸν αὐτόν, sin alienum carmen fuisset interpositum, oportebat εἰς Βάθυλλον inscribi, id quod

ὑπὸ καίματος γὰρ ἦδη καθίσω· καλὸν τὸ δένδρον·
 προδοθεὶς ἀναστενάξω. ἀπαλὰς δ' ἔσεισε χαιτάς
 5 δότε δ' ἀνθέων ἐκείνου μαλακωτάτων κλαδίσκων.
 στεφάνους, δόθ', ὡς πνικάξω παρὰ δ' αὐτὸ ψιθυρίζει
 τὰ μέτωπα μὴ 'πικαίειν 15 πηγὴ ῥέουσα πειθοῦς·
 τόδε καῦμα τῶν δ' Ἐρωτῶν τίς ἂν οὖν ὄρωϊν παρέλθοι
 κραδίην, τίμι σκεπάξω; καταγῶγιον τοιοῦτο;
 10 παρὰ τὴν σκιὴν Βαθύλλου

19. [30.]

ἌΛΛΟ ΕἼΣ ΕΡΩΤΑ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Αἱ Μοῦσαι τὸν Ἐρωτα λύσασθαι τὸν Ἐρωτα.
 δῆσασαι στεφάνοισιν κἄν λύση δέ τις αὐτόν, 1057
 τῷ Κάλλει παρέδωκαν. οὐκ ἔξεισι, μένει δέ·
 καὶ νῦν ἢ Κυθέρεια δουλεύειν δεδίδακται.
 5 ζητεῖ λύτρα φέρουσα

Stephanus suo periculo substituit. Neque vero existimandum est, ordinem carminum turbatum esse, praecessisse olim c. 18 εἰς τὸν αὐτόν, proximum locum obtinuisse c. 17 ἐρωτικὸν ᾠδάριον. Nam arctissima necessitate haec coniuncta sunt; prior particula cum nulla ex parte perfecta sit et interrogatione terminetur, ea quae desideramus commode suppeditat altera particula. Iure igitur Mehlhorn carminis membra disiuncta consociavit; idem ad strophas quaternorum versuum aggressus est revocare non recte v. 6 expuncto. — V. 1. δότ' ὡ Stephanus, cod. δότε. — V. 3. ὑπὸ Stephanus, cod. ἀπό. — V. 4. προδοθεὶς cod. προδο
 προδοθεὶς. — V. 5 Graeter proscripsit et v. 6 corrigit στεφάνους δ' ἐγὼ πνικάξω. — V. 6 Mehlhorn subditivum esse censet. δόθ', ὡς scripsi, cod. δ' οἴους. Arnaldus δ' οἴοις. — V. 7 τὰ μέτωπα μὴ 'πικαίειν scripsi, subiungens haec, quae ad καῦμα sunt referenda, praegressis, vulgo τέλειαν στιγμὴν post πνικάξω locant, cod. τὰ μέτωπά μου 'πικαίει. —
 — V. 9. κραδίη, τίμι, Stephanus non recte κραδίη τίμι, nam incommodus duplex dandi casus, poeta animum suum compellat, σκεπάξειν est arcere, quemadmodum ap. Hom. Od. XII 99 ἀνέμων οκεπόωσι δυσαίῳν μέγα κῦμα. — σκεπάξω, cod. supra σκεπάσω. — V. 10. Βαθύλλου, Stephanus Βάθυλλε. — V. 11. καθίσω Salmasius, cod. καθίσο·et in m. z, Stephanus κάθισον. — V. 13. μαλακωτάτων κλαδίσκων emendavi traditam scripturam μαλακωτάτω κλαδίσκω. — V. 14. παρὰ δ' αὐτὸ ψιθυρίζει scripsi, cod. παρὰ δ' αὐτόν ἐρέθίζει. Nihil egerunt critici αὐτῷ (Stephanus), αὐτῷ γ' (Barnes), αὐτῶν (Rose), αὐτὴν (Mehlhorn) scribentes, nec Canteri inventum τερετίζει probandum. ψιθυρίζειν alias arbores dicuntur, hic fores leviter strepentes; nam παρὰ δ' αὐτῷ κλαρύζει longius recedit a litterarum vestigiis. — V. 16. τίς ἂν οὖν in m. plane scriptum, in ordine verborum τισοῦν.

19. Tres strophas ternorum versuum distinxit Mehlhorn. — V. 8 cod. ἔξεισιν. — μένει, Stephanus μενεῖ.

20. [66.]

ΑΛΛΟ.

Ἦδυμελὴς Ἀνακρέων,	5 τὰ τρία ταῦτά μοι δοκεῖ
ἡδυμελὴς δὲ Σαπφώ·	καὶ Διόνυσος ἔλθων,
Πινδαρικὸν δέ μοι μέλος	καὶ Παφίη λιπαρόχροος,
συγκεράσας τις ἐγχείοι.	καὶ τὸς Ἔρωσ ἄν ἐκπιεῖν.

21. [19.]

ΑΛΛΟ.

Ἢ γῆ μέλαινα πίνει,	5 τὸν δ' ἥλιον σελήνη.
πίνει δὲ δένδρε' αὖ γῆν.	τί μοι μάχεσθ', ἑταῖροι,
πίνει θάλασσο' ἀναύρους,	καὶ τῷ θέλοντι πίνειν;
ὁ δ' ἥλιος θάλασσαν,	

22. [20.]

ΑΛΛΟ ΕΙΣ ΚΟΡΗΝ.

Ἢ Ταντάλου ποτ' ἔστη	ὔδαρ θέλω γενέσθαι,
λίθος Φρυγῶν ἐν ὄχθαις,	10 ὅπως σε χρῶτα λούσω·
καὶ παῖς ποτ' ὄρουσ ἔπτη	μύρον, γύναι, γενοίμην,
Πανδίονος χελιδών.	ὅπως ἐγὼ σ' ἀλείψω.
5 ἐγὼ δ' ἔσοπτρον εἶην,	καὶ ταινίη δὲ μαστῶν,
ὅπως αἰὲ βλέπῃς με·	καὶ μάργαρον τραχήλω,
ἐγὼ χιτῶν γενοίμην,	15 καὶ σάνδαλον γενοίμην·
ὅπως αἰὲ φορῆς με.	μόνον ποσὶν πάτει με.

20. Carmen duabus strophis sec. Mehlhornium constat. — V. 3. δέ scripsi, cod. τόδε, Hermann δέ τι. — V. 4. τις, cod. τὶς. — V. 6. ἔλθων Hermann, cod. εἰσελθών. — V. 7 cod. παρόχροος, correctum supra et in marg. sed cum syllaba videatur redundare, coniciat ἀπαλόχροος crasi admissa, vel ὁδόχροος. — V. 8. καὶ τὸς Ἔρωσ ἄν ἐκπιεῖν Hermann, cod. καὶ αὐτὸς ἔρωσ κὰν ἐπίειν.

21. ἄλλο additum in marg. — V. 2. δὲ δένδρε' αὖ γῆν scripsi, cod. δένδρεα δ' αὐτήν. — V. 3. θάλασσο' ἀναύρους Heskin, cod. θάλασσα δ' αὔρας.

22. Cod. inscriptionem iterat. — Mehlhorn ad strophas quaternorum versuum revocavit, sed et hic et alias potius bini versus arcta necessitate sunt iuncti. Nicetas Eugenianus, qui II 327 seq. hoc carmen imitatur, sane strophis quaternorum versuum usus est, quos ephymnio distinxit: sed id suo ingenio instituit, carmen enim in hoc libro, quo usus est Nicetas, tantum versibus XIV constabat. — V. 10. σε Stephanus, cod. σεῦ. — V. 12. ἀλείψω Brunck, cod. ἀλείψω. — V. 13. ταινίη, cod. a m. pr. τενίη. — μαστῶν, cod. μασθῶν. — V. 14. μάργαρον cod. supra, infra μάργαρος. v. 13 et 14 ab aliena manu

23. [1.]

1058

ΕΙΣ ΚΙΘΑΡΑΝ ΤΟΥ ΑΤΤΟΥ.

Θέλω λέγειν Ἀτρείδας,	κἀγὼ μὲν ἦδον ἄθλους
θέλω δὲ Κάδμον ἄδειν·	Ἡρακλέους· λύρη δὲ
ἃ βάρβιτος δὲ χορδαῖς	ἔρωτας ἀντεφώνει.
ἔρωτα μῦνον ἤχει.	10 χαίροιτε λοιπὸν ἡμῖν
5 ἤμειψα νεῦρα πρώην	ἦρωες· ἢ λύρη γάρ
καὶ τὴν λύρην ἅπασαν,	μόνους ἔρωτας ἄδει.

24. [2.]

ἌΛΛΟ ΕΡΩΤΙΚΟΝ.

Φύσις κέρατα ταύροις,	γυναιξὶν οὐκ ἔτ' εἶχεν.
ὄπλ᾽ ἔδωκεν ἵπποις,	τί οὖν; δίδωσι κάλλος
ποδοκίην λαγωῖς,	10 ἀντ' ἀσπίδων ἅπασᾶν,
λέουσι χάσμ' ὀδόντων,	ἀντ' ἐγχείων ἀπάντων.
5 τοῖς ἰχθύσι τὸ νηκτόν,	νικᾷ δὲ καὶ σίδηρον
τοῖς ὀρνέοις πέτασθαι,	καὶ πῦρ καλή τις οὔσα.
τοῖς ἀνδράσι φρόνημα.	

25. [33.]

ΤΟΥ ΑΤΤΟΥ ΕΙΣ ΧΕΛΙΔΟΝΑ.

Σὺ μὲν φίλη χελιδῶν ἐτησίῃ μολοῦσα

sunt adiecti, neque legit Nicetas Eugenianus, non omissurus has elegantias, si in suo exemplo reperisset. — V. 16. *πάτει*, cod. *πάτει*, sed corr. *πάτει*, Stephanus *πατεῖν*.

23. V. 3. ἃ βάρβιτος, Mehlhorn scripsit ὁ β., sed generis diversitas nulli calumnie obnoxia, quandoquidem hoc nomen ex adiectivo βαρύμιτος originem ducit, itaque non mirum tria genera nominis promiscue usurpari. — V. 7 cod. ἦδον. — V. 11. ἦρωες Stephanus emendavit, cod. ἔρωτες.

24. Graeter, ut in strophas quaternorum versuum redigeret, v. 6 vel v. 7 tollendos censet, utrumque agnoscit Nicet. Eug. V 145 seqq. — V. 2. ὄπλ᾽ scripsi, legebatur ὄπλ᾽ δ', particulam quod Nicetas exhibet, exigui est momenti. — V. 3. ποδοκίην cod. — V. 5. τοῖς

ἰχθύσι τὸ νηκτόν, cod. τοῖς ἰχθοῖσι τὸ νικτόν. — V. 8. γυναιξὶν οὐκ ἔτ' εἶχεν, malim γυναιξὶ δ'. — V. 9. τί οὖν; δίδωσι κάλλος Iacobus distinxit, legebatur τί οὖν δίδωσι; κάλλος κτλ.

25. Graeter et Mehlhorn carmen in strophas quinorum versuum dispescunt, ita ut in tertia strophā versus intercederit: a quibus seorsim sentio. — V. 1. φίλη, Nicet. Eugen. V 132 videtur καλή reperisse. — χελιδῶν cod., sed corr. χελιδόν, illud etiam Nic. tuetur. — V. 2 cod.

θέρει πλέκεις καλήν·
 χειμῶνι δ' εἷς ἄφαντος
 5 ἢ Νεῖλον ἢ πὶ Μέμφιν.
 Ἔρωσ δ' αἰεὶ πλέκει μεν
 ἐν καρδίῃ καλήν.
 Πόθος δ' ὁ μὲν πετροῦται,
 ὁ δ' ὠόν ἐστιν ἀκμήν,
 10 ὁ δ' ἡμίλεπτος ἦδη.
 βοῇ δὲ γίνετ' αἰεὶ
 κεκηνότων νεοσσῶν.
 Ἐρωτιδεῖς δὲ μικρούς 1059
 οἱ μέζονες τρέφουσιν.
 οἱ δὲ τραφέντες εὐθύς
 πάλιν κούουσιν ἄλλους.
 τί μῆχος οὖν γένηται;
 οὐ γὰρ σθένω τοσοῦτους
 Ἐρωτας ἐκβοῆσαι.

26 A. [16.]

ἌΛΛΟ ΕΡΩΤΙΚΟΝ ΩΙΔΑΡΙΟΝ.

Σὺ μὲν λέγεις τὰ Θήβης, 5 οὐ πεζός, οὐχὶ νῆες·
 ὁ δ' αὖ Φουγῶν αὐτάς· στρατὸς δὲ καινὸς ἄλλος
 ἐγὼ δ' ἐμὰς ἀλώσεις. ἀπ' ὀμμάτων με βάλλον.
 οὐχ ἵππος ὦλεσέν με,

26 B. [55.]

Ἐν ἰσχύοις μὲν ἵπποι 5 ἐγὼ δὲ τοὺς ἐρῶντας
 πυρὸς χάραγμ' ἔχουσιν· ἰδὼν ἐπίσταμ' εὐθύς·
 καὶ Παρθίους τις ἄνδρας ἔχουσι γάρ τι λεπτόν
 ἐγνώρισεν τιάραις. ψυχῆς ἔσω χάραγμα.

ἐτισίη. — V. 3 existimo versum Δισσοῖς μίαν νεοσσοῖς, quem auctore Nic. Eugeniano reciperavi, intercidisse: sic demum intelligitur, quae necessitudo inter prooemium hoc et ipsum carmen intercedat. — V. 4 cod. εἷς, corr. εἷς. — V. 6. cod. μεν. — V. 7. καρδίῃ Stephanus, cod. καρδίη, qui praeterea καλήν exhibet. — V. 10. ἡμίλεπτος Stephanus, corr. ἡμῖν ληπιτός. — V. 11. γίνετ', Brunck γίνετ'. — αἰεὶ Stephanus, cod. αἰεὶ. — V. 15. οἱ δὲ τραφέντες, fort. οἱ δ' ἐκτραφέντες, quamvis Nicet. Eug. V 139 illud teatur. — V. 18. σθένω, Mehlhorn στέγω, at Nicetas quoque, qui ἰσχύει exhibet, illud legit. — V. 19. ἐκβοῆσαι haud dubie corruptum, antea ἐκσοβῆσαι scripsi Pauwio auctore, nec tamen satis conveniens carminis instituto videtur, fort. ἐκκινῆσαι delitescit, Nicetae paraphrasis synonyma cumulat αἰεὶ τοκεύειν, ζω-
 πυρεῖν, φέρειν, τρέφειν. Scaliger ἐκποῆσαι, Triller ἐκτροφήσαι, Pauw denique etiam ἐν φορηῆσαι. — Wiedemann v. 18 et 19 subditicios censet.

26 A. V. 2 cod. αὐτάς. — V. 3 cod. ἐμὰς. — V. 6. δὲ καινός, Wiedemann coni. δ' ἐκεῖνος. — V. 7. με βάλλον, Stephanus βαλὼν με.

26 B. In codice hoc carmen cum priore coniunctum, separavit Stephanus; vulgo inscribitur εἰς τοὺς ἐρῶντας ὀδάριον. Secundum Mehlhornium duabus strophis carmen constat. — V. 1. ἐν, Brunck ἐπ'. — V. 4. ἐγνώρισεν, Rose ἐγνώρισ' ἄν.

27 A. [41.]

ΑΛΛΟ ΤΟΤ ΑΤΤΟΤ ΕΙΣ ΒΕΛΟΣ.

Ὁ ἀνὴρ ὁ τῆς Κυθήρης	10 βέλος ἠϋτέλιξ Ἔρωτος·
παρὰ Αἰγυπιαῖς καμίνους	ὁ δ' Ἔρωτος, τόδ' ἐστίν,
τὰ βέλη τὰ τῶν Ἐρωτίων	εἶπεν,
ἐποίει λαβῶν σίδηρον.	βαρὺ· πειράσας νοήσεις.
5 ἀκίδας δ' ἔβαπτε Κύπρις	ἔλαβεν βέλεμον Ἄρης·
μέλι τὸ γλυκὺ λαβοῦσα·	ὕπεμειδιάσε Κύπρις. 1060
ὁ δ' Ἔρωτος χολὴν ἔμισγεν.	15 ὁ δ' Ἄρης ἀναστενάξας,
ὁ δ' Ἄρης ποτ' ἐξ αὐτῆς	βαρὺ, φησίν· ἄρον αὐτό.
στιβαρὸν δόρυ κραδαίνων	ὁ δ' Ἔρωτος, ἔχ' αὐτό, φησίν.

27 B. [46.]

Χαλεπὸν τὸ μὴ φιλῆσαι,	χαλεπώτερον δὲ πάντων
χαλεπὸν δὲ καὶ φιλῆσαι,	ἀποτυγχάνειν φιλοῦντα.

27 C. [46.]

Γένος οὐδὲν εἰς Ἔρωτα·	μόνον ἄργυρον βλέπουσιν.
σοφίη, τρόπος πατεῖται·	ἀπόλοιτο πρῶτος αὐτός

27 A. Inscriptio legitur in margine, Ἔρωτος omissum esse apparet. — V. 1 cum neque hiatus ὁ ἀνὴρ ferendus sit, nec ἀνὴρ sive ὄνηρ placeat, verisimillimum post v. 4 nonnulla librarii socordia omissa esse; fort. scribendum ὄτ' ἀνὴρ . . . ἐποίει, λαβῶν σίδηρον (ἐς ὕδωρ ἐβάπτισ' εὐθύς), quamquam ignis mentio aptior quam aquae videtur: cf. Moschus I 29 ὄπλα Ἔρωτος) τὰ γὰρ ποτὶ πάντα βέβαπται. — V. 2 cod. παρα αἰγυπιαῖς, correxit Stephanus. — V. 4. ἐποίει cod., vulgo ἐποίη. — V. 6. μέλι τὸ γλυκὺ λαβοῦσα, Hermann μέλιτι γλυκεί βαλοῦσα, Moebius μέλιτος γλυκός λαβ., Mehlhorn μέλιτος χλωροῦ λ. Fortasse βδαλοῦσα scribendum, i. e. βλίσασα. Hesychii glossa βδαλήται· θηλάζηται, ἀμέλγηται ad verbum βδαλέω referenda, sin accentum immutaveris βδάληται ad aoristum βδαλον, quamquam Hes. etiam formam ἐβδηλάμην testatur. — V. 10 cod. ἠϋτέλιξ'. — V. 12 Cod. post h. v. repetit v. 17. — V. 13. Etiam si largiaris λαβεῖν dici posse de eo, qui telum corpore recepit, ista tamen ambiguitas ab hoc loco plane abhorret: mihi corrigendum videtur ἔβαλεν δ' Ἄρη βελέμῳ vel (ἄμα δ') ἔμβαλεν βέλεμον deleto voc. Ἄρης. Argutatur Bentleius vir summus hunc versum explanans. — V. 16 cod. ἄρον.

27 B et C, quibus in codice continuatur c. 27 A, Stephanus vidit separanda esse, atque εἰς Ἔρωτα inscripsit. At non unum est carmen, sed rursus post v. 4 verbis Γένος οὐδὲν κτλ. alia inchoatur cantilena, id quod Nicetae quoque paraphrasis commendat, qui tantum c. 27 B in usum suum convertit, id quod etiam Mehlhornio visum. — 27 B. V. 3 χαλεπώτερον, in proclivi est correctio χαλεπώτατον, sed comparativum etiam Nic. Eug. V 147 tuetur. — V. 4 cod. ἀπὸ τυγχάνειν.

27 C. Post v. 7 quaedam excidisse manifestum est, velut ad hoc

5 ὁ τὸν ἄργυρον φιλήσας. πόλεμοι, φόνοι δι' αὐτόν.
 διὰ τοῦτον οὐκ ἀδελφός, τὸ δὲ χεῖρον, ὀλλύμεσθα
 διὰ τοῦτον οὐ τοκῆς· 10 διὰ τοῦτον οἱ φιλοῦντες.

28. [44.]

ΤΟΤ ΑΤΤΟΤ ΟΝΑΡ.

Ἐδόκουν ὄναρ τροχάζειν τί δ' ὄναρ θέλει τόδ' εἶναι;
 πτέρουγας φέρων ἐπ' ὤμων· δοκέω δὴ ᾧγωγε πολλοῖς
 ὁ δ' Ἔρωσ ἐχων μόλιβδον ἐν Ἐρωσί με πλακέντα
 περὶ τοῖς καλοῖς ποδίσκοις διολισθάνειν μὲν ἄλλους,
 5 ἐδίωκε καὶ κίχανεν. 10 ἐνὶ τῷδε συνδεθῆναι.

29. [7.]

ΑΛΛΟ ΕΡΩΤΙΚΟΝ.

Ἰακινθίνῃ με ῥάβδῳ κραδίῃ δὲ ῥινὸς ἄχρῖς
 χαλεπῶς Ἔρωσ ῥαπίζων ἀνέβαινε, καὶν ἀπέσβην.
 ἐκέλευε συντροχάζειν. ὁ δ' Ἔρωσ μέτωπα σείων
 διὰ δ' ὀξέων μ' ἀναύρων 10 ἀπαλοῖς πτεροῖσιν εἶπεν·
 5 ξυλόχων τε καὶ φαράγγων σὺ γὰρ οὐ δύνῃ φιλήσαι.
 τροχάοντα τεῖρεν ἰδρώς·

exemplum διὰ τοῦτον οὐ τοκῆς (φρονέουσι πίστ'· ἔρις δὲ) πόλεμοι, φόνοι δι' αὐτόν possis redintegrare.

28. Inscriptio in m. legitur. Carmen in duas strophas dispescit Mehlhorn. — V. 6. τί δ' ὄναρ θέλει τόδ' Brunck, nisi cum Zeunio scribere malis τί θέλει δ' ὄναρ τόδ', cod. τί θέλει τόδ' ὄναρ. — V. 7. δοκέω δὴ ᾧγωγε scripsi, legebatur δοκέω δ' ἔγωγε. Eundem versus numerum ostentat c. 31, 9. — V. 8. ἐν Ἐρωσί με πλακέντα, malim σὺν Ἐρ. — V. 9. διολισθάνειν Mehlhorn, cod. διολισθάνειν, Steph. διολισθανεῖν. — ἄλλους, Fischer correxit traditum ἄλλοις multo melius, quam alii μὲν tentantes ἐν ἄλλοις. — V. 10. ἐνὶ τῷδε, cod. corr. ἐνὶ τῷδε, fuit τὸ δέ. Pauw coniecit ἐνὶ τῷ δέ probante Mehlhornio, mihi poeta videtur scripsisse ἐνὶ τῷδε δ' ἐνδεθῆναι.

29. Inscriptio in m. addita. — V. 2. χαλεπῶς Stephanus, cod. χαλεπός. — ῥαπίζων Brunck, cod. βαδίζων. — V. 3. ἐκέλευε, Stephanus ἐκέλευσε. — V. 6. τεῖρεν ἰδρώς Salmasius, cod. πείρεν ἰδρός vel ἰδρώς. — V. 9. 10 frustra interpretes expedire conantur, Brunck σαίνων commendavit, sed cum hic quoque paradosis mutilata sit, nam amoris responsum non integrum esse servatum apparet, haud scio an haec medela sit adhibenda μέτωπ' (ἀνασπῶν), ἀπαλοῖς πτεροῖσι σείων, ὀξέων, εἶπεν· σὺ γὰρ οὐ δύνῃ φιλήσαι. Amoris verba, quae desiderantur, varie redintegrari licet.

30. [4.]

1061

ἌΛΛΟ ΕΡΩΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἐπὶ μυρσίαις τερέλαις,
 ἐπὶ λωτίαις τε ποίαις
 στορέσας θέλω προπίνειν·
 ὁ δ' Ἔρωσ χιτῶνα δήσας
 5 ὑπὲρ ἀνχένος παπύρω
 μέθυ μοι διακονεῖτω.
 τροχὸς ἄρματος γὰρ οἷα
 βίωτος τρέχει κυλισθεῖς·
 ὀλίγη δὲ κεισόμεσθα
 10 κόνις ὀστῆων λυθέντων.

τί σε δεῖ λίθον μυρίζειν;
 τί δὲ γῆ χέειν μάταια;
 ἐμὲ μᾶλλον, ὡς ἔτι ζῶ,
 μύρισον, ῥόδοις δὲ κρατα
 15 πύκασον, κάλει δ' ἑταίρην.
 πρὶν ἐκεῖσ' ἔδρας μ' ἀπελ-
 θεῖν
 ὑπὸ νερτέρων, χορείαις
 σκεδάσαι θέλω μερίμνας.

31. [3.]

ἌΛΛΟ. *μερόπων κοπή* *δαμέντα*

Μεσονυκτίοις ποθ' ὄραις,
 στρέφεθ' ἡνίκ' Ἄρκτος ἦδη
 κατὰ χεῖρα τὴν Βοώτου,

μερόπων δὲ φῦλα πάντα
 5 κέεται κόπῳ δαμέντα,
 τότ' Ἔρωσ ἐπισταθεῖς μεν

30. Cod. praeterea in m. ἄλλο et ἐρωτικὸν τοῦ αὐτοῦ ὠδῶριον. Tres strophas senorum versusum distinxit Mehlhorn. — V. 1. τερέλαις, cod. τερίαις. — V. 2. ποίαις, cod. πόαις. — V. 6. διακονεῖτω Stephanus, cod. διακονεῖτο. Perperam Rose scripsit Σὺ δ', Ἔρωσ, χ. . . διακονοῖο inductus v. 16 ubi mendosum ἔρωσ vocativi vice fungi existimat. — V. 7. ἄρματος γὰρ Stephanus, cod. γὰρ ἄρματος. — V. 12. χέειν Stephanus, cod. καίειν. — V. 16. πρὶν ἐκεῖσ' ἔδρας μ' ἀπελθεῖν ὑπὸ νερτέρων, χορείαις σκεδάσαι θ. μ. emendavi vitiosam codicis scripturam πρὶν ἔρωσ ἐκεῖ μ' ἀπελθεῖν ὑπὸ νερτέρων χορείαις (fuit ante corr. εἰας) σκ. θ. μ. V. 16 variis coniecturis critici tentaverunt, v. 17 nulli fuit offensionem, at ἀπελθεῖν ὑπὸ χορείαις prorsus non ferendum, item iure miramur in Anacreontea cantilena choreas apud inferos memorari. Utramque offensionem removi χορείαις scribendo, quo vocabulo ut alias in his noviciis cantilenis effusa comissionis hilaritas significatur. Iam ἔδρας ὑπὸ νερτέρων ἀπελθεῖν graeci sermonis consuetudini convenit, ἔδρας similiter appellavit Euripides ὦ θεοὶ χθόνιοι, ζοφεράν ἀδιάβλον ἔχοντες ἔδρας, nec verborum collocatio insolens, velut est in Euripideo Λακεδαιμόνος γῆς δεῦρο νοστήσοσ' ἄπο. Baxter πρὶν, ἔρω σε, δεῖ μ' ἀπελθεῖν scripsit, Barnes πρὶν ἔρωσε δεῖν μ' ἀπελθεῖν, Peerlkamp πρὶν ἔρωσ ἔχει μ', Brunck πρὶν ἐκεῖσε δεῖ μ' ἀπελθεῖν, Mehlhorn πρὶν χρεῶν ἐκεῖ μ' ἀπελθεῖν qui poterat servare solennem numerorum legem scribens πρὶν ἐκεῖ χρεῶν μ' ἄ. Ego antea proposui πρὶν ἐκεῖ μ' ὄρα σ' ἀπελθεῖν.

31. Cod. margo exhibet ἄλλο, vulgo inscribitur εἰς Ἔρωτα, quod Stephanus addidit. — V. 1. ποθ' Stephanus, cod. ποτ' ut solet. — V. 2. στρέφεθ' ἡνίκ' scripsi, cod. στρεφέτην ὄτ', Stephanus στρέφεται

- θυρέων ἔκοπτ' ὀχῆας. 20 παλάμαις τε χεῖρας αὐτοῦ
 τίς, ἔφην, θύρας ἀράσσει; ἀνέθαλλον, ἐκ δὲ χαίτης
 κατὰ μιν σχίζεις οὐείρους. ἀπέθλιβον ὑγρὸν ὕδωρ.
 10 ὁ δ' Ἔρωσ, ἀνοιγε, φησὶν· ὁ δ', ἐπεὶ κρύος μεθῆκεν,
 βρέφος εἰμί, μὴ φόβησαι· φέρε, φησί, πειράσωμεν
 βρέχομαι δὲ κάσέληνον 25 τόδε τόξον, εἴ τι μοι νῦν
 κατὰ νύκτα πεπλάνημαι. βλάβεται βραχεῖσα νευρή.
 ἔλέησα ταῦτ' ἀκούσας, τανύει δὲ καὶ με τύπτει 1062
 15 ἀνὰ δ' εὐθὺν λύχνον ἄψας μέσον ἦπαρ, ὥσπερ οἷστρος·
 ἀνέφρα, καὶ βρέφος μὲν ἀνὰ δ' ἄλλεται καχάζων,
 ἔσορῶ φέροντα τόξον 30 ξένε δ', εἶπε, συγχάρηθι·
 πτέρυγας τε καὶ φαρέτρην. κέρας ἀβλαβές μὲν ἡμῖν,
 παρὰ δ' ἰστίην καθίσα, σὺ δὲ καρδίην πονήσεις.

32. [43.]

ΑΛΛΟ ΕΙΣ ΤΕΤΤΙΓΑ ΩΙΔΑΡΙΟΝ.

- Μακαρίζομέν σε, τέττιξ, ὅποσα τρέφουσιν ὕλαι.
 ὅτε δενδρέων ἐπ' ἄκρων σὺ δὲ φαίναει γεωργῶν
 ὀλίγην δρόσον πεπωκώς ἀπὸ μηδένας τι βλάπτων·
 βασιλεὺς ὅπως αἰεδαίς 10 σὺ δὲ τίμιος βροτοῖσιν,
 5 σὰ γὰρ ἔστι κείνα πάντα, θέρους γλυκὺς προφήτης·
 ὅποσα βλέπεις ἐν ἀγροῖς, φιλεύουσι μὲν σε Μοῦσαι,

ὅτ', Rose στρέφειτ' ἦμος. — ἄρκτος, cod. ἄρκτος. — V. 7. θυρέων Stephanus, cod. θυράων. — V. 9. σχίζεις cod., Stephanus σχίσσεις, Barnes σχίσας, quibus mutationibus facile caremus. — V. 11. φόβησαι Stephanus, cod. φοβῆσαι. — V. 17. ἔσορῶ Stephanus, cod. εἰς ὄρῶ. — φέροντα, Stephanus φέρον δὲ. — V. 19. καθίσα παλάμαις τε Mehlhorn coniecit

(vel κάθισα), cod. καθίσας παλάμας καὶ, Stephanus καθίξας παλάμαισι, quem ceteri sequuntur. — V. 24. πειράσωμεν cod. supra, infra πειράσωμαι (vel potius πειράσομαι). — V. 25. εἴ τι Stephanus, cod. ἔστι. — μοι, malim μῆ. — V. 30 cod. σὺ .. χάρηθι. — V. 31. ἡμῖν scripsi, cod. ἔμοι, Stephanus ἔστιν, Rose ἦν μοι. — V. 32. καρδίην Stephanus, cod. καρδίαν.

32. Inscriptio in m. legitur. — V. 2. ὅτε, Stephanus ὅτι. — V. 4. αἰεδαίς, cod. supra αἰεδαίης. — V. 5. κείνα Stephanus, cod. καινά. — V. 7. ὅποσα τρέφουσιν ὕλαι scripsi, cod. κοπόσα φέρουσιν ὄραι, sed supra ὕλαι, Stephanus χ' ὅποσα φέρουσιν ὄραι, et sic reliqui, nisi quod Mehlhorn χῶπόσα, Rose ὅποσ' αὐ substituit. — V. 8. φαίναει correxi cod. scripturam φίλια, Hermann φίλιος εἰ correxit, ut iam Faber φίλος εἶ, Barnes σὺ γὰρ εἶ φίλος, contra Rose φίλιατος. — V. 9. μηδένας scripsi, legebatur μηδενός, et στιγμῆν post γεωργῶν sustuli. Hoc dicit poeta μηδένας γεωργῶν τι ἀποβλάπτων. — Post v. 12 videtur versus

φιλέει δὲ Φοῖβος αὐτός, σοφὴ, γηγενῆς, φίλυμνε
 λιγυρὴν δ' ἔδωκεν οἴμην. ἀπαθῆς δ', ἀναιμόσαρκε,
 15 τὸ δὲ γῆρας οὐ σε τείρει, σχεδὸν εἰ θεοῖς ὅμοιος.

33. [40.]

ἌΛΛΟ Εἰς ἘΡΩΤΑ.

Ἔρωσ ποτ' ἐν ῥόδοισιν ᾧλωλα κάποθνήσκω
 κοιμωμένην μέλιτταν 10 ὄφρις μ' ἔτυψε μικρὸς
 οὐκ εἶδεν, ἀλλ' ἐτρώθη περωτός, ὃν καλοῦσιν
 τὸν δάκτυλον παταχθεῖς μέλιτταν οἱ γεωργοί.
 5 τὰς χεῖρας ᾠλόλυξεν· ἀ δ' εἶπεν· εἰ τὸ κέντρον
 δραμῶν δὲ καὶ πετασθεῖς πονεῖ τὸ τὰς μελίττας,
 πρὸς τὴν καλὴν Κυθήρην 15 πόσον δοκεῖς πονοῦσιν,
 ᾧλωλα, μᾶτερ, εἶπεν, Ἔρωσ, ὅσους σὺ βάλλεις;

interceptus esse. — V. 14 cod. ὄμην et in m. κ, unde Rose alios αἰοιδὴν legisse suspicatur. — V. 15. γῆρας οὐ σε τείρει Stephanus, cod. γέρας εἰ σε τηρεῖ et in m. κ. — V. 16. γηγενῆς, φίλυμνε Stephanus, cod. γηγενῆ φίλυμνε, Rose praefert σοφὴ γηγενῆς, φίλυμνε. — V. 17. ἀπαθῆς δ' Rose novum exorsus enuntiatum, cod. ἀπαθῆς, Stephanus ἀπαθῆς adiungens hunc versum prioribus. — ἀναιμόσαρκε cod. supra, ἀνεμός. infra. Rose ἀναιμόσαρκος, quem non sequar.

33. Inscriptio in m. addita. — V. 1. ποτ', cod. πότ'. — V. 4. παταχθεῖς (cod. ut vid. παταχθῆς) de vitio suspectum: nam etiam si formae insolentiam condonaveris novicio poetae, participium hoc quidem loco plane redundat. Brunck κατάξας scripsit, Stephanus τὸν δάκτυλον δὲ δαχθεῖς τὰς χεῖρὸς. Mihi videtur hoc loco restituendum, quod infra v. 6 legitur πετασθεῖς τὰς χεῖρας, quamquam insolens structura atque πεταννὸς vel πετάσσας erat in proclivi. — V. 5. τὰς χεῖρας, Stephanus τὰς χεῖρὸς, vide ad v. 4. — ᾠλόλυξεν Stephanus, cod. ᾠλόλυξε. — V. 6. πετασθεῖς, si supra restituatur, non potest hic iterari, quamvis ab alia stirpe (πέταμαι) descendat; videtur πτερουχθεῖς scriptum fuisse, cf. paraphrasin Nicetae IV 316 καὶ στρυφελιχθεῖς ἐπιτερούξατο τρίχων. Antea mihi versus videbantur traiciendi: ἐτρώθη τὸν δάκτυλον παταχθεῖς· Δραμῶν δὲ καὶ πετασθεῖς τὰς χεῖρὸς ᾠλόλυξε Πρὸς τὴν κ. K., quod Rose comprobavit. — V. 14. πονεῖ, Briggs ὀλεῖ. Antea conieci εἰ σε κέντρον πονεῖ vel εἰ τὸ κέντρον πονεῖ σε τ. μ., nec tamen nunc ausim hanc structuram, qua utitur Pindarus, huic versificatori vindicare; magis placet εἰ τὸ κέντρον κλονεῖ σε τ. μ. atque tale quid videtur Nicetas Eug. reperisse IV 420 εἰ τῆς μελίττης συνθλίβει τὸ κεντρόν, ubi omnino σε θλίβει corrigendum. — τὰς Stephanus, cod. τὰς, Rose τῆς μελίττης praeoptat. — V. 16. Ἔρωσ plane otiosum, desiderat antithesis Amoris tela, oportebat igitur poetam dicere τόξοις ὅσους σὺ βάλλεις vel τόξοισιν, οὗς σ. β., cf. Nic. IV 423 πόσον δοκεῖς πονοῦσιν οἱ βεβλημένοι ἐκ ὧν, Ἔρωσ παῖ, δυστυχῶν τοξενμάτων, nisi forte is magis integrum hunc locum reperit Ἔρωσ, ὅσους (ὄϊστοις δυσδαίμοσιν) σὺ βάλλεις.

34. [23.]

1063

ΕΙΣ ΦΙΛΑΡΓΓΡΟΝ.

Ὁ πλοῦτος εἴ γε χρυσοῦ	θανεῖν γὰρ εἰ πέρωται,
τὸ ζῆν παρεῖχε θνητοῖς,	10 τί καὶ μάτην στενάξω;
ἐκαρτέρουν φυλάττων,	τί καὶ γόους προπέμπω;
ἴν', ἂν θανεῖν ἐπέλθῃ,	ἔμοι γένοιτο πίνειν,
5 λάβῃ τι καὶ παρέλθῃ.	πιόντι δ' οἶνον ἠδύν
εἰ δ' οὔν τὸ μὴ πρίασθαι	ἔμοις φίλοις συνεῖναι,
τὸ ζῆν ἔνεστι θνητοῖς,	15 ἐν δ' ἀπαλαῖσι κοίταις
τί χρυσὸς ὠφελεῖ με;	τελεῖν τὰν Ἀφροδίταν.

35. [8.]

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΟΝΑΡ.

Διὰ νυκτὸς ἐγκαθεύδων	ἀπαλώτεροι Ἀναίου,
ἀλιπορφύροις τάπησιν,	δακέθυμα μοι λέγοντες
γεγανωμένος Ἀναίφ	10 διὰ τὰς καλὰς ἐκείνας.
ἐδόκουν ἄκροισι ταρσῶν	ἐθέλοντος δὲ φιληῆσαι
5 δρόμον ὠκύν ἐκτανύσσαι	φύγον ἐξ ὕπνου με πάντες·
μετὰ παρθένων ἀθύρων.	μεμονωμένος δ' ὁ τλήμων
ἐπεκερτόμονν δὲ παῖδες	πάλιν ἤθελον καθεύδειν.

34. Inscriptio in m. addita. Mehlhorn in tres strophas quinquorum versuum discipulis, v. 11 deleto. — V. 1. εἴ γε, Hermann εἰ δέ, ut carminis initium interciderit. Mihi poeta scripsisse videtur: ὁ πλοῦτος εἰ βροτοῖσι τὸ ζῆν παρεῖχε, πλοῦτον ἐκ φυλ. — χρυσοῦ, Sevinius Κροίσου. — V. 2. παρεῖχε, Steph. παρῆγε. — θνητοῖς cod. supra, infra βροτοῖς, unde Rose maluit βροτοῖς παρεῖχεν scribere. — V. 4. ἴν' ἂν θανεῖν ἐπέλθῃ, Stephanus, cod. ἴν' ἀσθενεῖν ἐπέλθῃ. — V. 6. οὔν τὸ μὴ scripsi, cod. οὔν μὴ τὸ, Stephanus οὐδὲ τὸ, Brunck coniecit οὐ τί που. Rose εἰ δ' οὔν μέ του πρίασθαι . . θνητόν commentus est. — V. 8. ὠφελεῖ, cod. ὀφελεῖ. — V. 11. Mehlhorn subditicium censet. — V. 13. πιόντι, malim πίνοντι, quod etiam Pauwio placuit. — V. 15. ἀπαλαῖσι, Scaliger ἀγλααῖσι. — V. 16. τὰν, Scaliger τιν', Rose τὴν Ἀφροδίτην requirit; ego neque hic neque aliis locis doricis formas quas cod. Pal. praebet oblitteravi. — Mihi quidem ab aliena manu videntur v. 15 et 16 adiecti. Mehlhorn dicit idem videri Hermanno El. Doctr. Metr. 484, sed nihil ibi de his versibus dictum, quin p. 479 eos tuetur.

35. Inscriptio ita add. in margine. Mehlhorn, qui in tres strophas carmen dispescuit, v. 2 et 3 subditicium putat, non recte. — V. 1. νυκτὸς Stephanus, νυκτῶν cod. — V. 2. τάπησι, cod. a m. pr. τάπισι. — V. 3. γεγανωμένος Barnes, cod. γεγανυμένος. — V. 4. ταρσῶν codicis scripturam revocavi, Stephanus ταρσοῖς. — V. 5. ἐκτανύσσαι scripsi, cod. ἐκτανύειν. — V. 11. ἐθέλοντος scripsi, ἐθέλοντα Stephanus, cod. ἐθέλοντι. — δὲ cod., Zeune δή. — V. 12. με Stephanus, cod. μοι. — V. 13. μεμονωμένος, cod. (μ)εμονωμένος. — V. 14 cod. καθεύδην.

36. [41.]

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΕΙΣ ΣΤΥΜΠΟΣΙΟΝ.

- Ἰλαροὶ πῖωμεν οἶνον, 15 τὸ μὲν οὖν πῶμα λάβωμεν,
 ἀναμέλψομεν δὲ Βάκχον, τὰς δὲ φροντίδας μεθῶμεν·
 τὸν ἐφευρετὰν χορείας, 1064 τί γὰρ ἐστί σοι τὸ κέρδος
 τὸν ὄλας ποθοῦντα μολπὰς, ὀδυνωμένῳ μερίμναις;
 5 τὸν ὁμότροφον Ἐρώτων, πόθεν οἶδαμεν τὸ μέλλον;
 τὸν ἐρώμενον Κυθήρης· 20 ὁ βίος βροτοῖς ἄδηλος·
 δι' ὃν ἡ μέθη λοχεύθη, μεθύων θέλω χορεύειν,
 δι' ὃν ἡ χάρις ἐτέχθη, μεμυρισμένος δὲ παίζειν
 δι' ὃν ἀπαύεται λύπα, μετὰ καὶ καλῶν γυναικῶν·
 10 δι' ὃν εὐνάζετ' ἀνία. μελέτῳ δὲ τοῖς θέλουσιν
 τὸ μὲν οὖν πῶμα κερασθέν 25 ὅσον ἐστὶν ἐν μερίμναις.
 ἀπαλοὶ φέρουσι παῖδες· Ἰλαροὶ πῖωμεν οἶνον,
 τὸ δ' ἄχος πέφευγε μιχθέν ἀναμέλψομεν δὲ Βάκχον.
 ἀνεμοτρόφῳ θυέλλῃ.

37. [47.]

ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ Η ΕΙΣ ΕΤΑΙΡΟΝ ΠΡΕΣΒΥΤΗΝ.

- Φιλῶ γέροντα τεραπνόν, τριχὰς γέρον μὲν ἐστίν,
 φιλῶ νέον χορευτάν· 5 τὰς δὲ φρένας νεάζει.
 ἂν δ' ὁ γέρον χορεύῃ,

36. In marg. additum ἄλλο. Graeter proscrispsit v. 9. 10 et 23, carmen in quatuor strophas senorum versuum redexit, Mehlhorn, distichon in exordio pariterque in fine segregans, sex strophas quaternorum versuum discrispsit, ut post v. 22 versus interceptus sit. — V. 1. Ἰλαροὶ πῖωμεν Stephanus, cf. v. 26, cod. *λιαρὸν πῖομεν*. — V. 3. ἐφεύρετάν, Rose *ἐφευρετήν*. — V. 4. ὄλας, fort. ὄλας. — V. 5. ὁμότροφον

scripsi, cod. *ὁμότροπον*. — Ἐρώτων Rose, cod. *ἐρώ*, legebatur Ἐρωτι. — V. 8. χάρις, perperam Barnes *χάρις τ'*, numeri lex neglecta non magis offendit quam v. 5 aliisque locis. — V. 9. ἀπαύεται, Hermann *ἀπαύσατο*. — V. 11. πῶμα cod., sed supra *πόμα*. Non recte Rose locum ita refinxit τὸ μὲν οὖν πῶμα ἂν κερασθέν ἀπαλοὶ φέρουσι παῖδες, τότ' ἄχος πέφευγε. — V. 14. ἀνεμοτρόφῳ cod. supra, ἀνεμοτρόφῳ infra, Faber *ἀνεμοστρόφῳ*, Brunck dubitanter *ἀνεμοτρεφεῖ*. — V. 15. πῶμα vulgo, *πόμα* cod. — V. 16. τὰς δὲ φροντίδας cod., Hermann *τὰ δὲ φροντίδος*. — V. 17 et 18 in codice iterantur. — V. 17. τὸ addidit Fabri filia, in cod. deest. — V. 18. ὀδυνωμένῳ Aemil. Portus, cod. *ὀδυρώμενος*, Stephanus *ὀδυρωμένῳ*. — V. 22. Barnes post hunc versum inseruit quem ipse composuit: μετὰ τῶν καλῶν ἐφήβων, sed fortasse potius v. 23 aliena manu est adiectus.

37. Cod. add. in marg. ἄλλο. — V. 2. χορευτάν cod. supra, infra *χορῶντήν*. — V. 3. ἂν δ' ὁ γέρον, Stephanus *γέρον δ' ὅταν*, Rose *ἂν δ' οὖν γέρον*.

38. [24.]

ΑΛΛΟ ΕΙΣ ΕΑΤΤΟΝ.

Ἐπειδὴ βροτὸς ἐτύχθη	5 μέθετέ με φροντίδες·
βίότου τρίβου ὀδεύειν,	μηδέν μοι καὶ ὑμῖν ἔστω.
χρόνον ἔγνων, ὃν παρῆλ-	πρὶν ἐμὲ φθάσῃ τὸ τέλος,
θον·	παίξω, γελάσω, χορεύσω
ὃν δ' ἔχω δραμεῖν, οὐκ	μετὰ τοῦ καλοῦ Λυαίου.
οἶδα.	

39.

1065

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΕΑΡ ΗΤΟΙ ΚΑΛΟΚΕΡΙΝ.

Τί καλόν ἐστι βαδίζειν,	5 κλῆμα τὸ Βάκχειον ἰδεῖν,
ὅπου λειμῶνες κομῶσιν,	χρὸς τὰ πέταλα δῦναι,
ὅπου λεπτὴν ἠδυτάτην	ἀπαλὴν παῖδα κατέχων,
ἀναπνεῖ Ζέφυρος αὔρην,	Κύπριν ὄλην πνέουσαν.

40. [42.]

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΕΡΩΤΙΚΟΝ ΩΙΔΑΡΙΟΝ.

Ποθέω μὲν Διονύσου	φιλέω δ', ὅταν ἐφήβου
φιλοπαίγμονος χορείας·	μετὰ συμπότου λυρίζω·

38. V. 1. ἐτύχθη, cod. ἐτύχθη, unde Stephanus ἐτέχθη, sed correctorem ἐτεύχθη substituisse vidit Rose; eadem scripturae varietas reperitur supra 10, 5. — V. 3. ἔγνων, cod. ἔγνον. — ὃν παρῆλθον, Barnes ὃς παρῆλθεν. — V. 5. μέθετέ με, versificator μεθίετε με videtur scripsisse, cod. μεθέτε με. — V. 6. ἔστω, cod. infra ἔστο. In margine hic et v. 9 comparet x

39. In inscriptione recte cod. scripturam ἦτοι καλοῦ expedivit Rose, καλοκέριν i. e. καλοκαίριον revocans, cf. indicem Anacreonteorum Barberinum infra p. 341. — V. 1 cod. τί καλόν, (corr. ὄν) ἐστι, unde vulgo τί, quod vel ab hac semibarbara cantilena abhorret. Fortasse scribendum τί καλόν ἐστ' ἢ βαδίζειν, quemadmodum in interrogando passim infertur ἦ, quamvis neque ἄλλο neque comparativus praecesserit: nisi forte gravius latet mendum, nam veris mentionem desideramus velut: ἔστ' ἔαρ, ἔστι βαδίζειν, Barnes τί κάλλιον. — V. 5 cod. κλῆματο βακχείον εἰδεῖν, correxit Stephanus, ac suspicor eum, qui supra ἰ adscripsit εἰδεῖν potius, quam βάκχειον corrigere voluisse. — V. 6. πέταλα, versificator fortasse scripserat πέτηλα, quam formam novicii poetae norunt, cf. Lucian. Tragodopod. 48 ἀπαλοῖς νομᾶ πετῆλοις. — V. 7. κατέχων, Fischer κατέχειν, Pauw χάπαλῃ π. κατέχειν; at nominativum participii vel in probo scriptore, nedum in hoc proletario poeta ferendum censeo, velut est in versu, quo grammatici utuntur ut exemplo σχήματος σολοικοφανοῦς, Ἐξὸν καθεύθει τὴν ἐρωμένην ἔχων (Schol. Eurip. Phoen. 481).

40. V. 1. ποθέω μὲν, cod. ποθέομεν. — V. 3. ὅταν, cod. ὄτ' ἄν,

5 στεφανίσκους δ' ὑακίνθων φιλολοιδόροιο γλώττης
 κροτάφοισιν ἀμφιπλέξας φεύγω βέλεμνα κωφά·
 μετὰ παρθένων ἀθύρει στυγέω μάχας παροίνους.
 φιλέω μάλιστα πάντων. πολυκόμους κατὰ δαίτας
 [φθόνον οὐκ οἶδ' ἔμὸν 15 νεοθηλέσιν ἅμα κούραις
 ἦτορ,] ὑπὸ βαρβίτῳ χορεύων
 10 φθόνον οὐκ οἶδα δαίκτιόν. βίον ἤσυχον φεροίμην.

41. [6.]

ἌΛΛΟ ΕΡΩΤΙΚΟΝ ΔΙΔΑΡΙΟΝ.

Στεφάνους μὲν κροτάφοι- 5 κατακίσσοισι βρέμοντας 1066
 σιν πλοκάμοις φέρουσα θυό-
 ροδίνους συναρμόσαντες σους
 μεθύωμεν ἄβρὰ γελῶντες. χλιδανόσφυρος χορεύει.
 ὑπὸ βαρβίτῳ δὲ κούρα ἀβροχαίτας δ' ἅμα κοῦρος

Hermann ὁπόταν, multo deterius Valperga ὅταν γ', possis φιλέω δ' ὠδὸν . . . λυρίξειν suspicari. — V. 9. cancellis saepsi, nam suppeditat tantum scripturae diversitatem proximi versus, quae ex margine in ordinem recepta est, id quod aliis quoque locis animadvertere licet. Contra Mehlhornio v. 10 subditicius visus est. — V. 10. δαίκτιόν mendosum, neque satisfacit Pauwii inventum δαίκτην. Poeta, qui pervagatum δίκαιός ἐστιν ὁ φθόνος, τὸν γὰρ φθονοῦντα δάνκει mente tenebat, videtur οἶδ' ἀναδήκτην vel αἰνοδήκτην scripsisse. Praeterea iustum versuum ordinem turbatum esse existimo, quem commode in hunc modum restitueris: φθόνον οὐκ οἶδα δαίκτην· στυγέω μάχας παροίνους· φιλολοιδόροιο κτλ. Constat hoc carmen ex quatuor quaternorum versuum strophis, quemadmodum etiam Mehlhorn discipit. — V. 11. φιλολοιδόροιο Stephanus, cod. φιλόλοιδόροισι. — V. 12. φεύγω Stephanus, ἔφυγον Rose, cod. ἔφευγε. Haud scio an verba φεύγω et στυγέω alieno loco legantur, ut poeta scripserit στυγέω βέλεμνα κωφά· φεύγω (vel ἔφυγον) μάχας παροίνους. — κωφά Valckenaer, cod. κοῦφα. —

V. 13. στυγέω, cod. στυγεῶ. — V. 15. νεοθηλέσιν Mehlhorn, cod. νεοθηλαῖσιν, Barnes νεοθηλέσ'. Solutae longae syllabae exempla cum in his cantilenis passim reperiuntur, tum ap. Lucianum Tragod. 31 Φρυγὸς ἐνθεον ὀλυλυγὴν, 34 Φρυγίου κατ' ὄρεα Τιμάλου, et praeterea 43 πρώταις ἔαρος ἐν ὄραις, ubi fort. ἔαρος πρώταις ἐν ὄραις traicere praestat: sed in Anacreonteis eiusmodi licentia, velut 42, 5 πίνωμεν ἄβρὰ γελῶντες, non est offensionis. — V. 17. φεροίμην scripsi, cod. φέρωμεν, Pauw φέροίμι.

41. V. 3. μεθύωμεν Arnaldus, cod. μεθύομεν. Post hunc v. Mehlhorn, qui hoc carmen in tres strophas quaternorum versuum discipit, versum excidisse suspicatur. — V. 4 cod. κοῦρα. — V. 5. κατακίσσοισι Stephanus, cod. κατὰ κισσοῖσι. — βρέμοντας, fort. βρύοντας. — V. 7. χορεύει, cod. supra χορεύη, quod non debebat Rose recipere, qui ad eundem modum etiam ἀθύρη scripsit, deceptus v. 3 μεθύωμεν, id quod etiam correctorem induxit, quem v. 3 coniunctivum repperisse certum. — V. 8. ἀβροχαίτας δ' ἅμα κοῦρος Stephanus, cod. ἀβροχαίται δ' ἅμα

στομάτων ἀδὺν πνεόντων μετὰ τοῦ καλοῦ Λυαίου
 10 προχέων λίγειαν ὄμφην καὶ τῆς καλῆς Κυθήρης
 κατὰ πηκτίδων ἀθύρει. 15 τὸν ἐπήρατον γεραιοῖς
 ὁ δ' Ἔρωσ ὁ χρυσοχαίτας κῶμον μέτεισι χαίρων.

42. [5.]

ἌΛΛΟ ΟΜΟΙΩΣ ΩΙΔΑΡΙΟΝ.

Τὸ ῥόδον τὸ τῶν Ἐρώτων ῥόδον, ᾧ παῖς ὁ Κυθήρης
 μίξωμεν Διονύσῳ· 10 στέφεται καλοὺς ἰούλους
 τὸ ῥόδον τὸ καλλίφυλλον Χαρίτεσσι συγχορεύων.
 κροτάφοισιν ἀρμόσαντες στέψον οὖν με, καὶ λυρίζων
 5 πίνωμεν ἄβρὰ γελῶντες. παρὰ σοῖς, Διόνυσε, σηκοῖς,
 ῥόδον, ᾧ φέριστον ἄνθος, μετὰ κόρης βαθυκόλπου
 ῥόδον εἶαρος μέλημα, 15 ῥοδίνοισι στεφανίσκοις
 [ῥόδα καὶ θεοῖσι τερπνά·] πεπυκασμένος χορεύσω.

κῶροι. Librario pluralem inferenti fraudi fuit versificatoris infantia, qui satis inepte *στομάτων* et *πηκτίδων* pluraliter extulit. — V. 10 et 11 in cod. et vulgo inverso ordine leguntur, quos traieci, ut librorum, non scriptoris errorem tollerem. — *προχέων* . . *ἀθύρει* scri-

psi, cod. *προχέει* et *ἀθύρειν*, Stephanus *ἀθύρων προχέει* edidit, sed illam quoque scripturam agnovit. — *κατὰ πηκτίδων*, requiro ὑπὸ π., cf. h. Hom. in Panem 15 *δονάκων ὑπο μοῦσαν ἀθύρων*. Fort. μετὰ scribendum. — V. 12 cod. *χρυσοχαίτας*, qua ambiguitate prosodiae non utar ad aeolicam formam revocandam. — V. 14. *καὶ*, Baxter *μετὰ*, quod cum alii, tum nuper Rose probaverunt. — *Κυθήρης* Stephanus, cod. *κνθερείας*. Totum versum Mehlhorn probabiliter censet subditi-
 cium esse. — V. 16. *μέτεισι* Stephanus, cod. *μεθίησι*.

42. Cod. in marg. *εἰς ῥόδον*. — V. 1. *ῥόδον* cod. supra, infra *ῥόδων*. — V. 2. *Διονύσῳ*, cod. *τῷ Διονύσῳ*, sed *τῷ* expunxit librarius. — V. 5 possis habiliore numero traicere verba *ἄβρὰ πίνωμεν γελῶν-
 τες*, sed vide ad 40, 15, huc adde 41, 3 *μεθύωμεν ἄβρὰ γελῶντες*. — V. 6 — 11 enuntiatum absolvitur compellatione, ut fit in hymnis apud lyricos et scenicos poetas: neque enim, quod Rosio visum est, continuatur v. 12 *στέψον οὖν με*, quibus verbis novum inchoatur enun-
 tiatum. — V. 6. *ῥόδον, ᾧ*, Lennep *τὸ ῥόδον φέριστον ἄνθος*, Bothe *ῥόδον φέρ. ἄν.* — V. 7. *εἶαρος* Baxter, cod. *ἕαρος*. — V. 8. Importu-
 num hoc additamentum, quod fortasse ex perduto rosarum encomio depromptum, circumscripsi. Audacter novavit Rose *ῥόδον, ᾧ θεοῖσι
 τερπνόν*, supplens *στέφεσθαι*. Versum subditiaticum esse iam Hermann animadvertit probante Mehlhornio, qui carmen in tres strophas quino-
 rum versuum rededit. — V. 9. ᾧ Hermann, cod. ὁ. — V. 10. *καλοὺς
 ἰούλους* Pauw, cod. *καλοῖς ἰούλοις*. — V. 12. *στέψον οὖν με καὶ* cod.,
 Mehlhorn *στέψον με καὶ*, Rose *στέφε νῦν με, καὶ λυρίζω*, hoc versu
 terminans superius enuntiatum. — *λυρίζων* Pauw, cod. *λυρίζω*, Fischer
λυρίζω. — V. 13. *Διόνυσε*, Hermann *Δεύνυσε*, qua forma Teius poeta
 usus est, non novicii versificatores.

43. [25.]

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΕΙΣ ΟΙΝΟΝ ΩΙΔΑΡΙΟΝ.

Ὅταν πῖω τὸν οἶνον,	τί τὸν βίον πλανῶμαι;
εὐδουσιν αἱ μέριμναι.	πίωμεν οὖν τὸν οἶνον, 1066
τί μοι γόων, τί μοι πόνων,	τὸν τοῦ καλοῦ Λυαίου·
τί μοι μέλει μεριμνῶν;	σὺν τῷ δὲ πίνειν ἡμᾶς
5 θανεῖν με δεῖ, κἄν μὴ	10 εὐδουσιν αἱ μέριμναι.
θέλω·	

44. [37.]

ΕΙΣ ΤΟ ΕΑΡ.

Ἴδε πῶς ἕαρος φανέντος	τὰ βροτῶν δ' ἔλαμψεν
Χαρίτες ῥόδα βρύνουσι·	ἔργα·
ἴδε πῶς κῦμα θαλάσσης	10 [καρποῖσι γαῖα προκύπτει.]
ἀπαλύνεται γαλήνη·	καρπὸς ἐλαίας προκύπτει.
5 ἴδε πῶς νῆσσα κολυμβᾷ·	Βρομίου στέφεται νᾶμα
ἴδε πῶς γέρανος ὀδεύει.	κατὰ φύλλον κατὰ κλῶνα
ζαφελῶς δ' ἔλαμψε Τίταν	καθελὼν ἤνθησε καρπός.
νεφελῶν σκιαὶ κλονοῦνται·	

43. Inscriptio in marg. addita. — V. 1. πῖω Barnes, πίνω cod. — V. 3. τί μοι γόων, τί μοι πόνων, cod. τί μοι πόνων, τί μοι γόων, sed postea correctum. — V. 5. Stephanus κἄν μὴ θέλω, θανεῖν με δεῖ. — V. 6. τί Barnes, cod. τί δέ, Rose τί δὴ βίον. — V. 9. Scaliger σὺν τῷ πεινὴν γὰρ ἡμᾶς, Mehlhorn σὺν τῷ δὲ πίνειν ἡμέας, ut versus sit acatalectus.

44. Inscriptio in margine legitur. — V. 1. ἕαρος φανέντος, Hermann φανέντος ἤρος. — V. 2. ῥόδα βρύνουσι Stephanus, cod. βρύνουσι ῥόδα vitioso numero, sed librarius potius culpandus quam scriptor, nec magis ferendum in Luciani Tragod. 53 τὸν Ἴτυν στένει δακρύοις, ubi constat lex carminis τὸν Ἴτυν στένει γωῶσα Δακρύοις Ἀτθίς ἀηδῶν verbis traiectis. Ceterum Hermann structurae insolentia offensus ῥόδον βρύνουσι scripsit improspere; si quid mutandum, malim Χαρίτων ῥόδα βρύνουσι. — V. 5. νῆσσα, cod. a m. pr. νῆσα. — V. 7. ζαφελῶς scripsi, legebatur ἀφελῶς, cf. Iohann. Alex. de acc. 39, 18: παρὰ τὸ ζάφελος προπαροξυνόμενον ὀφείλει καὶ τὸ ζαφελὸς ἐπίρρημα βαρύνεσθαι, ὡς ἀπὸ τοῦ ζάθεος ζαθέως· οὐ γὰρ ἔστι παρὰ τῷ ποιητῇ ζαφελῆς· δεικνύσι δὲ Ἡρωδιανός, ὡς ὅτι κατὰ συνεικδρομὴν τοῦ ἀμελῶς καὶ ἐντελῶς περιεσπᾶσθη τὸ ζαφελῶς. — V. 8. κλονοῦνται scripsi, legebatur δονοῦνται. — V. 10 cancellis sepsi, quippe qui sit ex dittographia ortus, vulgo delent v. 11. — καρποῖσι, corrigunt καρποῖς. — V. 11. Insolens ionici figura - υ υ -, fortasse scribendum ἐλαίας καρπὸς προκύπτει, ut scriptor ἄ corripere sit ausus. Rose ἐλαίας προῦνε καρπὸς perperam, idem antea versum excidisse statuit. — V. 12 et seq. non possum expedire. Hermann Βρομιοτρῆφές τε νᾶμα κατὰ φύλλον, κατὰ κλωνον θαλέθων ἤνθισε κ., Boeckh Βρομίου στέγων τὸ νᾶμα . . . σταφυλῶν ἤνθισε κ.,

45. [38.]

ΕΙΣ ΕΑΤΤΟΝ.

Ἔργω γέρον μὲν εἶμι,	ὁ μὲν θέλων μάχεσθαι,
νέων πλέον δὲ πίνω·	παρέστω καὶ μαχέσθω.
κἂν δεήσῃ με χορεύειν,	10 ἔμοι κύπελλον, ὦ παῖ,
Σειληνὸν ἐν μέσοισιν	μελίχρουν οἶνον ἠδύν
5 μιμούμενος χορεύσω.	ἐγκεράσας φόρησον.
σκῆπτρον ἔχω τὸν ἄσκον·	ἐγὼ γέρον μὲν εἶμι,
ὁ νάρθηξ δ' οὐδὲν ἔστιν.	(νέων πλέον δὲ πίνω.)

1068

46. [26.]

ΑΛΛΟ ΕΙΣ ΦΙΛΟΠΟΤΗΝ.

Ὅταν ὁ Βάκχος εἰσέλθῃ,	θέλω καλῶς αἰδεῖν,
εὐδουσιν αἱ μέριμναι·	5 κισσοστεφῆς δὲ κεῖμαι,
δοκῶ δ' ἔχειν τὰ Κροίσου.	πατῶ δ' ἅπαντα θυμῶ.

Mehlhorn Βρομίον στραφέν τὸ νᾶμα, reliqua servans, nisi quod ἤνθισε scripsit, Rose Βρομίον στέφρον τε νᾶμα. — V. 13. κλῶνα Stephanus, cod. κλόνον. — V. 14. ἤνθησε cod., Barnes ἤνθισε.

45. Inscriptio in m. legitur. — Lachmann redegit hoc carmen in strophas senorum versuum, ita ut tertiae strophae primus tantum versus supersit. — V. 3. δεήσῃ με cod., Hermann μὲν δέῃ, at non solum Byzantini homines, sed iam Lucianus promiscue hemiambos et ionicos in eodem poemate adhibent, nec longa syllaba primore versu offendit, velut est ap. Lucianum 49 ἃ δὲ δύσγαμος κατ' οἴκουσ. — V. 4 et 5 huc transposuit Lachmann, in cod. leguntur in fine carminis. — V. 6. ἔχω scripsi, v. 5 extremo τελείαν στιγμῆν addens, cod. ἔχων, sed corrector ᾗ expunxit, quem sequor, quamquam is necessitati cessit, quoniam in cod. v. 3 praecedit, itaque etiam Stephanus et priores ἔχω probaverunt, Lachmann alii ἔχων tuentur. — V. 7. ὁ νάρθηξ δ' οὐδὲν ἔστιν cod., Mehlhorn ὁ δ' οὐδὲν ἔσθ' ὁ νάρθηξ. Commodius foret νάρθηξ γὰρ οὐδὲν ἔστιν. sed non decet ineptissimum hunc centonem ad artis legis examinare. — V. 9. παρέστω καὶ cod., corrigunt πάρεστω γάρ, ex Anacr. fr. 92. — V. 11. μελίχρουν cod., corrigunt μελιχρόν. — V. 14. Nihil videtur deesse, nisi repetitus v. 2, quem adieci ad carmen redintegrandum.

46. Cod. add. in marg. τοῦ αὐτοῦ εἰς φιλοπότην. — V. 1. ὅταν ὁ Βάκχος εἰσέλθῃ cod., Scaliger ὅταν εἰς με Βάκχος ἔλθῃ, Barnes ὅτ' εἰς με Βάκχος ἔλθῃ, Bothe ὁ Βάκχος ὅταν εἰσέλθῃ, Hermann ὅταν Βάκχος εἰσέλθῃ, possis ὅταν εἰσέλθῃ μ' ὁ Βάκχος, sed taedet his nugis perpoliendis operam navare. — V. 3. δοκῶ cod., quod revocavi, terminans hoc versu enuntiatum. Stephanus, qui v. sequentem adiunxit, δοκῶν scripsit, non recte. — V. 4 et 5 fortasse sic refingendi sunt: θέλω

. μεθίοντα γάρ με κείσθαι
 ὄπλιζ' ἐγὼ δὲ πίνω. 10 πολὺν κρείσσον ἢ θανόντα.
 φέρε μοι κύπελλον, ᾧ παῖ·

47. [32.]

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΕΙΣ ΔΙΟΝΤΣΟΝ, ΗΓΟΤΗ ΕΙΣ ΟΙΝΟΝ.

Τοῦ Διὸς ὁ παῖς ὁ Βάκχος, ἔχω δέ τι καὶ τερπνόν
 ὁ λυσίφρων ὁ Αναῖος, ὁ τᾶς μέθας ἐραστάς·
 ὅταν εἰς φρένας τὰς ἐμάς μετὰ κρότων, μετ' ᾠδᾶς
 εἰσέλθῃ μεθυδάτας, τέρει με κάφροδιτα,
 5 διδάσκει με χορεύειν. 10 καὶ πάλιν θέλω χορεύειν.

48. [39.]

ΕΙΣ ΣΤΗΜΠΟΣΙΟΝ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὅτ' ἐγὼ πίνω τὸν οἶνον, ὅτ' ἐγὼ πίνω τὸν οἶνον, 1069
 τότε ἔμὸν ἦτορ ἰανθέν 5 ἀπορίπτονται μέριμνα
 πολυφρόντιδες τε βουλαί
 λιγαίνειν ἄρχεται Μούσας. ἐς ἀλικτύπους ἀήτας.

καλοῦς αἰεῖδειν, κισσοστεφῆς τε κείσθαι. — Ante v. 7 unum alterumve versum intercidisse planum est, velut μελίχρουν οἶνον ἠδὺν ὄπλιζ' ἐγὼ δὲ πίνω, si licet versum prioris carminis (45, 11) asciscere. — V. 6–10 Hermann novi carminis initium esse censet, sed licuit verficatori amplificandi centonis gratia subiungere.

47. Inscriptio in m. addita. Mehlhorn duas strophas quinquorum versuum discipit. — V. 2. ὁ Αναῖος cod., Barnes articulum abiecit. — V. 3. ὅταν εἰς φρένας τὰς ἐμάς cod., Barnes ὅταν φρένας γ' ἐς ἀμάς, Baxter ὅταν φρένας τὰς ἀμάς, possis, si operae pretium, ὅταν εἰς φρένας γ' ἐσέλθῃ | τὰς ἐμάς ὁ μ. — V. 4. μεθυδάτας cod. ex corr., fuit μεθυδάτας. — V. 5. διδάσκει με cod., Mehlhorn διδάσκομαι. — V. 6. ἔχω, Rose ἦχῶ divinavit. — δέ τι καὶ cod., Stephanus δὲ καὶ τι. — V. 8 Mehlhorn ad praegressa refert. — μετ' cod. ex corr., fuit μεθ'. — V. 9. με κάφροδιτα cod., Mehlhorn καὶ μ' Ἀφροδιτα. — V. 10. πάλιν cod., Barnes πάλι, Heinsius καὶ delet.

48. V. 2. τότε ἔμὸν scripsi, cod. τότε μὲν, Brunck τότε ἔμῳ ἰανθέν ἦτορ, Rose τότε μὲν. Versus numero subvenias scribendo ἐμεῦ vel ἐμεῖ', quamquam de hac elisione adhuc est sub iudice lis, cf. Schneider ad Callim. fr. 131, ubi me quidem iudice non σεῖ' ᾧ vel σεῦ καὶ legendum, sed πολλάκι σῆς, ᾧ μαῖα, φιλοξείνιο καλιῆς μνησόμεθα· ξυὸν γὰρ ἐπαύλιον ἔσκεν ἄπασιν: de industria enim poeta tugurii tantum hospitalis mentionem fecit. — V. 3 λιγαίνειν ἀρχεται Μούσας Hermann librarii supplementum esse videtur, Moebius λίγα Μούσας ἀρχετ' αἰνεῖν, Mehlhorn duorum versuum reliquias esse existimat . . . Μούσας . . ἀρχεται λιγαίνειν, ego versum interceptum esse indicavi. — V. 5. ἀπορίπτονται, cod. ἀπόριπτανται. — V. 7. ἐς Stephanus, cod.

- ὄτ' ἐγὼ πῖω τὸν οἶνον,
 λυσιπαίγμων τότε Βάκχος
 10 πολυανθέσιν μ' ἐν αὔραις 20 ὄτ' ἐγὼ πῖω τὸν οἶνον,
 δουέει μέθη γανώσας. ὑπὸ κυρτοῖς δὲ κυπέλλοις
 ὄτ' ἐγὼ πῖω τὸν οἶνον,
 στεφάνους ἄνθεσι πλέξας, τὸν ἕμὸν νόον ἀπλώσας
 ἐπιθεῖς τε τῷ καρήνῳ, 25 ὄτ' ἐγὼ πῖω τὸν οἶνον,
 15 βιότου μέλπω γαλήνην. 25 τοῦτό μοι μόνον τὸ κέρδος,
 ὄτ' ἐγὼ πῖω τὸν οἶνον, ὅ τ' ἐγὼ λαβὼν ἀποιῶ·
 μύρω εὐώδει τέρξας τὸ θανεῖν γὰρ μετὰ πάντων.

49. [34.]

ΕΙΣ ΚΟΡΗΝ ΤΟΤ ΑΤΤΟΤ.

- Μή με φύγῃς ὄρῳσα 5 δῶρα τὰμὰ διώσῃ.
 τὰν πολιὰν ἔθειραν· ὄρα κὰν στεφάνοισιν
 μῆδ' ὅτι σοὶ πάρεστιν ὅπως πρέπει τὰ λευκὰ
 ἄνθος ἀκμαῖον ἦβας, ῥόδοις κρῖν' ἐμπλακέντα.

50. [36.]

ΤΟΤ ΑΤΤΟΤ ΕΙΣ ΤΟ ΑΝΕΤΩΣ ΖΗΝ.

- Τί με τοὺς νόμους διδά- καὶ δητόρων ἀνάγκας;
 σκεις τί δέ μοι λόγων τοσοῦτων,

εἰς. — V. 9. λυσιπαίγμων de vitio suspectum, sed nescias, utrum φιλοπαίγμων an cum Piersono λυσιπήμων sit scribendum. — τότε Stephanus, cod. ὅτε μοι et in m. x. — V. 10. μ' recte addidit Stephanus, cod. om., sed cf. v. 9. — αὔραις, Salmasius ὄραις. — V. 14. τε scripsi, cod. corr. δὲ, fuit δὲ καρ. — V. 15. βιότου μέλπω, Barnes μέλπω βιότου, Valperga μέλπω βίου. — V. 18. ἀγκάλαις Stephanus, cod. ἀγκάλας. — V. 21. 22 aperte mendosi fortasse in hunc modum hemistichii traiecit procurandi: τὸν ἕμὸν νόον κυπέλλοις ὑπὸ τε κρῶτοις ἀπλώσας. Nihil profecerunt critici, qui vitium gravissimum non attigerunt, velut Rose scripsit ὑπὸ κυρτοῖς δὴ κ., Brunck ὑπὸ κυρτοῖσι, Barnes ὑποκῦρτοῖσι, Hermann ὑποκυρτωθεῖς κυπέλλοις, τὸν ἕμὸν νόον δ' ἀπλώσας. — V. 23. τέρπομαι κούρων, Pauw τέρπομ' ἑταίρων, Barnes διάσω γέγηθα κούρων. — V. 25. τοῦτό μοι, Stephanus τόδε μοι, alii τόδ' ἐμοί. — μόνον Barnes, cod. μόνο. — V. 26. ὅ τ' scripsi, i. e. ὅ τι, cod. τοῦ τ', Stephanus τόδ'. — V. 27. γὰρ, cod. γὰρ ^{δεῖ} μετὰ. Scribendum videtur μετὰ πάντων γὰρ θανεῖν δεῖ.

49. V. 2. ἔθειραν, cod. αἰθήραν. — V. 4. 5. ἄνθος ἀκμαῖον ἦβας, δῶρα τὰμὰ διώσῃ scripsi, cod. α. α. τὰς ἕμας: δῶρα τὰ φίλτρα διώξεις. Antea edidi α. α. τὰμὰ δῶρα, φίλα, διώσῃ. Stephanus τὰμὰ φίλτρα διώξης, Hermann ἄνθος ἀκμαῖον, ὄρας ἕμας δῶρα διώσῃ. — V. 6. κὰν Stephanus, cod. κὰν ἐν. — V. 8. ῥόδοις Stephanus, cod. ῥοῖδοις. — κρῖν' ἐμπλακέντα, correxi codicis lectionem κρῖνα πλακέντα ascita praep. ἐν ex v. 6.

50. Hermann duas strophas quaternorum, unam quinque versuum

52. [35.]

ΕΙΣ ΕΤΡΩΠΗΝ.

Ὁ ταῦρος οὗτος, ὦ παῖ,	τέμνει δὲ κῆμα χηλαῖς·
Ζεὺς μοι δοκεῖ τις εἶναι·	οὐκ ἂν δὲ ταῦρος ἄλλος·
φέρει γὰρ ἀμφὶ νότοις	ἕξ ἀγέλης ἔλασθεῖς
Σιδωνίαν γυναικα·	ἔπλευσε τὴν θάλασσαν,
5 περᾶ δὲ πόντου εὐρύν,	10 εἰ μὴ μόνος ἐκεῖνος.

53. [53.]

1071

ΕΙΣ ΡΟΔΟΝ.

Στεφανηφόρου μετ' ἤρος μέλομαι ῥόδον τέρεινον

52. Inscriptio legitur in margine. — Tribus strophis quaternorum versuum carmen constare videtur Mehlhornio, qui tertiam stropham mutilatam esse censet. — V. 2. Stephanus disposuit verba, cod. *δοκεῖ τις εἶναι μοι Ζεὺς*. — V. 4. *Σιδωνίαν*, cod. supra *σιδονιον*, unde Hermanno *Σιδουίην* placuit. — V. 5. *περᾶ δὲ* Stephanus, cod. *παρὰ δὲ*, sed supra *δὴ*. — V. 6. *τέμνει δὲ*, malim *τε*. — V. 7. *οὐκ ἂν* Stephanus, cod. *οὐκ ἂν οὐν*. — V. 8. *ἔλασθεῖς*, haud scio an *λιασθεῖς* sit praeoptandum. — V. 10. *μόνος*, Stephanus *μόνος γ'*, fort. *μῦνος* scribendum.

53. Cod. *εἰς τὸ ῥόδον*, sed in m. *εἰς ῥόδον*. — Antea auctore Mehlhornio a priore carminis parte (v. 1—19) separavi posteriorem (v. 30—43), ratus duo eiusdem argumenti poemata ut fit in hac sylloge continuo se exceperit ac postea in unum coaluisse. Ac reapse in codice Palatino, ubi clausulae carminum fere asterisco insigniuntur, comparet ✕ additus versus 20, sed quod eadem nota etiam ante v. 30 adscripta est, rursus huic indicio auctoritatem videtur derogare. Nunc illam opinionem abieci: tanta enim est similitudo utriusque partis, ut omnia eiusdem poetae esse consentaneum sit: parum autem verisimile eundem versificatorem bis idem plane argumentum tractavisse. Multo gravius hoc est, quod priore quidem parte propositum commode absolvi videtur, non item posteriore: inprimis offendit v. 24 *τόδε*, cum non praecesserit *ῥόδον*, sed floris nomen solis compositis vocabulis *ῥοδοδάκτυλος*, *ῥοδοπήχες*, *ῥοδόχρους* v. 20 seq. sit indicatum. A carminis exordio molestae hae ambages abhorrent, decebat poetam plane carminis consilium profiteri. Sin perpetuum est carmen, desideraveris aegre continuam seriem sensorum et aequabile orationis flumen; nam caesim et intervallis argumentum explicatur. Scilicet carmen non est continuum, sed alternis vicibus cantatur, id quod iam Dacieria perspexit: v. 3 quamvis corrupto ipse poeta id professus erat. Constat carmen, si a proemio (v. 1—3) discesseris, strophis inaequalibus quatuor, quas intervalla manifesta segregant, fuitque in archetypo singulis strophis asteriscus additus, quam notam duobus locis etiam nunc cod. Pal. servavit.

V. 1. *στεφανηφόρου* Stephanus, cod. *στεφανηφόρον*. — V. 2. *μέλομαι*, cod. supra *μέλπομαι*. Eadem scripturae varietas deprehenditur in Anacr. fr. 65, quod hic versificator imitatus est: *τὸν Ἔρωτα γὰρ τὸν ἄβρὸν μέλομαι βρόντα μίτραις πολυανθέμοις ἀείδειν· ὄδε γὰρ θεῶν*

.
 σὺν δ', ἔταιρ' ἄεξε μέλπων.
 Τόδε γὰρ θεῶν ἄημα,
 5 τόδε καὶ βροτῶν τὸ χάσμα,
 Χάρισίν τ' ἄγαλμ' ἐν ὄραις,
 πολυανθέων τ' Ἐρώτων
 ἀφροδισίον τ' ἄθυρμα.
 τόδε καὶ μέλημα μύθοις,
 10 χαριέν φυτόν τε Μουσῶν
 γλυκὴ καὶ ποιῶντα πείραν
 ἐν ἀκανθίναις ἀταρποις.

 γλυκὴ δ' αὖ λαβόντα θάλ-
 πειν
 μαλακαῖσι χερσὶ κούφαις
 15 προσάγειν τ' Ἐρωτος ἄν-
 θος.
 Τί δὲ φῶ; τί δ' ἂν τὸ
 τερπνόν
 θαλίαις τε κὰν τραπέξαις
 Διουυσίαις θ' ἑορταῖς
 δίχα τοῦ ῥόδου γένοιτ' ἂν;
 20 Ῥοδοδάκτυλος μὲν Ἥως,
 ῥοδοπήχες δὲ Νύμφαι,

δυναστής, ὅδε καὶ βροτοὺς δαμάζει, ubi etiam μέλπομαι ἀεῖδων est traditum. — τέρεινον Salmasius, quam formam τερεινότερος satis tuetur, cod. τερινόν, neque vero τερεινόν scribendum, nam haec prosodia est paronymorum, ut ἔλεινός, σκοτεινός. Stephanus θερινόν, Barnes θέρειον. Post h. v. alius intercidit, qui haud dubie vocabulo ἀεῖδειν terminabatur, ut est in Anacr. fr. 65; nam v. 3, quem solent huic adiungere, omnino est separandus. — V. 3. σὺν δ', ἔταιρ', ἄεξε μέλπων scripsi, sive μολπῆ malis, vult poeta sodalem cantus participem esse et hortatur, ut secum rosae laudes versibus celebret, hoc enim est ἀεξείν, quod non sunt assecuti critici, qui hoc verbum tuiti sunt; cod. σὺν ἔταιρει αὖξει μέλπειν vel μέλπην. Scaliger συνῆταιρ', ἄεξε μέλπειν (Heinsius μολπῆν), Barnes σὺν, ἔταιρ', ἄεξε μολπῆν, Arnaldus σὺ δ' ἔτ. ἄ. μέλπειν, tuentes illi quidem v. 2 μέλπομαι, contra Hermann μέλομαι . . . συνῆταιρον ὄξυ μέλπειν, quod secuti sunt Mehlhorn et Rose, nisi quod vitioso numero συνῆταιροι vel σὺν ἔταιρη scripserunt. — V. 4 cod. τὸ δὲ. — V. 5. τὸ χάσμα Step-

nus, cod. χάσμα, sed correctio in m. non extat. Valde frequentant hi versificatores articulum, itaque Salmasii correctio χάσμα spernenda. Bothe longe melius βροτοῖσι χάσμα. — V. 6. ἐν ὄραις, Rose ἐνώροις. — V. 7. τ' addidi, vulgo deest. — V. 10. φυτόν τε, conieci τι. — V. 11. ποιῶντα, cod. supra ζ, haud dubie etiam ποιῶντι (ut vulgo) legebatur. — Post v. 12 deesse versum notavi, possis locum redintegrare adscribens v. 15 προσάγειν ἔρωτος ἄνθος. — V. 13. λαβόντα cod. (qui praeterea θάλπην), vulgo λαβόντι. — V. 14. κούφαις, Mehlhorn κοῦφα. — V. 15. προσάγειν τ' Medenbach, cod. προσάγωντ', unde vulgo προσάγοντ'. Sed vide supra ad v. 12. — V. 16. τί δὲ φῶ; τί δ' ἂν

τὸ τερπνόν refinxī ut potui cod. scripturam ὠσσοφῶ τὸ δ' αὐτῶ τερπνόν (in m. ζ x i. e. ζήτει). Alii aliter difficultates expedire conati sunt, Aemil. Portus τῶ σοφῶ (Barnes ὡς σοφῶ, Bothe ἀσοφῶ) τὸ δ' αὐτὸ τ., Mehlhorn καὶ τῶ σοφῶ τί τερπνόν, Hermann σὺφῶ ἔστι δ' αὐτε τ. — V. 17. κὰν scripsi, legebatur καί, Rose novum exorsus enuntiatum τί κὰν scripsit. — V. 18. θ', cod. ut solet τ'. — V. 19. δίχα τοῦ ῥόδου Mehlhorn, cod. τί δὲ δίχα τοῦ ῥ., Stephanus audacter novavit τί δ' ἄνευ ῥόδου. Mihi videtur versus interceptus esse: τί δὲ — — —, δίχα τ. ρ. — V. 20—23. Rose non recte censuit post v. 15

<p> ῥοδόχρους δὲ κάφροδιτα παρὰ τῶν σοφῶν καλεῖται. τόδε καὶ νοσοῦσιν ἀρκεῖ, 25 τόδε καὶ νεκροῖς ἀμύνει, τόδε καὶ χρόνον βιάται· χαρίεν ῥόδων δὲ γῆρας νεότητος ἔσχεν ὀδυρῆν. Φέρε δὴ φύσιν λέγωμεν· 30 χαροπῆς ὅτ' ἐκ θαλάσσης δεδρωσμένην Κυθήρην ἐλόχευσε πόντος ἀφρῶ, </p>	<p> πολεμόκλονόν τ' Ἀθήνην κορυφῆς ἔδειξεν ὁ Ζεὺς, 35 φοβεράν θεάν Ὀλύμπω, τότε καὶ ῥόδων ἀγῆτόν νέον ἔρνος ἦνθισε χθῶν, πολυδαίδαλον λόχενμα· 1072 μακάρων θεῶν δ' ὅμοιον 40 ῥόδον ὡς γένοιτο, νέκταρ ἐπιτέγξας ἀνέθηλεν ἀγέρωχον ἐξ ἀκάνθης φυτὸν ἄμβροτον Ἀναῖος. </p>
--	---

54. [50.]

ΕΙΣ ΔΙΟΝΤΣΟΝ.

<p> Ὁ τὸν ἐν πόνοις ἀτειρῆ νέον ἐν πόθοις ἀταρβῆ, καλὸν ἐν πότοις χορευτήν τελέων θεὸς κατήλθεν, </p>	<p> 5 ἀπαλὸν βροτοῖσι φίλτρον πόθον ἄστονον κομίζων, γόνον ἀμπέλου, τὸν οἶνον ἐπὶ κλημάτων ὀπώρας </p>
--	---

οὗ

collocandos. — V. 24. *νοσοῦσιν*, cod. *νοουσιον ἀρκεῖ*, unde aliis *νόσοισιν* placuit. — V. 27. δὲ, fort. τὸ legendum. — V. 29. *φύσιν*, cod. supra *φυῆν*, i. e. *φυῆν*, quod reprobandum. — V. 32. *ἐλόχευσε* Rose, legebatur *ἐλόχευε*. — V. 34. *ἔδειξεν ὁ Ζεὺς* cod. supra, *ἔδεικνυεν Ζεὺς* infra, sed offendit insolens patrii casus usus, videtur poeta *ἀνῆκεν* scripsisse, Rose *ἄϊξεν*. — V. 36. *ῥόδων* Stephanus, cod. *ῥόδον*. — V. 37. *ἦνθισε* Stephanus, convenitque cod. *ἦνθῆσε*, quamquam aptius *ἦνθησε*,

quod haud raro transitivam vim asciscit. — V. 39. *ὅμοιον* (cod. *ὅμοι^ο*) iure restituit Rose, sed perperam hunc versum cum prioribus coniunxit. Stephani correctionem *ὅμιλος* secuti sunt editores. *Ὅμοιον* etiam patrium casum asciscere testantur Priscianus alii: exempla rara sane, ambigiturque passim vel de scriptura vel de explanatione, cf. Schneider ad Platon. Remp. V 472 D, neque vero haec structurae varietas omnino addubitanda, quam etiam alibi deprehendimus, cf. *ἀδελφός*; et *ἀντίος*, nam *παραπλήσιος* incertae mihi videtur auctoritatis esse. — V. 41 cod. *ἐπιτέγξας*. — *ἀνέθηλεν* quod olim restitui Rose in cod. reperit (non *ἀνέθηλεν*), Stephanus *ἀνέτειλεν* scripsit. — V. 43. *Ἀναῖος* Rose emendavit, cod. *Ἀναῖω*, supra *ov*.

54. Cod. in m. addit *ἄλλο*. — V. 1. 2 interpunctionem correxi, legebatur *ἀτειρῆ νέον, ἐν π.* — Cod. *νέον*, supra *νέων*. — V. 6. *πόθον*, Stephanus *πότον*, sed etiam proximum voc. suspectum, conieci *πότον ἄμβροτον*. — V. 7 iteratur in cod. — V. 8. *ἐπὶ κλημάτων ὀπώρας πεπεδημένον φυλάττων* scripsi, legebatur *πεπεδημένον ὀπώρας ἐπὶ κλημάτων φυλάττων*, unde Barnes *πεπεδημένον γ'* correxit, idem *φυλάτ-*

	πεπεδημένον φυλάττων,	ἄνοσοι δέμας θεητόν,
10	ἴν', ὅταν τέμωσι βότρυν,	ἄνοσοι γλυκύν τε θυμόν
	ἄνοσοι μίνωσι πάντες,	ἔς ἔτους φανέντος ἄλλου.

55. [51.]

ΕΙΣ ΔΙΣΚΟΝ ΕΧΟΝΤΑ ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ.

	Ἄρα τίς τόρευσε πόντον,	νόος ἔς θεῶν ἀέρθη
	ἄρα τίς μανεῖσα τέχνα	μακάρων φύσιος ἀρχάν.
	ἀνέχευε κῆμα δίσκῳ;	ὄδε νεῖν ἔδειξε γυμνάν,
	ἐπὶ νῶτ' ἔβη θαλάττης;	10 ὅσα μὴ θέμις δ' ὄρασθαι,
5	ἄρα τίς χάραξε λευκάν	μόνα κύμασιν καλύπτει.
	ἀπαλὰν ὑπερθε Κύπριν;	ἀλαλημένη δ' ὑπ' ἀκτῆ

τειν commendavit. — V. 10. τέμωσι Sephanus, cod. τέμνωσι. — V. 12 cod. in ras. θεητόν, fuit θεητόν. — V. 14. ἔς ἔτους, cod. ἐσέτους. Mihi scribendum videtur ἔς ἔτος i. e. per annum, usque dum novus adventet. — Welckero hoc carmen antiquum et Anacreonte haud indignum visum est, sed noviciium esse apparet, eo tantum nomine commendabile, quod translaticiae ineptiae et puerilia verborum pigmenta procul habentur.

55. V. 1 cod. ἄρα τις, sed v. 2 recte ἄρα τίς. — πόντον cod. corr., infra πόντω. — V. 2. μανεῖσα τέχνα, Rose perperam μανεῖς ἀτεχνα. — V. 4. ἐπὶ νῶτ' ἔβη θαλάττης scripsi et post v. 3 stigma locavi, legebatur ἐπὶ νῶτα τῆς θαλάττης versusque adhaerebat praegresso, quod cum plane perversum esset, Richter v. 4 subditivum esse suspicatus est, Rose autem clavum clavo trudens v. 4 arcta necessitate cum v. 5. 6 coniungendum esse censuit. Interpretes cum usus pronominis τίς haud infrequens lateret, poematis sensa non sunt assecuti. Hoc dicit poeta: quicumque pontum in disco caelavit, ipse per maria vectus est, i. e. imitatio ad veritatem proxime accedit. Eadem orationis forma iteratur proximis versibus 5—8, unde plane apparet me iure restituisse verbum necessarium ἔβη sive ἔπλει malis. Iam veteres grammatici adnotant passim τίς non πνευματικῶς adhiberi, sed ἀφθρον vice (i. e. ὅς vel ὅστις) fungi, dixit de hoc usu post alios O. Schneider ad Callim. l. 422, estque inprimis tritum plebeio et novicio sermone, ut tituli Asiae potissimum primoris testantur, velut τίς ἂν προσάξει vel τίς ἂν κακὸν προσποιήσει. — V. 5. ἄρα τίς χάραξε et 6 ἀπαλὰν ὑπερθε vocabulis traiciendis numero prospexi, legebatur ἄρα τίς ὑπερθε . . . ἀπαλὰν χάραξε. Rose scripsit ἄρα τίς δ' vel τίς θ'. — V. 7. νόος, Barnes et Bothe νόον, qua correctione facile caremus: hoc dicit poeta: qui Venerem caelarit, eius animus in coelum elatus est ibique vidit principium generis deorum. — θεῶν haud cunctanter correxi cod. scripturam θεούς. — ἀέρθη cod. infra, ἀεραθείς supra. — V. 8. φύσιος Hermann, cod. φύσιος, nisi forte φύτιος praestat, etsi patrium casum voc. φύτυν credo ἀμάρτυρον esse. Male Rose φύσιν τ' ἔς ἀκραν. — V. 9. ὄδε νεῖν scripsi, legebatur ὁ δέ νιν. Sane plerumque participium subiungitur verbis δεικνύναι, ποιεῖν, ἐργάζεσθαι, sed licuit etiam infinitivo uti, quemadmodum latini dicunt *Herculem conveniri fecit ab Ulixe* alia. Hermann ὄδε μὴν, Rose ὁ δέ νιν δέδειχε. — V. 10. ὅσα Stephanus, cod. γόσα. — δ' cod. supra add. — V. 12. ἀλαλημένη Baxter, cod.

- βρῦνον ὡς, ὕπερθε λευκᾶς διαφαίνεται γαλήνας.
 ἀπαλόχροον γαλήνας ὑπὲρ ἀργύρωφ δ' ὀχοῦνται
 15 δέμας εἰς πλόον φέρουσα, 1073 ἐπὶ δελφῖσι χορευταῖς
 ῥόθιον πάροιθεν ἔλκει. 25 δολερὸν Πόθος μετώπω
 ῥοδέων δ' ὕπερθε μαζῶν Ἔρος Ἴμερος γελῶντες.
 ἀπαλῆς ἐνερθε δειροῆς χορὸς ἰχθύων τε κύρτος
 μέγα κῦμα προῶρα τέμνει. ἐπὶ κυμάτων κυβιστιῶν
 20 μέσον ἀύλακος δὲ Κύπρις Παφίης τὸ σῶμ' ὀπάξει,
 κρίνον ὡς ἴοις ἐλιχθέν 30 ἵνα νήχεται γελῶσα.

ἀλαλημένος. sed. in m. * varietatis indicium, Stephanus ἀλαλημένον. — ὑπ' ἀντᾶ scripsi, Stephanus ἐπ' ἀντᾶ, cod. ἐπαντά. — V. 13 cod.

βρῦνον ὡς et in m. * sed varia scriptura omissa. — λευκᾶς scripsi, cod. λευκάν, Stephanus λευκόν. — V. 14. ἀπαλόχροον γαλήνας correxi cod. lectionem ἀπαλόχρους * παλάμας, in m. * γαλήνας. Epitheton hoc Veneri, non maris tranquillitati convenit, itaque ἀπαλόχροον δέμας restitui, quemadmodum in Anacreonteis λιπαρόχρους, ῥοδόχρους leguntur. Praecedunt duo epitheta, subsequuntur duo nomina, quod latini poetae frequentant, raro admittunt graeci. Mehlhorn ἀπαλοχροῖς παλάμαις, Rose ἀλαλημέναις δ' ἐπ' αὐτά . . ἀπαλόχρους παλάμαις. — V. 17 in m. * additum. — V. 18 cod. pr. δήρης. — V. 19. προῶρα (quasi prora) scripsi, legebatur πρώτα, Rose νῶτα novavit. — V. 21 cod. ὡς et ἐλιχθέν. — V. 23 cod. ex corr. διαφαίνεται inapte. — V. 23. ἀργύρωφ, quod Rose substituit ἀργυροῖ ἰλλο non melius est, nescio an ὑποοροφύροις corrigendum sit. — ὀχοῦνται Stephanus, cod. ὀχοῦνται. — V. 24 cod. δελφῖσι, vulgo δελφῖσιν non recte. — χορευταῖς, malim χορευταί, nam delphinorum choreae iterum v. 27 memorantur. — V. 25 δολερὸν Πόθος μετώπω Ἔρος Ἴμερος γελῶντες confidenter correxi traditam scripturam δολερὸν νόον μερόπων κτλ. nam asyndeton trimembrem orationem testificatur, itaque tertium quoque Veneris ministrum Πόθον commemoratum esse certum est. Mendosum esse μερόπων agnoverunt Barnes (δολεροὶ νέον μέτωπον) et I. H. Voss (δολερὸν νόον μετώπω). — V. 26. Ἔρος Barnes, cod. ἔρος. — V. 27. τε, Barnes δὲ praetulit. — V. 28. τὸ σῶμ' ὀπάξει probabiliter cod. lectionem τὸ σῶμα παίζει expedivisse mihi videor. Sane παίζειν convenit, quemadmodum est in Titanomachia cyclica ἰχθύες ἔλλοι παίζοντες νήχοντο, sed structura παίζειν σῶμα praepostera, oportebat id σῶμα σαίνει dici, cf. Sophocl. fr. 691 χορὸς δὲ μίνδων ἰχθύων ἐπερροῦθει σαίνοντες οὐραίοισι τὴν κεντημένην. Itaque Homericum ὀπάξει restitui, qualia adamant isti versificatores. Rose correxit κυβιστιᾶ Παφίης τε (fort. ex cod.) σῶμα παίζει.

56. Additum in m. ἄλλο. Carmen hoc perperam in duas partes discerptum: prior pars v. 1—22 hic legitur, quam continuo excipit c. 58 Εἰς Οἶνον, tum sequitur 59 Εἰς Αἰολῶνα, quocum coaluerunt carminum reliquiae, quas cod. Pal. servavit: et altera quidem pars huius poematis v. 23—36 novissimum obtinet locum, itaque τέλος τῶν Ἀνακρέοντος συμποσιακῶν subscriptum: hos quatuordecim hemiambos a proximis dimetris ionicis segregandos esse manifestum: sed solus Barnes perspexit coniungendos esse cum c. 56, quod commode iam his versibus redintegratur: itaque non iam dubitavi in suum locum resti-

56.

ΕΙΣ ΧΡΥΣΟΝ ΤΟΤ ΑΤΤΟΤ.

Ὁ δραπέτας ὁ χρυσός, ὑπερφρονεῖν διδάξῃ,
 ὅταν φύγῃ με κραιπνοῖς 15 ἄφνω προσεῖψ' ὁ δραπέτας,
 διηνέμοις τε ταρσοῖς, — φέρων μέθανδοῖφροντιδῶν,
 ἀεὶ δ' ἀεὶ με φεύγει. — ἐλών μιν ὡς μεθήμων
 5 οὐ μιν διώκω· τίς γάρ λύρης γένωμαι νιγλάρων.
 μισοῦν θέλει τι θηρᾶν; ἄπιστ' ἄπιστε χρυσέ,
 ἐγὼ δ' ἄφαρ λιασθεῖς 20 μάταν δόλοισ με θέλγεις·
 [τῷ δραπέτα τῷ χρυσῷ] χρυσοῦ πλέον τὰ νεῦρα
 ἐμῶν φρενῶν μὲν αὔραις πόθους κεκλυθι ἀδεις.
 10 φέρειν ἔδωκα λύπας, σὺ γὰρ δόλων, σύ τοι
 λύρην δ' ἐλῶν ἀεῖδω φθόνων 1075
 ἐρωτικὰς ἀοιδὰς. ἔρωτ' ἔθηκας ἀνδράσιν·
 πάλιν δ' ὅταν με θυμός 25 λύρη δ' ἄλνπα παστᾶδων

tuere, cum antea mihi esset ultimum carmen (61): at non esse inte-
 grum poema apparet: simillima autem et maxime gemina utraque pars
 tam argumento quam sermonis proprietate, ut non sit dubium, quin
 haec in unum coniungenda sint; librarius, cum posteriorem partem
 omisisset, cognito errore in calce libri adiecit. — V. 1. ὁ χρυσός Bar-
 nes, cod. μ' ὁ χρ. — V. 2. φύγῃ με Stephanus, cod. φεύγει με. — κραι-
 πνοῖς Stephanus, cod. κραιπνεῖς, supra ω, nisi forte praestat κραιπνῶς
 διηνέμοις ταρσοῖς. — V. 5. οὐ μιν Stephanus, cod. οὐ μιν. — V. 6.
 μισοῦν Dacieria, cod. μισῶν. — τι Stephanus, cod. το. — V. 8 can-
 cellis saepsi, Barnes τῷ δραπέτα (ita cod.) τῷ χρυσῷ scripsit. — V. 11.
 ἐλών scripsi, cod. ἐλών, unde ἐλών corrigunt. — V. 12 cod. ἐρωτικὰς
 ἀοιδὰς, correxit Stephanus. — V. 15 cod. προσεῖπ' ὁ, correxit Ste-
 phanus, προσεῖπε δρ. maluit Mehlhorn. — V. 16 ita cod. men-
 dose, neque margo quidquam suppeditat praeter repetitam notam ✕,
 ut fit per omnia in hoc carmine. Vulgo μέθαν μοι φροντιδῶν ex Da-
 cieriae invento, perperam, aliquanto melius Mehlhorn λήσαν φέρων
 μοι φρ., sed gravius vitium contraxit locus, conieci ὑπερφρονεῖν διδάξῃ
 ἄφνος (i. e. ἄφενος), μεθ' ἔντα φροντιδῶν φέρων (i. e. ocius) προσ-
 εῖψ' ὁ δρ. — V. 17. μεθήμων Dacieria, cod. μεθήμων. — V. 18. νιγλά-
 ρων scripsi, cod. λαρόν, unde Stephanus λαρόν, Pauw λαροῦ, Dacieria
 δαρόν. Spondeus loco paenultimo in hoc poemate non offendit. —
 V. 20. μάταν scripsi, Mehlhorn μάτην, cod. μετ' ἄν. — θέλγεις, cod.
 supra ης. Stephanus ἔσι' ἄν δ. μ. θέλγης. — V. 21. χρυσοῦ πλέον τὰ
 νεῦρα scripsi, cod. πλέον χρυσοῦ νεῦρα, Barnes πλέον τὰ νεῦρα χρυ-
 σοῦ, Mehlhorn πλέον τι χρυσοῦ νεῦρα, Rose πλέον τί σου τ. ν. — V. 22
 cod. κεκλυθι ἀδεις, versum intactum reliqui, vulgo κέκλυθι ἀδεις, Rose
 πόθους, κέκλυθι, ἄδει, quod ἦδει esse voluit. Tentavi πόθου κύπελ-
 λον ἀνδάνει. — V. 23. δόλων et φθόνων scripsi, cod. δόλωι et φθόνωι,
 Pauw δόλω . . φθόνω. — σύ τοι, cod. pr. συ τοι. — V. 25. λύρη Rose,

ἀπαλὸν δέμας χυθεῖσαν	20	προδότιν γάμων γενέσθαι
σκιερῶν ὑπερθε φύλλων,		ὁ δὲ μὴ λόγοισι πείθων
βεβαρημένην ἐς ὕπνον.		τότε μὴ θέλουσαν ἄγγει
ὁ δ' ἔρωσ ἄωρα θέλγων		μετὰ γὰρ νέων ὁ Βάκχος
.		μεθύων ἄτακτα παίξει.

58.

ΕΙΣ ΑΠΟΛΛΩΝΑ.

Ἄνα βάρβιτον δονήσω		ποικίλον περοῖσι μέλπων
ἄεθλος μὲν οὐ πρόκειται,	10	ἀνέμῳ σύνναυλος ἡχῆ.
μελέτη δ' ἔπεστι παντί		σὺ δὲ Μοῦσα συγχόρευε
σοφίης λαχόντ' ἄωτον.		ἱερὸν γὰρ ἐστι Φοίβου
5 ἔλεφαντίνῳ δὲ πλήκτρῳ		κιθάρη δάφνη τρίπους τε.
λιγυρὸν μέλος κροαίνων		λαλέω δ' ἔρωτα Φοίβου,
Φρυγίῳ ἔνθιμῳ βοήσω,	15	ἀνεμόλιον τὸν οἶστρον.
ἄτε τις κύκνος Καῦστρῳ		σαόφρων γὰρ ἐστι κούρα

ἐρατὸς νέος (προσέρπει,
καταλαμβάνει τ') ἔλυσθεις.

Novissimo loco Stephanus, ut numerum servaret, μεθυσθεις substituit. — V. 17 manifesto laborat vitio, ambigo utrum χλοερῶν an ὕπαιθα sit emendandum; illud, quamvis longius recedat, praeoptaverim. — V. 19 ita plane codex, in m. additum ἄωρος: ἄωρα, unde suspiceris olim vitiose ἀώρωσ scriptum esse, cui librarius prudenter ἄωρα suffecit. Sed hoc quoque enuntiatum non integrum, deest versus, in quo erat verbum, quod desideramus. Barnes audacter haec prioribus subiungens scripsit ἐς ὕπνον ἐς ἔρωτ' ἄωρα θέλγει, quod secuti sunt editores, quos fugit sublata Cupidinis lenocinio incommode post ὁ δὲ v. 14 continuo id ipsum v. 21 iterari. — V. 20. προδότιν Stephanus, cod. προδότην. — V. 21. πείθων, cod. supra πείθων.

58. Titulus in m. additus. — V. 3. ἔπεστι παντὶ Stephanus, cod. ἐπίστω (corr. ut vid. στο) πάντη. — V. 4. λαχόντ' ἄωτον Stephanus,

cod. λαχων ἄωτον^ω. — V. 8. Καῦστρῳ scripsi, legebatur Καῦστρον. — V. 9. ποικίλον, Stephanus con. πολιοῖς. — V. 10. ἡχῆ Rose, cod. ἡχθη et supra ηχη, ego conieceran ἀνέμῳ σύνναυλος ἡχεῖ, Stephanus ἀνέμον σύνναυλον ἡχην. — V. 14. λαλέω δ' Stephanus, cod. λαλέων. — V. 15 cod. ἀνεμόλιον. — V. 16. ἐστι κούρα Stephanus, cod. ἐστ' ἀνούσας, sed in m. εἶτ' ἀνούσης, in quo aliud quid delitescere videtur; neque vero audiendus Rose scribens εἶτε κούρα τοῦ μὲν ἐκπέφηνγε κέντρα, tunc omnino ἐξέφηνγε dici oportebat: praeterea foret enuntiatum anantapodoton, nisi forte v. 20 seq. has vices sustinere largiaris. Offendit quod amplum satis prooemium subsequitur argumentum nimis in arctum contractum, nam constat 8 tantum, illud 15 versibus. Haud dubie poeta fabularem memoriam et planius et plenius exposuerat; post v. 15 videntur plura intercidisse: iam Daphnes amore, quo deus ardebat, memorato fortasse haec fere sequebantur:

τὸ μὲν ἐκπέφευγε κέντρον, κρατέειν κόρην νομίζων,
 φύσεως δ' ἄμειψε μορφήν, χλοερὸν δρέπων δὲ φύλλον
 φυτόν εὐθαλὲς δ' ἐπήχθη. 1075 ἐδόκει τελεῖν Κυθήρην.
 20 ὁ δὲ Φοῖβος ἦε, Φοῖβος

59.

Ἄγε θυμέ, πῆ μέμνησας τὸν αἰοίδιμον μελιστήν.
 μανίην μανεῖς ἀρίστην; φιάλην πρόπινε παισίν,
 τὸ βέλος, φέρε, κράττυνον, 10 φιάλην λόγων ἐραυνήν.
 σκοπὸν ὡς βαλὼν ἀπέλθης· ἀπὸ νέκταρος ποτοῖο
 5 τὸ δὲ τόξον Ἀφροδίτης παραμύθιον λαβόντες,
 ἄφες, ᾧ θεοὺς ἐνίκα. φλογερὸν φυγόντες ἄστρον
 τὸν Ἀνακρέοντα μιμοῦ,

σαόφρων γάρ, εὔτε (Γαῖα
 ὅσα τῆς κόρης) ἄκουσεν,
 φύσεως τ' ἄμειψε μορφήν,
 τὸ μὲν ἐκπέφευγε κτλ.

nam v. 18, quem traieci, commodè licet ad alienum auxilium revocare. — V. 17. τὸ μὲν ἐκπέφευγε κέντρον, Stephanus secutus sum, cod. τὸν μὲν ἐκπέφευγα κεντῶ, unde Rose τοῦ μὲν et κέντρα scribere maluit. — V. 18. ἄμειψε Stephanus, cod. ἄμειψα. — V. 19. ἐπήχθη i. e. ἐπάγη scripsi, cod. ἐπ' ἠχεῖ i. e. ἐπηχεῖ ut Stephanus edidit, Rose ἐπήνθει. — 20. ἦε Aemil. Portus, cod. ἦέ, sed cum nimis langueat hoc potissimum loco, malim ἦξε, Medenbach εἶλε. — V. 22. Pauw coniecit χλιαρὸν δ. δὲ φλοιόν.

59. In codice hic versibus 13 absolvitur carmen praegressum, neque editoribus id offensioni fuit; ego separavi, frustra adversante Rosio. Nam c. 58, quamvis inaequabilitate quadam partium, ut supra monui, laboret, consummatum est: quae deinceps sequuntur ab instituto argumento prorsus sunt aliena: neque enim ad Apollinem et Daphnes fortunam spectant, sed ad puerorum amores. Atque hoc quoque carmen, quod admodum inficeti versificatoris esse apparet, detrimentum cepit: in extrema parte plura interciderunt, nec mirum, cum hoc carmen novissimum locum archetypi olim obtinuerit. — V. 2 cod *μανς*. — V. 3. *κράττυνον* scripsi, legebatur *κρατύνων*, codex utrumque testificatur *κράτύνων*. Rosio videtur idem quod mihi in mentem venisse, sed male scripsit *κρατύνων*. — V. 6. ᾧ Aemil. Portus, cod. ὡς. — V. 13. *φυγόντες*, Mehlhorn, ut sensum absolveret, *φύγαμεν* substituit, quod Rose secutus praeterea *οἶστρον* edidit: in eiusmodi rudere coniecturis abstinere satius est.

Editores Anacreonteorum praeterea Theodori Prodromi carmen receperunt (Fischeri ed. LXII), quod Boissonade ab alio quodam conditum putat, cum istius hominis ingenio venustius videatur; non credo, quamquam ille fortasse aliud antiquius carmen imitatus est, neque olim in exordio *θεάων ἄνασσα Κύρι* fuit scriptum, sed:

Θαλάμων ἄνασσα, Κύρι.

cf. etiam Hesychii glossam: *θαλάμων ἄνασσα Ἀφροδίτη*.

60.

1076

Φέρο' ὕδωρ, φέρο' οἶνον, ᾧ τὸ ποτήριον λέγει μου,
παῖ, ποδαπὸν με δεῖ γενέσθαι.
μέθυσόν με καὶ κάρωσον·

61.

Τί με φεύγεις τὸν γέροντα;

62.

Δοκίει κλύειν γὰρ ἦδε,
λαλέειν τις εἰ θελήσῃ.

Quae sequuntur reliquiae perditorum carminum, additae sunt ex veteribus scriptoribus.

60. Origenes (Hippolytus) adv. Haeret. p. 107 ed. Miller: τοῦτο, φησὶν, ἐστὶ τὸ ποτήριον τὸ κόνδον, ἐν ᾧ βασιλεὺς πίνων οἰωνίζεταί. τοῦτο, φησί, κεκρυμμένον εὐρέθη ἐν τοῖς καλοῖς τοῦ Βενιαμὴν σπέρμασι. Λέγουσι δ' αὐτὸ καὶ Ἕλληνες, φησὶν, οὕτως μαινομένῳ στόματι φέρε ὕδωρ, φέρε . . . γενέσθαι· τοῦτο, φησὶν, ἤκει μόνον νοηθὲν ἀνθρώποις, τὸ τοῦ Ἀνακρέοντος ποτήριον ἀλάως λαλοῦν μυστήριον ἄρητον. Ἄλαλοι γὰρ, φησί, τὸ Ἀνακρέοντος φησὶ ποτήριον, ὅπερ αὐτῷ φησὶν Ἀνακρέων λαλεῖ ἀλάω φθέγματι, ποδαπὸν αὐτὸν δεῖ γενέσθαι, τουτέστι πνευματικόν, οὐ σαρκικόν, ἐὰν ἀκούσῃ τὸ κεκρυμμένον μυστήριον ἐν σιωπῇ. ubi Miller coni. ἄλαλον γάρ, φησὶν, Ἀνακρέων φησὶ ποτήριον, ὅπερ αὐτῷ λαλεῖ κτλ., idem verba μαινομένῳ στόματι male retulit ad ipsum carmen. — V. 1 et 2. Cf. carminis 50 v. 10 et 11.

61. Schol. Cod. Gud. Eurip. Hec. 1141: ὡς τὸ· Τί με κτλ.

62. Gregor. Cor. p. 396: ὡς ἐν τοῖς Ἀνακρεοντελοῖς, οἶον· δοκίει κτλ. — V. 2. εἰ θελήσῃ ed. Gorm., εἰ θελήσει cod. Meer. ut vulgo, ἐθέλησοi Voss, θελήσει Vat.

Quae leguntur apud Schol. Hephaest. p. 172 (coll. Bachm. Anecd. 1077 II 192. Matranga Anecd. Praef. 31 not. Mangelsdorf Anecd. Chisian. p. 12 seq.)

Ἀπὸ τοῦ λίθου τὸ θεῖθρον.

Ἀπὸ μουσικῶν μελάθρων.

Ἀπὸ τῆς φιλῆς ἐρήμων.

Ἀρετῆς εὐστεφάνου ἀνθεα δρέψας

ἀγίων περιδαίμου κόσμον αἰών.

Ζαχαρίου μεγάλου πάγκλυτε κούρε.

Ἀρετῆς ἔργα φέρειν ἔμπονος ἦβη.

maximam partem ex christianis carminibus videntur petita esse, quemadmodum ibidem Sancti Sophronii versus legitur:

Χριστιανῶν μακάρων ἔλθετε παῖδες.

(quem etiam Elias p. 81 una cum aliis eius generis adhibet). Ac tertium quidem exemplum est petitum ex Sophronio carm. V 1, sextum ex eodem v. 17, secundum contra ex Constantino Siculo I 1, primum legitur etiam ap. Moschopulum 49 et Eliam p. 81. — V. 5 S κόσμον

ἀειών, Β κόσμον ἀεὶ ὄν, atque ita cod. August. ap. Herm. Elem. Metr. 488.
— Versus qui praeterea legitur apud Matrangam et An. Chis.:

Βλέπε πρὸς (πῶς) κόνις τὰ πάντα.

Ignatii est, vid. Matrang. An. 664. Ibidem duo trimetri leguntur:

Τὰ καθ' ἡμᾶς δακρῶν ἄξια πάντες
καθορῶντες δακρῶν ξεύματα χεῖται (l. χεῖτε).

— Christiani hominis stropha est quatuor versuum, quam adscripsit Elias de metris p. 80 (v. 1. 2. 4 extant etiam ap. Keil Anal. gr. p. 13):

Φίλε μὴ λάθοι' ἐμεῖο
ἀρετῆς τρόποισι λάμπων,
ἀγάπης ὄρους φυλάττων,
μοναχῶν ἀριστε Μάρκε.

ex cuculio, quod his versibus subiunctum fuit, fortasse petitus versus, quem praeter Hephaest. schol. idem Elias exhibet:

ἀρετῆς εὐστεφάνου ἄνθεα δρέψας.

— Item duo versus, qui leguntur apud Gramm. Harlei. p. 333 ed. Gaisford. (eosdem ex cod. Bernensi adscripsit Hermann Elem. Metr. 488):

Ὁ νόος θέλει γεραίρειν,
ὁ νόος θέλει καθυμνεῖν.

haud dubie ex christiano carmine petiti sunt.

Denique versus, quos adscripsit Tricha p. 36:

Ἐν ἀφανέσ(σ)ι βελέμνοις
καρδίην μέσην γυναικός.

quorum priorem etiam p. 33 affert, posteriorem repetit p. 51, ubi praeterea tertium hunc addit:

Ἐδράμον δύσοιστον οἶμον.

exordium sunt poematis, quod ipse Tricha condidit, ut recte animadvertit Westphal Metr. II 2, 113. Erat stropha versuum octo, quam cuculium sequebatur duobus trimetris constans.

APPENDIX ANACREONTEORUM.

Appendice hac continentur praeter adespoton poema (*εἰς τὰ βρουμάλια ἀκολούθου τοῦ γραμματικοῦ*) *Ioannis Gazaci*, *Constantini Siculi*, *Leontis Magistri* et *Georgii Grammatici* carmina, quae Matranga Anecdotorum volumine, quod Romae (a. 1850) edidit, publici iuris fecit. Leguntur haec carmina pleraque in codice Barberino, ex quo idem ille Matranga Sophronii Anacreontea edidit in Spicilegii Vaticani vol. IV, cui codici praemissus est index carminum (quem Matranga Spic. Vat. IV Praef. p. XXXVI seq. adscripsit), in quo quidem indice multo plura carmina recensentur, quam ipse codex exhibet: quamquam Matrangae diligentiae non nimium tribuendum, qui cum asterisco notaverit carmina perditā, usus est hac nota etiam in adespoto carmine *εἰς τὰ βρουμάλια*, idem tamen dixit Praef. p. XXXVI occupare hanc odam duo codicis folia, et postea edidit in Anecdotis. Usus autem est Matranga in Anecdotis praeter codicem Barberinum etiam cod. Vindobonensi et Laurentiano (vid. Praef. Anecd. p. 25 seqq.), sed parum dilucide de his libris exposuit. — Codicem Barberinum n. 246 saeculi XI vel XII denuo contulit Studemund, itaque licuit multos errores a Matranga commissos, quos vel in epeodosi, vel postea, cum tertiam editionem praepararem, sustuleram, codicis ipsius auctoritate corrigere. Continet autem liber omnia carmina praeter tria Constantini Siculi poemata, quae Matranga vel ex Laurentiano vel ex Vindobonensi libro videtur descripsisse. Codicem Barberinum notavi littera B. De codice Laurentiano (XXXII 52, saec. XIV), quem idem Studemund inspexit, dixi ad Constantini carm. 2 et Georgii carm. 4. De Vindobonensi codice nihil innotuit.

Ioannis Gazaci, qui sexto saeculo adscribitur, supersunt carmina sex, septimum quod recensetur in indice cod. Barb. τοῦ

αὐτοῦ τίνες ἂν εἴποι λόγους ὁ Διόνυσος τοῦ ἕαρος ἐληλυθότος, desideratur.

Constantini Siculi tria supersunt carmina: et primum quidem atque alterum in indice cod. Barb. recensentur, sed in codice neutrum extat, fuitque secundum iam antea a Cramero in *Anecdotis Paris.* sed sine poetae nomine editum: tertium autem, quod quidem Constantino Siculo omnino abiudicandum, neque in indice neque in cod. B comparet. Constantinus Siculus ad saeculum nonum vel decimum videtur referendus; extat eius epigramma in *Anthol. Pal. XV 13*, cui Theophanes nescio qui respondet *ib. XV 14*: utrumque Constantini Cephalaë aetate vel paulo ante vixisse verisimile est.

Leontis Magistri, qui vixit saeculo decimo, carmina super- 1079 sunt quinque, sed index septem recenset, desideratur 1: ἐπιτύμβιον ἀνακρεόντιον εἰς τὸν ἑαυτοῦ ἀδελφὸν Παλατῖνον, 2: τοῦ αὐτοῦ ἀνακρεόντιον εἰς τὴν Θεοκρίστην τὴν θυγατέρα αὐτοῦ, denique initium 3 (quod nobis est 1): τοῦ αὐτοῦ ἀνακρεόντιον εἰς τὴν αὐτήν.

Adespoton carmen εἰς τὰ βρουμάλια ἀκολούθου τοῦ γραμματικοῦ, ubi H. Weil iure *Coluthi* nomen restituit: carmen hoc si conditum est a discipulo Coluthi Lycopolitae, epici poetae, cui Weil probabiliter carmen dicatum esse censet (quamquam Coluthi nomen apud Aegyptios satis frequens), ad primordia saeculi sexti referendum.

Georgii Grammatici, cuius octo supersunt odae, in indice commemorantur carmina 9, sed in codice desunt 1: ἕρις Ἥλιου καὶ Ἀφροδίτης, 2: τί εἴποι ὁ Ἀπόλλων τοῦ Ἔρωτος στέφανος αὐτοῦ τὰ τόξα ἀπὸ δάφνης καὶ ῥόδου, porro initium 3 (quod nobis est 1): reliqua carmina in codice eo ordine leguntur, quo nostra editio exhibet, inde a fol. 96 A usque ad 109 B, Matranga enim nescio quam ob causam Epithalamia duo (7 et 8) a reliquis segregavit. In indice autem titulus *carm. 2: Τί εἴποι ἡ Ἀφροδίτη κτλ.* librarii negligentia omissus est, nam hoc quoque carmen haud dubie a Georgio conditum est. Aetas hominis incerta, fortasse Ioannis Gazaë si non aequalis, at popularis certe fuit; cf. Stark Gaza p. 645.

Alia praeterea huius generis carmina, quae interierunt, in illo indice recensentur, velut *Arethae* archiepiscopi εἰς τὰ τοῦ Λέοντος τοῦ βασιλέως βρουμάλια, porro Λέοντος ποιητικοῦ καὶ φιλοσόφου ἀνακρεόντιον εἰς τὰ βρουμάλια τοῦ Καίσαρος Βάρδα (cod. βαρ^δ) et sive eiusdem sive anonymi ἐγκώμιον Ἡφαίστου (Ἡφαιστίνως) στρατηλάτου Ἀλεξάνδρου.

Maxime vero dolendum quod carmina, quae p. XXVIII A recensentur in pinace, non extant: nam si confidere licet non solum carminum titulis, sed etiam ordini, quo recensentur in indice, non fuerunt diversa ab Anacreonteis, quae vulgo feruntur; cf. etiam Stark Quaest. Anacr. 43 seq. Subieci igitur hunc indicem et in margine addidi numeros carminum, quae in Palatina sylloge extant.

Ἀνακρεόντιον συμποσιακὸν περὶ ὀνειρώων.)*

4. 5. εἰς ποτήριον.
 6. εἰς ἔρωτα.
 7. εἰς ἑαυτόν.
 16. εἰς νεώτερον ἄλλος ἄλλον.**)
 34. εἰς φιλάργυρον.
 37. εἰς γέροντα.
 38. εἰς ἑαυτόν.
 39. εἰς καλοκέρην.***)
 44. εἰς τὸ ἔαρ.
 45. εἰς ἑαυτόν.
 46. εἰς φιλοπότην.
 εἰς νεώτερον.
 52. εἰς εὐρώπην. ἄλλοι ἀρχαῖοι.†)

Tituli igitur indicis plane conveniunt cum sylloge Palatina praeter paenultimum cui Stark c. 51 adhibuit, quod inscribitur εἰς ἑαυτόν: ab eo argumento manifesto dissidet εἰς νεώτερον, qui titulus videtur mutilatus, fortasse εἰς νεώτερον (Βάθυλλον) scribendum, nam hoc solo nomine utuntur isti versificatores, ita ut ad c. 17 referendum sit, quod in cod. Pal. perperam diremptum est, prior pars inscribitur ἐρωτικὸν vel ἐρωτικὸν ᾠδάριον, altera

*) Cod. ἀνακρεοντ. συμποσιακῶν. Igitur legendum:

*Ἀνακρεόντεια συμποσιακά.
 περὶ ὀνειρώων.*

sive Ἀνακρεοντεῶν συμποσιακῶν, quo nomine comprehenduntur poemata, quae deinceps recensentur. Περὶ ὀνειρώων inscriptio est carminis vel potius duorum carminum 28 et 35 (utrumque inscribitur ὄναρ).

***) Cod. ἄλλο ἄλλ. Itaque corrigendum εἰς νεώτερον Βάθυλλον, quemadmodum c. 16 inscribitur. Idem etiam Starkio in mentem venit.

****) εἰς καλοκέρην, c. 39 vulgo εἰς τὸ ἔαρ inscribitur, sed cod. Pal. addit ἦτοι καλον. hoc est ut recte animadvertit Rose καλοκέρην sive καλοκαίριον, quemadmodum Byzantini ver appellant.

†) Ita codex eodem versu: deinde in nova pagina ab alia manu index continuatur; quae deinceps recensentur carmina ab hac sylloge aliena sunt, id quod etiam indicis auctor videtur adnotavisse, quem scripsisse credo ἄλλη ἀρχή (non ἄλλοι ἀρχαῖοι).

εἰς τὸν αὐτόν i. e. εἰς Βάθυλλον, quod nomen prae se fert c. praecedens 16. Itaque bis tantum, hoc loco et praeterea ab initio (περὶ ὀνειρώων) ordo syllogae Palatinae neglectus est; nam quod quarto versu indicis legitur εἰς ἑαυτὸν cum c. 7 componendum esse, non est quod dubites, quamquam εἰς ἑαυτὸν etiam c. 12. 19. 33 (et 45, quod item in indice comparet) inscribuntur. Iam cum omnes tituli indicis extent in sylloge Palatina, cumque ordo omnium, si a duobus locis discesseris, plane congruat, consentaneum est carmina indicis Barberini selecta esse ex sylloge Palatina. Neque enim credibile Barberinas eclogas esse postea additamentis auctas et amplificatas, ut Palatinae sylloges minor sit auctoritas: nam eclogae istae neque elegantia praeter cetera commendantur neque aequabilem quandam prae se ferunt mediocritatem, sed lepida inventa inficetis nugis, castigata poemata semibarbaris admixta sunt, ut planissime appareat, utriusque sylloges eandem esse conditionem et originem.

Non recepi in hanc Appendicem carmina Christiana, neque 1080 alia quaedam, quae mera barbarie commendantur, velut quod edidit Matranga An. 675: Στίχοι τοῦ ΚΑΤΡΑΡΗ εἰς τὸν ἐν φιλοσόφοις φιλόσοφον καὶ ῥητορικώτατον Νεόφυτον . . . ἀνακρεόντειοι. neque id, quod sequitur: τοῦ βασιλέως ΚΥΡΟΥ ΜΑΝΟΥΗΛ τοῦ παλαιολόγου στίχοι ἀνακρεόντειοι πρὸς τινὰ ἀμαθῆ καὶ πλεῖστα φληναφοῦντα.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ ΓΑΖΗΣ.

1.

Ἐπιβατήριος.

ὦ φίλοι, ἦτοι κληρὸς ἐμός, χαίρω δὲ καὶ αὐτός
 Πιερικὴν πλάστιγγα πολύτροπον ὄμμασι λεύσων·
 Μοῦσά με νῦν θώρηξεν ἐκηβόλος, οὐκ ἐπὶ χάρμην,
 οὐκ ἐπὶ δυσμενέων νίφα βάρβαρον· ἀλλὰ μενοιγὴν
 5 ὑμετέραν σκοπὸν οἶδα τανύσκοπον, ἣν ῥα δοκεύων
 εἶσομαι αἶκε τύχωμι, πόρῃ δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων.
 Ὁ χορὸς τίς ἐστὶν οὗτος,
 ὃ σοφῆς βρῦων μελίσσης;

Ioannis carmen 1 extat apud Matrangam 575. — V. 2. ἦτοι, B ἦτοι. — V. 3. ἐκηβόλος B, non ἐκήβολα, ut Matranga. — V. 4. βάρβαρον, B βαρβάρων. — V. 5. B τὰ νύσκοπον. — V. 6. τύχωμι B, Matranga τύχοιμι. — V. 7. χορὸς, B χωρὸς.

10 ἔλαθον πόδες με μᾶλλον
 μεμεθυμένον λαβόντες
 Ἐλικῶνος εἰς τὸ μέσσον.

Ὁ δ' ἄναξ λόγων Ἀπόλλων
 Ἐλικωνίδες τε Μοῦσαι
 τροχαλὸν λαβόντες Ἐρμῆν
 15 κρῖσιν εἰσφέρουσι τόλμῃ
 τί πάθω, φίλοι, τί ῥέξω;

Κραδίη, φύγοις τὸ τάρβος,
 ἔχε θάρσος εἰσδραμοῦσα·
 φίλης πνέουσι Μούσης,
 20 νοερῶν λόγων κρατοῦσι,
 νοερὸς λόγους κομίζοις.

Ὁ καλὸς γέρον ὁ κύκνος
 Ζεφύρου πνέοντος ἔγνω
 λιγυρὸν μέλος τι μέλπει·
 25 ὁ δὲ δῆμος ἐστὶν οὔτος,
 γλυκερὴν χέων ἔερσην.

Γέρανοι τρέχουσι πάσης
 σπόρον αὔλακος διώκειν·
 φιλοτερπέος δὲ Γάζης
 30 σπόρον ἤλυθον λιγαίνειν·
 ὁ δὲ δῆμος ἐστὶν οὔτος.

Δότε βάρβιτον δονήσω·
 ὁ δὲ καλλίμολπος Ὀρφεύς
 σὺν ἐμοὶ μέλος λιγαίνοι·
 35 ὁ δὲ δῆμος ἐστὶν οὔτος,
 γλυκερὴν ῥέουσα Μοῦσα.

Περί με πνέων ὁ Φοῖβος
 χέλυν ἤλυθεν τινάσσειν
 παλάμη σοφῆ μελίσζων·
 40 ὁ δὲ δῆμος ἐστὶ Φοῖβος
 νοερῆς γέμων μελίσης.

1081

V. 24. μέλος B, Matranga μέλπος. — τι, B τί, sed v. 25 ἐστὶν. —
 V. 27. πάσης scripsi, B πᾶσαι. — V. 29. φιλοτερπέος B, Matranga φι-
 λοτερπέως. — V. 30. ἤλυθον B, Matranga ἤλυθεν. — V. 32. B βάρ-
 βητον. — V. 33. ὁ δὲ B, Matranga ὁ. — V. 38. ἤλυθεν B, Matranga
 ἤλυθε.

2.

Τοῦ αὐτοῦ

Λόγος εἰς τὸν ὑπερφρέστατον Ζαχαρίαν τὸν Δοῦκα τὸν Ἀσκαλωνίτην· ἔχει δὲ τινὰ καὶ εἰς τὸν μεγαλοπρεπέστατον Ζαχαρίαν τὸν Γαζαῖον παρόντα τῆ ἀκροάσει.

Ὁ λόγος στρατηγικὴν λαβῶν ἔξουσίαν,
θαρρῶν πρόεισι τῷ στρατηγῷ συντρέχων.

Ἀπὸ φοιβάδος μελίσης πεφορημένον με, Μοῦσαι,	Παφίης χάριν κομίζων, σὺν ἐμοὶ κρότους βοήσει.
5 πολιήχοισι κόμοις πολιήχου δονεῖτε·	15 Στρατιῆς, μάκαρ, κρατήσας, σοφὸν ἐκπότην διδάξας, τὸ δὲ πεζὸν ἡμερώσας, ἔχε μείζονας θοάκουσ.
Ὁ δὲ νοῦς ὄλος χορεύων ὀμοτερπέεσσιν αὔραις, καθαρὸν μέλος τινάσσων	Πόθεν ἦλθε Φοῖβος, ἄνδρες, 20 κράτος Ἄρεος κεράσσας; ὁ δὲ Φοῖβος ἄλλος ἐγγύς παλιν εἴκελος φαάνθη.
10 καθαροῦ μέλος κομίζοι. Ὁ δ' Ἄρης ἄναξ ὁ σῶφρον δεδιδραγμένος γελάσσαι,	

3.

Τοῦ αὐτοῦ

Ἐπιθαλάμιος σχεδιασθεὶς εἰς τὸν θαυμασιώτατον Ἀνατόλιον
Φαύστου τὰ πρῶτα φέροντα Γάζης.*

Ὁ λόγος ἐρωτικὴν ἐπιγνούς παρρησίαν
ἦλθεν χορεύων ὡς δεδοικῶς τοὺς πόθους.

Γλυκερὸς πάρεστι κῶμος 1082 νεολαμπέος γαλήνης,	στεφανηφόροισι μέλπει 10 δύο φωσφόροις μυγεῖσι.
5 ὅτι τὴν νέαν Κυθήρην Φαέθων νέος κομίζει.	Δότε μοι πόθου κύπελλον γλυκερῆς βρούν μελίσης, ἵνα τὰς φρένας συνάπτω νεονυμφίον χορεύσω.
Ὅθεν ἡ πόλις τὸ φέγγος φιλοπαννύχου χορείας	

Ioannis carmen 2. Extat ap. Matrangam 633. — V. 2. θαρρῶν, B θαρρῶν. — V. 8. ὀμοτερπέεσσιν scripsi, B νομοτερπέεσσιν, cf. carm. 3, 17, sed credo utroque loco ὀλοτερπήσ corrigenendum i. e. παντερπήσ, nam φιλοτερπήσ, quo vocabulo hic poeta alias utitur, minus aptum. — V. 11. σῶφρον, B σῶφρων. — V. 14. βοήσει, fort. βοήσαι. — V. 15. κρατήσας Piccolos, B κροτήσας. — V. 22. εἴκελος B, Matranga ἕκελος.

Ioannis carm. 3. Extat ap. Matrangam 634. — V. 2. δεδοικῶς Matranga, δεδοικῶς B. — τοὺς πόθους B, τοῦ πάθους Matranga. — V. 4. νεολαμπέος B, non νεολάμπεος. — V. 8. φιλοπαννύχου scripsi, legebatur φιλοπαννύχους. — V. 9. μέλπει Matranga, B μέλπε. — V. 14.

- 15 Ο δ' ἔρωσ, ὁ πάντα τίκτων,
φρένας εἰς φρένας συνάπτων,
ὁμοτερπέεσσιν αὔραις
φιλοτησίαν κεράσσοι.
Φιλονύμφιος δὲ Κύπρις
20 γάμον φέρουσα φίλτρον,
παρὰ παστάδας γελῶσα
γάμον εὐγάμον λιγαῖνοι.
Ἀνατελλέτω τὸ φέγγος
τὸ φερώνυμον τοκίης·
25 Φαέθων φάος λοχεύων
νεαρὸν σέλας κομίζοι.

4.

Τοῦ αὐτοῦ

Σχέδιον ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῶν ῥόδων
μετὰ τὸ εἰπεῖν τοὺς φοιτητάς.

- Ζεφύρου πνέοντος αὔραις
Χαρίτων θάλος δοκέω·
ῥοδέης ἅπαντα χαίτης
Παφίης γέμουσιν ἄλση.
5 Ὁ δ' ἔρωσ σοφῶ βελέμνω
φύσιν εἰς φύσιν συνάπτει,
ἵνα μὴ χανοῦσα λήθη.
γένος ἐκ γένους καλύψη.
Φιλοτερπέες δὲ μολπαί
10 Διονυσίαις ἐν ὄραις,
ἔαρος νέον φανέντος,
νοεραῖς πνέουσι Μούσαις.
Χλοερῶν ὕπερθε δένδρων
μέλος ὄρνειον λιγαῖνει,
15 δεδονημένη δὲ πᾶσα
φύσις εἰς ἔαρ χορεύει.
Σοφίης ἄναξ Ἀπόλλων
φαέθων ἔλαμψε φέγγος,
ὑπερῆμενος δὲ πῶλοις
20 γλυκερὸν φάος προσάυξει.
Δότε μοι ῥόδον Κυθήρης,
ἀγέλαι σοφῆς μελίττης,
ἵνα Κύπριδος γελώσης
μέλος εἰς ῥόδον τινάξω.

5.

Τοῦ αὐτοῦ

Λόγος, ὃν ἐπεδείξατο ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῶν ῥόδων
ἐν τῇ ἑαυτοῦ διατριβῇ.

Ὅτε φωσφόρος παρέρπει Φαέθων μέσην πορείην

νεονυμφίον B, non νεονύμφιον. — V. 17. B ὁμοτερπέεσσιν. — V. 18. κεράσσοι, A κεράσση, Matranga κεράσσοι. — V. 23. τὸ, B τί. Ceterum haec non satis conveniunt cum inscriptione, in qua Faustus pater Anatolii dicitur: fortasse supra Φαύστον pro Φαύστου corrigendum, ut patri Anatolii, filii Fausti nomen fuerit, qui quidem postea etiam paternum nomen asciverit. — V. 25. λοχεύων B, Matranga λεχεύων. — V. 26. κομίζοι B, Matranga κομίζει.

Ioannis carmen 4. Extat ap. Matrangam 635. — V. 6. ῥοδέης B, Matranga ῥοδαίης. — V. 7. μὴ χανοῦσα, B μηχανοῦσα. — V. 20. B πρὸς αὐξεί.

- ὑπὸ κριὸν ἄρμα τεινων,
 χθόνιαι φλέβες γελῶσιν.
- 5 Χθονοφοίτορες δὲ Μοῖραι
 κρηφίας γονὰς ἀρούρης
 πάλιν εἰς φάος καλοῦσι, 1083
 χθόνα ποικίλῃν τελοῦσαι,
 Ἴνα κόσμος ἀμφιθάλλων
- 10 ἐρόεις αἰεὶ νεάζῃ,
 πολυκαρπίμους δὲ φύτλας
 σὺν Ἑρωτι Κύπρις ἔλκῃ.
 Φύσι πότνια, γλοάζεις,
 νεότητας ἐγχαράτεις,
- 15 Ἴνα μὴ βίος καθεύδων
 βροτέας σκέπη γενέθλας.
 Τί γὰρ οὐ φέρουσιν Ὁραι
 μετὰ χεῖματος κελεύθους;
 τί δὲ μὴ Χάρις φυτεύει
- 20 ἔαρρος στέφουσα κάλλος;
 Τί γὰρ οὐκ ἔαρ κομίζει
 βίотου λύον μερίμνας,
 ὅτε καὶ ῥόδον λοχεύει
 περιπορφύρους κορύμβους;
- 25 Ἀπαλόχρρος Κυθήρη
 ῥοδέας ἔχει παρειάς,
 ἐθέλει πνέουσα φύλλων
 ῥοδοδάκτυλος καλεῖσθαι.
 Ὅτε καὶ νέος γλοάζων
- 30 γλυκερώτερος γαλήνης
 γνάλους ἔλειπε γαίης
 Χαρίτων βρύων Ἄδωνις.
 Ὅ δὲ κοῦρος ἐστὶ καρπός,
 κρατερός βίου προφήτης,
- 35 φύσεως ἐὼν λόχενμα,
 Ἀφροδίσιον χόρευμα.
 Τί με, παῖδες, οὐ φιλεῖτε
 τὸν αἰεὶ ζέοντα Μούσαις,
 νοερὸν φέροντα Βάκχον
- 40 Ἐλικωνίοις κυπέλλοις;
 Νέον ἦθος ἐνθαμίζον
 κρίσιν οὐκ ἔξ κομίζειν
 νεοτησία γὰρ ἦβη
 φιλεῖ μάλιστα παίζειν.
- 45 Ὅ σοφὸς χρόνος βαδίζων
 ἐς ἐτήτυμον δικάσσει,
 ὅτε τὸν τρέφοντα μύθοις
 γενέτην ἔχειν διδάξει.
 Μετὰ ποιμνίαν ὁ ποιμὴν,
- 50 μεθύων γάλακτι Μούσης,
 λιγέως ἄριστα παίζω,
 καλύκων χάριν δοκεύων.
 Ὅ δὲ Φοῖβος ὀργιάζων
 μέλος εὐλυρον θοάζει,
- 55 ἐπὶ Κυπρίοις πετήλοισι
 ἰλαρώτερον μελίζων.

Ioannis carmen 5. Extat apud Matrangam 636. — V. 5. *χθονοφοίτορες* nolui mutare, dici oportebat *χθονοφύτορες*, quamquam ne id quidem aptum: rhetori obversatum videtur veteris poetae exemplum, velut quod Hesychius exhibet: *χθονόπαιδ' Ὁραν· καθ' ὃ ἐν γῆς αἰ Ὁραι τὰ φνόμενα, ὡς ἡμέρα ἡλίου. καθ' ἱστορίαν.* — V. 11. *πολυκαρπίμους* B, Matranga *πολυκαρπίμον.* — V. 12. *ἔλκῃ* Piccolos, cod. *ἔλκει.* — V. 13. *Φύσι*, cod. *φυς*, Matranga *φύσιν*, Piccolos *φύσις* ἐξ ὕπνου *γλοάζει.* — V. 14. *νεότητας* B, Matranga *νεότητος*, Piccolos *νεά τῆτες ἐγχαράττει* vel *νεότητος ἔργα πράττει.* — B *ἐγχαράττης.* — V. 16. *σκέπη*, B *σκέπη.* Non expedit locum. — V. 24. *περιπορφύρους κορύμβους*, legebatur *περιπορφύροις κορύμβοις.* — V. 27. *ἐθέλει* Matranga, B *ἐθέλη.* — V. 31. *γνάλους* B, Matranga *γναλοῦς.* — V. 32. B *ἄδωνις.* — V. 43. B *ἦβη.* — V. 48 non expedit. — V. 51. B *λιγαίως.*

6.

Τοῦ αὐτοῦ

Τίνας εἴποι λόγους ἢ Ἀφροδίτῃ ζητοῦσα τὸν Ἄδωνιν·
ἀντιφθέγγεται δὲ πρὸς ταύτην ὁ Ζεὺς
ἔπος πρὸς ἔπος ἀμειβόμενος.

ΑΦ. Ὁ γέλωσ ὁ τῆς Κυθήρης
ἀπαθῶς βρούων γαλήνην,
γενέσεις ἀεὶ λοχεύων,
ἄχεσιν λήν κρατεῖται·

5 τί πάθω, πάτερ, τί ῥέξω; 1084

Φιλίης ἀνασσα πηγῆς,
ζαθέω βρέμουσα κέντρον,
φιλομείλιχος γελῶσα

Παφίη, γέμω μερίμνης·

10 τί πάθω, πάτερ, τί ῥέξω;

Ὁ τεὸς σπόρος με τίκει,
ἵνα φίλτρα πᾶσι μίσγω,
γονίμους σχέσεις λαβοῦσα·
πόθεν οὖν ἔχω τι λύπης;

15 τί πάθω, πάτερ, τί ῥέξω;

Z. Τὸ δίκης σέβας σε βάλλει,
ὃ ποεῖς, μόλις σὺ πάσχεις·
φιλέεις ἅπαντα παῖξιν
κοραδίαις φλόγας τιθεῖσα·

20 τὸ δίκης σέβας σε βάλλει.

Φορέεις ἄπιστον ἦθος,
μακάρων νόον πιέξεις,
βροτέας φρένας μαραίνεις,
γενετῆρος οὐδὲ φείδῃ·

25 τὸ δίκης σέβας σε βάλλει.

Ἐμαῖον πυρὸς θυέλλας,
πολύμορφον αἴσχος ἔγνω
χθονίοις γάμοισι χαίρων,
ὁ θεῶν ἄναξ ἐπαίχθην·

30 τὸ δίκης σέβας σε βάλλει.

ΑΦ. Τί με παιγνίοις ἀτίξεις;

ἔθέλω βλέπειν Ἄδωνιν

ἔρατὸν βρούοντα κάλλος·

λυκάβαντος ἐστὶ κόσμος

35 γονίμους στέφρων ἀρούρας.

Ἄρεως θανῶν ὀδόντι

ὁ νέος νόον χαλέπτει·

ἄγονος φύσις καθεύδει·

ὑπὸ γῆν ἐὼν ὁ κοῦρος

40 Ἄϊδου δάμαρτα τέρεπει.

Καταβήσομαι πρὸς Ἄϊδην,

ὅθι Κέρβερος βαυζῶν,

ζοφερὸς κύων τυράννου,

ἐμὸν οὐ σθένος φοβήσει,

45 ἵνα μὴ φίλον κομίσσω.

Z. Κατάβηθι, Κύπρι, θάττον

σὺν Ἐρατι, σὺν βελέμοις

νεκύων κάτω πρὸς αὐλάς,

ἵν' ἀπαλλαγῶ φαρέτρης,

50 ἐν ὄσφ πόνοις σχολάζεις.

Τέο μέχρι ταῦτα βάζω,

ἄτε κέρτομος πλανήτης;

τί γὰρ ἐν θεοῖσι χάσμα;

τί δὲ λυπρὸν ἐμβατεύει;

55 ἀπαθῆς Ὀλυμπός ἐστιν.

Ἀπάτας πλέκουσι μῦθοι,

κενεὰ πνέουσι τόλμαι,

τὰ πάθη πνέουσι γαίης

μακάρων ἄνω πρὸς οὐδας·

60 ἀπαθῆς Ὀλυμπός ἐστιν.

Ioannis carmen 6. Extat apud Matrangam 638. Adieci personarum notas. In inscriptione B ἄδωνιν. — V. 5. B πάτερ. — V. 13. σχέσεις B, non σχέσει. — λαβοῦσα, fort. λαβοῦσι. — V. 24. φείδῃ B, non φείδη. — V. 32. B ἄδωνιν. — V. 36. B ὀδόντι. — V. 41. Ἄϊδην B, non ἄϊδην. — V. 57. τόλμαι, B τόλμαις.

Ὅτ' ἂν ἡδονὰς τις εὔρη,
 μεταβάλλεται πρὸς ἤβην·
 ὅτε συνδράμοσι λύπαι,
 θορύβοις κέαρ δονεῖται·
 65 θεὸς οὐ τρόπους ἀμείβει.

Θεότητι συγχορεύει
 ἀγαθῶν ἄυλος ὄρμος,
 ὅθι ἡδῶς ἀπανστος
 βιοτὴ μάλιστα θάλλει,
 70 ὅπερ ἡδονὰς καλοῦσιν.

Τί δὲ κωλύει τὸ θάλλειν;
 τί δὲ μὴ σύνεστι κάλλος;
 ἔς ἀεὶ πέλουσι πάντη
 ἀγαθὴν φέοντες ἀκλήν,
 75 ὅπερ ἡδονὰς καλοῦσιν.

Γάνυμαι τὰ τερπνὰ πάσχων,
 ἔσορῶν ἄγαλμα κόσμου
 ὑπερουσίῳ φρονήσει,
 ὅπερ ἦνυσα ξυνάπτω

80 νοεροῖς λόγοισι δήσας.

Κρυφίως ὑπερθεν ἄλλου
 ἕτερος σθένος φαίνει,
 τὸ δὲ δευτέρων προάρχον 1085
 καθ' ἑαυτὸ χωρὶς ἔσται

85 ὑπὸ μείζονος προνοίας.

ΑΦ. Τὸ δὲ νόσφι τοῦτο μῦθος,
 ὃ διαίρεσιν δοκεῖον
 μακάρων ἐνισπε λύπην·
 θεομυθία φιλοῦσιν

90 λιγέως ἅπαντα παίζειν.

Z. Παφίη, φύλαγμα κόσμου,
 τὸ τελεσφόρον κομίζεις,
 ἀνὰ νύκτα καὶ καθ' ἡμᾶρ
 διὰ νυμφίων ἐρώτων

95 γενεὰς τρέφουσα πάσας.

Ἄροτους δίδασκε τίκτειν

— — — — —

ΣΤΙΧΟΙ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΕΙΟΙ ΚΑΤΑ ΑΛΦΑΒΗΤΟΝ
 ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ ΤΟΥ ΣΙΚΕΛΟΥ,
 ΚΙΝΑΤΝΕΥΣΑΝΤΩΝ ΤΩΝ ΓΟΝΕΩΝ ΑΥΤΟΥ
 ΚΑΙ ΑΔΕΛΦΩΝ ΕΝ Τῇ ΘΑΛΑΣΣῃ.

1.

Ἄπο μουσικῶν μελάθρων
 λογικοὶ νέοι μολεῖτε,
 ἵνα πενθάδος χορείης
 λύραν ὁ ξένος δονήσω.
 5 Βλεφάρων ῥόος χεέσθω

ποταμῶν δίκην τρεχόντων,
 ὅτι μου φίλην γενέθλην
 κατέπεφνε ῥοῦς θαλάσσης.
 Δακρύων ἡμετέρων ἄρχεο
 κρήνη,

V. 63. συνδράμοσι, B συνδράμονσι, Matranga συνδάμονσι. —
 V. 67. B ὄρμος. — V. 68. ἀπανστος, B ἀπάνστας. — V. 69. βιοτή, B
 βιοτή. — V. 70. B καλοῦσι. — V. 76. πάσχων B, πάσχειν Matranga.

— V. 82. ἕτερος B, Matranga ἕτερον. — V. 85. B προνοίας.

Constantini carmen 1. Extat apud Matrangam 689. In indice
 cod. Barber. sic inseribitur: Κωνσταντίνου γραμματικοῦ ἀνακρεόντιον,
 ὃς μαθημάτων χάριν πατρίδα καταλιπὼν καὶ γονεῖς εἰς τὴν Βύζαντος

10 ποταμῶν ὑδροφόρων παύσατε
 ρεῖθρα.

Γοερρὺς πέπλους ὑφαίνων,
 τίνα δακρύσω πρὸ πάντων,
 τίνα δ' ὑστάτως στενάξω,
 ἀπορῶ μὰ τὸν γενάρχη.

15 Πέλαγος κυμοτρόφον τοὺς
 γενετῆρας
 ζοφεροῖς ἐν ῥοθίοις ἀμφικα-
 λύπτει.

Δότε μοι λόγον, τοκῆες,
 δότε, ποῦ τανῦν ἀλᾶσθε;
 δνοφεροῖς δόμοις θαλάσσης
 20 τάχα κἄν λόγον στερεῖσθε.

Ἐλικωνίδας τρυγῆσαι
 ἐθέλων σοφᾶς μελίσσας,
 πόθεν εὐρέσθην τρυγῆσας
 στυγερὸν μόρον γενέθλης;

25 Πατρίδα πλουτοδοτίν, βάρ-
 βαρα ἔθνη,
 τοκέων ὀλωλότων, σπένδαι
 ὀλέσαι.

Ζοφερὸν σάλον κορύσσων
 ἀλὸς ἐκ βάθους ἀήτης
 ῥόον δλκάδος ἐκφέρει

30 στερεῶν ὑπὲρ κορύμβων.

Γενέθλην ἡμετέρην Τυρσα-
 νὸν οἶδμα
 ἐπιβροῖσαν ξακότοις ἔκλυσε ρεῖ-
 θροῖς.

H 1086

Θαμινῶς θάλασσα δ' ὠρτο
 ὀρέων δίκην ἀπειρών,

35 καταποντίσαι μιμιῶσα
 ἐῦσελμάτους διήρεις.

Κορυφαὶ τῶν ὀρέων σταῆζατε
 πᾶσαι

μετ' ἐμῶν ὄμβροφόρων δά-
 κρυα ὕσσων.

Ἴδε τὸν κλύδωνα, Σῶτερ,

40 ἴδε τὴν βίαν θαλάσσης·
 ὁ πάλαι Πέτρον σαώσας,
 ἐβῶων, σάωξε πάντας.

Κατέχουσα δ' ἦ τεκοῦσα
 μετὰ δακρύων τὰ τέκνα,

45 γλυκεροὶ κλάδοι, προσσηῦδα,
 φοβερὸς πάρεστι πότμος.

Τάφον ὑγρὸν τίς ἴδεν τέρμα
 θανόντων;

τάφον ἐς θεῦμα τόσον πῶς
 τε νοήσω;

Λογικοὺς πόνους μελίττης

50 πόλιν ἐς ξένην ἀμέλγων,
 ἐδάην μόρον τεκόντων,

ἐδάην πόνους ὀμαίμων,

Μετ' ἀηδόνοσ γλυκείας

λιγυρὸν μέλος λιγαίνω,

ἀνῆλθε πόλιν, ψευδῆ δὲ φήμην περὶ τῶν γονέων μαθῶν, ὡς ναυαγίῳ ἀπώλοντο (cod. ἀπώλοντι) ἐν Σικελίας ἀπαίροντες, πένθει ἀτλήτῳ βεβλημένους ἦσε τοιάδε. — V. 15. κυμοτρόφον, cod. κυματοτρόφον. — V. 20. στερεῖσθε, fort. στερῆσθε. — V. 22. ἐθέλων Matranga, θέλων cod. — σοφᾶς μελίσσας, cod. σοφῆς μελίσσης, Piccolos Ἐλικωνίδος . . τροφήν (vel τρυφήν) μελίσσης. Sed fort. scribendum ἦθειλον σοφᾶς μελίσσας, ὅθεν εὐρέσθην. — V. 24. μόρον Piccolos, cod. μόρους. — V. 29. ἐκφέρει corruptum. scripsit fortasse καταρρεῖ sensu transitivo. — V. 31. Τυρσανόν, sive Τυρσηνὸν malis, cod. τυρσανές. — V. 36. ἐῦσελμάτους, cod. ἐῦσαλμάτους. Post hanc stropham inserui cuculium, quod in codice legitur post proximam stropham ante v. 43 κατέχουσα κτλ., nam sic instituit Constantinus, ut cuculium modo quaternis, modo octonis dimetris subiiceretur. — V. 37. σταῆζατε scripsi, atque ita Piccolos, cod. στενάξατε. — V. 47. ἴδεν, cod. εἶδε. — V. 48 fortasse τάφον ἐς

- 55 ὅτε καὶ πάρεστιν αὐτῇ
 Ἴτυλον γόνον γοῶσα.
 Νῦν θαλέθειν· (τὸ ἕαρ)
 πάντα κελεύει,
 ἐμὲ δὲ φλόξ μεγάλη ἄρι μα-
 ραίνει.
 Νόμος ἔνθεος τὰ τέκνα
 60 θεραπευέμεν τοκῆας·
 γενέτας δ' ἔμοις ἀνάγκη
 δακρυοῖς ἄπαστα λείβειν.
 Τέκνον ἐμὸν γλυκερόν,
 παύεο μούσης,
 ὅτι τοῦς σοῦς γενέτας ὤλεσεν
 ὕδωρ.
 65 Ξένον ἀθρόως γεγῶτα
 ξένισον πόλις μεδόντων,
 ἵνα τοῖς ξένοις προείπω,
 ὅτι καὶ ξένους ξενίζεις.
 Ὅ φέρων λόγῳ τὰ πάντα,
 70 ὁ χρόνους βροτοῖς ὀρίζων,
 ἀνάπασσον οὐς στενάζω
 μετὰ πνευμάτων δικαίων.
 Νιόβης αἰνοτόκου ἄρα τὸ
 πένθος
 παθέων ἡμετέρων ἀντιφερίζει.
 75 Παρὰ θῖν' ἀλὸς βαδίζειν
 πολιῆς τανῦν ἐρωῶμαι,
 ἀπαρηγόρητα, μῆτερ,
 στενάχων σὲ καὶ τοκῆα.
 Πλοκάμους ἡμετέρους δέχ-
 νυσο, μῆτερ,
 80 ἵνα τούτους κατέχῃς ἀβυσσο-
 πόλους.
 Ῥόδα μὲν δέμας Κυθήρης

- πόρεν ὡς λόγος βροτοῖσι,
 τὸ δ' ἐμὸν δέμας τοκεῦσι
 κρίνα δακρυῶν κομίζει.
 85 Σὺ τὰ πάντα συμπεφρόντως
 τελέθεις, ἄναξ ἀπάντων·
 διὸ κἂν πόνους ὑπέτλην,
 μέλος εὐχάριστον ἄδω.
 Γενέτας ἐν ῥοθίοις θάναί
 κελεύσας,
 90 Παραδείσου ναέτας, Δέσποτα,
 δεῖξον. 1087
 Τοκέων ἀπωροφανίσθην,
 κασέων γύμνωσιν ἔσχον·
 ὅθεν εἰκότως με, Σῶτερ,
 ὑπὸ σαῖς πτέρυξι θάλλψον.
 95 Ἐμὲ τὸν μουσοπόλον κλαύ-
 σατε, κοῦροι
 πινυτοί, Σικελίης πατριδος
 ἕρην.
 Ὅστατον γόνον τινάσσῳ.
 ἕαρος νέου καθ' ὄρην,
 λάλον ὄργανον δ' ὑπάρχει
 100 γοερὸν στόμα στενάζον.
 Φαέθον, Θεοῦ τὸ ἔργον,
 στυγέω βλέπειν τὸ φῶς σου,
 ἔτι μηδόλως νομίζον
 γλυκὴ τῷ βίῳ φαεῖνεν.
 105 Ἀγαρηνῶν νομάδων ἄσπετα
 φύλα,
 πατρίδα πλουτοδοτῖν σπεύσατ'
 ὀλέσσαι.
 Χλοεράς βρέχων ἀρούρας
 νεφελῶν τόκος κατάρδει,
 ἐμὲ δὲ βρέχων ἀπαύστως

δεῦμα τοσόνδε πῶς νοήσω; — V. 55. ὅτε, cod. ὅτι. — V. 57. τὸ ἕαρ Matranga addidit. — V. 63. παύεο, cod. παύεε. — V. 65. ἀθρόως haud dubie corruptum. — V. 67. προείπω, cod. προσείπω. — V. 72. πνευμάτων, fortasse νευμάτων. — V. 73. ἄρα, cod. ἄρα. — V. 81. Κυθήρης, cod. Κυθίρης. — V. 86. τελέθεις, videtur τελέεις scribendum. — V. 88. εὐχάριστον Piccolos, cod. ἀχάριστον. — V. 89. θάναί nolui mutare, Piccolos θανεῖν. — V. 97. ὄστατον γόνον τινάσσῳ scripsi, cod. ὄσάτην γόνον τινάσσων. — V. 100 de vitio suspectus. — V. 106. πλου-

110 ῥόος ὀμμάτων μαραίνει.
 Σὺν ἐμοὶ κόσμος ὅλος στν-
 γνάσοι ὄντως,
 ὅτι κέντρα θανάτου νῦν με
 δαμάζει.
 Ψεκάσιν νεφῶν ἐρίζει
 βλεφάρων ἐμῶν τὸ ρεῖθρον·
 115 διὸ καὶ χθόνα δροσίξει
 μετὰ δενδρέων πετήλων.

Ὡς ματαιότης τὰ πάντα,
 ὡς κόνις, θύελλα, τέφρα·
 ὁ πόνος πέπεικε γὰρ με
 120 πέρα καὶ μέτρον ποδίξειν.
 Ὁ πολλῆς Ἰθάκης μνήσατο
 νόστον,
 τάχα δ' ὡς Δημοφῶων νόστον
 ἀλύξω.

2.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ ΤΟΥ ΣΙΚΕΛΙΩΤΟΥ
 ΩΙΔΑΡΙΟΝ ΕΡΩΤΙΚΟΝ

δι' ἀνακρεοντείου καὶ κουκουλλίου, λαβόντος τὴν ὑπόθεσιν ἐκ
 μελωδίας τινός.

Ποταμοῦ μέσον κατεῖδον ποτὲ τὸν γόνον Κυθήρης·

τοδοτίν, cod. πλουτοδοτήν. — V. 111. στνγνάσοι scripsi, cod. στύχνασον, nam imperativus στήγνασον, qui propius abest, vix ferendus. — V. 113. νεφῶν scripsi, cod. λόφων.

Constantini carmen 2. Extat apud Matrangam 693, et iam ante edidit Cramer An. Paris. IV 380 sine poetae nomine. Crameri codicem notavi C, Matrangae M. Matrangae codex videtur Laurentianus esse vel potius apographon cod. Laur., quod est in bibliotheca Panormitana, nam in Addendis Spicilegii Vatic. IV 620 haec scripsit: „ibique odem et titulum (τίνας ἂν εἴποι λόγους ὁ Ἀπόλλων κατατρέχων τὴν Δάφναν καὶ ἐμποδισθεὶς εἰς ἀκανθὰν ῥόδου) inspexi, quae ipsissima habet Codex Barberinianus. Desunt cetera carmina Georgii in cod. Mediceo, qui tamen binas odas, quae in cod. Barber. desiderantur, prae se fert, quarum hi sunt tituli: τοῦ αὐτοῦ ἀδάριον ἐρωτικὸν δι' ἀνακρεόντος καὶ κουκουλλίου, λαβόντος τὴν ὑπόθεσιν ἐκ μελωδοῦ τινός. Initium ποταμοῦ μέσον κατεῖδον. — Τοῦ αὐτοῦ ἀνακρεόντειον χωρὶς ἀνακλωμένων πρὸς τινὰ ἐρῶντα παρθένου κατὰ ἀλφάβητον. Initium ἄγαμαι μόνον ὀρῶν σε.“ At in codice Laurentiano videtur neutrum carmen nunc legi, nam si Studemundi adnotata recte intellexi, nihil superest nisi titulus prioris carminis in pagina codicis novissima, vide ad Georgii carm. 4. Piccolos in Supplementis Anth. Gr. p. 171 dicit Matrangam hoc carmen ex cod. Laurentiano petivisse et scriptoris nomen indagavisse: at ille in Add. Spic. Vatic. videtur Georgio tribuere utrumque carmen, atque addit hunc Georgium in cod. Laur. Siculum dici, quod qua fide dixerit, nescio: fortasse haec duo carmina Constantini nomine insignita in cod. Vindob. leguntur. — In inscriptione δι' ἀνακρεοντείου

edidi, δι' ἀνακρεόντος M, δι' ἀνακρεοντείων Piccolos, δι' ἀνακρεόν^{το} cod. Laur. — μελωδίας scripsi, ut est in ind. Barb., μελωδιου cod. Laur.,

- ἐνενήχεται προπαίρων 1088
 μετὰ Νηϊδῶν χορείης·
- 5 Ποταμὸς δὲ χρυσοδίνης
 ἔβόα, τί πυρπολεῖς με,
 τί με, παιδίον, φλογίζεις;
 ἀπ' ἐμῶν ἄπελθε φείθρων.
 Πλοκάμους χρυσοχύτους
 θαῦμα ἰδέσθαι
- 10 ὁ γόνος τῆς Παφίης εἶχε κα-
 ρήνω.
 Ὅν ἰδὼν ἐγὼ τότε ἔσχον
 ἐπιθυμίαν κρατῆσαι,
 κρατεραῖς πέδαις τε δῆσαι,
 θαλεροῖς νέοις τε δεῖξαι·
- 15 Ὅ δὲ νόσφι τῶν ζεέθρων
 ὑπέφηνε προσγελῶν μοι,
 ποτὲ μὲν ποσὶ προβαίνων,
 ποτὲ δὲ πτεροῖς ἀλύσκων.
 Μικρὸς ἦν, ὑπόπτερός τε,
 20 πολυποικιλὸς τε μύθῳ,
 πολυδαίδαλος τὸ εἶδος,
 πολυήρατος τὸ κάλλος.
 Παῖδα οἰστοβόλον Ἀφρογε-
 νεῖς,
 εὐγενέων λογάδων, φεύγετε,
 κοῦροι.
- 25 Γυμνὸς ἦν ἀνάρβυλός τε,
 πυρὶ δ' εἵκελος τὰ πάντα·
- ἀπὸ δ' ὀμμάτων βολάων
 φλογερὴν ἔπεμπεν αἴγλην·
 Ἐρατὴν φέρον φαρέτρην
 30 πεπτρωμένων βελέμων,
 ἐπίχρυσον εἶχε τόξον
 κεχαλασμένων κατ' ὤμων.
 Μικρὸν ἔχει τὸ βέλος, μα-
 κρὰ δὲ βάλλει,
 ὃν δὲ βάλη, πυροῖς οἴστρος
 ἐλαύνει.
- 35 Γλυκερὴν ὅσα προῆκεν
 διὰ τὸν πόθον λαλῶν μοι,
 λιγυρὸν μέλος λυρῶν
 καθάπερ Πρόκη κατ' ἄλσος·
 Παλάμην ἄγαν βραχεῖαν
 40 ὑπεμεῖδρα κροαδίων·
 ἐπεδείκνυνεν δὲ ταύτην,
 προφανῶς τὸ πῦρ ἀφάσσω·
 Ἀναγαλλίδας παρῆλθεν,
 ἴα καὶ κρόκους παρέπτῃ·
 45 Ζεφύρου πνοῆς γὰρ εἶχεν 1089
 κατοπισθίλους λιγείας.
 Τὸ βρέφος τῆς Παφίης φεύ-
 γετε, κοῦροι.
 ἀφανῶς τόξα πόθων ἀγκύλα
 τείνει.
- Καθάπερ ταῶς τις ὄρνις
 50 ὁ κατάστερος πτεροῖσιν,

μελωδοῦ Μ. In pinace Cod. Barber. inscribitur: τοῦ αὐτοῦ ἀδάριον ἐρωτικὸν ἀνακρεόντιον (cod. δι ἀνακρ., scr. διὰ ἀνακρεοντείου), ὅπερ ἦσεν ἐν νεότητι καίρων οὐτι σπουδάζων· ἔλαβε δὲ τὴν ὑπόθεσιν ἐκ μελωδίας τινὸς ἀδομένης ἐν γάμῳ. — V. 2. Κροαδίων, Μ κροαδίων. — V. 3. προπαίρων, Μ προβαίνων. — V. 4. Νηϊδῶν Μ, ut Hermann Epit. Doctr. Metr. 174 ed. sec. coniecit, Νηρηϊδῶν C. — V. 10. γόνος Μ, Ἐρας C. — κρήνω, Μ κρήνων. — V. 11. τότε, Μ ποι'. — V. 19. μικρὸς, Hermann μικρός. — V. 23. Hermann παῖδα οἰστοβόλον φεύγετε, κοῦροι Εὐγενέων λογάδων, Ἀφρογενεῖς. — V. 25. ἀνάρβυλος, C ἀνάρβυλος. — V. 29. ἐρατὴν φέρον Μ, ἐρατὰν φέρον C. — φαρέτρην, Μ φαρέτραν. — V. 32. ὤμων, Μ ὤμους. — V. 33. ἔχει, Μ εἶχε. — βάλλει, Μ πέμπει. — V. 36. τὸν πόθον, Μ τῶν πόθων. — V. 40. ὑπεμεῖδρα Μ, ἐπεμεῖδρα C. — κροαδίων, Μ κροαδίων. — V. 41. ἐπεδείκνυνεν scripsi, C ἐπιδείκνυν, Μ ὑπεδείκνυνε. — V. 42. ἀφάσσω, Μ ἀφύσσω. — V. 43. ἀναγαλλίδας, C ἀναγαλλίδας. — παρῆλθεν, C παρίπτων. — V. 44. παρέπτῃ, C παρῆλθεν. — V. 50. κατάστερος, Μ κατάπτερος. —

ὑπερίπτατο πλανῶν με,
 λιβάδων ὕπερθε παύων·
 Ἐκαμον τρέχων, ἐλαύνων·
 ἀπεπαυσάμην διώκων·
 55 ὁ δὲ τοῖς ῥόδοις με βάλλων,
 ὑπέθελεγέ πως πρὸς οἴστρον.
 Πόσα ἄνθη ἔδραμον καὶ ῥο-
 δεῶνας,
 ὀπίσω παιδαρίου πολλὰ διώ-
 κων;
 Τὸν Ἔρωτα τὸν πλανήτην
 60 τί μάτην, νέοι, ποθεῖτε;
 μανίης πέφυκε δῆγμα,
 νεότητός ἐστι πῆμα·
 Νεότης πέφυκε πᾶσα
 ταλακάρδιος θρασεῖα
 65 ἀκατάσχετός τε τόλμα,
 ἀτελῶν πόνων ἐρῶσα.
 Καλύκων συνῆγεν ἄνθη,
 παρέχων ἐμοὶ πονεῖσθαι·
 πλατάνοισι γὰρ προβαίνων
 70 στεφάνους πλέκειν με θῆκεν.
 Δροσερὰς εἰς λιβάδας πολλὰ
 διώξας,
 τὸν Ἔρωτα βροχίσαι οὐκ ἔδυ-
 νήθην.

Ἵποδὺς δ' ἔνερθε λόχης
 σκιεροῖς ἔπαιζε δένδροις·
 75 πύματον βέλος δὲ πέμψας
 βάλεν ἠπάτων τὰ κοῖλα·
 Συνομηλίκων χορεία,
 συναρξήσατε προθύμως·
 κατακαλομαι, κλονοῦμαι,
 80 ἀφανῶς τε πυρπολοῦμαι.
 Ἄνθοκόμους λιβάδας πεζο-
 πορήσας
 παῖδα πανοῦργον ἐλεῖν οὐκ
 ἔδυνήθην.
 Δότε μοι λόγον, τί θέξω,
 τί πάθω, τί δ' αὖ προ-
 σοίσω,
 85 τί δὲ φάρμακόν ποθ' εὔρω
 κραδίην ἐμὴν δροσίζον;
 Φάρμακον ἐξ Ἑλένης εἴ τις
 ἐφεύροι,
 ἡμετέραις φιάλαις ἐγκατα-
 μιξαι.
 Ἄκος εἰς ἔρωτ' ἀκούω
 90 ἀποδημίαν γενέσθαι·
 σὺ μένειν θέλων δὲ μᾶλλον
 ἕτερον τρόπον μετέρχου· 1090
 Ἄπνους ἴανε νύκτας

V. 53. ἔκαμον M, ἔκαμνον C. — V. 55. με βάλλων ut scripsi M, C ἐμ-
 βάλλων. — V. 57. ῥοδεῶνας scripsi, C ῥοδωνιῶνας, M ῥοδωνίας. —
 V. 58 huius loco M exhibet τὸν ἔρωτα βροχίσαι οὐκ ἠδύνθηεν. vid.
 v. 72. — V. 59 et 60 om. C. — V. 61. μανίης, M κραδίης, fort. recte.
 — δῆγμα M, δεῖγμα C. — V. 63. νεότης om. C, fort. μανίη scriben-
 dum. — V. 64 om. C. — V. 65. τόμα, M τόλμη. — V. 68. C παρέσχε
 μοι πονεῖν δὲ. — V. 70. με θῆκεν, M μεθῆκεν, Hermann plékων μεθ-
 ἤκεν. — V. 72. ἔδυνήθην, M ἠδυνήθην, C ἠδυνήθη. — V. 75. πύμα-
 τον, C πῆματον. — δὲ πέμψας M, προπέμψας C. — V. 76. βάλεν M,
 βάλλεν C. — V. 77. συνομηλίκων, M συνομηλίκων. — V. 79. κλονοῦ-
 μαι M, κλονοιμῆναι C. — V. 81. ἀνθοκόμους, M ἀνθεκόμους. — πεζο-
 πορήσας M, πεζοπονήσας C. — V. 82. ἔδυνήθην scripsi, legebatur ἠδυ-
 νήθην. — V. 84. προσείσω Cramer, προσήσω C, προσείπω M, fort.
 προσάσω. — V. 87 et 88 M collocat post v. 92, recte opinor, nec tamen
 aequabilitas stropharum hoc modo restituitur, sed videntur praeterea
 quatuor versus intercepti esse post v. 86, ita ut haec paenultimo stro-
 pha duodecim dimetris et cuculio, ultima octo dimetris et cuculio con-
 stet atque per totum carmen vicissim strophae disparae adhibitae sint.
 Hermann inaequalitatem tuetur. — V. 92. μετέρχου, M μετέρχη. —

μετ' Ἀχιλλέως ἑταίρων,
 95 σὺν ἀηδόσιν λιγείαις
 μελιηδέα προσάδων.
 Ἐδάην πόθου τὸ φίλτρον,
 ὄδον οὐδαμῶς δ' ἀπέγνων,
 δότε μοι συνομοδίτην

100 τὸν Ἔρωτα συλλαλοῦντα.
 Τῆς Παφίης τὸ βρέφος φεύ-
 γετε, κοῦροι,
 λαμπάδα καιομένην χερσὶ κο-
 μίξει.

3.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΕΙΟΙ

χωρὶς ἀνακλωμένων, πρὸς τινὰ ἐρωῶντα παρθένου, κατὰ ἀλφάβητον.

Ἄγαμαι μόνον ὄρων σε
 ἀγλαὸν φέρουσας εἶδος·
 Βέλεσιν ἔρωτος, οἴμοι,
 κατὰ καρδίας ἐδήχθην.
 5 Γέγονας λίθος μαγνητῆς,
 ἀνέρας ἄγουσα πάντας·
 Δέομαι, κόρη, καλῶ σε
 σὺν ὀλοψύχῳ θελήσει.
 Ἐπὶ σοὶ γέγηθα χαίρων,
 10 παννυπεράτη γυναικῶν.
 Ζιζάνια ταῦτα, φίλε,
 ὄφις πονηροτάτου.
 Ἴηλοι μοι τάδε καρδίας
 πεπυρωμένοι δοκοῦσιν.
 15 Θανατηφόρα ποθοῦντι
 τὰ λελεγμένα τυγχάνει.
 Ἴνα τί λόγους προσάγεις
 ἀπάδοντας, οἷς προσάγω;
 Κεκρατηνυῖα χερὸς με
 20 μεγάλα παρηγορήσεις.
 Λιγυρῶς δ' ἅμα λαχοῦσα,

ὀπόση χάρις, ἔπελθε·
 Μία μοι παραμυθία,
 φάος ὀμμάτων ἐμῶν τε.
 25 Νευικηνυῖά περ ἄκρωσ
 ἔπεσι, χάρισι, τάξει,
 Ξένον οἶον ἀνυραζούσας
 κόρας ἀπάσας ἐν εἴδει.
 Ὅ μὲν οὖν Ἔρως ἀνήψε,
 30 σὺ δ' ὕδωρ μέσον φλογός που·
 Περιεκράτησε φεῦ μου,
 φρένας ἐξέκοψε, γυῖα.
 Ἴρις ἅμα γνάθοις γελᾷ σου
 ἐπίχαρι τοῖς ὄρωσι.
 35 Συνεμειδίασε τούτοις
 ὀφρύες, μέτωπα, πάγων·
 Τὰ δοδόχραά τε χεῖλη,
 στόμα λευκότης ἐπανθεῖ.
 Ὑπεμειδίασε πάντα
 40 ἀνέρι φίλα λαλοῦντι,
 Φρονημωτάτῳ λογίῳ,
 ἀγλαῶ, σοφῶ, μεγίστῳ.

V. 94. ἑταίρων, M ἑταίρε. — V. 98. ὄδον οὐδαμῶς δ' ἀπέγνων scripsi, legebatur ὄδον δ' οὐδαμῶς ἐπέγνων. — V. 99. συνομοδίτην M, ut Hermann coniecit, συνομοδίτην C. — V. 102. χερσὶ, Hermann χερσί.

Constantini carmen 3. Extat apud Matrangam 696, est autem manifesto ab alio quo compositum neque in indice cod. B comparet. Nolui quidquam mutare; est diverbium, nam v. 11—16 virgo loquitur, sed novissima poematis pars, ubi cum alia, tum maxime v. 46 offendunt, plane obfusca est semibarbari scriptoris infantia.

Χάρισιν ἅμα χορεύων ἐπισυνάγων ἐρῶ σῆ.
 χρῦσειον βλέπω τὸν ὄρμον, Ὡι λόγος δίδωσιν ὦτα,
 45 Ψυχάγωγίαν ὀλίγην ὁ πόθος δ' ἄλυτος ἔστω.

ΛΕΟΝΤΟΣ ΜΑΙΪΣΤΡΟΥ

1091

Ἀνακρεόντειον

Εἰς Θεοκτίστην τὴν θυγατέρα αὐτοῦ.

1.

ἀργυρόπεζα Θέτις, χάριμα τεκόντων,
 ποῦ κατέδυς λέγε μοι; καὶ λέγε, τέκνον.
 κάλυκας παρθενίδας, καὶ κρίνα θεῖα,
 ῥόδα, νάρκισσον ἔχων, πῶς κόνιν ἔσχον;
 5 ἢ πάρος ἀνθοφόρος, σῆψιν ἐφεῦρες,
 εἶδεῖ λαμπομένη νύκτᾳ βαρεῖαν.
 ἐλκεσίπεπλον ἔχεις παρθένον, Ἄιδη,
 ἐρατὴν, σεμνοτάτην· παμφάγε, τέρπον.
 10 ὑψίμεδον, κατέχοις νῦν Θεοκτίστην
 καλλιχορον σκίοεν θεῖον ἐπ' ἄλσος·
 ἀθανάτους στεφάνους ἄθλα παρᾶσχοις,
 ὑψιμέλαθρα πόλου, δέσποτα, δεῖξαις.
 φάσμασι μὴ φθονέης νυκτεροφοίτοις
 θυμὸν ἐμὸν βαλέειν ἠδὲ γελῶσα·
 15 βαλσαμόπνευστον ἔαρ, ναρδοροδόπνου,ν,
 πῶς δυσάπνου ἐφάνης; εἰπέ, τί τοῦτο;
 κινναμόβλαστον ἔχων ὄρηκα κούρη,ν,

V. 43. Piccolos χαρίτεσσι συγχορεύων, et v. 46 ἐπισυνάγων ἐρώσῃ.

Leontis carmen 1. Extat apud Matrangan An. 561, qui inscrip-
 sit Λέοντος τοῦ μαγίστρου ἐπιτύμβιον εἰς Θεοκτίστην τὴν θυγατέρα
 αὐτοῦ, in indice est τοῦ αὐτοῦ ἀνακρ. εἰς τὴν αὐτήν, vide supra p. 340.
 Strophae binorum versuum in codice distinctae sunt. — V. 3. παρθενί-
 δας, non opus correctione παρθενίδος, cf. Pollux VI 106. — κρίνα, B
 κρίνα. — V. 6. εἶδεῖ B, Matranga εἶδεσι. — V. 7. Ἄιδη B, non Ἄιδη.
 — V. 8. παμφάγε Matranga, B παμφάγε. — V. 10 ἐπ', malim ἀν' vel
 ὑπ'. — V. 11. ἄθλα, B ἄθλα. — V. 12. δεῖξαις, B δεῖξαις. — V. 13.
 φθονέης Studemund, B φθοναίης. — νυκτεροφοίτοις Studemund, B νυκτε-
 ροφοίτοις. — V. 14. ἠδὲ, B ἠδύ. — V. 15. ἔαρ, quod alias quoque le-
 gitur, servavi. — V. 16. δυσάπνου scripsi, B δυσώπνου. — εἰπέ, τί,
 B εἰπέτι. — V. 17. ὄρηκα B, Studemund ὄρηκακα.

σαπροτάτην ὀρώω τήνδε πρὸς οὐδας·
 τὰ δίκης παντεφόρου κέντρα με τύπτει,
 20 δίοπερ δακρυπόνους νύκτας ὑφέλκω.

2.

Eiς τὸν γάμον τοῦ αὐτοκράτορος Λέοντος.

<p>Ἀπὸ πασσάλου καθεῖλον λύραν εὐστόχως λαλοῦσαν, δροσερὰν κόρην νοήσας ὑπὸ παστὰδα γλυκείαν. 5 Ἄμ' ἄρ' οὖν τοὺς στεφάνους πλέξατε πάντες, 1092 ὀργανόφωνον ἔπος μέλψατε, κοῦροι. Βλέπε τοῦ πόθου τὸ κέντρον, βλέπε τοῦ πόθου τὸ πληκ- τρον· θέλε τὴν φλόγα δροσίξειν, 10 δροσερὸν πόθον φλογίξειν. Δαφνοφόρους θαλάμους καὶ ῥοδοπλόχμους ἐλκεσίπεπλον, ἀναξ, δέχνησο νύμφην. Δότε μοι ῥόδον φορηῆσαι, δότε μοι νάβλαν δονῆσαι· 15 ἄφες ὡς φιλιῶ κροτήσω, ἄφες ὡς θέλω χορεύσω. Ἰμερόφωνε κόρη, χρούσειον ἔρνος,</p>	<p>κυμβαλόφωνα μέλη δέχνησο ταῦτα. Μάθε πῶς πόθος ποθεῖται, 20 μάθε πῶς ἔρωσ' ἔραται· Χαρίτων χάριν λαβοῦσα χάριν ἀντίδος μεγίστην. Ἦλιε, φωτοφόρον σύζυγον εὔρες, κρουσίλυρον παρέχω νῦν ὄθεν ἄσμα. 25 Ἐθέλω, θέλω χορεύειν, ἐθέλω κρότους ἐγείρειν, γαμικὸν μέλος προσάδειν, ἵνα πᾶς βλέπων συνάδῃ. Εὐχροος ἀγλαΐη, χρώματος ἄνθος, 30 ἄνθει μαργαρέω σώματος αἴγλη. Λογικοῖς μέτροισι μέλψω σοφίης ἀγαλμα θεῖον· λογίων σοφῶν γὰρ ἄρτι Χάριτες πάλιν γελῶσιν.</p>
--	---

V. 18. B ὀρώω et προσούδας. — V. 20. δακρυπόνους, fort. δακρυρούς.

Leontis carmen 2. Extat ap. Matrangam 561. Inscibitur in B *λέοντος μαγίστρον ἀνακρέοντ' . εις τὸν κτλ.* — V. 5. *ἄμ' ἄρ' οὖν*, B *ἀμαροῦν* — V. 7. *ῥόδον* B, non *πόθον*, ut olim edidi. cf. 5, 33 seq. — V. 11. 12 repetuntur 3, 5. 6, sed requiritur utroque loco *δαφνοφόροις θαλάμοις καὶ ῥοδοπλόχοις*, ut est 5, 37 *παστιάσιν ἀργυρέαις καὶ ῥοδοπλόχοις ἐλκεσίπεπλον, ἀναξ, δέχνησο νύμφην*. Ceterum hic B *θαλάμους* et *ἐλκεσίπεπλον*. — V. 13 seqq., cf. 5, 9 seqq. — V. 17. *χρούσειον*, B *χρυσέον*. — idem v. 20 *ἐραται*, v. 23 *ἦλιε* et *εὔρες*. — V. 24. *κρουσίλυρον*, B *κρουσόλυρον*. — *ἄσμα*, B *ἄσμα*. — V. 25. *χορεύειν* B, *χορεύσειν* Matr. — V. 27. B *προσάδειν* et deinde *συνάδῃ*. — V. 35.

35 Ῥοδίοις, ἡμερόεις, λευκοκρι-
νόχρους,
θαλέθων θάμβος ἔχων νυμ-
φίος ἔστιν.
Κεφαλὴν ῥόδοις ἀνάψας
λύραν Ὀρφέως τινάσσω,
στεφάνοις ἄνακτα βάλλων,
40 ὅτι καλόν ἔστι θαῦμα.
Μειλιχόθυμον ἔαρ, κάλλος
ἔῶν,
ξυνοτερπές τι φάος πασι φα-
άνθης.
Παλάμαις ῥόδον λαβοῦσα
ποτὶ σὰς κόμιζε κοίτας,
45 ὁ ἔρωσ ὅπως συνῶν σοι
νομίμοις πόθοις δαμάσση.
Ξανθόκομος, ῥοδόχρους καῖς
ἀνεδείχθης,
τῶν χαριτοβλεφάρων ὡς ὑπερ-
ήρθης.
Γλυκερὴν ὄλην χορεῖην
50 φιλόμολπον εὔρον ἄρτι·
διὸ καὶ κλάδους γελῶντας
κατέχων, τρίχας τινάσσω.
Ἐρατὴ Πηνελόπη, δώματος
ἄστρον,

νεκταρέοισιν ἴοις παστάδα
θαίνω. 1093
55 Ὁ ἔρωσ βέλη τιταίνων,
ὁ πόθος φύσεις συνάπτων,
καλύκων χάριν παρέξει
ῥοδοδακτύλον λοχείας.
Εἴσιθι, βαῖνε, κρότει, χαῖρε
χορεία,
60 χρυσορόφοις θαλάμοις ἀμφι-
πολοῦσα.
Φλογερὰν ἔχεις φαρέτρην,
φλογέοις τύπηθι κέντροις,
ἵνα σὰς φρένας λιπαίνοις,
ἵνα πᾶν μέλος γλυκαίνοις.
65 Ἐπέων ἠδυντάτων ἴθυμονες
ἄνδρες
τὰ ποσίκρουστα μέλη ῥυθμο-
νομεῖτε·
Μακάρων ἄνασσα τέκνον,
Χαρίτων ἔχεις τὸ κάλλος·
εἴ τις οὐκ ἔχει σε θαῦμα,
70 λιθίνας φρένας κομίζει.

λευκοκρινόχρους B, λευκοκρίνοχρους M. — V. 37 seq. cf. 5, 28. — V. 38. λύραν correpta ultima usurpavit, ut 5, 4. Constant. 1, 4. — V. 40. ἔστι, B ἔστι. — V. 42. ξυνοτερπές τι, B ξυνοτερπέσι, cf. 4, 55 et 5, 55. — V. 44. ποτὶ σὰς, B ποτισας. cf. 5, 46 seq. — V. 45. B συνῶν — V. 46. B δαμάσση. — V. 48. ὑπερήρθης B, ὑπερῆρθης M. — V. 49 seq. cf. 5, 21 seq. — γλυκερὴν, λυ B in rasura. — V. 50. εὔρον, B ἔυρον. — V. 54. νεκταρέοισιν ἴοις, B νεκταρέοις ἐνίοις, quod etiam 5, 31 legitur haud dubie corruptum; emendaverunt Piccolos et Studemund. cf. Pindari dithyr. 53, 15 φντὰ νεκτάρεα. — V. 55 seq. cf. 5, 57 seq. — ἔρωσ, B ἔρωσ. — V. 58. λοχείας, C λοχείαις. — V. 59. 60 repetuntur 5, 19. 20. — χρυσορόφοις scripsi, legebatur utroque loco χρυσοφόροις. — V. 61 seq. cf. 5, 51 seqq., sed nihil novavi. — V. 63. B a pr. m. ut videtur φαίνας. — V. 65. B ἠδυντάτων ἴθυμονες. — V. 67 seqq. cf. 5, 61 seq. — V. 70. B λιθίνας. Deinde cuculium deesse significavi, nisi forte plura praeterea omissa sunt.

3.

Εἰς τὸν αὐτὸν γάμον τοῦ αὐτοκράτορος Λέοντος.

<p>Ἀνά τὴν πόλιν, πολῖται,
βροτέη χάρις κεχύσθω·
γαμικὸν μέλος δονεῖσθω,
δροσερὰ κόρη στεφείσθω.</p> <p>5 Δαφνοφόρους θαλάμους καὶ
δοδοπλόχμους
ἐλκεσίπεπλον, ἀναξ, δέχνησο
νύμφην.</p> <p>Ἐπὶ χρυσόπαστον οἴκου
ζαθὴή κόρη βαδίξει,
χαριτοβλέφαρος ἄρτι</p> <p>10 θαλερῶ νέφ πλακεῖσα.
Ἰμερόφωνε κόρη, χρύσειον
ἄστρον,
εὐγενόφωνα μέλη δέχνησο
ταῦτα.</p> <p>Ἴδε πῶς ἅπαντα χαίρει,
καλὸν ὡς ἕαρ δὲ λάμπει</p> <p>15 λογάδος γάμῳ φερίστῃς
μετὰ κυμβάλων προθύμως.
Ἐπέων ἡδυτάτων ἴδμονες
ἄνδρες,
τὰ ποσίμρουστα μέλη δεῦτε
τελεῖτε.</p> | <p>Νομίμως Λέων ποθήσας·
20 ξεναγεῖ γάμῳ πολίτας·
ὄθεν, ὦ φίλοι παρόντες,
παρὰ παστίαδα τρουφάτε.</p> <p>Εἴσιθι, χαῖρε, κρότει ξαν-
θόπαις φύλον,
ἀργυρόπαστα κύκλω δώματα
βαῖνε.</p> <p>25 Ῥοδέην φύσιν συνεύνου
σύ, Λέων, παραγκαλίζει·
τὰ πόθου βέλεμνα τοίνυν 1094
ὑποδύς, τρύγα τὰ μῆλα.
Ἦλιε, φωτοφόρον σύζυγον
εὖρες,
30 ἀστέρας εὐστεφέας παῖδας
ἐνέγκοις.</p> <p>Φέρε λαμπάδας νομίζων
χαρὲν μέλος προσοῖσω·
ψόγος οὐδαμῶς γάρ ἐστι
νομίμους γάμους λιγαίνειν.</p> <p>.
.</p> |
|--|--|

4.

Εἰς τὸ λοετρὸν τὸ ἐν τῇ βασιλείῳ αὐλῇ ὑπὸ Λέοντος τοῦ αὐτοκράτορος οἰκοδομηθέν.

Ἀνά τὴν πόλιν δονεῖτε μέλος ὀργάνων τί τοῦτο;

Leontis carmen. 3. Extat apud Matrang. 564. Inscibitur in B ἔτερον ἀνακρεόντιον τοῦ αὐτοῦ μαγίστρου λέοντος εἰς τὸν αὐτὸν γάμον τοῦ αὐτοκρ. Α., et similiter in Pinace: ἔτερον ἀνακρεόντιον τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸν γάμον τοῦ αὐτοκρ. Α. — V. 3. B δονεῖσθω. — V. 12. εὐγενόφωνα vix integrum, fort. παρθενόφωνα, cf. 2, 18 et 5, 2. — V. 17. B ἴδμονες. — V. 18. B τελεῖται. — V. 20. B γάμῳ. — V. 23. ξανθόπαις φύλον expedire nequeo, cf. 2, 59. 5, 19 Piccolos ξανθοπεδίλω. — V. 26. Λέων B, Matranga Λέον. Deinde fort. παραγκαλίζων legendum. — V. 29. B ἤλιε. — V. 31. λαμπάδας B, λαμπάδος Matranga. — V. 35. Cuculium intercidisse notavi.

Leontis carmen 4. Extat apud Matrangam 565, ubi inscribitur

- λεγέτω τις, ὃς διέγνω,
φρασάτω τις, εἴτερ οἶδεν.
- 5 Βασιλεὺς Λέων ἐπ' ἔργοις
φρένα Δαιδάλου παρήλθε.
λιγυρὰν χέλυν τινάξω
παταγοσφύρω χορεία.
Γεγανωμένοι πολῖται
- 10 περὶ τὴν θέαν μολεῖτε,
λοετρῶν δόμους ὄρατε,
μέλος ὀργάνων κροτεῖτε.
Δόμος ὡς πόλος φαάνθη·
ἀλαβαστροχορυσσομόρφους
- 15 κυκλικῶς λαῖγγας ὄψει·
μετ' ἀγαλμάτων γὰρ ἄρτι
Ὁ φρεσὶ καὶ σοφίῃ κῦδος
ἀφῦσσας
ἔσθλοπόνους καμάτους ἐκτο-
λυπέυει.
- Ἐπὶ τὰς πύλας δὲ βάντι
- 20 πρόδομος μακρὸς σε κρύ-
ψει·
ὄθι δὴ χάρις προλάμπει
γλυφικῆς τέχνης τι θαῦμα.
Ζαθέων ἐκεῖ γερόντων
ἀπίδων θεάς θεάσῃ,
- 25 ζαμενεῖς κλόνους, σφαγίας τε
πολέμων ἐγερσιθύμων.
Θολοκογχόχρυσον ἔργον
ἐν ὑποστόις διαύλοις
ἔρατοῖς ἰδῶν, καλύψεις
30 φραέων βολὰς σαόζων.
Ἰδάτων θερμοβόλων θεῖθρα
προχεῖται
καθαρὰ προῖκα· πόλις δεῦρο
γενοῦ μοι.
- Ἰδίως θέαν Γεούχου
ἐπὶ τὴν πρόκογχον ὄψει,
- 35 ῥοδέην φύσιν φοροῦσαν,
ξίφος ἐν χερσὶν κρατοῦσαν.
Καλύκων χάριν προπέμπει
Βασίλισσα κείθεν αὐθις,
γλυκερωτάτοις προσώποις 1095
- 40 ῥοδέην φηὴν φοροῦσα.
Λόγος οὐ γράφει τὸ κάλ-
λος·
φιλάδελφε, τίς σε γράψας
ἐριθηλὲς ὥσπερ ἔρονος
ἀνέθηρην εἰσορᾶσθαι;
- 45 Μετὰ τὴν θέαν δὲ τήνδε,
ποταμῶν θεάς χαράξας
φοβεροστροφούς προσώποις
μετρικὸν ἔγραψεν αἴνους.
Δόγματα θειολόγα γράψατε,
κοῦροι·
- 50 ζαθέων ἐκ στομάτων ὄμβρος
ἐπέστη.

in B ἕτερον ἀνακρεόντ' . . τοῦ αὐτοῦ μεγίστου λέοντος εἰς τὸ κτλ. —
— V. 2. B τί τούτω. — V. 3. B τίς. — V. 6. B φραῖνα. — V. 8. B
πατογοσφύρω χορεία. — V. 9. γεγανωμένοι B, γαγαν. Matranga. —
V. 10. B μολεῖται et deinceps ὄράται, κροτεῖται. — V. 14. ἀλαβαστρο-
χορυσσομόρφους Piccolos, B ἀκροβλαστο. — V. 15. κυκλικῶς obsecrum,
fort. γλυφικῶν scribendum, cf. v. 22. — V. 16 insolens, quod ama-
creontei versus cum cuculio arcte cohaerent. Ceterum in hoc carmine
secunda pariter atque novissima strophæ triade constat, reliquæ qua-
ternionibus, si nihil est a librariis peccatum. — V. 17. B σοφίῃ et
ἀφῦσσαι. — V. 20. πρόδομος B, προδρόμος Matranga. — V. 21. δὴ,
B δη. — V. 22. τι scripsi, B τό. — V. 24. ἀπίδων B, ἀπιδῶν, quod
olim edidi, non convenit, conieci ἀσπίδων, ut clypei clarorum viro-
rum imagines exhibentes intelligantur. — θεάσῃ, θεάσῃ B, non θεάσ-
σει ut Matranga dicit. — V. 26. ἐγερσιθύμων B, ἀγερσιθύμων Matr. —
V. 28. ὑποστόις scripsi, legebatur ἀποστόις. — V. 29. B ἰδῶν. —
V. 33. B ἰδίως. — V. 35. B φύσιν. — V. 42. B φιλάδελφε. — V. 51.

Νεπόδων ἄγρην θεάσῃ
 καλάμῳ, βρόχῳ τε, κύρτῳ·
 ἐπὶ νῆσον αὖ ἐκάστην
 ἐρατὴν τράπεζαν ὄψει.
 55 Ξενοτερπὲς ἄλλο θαῦμα,
 ὅτι πηγόρειθρα κάλλη
 πολύμορφον εἶδος ἔσχεν
 κορικὴν χάριν φοροῦντα.
 Ὁ θυρῶν ψόφος δὲ τέχνη
 60 πολύμουσον ἄσμα πέμπει,
 τὸ δ' ἔπος λέγει τό, δόξα,
 βασιλεῦ ἄναξ, μεδόντων·
 Παρὰ Δεσπότην ποσὶν δὲ
 χλοεροῖς κλάδοισι νίζει
 65 μελοτραυλόφωνος ὄρνις
 λυροκαλλίμολπα τρῦζων.
 Ψευδαλέων ἐπέων ὄψατε
 λέσχην,
 τεχνικῶν νῦν λογίων δράξατο
 Λέων.
 Ῥόος ὑδάτων ἀπείρων
 70 μέλος ὀργάνων προπέμπει
 ἀφανῶς, ἄνευ κρατοῦντος,
 βασιλεῖ πλέκων τὸν αἶνον.
 Σοφίῃ δράκων ἀνέρπει,
 ὁ λέων μέγα βουχᾶται,
 75 γέρας δὲ σαπφίροχρους
 ἐπιπλαγγάσασα τέρπει.

Τανύερνος αὐθις ὄρηξ
 φορέει γένη λυρῶδη
 λιγυρὸν περικροτοῦντα
 80 ἀπὸ χρυσέων πετῆλων.
 Ὑπὸ τὴν μέσην δὲ λάμπει
 ὑδάτων ἐν ὀκακὸγγῳ
 πολύθερμον οἶδμα θεῦμα,
 ἄκος οὐ μικρὸν νοσοῦσιν.
 85 Πῶλος ὁ κυκλοφόρος γῆθ',
 ὅτι Λέων
 ἄτροπα φωτοφόρων νήματα
 δέσκει.
 Φοβερόν, φίλοι, θέαμα,
 γρυπὸς ἄσθμα νᾶμα βάλλει
 πυριλαμπές, ἐκφοβῶν περ
 90 βροτιήν φύσιν παρόντων.
 Χάριν ἀπλέτου δ' ὑγείας
 πολύλουτρον ἔσχε κάλλος,
 μερόπων νόσους ἀλεῦον,
 δυνάμεις ἐπιβραβεῦον.
 95 Ψεκάδων ἀφ' ὑγροθέρμων
 μελέων τόνους παρέλκων
 παλινόρσον εὔρε θῶσιν
 μακρὸν εἰς χρόνον νεάζων.
 Μεδέων δητορίης ἤλθεν ἐς
 ἄκρον·
 100 ἀτέχνων ὦ λογίων φεύγετε
 πλάσται.

ἄγρην B, ἄγρον Matranga. — V. 53. B ἐκάστην, sed mox ὄψει. —
 V. 55 vide ad 2, 42. — V. 57. B πολύμορφον. — V. 61. B ἔπος λέγει
 το. — V. 64. B νίζει. — V. 75. γέρας δὲ, B γεράνος δε. — V. 76.
 ἐπιπλαγγάσασα B, non ἐπιπλαγκάσασα, ut Matr. — V. 78. γένη λυρῶδη
 B, γένει λυρῶδη Matranga. — V. 82. B ὀκακ. et v. 84 ἄκος, v. 88
 ἄσθμα. — V. 83. θεῦμα adscriptum fuit ad explanandum οἶδμα, quod
 interpretamentum aliud germanum vocabulum expulit, fort. θῶον. —
 V. 87. Legebatur φοβερόν θέαμα, φίλοι, correxit Studemund. — V. 89.
 ἐκφοβῶν, requiro ἐκφοβοῦν, nisi structuram κατὰ σύνεσιν statuamus.
 — V. 93. ἀλεῦον et v. 94 ἐπιβραβεῦον scripsi, B ἀλεύων et ἐπιβρα-
 βεύων. — V. 96 seq. vitium contraxerunt, conieci μελέων τόνους περ
 ἔλκων. — V. 100. φεύγετε, B φεύγεται.

Εἰς τὴν Ἀγούσταν Ἑλένην Κωνσταντίνου τοῦ νέου σύζυγον.

Ἡδύκομον, ῥοδόχροον, χρύ-
σειον ἄνθος,
παρθενόφωνα μέλη δέχνησο
ταῦτα.

Ἄπ' ἐμῶν δόμων κατέσχον
λύραν εὐστόχως λαλοῦσαν,
5 δροσερὰν κόρην νοήσας
ὑπὸ παστάδα γλυκεῖαν.

Ἰαυδαλέους θαλάμους ἠδ'
ὑμεναίους
νυμφιδίους ὀρώω καὶ ῥόδα
ῥαίνω.

Δότε μοι ῥόδον φορῆσαι,
10 δότε μοι νάβλαν δονῆσαι,
ἄφες ὡς θέλω χορεύσω,
ἄφες ὡς θέλω κροτήσω.

Ἄμαράντους στεφάνους πλέ-
ξατε πάντες,
ὀργανόφωνον ἔπος μέλψατε
κοῦροι.

15 Ἐθέλω, θέλω χορεύειν,
ἐθέλω μέλη λυγίζειν,
γαμικὸν μέλος προσάδειν,
ἵνα πᾶς βλέπων συνῶδῃ.

Εἴσιθι, βαῖνε, κρότει, χαῖρε
χορεία,
20 χρυσορόφοις θαλάμοις ἀμφι-
πολοῦσα.

Γλυκερὴν ἐφεῦρον ἄρτι
φιλόμολπον ᾧδε τάξιν·

διὸ καὶ κλάδους γελῶντας
κατέχων τρίχας τινάσσω.

25 Ἐπέων ἠδυτάτων ἴδμονες
ἄνδρες,
τὰ ποσίκρουστα μέλη ῥυθμο-
νομεῖτε.

Κεφαλὴν ῥόδοις ἀνάψας,
λύραν Ὀρφείως κροτήσας,
στεφάνοις ἄνακτα βάλλω,
30 ὅτι καλὸν ἔστιν ἔρνος.

Νεκταρέοισιν ἴοις στέψατε
νύμφην,
ἐρατὴν νῦν Ἑλένην χάριμα τε-
κόντων.

Βλέπε τοῦ ῥόδου τὸ κέντρον,
βλέπε τοῦ πόθου τὸ πλη-
κτρον,

35 θέλε τὴν φλόγα δροσίξειν,
δροσερὸν πόθον φλογίζειν.

Παστάσιν ἀργυρεαῖς καὶ ῥο-
δοπλόχοις
ἐλκεσίπεπλον, ἄναξ, δέχνησο
νύμφην.

Μάθε πῶς πόθος ποθεῖται,
40 μάθε πῶς ἔρως ἐραταί,
Χαρίτων χάριν λαβοῦσα,
χάριν ἀντίδος γλυκίστην.

Ἦλιε, φωτοφόρον σύζυγον
εὖρες,

Le ontis carmen 5. Extat ap. Matranganum 568. — Β τοῦ αὐτοῦ εἰς τὴν Ἀγούσταν κτλ. — V. 2. παρθενόφωνα Β, non παρθενόφωνα, ut Matr. — V. 5. Β δροσερὰν. — V. 6. παστάδα, Β παστάδας, cf. 2, 4. — V. 9. Β φορῆσαι. — V. 10. νάβλαν, Β νάβλαν. — V. 16. λυγίζειν scripsi, Β λυγίξειν, sed λ e corr. — V. 17. γαμικόν, Β γαμικῶν. — V. 19. Β χορεία. — V. 20. χρυσορόφοις scripsi, Β χρυσοφόροις — V. 21. ἐφεῦρον Β, non ἐφευρών, ut Matr. — V. 22. Β ᾧδε. — V. 29. βάλλω Piccolos, Β βάλλων. — V. 31. νεκταρέοισιν ἴοις, Β νεκταρέοις ἐνίοις, vide ad 2, 54. — V. 33. ῥόδον Β, non ῥόδον ut Matr. — V. 37. ἀργυρεαῖς, Β ἀργυραῖοις. — V. 38. δέχνησο, Β δέξεο. — V. 40. Β ἔρως ἐρατ-

- κρουσίλυρον παρέχω νῦν ὄθεν
 ἄσμα.
 45 Ἀπαλὴν κόρην λαβῶν γε
 ποτὶ σὰς κόμιζε κοίτας,
 ὁ ἔρωσ ὄπως συνῶν σοι
 νομίμους πόθους διδάξῃ. 1097
 Ἰμερόφωνε κόρη, ποικίλον
 ἄνθος,
 50 κνυβαλόφωνα μέλη προσφέρω,
 δέχου.
 Φλογέην ἔχεις τὴν φύσιν,
 φλογέοις τύπηθι φίλτροις,
 ἵνα σὰς φρένας γλυκαίνοις,
 ἵνα πᾶν μέλος λαίνοις.
 55 Ξυνοτερπές τι φάος πᾶσι
 φαάνθησ, ἦρθης.
 μελιχόθυμον ἔαρ, κάλλος
 ἔφω.
 Ὅ ἔρωσ βέλη τιταίνων,
 ὁ πόθος φύσεις συνάπτων,
 καλύκων χάριν παρέξει
 60 βοδοδακτύλου λοχείας.
 Ξανθότριχος, ἀνθόπνουσ
 παῖς ἐφαάνθησ,
 τῶν χαριτοβλεφάρων ὡς ὑπερ-
 ἦρθης.
 Μακάρων τέκνον τοκίῶν,
 Χαρίτων ἔχεις τὸ κάλλος·
 65 ὅστις οὐκ ἔχει σε θαῦμα,
 λιθίνας φρένας κομίζει.
 Ῥοδόεις, ἱμερόεις, λευκοκρι-
 νόχρουσ
 θαλέθων Κωνσταντῖνος νυμ-
 φλος λάμπει.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ

εἰς τὰ Βρουμάλια Κολούθου τοῦ γραμματικοῦ.

Σοφίης ἔλαμψεν ὦρη, χρόνιοι λόγοι δονοῦνται,

ται. — V. 44. κρουσίλυρον scripsi, B κρουσόλυρον, non κρουσόλυρον, ut Matr. — V. 45. B ἀπαλὴν. — V. 46. B ποτισας. — V. 47. B συνῶν. — V. 48 διδάξῃ Piccolos, B διδάξει. — V. 50 versus clausula numero adversatur, quemadmodum v. 68. — V. 51 nolui tentare, cf. 2, 61. — V. 53. 54 rectius φρένας λαίνοις, et μέλος γλυκαίνοις dixeris, sed λαίνοις in utroque versu numero adversatur, quamvis longe sit aptius, quam quod 2, 63 legitur λιπαίνοις. Videtur neuter locus integer, poeta scripserat et hic et illic:

ἵνα σὰς φρένας γλυκαίνοις,
 ἵνα πᾶν μέλος λιγαίνοις.

Piccolos γλυκαίνης et λαίνης requirit. — V 55. ξυνοτερπές, B ξενοτερπές. — V. 56. μελιχόθυμον B, μελιχοθυμον M. — V. 58. φύσεις, B φύσις. — V 61. ἀνθόπνουσ, B ἀνθώπνουσ. Versus numeri insolentia offendit. — V. 63. τοκίῶν Piccolos, B τοκείων. — V. 67. B ἡμερόεις. — V. 68. B νυμφίος.

Adespoton hoc carmen extat apud Matrangam 571; inscribitur in B εἰς τὰ βρουμάλια ἀκολούθου τοῦ γραμματικοῦ, unde olim Acolutho attribui, sed verissime monuit H. Weil (Revue critique 1870, p. 401 seq.) carmen non esse Acoluthi, qui dicitur, grammatici, sed in eius honorem a discipulo aliquo compositum, quemadmodum aliud Anacreonteum inscribitur Λέοντος ποιητικοῦ καὶ φιλοσόφου εἰς τὰ βρουμά-

ὄθεν ὡς χρόνος κελύει
 πάλιν ἐν λόγοις χορεύω.
 5 Ἐλικῶνα νῦν ἀμείψας
 φρέθων ἀναξ Ἀπόλλων,
 Ἐλικῶνα τοῦτον ἔγνω,
 σοφίης φάος κομίζων.
 Ἐπὶ σοὶ σοφὴ Κυθήρη
 10 μετὰ Παλλάδος χορεύει
 ἔριδος τρόπους πατοῦσαι
 φιλήης νόμους κρατοῦσι.
 Σοφέ, γραμματίων ἀνάσσεις,
 ἔλαχες λόγων τὰ προῦτα
 15 μετὰ γὰρ σὸν οὖν τὸ κάππα
 τότε τῶν λόγων τὸ γράμμα.
 Χάριτες λόγοις γελῶσιν,
 ὅτε γράμμα σὸν προλάμπει.
 Φάος ἐκ λόγων προῆλθε 1098
 20 σκοτόεν νέφος καλύπτων,
 ὅτε τοῦ σοφοῦ τὸ γράμμα
 Χαρίτων χόρους ἐγείρει.
 Σοφίης ἀναξ Ἀπόλλων,
 καλέειν κύκνον δοκεῖ μοι,
 25 ἵνα τὸν σοφὸν προσείπη
 λιγυραῖς φάρυγγι κύκνος.

Κρατέων, Ὅμηρε, μύθων,
 ἐπέων δὲ Μοῦσα, τέχνη
 σοφίης ἀνακτα μέλψων,
 30 ὅτι σὸν πέφυκεν ἄνθος.
 Στέφανον φέρουσι ἄνθος,
 Χάριτες λόγοις γελῶσιν.
 Θρασύς ὡς νέος προῆλθον,
 νόμον Ὁρφέως λιγαίνων.
 35 Φαέθοντι φῶς κομίζων,
 ὅτε σοι λόγους κομίζω.
 Δότε μοι κρότους τὸ θάρσος,
 ἀφόβως θέλω χορεύειν,
 ἵνα τὸν λόγων κρατοῦντα
 40 λογικοῖς μέλεσσι μέλψω.
 Ὅτε σὸν πάρεστιν ἡμαρ,
 λογικαὶ πάρεισι Μοῦσαι
 στέφος ἐκ λόγων κρατοῦσαι
 λογικοῦς στέφουσι πάντας.
 45 Λογικὴν πᾶσαν ἔχεις, ἄφθονε,
 νίκη,
 φθονερούς ἐξελάσας, εὔστοχα
 βάλλων.
 Δότε μοι, φίλοι, τὸ θάρσος
 ὃ λόγων ἔρωσ γὰρ ἄρτι

λια τοῦ Καίσαρος Βάβδα. Idem Weil sagaciter perspexit nomen hominis Κολοῦθου esse scribendum, nam v. 15 nomen eius a littera K inchoari mediamque syllabam AO esse; quapropter etiam nomina Καλλιόπη v. 52 et Κύπρις v. 70 cum isto componuntur. Denique Weil probabiliter coniecit hunc grammaticum Coluthum non esse alium, quam epicum poetam Lycopositam (cf. carmen v. 27 seq.), quem constat saeculo VI incunte Anastasio imperante vixisse, ita ut eidem actati haec cantilena adscribenda sit. — Offensioni est, quod saepe parum commode aut iusto ordine sententia instituta absolvitur, sed ambigo, utrum librarii socordia has dederit turbas an scriptoris infantia sit culpanda, qui fortasse primum hoc rudimentum artis edidit. Etiam numerorum conformatio insolens, siquidem disparibus intervallis cuculii loco vini dimetri interseruntur, semel vero solomni more trimetri comparent v. 45. 46. — V. 4. χορεύω, fort. χορεύσω. — V. 15. κάππα, nescio an κόππα scripserit. — V. 16. μετὰ τῶν non ausim tentare, quamquam ἔπεται convenientius. — V. 18. προλάμπει Matranga, B προλάμπει, nolui προλάμψη scribere. — V. 21. ὅτε scripsi, legebatur ὅτι. — V. 23. Ἀπόλλων, malim Ἀπολλων. — V. 26. φάρυγγι B, φάραγγι Matranga. — V. 28. τέχνη B, τέχνη Matranga. — V. 31. Στέφανον φέρουσι ἄνθος, corrigendum puto στέφ. φέρουσι Μοῦσαι, erroris origo manifesta. — V. 34. νόμον scripsi, legebatur νόον. — V. 36. σοι, B σύ. — V. 40. μέλεσσι, B μέλεσι sicut infra v. 61. — V. 41. σὸν, B σῶν. — V. 46. φθονερούς scripsi, B φθονερού,

κραδίην ἐμὴν προσῆγε
 50 σοφίης φίλον γεραίρειν.
 Μέλος Ὀρφείως με βάλλει·
 τάχα μητέρος τὸ γράμμα,
 ἅμα καὶ σοφοῦ λιγαίνων,
 λογικὴν λύσιν τινάσσει.
 55 Φαέθων ὁδοὺς σελήνης
 ποθέει τὰ νῦν ὀδεύειν·
 Φαέθοντα γὰρ δοκεύει
 σὲ τὸν ἐν λόγοις φανέντα.
 Ὁ λέγων ὅτι πρεπόντως
 60 δύναιται σοφοῦ τὸ γράμμα
 λογικοῖς μέλεσσι μέλψαι,

πέλαγος λόγων περήσει.
 Ἄπορῶ μὰ τὴν Ἀθήνην
 ἀρετὰς σοφοῦ βοῆσαι.
 65 Ἀπὸ σῶν λόγων προήλθον,
 ἵνα σοὶ τεοῦς προσάξω,
 σοφίην ὄλην γεραίων·
 σοφίης μόνος γὰρ ἄρχεις.
 Παφίη τὰ νῦν χορεύει,
 70 ὅτι καὶ Κύπρις καλεῖται·
 ὁμογράμματος γὰρ οὕσα
 λογικῶς τὰ νῦν χορεύει.
 Ὅθεν εἰκότως χορεύω
 χρέος ἐξ ἔθους κομίζων.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ

1.

Τί εἴποι ἡ Ἀφροδίτη τῆς Ἀθηναῆς φυτευσάσης ἐλαίαν, καὶ ἀνελ-
 θόντος ῥόδου;

— — — — —
 — — — — —

Ὁ Ἔρως χάριν συνάπτων
 πόρε μοι ῥόδον Κυθήρη,
 ἵνα σὺν πόθοις χορεύω 1099
 Ἐλικῶνι, σὺν βελέμοις.
 5 Φλογερὸν βέλος τινάσσει
 τὸ γένος τὸ τῶν Ἐρώτων.

Ἄπ' ἐμῶν ῥόδων προήλθες,
 ἀπ' ἐμοῦ φέρεις τὸ κάλλος,
 ἵνα σε πλέον τὸ κέντρον
 10 ῥοδέοις φυτοῖς δαμάσση.
 Ἄχρη τις μάθη, τὸ κρεῖσσον
 ἀγνοῶν δοκεῖ κακίζειν·
 ὅτε δὲ χρόνω νοήσῃ,
 τί πρὶν οὐ μάθειν στενάζει.

Matranga φθονεῶ. — V. 49. προσῆγε scripsi, legebatur προσεῖπε. — V. 50. φίλον, fort. φάος. — V. 53. λιγαίνων Weil, legebatur λιγαίνων. — V. 60. δύναιται correxi apertum mendum δύναμαι. — V. 69—72. Haec strophæ, quæ satis intempestive ordinem orationis interrumpit, nam v. 73 et 74 arto vinculo cum v. 65—68 coniuncta sunt, videtur post v. 50 inserenda esse. — V. 73. χορεύω scripsi, B χορεύει pronò errore, siquidem eadem clausula versus præcedentis.

Georgii carmen 1 extat apud Matranganam 638. Legitur in codice Barberino fol. 96a, ac præcedit Ioannis grammatici carmen 6. Initium carminis haud dubie interiit. Hoc quoque poematum cuculii loco exhibet binos dimetros, qui imparibus intervallis inseruntur, bis vero terni dimetri comparent, v. 111 seq. et v. 144 seq. Ego pauca quaedam correxi. — V. 1. ὁ Ἔρως, cave ὁ δ' Ἔρως corrigas, hic hiatus frequens apud Georgium. — V. 2. Κυθήρη B, Κυθήρη Matranga. — V. 4. Ἐλικῶνι, fort. Ἐλικῶνα. — V. 11. μάθη, B μάθει. — V. 13. νοήσῃ, B νοήσει. — V. 14. τί, B τί. — στενάζει Piccolos, B στενάζειν. — V. 18.

- 15 Τὸ καλὸν φύσει μαθοῦσα,
μάθε καὶ πόθεν τὸ κρεῖσσον.
Τὸ ῥόδον πάλιν προλάμπει
Χάριτας κλάδοις χαράσσον·
ὃ γὰρ ἡ φύσις προσεῦρεν
20 τὸ ῥόδον μόνον προσεῦρεν.
Γλυκερὸν ῥόδον προῆλθεν,
γλυκερὴν χάριν κομίζει,
κοτίνου δὲ πικρὸν ἄνθος
γλυκεροῖς κλάδοις καλύπτει.
25 Φύσεως μόνην κρατοῦσαν
Παφίην ἔδειξε πάσης
δρυσόεν ῥόδον κρατήσαν
στιβαρῶν κλάδων ἐλαίης.
Τὸ ῥόδον φυτῶν τὸ κάλλος
30 παλάμαις τεαῖς λαβοῦσα,
Παφίης μελῶν, Ἀθήνη,
ἐρατοῦς χοροῦς μετέρχου.
Παφίην μόνην Ἀθήνης
κρατέειν ῥόδον διδάσκει.
35 Δότε μοι ῥόδον φυτεύσω,
ἵνα καὶ ῥόδον προέλθῃ,
ὅτε δὲ τραπῆ πρὸς ἄλλο,
τότε Παλλάς ἐστι κρεῖσσων.
Τί λέγουσιν Ἀφροδίτην
40 βυθίοις ἄλῳ γενέσθαι,
ὅτε καὶ πλέον με γαῖα
διὰ τοῦ ῥόδου σεβίζει;
Ἔτι παρθένος καλεῖσθαι
τάχα νῦν θέλεις, Ἀθήνη·
45 μάθε τοὺς πόθους Κυθήρης
ἵνα καὶ ῥόδον κρατήσης.
Ἀρετῆς πόσης μετέσχεν,
ὅτ' ἂν εἰς ῥόδον μετῆλθεν
τὸ φυτὸν τὸ τῆς Κυθήρης
50 ὅτε τὴν ἄκανθαν εἴλεν.
Πρόφασις πέλει ποθούτων
τὸ ῥόδον τὸ τῆς Κυθήρης.
Πάλιν ὁ χρόνος κομίζει
γλυκερὸν φάος χορείης,
55 λογικοῖς λόγοις κρατοῦντες,
τελετῆς νόμον τεκόντες.
Σταχυηκόμος δὲ γαῖα,
ἅτε Κύπριδος τὸ ἄνθος,
νοτερὴν ἄνοιγε βῶλον,
60 ῥόδον οὐ στάχυν φέρουσα.
Λιβάνου κλέος Κυθήρη,
Χαρίτων ὅπου τὰ τόξα·
Μαραθῶν ἕως Ἀθήνης,
σοφίης ὅπου τὰ τόξα·
65 Ὁ γέρον Ἔρως χορεύει
ῥόδον εἰς χάριν συνάπτων.
Ἐδάης τὰ νῦν, Ἀθήνη.
καλύκων σθένος Κυθήρης,
ῥόδα Κύπριδος χορεύει,
70 ὅτι Παλλάδος κρατοῦσιν.
Παφίη, χόρευε μούνη,
ὅτι καὶ μόνη διδάχθης
κρατέειν σοφῆς Ἀθήνης 1100
φλογεροῖς ῥόδοις τυπέσης.
75 Φλογεροῖς ἔμοισι κέντροις
βροτῆ φύσις κρατεῖται·
μάθε, Παλλάς, ἐξ Ἐρωτῶν,
ὅπόσον σθένος Κυθήρης.
Ἐδάης ῥόδου τὸ ἄνθος,
80 μάθε καὶ πόθον τὸ κέντρον.
Πτόλις ἐστὶν Ἀφροδίτης
μεγάλαι σοφῶν Ἀθηναί,
ὅτι Κύπριδος προσήλθε
τὸ φυτὸν τὸ τῆς ἐλαίης.

χαράσσον, B χαράσσων. — V. 20. B προς εὔρεν. — V. 37. τραπῆ, B τραπη. — V. 48. ὅτ' ἂν B, non ὅταν, Piccolos ὀπότ'. — V. 53 seq. haec strophæ videtur ex duabus confusa esse. — V. 57. B στάχυηκόμοσε γαῖα. — V. 59. νοτερὴν scripsi, B νοερὴν. — V. 60. φέρουσα scripsi, nisi forte φέρουσαν præstat, B φερούση. — V. 63. Μαραθῶν, B μαράθων. — V. 83. ὅτι Κύπριδος προσήλθε, nescio an ὅτι Κύπριδος προσήλθε scribendum sit.

- 85 Ὅτε μῆλον ἔσχε Κύπρις,
κλέος ἄφθιτον προσεῦρεν,
πλέον ἄστατον δὲ μᾶλλον
φθόνον ἐκ θεῶν ἀπάντων.
Τὸ ῥόδον πλέος με μῆλου
- 90 σοφὸν εἰς κλέος κομίζει.
Βελῶν Ἐρωτος οἶδεν
τὸ ῥόδον πλέον με τέπειν,
ὅτι Παλλάδος κρατῆσαν
Παφίη κλέος προσάπτει.
- 95 Ἄγαμαι φύσιν πετήλων,
κάλυκας πλέον γεραίρω·
διὰ τῶν ῥόδων γὰρ ἄρτι
σοφίης κρατοῦσα λάμπω.
Παλάμαις ῥόδον λαβοῦσα
- 100 ποτὶ σὰς κόμιξε ῥίνας,
ἵνα τὴν χάριν λαβοῦσα
ῥοδοέσσά τις φανείης.
Τὸ φυτόν τὸ τῆς Ἀθήνης
Παφίης κάλυξ ἐτύχθη,
- 105 ἵνα τῶν ὄλων φανείη
νοερῶς μόνη κρατοῦσα.
Φλογερὸς πέφυκεν οἴστρος,
φλογερώτερον δὲ τούτου
καλύκων πέφυκεν ἄνθος
- 110 σοφίης ἄνασσα μάρτυς.
Σοφίης ἄνασσαν ἄρτι
τὸ ῥόδον φανὲν διδάσκει,
ὅτι Κύπριδος τὰ πάντα.
Ἐμαθεν τὰ νῦν Ἀθήνη
- 115 γλυκεροὺς κλάδους Ἐρώτων,
ἔμαθεν σθένος Κυθήρης,
φρονέει τὰ τῶν Ἐρώτων.
Τρομέεις τὰ νῦν κρατοῦσα
φλογεροῦ ῥόδου τὸ κέντρον·
- 120 Παφίης γὰρ ἔστι τέκνον,
ὃ σε τοῖς δόλοις δαμάζει.
Πολέμων ἄνασσα Παλλάς,
σθεναρῶν βελῶν κρατοῦσα,
ῥοδέοις ὄπλοις ἐλήφθης,
- 125 ἐδάης μάχην Κυθήρης.
Ἐδόκεις κρατεῖν, Ἀθήνη,
ἔλαβες δὲ πείραν ἄρτι
καλύκων λαβοῦσα κέντρον·
πάλιν ἂν θέλῃς ἀνάπτω.
- 130 Τὸ γένος τὸ τῆς Κυθήρης
μακάρων ὄλων ἀνάσσει.
Βλέπε, Παλλάς, Ἀφροδίτης
τὸ ῥόδον τὸ μικρὸν ἄνθος
κραδίης τεῆς κρατῆσαν
- 135 δροσερὸν βέλος κομίζον.
Κραδίην θεῶν λαίλει
τὸ ῥόδον τὸ τῆς Κυθήρης·
λάβε μικρὸν ἄρτι γεῦμα,
ἵνα σὸν κέαρ κρατήσῃ.
- 140 Τὸ κράτος τὸ τῆς Ἀθήνης
ὃ κάλυξ ἔδειξεν οὐδέν·
ὅθεν ἀρτίως προλάμπων
Παφίη δίδωσι χάριμα.
Ὁ γλυκὺς κάλυξ ἐδείχθη
- 145 μεγάλης θεᾶς Ἀθήνης
τελέως φυτοῦ κρατήσας.
Κρατέουσα νῦν Ἀθήνης
Παφίη θέλω κρατῆσαι
Ζυγίης· μόνη γὰρ αὐτῇ
- 150 παλάμας ἐμὰς προσφύγει.
Ῥόδον ἐκ φρενῶν Ἀθήνης
ἐφάνη μόνον κρατῆσαν·

V. 86. B προσεῦρεν. — V. 87. Piccolos κλέους ἀστατόν δὲ μᾶλλον. —
V. 100. B ῥίνας. — V. 110. μάρτυς B, non μάρτυρ, ut Matranga. —
V. 116. ἔμαθεν B, ἔμαθε Matranga. — V. 119. ῥόδον B, non ῥόδοι.
— V. 121. ὃ σε B, ὃ δὲ Matranga. — V. 129. Piccolos πάλιν, ἂν
θέλῃς, συννάπτω. — V. 131. ἀνάσσει, sed ei m. sec. in ras. B. — V. 139.
σὸν B, σοὶ Matranga. — V. 143. Παφίη, B Παφίη. — V. 145. θεᾶς,
B θεᾶς. — V. 148. Παφίη, B Παφίη. — V. 151. ἐκ φρενῶν, εἰ Pic-

τάχα που ῥόδον κομίζει
 δροσερὰς φρένας φυτοῖσιν
 155 Βραδέως ἔγνωσ τὸ κρεῖσσον,
 βραδέως δὲ γνοῦσα, Παλλάς,
 ταχέως δίδου βεβαίαν
 κραδίαις τεαῖσι πίστιν.
 Πολέμοις κόμιζε μᾶλλον
 160 σάκος ἐκ ῥόδων, Ἀθήνη,

Δαναῶν ὅπως τις εἴποι·
 Παφίην ὀρωῶμεν ἄλλην.
 Φρονέεις πλέον λαλοῦσα
 τὸ ῥόδον τὰ νῦν, Ἀθήνη.
 165 Ὁ Ἔρωσ ὁ τῆς Κυθήρης,
 τὸ ῥόδον πάλιν Κυθήρης·
 κατέχω δύο κρατοῦντας·
 ὁ θέλων μάχην συνάφει.

2.

Τί εἴποι ἡ Ἀφροδίτη τῆς Ἀθηναῖς διὰ ῥόδου πεισθείσης βοηθῆσαι
 τοῖς Τρωσίν;

Καλίμων χάριν λαβοῦσαν
 θεράπαιναν Ἀφροδίτην
 ῥοδέην δέδεξο, Παλλάς,
 ἵνα γνῶς πόθεν τὸ κρεῖσσον.
 5 Σοφίης Ἔρωσ ὁ λάτρις,
 Χάριτες πάλιν σὺν οἴστρω·
 ἔχε, Παλλάς, Ἀφροδίτης
 γλυκερὴν ὄλην γενέθλην.
 Δαναοῖς, θέλεις, ἀμύνω,
 10 Φρυγίοις πάλιν ἀρήγω·
 μερόπων τί μοι τὸ φίλτρον
 φιλήσ τῆς τυχοῦση;
 Φέρε πάντα τῶν Ἐρώτων·
 τί δέ σοι χρέος στενάξειν;
 15 ἔχέτω μάχην τὸ θνητόν,
 μακάρων πόθον τὸ φύλον.
 Ἀγαπᾶν θεοῖς προσήκει,

ἀπαθῆς φύσις γὰρ ὦφθη·
 τὸ πάθος πρέπει βροτοῖσιν,
 20 χαλεπὴν ἔριν τελέσσαι
 Ποταμῶν θάλασσα πάντων
 δέχεται μόνη τὸ θεῦμα,
 Παφίη δὲ τῶν Ἐρώτων
 ἀρετὰς χάριν κομίζει.
 25 Τὸ γένος τὸ τῶν Ἐρώτων
 κρατεῖ δοκοῦν λατρεύειν.
 Φρυγίοις ἔλαμψεν ὦρη
 ῥοδέης γέμουσα νίκης·
 σοφίη πόθοις ἐπέισθη
 30 Δαναοὺς μόνους ὀρίνειν.
 Μέγα νῦν κλέος προσεῦρον.
 ξένα Παλλάς ἔργα πτήσσει,
 ῥοδόεν στέφος κρατοῦσα
 Παφίης πόνους γεραίρει.

colos, εἰς B. — V. 157. βεβαίαν, B βεβαῖαν. — V. 160. σάκος, B σᾶκος.
 — V. 161. τις, B τῖς. — V. 168. συνάφει B, συνάφοι Matranga.

Georgii carmen 2. Extat apud Matrangam 654. Carmen semel disticho distinctum est v. 25. 26, ita enim strophae in codice discriptae sunt, a quo discessit Matranga, qui v. 29. 30 tanquam distichon separavit. — In titulo B βοηθήσαι. — V. 1 seq. videtur scribendum Καλίμων χάριν λαβοῦσα θεράπαιναν Ἀφροδίτης ῥοδέην δέδεξο. — V. 4. γνῶς, B γνῶς. — V. 5. λάτρις, B λάτρης. — V. 9. Δαναοῖς, scripsit opinor Δαναοῦς. — V. 12. τυχοῦση Piccolos, B τυχοῦσα. — V. 16. πόθον, B ποθόν, Piccolos πόθεν. — φύλον Piccolos, B φύλλον, Matranga φύλον. — V. 17. ἀγαπᾶν B, non ἀγαπᾶν.

35 Διός ἐστιν Ἀφροδίτη,
ὃ Ἔρως πάλιν Κυθήρης·
ὃ θέλων Ἔρωτα νικᾶν
Διὶ τὴν μάχην συνάψει.

Ἵπερ οὖν πάρος δοκεύω,
40 γελώσα νῦν δοκεύω·
Ἵπερ οὐ πόθος προσεῦρεν,
Παφίης ῥόδον προσεῦρεν.

3.

1102

Τί εἴποι ὃ Ἄρης τῆς Ἀφροδίτης τρωθείσης ὑπὸ ἀκάνθης ῥόδου;

Τὸ ῥόδον δὴ τρωτῶσκει,
σὲ μὲν ἐς δέμας, Κυθήρη,
ἐμέθεν δ' ἔπληξεν ἦτορ,
ὅτι σοι πόνους προπέμπει.
5 Φέρε τὴν ἀκανθάν ἐλξω
ἀπὸ σῶν μελῶν, Κυθήρη,
ἵνα μὴ πλέον τυπεῖσα
μεταδῶς Ἄρηϊ κέντρον.
Τὸ σὸν ἄνθος, ᾧ Κυθήρη,
10 ἴσον ἐστὶ τῇ μελίσση,
ὅτι καὶ πόνους κομίζει
φέρον ἠδονὴν τὸ κέντρον.
Παφίην ῥόδον τιτρώσκει,
τὸ ῥόδον δὲ νῦν τὸ πληττον
15 ποτέροις πόθοις ἐτρώθη,
ὅτι Κύπριδι προσῆλθεν;
Ῥοδέην ἀκανθάν εἶθε
Κρονίδης Ἄρηα τεῦξεν,
ἵνα σῶν μελῶν μετάσχω
20 γλυκερῷ βαλῶν σε κέντρον.
Ἐπ' ἔμον δέμας, Κυθήρη,
φέρε σου βάδισμα πέμψον,
ἵνα μὴ πάλιν σε πλήξῃ
χλοεροῦ δένδρου τὸ κέντρον.
25 Μάθε τοῦ ῥόδου τὸ νύγμα,
μάθε τῶν πόνων τὸ κέντρον,

ἵνα τοῖς πόθοις κρατοῦσα
ὑπὸ τῶν ῥόδων κρατύνῃ.
Χθονίῳ βραχεῖ βελέμνω
30 Παφίην Ἔρωτος δαμάξει,
γλυκερὸν βέλος φντεῦει
ῥόδον, ὃ κρατεῖ ποθοῦντων.
Ἄπὸ σῶν αἶμα μελῶν στάξει,
Κυθήρη,
γλυκερῶς ἡμετέρων ἔνδοδι
κόλπων.
35 Τί ποθεῖς πόθων κρατοῦσα
τὸν Ἄδωνιν οὐ ποθοῦντα,
τὸν Ἄρην δὲ καὶ ποθοῦντα
στυγέεις, καλὴ Κυθήρη;
Βροτός ἐστιν, ὃν διώκεις,
40 Παφίη, τὰ νῦν ποθοῦσα·
θεὸς οὔσα δὲ στενάξεις
θεὸν ὄντα με στυγοῦσα.
Ἐθέλω, θέλω δαμῆναι
ῥοδόεντι σῶ βελέμνω·
45 μόνον, ᾧ θεῶν κρατοῦσα,
τέλεσον χάριν ποθοῦντι.
Ὁ Ἔρως Ἄρην δαμάξει
παρέχων πόνους Κυθήρη.
Χαρίτων χάριν κομίζει
50 τὸ ῥόδον, τὸ πῦρ, τὸ κέντρον,

V. 37. νικᾶν B, νικᾶν M. — V. 39. δοκεύω, malim δόκευον.

Georgii carmen 3. Extat apud Matrangam 655. — V. 1. δύο B, δύο Matranga — V. 8. B μεταδῶς. — V. 22. πέμψον scripsi, B πέμψα. — V. 34. γλυκερῶς Piccolos, B γλυκεροῖς. — V. 36. B ἄδωνιν. — V. 44. σῶ B, τῶ Matranga. — V. 46. ποθοῦντι scripsi, B ποθοῦντα. — V. 48.

- τὸ βέλος τὸ τῶν Ἑρωτῶν,
 ὃ τι καὶ Κύπριν δαμάζει.
 Τὸ ῥόδον τάχα προήλθεν
 φέρον ἐκ φθόνον τὸ τύμμα,
 55 ὅτι μῆλον Ἀφροδίτη
 ἔτερον φυτὸν γεραίνει.
 Ὅτε καὶ Κύπρις δονεῖται,
 τότε καὶ ῥόδον ποθεῖται.
 Βελέων μάτην ἀνάσσω·
 60 τί δέ μοι χρέος φαρέτρης,
 ὅτε τὴν ἐμὴν Κυθήρην
 ῥοδόεν βέλος δαμάζει;
 Ἐλαβεν Κύπρις τὸ τύμμα
 ἐπὶ γῆς, ἐγὼ δὲ κέντρον,
 65 ὅτι τοὺς πόνους Κυθήρης
 ἔλαβον, ποθῶν Κυθήρην.
 Φαέθων Κύπριν δαμάζει,
 λέχος οἶδεν ἐξελέγχειν,
 ἔχον ἡλίου τὸ κέντρον
 70 τὸ ῥόδον Κύπριν δαμάζει.
 Τὸ ῥόδον Κύπριν δαμάζει,
 ὅτι κάλλος εὗρε μεῖζον.
 Ὁ Ἔρωσ σε, Κύπρι, βάλλει,
 τὸ ῥόδον δὲ ταῖς ἀκάνθαις,
 75 ἵνα πῶς λάβῃσι πείραν 1103 ἀπὸ σοῦ θεῶν ἀνάσσειν.
 Κατὰ σοῦ τὰ τόξα τείνει,
 νόθον οὐ πέφυκε τέκνον
 ἀπὸ τῶν δρυῖ τραφέντων
 80 πάλιν ἢ πέτρα στραφέντων. Ὁ λέων φέρον τὸ κέντρον
 ἴδιον δέμας τιτρώσκει·
 Παφίη, ῥόδοισι βάλλεις
 γλυκερὸν σέθεν τὸ σῶμα.
 85 Ἴδλοισιν ἀγριοῦται
 ὁ λέων τυπεῖς βελέμνοισ·
 Παφίη δὲ ταῖς ἀκάνθαις
 πολὺ μᾶλλον ἡγριώθης.
 Γενεὴν τετὴν οἰδάσκεις,
 90 ἵνα τῶν θεῶν κρατήσης.
 Γλυκερὸν ῥόδου τὸ τύμμα
 γλυκεροὺς πόνους προπέμπει,
 τὸ δὲ τύμμα σόν, Κυθήρη,
 φλογεροὺς πόνους προπέμπει.
 95 Μέγα θαῦμα νῦν δοκεύω,
 ὑπὸ τοῦ ῥόδου κρατεῖται
 Παφίη, κρατοῦσα πάντων
 μερόπων θεῶν τε φύτλης·
 Παφίης, Ἔρωσ, ὀπλίζου
 100 παλάμαις βέλος κομίζων,
 τὸ ῥόδον τὸ τῆς Κυθήρης
 ἀθετεῖ τὰ νῦν Κυθήρην.
 Βελέων ἄπειρον ὥφθη
 τὸ ῥόδον τὸ σόν, Κυθήρη,
 105 τεὸν εἰ μάθη δὲ κέντρον,
 τρομερὸν νόον κομίσσει.
 Ὀλίγον ῥόδον Κυθήρης
 ὀλίγους δίδωσι μόχθους,
 ὁ δὲ βαιὸς Ἀφροδίτης
 110 μέγαλους Ἔρωσ προπέμπει.

B Κυθήρη. — V. 52. ὃ τι, legebatur ὅτι. — V. 68. οἶδεν B, εἶδεν Matranga. — V. 75. πῶς, legebatur πῶς. — B πείραν. — V. 79. τραφέντων B, Matranga τραπέντων, nondum tamen locus emendatus, nam neque πάλιν quid sibi velit, intelligo, neque στραφέντων convenit, cuius loco κρηβέντων vel tale quid expectaveram. Solebant infantes sub arboribus vel rupibus exponere, quo nonnulli grammatici, velut Didymus, referebant illud ἀπὸ δρυὸς ἢ ἀπὸ πέτρας, vid. Schol. II. X 126: οἱ γὰρ παλαιοὶ τὰ ἐκτιθέμενα βρέφη παρὰ δρυσὶν ἢ πέτραις ἐφρίσκοντες ἐνόμιζον ἐκ τούτων γεγενῆσθαι κτλ. Adde schol. Hesiodi Th. 563: ὅτι γεννώμενοι ἐφρίπτοντο ὑπὸ ταῖς μελίαις ὃ ἐστὶ δένδροις. — V. 83. B παφίη. — V. 89. Pronum est γενεὴν τετὴν διδάσκεις corrigere, quod etiam Piccolos proposuit, sed non satis assequor, quid rhetor dicere voluerit.

- Τὸ ῥόδον ῥόδον τιτρώσκει· μάθε μὴ πόνοις με βάλλειν.
 τί καλὴ πέφυκε τέρψις; Ὅ Ἔρωσ δίκαια πράττει,
 τὸ ῥόδον δὲ ποῖον εἶπω, ὀρόων γὰρ Ἀφροδίτην
 ἀπορῶ μὰ τὴν Ἀθήνην. νόον ἄστατον λαχοῦσαν,
 115 Ἐδάης πόνων τὸ κέντρον, 120 ῥοδέοις ἔνυξε κέντροις.

4.

Τί εἴποι ὁ Ἀπόλλων κατατρέχων τῆς Δάφνης
 καὶ ἐμποδισθεῖς εἰς ἄκανθαν ῥόδου;

- Γενεὴν ῥόδων φανείσαν τί τὸ τραῦμα μου βαθύνεις;
 δότε μοι δρέπειν μανέντα· πυρὶ πῦρ τί νῦν προσάπτεις
 τί μάλιστα δὲ τοῦτο πράττω; 110 20 δροσερῆς Δάφνης στεροῦν με;
 ὁ χρόνος φέρει γὰρ ἄλλα. Κύκνε, σὺ δραμῶν πετροῖσι
 5 Κιθάρης μέλος δονήσω λέγε τῇ Δάφνην τρεχούσῃ,
 κραδίης πόνους συνάδων, ἵνα μοι φίλημα πέμψη
 ἐλαφρίζεται γὰρ οἴστρος, λεχέων, ἀφ' ὧν στερεῖ με.
 ὅταν ἐκ βάρους ἀνέλθῃ. 25 Φιλοκερτόμωσ με παίζειν
 Πτερόεις Ἔρωσ ὑπάρχων ἐνόησα τὴν Κυθήρην.
 10 μετέωρον αἶθε Φοῖβον, Ὅ Ἔρωσ τρέχειν διδάσκει,
 ἵνα μὴ τὸ μικρὸν ἄνθος σὺ, ῥόδον, τρέχοντα παύεις·
 ἀπὸ σοῦ δρόμου με παύσῃ. γενεὴν μίαν λαχόντες
 Χθόνα καὶ πόλον τοσοῦτον 30 κατ' ἐμοῦ διχῶσ φρονεῖτε.
 Φαέθων ἐγὼ κυκλεύω. Σὺ, Κύπρις, πόθοις με θέλ-
 15 πόθεν οὖν, πόθεν κρατοῦμαι γεις,
 ἀπαλὴν κόρην πιέζειν; σὺ με καὶ ῥόδοις κατέσχεσ·
 Λέγε μοι, ῥόδον Κυθήρης,

Georgii carmen 4. Extat apud Matrangam 659. Hoc carmen legitur etiam in cod. Laurentiano XXXII 52 saec. 14 fol. novissimis 124 et 125, ubi inscribitur ανακροσια κῶν γραμματικῶν τίνας ἂν εἶπη λόγους ὁ Ἀπόλλων κτλ. Igitur in hoc libro (quem littera L notavi) hoc carmen Constantino Siculo tribuitur; congruit quod in fine carminis addit

L: τοῦ αὐτοῦ ὠδάριον ἐρωτικὸν δι' ἀνακρόον καὶ κουκουλλίου λαβόν-
 τος τὴν ὑπόθεσιν ἐκ μελωδίου τινός, hic enim titulus secundi carminis
 Constantini, vide supra p. 351. Neque tamen hoc carmen Γενεὴν
 ῥόδων Constantini est, a cuius ingenio abhorret; plane enim refert rhe-
 torum nugas, quibus Georgius grammaticus delectatur. In titulo τῆς
 Δάφνης LB, Matranga τὴν Δάφνην. — V. 2. μανέντα, L μανέντι. —
 V. 8. LB ὅτ' ἄν. — V. 12. παύσῃ LB, παύῃ Matranga. — V. 14. κυ-
 κλεύω, L κυκλεύω. — V. 17. Κυθήρης, L Κυθείρης. — V. 20. δροσερῆς,

L τρυφερ. — στεροῦν με, L ut videtur στεροῦμεν. — V. 23. πέμψη,
 LB πέμψει. — V. 25. παίζειν L, παίσει B. — V. 26. Κυθήρην, L Κυ-
 θείρην. — V. 32. σὺ με, L σὺ δὲ. — κατέσχεσ, L a pr. m. κατέχεσ. —

- τί με τοῖς πόθοις διώκεις, τὸ ῥόδον τότε φθονεῖ μοι.
 τί πάλιν ῥόδοις κρατεῖς με; Ἀμελῶ πόθου κρατοῦντος
 35 Τὸ ῥόδον τὸ τῆς Κυθήρης 40 τὸ ῥόδον πλέον με τέρπει,
 Παφίης πλέον δαμάζει· ὅτε καὶ Δάφνην ἔάσω.
 ὅτε γὰρ συνῆλθε Κύπρις,

5.

- Τί εἶποι ἡ Φαίδρα ὀρώσα τὸν Ἰππόλυτον ἐστεμμένον ῥόδοις;
 Τὶ καλὸν χρόνον δοκεῖω, 10 διὰ σοῦ ῥόδον γὰρ ἄνθος
 Παφίην ὀρῶ τυχοῦσαν· φλογερούς πόνους προπέμπον
 ὁ ποθούμενος γὰρ ἄρτι καρδίην ἐμὴν λαίνει.
 ῥοδόεν στέφος κομίζει. Ῥόδον ἤθελον γενέσθαι,
 5 Ὀλίγην Ἐρωτος αἴγλην, ἵνα μετρίως τυχοῦσα
 Παφίη, ῥόδοισι μῖξον, 15 ἐπικειμένη μετώποις
 ἵνα τοὺς πόνους νοήσας μετεβαλλόμεν φιλοῦσα.
 φλογερὸν λέγη φαρέτρην. Χαρίτων φέρει τὰ τερπνά,
 Χαρίεις Ἄδωνι χαίροις, ὅτε τις φιλῶν ποθεῖται.

6.

1105

"Ἄλλο εἰς τὸν αὐτόν.

- Ἐπ' ἐμοὶ πανδαμάτωρ ὄπλα κορύσσει,
 ἐπ' ἐμοὶ πάντα βέλη νεῦρα τινάσσει,
 ὅτι παῖς Ἰππολύτης στέμμα Κυθήρης
 φορέων ἐν κροτάφοις ἀμφιπολεύει.
 5 Χρονίαν, Κύπρι, πόθων ἴλαθι Φαίδρης,
 φλογερῆς παῦσον ἐμῆς οἴστρον ἀνάγκης,
 ὅτι παῖς Ἰππολύτης στέμμα Κυθήρης
 φορέων ἐν κροτάφοις ἀμφιπολεύει.
 Κορυφαῖς ἀνθοφόροις παῖξατε θῆρες,
 10 βελέων παυσαμένων ἰοχεαίρης,

V. 33. διώκεις, I. διώσκεις. — V. 35. Κυθήρης, L. Κυθείρης. — V. 38. μοι I. B, με Matranga. — V. 39 seq. Non credo rhetorem tristichon clausulae loco adhibuisse, sed videtur versus interceptus esse. Hos tres versus om. L.

Georgii carmen 5. Extat apud Matranganam 661. — V. 1. τί, B. τί. Videtur pro ὅ τι positum, quod genus dicendi proletarii scriptores haud fugitant. — V. 6. μῖξον Piccolos, B. μεῖζον. — V. 8. λέγη, B. λέγει. — V. 16. μετεβαλλόμεν B, non μεταβαλλόμεν. — V. 18. τις, B. τίς.

Georgii carmen 6. Extat apud Matranganam 662. — V. 2. νεῦρα scripsi, legebatur νευρά. — V. 5. ἴλαθι B, non ἴλαθι. — V. 10. B. ἰο-

ὅτι παῖς Ἰππολύτης στέμμα Κυθήρης
φορέων ἐν κροτάφοις ἀμφιπολεύει.

Μὰ τοὺς Ἑρωτας νῦν ἀριθμὸν γὰρ μέγαν
χρεὼν ὀνομάζειν εἰκότως, βλέπουσά γε
15 τὸν χθῆς μὲν ἄκανθαν, σήμερον δὲ τοῦ ῥόδου
ἔσχον ὑγίειαν τῶν ποθοῦντων φαρμάκων.

Γλυκὴ Θησείως τὸ τέκνον
βάλε καὶ λόγοις με, Κύπρι,
ἵνα πᾶν μέλος συνάδη,
20 ἀκοή, φρένες σὺν ὄψει.

Ὁ πόθος πόθοις ἐρίξει,
ἀγαθὸν πέφυκε νεῖκος·
φλέγε πῦρ, ἐγὼ κοιμίζω,
φλέγε πῦρ, τὸ πῦρ τὸ καῖον.
25

Στεφάνους τί νῦν κοιμίζεις;
ῥόδα φαιδρὰ δέξο, Φαίδρα·
ἐὰν ὀκλάσης ἀφάσσω,
τότε μανθάνεις τὸ κρεῖσσον.

Ἄρετῆς πόθεν μετέστη
γενέτης τεὸς τοςαύτης;
λαβύρινθε, μαρτύρει μοι,
ὅτι τὸ κράτος Κυθήρης.
30

Ἄνέμων πῆνοαῖς ἐρίξω,
πελάγους βᾶθος διώκω,
35 λιμένας φίλους δοκεύσω·
ἔνεκεν τίνος πλανῶμαι;

Ὁ φιλῶν ὅτε στυγεῖται,
ἄερος σκιὰν διώκει,
καμάτους φέρον ἀϋπνοὺς.
40

Παφίης Ἑρωτα φεύγων,
Παφίης ῥόδοις τί τέρπη;
φιλέων ῥόδον Κυθήρης,
ἔχε καὶ νόον Κυθήρης.

1106

χεάρης. — V. 13. Μὰ B, καὶ Matranga. — V. 19. συνάδη, B συνάδει.
— V. 26 nescio an scribendum sit ῥόδα φαιδρὰ δέξο Φαίδρα, nam
Hippolytum alloquitur. — V. 28. ὀκλάσης, B ὀκλάσης. — V. 34. βᾶθος
B, non βᾶθος. — V. 35. δοκεύσω, fort. δοκεύω. — V. 38. ἄερος, lit-
tera o a m. sec. in ras. — V. 39. Hic plene interpunxi, ut trium
versuum haec sit stropha, quamquam ambiguum, utrum poeta ita in-
stituerit, an quartus versus sit interceptus. Tum discipuli quinque qua-
ternorum versuum strophas, quibus distichon additum est. Apud Matran-
gam (atque ut puto etiam in cod. B) cum summo sententiae detrimento
strophae initium fit v. 41, 45, 49, 53, 57, ut novissima stropha versibus

45 Παφίη, πόθων ἀνάσσεις,
 Παφίη, κρατούσα δεῖξον,
 ἵνα τοῖς τεοῖς βελέμοις
 φιλίης γένοιτο τέρψις.

50 Στυγέων Ἔρωτος ἔργα,
 φρένα σὴν ῥόδοις νοθεύεις·
 ἐρατῆς γὰρ Ἀφροδίτης
 ἐρατὸν πέφυκεν ἄνθος.

55 Βέλος ἄρχεται κομίζειν·
 ὑπὸ Κύπριδος γελώσης,
 ἵνα γνῶ, πόσον δαμάζει
 φλογερὸν βέλος Κυθήρης.

Παφίη, χόλω μετρήσεις·
 ὁ χόλος πόθου με βάλλει,
 ὁ πόθος ῥόδοις με τήκει·
 πόσα τίς βέλη κομίσει.

60 Φύσις οὐκ ἔμεινε, Κύπρι,
 τὰ σὰ μὴ φέρουσα κέντρα.

7.

Ἐπιθαλάμια.

Γάμαι πνέουσιν αὔραι,
 μέλος ὀργάνων δονεῖται,
 τάχα παστὸν Ἀφροδίτη
 Χαρίτων πλέκουσι κῶμοι.

5 Ὅ δ' ἔρωσ ὁ πάντα παίζων,
 ὁ γένος γένει συνάπτων
 ἀπ' ἑλευθέρας φαρέτρας
 βέλος ἡμέρον τινάσσει.

10 Ὅ γέρον πάρεστι Νεῖλος
 κεφαλήν ῥόδοις πνικάσσας,
 ἵνα σὺν νέοις χορεύσῃ
 πολιοῦς πόδας τινάσσω.

1107

quinque constet, quod prorsus a lege recedit. — V. 41. *τέρπη* B, *τέρπει* Matranga. — V. 44. *ἀνάσσεις*, conieci *ἀνασσα*. — V. 47. *φιλίης* B, Matranga *φιλίσις*. — V. 49. *σὴν* B, Matranga *σύν*. — V. 52. Haec et quae sequuntur non possum expedire. — V. 54. *δαμάζει*, legebatur *παμάζει*. — V. 59. *τίς* B, non *τίς*.

Georgii carmen 7. Extat apud Matrangam 573. — V. 8. *ἡμέρον* scripsi, legebatur *ἡμέρας*.

- Κιθάρης ἄναξ Ἀπόλλων
 γάμιον μέλος λιγαίνει
 15 γλυκεραὶ πάρεισι Μοῦσαι
 Βρομίῳ γάμους τελοῦσαι.
 Ὅθεν ἄσμενος προῆλθον
 ἐπέων μέλος χαράξας,
 20 ἵνα σὺν νέοις χορεύσω
 γαμίους νόμους τελέσσας.

8.

Ἐπιθαλάμια.

- Ἀναβάλλομαι χορεύειν
 λιγυροῖς μίτοισι κρούτων
 γαμικὸν μέλισμα σεμνόν,
 5 βιοτῆς χάρισμα πρῶτον.
 Τί γάρ, εἶπέ μοι, τίς ὄφθης;
 κιθάρης μαθὼν ἀταρπόν,
 τόσον εἰς χρόνον μεθῆκας
 ἀγέραστα κέντρα πλήκτροις;
 10 Ἐλέτω πόθος δ' ἐκείνης,
 ἐλέτω μάκαρ λιγαίνειν
 φίλον εἰς λέχος κίοντα
 μετὰ σώφρονος συνεύνου.
 Ἀπὸ πασσάλου δ' ἀκούσας
 15 χέλυν ὡς τάχος καθεῖλον,
 ἐθέλω δὲ ταῦτα μέλπειν,
 ὅσα μοι βίος κελεύει.
 Πόθεν οὖν γένοιτο βαλβίς
 Ἐλικωνίδος μερίμνης;
 τίνα δ' ὡς θέμις προσειπῶν
 * * * * *
 20 Ἄγ' ἔλασσον ἢ τεκόντας
 γενέτην σὸν ἢ τεκοῦσαν,
 ἐπέων φέρουσαν εὐχος,
 γεραροῖς νόμοις κομῶσαν.

Georgii carmen 8. Extat apud Matrangam 574. — V. 11. κίοντα, B κίοντα. — V. 19. In B nullum lacunae vestigium, fortasse non solum unus versiculus, sed integra praeterea stropha intercidit. — V. 20. ἄγ' ἔλασσον ἢ Matranga, B ἀγελασσον η, ego non expedio, sententiae institutae conveniret πατέρ ἢ σὸν ἢ τεκόντας γενέτην σὸν ἢ τεκοῦσαν ἐπέων φέρουσαν εὐχος γεραροῖς νόμοις κομῶ σήν; vel κομήσω. — V. 21. ἢ τεκοῦσαν Matranga correxit, B ἢ τεκοῦσα. — V. 22. φέρουσαν B, φοροῦσαν Matranga. — V. 23. γεραροῖς, B γερανοῖς.

25 Χρόνος ἐστὶ ταῦτα βάζειν,
 κόρον ἐκ χρόνου δὲ φεύγω,
 ὅτι θ' ἡματος μὲ ὦρα
 χρόνος ἐστὶ τοῖς ποθοῦσιν. 1108

30 Μικρὸν οὖν κόρην προσειπών,
 μελέων ἐμῶν ἀφορμήν,
 θαλίης μέλισμα πάσης
 ἀποπαύσομαι λιγαίνειν.

35 Ἐρατὴ πέλουσα νύμφη,
 ἔρατοῦ δὲ καὶ γραφεῖσα
 φιλοσώφρονος συνεύνου,
 πόσιν ἄξιον μετέρχη.

Ἦθεν, ὦ μάκαιρα, χαίροις
 γεραροῖς ζυγεῖσα λέκτροις·
 τετελεσμέναις δ' ἐξ ὦρας
 παῖν ἀγκάλαισι φέρβοις.

V. 26. ὅτι θ' ἡματος, scribendum ὅτι κἡματος μὲ ὦρα χρόνος ἐστὶ τοῖς ποθοῦσιν, h. e. vel una diei hora amantibus longissimum temporis spatium videtur. nam τοῦ ἡματος Georgium scripsisse non esse verisimile. — V. 33. γραφεῖσα de vitio suspectum, fort. στραφεῖσα i. e. ἐπιστραφεῖσα. — V. 35. πόσιν, B ποσίν. — V. 38. ἀγκάλαισι, B ἀγκάλαις.

L A S U S.

1.

ΤΜΝΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΡΜΙΟΝΙ ΔΗΜΗΤΡΑ.

— ˘ ˘ ˘ — ˘ ˘ — ˘ ˘ ˘ ˘ — ˘ ˘ ˘ — ˘ ˘ — ˘ ˘ — ˘

— ˘ ˘ — — ˘ ˘ — ˘

˘ ˘ ˘ ˘ — ˘ ˘ —

Δάματρα μέλπω κόραν τε Κλυμένοι' ἄλοχον Μελίβοιαν,
 ὕμνων ἀναγνῶν Αἰολῆδα
 βαρῦβρομον ἄρμονιαν.

Lasus. Fr. 1. Athen. XIV 624 E: Ἀυτὴ γὰρ ἐστὶν (ὑποδώριος καλουμένη ἄρμονία), φησὶν ὁ Ἡρακλείδης, ἣν ἐκάλουν Αἰολίδα, ὡς καὶ ὁ Λᾶσος (sic Dindorf, vulgo Λάσος) ὁ Ἐρμιονεὺς ἐν τῷ εἰς τὴν Ἐρμιόνη (sic AB, ἔρμιόνη P, ἔρμιόνην VL, ἐν Ἐρμιόνη Schweighaeuser) Δήμητρα ὕμνῳ λέγων οὕτως: Δάματρα κτλ. Ταῦτα δ' ἄδουσι πάντες ὑποδώρια τὰ μέλη, ἐπεὶ οὖν τὸ μέλος ἐστὶν ὑποδώριον, εἰκότως Αἰολίδα φησὶν εἶναι τὴν ἄρμονιαν ὁ Λᾶσος. Cf. X 455 C, ubi simul aliud Lasi carmen Centauri memoratur: ταῦτα (Pindari fr. 56) σημειώσαιτ' ἂν τις πρὸς τοὺς νοθεύοντας Λάσον τοῦ Ἐρμιονέως τὴν ἄσγμον ὄδῃν, ἣτις ἐπιγράφεται Κένταυροι. Καὶ ὁ εἰς τὴν Δήμητρα δὲ τὴν ἐν Ἐρμιόνη ποιηθεὶς τῷ Λάσῳ ὕμνος ἄσιγμός ἐστιν, ὡς φησὶν Ἡρακλείδης ὁ Ποντικός ἐν τρίτῳ περὶ μουσικῆς· οὗ ἐστὶν ἀρχή· Δάματρα μ. κ. τε Κλ. ἄλοχον. Cf. Eust. 1335, 52. — V. 1. Δάματρα, altero loco B θαμάτερα, PVL et A a m. pr. Δήμητρα. — μέλπω altero loco, priore APV μ' ἔαπω, B μ' εαπο. — Κλυμένοι' scripsi, Κλυμένοιο priore loco, altero I. P κλυόμενοι, B κλυομένοια, L κλυ'ομένοιο, V κλυοιμένοιο. — V. 2. ὕμνων Iacobs, legebatur ὕμνον. — ἀναγνῶν scripsi (nisi ἀναγνῶν malis) secutus L, ἀναγνων PV, ἀνάγνων Ahrens, cf. Hesychius ἀγνεῖν, ἀγειν· Κρητῆς. ἀγνεῖ' λαμβάνει. item ἀγνηκε (cod. ἀγνήσοει, corr. Ahrens)· ἀγῆοχε. Λάκωνες. et fortasse ἀγνήκαμες· ἠγνοήκαμεν (scr. ἀγῆόχαμεν) Αἰολεῖς. Huc adde in titulo nuper Amyclis reperto καλῶς τὰν ἀρχὰν διεξαγνηθέναι. — Αἰολῆδα βαρῦβρομον scripsi, PVL Αἰολίδ' ἄμαβαρῦβρομον, Casaubonus divisim Αἰολίδ' ἄμα βαρῦβρομον, Hartung scripsit μελιβόαν ὕμνον τ' ἀνάγων Αἰολίδα χᾶμα βαρῦβε. ἀρ.

2.

Aelian. Var. Hist. XII 36: Ἐοίκασιν οἱ ἀρχαῖοι ὑπὲρ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν τῆς Νιόβης παίδων μὴ συνάδειν ἀλλήλοις . . . Λᾶσος δὲ δις ἑπτὰ λέγει.

3.

1110

Aelian. Hist. Anim. VII 47: Ἐοικε δὲ καὶ τὰ τῶν λυγγῶν ἔκγονα ὁμοίως (σκύμνοι) ὀνομάζεσθαι· ἐν γοῦν τοῖς Λάσου λεγομένοις διθυράμβοις οὕτως εὐρίσκεται σκύμνος εἰρημένον τὸ βρέφος τὸ τῆς λυγγός.

4.

Natalis Comes 1018: „Fuit autem Sphinx Echidnae Typhonisque filius, ut scribit Lasus Hermioneus.“

APOLLODORUS.

Τίς τοιῆδ' ἐν ᾧρη

ἦλθεν ἐπὶ τέρθρον θυράων;

Apollodorus. Erotian. p. 366: τὸ τέρθρον τοῦ πάθους ἀντὶ τοῦ τὸ τέλος. . . . Καὶ Ἀπολλόδωρος ὁ τοὺς ὕμνους γράψας φησί· τίς τοιῆδε (τοι ἦδε AD, τοι ἦδε B, τι ἦδε C, idem deinde ἐπὶ τὸ τέρθρον θυράων) ᾧρη κτλ. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τέλει (fort. τέλη, Klein τέλος) τῶν θυράων. quae correxi, inserens praeterea ἐν Meinekio auctore, nisi forte scribendum τίς τοιῆδ' ᾧρη, nam veteres Atticos ᾧρη correpta priore syllaba pro ᾧρη dixisse testificatur Plato in Cratylo p. 410 C, sed quod in hymno Homericō in Cerer. v. 399 cod. Mosq. exhibet ᾧρέων potius ᾧρέων restituendum, quemadmodum est ib. 492 ᾧρηφόρε, quamquam ibi ᾧρηφόρε haud incommodum. — V. 2. θυράων, videtur θυρέων potius quam θυράων scribendum. — Apollodorus Atheniensis Pindari est magister, vid. Eustath. vit. Pind. p. 20 et schol. Pind. Ol. IX 74, quemadmodum emendavi ad Simonid. fr. 75. Si coniecturam periclitari licet, Apollodori fortasse est fragmentum epinicii carminis in *Echecratem* Orchomenium in charta Aegyptiaca repertum, quod infra fr. adesp. 85 edidi.

TYNNICHUS.

Εὐρημά τι Μοισᾶν.

Tynnichus. Plato Ione p. 534 D: Μέγιστον δὲ τεκμήριον τῷ λόγῳ Τύννιχος ὁ Χαλκιδεύς, ὃς ἄλλο μὲν οὐδὲν πάποτ' ἐποίησε ποίημα, ὅτου τις ἂν ἀξιῷσαι μνησθῆναι, τὸν δὲ παιῶνα, ὃν πάντες ᾄδουσι, σχεδόν τι πάντων μελῶν κάλλιστον, ἀτεχνῶς, ὥσπερ αὐτὸς λέγει, εὐρημά τι Μοισᾶν (Γ εὐρηματι, Ε Μοισᾶν). quod ex ipso illo carmine videtur petitum esse. Conf. Porphyr. de abst. II p. 133: Τὸν γοῦν Αἰσχύλον φασίν, τῶν ἀδελφῶν ἀξιούντων εἰς τὸν θεὸν γράψαι παιῶνα, εἰπεῖν, ὅτι βέλτιστα Τύννιχῳ πεποιήται· παραβαλλόμενον δὲ τὸν αὐτοῦ πρὸς τὸν ἐκείνου, ταῦτόν πεύσεσθαι τοῖς ἀγάμασι τοῖς καινοῖς πρὸς τὰ ἀρχαῖα· ταῦτα γάρ, καίπερ ἀπλῶς πεποιημένα, θεῖα νομίζεσθαι, τὰ δὲ καινὰ περιέργως ἐργασμένα θαυμάζεσθαι μὲν, θεοῦ δὲ δόξαν ἦττον ἔχειν, ubi τῶν Σελφῶν ἀξιούντων scribendum. — Nomen huius poetae Valesius restituit etiam ap. Ptolem. Heph. Phot. Bibl. CXC: τὰς δὲ Κολυμβώσας Ἀλκμᾶνος (ita recte, opinor, Casaubonus pro Ἀλκμάνους, Meineke Com. Poet. I p. 108: Ἀλκμάνους) πρὸς τῇ κεφαλῇ Τύννιχον τοῦ Χαλκιδέως εὐρεθῆναί φασιν pro Τυρονίχον vel Τιτανύχον. Hecker voluit etiam apud Athenaeum VI 250 B Tynnichi nomen in Phrygnichi locum substituere, vix recte. — Fallitur Benndorf (Archaeol. Untersuchungen auf Samothrake p. 76) huic Tynnicho attribuens distichon inscriptum in navi lapidea, quam Agamemnon ferebatur Dianae in Geraesto promontorio dedicavisse; testificatur Procopius B. Goth. IV 22 multa in ea navi incisa esse γράμματα ἢ τηνικάδε ἢ ὕστερον, pleraque iam evanida, τὰ δὲ πρῶτα καὶ ἐς τὸδε διαφαίνεται λέγοντα ὧδε·

*Νῆα μέλαιναν ἰδρῦσατο τῆδ' Ἀγαμέμνων
Ἑλλήνων στρατιῆς σῆμα πλοῦζομένης.*

καὶ ἐν ἀρχῇ ἔχει· Τύννιχος ἐποίει Ἀρτέμιδι Βολωσίᾳ. Quoniam poetae epigrammatum non solent suum nomen profiteri, coniecit Benndorf titulum antiquum posteriore tempore denuo instauratum atque tum Tynnichi nomen, qui illud epigramma condidisse ferebatur, additum esse; hoc inventum exornavit Gomperz qui trimetrum sibi deprehendere videtur:

Τύννιχος ἐποίησ' Ἀρτέμιδι Βολωσίᾳ.

At ποιῆσαι θεῶν neque artifex neque poeta dicitur. Procopius, quem ipsum monumentum oculis usurpavisse manifestum est, coniunxit quae seorsim scripta erant. Fuit incisum:

*Ἀρτέμιδι Βολωσίᾳ
Νῆα με λαίνην ἰδρῦσατο κτλ.*

ita enim traditam lectionem μέλαιναν verissime correxit Gomperz. Supra, vel in sinistro latere legebatur Τύννιχος ἐποίει, architecti, non poetae nomen, postea opinor ab aliena manu additum, quandoquidem alienum locum occupat, nam epigrammati erit subiiciendum. Epigramma est integrum, quae deinceps scripta erant, oblitterata illa quidem fere, ut testatur Procopius, videntur a visitantibus incisa esse. Diana Βολωσία i. e. Μολωσία eadem est, quae alias Εἰλείθνια vocatur.

XXV.

TELESILLA.

1.

- - - - -
- - - - -

"Αδ' Ἀρτεμις, ὦ κόραι,
φεύγοισα τὸν Ἀλφεόν.

2.

1112

Athen. XIV 619 B: Ἡ εἰς Ἀπόλλωνα φῶδὴ φιληλιάς (ita PVL, φηλιάς AB) ὡς Τελέσιλλα παρίστησιν.

3.

Paus. II 35, 2: Τὸ μὲν δὴ τοῦ Πυθαγόου ὄνομα μεμαθήκασιν παρὰ Ἀργείων· τούτοις γὰρ Ἑλλήνων πρώτοις ἀφικέσθαι Τελέσιλλά φησι τὸν Πυθαγόα ἐς τὴν χώραν Ἀπόλλωνος παῖδα ὄντα.

4.

Paus. II 28, 2: Ἐπὶ δὲ τῇ ἄκρῃ τοῦ ὄρους Κορυφαίας ἐστὶν ἱερὸν Ἀρτέμιδος, οὗ καὶ Τελέσιλλα ἐποίησατο ἐν ἄσματι μνήμην.

5.

Apollod. Bibl. III 5, 5: Ἐσώθη δὲ τῶν μὲν ἀργένων (ex Niobae liberis) Ἀμφίων, τῶν δὲ θηλειῶν Χλωρίς ἢ προεσβυτέρα, ἢ Νηλεὺς συνώκησε, κατὰ δὲ Τελέσιλλαν (ita Aegius, libri τελεσίαν) ἐσώθησαν Ἀμύκλας (ita codd., Ἀμύκλα v.) καὶ Μελίβοια, ἐτοξεύθη δὲ ὑπ' αὐτῶν καὶ Ἀμφίων. Ultima haec de Amphione interfecto non ad Telesillae carmen spectant, sed continuatur his Apollodori narratio; nam Amphion pater intelligendus est, et supra pro Amphione filio cuius alias nulla fit mentio fort. Δα-

Telesilla. Fr. 1. Hephaest. 62: ἔστι τοίνυν ἐπίσημα ἐν τῷ ἰωνικῷ, ἐφθημιμερῇ μὲν τὰ τοιαῦτα, οἷς ἢ Τελέσιλλα ἐχρήσατο. Ἄδ' κτλ. — V. 1 etiam ib. 26 legitur, ubi FIBS κόρα.

μασίχθων corrigendum. Conf. Pausan. II 21, 9, ubi Argolicam famam de his Niobae filiis refert: τὴν δὲ εἰκόνα παρὰ τῇ θεῶ τῆς παρθένου Χλωῶρι ὀνομάζουσι, Νιόβης μὲν θυγατέρα εἶναι λέγοντες, Μελίβοιαν δὲ καλεῖσθαι ἐξ ἀρχῆς· ἀπολλυμένων δὲ ὑπὸ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος τῶν Ἀμφίονος παίδων περιγενέσθαι μὲν μόνην τῶν ἀδελφῶν ταύτην καὶ Ἀμύκλαν, περιγενέσθαι δὲ εὐξαμένους τῇ Αἴητοϊ. Μελίβοιαν δὲ οὕτω δῆ τι παραυτίκα τε χλωρὰν ἐποίησε τὸ δεῖμα, καὶ ἐς τὸ λοιπὸν τοῦ βίου διέμεινεν, ὡς καὶ τὸ ὄνομα ἐπὶ τῷ συμβάντι ἀντὶ Μελιβολίας αὐτῇ γενέσθαι Χλωῶρι. Apud Apollodorum *πρεσβυτάτη* corrigendum pro *πρεσβυτέρα*, neque enim verisimile duas eiusdem nominis filias Niobae fuisse. Quae contra haec disputavit Car. Robert de Apollodori bibl. p. 52, nihil moror, neque enim operam dedi, ut varias narrationes cum Apollodori catalogo conciliarem, ut Robert opinatur.

6.

Hesych.: Βελτιώτας· τὰς βελτίους Τελέσιλλα. Aut τὰς delendum aut τοὺς scribendum, Lobeck βελτιωτέρας coniecit.

7.

Athen. XI 467, 5: Τελέσιλλα δὲ ἡ Ἀργεῖα καὶ τὴν ἄλω καλεῖ δεινον (C supra δῖνον). Cf. Eust. 1207, 9.

8.

Poll. II 23: Καὶ παρὰ Φερεκράτει οὐλοκέφαλος· οὐλοκίκιννα δὲ Τελέσιλλα εἴρηκε. corr. οὐλοκίκιννος, vel οὐλοκίκιννα.

9.

Sch. Hom. Od. ν 289: Καλῆ τε μεγάλη τε. Ἐκ τῆς κατὰ τὴν ὄψιν κοσμιότητος καὶ αἰδοῦς καὶ τοῦτο ὑπονοεῖν δίδωσι, καθὰ καὶ Ξενοφῶν καὶ Τελέσιλλα ἡ Ἀργεῖα διαγράφουσιν Ἀρετῆς καὶ Καλοκαγαθίας εἰκόνα. Nitzsch coni. Ἀρετῆς καὶ Κακίας, non recte, alterum vocabulum Xenophontem, alterum Telesillam spectat. Pravittatis notio ab hoc loco omnino aliena.

Photius in Bibliotheca in catalogo poetarum, quibus usus sit Stobaeus, etiam Telesillam memorat, nunc nulli versus Telesillae apud Stobaeum extant, neque ex adespotis lyricorum fragmentis quae ibi leguntur, licet quidquam Argivae vindicare.

SIMONIDES.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΠΙ ΑΡΤΕΜΙΣΙΩ: ΝΑΤΜΑΧΙΑΝ. 1-4.

1. 2. [2. 3.]*)

.

Ἐβόμβησεν θαλάσσας.
Ἀποτρέποισι κῆρας.

3. [5.]

Schol. Apoll. Rhod. I 211: Τὴν δὲ Ὠρείθυιαν Σιμωνίδης ἀπὸ Βοιλησοῦ φησὶν ἀρπαγεῖσαν ἐπὶ τὴν Σαρπηδονίαν πέτρην τῆς Θοράκης ἐνεχθῆναι . . . ἡ δὲ Ὠρείθυια Ἐρεχθέως θυγάτηρ, ἣν ἐξ Ἀττικῆς ἀρπάσας ὁ Βορέας ἤγαγεν εἰς Θοράκην κἀκεῖσε συνελθὼν ἔτεκε Ζήτην καὶ Κάλαιν, ὡς Σιμωνίδης ἐν τῇ Ναυμαχίᾳ. Cf. Eudoc. 440. Poeta stragem ingentem enarrans, qua ad Sepiadis littus tempestatis saevitia afflicta est Persarum classis, subsidium, quod tunc Boreas Atheniensibus tulisse ferebatur, non praetermisit silentio, inde exspatiatus veterem fabulam de Orithyiae raptu perstrinxit, ut necessitatem quae inter Atticos et Boream intercessit illustraret. Simonidei carminis vestigia secuta sunt qui res Medico bello altero gestas exposuerunt Herodotus VII 189 et Choerilus (vid. Schol. Ap.). Fabulam de Orithyiae raptu quam logographi Acusilaus et Pherecydes memoriae prodiderunt, Simonides Athenis degens haud dubie fando accepit, Boream primus opinor in hoc

Simonides. Fr. 1. 2. Priscian. de metr. com. 250 Lindem. (Keil II 428): „Simonides et Aleman in iambico teste Heliodoro non solum in fine ponunt spondeum, sed etiam in aliis locis. Simonides in ἐπ' Ἀρτεμισίῳ ναυμαχίᾳ in dimetro catalectico: ἐβ. θάλ. (θάλασσα Ald. sed codd. θαλάσσας) in secundo loco spondeum posuit: ἀντιστρέφει δὲ αὐτῷ ἀποτρέπουσαν (sic Ald., Putsche ἀποτρέποις εἶ, PV ἀποτρεπον σει, A ἀποτρεποίσει, Hermann ἀποτρέπουσα, Schneidewin ἀποτρέποισα, ego ἀποτρέποισι scripsi) κῆρας.

*) Numeri adiecti sunt editionis Schneidewinianae.

ipso carmine γαμβρόν Ἐρεχθῆος dixit (cf. Suidas, quamquam grammaticus Callimachum potius respexit, unde statim oraculum fictum, quod Herodotus commemorat τὸν γαμβρόν ἐπίκουρον καλέσασθαι. Quod Simonides ἀπὸ Βριλησσοῦ Orithyiam raptam esse perhibet, offensioni fuit Heynio, qui Ἴλισσοῦ correxit, multo audacius Welcker, qui docte et copiose de hac fabula disputat (Alte Denkmäler III 144 seq.), novavit Βριλισσοῦ, quo nomine Ilissum a Simonide vocitatum credit. Variant haec pro arbitrio poetae: cum montem Atticae Simonides memorasset, Choerilus fontes substituere maluit, Herodotus Ilissum perhibet, atque haec fama evaluit postquam ibi Boreae sacellum dedicatum.

*4. [9.]

- 2 0 0 - 0 0 - 0 2 0 - - 2 0 -
 2 0 0 - 0 0 - 0 2 0 - 0 2 0 -
 - 2 0 0 - 0 0 - 0 0 - 0 - -
 2 0 - 0 0 - 0 - 0
 5 2 0 - 0 2 0 - 0 2 0 0 0
 - 2 0 0 - 0 0 - - 2 0 0 - 0 0 - 0
 2 0 0 - 0 0 - 0 - 2 0 -
 2 0 - 0 0 - 0 - - 2 0 0

Στρ.

Τῶν ἐν Θερμοπύλαις θανόντων 1114
 εὐκλεῆς μὲν ἂ τύχα, καλὸς δ' ὁ πότιμος,
 βωμὸς δ' ὁ τάφος, πρὸ γόων δὲ μνάστις, ὁ δ'
 οἶκος ἔπαινος·

Fr. 4. Diod. Sic. XI 11: Διόπερ οὐχ οἱ τῶν ἱστοριῶν συγγραφεῖς μόνοι, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ τῶν ποιητῶν καθύμνησαν αὐτῶν τὰς ἀνδραγαθίας· ὧν γέγονε καὶ Σιμωνίδης ὁ μελοποιὸς ἄξιον τῆς ἀρετῆς αὐτῶν ποιήσας ἐγκώμιον, ἐν ᾧ λέγει· Τῶν κτλ. unde descripsit Arsenius 242. Schneidewin existimat peculiare carmen (*encomium*) in illos a Simonide compositum fuisse, quod Diodori verba nequaquam significant: ipsa autem Simonidis oratio suadet, ut has laudes alii carmini insertas fuisse censeamus: itaque ad carmen εἰς τὴν ἐπ' Ἀρεμισίῳ ναυμαχίαν retuli. Novem versus, qui supersunt, non integram carminis stropham exhibent, sed servata est strophae secunda pars (v. 1—5), antistrophae primores versus (v. 6—9): strophā constat octonis versibus; unus tantum versus iteratur, v. 1 et 9 sibi respondent. Igitur v. 1 et 2 ex epodis huius carminis sunt deprompti, nam in strophā hac nihil reperitur, quod cum his componas, praeter v. 2 τύχα, καλὸς δ' ὁ πότιμος, ut incredibile hunc versum veteres magistros perperam diremisse in colon trochaicum et dimetrum iambicum: praeterea praestat, opinor, πότιμος hoc loco correpta paenultima efferri. — V. 1. Θερμοπύλαις, AH Θερμοπύλαιαι. — V. 3. βωμὸς, Emperius κῶμος. —

ἐντάφιον δὲ τοιοῦτον οὔτ' εὐρώς
5 οὔθ' ὁ πανδαμάτωρ ἀμανρώσει χρόνος.

Ἀντιστρ. ἀνδρῶν ἀγαθῶν ὅδε σηκὸς οἰκέταν εὐδοξίαν
Ἑλλάδος εἴλετο· μαρτυρεῖ δὲ καὶ Λεωνίδα
Σπάρτας βασιλεύς, ἀρετᾶς μέγαν λελοιπῶς
κόσμον ἀέναον κλέος τε.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ.

ΣΚΟΠΙΑ ΤΩ ΚΡΕΟΝΤΟΣ ΘΕΣΣΑΛΩ.

5. [12.]

1 0 0 - 0 0 - 0 - 0 -
 0 0 1 - 1 0 1 0 0 - 0 - 1 0 - 0 0 - 0 - 0 1 0 0
 0 0 1 0 - 1 0 - 0 0 - 0 - 1 0 - 0 0 - 0 0
 0 0 1 0 - 1 0 - 0 0 -
 5 - 1 0 - 1 0 - 0 0 -
 0 - 1 0 - 0
 1 0 - 0 0 - 0 1 0 - 0 - 0

πρὸ γόων Ilgen et Eichstaedt, libri *προγόνων*. — οἶκος Jacobs et Hermann, vulgo οἶτος (οὔτος K). — V. 4. οὔτ' εὐρώς, in edit. 1 scripsi εὐρώς deleta particula οὔτ', Hartung non recte οὔποι' scripsit. — V. 6. ἀνδρῶν ἀγαθῶν ὅδε scripsi, legebatur ἀνδρῶν ἀγαθῶν· ὁ δέ, Arsen. ἀγαθῶν ἀνδρῶν· ὁ δέ, prava verborum distinctione. Sed non recte antea inserui particulam ἀνδρῶν δ' ἀγαθῶν. nam haec verba non ad eos qui apud Thermopylas occubuerunt referenda sunt, quorum laudes strophā extrema absolutae sunt, sed spectant praesens argumentum, id quod ὅδε σηκὸς plane evincit. Poeta enim virtutem Atheniensium, qui navali proelio occubuerunt, dicit aequiparandam esse Leonidae et Spartanorum egregiis laudibus. Cum verbis μαρτυρεῖ λελοιπῶς componas Pind. Isthm. V43. — σηκὸς, Schneidewin σακὸς. — οἰκέταν Schneidewin, vulgo οἰκετᾶν, Hermann οἰκητᾶν, Thiersch οἰκέτιν, Hartung οἰκοθι τᾶν εὐδοξίαν requirit. — V. 7. εἴλετο Hermann, vulgo εἴλατο. — δὲ καὶ Arsen., δὲ Diod. — V. 8. Σπάρτας βασιλεύς, legebatur ὁ Σπ. β., delevi articulum. — λελοιπῶς, Arsen. λιπῶν. — V. 9. ἀέναον, L ἀένναον. — κλέος τε scripsi, legebatur τε κλέος, nam quod in ed. 1 τε κλειὸς correxi, dudum abieci. Rara exempla particulae τε hoc modo traiectae, neque tamen desunt, vid. Pind. Nem. VII 95 Ἥρας πόσιν τε Aeschyl. Prom. 141 τοῦ περὶ πᾶσάν θ' εἰλισσομένον χθόνα . . . Ὀκεανοῦ, nam Eumen. 279 ἐς τὸ πᾶν τε σύμμαχον minus offendit.

Epinicia Simonidis a veteribus grammaticis in varias classes secundum certaminum genera discripta erant, sic fr. 14 est ἐκ τῶν Σιμωνίδου τεθρίππων, fr. 12 Σιμωνίδης ἐν τοῖς πεντάθλοις, porro huc pertinet quod ex Herodiano adscripsit Bandini Catal. Bibl. Laur. 146: ὁ Σιμωνίδης ἐπέγραψεν ἐπίνικοι (legebatur ἐπίτικοι) δρομέσι, δέον τοῖς δρομέσσι. Sane a diligentioribus grammaticis ad Callimachum potius, ut Schneidewin animadvertit, haec carminum inscriptio refertur, vid. Choerobosc. Bekk. An. III 1185: Δρομέσι παρὰ Καλλιμάχου· ἐκεί-

νος (v. ἐκείνα) γὰρ οὕτως ἐπέγραψεν, ὀφείλων ἐπιγράψαι δρομεῦσι (vid. Choerob. Epimer. I 115, 15 cum cod. Marc. ap. Gaisford Praef. Et. M. p. VII et Cram. An. Ox. III 254), tamen verisimile est Callimachum propterea hac forma usum esse, quoniam in ipsius Simonidis carminibus reperit, vel quod iam antiquiores editiones Callimacho hunc titulum suppeditabant. Haec etiam nunc tueor, quamquam aliter de hac quaestione statuit O. Schneider Callim. II p. 689 seq.

Fr. 5. Plato Protag. 339 A: Καὶ δὴ καὶ νῦν ἴσται τὸ ἐρώτημα περὶ τοῦ αὐτοῦ μὲν, περὶ οὐπερ ἐγὼ τε καὶ σὺ νῦν διαλεγόμεθα, περὶ ἀρετῆς, μετενηνεγμένον δὲ εἰς ποίησιν τοσοῦτον μόνον διοίσει. Λέγει γάρ πον Σιμωνίδης πρὸς Σκόπαν, τὸν Κρέοντος υἱὸν τοῦ Θετταλοῦ, ὅτι Ἄνδρα ἀγ. . . τετυγμένον (v. 1. 2) . . . Οἶσθα οὖν, ἔφη, ὅτι προύοντος τοῦ ἄσματος λέγει πον, Οὐδέ μοι . . . ἔμμεναι (v. 8. 9) . . . p. 341 D: ἐπεὶ ὅτι γε Σιμωνίδης οὐ λέγει τὸ χαλεπὸν κακόν, μέγα τεκμηρίον ἔστιν εὐθὺς τὸ μετὰ τοῦτο ὄημα. λέγει γὰρ ὅτι· θεὸς ἄν μόνος τοῦτ' ἔχοι γέρας (v. 10) . . . p. 344 C: ἀλλὰ θεὸς ἄν μόνος τοῦτο ἔχοι τὸ γέρας, ἄνδρα δὲ οὐκ . . . καθέλη (v. 10. 11) . . . σὺ δὲ φῆς, ὦ Πιττακέ, χαλεπὸν ἐσθλὸν ἔμμεναι, τὸδ' ἔστι γενέσθαι μὲν χαλεπὸν, δυνατὸν δὲ ἐσθλόν· ἔμμεναι δὲ ἀδύνατον· πράξας μὲν γὰρ εὐ πάς . . . κακῶς (v. 12. 13) . . . p. 345 C: ἐπιπλεῖστον δὲ καὶ ἄριστοί εἰσιν, οὓς ἄν οἱ θεοὶ φιλοῦσιν (v. 14). Ταῦτά τε οὖν πάντα πρὸς τὸν Πιττακὸν εἴρηται, καὶ τὰ ἐπιόντα γε τοῦ ἄσματος ἔτι μᾶλλον δηλοῖ· φησὶ γάρ· Τοῦνε κεν . . . ἀπαγγελέω (v. 15—18). φησὶν· οὕτω σφόδρα καὶ δι' ὅλου τοῦ ἄσματος ἐπεξέρχεται τῷ τοῦ Πιττακοῦ ὄηματι. πάντας δὲ ἐπαίνημι . . . μάχονται (v. 19—21) . . . p. 346 C: Ταῦτα δὴ καὶ τῷ Πιττακῷ λέγει, ὅτι ἐγὼ, ὦ Πιττακέ, οὐ διὰ ταῦτά σε ψέγω, ὅτι εἰμι φιλόψογος, ἐπεὶ ἔμοιγε ἔξαρκεῖ ὅς ἄν μὴ κακὸς ἢ μηδ' ἄγαν ἀπάλαμνος, εἰδὼς γε ὄνησει πόλιν δίκαν ὑγιῆς ἀνῆρ· οὐ μὴν ἐγὼ μωμήσομαι· οὐ γὰρ εἰμι φιλόψωμος· τῶν γὰρ ἡλιθίων ἀπειρώων γενέθλια (v. 3—6) . . . ὥστ' εἰ τις χαίρει ψέγων, ἐμπληθεῖν ἄν ἐκείνους μεμφόμενος· πάντα . . . μέμικται (v. 7). Simonidea a Platonis oratione primus rectius separare instituit Schleiermacher, ipsos versus restituere et ad numeros revocare studuerunt post Heynium (Opusc. I 160 seqq.) Hermann (in edit. Heindorfii) et Boeckh Pind. I 2 p. 337 (qui quidem epodum, quam sibi deprehendisse visus est Hermann, praetermisit), a quibus mihi saepius discedendum fuit. Schneidewin in strophis describendis Boeckhium sequitur, in epodo Hermanni vestigia legit. Hartung me auctore epodum sprexit, sed quatuor strophas distinxit, str. 1 initium tantum superesse statuit (v. 1. 2), str. 2 et 3 integras, quibus quartam hanc subiungit: οὐδ' ἄν ἐγωγε, μέσως λέγοντ' ἀλαθές, | διὰ ταῦτ' οὐ πάς, ὦ Πίττακε, σ' ἔψεγον· | εἰμι δ' οὐ φιλόψωμος· ἔξαρκεῖ δέ μοι | ὅς ἄν ἢ κακὸς μηδ' ἄγαν ἀπάλαμνος, εἰδὼς δ' ὄνησίπολιν δίκαν | ὑγιῆς ἀνῆρ· ἢ μὴν οὐ μιν ἐγὼ μωμήσομαι· τῶν γὰρ ἡλιθίων | ἀπειρώων γενέθλια· | πάντα τοι καλὰ τοιάτ' | ἀίσχρά γε μὴ μέμικται. Blass denique (Mus. Rhen. XXVII 326 seq.) et monostrophicum esse carmen largitur et quemadmodum carminis disiectas particulas in ordinem redegi comprobat, nisi quod post v. 2 septem versus omissos esse statuit; itaque v. 1 et 2 exordium str. 1 esse censet, v. 3—7 secundae strophae adscribit. — Carmen hoc Simonidis vel eo nomine insigne, quod fere integrum servatum: nam deesse nihil videtur, nisi carminis exordium sive prima strophā, in qua poeta haud dubie professus erat, se hoc carmen ad Scopam Thessalum mittere, ac fortasse simul Scopae gentiles vel familiares allocutus erat, hinc in fine carminis v. 18 eosdem appellat. Videtur Scopas ob facinus aliquod commissum in gravem hominum reprehensionem incidisse; ab

Στρ. α΄.

Ἄνδρ' ἀγαθὸν μὲν ἀλαθέως γενέσθαι 1115
 χαλεπὸν χερσίν τε καὶ ποσὶ καὶ νόῳ τετράγωνον, ἄνευ
 ψόγου τετυγμένον·
 ὃς ἂν ἧ κακὸς μῆδ' ἄγαν ἀπάλαμνος, εἰδώς γ' ὀνασίπολιν
 δίκαν 1116

hac invidia ut Scopam liberaret poeta hoc carmen composuit, quod non fuit epinicion, sed quemadmodum veteres grammatici Pindari epiniciis etiam paraenetica carmina aliaque id genus inseruerunt, ita Simonideum quoque poema hunc locum commode obtinebit, quod veteres quoque verisimile est non separavisse a reliquis carminibus in Scopae honorem conditis. Blassio carmen σκολιὸν fuisse videtur. — V. 1. μὲν om. Θ. — ἀλαθέως, εὐλαθέως e. — V. 2. χερσίν, libri χερσί. — ποσὶ καὶ, ποσὶ BCerwye. — ψόγον, λόγον w a manu pr. Cf. Plato 344 A: οὐ γὰρ εἶναι, ἀλλὰ γενέσθαι μὲν ἔστιν ἄνδρ' ἀγαθὸν χερσὶ τε καὶ ποσὶ καὶ νόῳ τετράγωνον, ἄνευ ψόγου τετυγμένον, χαλεπὸν ἀλαθέως (ἀληθέως ΣΕω). Adde Diog. Laert. I 76: εἰπέ τε (Πιττακὸς) χαλεπὸν ἔσθλον ἔμμεναι, οὐ καὶ Σιμωνίδης μέμνηται λέγων ἄνδρα α΄. (μὲν om.) ἀλ. γενέσθαι χαλεπὸν τὸ Πιττακίον· μέμνηται δ' αὐτοῦ καὶ Πλάτων ἐν Πρωταγόρῳ· ἀνάγκη δ' οὐδὲ θεοὶ μάχονται (ut hoc quoque Pittaci sit, cf. Simon. v. 21) et Suid. v. Πιττακίον. V. 2 respic. Aristot. Eth. Nic. I 10, 11. Rhet. III 11. Sopater ap. Stob. Flor. XLVI 51. Iulian. Caes. 333 B. Damasc. ap. Suid. v. τετράγωνος. Eust. II. 475, 31. — V. 3—7 hoc loco inserui, idque etiam nunc tueor, quamvis possit aliquis suspicari haec ad quartam stropham referenda esse, ut pariter extrema pars primae strophae atque initium quartae strophae desit. Neque Blassio assentiendum, qui assensus mihi v. 3—7 ante stropham οὐδέ μοι ἔμμελέως κτλ. (v. 8 seq.) esse collocandos, hic septem versus omissos esse arbitratur, quibus poeta Thessalum sit affatus; at sententiae omnino tam arcta necessitate vinctae sunt, ut non sit verisimile ordinem hunc iustum continentemque orationem directam esse ampla hac allocatione, qua multo commodius ipsum carmen inchoari licuit: nam quae Blass p. 328 profert, ut ostendat non satis apte v. 3 continuo excepisse v. 1 et 2, non multum valent. Illud omnino improbandum, quod Schleiermacher censet hos versus (3—7) medium obtinere locum inter v. 14 et v. 15: nihil enim probant ea quae Plato 346 C, ubi v. 3—7 affert, addit: οὐ τοῦτο λέγει, ὥσπερ ἂν εἰ ἔλεγε πάντα τοι λευκά, οἷς μέλανα μὴ μέμικται· γελῶν γὰρ ἂν εἴη πολλαχῆ· ἀλλὰ ὅτι καὶ τὰ μέλα ἀποδέχεται, ὥστε μὴ ψέγειν· καὶ οὐ ζητῶ, ἔφη, πανάμωμον ἄνθρωπον, εὐρ. ὅ. κ. αἰ. χθονός· ἔπειθ' ὕμιν εὐρῶν ἀπαγγελῶ. ὥστε τούτου γ' ἔνεκα οὐδένα ἐπαινέσομαι, ἀλλὰ μοι ἔξαρκεῖ, ἂν ἧ μέσος καὶ μῆδὲν κακὸν ποιῆ, ὡς ἐγὼ πάντας φιλέω καὶ ἐπαίνημι, καὶ τῇ φωνῇ ἐνταῦθα κέχρηται τῇ τῶν Μυτιληναίων, ὡς πρὸς Πιττακὸν λέγων τὸ πάντας δὲ ἐπαίνημι καὶ φιλέω ἐκὼν (ἐνταῦθα δεῖ ἐν τῷ ἐκὼν διαλαβεῖν λέγοντα), ὅστις ἔρδη μῆδὲν αἰσχροῦν, ἄκων δ' ἔστιν οὗς ἐγὼ ἐπαινῶ καὶ φιλῶ· σὲ οὖν, καὶ εἰ μέσως ἔλεγες ἐπαινεῖ καὶ ἀληθῆ, ὦ Πιττακέ, οὐκ ἂν ποτε ἔψεγον· νῦν δέ, σφόδρα γὰρ καὶ περὶ τῶν μεγίστων ψευδόμενος δοκεῖς ἀληθῆ λέγειν, διὰ ταῦτα σὲ ἐγὼ ψέγω. haec, inquam, nihil probant, quoniam manifestum est, Platonem hic liberrime suoque instituto convenienter Simonideas sententias disposuisse. Ut credamus stropham 3 (v. 15—21) continuo post stropham 2 (v. 8—14) collocatam fuisse non solum commodus sententiarum ordo suadet, sed etiam ipse Plato 345 C, qui allato

ὄγῃς ἀνὴρ οὐδὲ μὴ μιν ἐγὼ
 5 μωμάσομαι τῶν γὰρ ἀλιθίων
 ἀπείρων γενέθλα.
 πάντα τοι καλά, τοῖσι τ' αἰσχροῖα μὴ μέμικται.

1117

Στρ. β'.

Οὐδέ μοι ἐμμελέως τὸ Πιττάκειον

v. 14 pergit: καὶ τὰ ἐπιόντα γε τοῦ ἔσματος μᾶλλον δηλοῦ . . . τοῦ-
 νεκεν κτλ. (v. 15 seqq.). Schleiermacherum tamen secutus Hermann
 ex his versibus (3—7) epodum constituit: Ἐμοίγ' ἐξαρκεῖ, | ὅς ἂν μὴ
 κακὸς ἦ . . . οὗ μιν ἐγὼ μωμήσομαι | οὗ γὰρ φιλόμομος (iecto verbo
 εἶμι, pro quo Schneidewin ἐγὼ coni.) κτλ. At vero horum versuum
 numeri aperte sunt iidem, qui in strophis deprehenduntur, ut nullis
 omnino epodis Simonides in hoc carmine usus esse videatur. Quare
 hic inserui, ut prima stropha iam sit integra: apteque Simonides,
 postquam dixit difficile esse, virum omni ex parte bonum evadere,
 subiecit, sibi vel mediocres homines probari, et tum aptissime Pitta-
 ceum illud sub examen vocavit: neque adversantur huic coniecturae,
 quae Plato 344 B dicit. Iam apparet quod est apud Platonem 346 C,
 ubi hos versus (3—7) affert ἐπεὶ ἔμοιγε ἐξαρκεῖ ὅς ἂν μὴ κακὸς ἦ
 κτλ. (quamquam infra 346 D repetit ἀλλὰ μοι ἐξαρκεῖ, ὅς ἂν μέσος
 ἦ) non esse a Simonide profectum, sed Platonem poetae verba liberius
 suae orationi accommodavisse. Itaque v. 3 emendavi ὅς ἂν ἦ κακὸς
 deleta negatione μὴ, quae facile ex sequentibus repeti potest. Nam
 quod fortasse alicui in mentem veniat ὁ δὲ μὴ κακὸς μηδ' ἄγαν ἀπά-
 λαμνος, huic coniecturae vel ea, quae Plato p. 343 C de particula μὲν
 v. 1 disputavit, obstant. — εἰδώς, Σ e corr. οὐχ ὅς. — γ' ὀνασίπολιν
 scripsi, τ' ὀνησίπολιν Hermann, (Schneidewin τ' ὀνασίπ.,) libri γε
 ὀνησί πόλιν. — V. 4. οὐδὲ μὴ μιν scripsi, nisi praestet οὐδὲ μὴ νιν,
 sed de Simonidis usu nihil constat, itaque nolui quidquam ea in parte
 novare, οὗ μιν Schleiermacher, libri οὐ μὴν. — V. 5. μωμάσομαι
 Schneidewin et deinde ἀλιθίων, libri μωμήσομαι et ἡλιθίων. — Quae
 post μωμάσομαι sequuntur: οὗ γὰρ εἶμι φιλόμομος Platonis sunt verba
 Simonidem explicantis, neque vero Simonidis versiculos, ut Schleier-
 macher et qui illum sequuntur existimant; quam sententiam frustra
 tuearis eo, quod Plato supra dixit: οὐ διὰ ταῦτα σὲ ψέγω, ὅτι εἶμι
 φιλόσοφος. — V. 6. ἀπείρων γενέθλα, sic libri nisi quod γένεθλα ex-
 hibere videntur, quod non recte tuetur Stallbaum, ut ἀπείρων sit geni-
 tivus adiectivi ἀπειρος, edd. vett. ἀπειρα γενέθλα, unde Stephanus
 ἀπειρα γένεθλα vel ἀπειρος ἄ γενέθλα. — V. 7. καλὰ, τοῖσι τ', ἢ καλὰ
 λικνὰ τοῖσι. — μὴ om. Γ. — Versus compositus ex pherecrateo et
 ithyphallico, id quod non offendit, si quidem Corinna trochaicam tripod-
 diam vice logaedicæ tripodiae admisit, atque eadem licentia usus est
 Aleman: iam v. 14 quomodo sit confirmandus, non satis constat, sed
 v. 21 οὐδὲ θεοὶ μάχονται logaedicus videtur, nam synizesis hic qui-
 dem parum grata: itaque existimo Simonidem in hac strophæ clausula
 aut alternis vicibus trochaicum et logaedicum colon adhibuisse, aut
 logaedicos versiculos: sed disparibus figuris — υ υ — υ — — v. 21,
 — υ — υ υ — υ v. 14 et v. 7: tunc igitur pro μέμικται restituendus
 coniunctivus μεμίγηται, quem etiam Platonis paraphrasis commendat:
 scripsi per γ, quoniam perfectum secundum Choeroboscum est μέμιγα.
 Sane a Pindari arte haec vicissitudo disparium formarum abhorret.
 sed quemadmodum recentiores poetae remiserunt de hac severitate, ita
 licuit etiam antiquioribus passim popularis carminis consuetudinem
 sequi. — V. 8. οὐδέ, Γ οὐδέν. — Πιττάκειον, πιττάκιον Ἰ'ΘΞΖωε

νέμεται, καίτοι σοφοῦ παρὰ φωτὸς εἰρημένον· χαλεπὸν
φάτ' ἐσθλὸν ἔμμεναι.

10 θεὸς ἂν μόνος τοῦτ' ἔχοι γέρας· ἄνδρα δ' οὐκ ἔστι μὴ οὐ
κακὸν ἔμμεναι,

ὄν ἀμάχανος συμφορὰ καθέλη.

πράξαις γὰρ εὖ πᾶς ἀνήρ ἀγαθός,

κακὸς δ', εἰ κακῶς (τι).

καὶ τὸ πλείστον ἄριστοι, τοὺς θεοὶ φιλέωντι.

Στρ. γ'.

15 Τοῦνεκεν οὔποτ' ἐγὼ τὸ μὴ γενέσθαι

δυνατὸν διζήμενος, κενεὰν ἐς ἄπρακτον ἐλπίδα μοῖραν
αἰῶνος βαλέω,

πανάμωμον ἄνθρωπον, εὐρυνέδους ὅσοι καρπὸν αἰνύμεθα
χθονός·

1118

ἐπὶ τ' ὕμιν εὐρῶν ἀπαγγελέω.

πάντας δ' ἐπαίνημι καὶ φιλέω,

— V. 9. ἐσθλὸν, Boeckh ἐσλόν, qua forma neque Pittacum neque Simonidem usum esse credibile est. Ceterum cf. Schol. Arist. Eth. in Herme V 356 ἐπὶ Πιττακὸν μὲν τὸν Μιτυληναῖον (ἀναφέρεται) τὸ χαλεπὸν ἐσθλὸν ἔμμεναι, contra Polyb. XXIX 7: τὸ ῥηθὲν ὑπὸ Σιμωνίδου· χαλεπὸν ἐσθλὸν ἔμμεναι. Adde Cratet. Epist. in Not. et Extr. Bibl. Paris. X 278. — V. 10. τοῦτ' ἔχοι, p. 341 E: τοῦτο ἔχοι ἸΓΘΞCryr, vulgo ἔχοι τοῦτο, infra 344 C: τοῦτο ἔχοι τὸ γέρας (Γ τοῦτ' ἔχοι, τ ἔχοι τοῦτο). Respicit Aristot. Metaph. I 2, cf. etiam Schol. Aristot. IV 529. Cram. An. Par. I 387, 33. Boisson. An. Nov. 210. — μὴ οὐ, Hartung μῆ. — V. 11. ὄν scripsi, et sic e, vulgo ὄν ἂν. — ἀμάχανος Boeckh, v. ἀμήχανος. — καθέλη, καθέλοι rr. — V. 12. πράξαις Boeckh, v. πράξας. — γὰρ Hermann, v. μὲν γὰρ. — εὖ, e εἰ. — V. 13 εἰ, e εἰ. — κακῶς τι scripsi, sive τις praeferas, quod in ed. 3 addidi (Blass κακῶς αὐ non recte), apud Platonem τι deest, quod potuit facile obliterari, quoniam p. 345 A haec continuo subsequuntur τίς οὖν εἰς γράμματα ἀγαθὴ πράξις ἔστι, quamquam potuit etiam ipse Plato abiicere, quemadmodum deinde eadem haec in brevius contracta repetit κακὸς δὲ κακῶς. Quod antea scripsi κακὸς δ', εἰ κακῶς· καὶ | τοῦπιπλείστον, numerorum concinnitati adversatur, nam non tantopere vox monosyllaba versu novissimo displicet, quam quod novum sententiae exordium in versus clausula fit. — V. 14. καὶ τὸ πλείστον ἄριστοι, τοὺς θεοὶ φιλέωντι scripsi, antea φιλέοισι dedi, Hermann καὶ τοῦπιπλείστον ἄριστοι, τοὺς κε θεοὶ φιλώσιν, Blass κἀπιπλείστον praeoptat, ap. Plat. ἐπὶ πλείστον δὲ καὶ ἄριστοί εἰσιν, οὓς ἂν οἱ θεοὶ φιλώσι. — V. 16. διζήμενος, Σ διζόμενος. — κενεὰν, Ἄ κεν ἔαν. — ἐς, εἰς ΣEyr. — V. 17. πανάμωμον, τ παράμωμον. — εὐρυνέδους, ἸΘr εὐρυνεδούς et similiter infra 346 D. Verba εὐρυνέδους, . . . χθονός affert Plut. Quaest. Symp. IX 14, 2 (εὐρυνεδούς), de tranquill. c. 10. de fraterno am. c. 14 (utroque l. εὐρυνόδον γ'), adv. Stoic. c. 7 (εὐρυνέδνος et ἐδόμεθα, sed Dübner . . . μεθα). — V. 18. ἐπὶ τ' scripsi, sive ἐπὶ δ' malis, vulgo ἔπειθ' et hic et infra 346 D. — ὕμιν Hermann, v. ὑμῖν. — ἀπαγγελέω, Γ utroque loco ἀπαγγελλέω. — V. 19. πάντας, Γ priore l. πάντα. — ἐπαίνημι, Σ

20 ἐκὼν ὅστις ἔρδη

μηδὲν αἰσχρόν, ἀνάγκη δ' οὐδὲ θεοὶ μάχονται.

ΞΕΝΟΚΡΑΤΕΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩ.

6. [14.]

Schol. Pind. Isthm. II Argum.: Οὗτος δὲ ὁ Ξενοκράτης οὐ μόνον Ἴσθμια νενίκηκεν ἵπποις, ἀλλὰ καὶ Πύθια τὴν εἰκοστὴν τετάρτην Πυθιάδα, ὡς Ἀριστοτέλης ἀναγράφει καὶ Σιμωνίδης ἐπαινῶν ἀμφοτέρως αὐτοῦ τὰς νίκας κατατάσσει. Pindarus, qui utramque victoriam et Pythiam Ol. 72, 3 partam et Isthmiam (incerto tempore, sed ante Ol. 76, 1 reportatam) in duobus carminibus

ἐπαινῆμι, ΑΘ ἐπαινῆμιν (sed infra ἐπαίνημι), ΞBCrwyε ἐπαινῆμιν (infra ἐπαίνῆμι), E utroque l. ἐπαινοῖμι (sed e corr. η). — φιλέω, e φιλέη. — V. 20. ὅστις, Θ infra ὅστις. — ἔρδη, r ἔρδει, Ξε ἔρδει. — V. 21. αἰσχρόν, e infra αἰσχρῶ. — ἀνάγκη Diog. Laert. I 76, ἀνάγκη Plato. Respic. hanc sententiam Plato Leg. VII 818. schol. Eurip. Orest. 488. Stob. Ecl. Phys. I 154. Synes. Epist. 103. Procl. in Plat. Cratyl. 156. Suid. v. Σιμωνίδης, Zenob. I 85. Paroemiogr. II 98 ed. Goett., Apostol. III 6. Arsen. 58. — Apparet igitur Simonidem non in hoc poemate quod parecbasi carebat, sed in alio epinicio in eiusdem Scopae honorem composito Dioscurorum laudes celebravisse: victoriam Scopas haud dubie reportaverat curuli certamine, non pugilatu, quod facile quis coniciat ex Quintiliano, v. infra. Huc spectat praeter Valer. Max. I 8, 7 et Phaedrum IV 23 Cicero de Orat. II 86: „Dicunt enim cum coenaret Crannone in Thessalia Simonides apud Scopam hominem fortunatum et nobilem cecinissetque id carmen, quod in eum scripsisset, in quo multa ornandi causa poetarum more in Castorem scripta et Pollucem fuissent, nimis illum sordide Simonidi dixisse, se dimidium eius ei, quod pactus esset, pro illo carmine daturum, reliquum a suis Tyndaridis, quos aequè laudasset, peteret, si ei videretur. Paulo post ferunt nuntiatum Simonidi, ut prodiret; iuvenes stare ad ianuam duos quosdam, qui eum magno opere evocarent: surrexisse illum, prodisse, vidisse neminem: hoc interim spatio conclave illud, ubi epularetur Scopas, concidisse: ea ruina ipsum oppressum cum suis interiisse.“ Adde Quintil. XI 2, 14: „Est autem magna inter auctores dissensio, Glaucone Carystio an Leocrati an Agatharcho an Scopae scriptum sit id carmen, et Pharsali fuerit haec domus, ut ipse quodam loco significare Simonides videtur, utque Apollodorus et Euphorion et Larissaeus Eurypylus tradiderunt; an Crannone, ut Apollas (et) Callimachus, quem secutus Cicero hanc famam latius fudit.“ (ubi Apollas et Callimachus Meineke scripsit, Preller Apollas Callimachus praepotat, perperam Nolte totum locum sic conformat: Euphorion; an Larissae, ut Eurypylus et Apollas tradiderunt; an Crannone, ut Callimachus et quae seq.) Ex hoc loco apparet, Simonidem etiam in aliis carminibus Tyndaridarum laudes celebrasse, ut in epiniciis Glauci (vid. fr. 8), Leocratis, Agatharchi (de his duobus carminibus nihil aliunde compertum), hinc grammaticorum illa dubitatio repetenda: non magis constat, quod carmen fuerit, in quo aedium Pharsaliarum ruinae mentionem fecerit poeta. Cf. Schneidewin Proleg. in Simon. XII seqq.

9. [23.]

ΕΤΑΛΚΙΔΗ.

Herodot. V 102: Καὶ πολλοὺς αὐτέων οἱ Πέρσαι φονεύουσι ἄλλους τε ὀνομαστούς, ἐν δὲ δὴ καὶ Εὐαλκίδεα (εὐελκίδην ΜΡΑΒΚΕ, 1120 εὐαλκήδεα F?) στρατηγέοντα Ἐρετριέων, στεφανηφόρους τε ἀγῶνας ἀναφαιρηκότες καὶ ὑπὸ Σιμωνίδεω τοῦ Κηϊτοῦ πολλὰ αἰνεθέντα. si quidem epiniciū fuit, quod respexit: fortasse pluribus carminibus Simonides Eretriensem illum celebravit: certe non est de epigrammate cogitandum, quo mortui memoriam illustraverit.

10. [28.]

ΑΣΤΥΛΩ ΚΡΟΤΟΝΙΑΘΗ.

..... - - - - -
 - - - - - - - - - - -
 - - - - - - - - - - -

Τίς δὴ τῶν γε νῦν τοσάσδε πέταλσι μύρτων
 ἢ στεφάνοισι βόδων ἀνεδήσατο νίκας
 ἐν ἀγῶνι περικτιόνων;

11.

ΟΡΙΑΔΑΙ.

Diogenian. Praef. Paroem. 175: Καρικὸς αἶνος λέγεται, ὃν

αὐτῷ ἐναντίας τὰς χεῖρας οὐδὲ σ. Ἄ. τ. Ὅρῳς, ὁποίοις αὐτὸν θεοῖς εἶκασε; μᾶλλον δὲ καὶ αὐτῶν ἐκείνων ἀμείνω ἀπέφηνε· καὶ οὔτε αὐτὸς ὁ Γλαῦκος ἠγανάκτησε τοῖς ἐφόροις τῶν ἀθλητῶν θεοῖς ἀντεπαινούμενος, οὔτε ἐκεῖνοι ἠμύναντο ἢ τὸν Γλαῦκον ἢ τὸν ποιητὴν, ὡς ἀσεβοῦντα περὶ τὸν ἔπαινον, ἀλλὰ εὐδοκίμων ἄμφω καὶ ἐτιμῶντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, ὁ μὲν ἐπὶ τῇ ἀλκῇ ὁ Γλαῦκος, ὁ δὲ ποιητὴς ἐπὶ τε τοῖς ἄλλοις καὶ ἐπ' αὐτῷ τούτῳ μάλιστα τῷ ἄσματι. Epiniciū hoc haud dubie scriptum in Olympiam victoriam maxime nobilitatam (vid. Paus. VI 10), quam adolescens rettulit, sec. Bekk. Anecd. I 232 et Suidam Ol. XXV, corrigunt LXXV, non recte, nam ea Olympiade Theagenes vicat, vid. Paus. VI 6, 2: scribendum igitur *φεμπτήν καὶ ἐξηκοστήν Ὀλυμπιάδα* id quod etiam Brunn Hist. Art. I 83 vidit, aliis ille quidem argumentis correctionem firmans.

Fr. 10. Photius 413, 20: Περιαιγερόμενοι· ἐκ τούτου σύνηδες ἐγένετο κύκλω περιπορευομένου τοὺς ἀθλητὰς ἐπαγεῖρειν καὶ λαμβάνειν τὰ διδόμενα· ὅθεν Σιμωνίδης περὶ Ἀστύλου (cod. ἀστύλου) φησὶν οὕτως· Τίς δὴ κτλ. Eadem Suid. v. περιαιγερόμενοι. Apostol. XIV 18. Didymus qui dicitur, Miller Misc. 403, ubi novissima intercepta sunt, nam nihil nisi στεφάνοις περικτιόνων legitur. Numerorum discriptio incerta. — V. 1. γε quod et sententiae et numeri legi convenit, inserui. — τοσάσδε Portus et Porson, legebatur τοσάδε, sed cod. Flor. τόσας δὴ. — πέταλσι scripsi, legebatur πετάλοισι, c. Fl. πετάλοισι. Cf. Cram. An. Ox. I 121 ἐν ἡρινοῖς πέταλσι. Antea scripseram τίς δὲ τῶν νῦν τοσάσδε | πετάλοισι μύρτων. — V. 2 detrimentum cepisse videtur, fort.: ἢ στεφάνοισι βόδων χαίταν ἀνεδήσατο νίκας.

ἀναφέρουσιν εἰς γένει Κᾶρα ἄνδρα· τοῦτον γὰρ ἄλιέα τυγχάνοντα χειμῶνος θεασάμενον πολύποδα εἰπεῖν· Εἰ μὲν ἀποδὺς κολυμβήσαιμι ἐπ' αὐτόν, ῥιγώσω· ἐὰν δὲ μὴ λάβω τὸν πολύποδα, τῷ λιμῷ τὰ παιδί' ἀπολωῶ. Κέχρηται δὲ τῷ λόγῳ τούτῳ Τιμοκρέων ἐν μέλεσι καὶ Σιμωνίδης αὐτοῦ μνημονεύει ἐν τῷ εἰς Ὀριλλαν ἐπίνικίῳ. Cf. Walz. Rhet. II 11. Nomen vix integrum, fort. εἰς Τυρίμμαν, qui Ol. 80 cursu vicit Olympia, sed potuit idem in aliis certaminibus iam antea victor renuntiare: nomen autem hoc varie a librariis est depravatum. Quod si nominis tantum similitudinem secteris, possis etiam Δόριλλον, Ἀρίμμαν alia coniecere.

12. [18.]

1 0 0 _ 1 0 0 _ 0 0 _ 0 0 _ _
 _ 1 0 0 _ 0 0 _ 0 0
 1 0 0 _ 0 0 _ 1 0 0 _ 0 0 _ 0 0 0
 1 _ _ 0 0 _ 1 0 _
 1 0 0 _

Ὡς ὁπότεν χειμέριον κατὰ μῆνα πινύσκη
 Ζεὺς ἄματα τέσσαρα καὶ δέκα,
 λαθάνεμόν τέ μιν ὄραν καλέοισιν ἐπιχθόνιοι
 ἱρὰν παιδοτρόφον ποικίλας
 ἀλκύνους.

1121

13. [19.]

0 1 0 0 _ 0 _ 0 _ _
 _ 1 0 _ 1 0 _ 0 1 0 0
 0 0 0

Fr. 12. Aristot. Hist. Anim. V 9: 'Ἡ δ' ἀλκυνὸν τίπτει περὶ τροπᾶς τὰς χειμερινὰς· διὸ καὶ καλοῦνται, ὅταν εὐδιδεῖν αἱ γένωνται αἱ τροπαί, Ἀλκυνόνειαι ἡμέραι, ἐπὶ μὲν πρὸ τροπῶν, ἐπὶ δὲ μετὰ τροπᾶς, καθ' ἅπερ καὶ Σιμωνίδης ἐποίησεν· ὡς ὁπότεν κτλ. Respicit huc Bekk. An. I 377, 27: Ἀλκυνονίδες ἡμέραι· περὶ τοῦ ἀριθμοῦ διαφέρονται· Σιμωνίδης μὲν γὰρ ἐν Πεντάθλοις ἔνδεκα (sed cod. ια', id est ιδ') φησὶν αὐτὰς καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς περὶ ζώων. Adde Suid. s. eadem voce, Apostol. II 20. Arsen. 40. Eudoc. 35, ubi πέντε pro ιδ' similiterque Eust. II. 776, 34. — V. 1. χειμέριον κατὰ μῆνα, AaCa κατὰ μῆνα χειμ. — πινύσκη, Aa πινύσκει. Vocabuli elegantiam non animadvertunt, qui coniecturis tentant, Ruhnken τιτύσκη, Hartung ἐπιμύση, Blass τανύση. — V. 2. ἄματα Schneidewin, v. ἡματα. — τέσσαρα καὶ δέκα, PDa τεσσαρεσκαίδεκα. — V. 3. τέ, Schneidewin δέ. — καλέοισιν Schneidewin, v. καλέουσιν. — V. 4. ἱρὰν Schneidewin, v. ἱερὰν. — ποικίλας, Hartung ποικιλίδος. Fortasse scribendum: ἱρὰν, παιδοτρόφον ποικίλας ἀλκυνδόνος. Formam ἀλκυνδὸν agnoscit Herodianus Et. M. 66, 35: syllabam paenultimam productam esse testatur latinum vocabulum *alcedo*, ut hic sit versus numerus: _ _ _ 0 0 _ _ 0 _ _ _ 0 _ Eadem forma resti-

Ἐπέξαθ' ὁ Κριὸς οὐκ ἀεικέως
ἐλθὼν ἐς εὐδενδρον ἀγλαὸν Διὸς
τέμενος.

14. [11.]

— — — — —

Πῖνε, πῖν' ἐπὶ συμφοραῖς.

* 15. [15.]

1122

— — — — —

— — — — —

Ἴπποτροφία γὰρ οὐ Ζακύνθῳ,
ἀλλ' ἀρούραισι πυροφόροις ὀπαδεῖ.

tuenda Antipatro Anth. Pal. IX 567 *Λύσιδος ἀλκυνδῶν, τερπνὸν ἄθρομα Μέθης* ubi corrigunt *ἀλκυνδῶν*.

Fr. 13. Schol. Aristoph. Nub. 1356: Ἀρχὴ ῥῶδης εἰς Κριὸν τὸν Αἰγινήτην· ἐπέξαθ' ὁ Κριὸς οὐκ ἀεικέως· φαίνεται δὲ εὐδοκίμειν καὶ διαφανῆς εἶναι. ita Schol. cod. Rav. et Ven., unde Schneidewin antea existimavit carmen in Crium victorem scriptum esse, postea scholiastae errorem agnovit: est enim potius in Crii aemulum aliquem compositum. Alius schol. τοῦτο τὸ μέλος Σιμωνίδου ἐξ ἐπινίκου· ἐπ. ὁ κριὸς οὐκ ἀ. ἦν δὲ παλαιστῆς Αἰγινήτης. Ἄλλως· τῇ πρὸς τὸ ζῶον κοινωνία τῆς λέξεως συνέπλεξε τὰς κοινωνίας ὁ ποιητῆς λέγων· ἐπ. ὁ κριὸς οὐκ ἀ. ἐλθὼν . . . τέμενος . . . τὸ δὲ ἐπέχθη καὶ διὰ τοῦ ε ψιλῶ ἀπὸ τοῦ πῖνω καὶ διφθορογοραφεῖται. denique rursus v. 1 affertur sic scriptus ἐπέξαθ' ὁ καιρός (sed cod. Harl. ἐπήξαθ' ὁ κριός) οὐκ ἀκαιρώς, quae lectio recte se haberet, si adverbium ad ἐλθὼν referendum esset. — V. 1. ἐπέξαθ', cum apud Aristophanem alii legerint ἐπέχθη, conicias etiam hic olim ἐπέξαθ' scriptum fuisse, sed haec lectio non magis probanda, quam ἀκαιρώς. — Κριός, Hermann Κριός adversante Aristarcho, vid. Lehrs de Arist. stud. Hom. 296. — V. 2. ἐς εὐδενδρον scripsi, vulgo εἰς δένδρον, Valckenaer ἐς ἀγλαόδενδρον, Hermann non recte trimetros restituens, ἐπέξατ' ἄρ' . . . δενδρεῶν' ἐσελθὼν (vel δένδρεων ἑσ.) τέμενος ἀγλαὸν Διός, Hecker ἐλθὼν εἰς τέμενος Διὸς ἀγλαόδενδρον.

Fr. 14. Aristoph. Eqq. 405: Ἀισαίμι γὰρ τότ' ἂν μόνον· πῖνε πῖν' ἐπὶ συμφοραῖς. ubi Schol. τότε γὰρ, φησὶν, ἐπάσαιμι σοι τὸ Σιμωνίδου μέλος· Πῖνε, πῖν' ἐν ταῖς συμφοραῖς. ἐκ τῶν Σιμωνίδου δὲ τοῦτο Τεθρίππων. τὸ δὲ συμφοραῖς ἐπ' ἑσθλοῖς τῶν μέσων γὰρ ἡ συμφορά. Schneidewin in Simonide scripsit: πῖνε, πῖν' ἐν συμφοραῖς, quemadmodum Aristophanes scribere potuit, sed servare ille integra Simonidis maluit verba, itaque haec restitui; firmat autem etiam Suid. v. συμφορά, ubi est ἐπὶ συμφορᾷ, adde Eustath. Opusc. 279, 13: παῖζε, παῖζ' ἐπὶ συμφοραῖς. Ex schol. Aristoph. fluctuante traditione fortasse aliquis coniciat melicum dixisse πῖνε, πῖν' ἐπὶ ἑσθλαῖς συμφοραῖς, cf. Eurip. Alceste 1160: χοροὺς ἐπ' ἑσθλαῖς ξυμφοραῖσιν ἱστάναι, comicum autem simplici vocabulo συμφοραῖς usum esse, sed hoc in medio relinquo.

Fr. 15. Plutarch. de discrim. amic. et adul. c. 2: ἔτι δ' ὥσπερ ὁ Σιμωνίδης τὴν ἵπποτροφίαν φησὶν οὐ Ζακύνθῳ (pars librorum λακύνθῳ)

* 16.

.

. . . Κονία δὲ παρὰ τροχὸν μεταμώνιος ἄρθη.

* 17. [16.]

.

Μὴ βάλῃ φοίνικας ἐκ χειρῶν ἱμάντας.

* 18. [27.]

.

.

.

.

5

Δίδωσι δ' εὖ τὴν Ἑρμῆς ἐναγώνιος,
 Μαιάδος οὐρείας ἑλικοβλεφάρου παῖς·
 ἔτιτε δ' Ἄτλας τάν γ' ἔξοχον εἶδος

ὀπαδεῖν, ἀλλ' ἀρούραισι προφοροῖς (unus liber προφοροῖσι). Constituit Schneidewin. Frustra Cobet Mnem. N. L. 358 ineptam lectionem λακύθῳ tuetur.

Fr. 16. Schol. Aristoph. Pac. 117: Τὸ δὲ μεταμώνιος οἱ μὲν ἐξεδέξαντο ματαίως καὶ πρὸς οὐδὲν χρήσιμον, οἱ δὲ φασὶν ἰδίως μεταμώνιον τὸν ἐτέρωθεν μετέωρον σημαίνειν, πιστούμενοι τοῦτο παρὰ Σιμωνίδου οὕτω εἰπόντος· Κονία κτλ. — ἄρθη scripsi, legebatur ἤερθη, Schneidewin ἀέρθη.

Fr. 17. Plutarch. de virtut. mor. c. 6: οἷον ὁ Πλάτων ἐξεικονίζει περὶ τὰ τῆς ψυχῆς ὑποζύγια, τοῦ χειρόνος πρὸς τὸ βέλτιον ζυγομαχοῦντος ἅμα καὶ τὸν ἠνίοχον διαταράττοντος, ἀντέχειν ὀπίσω, καὶ κατατείνειν ὑπὸ σπονδῆς ἀναγκαζόμενον αἰεὶ, μὴ β. φ. ἐν χ. εἰ. κατὰ Σιμωνίδην.

Fr. 18. Athen. XI 490 F: Καὶ Σιμωνίδης δὲ τὰς Πλειάδας Πλειάδας εἶρημεν ἐν τούτοις· Δίδωσι δ' εὖτεες (sic A, δ' εὖ τέ σ' VL, δευτέ σ' P). Ἑρμῆς ἐναγώνιος, Μαιῆς εὐπλοκάμοιο παῖς, ἔτιτε δ' Ἄτλας, ἐπιτὰ (sic VL, ἐπιτα A, ἐπιτὰ P) ἰσπλοκάμων φίλαν θυγατέρων τάν γ' ἔξοχον (ita AB, τ' ἀνέξοχον P, τάν ἔξοχον VL) εἶδος, αἰ (ita VL, αἰι A, αἰι P) καλεῖνται Πειλαιάδες οὐράνιαι. Extrema haec respicit Eust. Od. 1713, 3. Locum non integrum esse servatum argumento est Schol. Pind. Nem. II 16: Σιμωνίδης δὲ μίαν τῶν Πλειάδων Μαιῆν οὐρείαν προσηγόρευσεν εἰπὼν· Μαιάδος οὐρείας ἑλικοβλεφάρου. κατὰ λόγον· αὕτη γάρ· Κυλλήνης ἐν ὄρεσσι θεῶν κήρυκα τέχ' Ἑρμῆν. quae recte huc adhibuit Schneidewin. Inde Tzetz. Lycoph. 219: Καὶ Σιμωνίδης· Μαιάδος οὐρείης ἑλικοβλεφάρου γένεθλον. αὕτη γάρ κτλ. (sed Vit. 2. 3. Gud. nihil nisi ἑλικοβλεφάρου κατάλογον τάχ' Ἑρμῆν). Quod Pindari scholiasta dilucide testatur οὐρείας apud Athenaeum omissum, qui deinde εὐπλοκάμοιο exhibet, quod vel propter proximum εὐπλοκάμων suspectum: itaque Pindarico scholiastae omnino fides habenda. — V. 1. δ' εὖ τὴν scripsi, v. δ' εὖ τέ σ', scriptum videtur τειν et supra additum σοί. — V. 2 secundum sch. Pind. restitui. — V. 3. ἔτιτε δ' Ἄτλας τάν γ' ἔξοχον εἶδος, tria

ἐπὰ ἰοπλοκάμων φιλᾶν θυγατρῶν, τὰ καλέονται
 ἢ Πελειάδες οὐράνια.

*19. [103.]

1123

Aristotel. Phys. Ausc. IV 13: οἱ μὲν σοφώτατον ἔλεγον τὸν χρόνον, ὁ δὲ Πυθαγόρειος Πάρων ἀμαθέστατον, ὅτι ἐπιλανθάνονται ἐν αὐτῷ. ad quem locum Simplic. T. IV 393: εἰκότως οἱ μὲν σοφώτατον, οἱ δὲ ἀμαθέστατον λέγουσιν εἶναι τὸν χρόνον. Σιμωνίδης μὲν γὰρ σοφώτατον, ὅτι γίνονται ἐπιστήμονες ὑπὸ χρόνου, Πάρων δὲ ὁ Πυθαγόρειος ἀμαθέστατον, ὅτι ἐπιλανθάνονται ὑπὸ χρόνου. οὗτος δ' ἔοικεν εἶναι, οὗ καὶ Εὐδήμας ἀνωδύμως ἐμνήσθη, λέγων ἐν Ὀλυμπία Σιμωνίδου τὸν χρόνον ἐπαινοῦντος, ὡς σοφώτατον, εἴπερ ἐν αὐτῷ αἱ μαθήσεις γίνονται καὶ αἱ ἀναμνήσεις, παρόντα τινὰ τῶν σοφῶν εἰπεῖν, τί δέ, ὦ Σιμωνίδη, οὐκ ἐπιλανθάνομεθα μέντοι ἐν τῷ χρόνῳ; καὶ μήποτε καὶ παρὰ Ἀριστοτέλει ἐν τῷ ὁ δὲ Πυθαγόρειος παρων· τὸ παρων οὐκ εἶναι ὄνομα κύριον, ἀλλὰ μετοχήν. Similia Themistius et Philoponus ad h. l. Apophthegmatis haec speciem referunt, sed potuit Simonides etiam in carmine in Olympionicam scripto haec dicere, quae Pythagoreus ille praesens praesenti poetae opprobrio vertit.

Y M N O I.

ΕΙΣ ΔΙΑ ΟΛΥΜΠΙΟΝ.

20. [34.]

Himer. Orat. V 2: Ἥλειοί ποτε τῆς Σιμωνίδου λύρας λαβόμενοι, ὅτε ἐπὶ τὴν Πίσαν ἔσπευδεν, ὕμνω κοσμηῆσαι τὸν Δία, δημοσίᾳ φωνῇ τὴν πόλιν πρὸ Διὸς ἄδειν ἐκέλευον.

novissima verba, quae ap. Ath. post θυγατρῶν leguntur loco satis incommodo, huc revocavi. — Non audiendus Blass, qui Pindari scholiastam alio Simonidis loco usum esse ratus, verborum ordinem qui apud Athenaeum est, tuetur, corrigens ἔτικτεν Ἄτλας ἐπὰ . . . τὰν ἔξοχον, h. e. τὰν ἔτικτεν Ἄτλας, quasi post tantam intercapedinem licuerit relativum pronomen inferre. — V. 4. φιλᾶν θυγατρῶν Schneidewin, legebatur φίλων θυγατρῶν. — τὰι Hartung, hoc enim non αἰ videtur in librorum lectione ἀγὶ (αἰ) latere. — In principio Schneidewin coniecit ἴδοιτο δ' αὐτὲ σ', Iacobs διδοῖ τιν εἶχος, Emperius ἰδρῶτι δεῦσ'. Hartung scripsit ὁδοῖτο δ' εἰ σ' Ἐρμᾶς ἐναγώνιος, Μαιάδος οὐρείας ἐλικοβλεφάροιο γένεθλον, τὰν τέκεν Ἄτλας ἐπὰ ἰ. φ. θ. ἔξοχον εἶδος, τὰι καλ. Π. οὐρ. — In Schol. Pind. Nem. Schneidewin recte vidit Hesiodi versum delitescere, est autem scribendum: αὐτῇ γὰρ κατὰ τὸν α' κατάλογον. Κυλλήνης ἐν ὄρεσσι θεῶν κήρυκα τέχ' Ἐρμῆν. Item tres versus qui praecedunt Hesiodi esse videntur, sed astronomico poemati, non catalogo adscribendi.

21. [35.]

Schol. Eurip. Med. v. 5: Πάγχρυσον δέρας· τὸ δέσμα· τοῦτο οἱ μὲν ὀλόχρυσον εἶναι φασιν, οἱ δὲ πορφυροῦν. Καὶ Σιμωνίδης δὲ ἐν 1124 τῷ εἰς τὸν Ποσειδῶνα ὕμνῳ ἀπὸ τῶν ἐν τῇ θαλάσῃ πορφυρῶν κεχρῶσθαι αὐτὸ λέγει. Cf. Et. M. 597, 14: Νάκη, τὸ αἰγείον δέσμα, κωδία καὶ κώδιον τὸ προβάτειον. Οὐκ ἄρα τὸ ἐν Κόλχοις νάκος ῥητέον. κακῶς οὖν Σιμωνίδης νάκος φησίν. add. Schol. Apoll. Rhod. IV 177: Πολλοὶ δὲ χρυσοῦν τὸ δέρας εἰρήμασιν, . . . ὁ δὲ Σιμωνίδης ποτὲ μὲν λευκόν, ποτὲ δὲ πορφυροῦν. ut videatur pluribus carminibus Argonautica attigisse. Cf. Eudoc. 108.

*22. [36.]

Schol. Eurip. Med. 2: Ταύτας (τὰς Συμπληγάδας) ὁ Σιμωνίδης Συνορμάδας φησίν (Α συναρβῶδας).

*23.

— — — — —
 — — — — —
 — — — — —

Λευκᾶς καθύπερθε γαλάνας
 εὐπρόσωποι σφας παράϊξαν ἔρωτες ναῖας
 κλαῖδος χαραξιπόντου δαιμονίαν ἐς ὕβριν.

ΚΑΤΕΥΧΑΙ.

24. [39.]

Schol. Hom. Od. ζ 164: Ἥλθον γὰρ καὶ κείσε, πολὺς δὲ μοι ἔσπετο λαός] λέγει δ' ἂν πολὺν λαὸν οὐ τὸν ἴδιον στόλον, ἀλλὰ τὸν Ἑλληνικόν, ὅτ' ἀφηγούμενος εἰς Δῆλον ἦλθε Μενέλαος σὺν Ὀδυσσεῖ ἐπὶ τὰς Ἄνιου θυγατέρας, αἱ καὶ Οἰνότροποι ἐκαλοῦντο. ἡ δὲ ἱστορία καὶ παρὰ Σιμωνίδῃ ἐν ταῖς κατευχαῖς. Haec Schneide-

Fr. 23. Plutarch. Praec. rei publ. ger. c. 2: Πολλὰ δὲ ἀπὸ τῆς τύχης ἀψάμενοι τῶν κοινῶν καὶ ἀνακλησθέντες οὐκέτι φραδίως ἀπελθεῖν δύνανται, ταῦτό τοῖς ἐμβάσις εἰς πλοῖον αἰώρας χάριν, εἴτ' ἀποσπασθεῖσιν εἰς πέλαγος πεπονθότες, ἔξω βλέπουσι ναυτιῶντες καὶ ταραττόμενοι, μένειν δὲ καὶ χρῆσθαι τοῖς παροῦσιν ἀνάγκην ἔχοντες, λευκᾶς κτλ. Haec Xylander Pindaro, rectius Schneidewin Simonidi tribuit, ego huc retuli. — V. 2. παράϊξαν scripsi, vulgo παρήϊσαν, Hermann παρέπεισαν. — V. 3. κλαῖδος Hermann, v. κληῖδος. — χαραξιπόντου Xylander, legebatur χαραξειπόντου, Hermann πόντου χαραξιν, Schneidewin εὐπρόσωπος σφας παρακνήξας γέλωσ ναῖταις κλάδεσσ' ἀράξει πόντου κτλ.

winum secutus sed dubitanter Hymnis adscripsi, nam potuit Simonides etiam *ἐνπικὸν ἄσμα* condere eius generis, quod veteres magistri *εἰς τὰς προσπιπτούσας περιστάσεις* referre solent. *Κατευχαὶ* in utramque partem dici solent, sed Anii et filiarum historia arguit preces ac vota potius, quam diras et devotiones poetam fudisse. Neque Simonidis nomen, quod olim in suspicionem vocavi, tentandum: nam is qui de Homericis fabulis commentatus est, antiquos et claros potissimum auctores adhibet, et hanc quidem fabulam a poetis certatim illustratam (velut a Callimacho *ἐν τοῖς Αἰτίοις*, vid. schol. vett. Lycophr. 570. 580, quem ut assolet sequitur Ovidius Met. XIII 640 seq.) primus opinor Simonides plene enarraverat: nam Cypriorum auctor (vid. schol. Lyc. et Tzetz.) fortasse strictim tantum attigit. Itaque iam retracto, quod olim conieci, scribendum videri *παρὰ Σιμίλῳ ἐν ταῖς κατευχαῖς*.

EIS ANEMON.

25. [38.]

Himer. Orat. III 14: Ὁ δὲ (ἄνεμος) ἐπιγνούς, οἶμαι, τὴν Κεῖλαν ᾤδῃν, ἣν Σιμωνίδης αὐτῷ προσῆσε μετὰ τὴν θάλατταν, ἀκολουθεῖ μὲν εὐθύς τοῖς μέλεσι, πολὺς δὲ πνεύσας κατὰ πρύμνης οὖριος ἐλάννει τὴν ὀκκάδα τῷ πνεύματι. Adde ibid. Eclog. XIII 32: Νῦν γὰρ ποιητικῶς ἐθέλων καλέσαι τὸν ἄνεμον, εἶτα οὐκ ἔχων ποιητικὴν ἀφεῖναι φωνήν, ἐκ τῆς Κεῖλας (sic Wernsdorf, vulgo 1125 οἰκείας) Μούσης προσεπειῖν ἐθέλω τὸν ἄνεμον . . . 33: ἀπαλὸς δ' ὑπὲρ κυμάτων χεόμενος πορφύρᾳ σήξει (ita, sic recte notavi, Wernsdorf pro σήξει) περὶ τὴν προῶραν τὰ κύματα. similiterque Ecl. X 18: καὶ σήξαι ξεφύρῳ πορφύροντα περὶ τὴν προῶραν τὰ κύματα. In his Simonidis versus sibi visus est Schneidewinprehendisse:

Ἀπαλὸς δ' ὑπὲρ κυμάτων χεόμενος

πορφύρεα σήξει περὶ προῶραν τὰ κύματα,

Hartung ἀπαλὸς δ' ὑπὲρ ἄλμας χεόμενος τὰ πορφύρᾳ σήξαι π. π. κύματα. Ex Himerii utroque loco sane conficias, Simonidem carmen ad venti vim placandam condidisse, sed quale fuerit incertum; si composuit publica auctoritate ad tempestatem deleniendam, quale carmen Sophocles videtur scripsisse (vid. de vita Soph. p. XX), poterat hoc carmen hymni speciem referre: neque tamen videtur prior Himerii locus hoc firmare, ex quo conicias poetam, cum in mari versaretur et adversis ventis laboraret, eiusmodi carmen composuisse. Nisi forte Simonides in carmine, quod ad tragoediae similitudinem prope accessit, alium quem ventos precibus delentem fecit.

ΠΑΙΑΝΕΣ.

ΕΙΣ ΑΠΟΛΛΩΝΑ ΠΥΘΙΟΝ.

26 A. [40.]

Iulian. Ep. XXIV 395 D: Σιμωνίδη δὲ ἄρα τῷ μελικῷ πρὸς τὴν Ἀπόλλωνος εὐφημίαν ἀρκεῖ τὸν θεὸν Ἑκατον προσειπόντι καὶ καθάπερ ἀντ' ἄλλου τινὸς ἱεροῦ γνωρίσματος αὐτοῦ τὴν ἐπωνυμίαν κοσμηῆσαι, διότι τὸν Πύθωνα τὸν δράκοντα βέλεσιν ἑκατόν, ὡς φησιν, ἐχειρώσατο· καὶ μᾶλλον αὐτὸν Ἑκατον ἢ Πύθειον χαίρειν προσαγορευόμενον, οἷον κλήρου τινὸς ἐπωνυμίας συμβόλῳ προσφωνούμενον. Cf. Eust. II. 52, 12. Tzetz. Exeg. in Il. p. 117, 17.

*26 B.

ι υ ω ι υ ω ι
ι υ ω ι υ ω ι υ υ

Δαλογενές, εἴτε Λυκίαν
χρυσεοκόμας Ἑκατε, παῖ Διός.

ΔΙΘΥΡΑΜΒΟΙ.

1126

27. [41.]

ΜΕΜΝΩΝ.

Strabo XV 728: Λέγεται γὰρ δὴ (Σοῦσα) καὶ κτίσμα Τιθωνοῦ τοῦ Μέμνονος πατρὸς . . . ἢ δ' ἀκρόπολις ἑκαλεῖτο Μεμνόνιον· λέγονται δὲ καὶ Κίσσιοι οἱ Σούσιοι, φησὶ δὲ καὶ Αἰσχύλος τὴν μητέρα Μέμνονος Κισσίαν, ταφῆναι δὲ λέγεται Μέμνων περὶ Πάλτον (παλ-

Fr. 26 B. Aristotel. Rhet. III 8: Ἔστι δὲ Παϊάνος δύο εἶδη, ἀντικείμενα ἀλλήλοις· ὃν τὸ μὲν ἐν ἀρχῇ ἀρμόττει, ὥσπερ καὶ χρῶνται· οὗτος δ' ἐστίν, οὗ ἄρχη μὲν ἡ μακρά, τελευτῶσι δὲ τρεῖς βραχεῖαι· Δαλογενές κτλ. Καί· Χρυσεοκόμα κτλ. quae, quamquam Simonides non nominatur, huc retuli. — V. 1. εἴτε, Schol. Aristot. ap. Cram. An. Par. I 308 ἦτε, cogitans de hymno in Apollinem et Dianam. — Λυκίαν, Q Λυκία, Osanni cod. Λύκιε, schol. anon. Arist. editus Δαλογενές· εἴτα Λύκιε Ἑκάεργε. — In fine ἔχεις addendum puto, praeterea autem plures videntur versus adiuncti fuisse. — V. 2. χρυσεοκόμας scripsi, vulgo χρυσεοκόμα. — Ἑκατε, Osanni cod. Ἑκαεργε. — Quod deinde addit Aristoteles, fortasse et ipsum est Simonidis: Ἐτερος δ' ἐξ ἐναντίας, οὗ βραχεῖαι ἄρχουσι τρεῖς· ἢ δὲ μακρὰ τελευταία·

ω υ ι ω υ ι ω υ ι ω υ ι
Μετὰ δὲ γὰν ὕδατά τ' ὠκέανόν ἠφάνισε Νόξ.

ubi videtur ὠκεανοῦ ἀφάνισι, scribendum.

Ἀπέλαστον ἵππον ἢ κύνα
 Ἀμυκλαίαν ἀγωνίῳ
 ἐλελιζόμενος ποδὶ μίμοιο, καμπύλον μέλος διώκων.

30. [44.]

1127

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

5 — — — — —

Οἶος (δὲ κύων) ἀνὰ Δώτιον ἀνθεμόεν πεδίον
 πέταται θάνατον κεροέσσα
 εὐρέμεν ματεύων ἐλάφῳ·
 τὰν μεθέπ' ἀνχένα στρέφοισαν ὑγρόν τε κάρα
 5 πάντ' ἐπ' οἶμον.

31. [45.]

— — — — —

— — — — —

— — — — —

Ὅταν δὲ γηρῶσαι νῦν,

τὸ δεῖσθαι τὴν ἑτέραν τῆς ἑτέρας. Τὸ γὰρ Ἀπέλαστον κτλ. — V. 1. Ἀπέλαστον, Meineke coni. Πελασγόν, Hartung ἀδάμαστον. — V. 2. ἀγωνίῳ Wyttenbach, vulgo ἀγωνιῶ, Dübner ἀγωνιῶν.

Fr. 30. Plutarch. Sympos. Qu. IX 15, 2 pergit post fr. 29: ἢ τὸ Οἶος . . . πάντα ἔτοιμον καὶ τὰ ἐξῆς. — V. 1. δὲ κύων inserui. — πεδίον Wyttenbach, vulgo τε πεδίον. — V. 2. κεροέσσα Wyttenbach, vulgo κεράσσα. — V. 3. ματεύων Schneidewin, vulgo μανύων, Wyttenbach coni. κύων, Hermann εὐρέμεναι κύων. — V. 4. τὰν μεθέπ' ἀνχένα στρέφοισαν ὑγρόν τε κάρα scripsi, nisi malis ἀνχένα τε, nam verbum omnino requiritur, legebatur τὰν δ' ἐπ' ἀνχένι στρέφοισαν (Wyttenbach στρέφοισαν) ἕτερον κάρα. Schneidewin τὰν δ' ἔλ' ἀνχένι στρ. σφέτερον κάρα. Hermann στρέφοισαν ἕτιρειν, Hartung, qui ἔλε probat, στρέφοισαν ἑτέρωσε. — V. 5. πάντ' ἐπ' οἶμον Schneidewin, vulgo πάντα ἔτοιμον, Hartung πάντ' ἄτολμον.

Fr. 31. Plut. Sympos. IX 15, 2: Αὐτὸς γοῦν ἐαυτὸν οὐκ αἰσχύνεται περὶ τὴν ὄρχησιν οὐχ ἦττον ἢ τὴν ποίησιν ἐγκωμιάζων. Ὅταν δὲ γηρῶσαι νῦν ἐλ. ὄρχημα οἶδα . . . τρόπον. — V. 1 quomodo sit corrigendus, incertum, sed v. 2 certa emendatio a me iam olim proposita ὄρχημ' ἀοιδᾶ pro ὄρχημα οἶδα, nam μινύμεν hunc dativum desiderat, et numerus creticus, quem recipiavi, huic loco convenientissimus. Sed cum poeta se saltandi artis peritissimum esse dixerit, ut Plutarchus testatur, neque οἶδα verbum abiiciendum, itaque poetam haec fere scripsisse puto:

Ὅταν δ' ἐπ' ἦρος αἶτω νέου

Ἐλαφρον ὄρχημ' εὖ οἶδ' ἀοιδᾶ ποδῶν μινύμεν.

ἐλαφρὸν ὄρχημ' αἰοιδᾶ ποδῶν μιννύμεν·
Κρητὰ μιν καλέοισι τρόπον, τό θ' ὄργανον Μολοσσόν.

ΘΡΗΝΟΙ.

1128

32. [46.]

ΕΙΣ ΣΚΟΠΑΔΑΣ.

— — — — —
— — — — —
— — — — —
— — — — —

Ἄνθρωπος ἐὼν μή ποτε φάσης ὅ τι γίνεται αὔριον,
μηδ' ἄνδρα ἰδὼν ὄλβιον, ὅσσον χρόνον ἔσσειται·
ὠκεῖα γάρ, οὐδὲ τανυπτερούγου μνίας
οὐ τόσα μετάστασις.

33.

Schol. Theocrit. XVI 36: Οἱ δὲ Σκοπάδαι Κρανώνιοι τὸ γένος· Κράνων δὲ πόλις Θεσσαλίας, ὅθεν Σκόπας ὁ Κρανώνιος, Κρέοντος καὶ Ἐχεκρατίας (Ἐχεκράτου Gen. b., Ἐχεκράτ' M, L. Dindorf Ἐχεκρα-

Schneidewin ὅσα δὲ γαρῦσαι σὺν τ' ἐλαφρὸν κτλ., Hartung utroque usus ὅσα δὲ γηρῦσαι σὺν τε ποδῶν ἐλαφρὸν ὄρχημ' αἰοιδᾶ μιννύμεν. Blass speciosius quam verius scripsit ἐγκωμιάζων, ὅταν λέγῃ· Ῥῶσαι νυν ἐλαφρὸν ὄρχημ' αἰοιδᾶ ποδῶν μιννύμεν: haec enim sensu cassa sunt. — V. 3. Κρητὰ μιν Casaubonus, Plut. Κρητὰ μὲν, sed Ath. IV 181 B: ὅθεν καὶ Κρητικὰ καλοῦσι τὰ ὑπορχήματα Κρητὰν (sic CB et agnoscit hanc formam hoc loco Eustath. 1166, 49, vulgo Κρητὰ) μιν (sic Casaub., μὴν VL, μὲν P, τε C) κ. τρόπον (τὸν τρόπον C) κτλ., Schneidewin Κρητὰν δὲ μιν. — καλέοισι Schneidewin, v. καλέουσι.

Fr. 32. Favorin. ap. Stob. Flor. CV 62: Ἄνθρωπος ὢν μηδέποτε φῆς (Vind. φῆς, AB εἶπης), ὅτι γίνεται αὔριον, μηδ' ἄνδρα ἰδὼν ὄλβιον, ὅσον χρόνον (AB ὅσον χρόνον) ἔσειται (Vind. ἔσσειται): ἀλλὰ μηδὲ οἶκον, ὥσπερ ἀμέλει ὁ ποιητῆς διεξέρχεται τὴν τῶν Σκοπαδῶν ἀθρόαν ἀπώλειαν. Auctum duobus versiculis hoc fragmentum legitur apud eundem Stob. CV 9: Σιμωνίδου Θρήνων (hoc om. Vind.). Ἄνθρωπος ἐὼν μή ποτε φήσης (A φήση), ὅτι γίνεται μηδ' ἄνδρα ἰδὼν ὅσον χρόνον ἔσσειται (B ἔσσειται): ὠκεῖα γάρ κτλ. sed male ibi v. 1 αὔριον, v. 2 ὄλβιον omissum. — V. 1. φάσης scripsi pro φήσης. — ὅτι γίνεται, Meineke coniecit τί γενήσεται. — V. 2. ἄνδρα, fort. ἄνδρ'. Deinde Heimssoeth corrigit ὄλβιον (εἶπης) ὀπόσον χρόνον ἔσσ. — V. 4. οὐ τόσα scripsi, legebatur οὕτως ἅ, Heimssoeth οὐ δὲ τανυπτερούγοιο μνίας ὑστέρᾳ μετάστασις. Blass omnia expedita esse censet stigme post γάρ sublata.

τείας, Meineke Ἐχεκρατίδος) υἱός. Καὶ Σιμωνίδης ἐν Θρήνοις (Vulc. ὕμνοις, om. M).

ΕΙΣ ΑΝΤΙΟΧΟΝ.

34. [48.]

Aristid. I 127: Ποῖος ταῦτα Σιμωνίδης θρηνήσει; τίς Πίνδαρος; ποῖον μέλος ἢ λόγον τοιοῦτον ἐξευρῶν Στησίχορος (libri τίς χορός) ἄξιον φθέγγεται τοιούτου πάθους; ποία δὲ Δύσηρις Θεσσαλῆ τοσοῦτο πένθος ἐπέβησεν ἐπ' Ἀντιόχῳ τελευτήσαντι, ὅσον νῦν μητρὶ τῇ τούτου πένθος πρόκειται; quae ex Simonidis carmine petita esse docet Schol. Theocrit. XVI 34: Πολλοὶ ἐν Ἀντιόχῳ δόμοις καὶ ἄνακτος Ἀλεύα] ὁ δὲ Ἀντιόχος Ἐχεκρατίδου (sic M, vulgo Ἐχεκρατίδος) καὶ Δυσήριδος (sic Valesius, Σίριδος M Gen. b, Σύριδος vulgo) υἱὸς ἦν, ὧς φησι Σιμωνίδης.

ΕΙΣ ΛΥΣΙΜΑΧΟΝ.

35. [49.]

Harpocrat. 174, 15: Ταμύναι· Αἰσχίνης κατὰ Κτησιφῶντος· πόλις ἐστὶν ἐν Εὐβοίᾳ ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ἐρετριέων αἱ Ταμύναι, ἐνθα καὶ ἱερὸν Ἀπόλλωνος, ὡς οἱ τε τὰ Εὐβοικὰ γράψαντες μαρτυροῦσι καὶ Σιμωνίδης (sic Valesius, Σίμων codd.) ἐν τῷ εἰς Λυσίμαχον τὸν Ἐρετριέα Θρήνῳ. Cf. Phot. 568, 14 et Suid. v. Ταμύναι. 1129

36. [51.]

⊥ ∪ ∪ - ∪ ∪ - ∪ ∪ ∪ - ∪
 ∪ ⊥ - ∪ - ⊥ ∪ ∪ - ⊥ ∪ - ∪ ∪ -
 ∪ ∪ ∪ - ⊥ ∪ ∪ - ∪ - - ⊥ - ∪
 - ⊥ ∪ - - ⊥ ∪ ∪ - ^ - ∪

Οὐδὲ γὰρ οἱ πρότερόν ποτ' ἐπέλοντο,
 θεῶν δ' ἐξ ἀνάκτων ἐγένονθ' υἱὲς ἡμίθεοι,
 ἄπονον οὐδ' ἄφθιτον οὐδ' ἀκίνδυνον βίον
 ἐς γῆρας ἐξίκοντο τελέσαντες.

Fr. 36. Stob. Floril. XCVIII 15: Σιμωνίδου Θρήνων (hoc add. Vind., A om. totum locum). — V. 1 seq. Hartung sic in artum redigit οἱ πρότερόν ποτε θεῶν ἐξ ἀνάκτων ἐπέλοντο παῖδες ἄπονον κτλ. — V. 2. ἐγένονθ' Schneidewin, vulgo ἐγένοντο. — V. 3. ἄπονον οὐδ', vulgo ἄπονον οὐδὲ. — V. 4. τελέσαντες scripsi, vulgo τελέσαντες, Hartung traiecit τελέσαντες εἰς γῆρας ἐξίκοντο.

37. [50.]

Stropha.

0 0 1 0 0 - - 1 0 0 -
 0 0 1 0 0 - 1 0 - 1 - - 0 0 - -
 1 0 0 - 0 0 - 0 0 - 1 0 0 - -
 1 0 0 - 0 0 - 0 0 - 0 - 1 0 0 0
 5 1 0 0 - 0 1 0 0 - -
 0 0 1 - 1 0 0 - 1 0 0 - -
 1 0 0 - 0 0 - -
 1 0 0 - - 1 0 0 - 0 0 - 0 0 -
 - 1 0 - 1 0 - 0 1 0 0 - 0

Epodus.

10 0 0 1 - 1 0 0 - 0 0 - 1 0 0 -
 1 - - 0 0 -
 1 0 0 - 0 0 0 0 - 1 0 - 0 - 0
 1 0 - - - 0 0 - 0 -
 1 0 0 - 0 - 0 - 1 0 0 - 0 - 0
 15 0 0 1 - 0 0 0 - 0 1 0 - 0 -
 1 0 - 0 0 - 0 0
 0 1 0 0 - 0 - 0 - - 1 0 0
 1 0 0 1 0 0 - 0 0 - 0 0
 1 0 - - 1 0 - - 1 0 -

1130

Fr. 37. Dion. Hal. de verbor. compos. c. 26: Ἐκ δὲ τῆς μελικῆς τὰ Σιμωνίδου ταῦτα γέγραπται δὲ κατὰ διαστολάς, οὐχ ὡς Ἀριστοφάνους ἢ ἄλλος τις κατεσπέυασε κώλων, ἀλλ' ὡς ὁ πεζὸς λόγος ἀπαιτεῖ· πρόσθε δὲ τῶ μίλει καὶ ἀναγίνωσκε ταῦτα κατὰ διαστολάς, καὶ εὖ ἴσθ' ὅτι λήσεται σε ὁ ἑυθῆμος τῆς ᾄδης καὶ οὐχ ἕξεις συμβαλεῖν οὔτε στροφὴν οὔτε ἀντίστροφον οὔτε ἐπαθόν, ἀλλὰ φανήσεται σοι λόγος οὕτως διειρόμενος (Ahrens λόγος εἰς εἰρόμενος). ἔστι δὲ ἡ διὰ πελάγους φερομένη Δανάη, τὰς ἐαυτῆς ἀποδυρομένη τύχας· Ὅτε κτλ. Ipsum carmen, quomodo constituendum sit, admodum incertum: nam Dionysius indicare videtur adscriptas esse stropham et antistropham cum epodo, nec tamen certa satis responsionis vestigia deprehenduntur. Equidem stropham et epodum discipuli, Ahrens ad ἀπολελυμένα referre videtur, Hartung in strophæ et antistrophæ formam redegit, audacissime poetæ verba refingens, nec meliore successu ad eundem modum digessit Blass, denique Nietzsche sibi rem absolvisse videtur, v. 1—3 attribuens strophæ extremæ, quam insequatur antistropha v. 4—12 una cum epodo: ita enim Dionysii verbis omnino satisfieri existimat, de numerorum æquabilitate securus, quandoquidem hos versus a se refictos

ὅτε λάρνακι δαιδαλέα ἀνεμός τ' ἐμάνη πνείων
 παριόντος κύματος οὐκ ἀλεγίξεις οὐδ' ἀνέμου

sibi respondere credidit. Ego, cum antea epodum v. 13 orsus essem, iam intellexi iusto breviorē esse prae strophæ amplitudine, itaque nunc stropham v. 9 terminavi, atque constat tam stropham quam epodus trinis periodis. Neque obstat huic descriptioni, quod ex-

Ὅτε λάρνακι κειτ' ἐν δαιδαλέα,
 ἄνεμός τ' ἐφόρει μιν πνέων κινηθεῖσά τε λίμνα,
 δεῖμα προσεῖρπε τότ' οὐκ ἀδιάντοισι παρειαῖς,
 ἀμφί τε Περσεῖ βάλλε φίλαν χέρ', εἶπέν τ' ὦ τέκος,
 ὅ οἶον ἔχω πόνον· σὺ δ' ἄωτεις·
 γαλαθηνῶ λάθει κνώσσεις ἐν ἀτερπεῖ

trema stropha enuntiatum inchoatur, non absolvitur, id enim haud raro fit. In singulis versibus describendis quantum licuit curavi, ut ne rhythmica incisa cum pedestris sermonis membris congruerent, quod quidem Dionysius monuit, si quis κατὰ κῶλα τοῦ πεζοῦ λόγον describat, numeros carminis non facile animadverti. Scripsit de hoc carmine Ahrens peculiarem libellum (Hannoverae 1853), cf. praeterea C. Volckmar in Philologo VII 743 seq. Nietzsche in Mus. Rhen. XXIII 481 seq. et Blass in Philol. XXXII 140 seq. — V. 1. ὅτε, Ald. ὅτι. — κειτ' ἐν scripsi, legebatur ἐν, Schneidewin δ' ἐν. — δαιδαλέα, δαιδαλαία Reg. 1 (sive Parisinus 1741, quem contulit denuo Schneidewin) Colb. Guelf. Ald. — V. 2. ἄνεμός τ' ἐφόρει μιν πνέων addito verbo ἐφόρει, legebatur ἄνεμός τε μιν πνέων, ubi μιν Schneidewin restituit, τε μὴν Reg. 1 Colb. Gud. Ald. in marg., τ' ἐμῇ Ald., vulgo ex manifesta correctione βρομῆ et sic p, τε λίην Ahrens. Existimant versibus 1—3 protasin contineri, at v. 4 apodosis non tam coepit, quam continuatur, neque v. 3 verba δεῖματι ἤρπεν οὐτ' ἀδιάντοισι παρειαῖς ad ventum et maris undas licet referre: v. 3 cum apodosis initium sit, apparet hic verbum necessarium interceptum esse, itaque ἐφόρει inserui, quod etiam Dionysii ἢ διὰ πελάγους φερομένη Δανάη commendant. — κινηθεῖσά τε Brunck, vulgo κινηθεῖσα δὲ. — V. 3. δεῖμα προσεῖρπε (vel ποθεῖρπε) τότ' οὐκ ἀδιάντοισι παρειαῖς scripsi, legebatur δεῖματι ἔρπεν (libri ἔρπεν, Guelf. ἔρπε), οὐτ' ἀδιαντῆσι (ita Guelf., ἀδιαν τοῖσι Reg. 1, ἀδιαν ταῖσι Ald., in m. τοῖσι, p ἀδιαν ταῖσι) παρειαῖς. Brunck correxit δεῖματι ἤρπεν οὐδ' (Thiersch οὐκ) ἀδιάντοισι παρειαῖς. Ahrens δεῖμα παρῖσγεν, quod ferri nequit, nisi ὅτε λάρνακι οἱ δαιδαλέα scripseris, neque enim in arca ventus et undae saeviunt, sed Danaen arcae inclusam perterrefaciunt. Ipse aliquando δεῖματι ἔρπεν conieci, quod Volckmar quoque proposuit, sed parum aptis exemplis commendavit. Δεῖματι ἤρπεν omnino alienum, nam sive terrore obruit sive prae timore concidit interpretaris, neutra interpretatio sermonis consuetudini convenit: neque quae sequuntur sunt integra, nam dativus ἀδ. παρειαῖς quomodo explicari possit non video, itaque antea οὐδ' ἀδιάντοι οἱ (ἀδιανταῖ οἱ) παρειαῖαι conieci. In mendosa librorum scriptura nihil aliud videtur delitescere, quam quod supra dedi, i. e. timor obrepsit genis, quas lacrimae irrigabant. — V. 4. Περσεῖ Schneidewin, vulgo Περσεῖ, Reg. Guelf. Ald. Πέρσει. — βάλλε, Guelf. a m. pr. et Ursinus βάλε. — χέρ', scripsi, vulgo χέρα, Ald. χέραν. — εἶπέν τ', vulgo εἶπέν τε, Guelf. εἶπέ τε. — τέκος Guelf., vulgo τέκνον. Adde Athen. IX 396 E: Σιμωνίδης δ' ἐπὶ τοῦ Περσεῖος τὴν Δανάην ποιεῖ λέγουσαν ὦ τέκος, οἶον ἔχω πόνον· σὺ δ' αὐτε εἰς γαλαθηνῶν (V γαλαθηνῶν) δ' ἤτορι κνώσσεις. — V. 5. ἔχω, Guelf. ἔχων. — σὺ δ' ἄωτεις Casaubonus, cf. Hesych. ἄωτεις, ἀπανθίζεις, κοιμᾶ. Et. M. 117, 46 not.: ἄωτεις ἀντὶ τοῦ κάλιστον τοῦ ὕπνου ἀπανθίζῃ καὶ συλλέγεις. cf. Hom. II. κ 159. Schneidewin σὺ δ' ἄωρεῖς, H. A. Koch σὺ δ' οὐκ αἰεῖς, Mehlhorn conii. σὺ δ' αὐτως, Hermann σὺ δ' αὐ τέως, quod probat Ahrens, Volckmar σὺ δ' αὐτ' αἰεῖς. — V. 6. γαλαθηνῶ λάθει scripsi, et occupavit Ahrens

δούρατι χαλκεογόμφω,
 νυκτὶ ἀλαμπεῖ κνανεῶ τε δνόφω καταλείς·
 ἄλμαν δ' ὑπερθεν τεᾶν κομᾶν βαθειᾶν

1131

10 παριόντος κύματος οὐκ ἀλέγεις, οὐδ' ἀνέμων ἔπ.
 φθόγγον, πορφυρέα
 κείμενος ἐν χλανίδι, πρόσωπον κλιθὲν προσώπῳ.

λήθει corrigens, Athen. γαλαθηνῶ δ' ἦτορι, unde Casaubonus τ' ἦτορι, quod olim secutus sum quamvis dubitanter propter formae insolentiam, nisi quod in christiano epigrammate (Kaibel 725) ἦτορι σεμνῶ extat. Non minus mendosae scripturae librorum Dionysii; Ald. πόνου, οὐ δ' αὐταῖς ἐγαλαθηνωθεῖ θεικνοῶσσεις, Guelf. Reg. 1 οὐ δ' αὐταῖς (Reg. αὐταῖς) ἐγαλαθηνωθεῖ θεικνοῶσσεις, p (cuius nulla auctoritas) οὐ δ' αὐτὲ γαλαθηνῶ ἦτορι κνώσσεις, ubi Burges εἶδει, Emperius μείδει, Schneidewin στήθει, ego ἦθει conieci, quod probavit Nietzsche, qui γαλαθηνῶν requirit. — V. 7. δούρατι Guelf., δούρατι Ald. (δούνατι Reg. 1), δάματι vulgo et p. — χαλκεογόμφω Thiersch et Schneidewin, legebatur χαλκεογόμφω δέ (Schaefer τε). Nescio an χαλκογόμφω praestet, quod numeris melius convenire videtur, si versus recte digessi. Nietzsche post δούρατι distinguens χαλκεογόμφω δὲ νυκτὶ | λάμπεις scripsit, non veritus dithyrambicorum ineptiis et ampullis hoc venustissimum carmen dedecorare. Si vocula δὲ non penitus tollenda, licet corrigere δούρατι χαλκογόμφω, διὰ νυκτὸς ἀλαμπεῖ | κνανεῶ τε δνοφῶ καταλείς. — V. 8. νυκτὶ ἀλαμπεῖ Ilgen, legebatur νυκτιλαμπεῖ. Hiatus satis habet excusationis, quamquam νυκτὶ τ' ἀλαμπεῖ poterat scribi: omnino Simonides Ionum more videtur hiatus frequentius admisisse, quam ceteri lyrici poetae, neque vero tanta licentia usus, quam visum est Ahrensis. Ahrens scripsit ἀενῶ τε λάπα. — καταλείς i. e. cooperatus, quam emendationem et sententia instituta et versus lex flagitat; quae antea tentavi, repetere nihil adinet. Schneidewin ταθείς coniecit aliisque probavit. Reg. 1 ταδ' εἰς αὐλέαν κτλ., Guelf. κναναῖα τε δνόφω τὰν δ' εἰς αὐλέαν δ' ὑπ., Ald. κναναῖα τε δνόφω· τάδε εἰς (sive τὰδ' εἰς, et inter versus τὸδ' εἰς) αὐλέαν δ' ὑπ., vulgo δνόφω· τὸδ' αὐαλέαν ὑπ. — V. 9. ἄλμαν scripsi, vulgo ex Stephani conjectura ἀαλέαν, quod cum displiceret, ego οὐλαν . . . κόμαν olim proposui, Ahrens ἀγλαᾶν (vel potius ἀγλαᾶν), Reg. 1 Guelf. Ald. αὐλέαν. — δ' Reg. 1 Guelf. Ald., vulgo deest. — ὑπερθεν Reg. 1 Guelf. Ald., ὑπερθε vulgo. — τεᾶν κομᾶν Ahrens, legebatur τεᾶν κόμαν, sed non debebat ad eundem modum βαθειᾶν corrigere, quod epitheton infantis capillis non convenit, sed recte se habet βαθειᾶν ἄλμαν, cf. Pind. Nem. VI 36 βαθειᾶ ποντιαῖς ἄλμα, item alias βαθειᾶν πόντον πλάνα, ἀλὸς βαθειᾶς κέλυνθον et similia. Volckmar εἰνάλιον ὑπένερθε τεὸν κῶμα βαθῶ, quae coniunxit cum praecedentibus. — V. 10. παριόντος, περιόντος Guelf. Ald., Ahrens περῶντος. — V. 11. ἀνέμων scripsi, vulgo ἀνέμου, Guelf. ἀνέμον. — φθόγγον Ald. Reg. 1 Guelf., vulgo φθόγγων. — V. 12. πορφυρέα Victorius, Guelf. Reg. 1 πορφυρέα et πορφυρέα.

— χλανίδι, Guelf. χλανίσι, Reg. 1 ἐχλανι. Nietzsche πορφυρέαισιν κ. ἐν χλανίσιν perperam vestes interpretatus, quae sunt σπάργανα, cf. Sophoclis versus ex Niobe: λεπτοσπαθήτωθ χλανιδίων ἐρειπίοις θάλπουσα καὶ φύχουσα. — πρόσωπον κλιθὲν προσώπῳ sive κλιθεῖς malis, i. e. inprimens genae genam, sed insolentiosem accusativi absoluti structuram

εἰ δέ τοι δεινὸν τό γε δεινὸν ἦν,
καί κεν ἐμῶν ῥημάτων λεπτὸν ὑπείχες οὐας.
15 κέλομαι δ', εὖδε βρέφος, εὐδέτω δὲ πόντος,
εὐδέτω δ' ἄμοτον κακόν·
μεταιβολία δέ τις φανείη, Ζεῦ πάτερ,
ἐκ σέθεν· ὅτι δὲ θαρσαλέον ἔπος
εὔχομαι νόσφιν δίκας, σύγγνωθί μοι.

1132

praetuli, quoniam propius abest a librorum scriptura, vulgo πρόσωπον καλόν (unde antea καλὸν πρόσωπον edidi), sed Ald. Guelf. Reg. 1 πρόσ-
ωπον καλόν (Guelf. κέ λόν) πρόσωπον, Ahrens πρόσωπον καλὸν προ-
φαίνων, Volckmar πρόσωπον καλὸν προσάπτων, Nietzsche προσέχων κ.
πρ. — V. 13. τοι, antea τοὶ scripsi, fortasse σοὶ restituendum. — ἦν,
Guelf. ἦ, Reg. 1 ἦι, Ald. ἦ. — V. 14. καί κεν, Reg. 1 Ald. κέ κεν,
Guelf. καὶ μὲν, Schneidewin ἦ κεν coni. — ῥημάτων, conieci ῥορη-
μάτων, sed malim ὀρημάτων, ut Simonides Homericō vocabulo sit
usus, ita interpretatus, quemadmodum veteres magistri. Verbi structura
πρὸς τὸ σημαίνόμενον insolentior, nam dandi casum expectamus, neque
alterum suppeditat exemplum, nam Theogn. 887 μηδὲ λίην κήρυκος ἀν'
οὐς ἔχε μακρὰ βοῶντος dispar. Nullum casum subiunxit Marcellus
(ClGr. IV 6280) v. 80 ἀνίητος δὲ θείαινα καὶ πολυτίμητοι καὶ ὑπο-
σχεῖν οὐας ἔτοιμον. Ahrens ῥεγμάτων λεπτῶν. — λεπτὸν, Colb. Reg. 1
Guelf. Ald. λεπτῶν. — V. 15. κέλομαι δ' scripsi, vulgo κέλομαι, Guelf.
κέλλομαι, Schneidewin κέλομ'. — εὖδε, εὖδε Reg. 1 Guelf. Ald., simi-
liter deinde bis pro εὐδέτω Guelf. εὖ δὲ τῶ, Reg. 1 Ald. εὖδε τῶ. —
δὲ πόντος, Guelf. δ' ἐπόντος, Ald. δε πόντος. — V. 16. δ' ἄμοτον scri-
psi, legebatur ἄμετρον, Guelf. ἀμότρον, particulam δὲ inseruit Thiersch.

— V. 17. μεταβολία scripsi, Reg. 1 μαιβουλία, Guelf. μεταβουλία, vulgo
ματαιοβουλία. — V. 18. ἐκ σέθεν scripsi, legebatur ἐκ σέο, ut sit prio-
ris versus clausula sed rectius haec verba inchoant novum versum. —
ὅτι δὲ Mehlhorn, ὅτι δὲ Hudsonus (non Ald.), ὅτι δὲ Reg. 1 Guelf.
et vulgo, εἴτι δὲ Schaefer. — V. 19. νόσφιν δίκας scripsi, margo Vict.
νόσφι δίκας, Ahrens ἦ νόσφι δίκας, τεκνόφι δίκαν Mehlhorn, τεκνόφι
δίκαν Schaefer, vulgo τεκνόφι δίκας, Reg. 1 Guelf. Ald. κνοφιδίκας. —
σύγγνωθι, quod vulgo deest, add. Reg. 1 Guelf. Ald. — Hartung totum
carmen sic conformavit: Στρ. Ὅτε λάρανα δαιδαλέαν ἄνεμος βράσσε
πνέων Κινηθεῖσά τε λίμνα, Δείματι ἤριπε (πᾶν Δέμας τρομοῦσα), Οὐδ'
ἀδιάνταισι παρειαῖς Ἀμφί τε Περσεῖ βάλεν Χεῖρα φίλαν ἔειπεν τ'. Ὡ
τέκος, οἶον ἔχω Πόνον, σὺ δ' ἄωτεις Γαλαθρηῶ μείδει, κνώσσεις τ' Ἐν
ἀτερπέι δούρατι χαλκογόμφῳ, Νυκτί τ' ἀλαμπεῖ Κρανέῳ τε δνόφῳ τα-
θείς, Οὐλίον δ' ὑπερθε τεῶν κόμαν βαθείαν Ἀντιστρ. Παριόντος κῆ-
ματος οὐκ ἀλέγεις, Ὅτ' ἀνέμον Φθόγγων, κείμενος ἀμφὶ Ποσφνρέα
χλανίδι, Καλὸν πρόσωπον. Εἰ δὲ τὸ δεινὸν δεινὸν ἦν τοι, Καί κεν
ἐμῶν ῥημάτων λεπτὸν ὑπείχες οὐας. Εὖδε, βρέφος, κέλομαι. Εὐδοὶ δὲ
τε πόντος, Ἀμοτον δ' εὐδοὶ κακὸν ἀμόν, Μεταβουλεία δὲ τις αὐ φανείη,
Ζεῦ πάτερ, ἐκ σοῦ· Ὅτι δὲ θαρσαλέον ἔπος, Εὔχομαι, σὺ τέκνοφι μοι
δίκαν σύγγνωθι. Hartungiana inventa cum integra adscripserim, par
est subicere Blassii recensioem, qui melius sibi rem administravisse
visus est. Στρ. Ἀνεμὸς τε μιν πνέων Ὅτε λάρανα σὺν δαιδαλέα κιν-
θεῖσά τε λίμνα Δείματι ἔριπεν, οὐτ' ἀδιάνταισι παρειαῖς. Ἀμφί τε Περσεῖ
βάλλε φίλαν χεῖρα, εἶπε δ' (ᾧδ')· ὦ τέκνον, ἕ Οἶον ἔχω πόνον· Σὺ δ' αατεῖς
γαλαθρηῶ δ' ἠθεῖ κνώσσεις Ἐν (τ') ἀτερπέι δούρατι Χαλκογόμφῳ [δέ].

* 38. [52.]

1 0 - 0 0 - - 1 - - 0 0 - 0
 1 0 0 - 0 0 - 0 0 - 0

Πάντα γὰρ μίαν ἱκνεῖται δασπλήτα Χάρυβδιν,
αἱ μεγάλαι τ' ἀρεταὶ καὶ ὁ πλοῦτος.

*39. [54.]

1 - - 0 0 - - 1 0 0 - 1 0 0 - 0 0
 - 1 0 0 - 1 0 0 - 0 0 -
 0 0 1 0 0 - 0 1 0 0 - 0 0 0
 - 1 0 0 - 0 1 0 0 - 0 0 -
 5 - 1 0 0 -

Ἀνθρώπων ὀλίγον μὲν κάρτος, ἄπρακτοι δὲ μεληδόνες,
αἰῶνι δὲ πᾶν ὄντος ἀμφὶ πόνῳ.
ὁ δ' ἄφικτος ὁμῶς ἐπικρέμαται θάνατος.
κείνου γὰρ ἴσον λάχον μέρος οἷ τ' ἀγαθοί
5 ὅστις τε κακός.

1133

σύν τ' ἀλαμπεῖ κνανέω [τε] δνόφω· Θαμὰ δ' εἰς ἀυαλίαν 10 Καθύπερθε
τεὰν κόμαν βαθείας (ἐξ ἀλός) ἀντιστρ. Παριόντος κύματος (Βαρὺν)
οὐκ ἀλέγεις οὐδ' ἀνέμου φθόγγον, πορφυρέασι Κείμενος ἐν γλανίσσιν,
(ἔχων) καλὸν πρόσωπον. Εἰ δέ τοι (ἦν) δεινὸν τό γε δεινόν, ἢ κ' ἐμῶν
ὀημάτων 15 Λεπτὸν ὑπέιχες οὐς. Κέλου' εὐδε [εὐδε] βρέφος· εὐδέτω
[εὐδέτω] δ' (ἄρα) πόντος, Εὐδέτω (δ') ἄμετρον κακόν· Μεταβολία δέ
τις φανείη, Ζεῦ πάτερ, ἐκ σέο· Ὅ τι δ' ἦ θαρσαλέον 20 Ἔπος εὐχομαι
ἢ νόσφιν δίκας, σύγγνωθί μοι. Unum illud, ne quis decipiatur, moneo,
miro errore Blassium v. 16 εὐδε et εὐδέτω cancellis circumscrispsisse,
cum in libris geminari crediderit, qui psilosin tantum ostentant.

Fr. 38. Stob. Flor. CXVIII 5. Σιμωνίδου (sic A Vind., om. Trinc.). — V. 1. δασπλήτα A a m. s. B, λασπηδα Vind., λασπήδα vulgo. Hartung traiecit πάντα γὰρ ἱκνεῖται μίαν δ. X. — V. 2. τ' ἀρεταὶ Gaisford, AB τάρεταί, vulgo ἀρεταί. Meineke coniecit ἀρχαί, non recte. Deinde malim χῶ πλοῦτος, post h. v. nonnulla omissa sunt, nisi forte καὶ βαθῦς ὁ πλοῦτος scribendum.

Fr. 39. Plut. Consolat. ad Apoll. c. 11: Ὁ γοῦν Σιμωνίδης ἀνθρώπων φησὶν ὀλίγον μὲν κτλ. — V. 1. ἄπρακτοι, ἀπρηκτοι Schneidewin. — V. 2. αἰῶνι δὲ, Schneidewin αἰῶνι δ' ἐν. — V. 3. ὁ δ' ἄφικτος ὁμῶς Stephanus et libri septem, E Voss. ὁ δ' ἄφικτος ὁμός, N ὁ δ' ἄφικτ' ὁμός, Mehlborn ὁ δ' ἄφικτος, deleto ὁμῶς et sic ut videtur codd. Parisini. — V. 4. λάχον, fort. λάχομεν, quod probavit Hartung, qui deinde οἷ γ' ἀγαθοί θ' ὅστις τε x. scripsit. — μέρος Pflugk et Schneidewin olim deleverunt. — V. 5. ὅστις, D ὅς.

ΕΞ ΑΔΗΛΩΝ ΕΙΔΩΝ.

40. [18.]

1 0 0 - 0 0 - 0 - 0
 - 1 0 0 - 0 0 - 0 0 - 0 0 - -
 1 0 0 - 1 0 0 - 1 0 0 - 0 0 - -

Τοῦ καὶ ἀπειρέσιοι ποτῶντο
 ὄρνιθες ὑπὲρ κεφαλᾶς, ἀνὰ δ' ἰχθύες ὄρθοι
 κνανέου ἐξ ὕδατος ἄλλοντο καλᾶ σὺν αἰοιδᾶ.

41. [18.]

1 0 0 - 0 0 - 0 0 - 1 0 - 0 0 -
 - 1 0 0 - 0 0 - 0 0 - 0 0 - 0 0 - -
 0 0 1 0 0 - 0 0 -

Οὐδὲ γὰρ ἐννοσίφυλλος ἀήτα τότ' ὦρτ' ἀνέμων,
 ἃ τις κατεκόλυε κιδναμέναν μελιαδέα γᾶρον
 ἀραρεῖν ἀκοαῖσι βροτῶν.

42. [69.]

1 0 0 - - 1 0 - - 1 0 0

Ῥεῖα θεοὶ κλέπτοισιν ἀνθρώπων νόον.

43. [72.]

1 0 0 - 0 0 - 0 0 - -
 0 0 1 0 0 - 0 1 0 0

Fr. 40. Tzetz. Chil. I 316: Ὡς γράφει πον περὶ αὐτοῦ (Ὁρφῆως) καὶ Σιμωνίδης οὕτως· Τοῦ καὶ κτλ. — V. 1. ποτῶντο scripsi, Ursinus ποτῶντ', vulgo ποτῶντ'. — V. 2. ὄρνιθες, ὄρνιχες Schneidewin, qui hoc fragm. coniunxit cum fr. 12 et 41. — V. 3. κνανέου ἐξ, Hartung κνανέον ἕξ. Herwerdenus offensus praep. σὺν, ne muti pisces canere dicantur, scripsit καλᾶς ὑπ' αἰοιδᾶς, frustra, vid. Pind. Dith. fr. 75, 19 ἀχεῖτ' ὄμφαι μελέων σὺν αὐλοῖς, nam Pyth. X 57 σὺν αἰοιδᾶς θαητὸν θησέμεν alius generis.

Fr. 41. Plutarch. Quaest. Symp. VIII 3, 4: Νηνεμία γὰρ ἠχῶδες καὶ γαλήνη καὶ τοῦναντίον ὡς Σιμωνίδης φησὶν· οὐδὲ γὰρ κτλ. — V. 1. ἀήτα, antea ἄητα scripsi Aeolensium more correpta ultima pro ἀήτη (vel ἀήτα . . ὅστις). Fort. ἐνωῶρτ' pro ὦρτ' legendum. — V. 2. Versum huius modi Servius in Centimetro IV 11 dicit: „Simonidium constat trimetro hypercatalecto, ut est hoc: tuba terribili procul aere sonat: clypeum quate miles.“ — κιδναμέναν Schneidewin, σκιδναμέναν Reiske, vulgo σκιδναμένα, Wytttenbach et Dübner κιδναμένα.

Fr. 42. Stob. Eclog. II 10: Σιμωνίδης. — κλέπτοισιν Schneidewin, γ. κλέπτουσιν.

Fr. 43. Schol. Apoll. Rhod. III 26: Ἀπολλώνιος μὲν Ἀφροδίτης τὸν

Ἄγνὰ ἐπίσκοπε Κλειοῦ, χειρῖβων πολύλιστον
 ἄτ' ἀρνόντεσσι νᾶμα χρυσοπέπλον Μναμοσύνας
 εὐῶδες ἴεις ἀμβροσίων ἐκ μυχῶν ἐραννὸν ὕδωρ.

46. [75. 77.]

1135

— — — — —
 — — — — —
 — — — — —

Ἄ Μοῦσα γὰρ οὐκ ἀπόρως γεύει τὸ παρὸν μόνον, ἀλλ'
 ἐπέρχεται

πάντα θεριζομένα· μή μοι καταπαύειτ', ἐπέιπερ ἄρξατο
 τερπνοτάτων μελέων ὁ καλλιβόας πολύχορδος αὐλός.

47. [76.]

... — — — — —
 — — — — —

(Hartung πρότερον) ἀνθις ὁ Σιμωνίδης, τὴν Κλειῶν προσειπὼν ἄγνὰν ἐπίσκοπον χειρῖβων, φησί, πολύλιστον ἀραιὸν τέ ἐστιν ἀχρυσόπεπλον εὐῶδες ἀμβροσίων ἐκ μυχῶν ἐραννὸν ὕδωρ. οὐκ ὀρθῶς οὖν Εὐδοξὸς ἐπίστευσε τοῖς Σιγῶς ὕδωρ τοῦτο καλεῖσθαι ἀποφῆναισι. Locus haud dubie ex eodem carmine, quo praecedens fr. petitus, inde a χειρῖβων ipsa poetae verba sequuntur, ut φησί indicat, itaque χειρῖβων non est cum ἐπίσκοπος iungendum, quamquam haec continuo se excipiunt. Emendavi ut potui mutilatam orationem inserens ἄτε, νᾶμα, Μναμοσύνας et ἴεις. Antea conieci ἄτ' ἀρνόντεσσι χρυσορανίδ' ἴεις εὐῶδες, coll. Hesych. χρυσορανίς· ἢ χέρινιψ ἀπὸ τοῦ χρυσὸν ἔχειν, sed χρυσόπεπλος vitii immune, itaque Μναμοσύνας adieci, cf. Pind. Isthm. VI 75. Per mire Blass ἀχρυσόπεπλον eiiciendum censet, quasi librarius aliquis hoc modo verba corrupta ἀραιὸν τέ ἐστιν emendare conatus sit. Schneidewin coniecit:

Ἄγνᾶν ἐπίσκοπε χειρῖβων,
 πολύλλιστ' ἀρνόντεσσι χρυσόπεπλον
 εὐῶδες ἀμβροσίων ἐκ μυχῶν ἐραννὸν ὕδωρ.

Hartung ἄγνᾶν ἐπίσκοπε χειρῖβων πολυλίσταν, | ἀρνόντεσσι ἄ χρυσόπεπλος εὐοδεῖς | ἀμβροσίων | ἐκ μυχῶν ἐραννὸν ὕδωρ.

Fr. 46. Aristid. II 513: Φέρε δὴ καὶ ταῦτα (Σιμωνίδου) ἐξέτασον· Ἄ Μοῦσα . . . θεριζομένα. . . Ταῦτ' οὐ δοκεῖ σοι σαφῶς ὁ ποιητὴς ἑαυτὸν ἐπαινῶν λέγειν, ὡς γόνιμον καὶ πόριμον εἰς τὰ μέλη; τί δ' ἐπειδὴν λέγει· μή μοι καταπαύειτ' κτλ. Coniunxi haec fragmenta in unum, quae *Simonidis* esse haud obscure testificatur Aristides. — V. 1. Μοῦσα Schneidewin, vulgo Μοῦσα. — οὐκ ἀπόρως, poeta οὐκ ἀπορως videtur scripsisse. — V. 2. θεριζομένα ΓΘ, vulgo θεριζομένη. — μή μοι Γ, μή μου Θ, vulgo μή με. — ἄρξατο Schneidewin, v. ἤρξατο.

Fr. 47. Plut. de prof. in virt. c. 8: Ὡσπερ γὰρ ἄνθρωποι ὁμιλεῖν ὁ Σιμωνίδης φησί τὴν μέλιτταν ξανθὸν μ. μηδομέναν. Respi-

. . . Ὀμιλεῖ δ' ἄνθεσιν, (ὥτε) μέλισσα
ξανθὸν μέλι μηδομένα.

48. [85.]

1136

υ υ υ - υ υ υ - - υ υ -
- υ υ υ - υ υ υ υ
υ υ υ - υ υ υ - υ υ - υ

Ὁ δ' ἵκετ' ἐς Κόρινθον, οὐ Μαγνησίαν
ναῖεν, ἀλόχον δὲ Κολχίδος
σύνθρονος ἄστεος Λεχαίου τ' ἄνασεν.

49. [91.]

υ υ υ - υ υ - - υ υ - υ υ . . .

Καὶ σὺ μὲν, εἴκοσι παίδων μᾶτερ, Ἰλαθι.

cit huc de audiend. rect. rat. c. 8 et de amore prolog. c. 2. Cf. Cram. An. Ox. III 173, 12. Καλῶ δέ σε . . . καὶ μέλιτταν Μούσης· οὐκ ἀπό τινων θύμον καὶ δριμυτάτων ἀνθέων ξανθὸν μέλι μηδομένην, ὡς φησὶν ὁ Σιμωνίδης κτλ. In ordinem redegi, nam Simonides poetam vel Musam cum apibus comparavisse videtur, cf. Plato Ione 534 B. Hartung Ὀμιλεῖ δ' ἄνθεσι δριμυτάτοις ξ. μέλι μηδ. μέλισσα.

Fr. 48. Schol. Eurip. Med. 20: Ὅτι δὲ καὶ ἐβασίλευσεν (ἡ Μήδεια) Κορίνθον, ἱστοροῦσιν Εὐμηλὸς καὶ Σιμωνίδης λέγον οὕτως· Οὐδὲ κατ' (B κατ') εἰς Κόρινθον, οὐ (B οὐδὲ, sed δὲ expunctum) Μαγνησίαν ναῖεν, ἀλόχον δὲ Κολχίδος συνάστεος Θράνον Λεχαίου τ' ἄνασσε. cf. Schol. ad v. 10 ὅτι δὲ βεβασίλευκε τῆς Κορίνθου ἡ Μήδεια, Εὐμηλὸς ἱστορεῖ καὶ Σιμωνίδης. quae correxi, ac σύνθρονος ἄστεος pro συνάστεος Θράνον recte mihi videri emendavisse, nam Thranus nullus omnino locus agri Corinthiorum fuit. — V. 1 nescio an poeta scripserit ὁ δὲ κατεῖς Κόρινθον, οὐ Μαγνησίαν ναῖεν, i. e. ὁ δὲ κατιῶν, quemadmodum enim εἰς pro ἰῶν (ἰῶν) dicitur, potuit etiam εἰς pro ἰῶν dici, sed grammaticorum testimonia desidero. Corrigit Elmsley: Κόρινθον δὲ ναῖεν, οὐδ' ἵκετ' εἰς Μαγνησίαν· ἀλ. δὲ K. συνέστιος κτλ., Schneidewin ὁ δ' ἵκετ' εἰς Κόρινθον, οὐ Μαγνησίαν ναί', ἀλ. δὲ K. συνάστρος κτλ., Hartung ὁ δ' ἵκετ' εἰς Κόρινθον, οὐ Μαγνησίαν ναίων, ἀλ. δὲ K. συνέστιος θρόνον κτλ.

Fr. 49. Schol. Il. κ 252; Ὀμήρου εἰπόντος (Il. ω 496) Ἐνεακαίδεκα μὲν μοι ἦς ἐν νηδύος ἦσαν, Σιμωνίδης δὲ φησὶν· Καὶ σὺ μὲν εἴκοσι π. μ. Ἰλαθι, ita Bekker, εἴκοθι et ἔλλαθι Villoisson, ἔλλαθι, quod Aeolensibus vindicant grammatici, probavit Schneidewin. — Respicit huc schol. Theoc. XV 139 εἴκατι παίδων· εἴκοσι παίδων· τῷ ἀργίῳ (γὰρ) ἀριθμῷ ἀποκέρχεται, ὡς καὶ Σιμωνίδης· Ὀμηρος (δὲ) ἔνεακαίδεκα λέγει. Blass suspicatur hunc versum subiungendum esse fr. ades. 101.

50. [94.]

υ υ υ _ _ _ υ υ υ _ υ υ υ _

Κορινθίοις δ' οὐ μανίει, οὐδὲ Δαναοί.

51. [7.]

1137

_ υ υ υ _ υ υ _

υ υ υ υ υ _ υ υ _ υ υ _ υ

Ἴσχει δέ με πορφυρέας
ἀλὸς ἀμφιταρασσομένης ὄρνυμαγδός.

52. [26.]

. . . υ υ υ _

υ υ υ υ _ υ _ υ υ υ _ _

_ υ υ _ υ υ υ υ _ υ υ υ

. . . (Εὐρυδίκας)

Fr. 50. Schol. Pind. Ol. XIII 78: Οἱ Κορίνθιοι, φησὶν, ἐπ' ἀμφοτέρω τὰ μέρη ἤρριστευσαν ἐν Ἰλίῳ· καὶ γὰρ τοῖς Τρωσὶ συνεμάχησαν καὶ τοῖς Ἑλλήσι. . . τοῦτο δὲ καὶ Σιμωνίδης εἶπε· Κορινθίοισιν οὐ μανιεὶ οὐδὲ Δαναοῖς· ἀμφοτέροις γὰρ σύμμαχοι ἐγένοντο. Ita cod. Add. Plut. vit. Dion. c. 1: Ἀρά γε, ὥσπερ ὁ Σιμωνίδης φησὶν τοῖς Κορινθίοις οὐ μνησὶν τὸ Ἴλιον ἐπιστρατεύσασαι μετὰ τῶν Ἀχαιῶν, ὅτι κἀκείνοις οἱ περὶ Γλαῦκον ἐξ ἀρχῆς Κορίνθιοι γεγονότες συνεμάχοντο προσθύμως. Aristot. Rhet. I 6: Διὸ λελοιδωρήσθαι ὑπέλαβον Κορίνθιοι ὑπὸ Σιμωνίδου ποιήσαντος· Κορινθίοις δ' οὐ μέμφεται τὸ Ἴλιον. Cram. Par. I 285, 8: Ὁ γοῦν Σιμωνίδης λέγει, ὅτι Κορινθίοις οὐ μέμφεται τὸ Ἴλιον, ὡς τάχα πολέμησασιν αὐτοῖς διὰ τοῦ Εὐχέηνου, ὡς εἰρήκαμεν· ἀλλ' ἐτέρωθεν καὶ εὐχαριστεῖ αὐτοῖς μᾶλλον, ὡς συμμαχήσασιν τῇ Ἰλίῳ διὰ Γλαῦκον. . . οὕτω δὲ καὶ Σιμωνίδης ἐποίησε· Κορινθίοις δ' οὐ μανίει, οὐδὲ Δαναοῖς. τὸ Ἴλιον (cod. Ἴλιον τὸ) δηλαδὴ. unde Κορινθίοις δ' recepi, Δαναοὶ autem Boeckh emendavit, qui scripsit Κορινθίοισιν οὐ μανίει τὸ Ἴλιον οὐδὲ Δαναοί, sed τὸ Ἴλιον ut addatur, non est necesse. — Vater (Praef. ad Eurip. Iph. Aulid. XX) dicit hunc locum etiam memorari ap. Schol. Anthologiae Palatinae, sed locum non reperi.

Fr. 51. Plut. de Exil. c. 8: Οὐκ ἀθνητῶν οὐδὲ ὀδυρόμενος οὐδὲ λέγων ἐκεῖνα τὰ τῶν παρὰ Σιμωνίδῃ γυναικῶν, Ἴσχει κτλ. — ἀμφιταρασσομένης, Dübner ἀμφιταρασσομένης. — ὄρνυμαγδός, vulgo ὄρνυμαγδός.

Fr. 52. Athen. IX 396E: Καὶ ἐν ἄλλοις (Σιμωνίδης) ἐπ' Ἀρχεμόρον εἴρηκεν· Ἰσσεφάνου κτλ. — V. 1. Ἰσσεφάνου B, ὀσσεφάνου P, Q, ἰῶ στεφάνου D, εὐστεφάνου VL. Apparet aliquid excidisse, Schneidewin Ἰσσεφάνου στόματος scripsit, Dobree Νύμφαι vel Μούσαι Ἰσσεφάνοι, adieci Εὐρυδίκας, quod propter εἴρηκεν facile potuit excidere, est enim de Archemoro Lycurgi et Eurydicæ filio sermo, atque nescias, utrum ad Threnos an ad Epinicia haec referenda sint. — Hartung

Ἰοστεφάνου γλυκεῖαν ἐδάκρυσαν
 ψυχὰν ἀποπνέοντα γαλαθηνὸν τέκος.

53. [25.]

..... 2 0 - -
 - 2 0 0 - - 2 0 0 -
 0 2 0 0 - 0 0 - 0 0 - 0 - -
 - 2 0 0 - 0 - - 2 0 0 - 2 0 - -

..... Ὅς δουρὶ πάντας
 νίκασε νέους δινάεντα βαλῶν
 Ἄναυρον ὑπερ πολυβότρυος ἐξ Ἴωλκοῦ·
 οὔτω γὰρ Ὀμηρος ἠδὲ Στασίχορος ἄεισε λαοῖς.

54. [29.]

..... 2 0 0 - 0 0 - -
 0 2 0 - 2 0 - - - - - 0 0 - -

Φοινίκεον ἰστίον ὕγρῳ 1138
 πεφυρμένον πρινὸς ἀνθεῖ . . . ἐριθάλλου.

55. [30.]

0 0 2 0 0 - 0 - 2 0 0 - 0 - -

Βιότου κέ σε μᾶλλον ὄνασα πρότερος ἐλθῶν.

Ἰοστέφανον ψυχὰν γλυκεῖαν | ἐδάκρυσαν ἀποπνεύοντα γ. τ. scripsit. — V. 3. τέκος L, τόκος V, τέχος P.

Fr. 53. Athen. IV 172 E: ὅτι δὲ τὸ ποίημα τοῦτο (Ἄθλα) Στησίχορον ἐστίν, ἱκανώτατος μάρτυς Σιμωνίδης ὁ ποιητής, ὃς περὶ τοῦ Μελεάγρου τὸν λόγον ποιούμενός φησιν· ὃς δουρὶ κτλ. — V. 1. ὃς L, ὡς PV. — V. 2. νίκασε νέους L, νικᾶς ἐνεοὺς APV, νικᾶν ἐνεοὺς B. — δινάεντα, B δινήεντα. — V. 4. ἠδὲ, B ὡς δὲ. — Στασίχορος, BP στησίχορος.

Fr. 54. Plut. vit. Thes. c. 17: Τότε δὲ τοῦ Θησέως τὸν πατέρα θαρρύνοντος καὶ μεγαληγοροῦντος, ὡς χειρώσεται τὸν Μινώταυρον, ἔδωκεν ἕτερον ἰστίον λευκὸν τῷ κυβερνήτῃ (Αἰγέως), κελεύσας ὑποστρέφοντα σωζομένον τοῦ Θησέως ἐπάρασθαι τὸ λευκόν, εἰ δὲ μή, τῷ μέλανι πλεῖν καὶ ἀποσημαίνειν τὸ πάθος· ὃ δὲ Σιμωνίδης οὐ λευκὸν φησιν εἶναι τὸ δοθὲν ὑπὸ τοῦ Αἰγέως, ἀλλὰ φοινίκεον κτλ. καὶ τοῦτο τῆς σωτηρίας αὐτῶν ποιήσασθαι σημεῖον. — V. 1. ὕγρῳ πεφυρμένον, Bab πεφυρμένον ὕγρῳ. — πρινὸς, x τρυγός, Meziriac πρίνου. Deinde lacunam indicavi, nisi forte πρινὸς ἐριθαλίεος ἀνθεῖ, Hartung πρίνου τ' ἀνθεῖ καὶ ἐριθάλλου.

Fr. 55. Schol. Soph. Aiac. 740: Καὶ ἐν (cod. G παρὰ) Σιμωνίδῃ ἐπὶ τοῦ πρὸς Αἰγέα ἀγγέλου πεμφθέντος· Βιότω (cod. G βίος ὄπ⁰⁰) καὶ σε κτλ. correxit Hermann βιότου κε. — ὄνασα, Schneidewin coni. ὄνασα.

56. [29.]

Plutarch. vit. Thes. c. 17: Ἐκυβέρινα δὲ τὴν ναῦν Ἀμαρ-
 συάδας Φέρεκλος, ὡς φησι Σιμωνίδης. Est ex eodem carmine,
 ex quo fr. 54 et fr. 55.

57. [10.]

1 0 0 _ _ 1 0 0 _ 0 0 _ _ 1 0 0 _ 0 0 _ 0
 1 0 0 _ 0 0 _ _ 1 0 0 _ 0 0 _ 0
 1 0 0 _ 0 0 _ _ 1 0 0 _ 0 0 _ _ _
 1 0 _ _ 1 0 _ _ 1 0 0 _ 0 0 _ 1 1 _
 5 0 1 0 0 _ 0 0 _ _ 1 0 _ 0
 1 0 0 _ 0 0 _ _ 1 0 _ _ 1 0 _ 0 _ _

Τίς κεν αἰνήσειε νόφ πίσυννος Λίνδου ναέταν Κλεόβουλον
 ἀενάοις ποταμοῖς ἀνθεσί τ' εἰαρινοῖσιν
 ἀελίον τε φλογὶ χροσέα λιπαρῶς τε σελάνας
 καὶ θαλασσαίαισι δίναις ἀντία θέντα μένος στάλας;
 5 ἅπαντα γάρ ἐστι θεῶν ἦσσω· λίθον δὲ 1139
 καὶ βρότεοι παλάμαι θραύοντι· μωροῦ φωτὸς ἄδε βουλά.

Fr. 57. Diog. Laert. I 89: Οὗτος (Κλεόβουλος) ἐποίησεν ἄσματα
 καὶ γοίφους εἰς ἔπη τρισχίλια καὶ τὸ ἐπίγραμμα τινες τὸ ἐπὶ Μίδα τοῦ-
 τὸν φασὶ ποιῆσαι· Χαλκὴ παρθένος εἰμί, Μίδεω δ' ἐπὶ σήματι κείμει,
 Ἔστ' ἂν ὕδωρ τε νάη καὶ δένδρεα μακρὰ τεθήλη, Ἥελιος δ' ἀνιῶν
 λάμπη λαμπρὰ τε σελήνη, καὶ ποταμοὶ γε ῥέωσιν, ἀνακλύξῃ δὲ θάλασσα,
 Αὐτοῦ τῆδε μένουσα πολυκλαύτω ἐπὶ τύμβω Ἀγγελέω παριοῦσι, Μίδας
 ὅτι τῆδε τέθαπται. Φέρουσι δὲ μαρτύριον Σιμωνίδου ἄσμα, ὅπον φησί·
 Τίς κτλ. Inter *Encomia* retulit Schneidewin, sed potius ex *Threnis*
 versus petiti videntur. Ceterum credo Simonidem aliud quod Cleobuli
 poematum, non nobile illud in Midam epigramma respexisse, quod
 Homeri nomine ferebatur; nam ibi χαλκὴ παρθένος, hic λίθος memo-
 ratur, nisi haec sic conciliare velis, ut marmoreae columnae Sirenen
 impositam fuisse statuas, quamquam Krische de Platonis Phaedro p. 105
 non haesit. Cf. etiam Rathgeber Münzen der Athen. p. VIII. — V. 1.
 νόφ, cod. Mon. νῶ. — πίσυννος, conieci πιυντός. — V. 2. ἀενάοις
 cod. Mon., vulgo ἀεννάοις. — εἰαρινοῖσιν scripsi, vulgo εἰαρινοῖς, ut
 versus pentametri speciem referat: hoc ut evitetur, aut ποταμοῖσιν aut
 εἰαρι-
 νοῖσιν scribendum: hoc nunc praetuli. — V. 3. χροσέα λιπαρῶς τε σε-
 λάνας scripsi, nisi χροσέον malis, legebatur χροσῶς τε σελάνας (Her-
 mann χροσέας), quod omnino vitiosum. Poteram leniore medela adhi-
 bita χροσέα δίας τε σελ. scribere, sed numero versus minus commodo.
 — V. 4. δίναις, Cobet δίνης. — ἀντία θέντα scripsi, nam quod Ross-
 bach et Hartung reposuerunt, ἀντιθέντα ferri nequit, ἀντιθέντα μένος
 στάλας Stephanus, ἀντιθέντα μένος (μένας) στήλας codd., ἀντιθετού-
 μενος στήλας ed. Frob. — V. 6. βρότεοι Hermann, v. βρότειοι.

58. [32.]

1 0 0 0 1 0 0 0 0 0 0 —
 — 1 0 0 0 1 0 0 0 0 — —
 1 0 0 0 1 0 0 0 1 0 0 —
 1 0 0 0 1 0 0 0 0 0 1 0 0 — 0
 5 — 1 0 0 0 0 0 0 0 0 — —
 1 0 0 0 1 0 0 0 1 0 0 0 — 0
 1 0 0 0 1 0 0 0 0 0 0 0 0 —

Ἔστι τις λόγος ποτὲ τὰν ἀρετῶν
 ναίειν δυσαμβάτοις ἐπὶ πέτραις,
 νῦν δέ μιν θεῶν χῶρον ἀγνὸν ἀμφέπειν,
 οὐδ' ἀπαντῶν βλεφάροις θνατῶν ἔσοπτον,
 5 ᾧ μὴ δακέθυμος ἰδρώς
 ἐνδοθεν μόλη θ', ἴκηται τ' ἐς ἄκρον
 ἀνδρείας.

59. [83.]

Τοῦτο γὰρ μάλιστα φῆρ ἔστυγε πύρ.

Fr. 58. Clem. Alex. Strom. IV 585: εἰκότως οὖν Σιμωνίδης γρά-
 φει· ἔστι κτλ. Resp. Theodoret. XII 172: οὐδὲ Σιμωνίδην τὰν ἀρετῶν
 εἰρηκότα ναίειν (D ναίειν δὲ) δυσβάτοις ἐπὶ πέτραις. — V. 1. ἔστι,
 Schneidewin ἔστι δέ. — ποτὲ adieci voculam necessariam, ut νῦν v. 3
 arguit. Simonides enim Hesiodum Op. 287 secutus Virtutem dicit olim
 in rupibus inaccessis habitare solitam nunc (h. e. ubi numina divina ter-
 ram reliquerunt) in coelo inter deos versari. Virtutis sedem in monte
 summo parum scite exornavit Quintus Smyrn. V 51 et XIV 195. —
 V. 2. ναίειν, ap. Cl. vulgo νέειν. — V. 3. θεῶν scripsi, legebatur θανά,
 Schneidewin ἀγνὸν δέ μιν θεῶν, Hartung μόναν δὲ μονοθεῖν coniecit,
 ego antea οὐρανὸν δέ μιν θεῶν. — V. 4. οὐδ' ἀπαντῶν βλεφάροις
 θνατῶν ἔσοπτον scripsi, legebatur οὐδὲ πάντων β. θ. ἔσοπτος, nisi forte
 poeta ἐσόβδαν scripsit, cf. Callim. fr. 522 Μούσησι γὰρ ἦλθον ἐσόβδην.
 Schneidewin οὐδὲ μὲν γάρ et γλεφάροις scripsit. — V. 6. μόλη θ',
 ἴκηται τ' scripsi, vulgo μόλη, ἴκητ'. Nihil egerunt Emperius scribens
 ἴκη τ', Doederlein, qui post ἔσοπτος plene interpungit, οὐκ ἂν ἴκοιτ',
 Hartung ἰδρώς ἐν σθεντολόμα ῥέη, ἴκη τ' ἐς ἄκρον ἀνδρείας.

Fr. 59. Herodian. π. μ. λέξ. 12, 18: Πῦρ· οὐδὲν εἰς νε λήγον οὐδέ-
 τερον μονοσύλλαβον, ἀλλὰ μόνον τὸ πῦρ· ὅπερ Σιμωνίδης καὶ ἔνεκα
 μέτρον δυσλλάβως ἀπεφήνατο· τοῦτο γὰρ μάλιστα φηρὲς ἐς τύγε
 πύρ, quae correxī similiterque Emperius, ut de leone sit sermo (Ari-
 stot. Hist. An. IX 31, 2), quamquam loci emendatio anceps, cum ne
 illud quidem sit certum, utrum Ceus an Amorginus poeta sit intelli-
 gendus. Lobeck φῆρὲς ἔστυγον πύρ scripsit, Reisis φρὲς ἐς τόγε πύρ.
 Trimeter efficiunt Ahrens τὸ γάρ (vel καὶ γάρ) μάλιστα φῆρὲς ἔστυ-
 γον πύρ, et qui similiter corrigunt, Schneidewin τῇ γάρ et Hecker
 (οὐ γάρ . . . πύρ;). Ceterum πύρ fortasse Phrygibus usitata fuit forma,
 quam significat Plato Cratylō 410A.

63. [104.]

— — — — —

"Εσχατον δύνεται κατὰ γᾶς.

64. [105.]

— — — — —

— — — — —

Παρὰ χρυσὸν ἀκήρατον ἐφθόν
οὐλομόλυβδος ἑών.

65. [106.]

1141

— — — — —

Ὁ δ' αὖ θάνατος κίχε καὶ τὸν φηγόμενον.

66. [107.]

— — — — —

"Εστι καὶ σιγᾶς ἀκίνδυνον γέρας.

Οὐκ ἔστ' ἀνεπιδόκητον ἀνθρώποις κακόν,
ὀλίγῳ χρόνῳ δὲ πᾶν μεταρρίπτει θεός.

Theophilus de divini numinis vindicta disserit, at hi versus instabilem esse hominum fortunam docent: ut congruant cum Antiocheni proposito, prorsus refigendi, velut οὐκ ἔστιν κακόν (κακοῖς) ἀνεπιδόκητον ἀνθρώποις· ἄδικον δὲ χρόνῳ πάντα μάρπτει θεός. Veri similis hos versus, sive Simonidis sive alius poetae, in Anthologio, quo utebatur Theophilus, alieno loco adscriptos fuisse, atque Antiochenum, quem fugit erratum, iis usum esse tanquam commodis ad sententiam institutam comprobendam.

Fr. 63. Plut. an seni republ. sit ger. c. 1: Πολιτεία δὲ δημοκρατικὴ καὶ νόμιμος ἀνδρὸς εἰδισμένον παρέχειν αὐτὸν οὐχ ἦττον ἀρχόμενον ὠφελίμως ἢ ἀρχοντα, καλὸν ἐντάφιον ὡς ἀληθῶς τὴν ἀπὸ τοῦ βίου δόξαν τῷ θανάτῳ προστίθῃσι· τοῦτο γὰρ ἔσχατον (Naeke coni. ἐσχάτιον) κτλ. ὡς φησι Σιμωνίδης. Fortasse etiam τοῦτο γὰρ poetae est.

Fr. 64. Plut. discrim. amic. et adulat. c. 24: Τὸν δὲ κρεῖττονα τρέμει καὶ δέδοικεν, οὐ μὰ Δία παρὰ Λύδιον ἄρμα πεζὸς οἰχνεύων, ἀλλὰ παρὰ χρυσὸν ἐφθόν, ὡς φησι Σ., ἀκήρατον οὐδὲ μόλυβδον ἔχων. Locus non integer servatus; corrigunt ἔχοντα, frustra, scripsi οὐλομόλυβδος ἑών. Herwerden ἀπεφθον desiderat.

Fr. 65. Stob. Flor. CXVIII 6: Σιμωνίδου. — κίχε καὶ scripsi, ἔκίχε τε AB, ἔφνε καὶ Trinc., ἔκίχε καὶ Gaisford. — φηγόμενον, malim φηγομέαν.

Fr. 66. Aristid. II 192: Ὅρα μὴ λείοντα ξυρεῖν ἐπιχειροῦμεν, οὐ Θρασύμαχον συνοφαντεῖν ἐπιχειροῦντες, ἀλλὰ κωμῳδεῖν Περικλῆα, καὶ ταῦτα εἰς δειλίαν, ἔπειτ' αὐτοὶ δόξωμεν ἀνδρειότεροι τοῦ δέοντος εἶναι τοῖς βουλομένοις ἀντικατηγορεῖν, καὶ φανῆ τι καὶ δειλίας, εἰ δὲ βούλει, σιωπῆς ἀκίνδυνον γέρας, ὡς τις τῶν Κείων ἔφη ποιητής. ubi Schol. III 501: Τὸ δὲ σιωπῆς ἀκ. γ. ἐκ Σιμωνίδου ἐστὶ τοῦ Κίου.

67. [109.]

.....
 Πόλις ἄνδρα διδάσκει.

68. [110.]

.....

- - - - -

..... Ἐπει

πάσαις κορυδαλλίσι χρὴ λόφον ἐγγενέσθαι.

69. [111.]

1142

- - - - -

Τὸ γὰρ γεγενημένον οὐκέτ' ἄρεκτον ἔσται.

70. [116.]

.....

- - - - -

Stob. Flor. XXXIII 5. Ἀθηνοδώρου: Ἔστι καὶ τὸ σιγῆς (Gesn. m. σιγᾶν) ἀκίνδυνον γέρας, ubi male Athenodoro tributur philosopho, rectius Plut. Apophth. Imper. p. 207C refert Augustum retinuisse apud se Athenodorum his verbis: ἔτι σου παρόντος χρεῖαν ἔχω· καὶ κατέσχεν αὐτὸν ὅλον ἐνιαυτόν, εἰπὼν, ὅτι ἔστι καὶ σιγῆς ἀκίνδυνον γέρας, quae germana est forma versiculi. Est autem eiusdem carminis, ex quo fr. 65. Conf. Horat. Carm. III 2, 14: *Mors et fugacem consequitur virum* et ib. 25: *Est et fideli tuta silentio Merces*. Usus est hoc versu auctor tituli Romani CIGr. III 6308 ὁ πανσίλωνος οἶκος οὗτός ἐστιν ἄστομος (i. e. mutus). ἔστι δὲ καὶ σιγᾶν ἀκίνδυνον γέρας. Respiciunt huc Walz Rhet. VIII 119. Clem. Paed. II 203. Strom. II 465. Greg. Nazianz. IV p. 317. Apostol. VIII 97. Arsen. 242. Iulian. Or. I 3. Liban. Decl. XV 1, 445. Philo vit. Mos. 646C.

Fr. 67. Plut. an seni resp. sit ger. c. 1: Τὸ γὰρ Πόλις ἄ. δ. κατὰ Σιμωνίδην, ἀληθές ἐστιν ἐπὶ τῶν ἔτι χρόνον ἐχόντων μεταδιδασκῆσαι, καὶ μεταμαθεῖν μάθημα.

Fr. 68. Plut. de util. ex host. cap. c. 10: Ἐπει δὲ πάσαισι κορυδαλλῆσι χρὴ λόφον ἐγγενέσθαι κατὰ τὸν Σιμωνίδην. ubi Mosc. 1. 2 κορυδαλλίσι. Idem Praec. Polit. c. 14: Ἐπει δὲ πάσαις κορυδαλλίσι κατὰ Σιμωνίδην χρὴ λόφον ἐγγενέσθαι καὶ πᾶσα πολιτεία φέρει τινὰς ἐχθρὰς καὶ διαφορὰς. Affert etiam vit. Timol. c. 37: ἐπεὶ δὲ χρῆν, ὡς ἔοικεν, οὐ μόνον πᾶσι κορυδαλλοῖς λόφον ἐγγίγνεσθαι κατὰ Σιμωνίδην. Cf. Apostol. III 94.

Fr. 69. Schol. Soph. Ai. v. 375: Ἐπὶ τετελεσμένοις καὶ ἴασι οὐκ ἔχουσιν· κατὰ τὸ Σιμωνίδου· Τὸ γὰρ κτλ. Eadem Suid. v. τί δῆτ' ἂν ἀλγοίης. Respicit Plut. cons. ad Apoll. c. 26 τὸ μὲν γὰρ γεγενημένον οὐδὲ θεῶν δυνατόν ἐστι ποιεῖν ἀγένητον, quamquam fortasse simul Agathonis obversati sunt versus ap. Aristot. Eth. Nic. VI 2 μόνον γὰρ αὐτοῦ καὶ θεὸς στερίσκειται ἀγένητα ποιεῖν ἄσ' ἂν ἢ πεπραγμένα. — γεγενημένον, Schneidewin γεγεναμένον.

Οὐδὲ καλᾶς σοφίας ἐστὶν χάρις,
εἰ μὴ τις ἔχει σεμνὰν ὕγρειαν.

71. [117.]

— — — — —
— — — — —
— — — — —

Τίς γὰρ ἀδονᾶς ἄτερ
θνατῶν βίος ποθεινὸς ἢ ποία τυραννίς;
τᾶς δ' ἄτερ οὐδὲ θεῶν ζαλωτὸς αἰών.

72. [119.]

— — — — —
— — — — —

... Πορφυρέου
ἀπὸ στόματος λεῖσα φωνὰν παρθένος.

73. [120.]

— — — — —
— — — — —

Ἐντ' ἀηδόνες πολυκάτιλοι,
χλωραύχενες, εἰαριναί.

1143

74. [121.]

— — — — —
— — — — —

Fr. 70. Sextus Emp. adv. Math. XI 556 Bekk.: Σιμωνίδης μὲν γὰρ ὁ μελοποιὸς φησι, μηδὲ καλᾶς σοφίας εἶναι χάριν, εἰ μὴ τις ἔχοι σεμνὴν ὕγρειαν. Schneidewinum secutus sum, nisi quod ἐστὶ adieci. — V. 2. ἔχει, Hartung ἔχη scripsit.

Fr. 71. Athen. XII 512 C: Καὶ οἱ φρονημάτατοι δέ, φησί, καὶ μεγίστην δόξαν ἐπὶ σοφίᾳ ἔχοντες μέγιστον ἀγαθὸν τὴν ἡδονὴν εἶναι νομίζουσιν. Σιμωνίδης μὲν οὕτως λέγων. Τίς γὰρ κτλ. — V. 2. θνατῶν et v. 3 ζαλωτὸς Stephanus, vulgo θνητῶν et ζηλωτὸς.

Fr. 72. Athen. XIII 604 B: Ἀναγελάσας ἐπὶ τῷ Ἐρετριεῖ Σοφοκλῆς. Οὐδὲ τόδε σοὶ ἀρέσκει ἄρα, ὦ ξένη, τὸ Σιμωνίδειον, κάρτα δοκέον τοῖς Ἕλλησιν εὐ εἰρησθαι. Πορφ. κτλ. — V. 2. ἀπὸ delendum censet Boeckh, fort. leg. πορφυρέου δ' ἀπὸ στ. — λεῖσα Schweighaeuser, v. λεῖσα, deinde BP παρθέμενος.

Fr. 73. Etym. M. 813, 8: Χλωρητὶς ἀηδῶν· ἀπὸ τοῦ χρώματος· . . . καὶ Σιμωνίδης· Ἐντ' ἀηδ. Cf. Schol. Od. τ 518 et Eust. 1875, 41. — V. 1. ἐντ', Schneidewin δεῦτ' conii. — πολυκάτιλοι, Hecker ποικιλοκάτιλοι.

77.

Μόνος ἄλιος ἐν οὐρανῶ.

78. [128.]

1144

— — — — —

Εἶς' ἄλλα στίζουσα πνοιά.

79. [133.]

— — — — —

Οὗτος δέ τοι ἦδυμον ὕπνον ἔχων.

80 A. [147 c.]

— — — — —

Ἐνα δ' οἶον ἔνευκε θεὰ μέγαν εἰς δίφρον.

80 B. [123.]

— — — — —

Ἀμερόφρον' ἀλέκτωρ.

Adde Platon. Rep. II 365 C: οὐκοῦν, ἐπειδὴ τὸ δοκεῖν, ὡς δηλοῦσί μοι οἱ σοφοί, καὶ τὰν ἀλάθειαν (ita Par. A. Vat. H Vind. EFAmbr. C. Ang. B. Flor. ABCV, τὰν vel τὴν ἀλήθειαν reliqui) βιάται.

Fr. 77. Theodor. Metoch. 90: Καὶ μόνος ἄλιος ἐν οὐρανοῖς φησὶ Σιμωνίδης καὶ μόνος Ἀριστοτέλης καὶ τὰ ἐκείνου συντάγματα πᾶσα πρόθεσις ἐστὶ τοῖς περὶ φιλοσοφίαν. — οὐρανῶ scripsit Schneidewin, sed praeterea videtur ἐν delendum. — ἄλιος, codd. Angel. Mon. ἄγιος.

Fr. 78. Schol. II. φ 127: Ἔστιν ἡ φριξὶς κινουμένου τοῦ πνεύματος ἀρχή. Σιμωνίδης δὲ αὐτὴν καὶ δεῖξαι πειρώμενος οὕτως ἔφη· Ἐς ἄλλα στίζουσα πνοιά. — εἶς' scripsi, nisi ὡς malis. — στίζουσα Schneidewin. — πνοιά, πνοά Ursinus.

Fr. 79. Schol. Hom. II. β 2: Ὅτι δὲ τὸ νήδυμος μετὰ τοῦ ν καὶ οὐχὶ ἦδυμος, ὡς ἔνοι, παρὰ τὸ ἦδύς, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ· Νήδυμος ἀμφιχυθεῖς, οἱ δὲ μεθ' Ὀμηρον καὶ χωρὶς τοῦ ν λέγουσιν . . . καὶ Σιμωνίδης· οὗτος κτλ. — ἦδυμον Buttman, ἄδυμον Schneidewin, vulgo ἦδυμος. Cf. Eust. 163, 28.

Fr. 80 A. Cram. An. Paris. IV 186, 33: Νίκη· Ἀπολλώνιος ὁ Ἀρχιβίον ὁ ἐνεικει, τουτέστιν ἐν ἡ ὑποχωρεῖ (scrib. ὁ ἐνὶ εἴκει, τουτέστιν ὁ ἐνὶ ὑποχωρεῖ). γέγονεν δὲ κατὰ ἀφαιρέσειν τοῦ ε, συγκοπῆ τῆς εἰ διφθόγγου· ὁ γοῦν Σιμωνίδης παρετυμολόγει (παρετυμολογεῖ Nauck)· φησὶ γάρ· ἐν δὲ οἰονεικει θεαὶ μ. εἰς δ. Cf. Cram. An. Ox. I 440, 2: Χειρὸς κατὰ ἀφαιρέσειν τοῦ ε γέγονε, παρὰ τὸ ἔχειν, ὡς παρὰ τὸ ἐνὶ εἴκειν κατὰ Σιμωνίδην νίκη. In Simonidis versu scripsi ἔνα δ' οἶον ἔνευκε θεά, possis conicere ἐνὶ δ' οἶω Εἴκει θεὰ μέγαν δίφρον, sed nequaquam necesse est, Simonidem ipso verbo εἴκειν usum esse credamus. Hartung ἐν δ' Οἰνεὺς εἴκει θεά, μέγαν εἰς δίφρον (ἐπιβαίνουση).

Fr. 80 B. Athen. IX 374 D: Σιμωνίδης· ἰμερόφρον' ἀλ. sed B ἡμε-

ΕΛΕΓΕΙΑ.

81.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΝ ΜΑΡΑΘΩΝΙ ΜΑΧΗΝ.

Εἰ δ' ἄρα τιμῆσαι, θύγατερ Διός, ὅστις ἄριστος,
δῆμος Ἀθηναίων ἐξετέλεσσα μόνος.

82.

Μηδὲν ἀμαρτεῖν ἐστὶ θεοῦ καὶ πάντα κατορθοῦν.

ρόφων', quod correxit Schneidewin. Ahrens ἱερόφων' i. e. λιγυρόφων' requirit.

Fr. 81. Aristoph. Pac. 736: Εἰ δ' οὖν εἰκός τινα τιμῆσαι, θύγατερ Διός, ὅστις ἄριστος Καμφδοδιδάσκαλος ἀνθρώπων καὶ κλεινότετος γεγένηται, Ἄξιός εἶναι φησ' εὐλογίας μεγάλης ὁ διδάσκαλος ἡμῶν, ubi Schol. Παρὰ τὰ Σιμωνίδου ἐκ τῶν Ἐλεγείων· Εἰ δ' ἄρα κτλ. — V. 1. θύγατερ Schneidewin, cod. θυγατέρα. — V. 2. δῆμος, Dübner vel Dindorf δῆμω nescio qua de causa coni. — ἐξετέλεσσα Schneidewin, cod. ἐξετέλεσα, Hartung ἐξετέλεσσε requirit. Resp. huc Auctor vit. Aeschyl. (Biogr. p. 119): Κατὰ δ' ἐνίους ἐν τῷ εἰς τοὺς ἐν Μαραθῶνι τεθνηκότας ἐλεγείῳ ἠσσηθεῖς Σιμωνίδῃ (Αἰσχύλος)· τὸ γὰρ ἐλεγείον πολὺ τῆς περὶ τὸ συμπαθὲς λεπτότητος μετέχει θάλει, ὃ τοῦ Αἰσχύλου, ὡς ἔφαμεν, ἐστὶν ἀλλότριον. — Goettling hoc distichon epigramma esse censet, quod ad Ἀθηναίων Πρόμαχον refert (in comm. acad. Jenae 1859).

Fr. 82. Scholion ad Gregorii Naz. or. II in Iulianum p. 169 D ex cod. Laurentiano*) edidit Piccolomini vel Kirchoff Herm. VI 489: τὸ ἀναμάρτητον, φησὶν, ὑπὲρ τοὺς ἀνθρώπους· τὸ δὲ μικρόν τι πταισάντας ἐπανάγεσθαι τε καὶ διορθοῦσθαι ἀνθρώπων ἐστὶ καλῶν τε κάγαθῶν. λέγει δὲ καὶ Σιμωνίδης (εἰς δ' οὗτος τῶν θ' Ἰωνικῶν) ἐν ἐπιγράμματι φηθέντι αὐτῷ ἐπὶ τοῖς Μαραθῶνι πεσοῦσιν Ἀθηναίων τὸν στίχον τοῦτον· μηδὲν . . . κατορθοῦν. Quod interpres iste ἐπιγράμματι scripsit, ubi ἐν ἐλεγείῳ dicendum erat, non offendit, nam alias quoque haec vocabula promiscue usurpantur. Neque fides dene-ganda tribuenti hunc versum Simonidi, qui legitur in epigrammate facto in memoriam eorum, qui in proelio Chaeronensi ceciderunt apud Demosth. or. de cor. 289 v. 9 sive paenultimo: neque enim temere proelium Marathonium cum pugna Chaeronensi confusum, neque elogium illud Simonidi epigrammatographorum principi adscriptum: nam interpres iste deinde recenset quot Persae quotque Athenienses mortem apud Marathonem obierint, etiam duces Atticorum vita defunctum nominatim appellat, ut apertum sit locuplete auctore usum hunc versum ad res Medico bello gestas rettulisse. Itaque censendum est, hunc versum scriptorem epigrammatis ex Simonidis elegia ad suum praeconium transtulisse; neque vero mala fraude aliena sibi arrogavit, sed verba Simonidea tunc omnibus nota testimonii loco adhibuit, id quod satis superque arguunt ea, quae his praemissa sunt ἐπεὶ θνητοῖς ἐκ Διὸς ἦδε κρείσις. Neque vero existimandum est, integrum hoc distichon ex Simonidis elegia esse delibatum, nam epigrammatographus inflexit Cei

*) Horum scholiorum codicem Parisinum olim examinavit Bast, cuius excerptis usus est Gaisford in ed. Suidae, velut v. λῆμα.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΝ ΣΑΛΑΜΙΝΙ ΝΑΤΜΑΧΙΑΝ.

Plutarch. vit. Themist. c. 15: Οἱ δ' ἄλλοι τοῖς βαρβάροις ἐξισούμενοι τὸ πλῆθος ἐν στενῷ κατὰ μέρος προσφερομένους καὶ περιπίπτοντας ἀλλήλοις ἐτρίψαντο μέχρι δέλλης ἀντισχύοντας, ὡς εἶρηκε Σιμωνίδης, τὴν καλὴν ἐκείνην καὶ περιβόητον ἀράμενοι νύκην, ἧς οὐδ' Ἑλλήσιν οὔτε βαρβάροις ἐνάλιον ἔργον εἶργασται λαμπρότερον, ἀνδρεία μὲν καὶ προθυμία τῶν ναυμαχησάντων, γνώμη δὲ καὶ δεινότητι Θεμιστοκλέους. Hoc carmen Schneidewin inter melica retulit: Suidas enim dicit v. Σιμωνίδης' . . . καὶ γέγραπται αὐτῷ Δωριδί διαλέκτῳ ἢ Καμβύσου καὶ Δαρείου βασιλεία καὶ Ξέρξου ναυμαχία δι' ἐλεγείας, ἢ δ' ἐν Σαλαμῖνι μελικῶς, θρήνοι, ἐγκώμια, ἐπιγράμματα, παιᾶνες, καὶ τραγωδίαί καὶ ἄλλα. codd. nihil variant, nisi quod E βασιλέως pro βασιλεία exhibet, at Eudocia 383 meliore libris usa: καὶ Ξέρξου ναυμαχία· καὶ ἢ ἐπ' Ἀρτεμισίῳ ναυμαχία δι' ἐλεγείας, ἢ δ' ἐν Σαλαμῖνι μελικῶς. Atque eadem prorsus Schol. Aristoph. Vesp. 1411 ed. Ald. Schneidewin inde colligit Simonidem scripsisse carmen, cui ἢ Καμβύσου καὶ Δαρείου βασιλεία fuerit nomen, deinde autem scribit καὶ Ξέρξου ναυμαχία· καὶ ἢ μὲν ἐπ' Ἀρτεμισίῳ δι' ἐλεγείας κτλ. At auctor, quem sequitur Suidas, ut Simonidis aetatem describeret, haud dubie dixerat vixisse poetam regnantibus Cambyse, Dario, Xerxe. (Idem significat auctor vitae Pindari p. 98 Westerm.: ἐπέβαλε δὲ τοῖς χρόνοις Σιμωνίδου ἢ νεώτερος πρῶτον τῶν γδῶν

poetae decretum, vide quae supra T. II p. 333 exposui. Inde etiam repetenda varietas θεοῦ, ubi elogium illud θεῶν exhibet. Possit sane aliquis suspicari, cum Gregor. Naz. scripserit ἐπειδὴ τὸ παντελῶς ἀναμάρτητον ὑπὲρ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν ἔταξεν ὁ θεός interpretem hominem christianum suo periculo θεοῦ pro θεῶν dedisse in Simonidis versu, sed θεοῦ etiam agnoscit scriptor incertus ap. Suid. v. συγγνώμωνα, qui Simonidem potius quam elogium usurpavit; huc adde sophistam, qui Phalaridis nomen mutuatus epistolas concinnavit, 129: τὸ μηδὲν ἀμαρτάνειν εἰκότως ἴσως καὶ δικαίως θεοῦ νομίζεται. Quod Lysias (Rutil. Lup. II 8) deorum proprium substituit, non magis est mirum, quam quod in elogio illo etiam scriptura θεοῦ reperitur. — Elegia hac fortasse usus Aristides or. 46, T. II 219: Πλάτων . . . Μιλτιάδην φησὶ τὸν ἐν Μαραθῶνι, καλοῖ τοῦτό ἐστιν ἐγγυτέρω θρήνον τινὸς ἢ μίμψως, καὶ τιμῶντος μᾶλλον ἢ κακίζοντος, ὥσπερ οὖς Σιμωνίδης εἶωθε τιμᾶν ἐν τοῖς ἐπιγράμμασιν· ὅμως δὲ καὶ Μιλτιάδης μετέχει τοῦ καταλόγου καὶ περιέστηκεν αὐτῷ τὸ τῶν Πλαταιέων τῶν ὑπ' αὐτοῦ τότε κοσμηθέντων κατηγορίας γὰρ οὐδεμιᾶς αὐτοῦ προειρημένης ἐξ ἀνάγκης τρόπον τινα ἀγωνίζεται, διὰ τὸ ἐνεῖναι τοῦνομα ἐν τοῖς διακρίνοισι αὐτοῦ (haec ultima non intelligo). Fortasse Simonides in hac elegia Plataensium, qui soli Atheniensibus auxilium tulerunt, res fortiter gestas in proelio Marathonio duce Miltiade attigit: itaque Aristides hic Plataensium fortunam cum Miltiadis sorte componit.

αὐτῶν μέμνηται ἀμφοτέροι προάξειον· καὶ γὰρ Σιμωνίδης τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν γέγραφε, καὶ Πίνδαρος μέμνηται τῆς Ξέρξου βασιλείας, quod nequaquam ita explicandum, ac si Pindarus Simonidis aliquod carmen respexerit. Deinde autem auctor ille Simonidis carmina, quae in universum dorica dialecto scripta esse dixit, recensuerat, in his etiam duo carmina, quibus poeta victorias navales ad Artemisium et Salamina reportatas celebraverat: illud certo colligas ex hoc loco haec carmina dispari fuisse forma: iam cum carmen εἰς τὴν ἐπ' Ἀρτεμισίῳ ναυμαχίαν melicum fuisse constet, sequitur carmen εἰς τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν elegiacum fuisse: itaque ille, quem sequitur Suidas, scripserat: καὶ ἢ ἐπ' Ἀρτεμισίῳ ναυμαχία μελικῶς, ἢ δ' ἐν Σαλαμῖνι δι' ἐλεγείας. Hoc quoque carmen, quemadmodum id quod praecedit et ut opinor quod sequitur, conditum, cum Athenienses patrio more iusta persolverent civibus, qui in bello ceciderant. Fortasse tunc non ut priore bello certamen poetarum institutum, sed publica auctoritate Simonidi munus demandatum mortuos laudandi.

84. [59.]

1146

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΝ ΠΛΑΤΑΙΑΙΣ ΜΑΧΗΝ.

Μέσσοι δ' οἱ τ' Ἐφύρην πολυπίδακα ναιετάοντες,
παντοίης ἀρετῆς ἴδριες ἐν πολέμῳ.

Fr. 84. Plut. de Herodoti malign. c. 42: Ἀλλὰ Κορινθίους γε καὶ τάξιν, ἣν ἐμάχοντο τοῖς βαρβάροις καὶ τέλος ἡλίκον ὑπῆρξεν αὐτοῖς ἀπὸ τοῦ Πλαταιᾶσιν ἀγῶνος, ἕξεσι Σιμωνίδου πνθίσθαι, γράφοντος ἐν τούτοις· Μέσσοι κτλ. . . πατέρων. (v. 1—6.) Ταῦτα γὰρ οὐχ οἷον ἐν Κορίνθῳ διδάσκων, οὐδ' ἄσμα ποιῶν εἰς τὴν πόλιν, ἀλλ' εἰς τὰς πράξεις ἐκείνας ἐλεγείᾳ γράφων ἰστόρηκεν. Duo diversa sunt fragmenta eiusdem elegiae, ut scite animadvertit Blass: nam v. 3 seq. non possunt continuo excipere primum distichon, quandoquidem v. 3 Corinthii fere iisdem verbis recensentur, quibus v. 1; priore disticho poeta locum indicavit, quem Corinthii in acie obtinuerunt, v. 3 seq., postquam proelii descriptio ad finem est perducta, laudat praeter alios Corinthios propter egregia facinora. Praeconii insolentia, solem enim poeta adhibet testem rerum, quae praesente Graecorum exercitu gestae erant, satis arguit, Corinthios statim post proelium Plataeense in varias reprehensiones incurrisse: poeta prudens, cum intelligeret non esse suum delicta sive ducum sive militum, si quae admissa erant elevare vel defendere, invidiam quantum licitum studuit arcere. — Iunghahn, cui Plutarchei libelli fides suspecta est, etiam hos Simonidis versus subditicios esse censet, vel si Cei poetae sint, ludibrii causa has nugae scripsisse, quae redarguere otiosi est hominis. — V. 1. Μέσσοι, BE et vett. edd. μέσσοισι. — Ἐφύρην Schneidewin, BTV γ' Ἐφουραν, vulgo γέφουραν. — V. 3 et seq. manifesto mendo laborant, sed cura incerta, fortasse scri-

Οἱ τε πόλιν Γλαύκοιο, Κορίνθιον ἄστν, νέμοντες,
 οἱ * κάλλιστον μάρτυν ἔθεντο πόνων
 5 χρυσοῦ τιμήεντος ἐν αἰθέρι· καί σφιν ἀέξει
 αὐτῶν τ' εὐρεῖαν κληδόνα καὶ πατέρων·
 ξεινοδόκων γὰρ ἄριστος ὁ χρυσὸς ἐν αἰθέρι λάμπων.

85. [60.]

(Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι μένει χρῆμ' ἔμπεδον αἰεί·)

ἐν δὲ τὸ κάλλιστον Χῖος ἔειπεν ἀνήρ·

οἷη περ φύλλων γενεή, τοίη δὲ καὶ ἀνδρῶν· 1147

παῦροι μὴν θνητῶν οὔασι δεξάμενοι

5 στέρονοις ἐγκατέθεντο· πάρεστι γὰρ ἔλπις ἐκάστω,

bendum Οἱ δὲ πόλιν . . . νέμονται, οἷον καλλίστων μάρτυν ἔθεντο πόνων χρυσοῦν τιμήεντα τὸν αἰθέρι, ascivē oīon ab Hermannō, καλλίστων a Reiskio propositum. Quod Schneidewin scripsit κύκλον καλλίστων κτλ., monendum hanc verborum collocacionem a Simonidis arte abhorrere, postea suasit οἱ καὶ (ita Ursinus) . . . χρυσοῦν τιμήενθ' ὅς ἐν αἰθέρι, sermone plus quam pedestri. Ipse olim dubitanter refinxit οἱ καὶ κάλλιστον μάρτυν ἔθεντο πόλον, Bamberger conī. οἷον καλλίστων vel οἷων κάλλιστον. Hartung multa molitus ξεινοδόκων κρείσσω δαίμων' ἔθεντο πόνων scripsit. Schmidt γάνος pro πόνων suasit. — V. 7 adieci ex Apollonio Lex. Hom. 116, 25 Ξεινοδόκος. . . ὁ δὲ Πίνδαρος· ξεινοδόκησέν τε δαίμων (fr. 311)· ἀντὶ τοῦ ἐμαρτύρησεν· καὶ ἐν τῇ Ὀδυσσεΐα (σ 63)· Ξεινοδόκος μὲν ἐγώ, ἔδοξέ τισι λέγειν (μάρτυρα)· φησὶ γοῦν Σιμωνίδης· Ξεινοδόκων δ' ἄριστος ὁ χρ. ἐν αἰθέρι λαμπρός. ἀντὶ τοῦ μαρτύρων. — γὰρ ἄριστος scripsi, δ' ἄριστος Brunck, vulgo δ' ἄριστος. Meam emendationem recepit Hartung. — λάμπων pro λαμπρός exhibent Et. M. 610, 46. Et. Gud. 414, 35 et Zonar. 1415 (Mingarelli codd. Nan. 496), qui eundem versum per errorem Pindaro tribuunt et ὁ omittunt.

Fr. 85. Stob. Flor. XCVIII 29: Σιμωνίδου. Elegiacum hoc carmen, quod plenum atque integrum esse videtur, non dubitaverunt homines docti Ceo poetae vindicare, mihi a melici consummata arte et ingenio prorsus abhorrere videtur, itaque nescio an potius sit Amorgini, quem praeter iambos etiam elegias scripsisse constat, vide quae dixi vol. 2 p. 441: atque assensus mihi est L. de Sybel. Est autem hoc carmen non solum antiqua simplicitate insigne (velut paucis his versibus θνητῶν et θνητοῖς ter, βίοντος bis iteratur, νέων v. 6 si integrum est, eadem sententia proximis versibus repetitur), sed etiam protrepticum carminis consilium plane conspirat cum antiquioris Simonidis ingenio. Tamen Plutarchus sive quis alius Homeri vitam scripsit (vide ad v. 2) quando Simonidem cum Pindaro coniungit, melicium poetam, non iambographum dicere videtur, siquidem illi biographi hanc elegiam respexerunt. — V. 1 solus Ursinus habet, in Stobaeo desideratur. — V. 2. Resp. Plut. vit. Hom. 283 ed. Gale: Ὅμηρον τοίνυν Πίνδαρος μὲν ἔφη Χῖόν τε καὶ Συμωναῖον γενέσθαι, Σιμωνίδης δὲ Χῖον. Cf. vit. Hom. ed. Westerm. 28 (Cram. An. Par. III 98, 13). — ἐν δὲ τὸ, Hecker ἐν δὲ τι. — V. 3. τοίη δὲ, legebatur τοιήδε. — V. 4. μὴν scripsi, atque

ἀνδρῶν ἥτε νέων στήθεσιν ἐμφύεται.
 θνητῶν δ' ὄφρα τις ἄνθος ἔχῃ πολυήρατον ἥβης,
 κοῦφον ἔχων θυμὸν πόλλ' ἀτέλεστα νοεῖ·
 οὔτε γὰρ ἐλπιδ' ἔχει γηρασέμεν οὔτε θανεῖσθαι,
 10 οὐδ' ὑγίης ὅταν ἦ, φροντίδ' ἔχει καμάτου.
 νήπιοι, οἷς ταύτη κεῖται νόος, οὐδὲ ἴσασιν,
 ὡς χρόνος ἔσθ' ἥβης καὶ βιότοι' ὀλίγος
 θνητοῖς· ἀλλὰ σὺ ταῦτα μαθὼν βιότου ποτὶ τέρμα
 ψυχῆ τῶν ἀγαθῶν τλῆθι χαριζόμενος.

86. [11.]

* * Οἶνον ἀμύντορα δυσφροσυνάων.

87. [65.]

Ζεὺς πάντων αὐτὸς φάρμακα μοῦνος ἔχει.

*88. [67. 68.]

Ἦν ἄρ' ἔπος τόδ' ἀληθές, ὅτ' οὐ μόνον ὕδατος αἶσαν,
 ἀλλὰ τι καὶ χλεύης οἶνος ἔχειν ἐθέλει·
 οὐ γὰρ ἀπόβλητον Διονύσιον οὐδὲ γίγαρτον.

Ε Π Ι Γ Ρ Α Μ Μ Α Τ Α.

Simonidis epigrammata, quorum insignes reliquiae ad nos propagatae sunt, inter praeclarissima litterarum Graecarum mo-

ita Meineke et Hermann, vulgo μιν. — V. 6. ἦ τε νέων, conieci ἦ τ' ἐνεῶν. — V. 9. γηρασέμεν Vind., γῆρας ἔμεν A, γηρασέμεν vulgo, γηρασκέμεν Buttmann. Ionici sermonis lex γηρησέμεν videtur requirere, quemadmodum περιήσειν dicitur. — V. 10. οὐδ', Hartung οὐδ'. — V. 11. νήπιοι, οἷς Stephanus et Ursinus, vulgo νηπίοις, A νηπίοισι, B νηπυτίοις. — V. 12. βιότοι' Stephanus, βιότου vulgo, Ursinus βιότοιο, Hermann βιοτῆς.

Fr. 86. Ath. X 447 A: Τοῦτο γὰρ παθεῖν οὐ δύνανται οἱ τὸν κατὰ Σιμωνίδην πίνοντες οἶνον ἀμ. δυσ. (B δυσφροσύνων), nisi forte δυσφροσυνᾶν scribendum, ut sit ex melicis carminibus.

Fr. 87. Stob. Eclog. Phys. I 28: Σιμωνίδης· Ζεὺς κτλ. — πάντων cod. Grotii, πάντως A. Versus hic fortasse epigrammatum reliquiis adscribendus.

Fr. 88. Athen. I 32B: Ἦ γὰρ κτλ. ὁ Κεῖός φησι ποιητῆς. Fortasse tertius tantum versus Simonideus est, et si omnia Simonidis sunt, dubium an haec cohaereant. — V. 1. Ἦν ἄρ' Porson, vulgo ἦ γάρ. — V. 2. χλεύης scripsi, BCDV λεύχης, L λέσχης. — V. 3. οὐ γὰρ Schweighaeuser, libri οὐδὲ γάρ.

numenta referenda esse consentiunt periti. Simonides enim praeter ceteros hoc poesis genus illustravit iisque qui post secuti sunt consummatae artis exemplum ad imitandum proposuit. Huc accedit, quod Simonides suam operam illustribus potissimum hominibus temporibusque dicavit, itaque poemata, quae quidem publicis monumentis inscripta fuerunt, rerum bellis Medicis gestarum gravissima suppeditant testimonia. Sed quo iure Simonidi attribuamus epigrammata, quae eius nomine feruntur, in quaestione versatur, quam controversiam cum penitus dirimere non liceat, pro viribus tamen in commentario expedire studui. De singulis epigrammatis cum suo loco dictum sit, nonnulla praemunienda sunt quaestioni, quae plena est inter doctos indoctosque dissensionis.

1.

Qui nuper studiose et naviter de fide et auctoritate epigrammatum disputaverunt, quae Simonidis nomen prae se ferunt, id agunt, ut etiam quae veteres scriptores testificati sunt, tantum non omnia in suspicionem vocent. Hinc igitur ordiendum.

Bellis Medicis confectis et civitates et homines privati, qui gloriosi laboris non fuerunt participes, ambitiose expetebant communionem laudis, qua merito fruebantur, qui fortiter hostiles impetus propulsaverant; inde rerum gestarum memoria fictis titulis vitiata. Quosque ambitio immoderata progressa sit, ostendit Herodotus, narrans IX 85 post pugnam Plataeensem tumulos inanes in memoriam eorum, qui illi pugnae non interfuerant, exaggeratos esse: τῶν δὲ ἄλλων ὅσοι καὶ φαίνονται ἐν Πλαταιῆσι εἶντες τάφοι, τούτους δέ, ὡς ἐγὼ πυνθάνομαι, ἐπαισχυνομένους τῇ ἀπεστοῖ τῆς μάχης, ἐκάστους χῶματα χῶσαι κεινὰ τῶν ἐπιγινομένων εἴνεκα ἀνθρώπων. ἐπεὶ καὶ Αἰγινήτων ἐστὶ ἀντόθι καλεόμενος τάφος, τὸν ἐγὼ ἀκούω καὶ δέκα ἔτεσι ὕστερον μετὰ ταῦτα, δεηθέντων τῶν Αἰγινήτων, χῶσαι Κλεάδην τὸν Ἀυτοδίκον, ἄνδρα Πλαταιέα, πρόξεινον εἶντα αὐτῶν. Hoc Herodoti testimonium Plutarchus de maledic. Herod. c. 42 acriter sane et facete perstringit, velut Simonidis ep. 140 inserens quaerit: μὴ καὶ τοῦτο Κλεάδας ἢ τις ἄλλος, ὃ Ἡρόδοτε, κολακεύων τὰς πόλεις ἐπέγραψεν; et rursus c. 43 non sine exaggeratione historiarum scriptorem insectatur (κεινὰ δὲ πολυάνδρια τιμώμενα ἐκάστοις, ψευδῶν δὲ γραμμάτων μεστοὶ τρίποδες ἐστᾶσι καὶ βωμοὶ παρὰ τοῖς θεοῖς), verum reapse nihil protulit, quo Herodoti fidem in hac quidem memoria elevaret.

Si discrepant qui posterioribus saeculis monumenta bellorum Medicorum recensent Strabo et Pausanias ab Herodoto, neque huius neque illorum de auctoritate addubitandum aut veri simile post Herodoti aetatem faciem illorum locorum, qui egregiorum quondam facinorum testes fuerunt, penitus immutatam esse. Monumenta ac tumuli, quos viderunt Strabo et Pausanias, iam Herodotus novit, sed quia diligenter sciscitatus elogia publica auctoritate inscripta ab iis, quae postea addita sunt, segreganda esse intellexit, haec quidem praetermisit. Hic igitur dissensus Herodoti fidem planissime confirmat.

Herodotus Thermopylis tria elogia, Peloponnesiorum, Spartanorum, Megistiae vatis, Amphictyonum auctoritate pilis inscripta fuisse memoriae prodidit VII 228. At Strabo IX 425 quinque pilas in communi sepulcro positas esse tradit et Locrorum elogium adhibet: *καθάπερ καὶ τὸ ἐπίγραμμα δηλοῖ τὸ ἐπὶ τῇ πρώτῃ τῶν πέντε στηλῶν τῶν περὶ Θερμοπύλας ἐπιγεγραμμένον πρὸς τῷ πολυανδρίῳ*. Accedit elogium Thespiensium, quod Stephanus Byz. v. *Θέσπεια* adscripsit: *καὶ ἐπίγραμμα τῶν ἀναιρεθέντων ὑπὸ τῶν Περσῶν, ἧν δὲ Φιλιάδου τοῦ Μεγαρέως*.

*ἄνδρες, τοὶ ποτ' ἔναιον ὑπὸ κρατάφοις Ἑλικῶνος,
λήματι τῶν ἀρχεῖ Θεσπιᾶς εὐρύχορος.*

Quamquam enim Thespienses etiam proelio Plataeensi interfuerunt (Herod. IX 30), hoc tamen epigramma non dubito ad Thermopylensem pugnam referre, in qua Thespiensium virtus singularis enituit. *) Itaque quinque recuperavimus epigrammata, ac totidem columellas sitas esse auctor est Strabo. Sed ambigas, utrum Strabo monumenti, quod Simonidis consilio Megistiae honori dedicatum est, rationem habuerit necne: equidem antea (p. 1149 ed. 3) hanc quaestionem in medio reliqui, sed Locrenses si tituli honorem impetraverunt, etiam Phocensium desideriis satis factum esse verisimile; quinta igitur columella fuit Phocensium: huc denique accessit Megistiae monumentum.

Ut Herodoti et Strabonis inter se dissentientium testimonia

*) Elogium non integrum servatum; bina olim fuisse videntur disticha, quemadmodum epigramma in Megistiae honorem quattuor versibus constat: duo tituli (Sim. ep. 91. 92) duobus versiculis occisorum laudes comprehendunt, tertium (ep. 93) utrum distichon an tetrastichon fuerit incertum, vid. adn. Recepi v. 1 Brunckii emendationem, nam in libris est *ἄνδρες θ' οἷ*, quam lectionem si sequimur, alius gentis nomen in exordio carminis memoratum fuisse statuendum: at Thespienses Thebanorum societatem parum honorificam aversatos esse consentaneum est.

conciliarem, antea scripsi, Herodotum videri praecipua tantum delibavisse, omissis, quae ipsi minus gravia videbantur. At Simonidis opera cum usi sint Amphictyones, omnia elogia, quae quidem tunc publica auctoritate pilis inscripta sunt, ab hoc poeta suppeditata esse consentaneum: at Thespiensium elogium Philiadi Megarensi attribuitur, neque quidquam causae est, cur Stephani testimonio fidem derogemus. Igitur a principio praeter Megistiae monumentum duae tantum pilae Peloponnesiorum et Spartanorum memoriae fuerunt consecratae. Amphictyones igitur Spartanorum importunitati ac superbiae obsecuti Thespienses, quorum virtus Spartanis aequiparanda fuit, suo honore fraudaverunt: de hac iniuria merito conquesti Thespienses postea impetraverunt, ut sibi liceret columellam in communi sepulcro excitare, neque iam poterant Amphictyones Loerensibus aut Phocensibus eum honorem invidere.*) Ita iuste petentibus satis factum, non vanitati aut arrogantiae Graecarum gentium obtemperatum. Sed Herodotus haec additamenta non curavit.

De sepulcris ad Plataeas haec scribit Pausanias IX 2, 5: *κατὰ δὲ τὴν ἔσοδον μάλιστα τὴν ἐς Πλάταιαν τάφοι τῶν πρὸς Μήδους μαχεσαμένων εἰσὶ τοῖς μὲν οὖν λοιποῖς ἐστὶν Ἑλλησι μνημα κοινόν· Λακεδαιμονίων δὲ καὶ Ἀθηναίων τοῖς πεσοῦσιν ἰδίᾳ τὲ εἰσιν οἱ τάφοι καὶ ἐλεγείᾳ ἐστὶ Σιμωνίδου γεγραμμένα ἐπ' αὐτοῖς· οὐ πόρρω δὲ ἀπὸ τοῦ κοινοῦ τῶν Ἑλλήνων Διὸς ἐστὶν Ἐλευθερίου βωμός· τοῦτο**)* μὲν δὴ χαλκοῦ, τοῦ Διὸς δὲ τόν τε βωμόν καὶ τὸ ἄγαλμα ἐποίησαν λευκοῦ λίθου. Quae periegeta summatim perstrinxit, Herodotus IX 85 pluribus exponit: *οἱ δὲ Ἕλληνες, ὡς ἐν Πλαταιῆσι τὴν λήην διείλοντο, ἔθαπτον τοὺς ἑωυτῶν χωρὶς ἕκαστοι.* Lacedaemonios tria fecisse sepulcra (τριζὰς θήκας h. e. εἰρένων, reliquorum Spartiatarum, Helotarum): tum pergit *Τεγεῆται δὲ χωρὶς πάντας ἀλέας· καὶ Ἀθηναῖοι τοὺς ἑωυτῶν ὁμοῦ, καὶ Μεγαρέες τε καὶ Φλιάσιοι τοὺς ὑπὸ τῆς ἵππου διαφθαρέντας· τούτων μέντοι πάντων πληρέες ἐγένοντο οἱ τάφοι.* Quae Herodotus de tribus Lacedaemoniorum tumulis tradit haudquaquam pugnant cum

*) Locrorum et Phocensium antea nullam habuisse rationem videntur, quoniam proximo anno Persarum signa secuti sunt (Herod. IX 31), at Thespiensibus insignita iniuria facta.

**) τοῦτο scripsi, quod ad monumentum (μνημα) referendum, libri τοῦτον, perperam corrigunt τούτους i. e. τάφους, at tumulos aeneos quis unquam excitatos esse audivit? Paulo ante ὁ δὲ Κιθαιρῶν τὸ ὄρος Διὸς ἱερὸν Κιθαιρωνίων ἐστὶν vel scripturae varietas Κιθαιρωνίας aliiquid interceptum esse arguit, scribendum Διὸς ἱερὸν Κιθαιρωνίων καὶ Ἡραε Κιθαιρωνίας, cf. Plut. Aristid. c. 11 et Eurip. Phoen. 24.

verbis Pausaniae, qui plures fuisse tumulos dilucide testari brevitate gratia noluit. Item uterque dicit Athenienses suos seorsim terrae mandavisse, at dissentiunt de ceteris gentibus. Pausanias haud dubie erravit, his commune sepulcrum vel potius monumentum tribuens: si in hoc tumulo *μνήμα χαλκοῦν* positum fuisset, socii maiore honore forent affecti quam Lacedaemonii et Athenienses. Hoc monumentum, quod Pausanias unus memoravit, Graecos in memoriam victoriae Plataeensis excitavisse credo, fuit igitur *μνήμα Ἑλλήνων κοινόν*. Pausaniae error videtur inde repetendus, quod circa hoc monumentum tumuli ceterarum gentium erant siti: titulum enim huic monumento non fuisse subiectum arguit Plut. vit. Aristid. 19, qui cum contra Herodotum disserens adhibuerit epigramma in ara Iovis Liberatoris inscriptum, huius monumenti titulum non praetermississet*): nam commode poterat uti Plutarchus hac inscriptione, qua planum fiebat hoc monumentum aut ab omnibus Graecis in proelii memoriam aut honori reliquorum sociorum dedicatum esse.

Omisso igitur Pausaniae testimonio Herodoto confidimus a singulis gentibus mortuos seorsim sepultos esse: recenset autem praeter Lacedaemonios et Athenienses tumulos Tegeatarum, Megarensium, Phliasiarum**), aperte professus aliorum monumenta postea addita esse, velut Aeginetarum.***) Sed hic quoque non tam vanitas Graecorum, quam Pausaniae et Lacedaemoniorum insolentia culpanda, qui videntur compluribus gentibus tituli honorem invidisse: in Aeginetas certe non cadit opprobrium, quod Herodotus omnibus his facit (*ἐπαισχυνόμενοι τῇ ἀπεστοῖ τῆς μάχης*), namque ipse Herodotus eorum copias in acie recenset IX 28, adde IX 79 et 80. Fortasse nullus Aegineta in ipso proelio occisus, ut eorum copias prorsus integras ex hoc gravissimo bello discessisse non est verisimile. Ipse Herodotus IX 70 recenset quot Spartani †), Tegeatae, Athenienses in proelio mortem obierint, IX 69 Megarensium et Phliasiarum plurimos in pugna

*) Plutarchum Chaeronensem, qui urbis et agri Plataeensium antiquitates diligentissime investigavit, haec loca visitavisse certum est.

**) Horum nomina pilae ostentabant, elogia utrum addita fuerint necne, incertum, nam Herodotus de epigrammatis tacet, Pausanias tantum Simonidis carmina Atheniensium et Lacedaemoniorum sepulcris adscripta memorat. Sed verisimile has quoque pilas elogio non caruisse, cf. ad Simon. ep. 102. 103.

***) Verba Herodoti supra p. 429 et 427 adscripsi.

†) Helotarum occisorum numerum, quem haud exiguum fuisse par est, Herodotus non indicavit.

equestri cecidisse testificatur. Plutarchus, qui in vita Aristidis c. 19 numerum ab Herodoto IX 69 proditum memorat, iure haec addit: *θανμαστόν οὖν τὸ Ἡροδότου, πῶς μόνους τούτους φησὶν εἰς χεῖρας ἔλθειν τοῖς πολεμίοις, τῶν δ' ἄλλων Ἑλλήνων μηδένα· καὶ γὰρ τὸ πληθὸς τῶν πεσόντων μαρτυρεῖ καὶ τὰ μνήματα*) κοινὸν γενέσθαι τὸ κατόρθωμα· καὶ τὸν βωμὸν οὐκ ἂν ἐπέγραψαν οὕτως, εἰ μόναι τρεῖς πόλεις ἠγωνίσαντο, τῶν ἄλλων ἀτρέμα καθεζομένων.* Prorsus enim incredibile de tot tantisque sociorum copiis neque prioribus proeliis neque in ipso discrimine ullos interemtos esse. Civitates praeter fas suo honore orbatae, cum de iniuriis conquererentur, postea impetraverunt tumuli et elogii decora, ac fortasse etiam indigni velut Elei et Mantienses in honoris societatem pervenerunt.

Qui primi epigrammatis clarorum poetarum colligendis operam dederunt, saepe vel incertam secuti coniecturam, vel mystagogorum memoriae nimis faciles aures praebentes aliena carmina interseruerunt, neque tamen existimandum eos per omnia summa levitate hoc munere functos esse. Non defuerunt, qui religiose poetarum nomina investigarent, id quod docet epigramma Thermopylis in Thespiensium tumulo inscriptum (vid. supra p. 428). Neque Simonidi hoc elogium adscripserunt, quod proclive erat, neque Thespiensi alicui poetae, gratificaturi ambitioni civitatis, quam iure *μουσοφίλητον* Corinna dixit, sed Philiadi Megarensi, homini peregrino neque nominis claritatem adepto, hos versiculos vindicarunt, plane ut appareat, non levibus suspicionibus indulsisse, sed idoneorum testium auctoritatem secutos esse. Nam quamvis Simonides praecipue egregia illa facinora praeconio suo illustraverit, tamen alii quoque memoriam illius saeculi epigrammatis propagaverunt, vid. Aristid. II 209 *ὥστε τοῖς προτέροις ἔργοις ἐκπεπληγμένων τῶν ποιητῶν τοῖς ὄτ' εἰσήσαν οἱ βάρβαροι πραχθεῖσιν, ὅμως τις ὕμνησεν αὐτῶν εἰς ταῦτα ὕστερον.**)*

2.

De Simonidis epigrammatis largam disceptandi materiam praebent quaestiones, quas Iunghahn edidit Berol. 1869 et quae

*) Monumenta dicit in tumulis, quos inanes fuisse auctor est Herodotus, posita, quae Plutarchi aetate etiam tunc integra servata erant.

**) Cavendum est ne quotquot epigrammata eius aetatis servata sunt, uni Simonidi vindicentur; velut distichon ap. Harpocr. p. 160: *ἀρξάμενοι πρώτοι τειχίζειν τόνδ' ἀνέθηκαν Βουλῆς καὶ δήμου δογμασι*

illius exemplum secutus Kaibel scripsit (in Mus. Rhen. XXVIII 436 seq. et in Iahnii Annalibus 1873), quorum opera potissimum in eo est posita, ut germana carmina Simonidis secernantur ab iis, quae huius poetae nomen falso prae se ferunt. Hoc quam arduum sit negotium norunt periti; ceterum Iunghahn quamvis difficillimae quaestioni expediendae impar, certe industriae laude non est fraudandus. Et hoc quidem loco potissimos errores redarguam, de ceteris, et si quid probabiliter disputaverunt, quantum satis est dicetur in commentario.

Iunghahn Simonidi omnia epigrammata abiudicat, in quibus pronomen οὗτος est δεικτικῶς dictum. Sane constat hac vice plerumque ὅδε fungi, cum οὗτος fere sit ἀναφορικόν, sed iam veteres grammatici animadverterunt, eadem passim promiscue usurpari, velut Apollonius Dysc. de pron. 333 eos reprehendit, qui negabant ὅδε etiam ἀναφορικῶς adhiberi.*) Idem error veri tenet Iunghahnium, qui contendit comicos quidem poetas, velut Aristophanem, pronomen οὗτος δεικτικῶς usurpavisse, sed ab antiquioribus hunc usum esse alienum, argutias interpretandi machinatus, ut removeret, quae huic legi obstare vidit. Apud Pindarum Ol. IV 26 victor cum pervenisset ad curriculi terminum, οὗτος ἐγὼ ταχῦτάτι dicit, quod Apollonius de pron. p. 332 composuit cum Homericο ξνδον μὲν δὴ ὅδ' αὐτὸς ἐγώ.***) Quod si novae legi obtemperandum, actum est de hoc carmine, sed non credo quemquam eo audaciae progressurum, ut Pindaro abiudicet poema. Nihil agit Iunghahn, qui p. 11 nescio quibus interpretandi machinis usus Homericorum carminum exempla, quae ipsius doctrinae adversantur, remove conatur, velut Il. Ψ 618 τῆ νυν καὶ σοὶ τοῦτο, γέρον, κειμήλιον ἔστω et alia id genus, item K 341, ubi Ulixes conspicatus speculatorem compellat Diomedem οὗτός τις, Διόμηδες, ἀπὸ στρατοῦ ἔρχεται ἀνήρ,

πειθόμενοι potuit quilibet pangere neque necesse est, hoc negotium mandatum esse Simonidi, quamvis Themistocle familiariter sit usus.

*) Homericο versu Od. α 185 νηὺς δέ μοι ἦδ' ἔστηκεν usus addit: μεμπέει γὰρ οἱ φιλῶς ἀναγνόντες, ἵνα ὁ καὶ νοῆται, ὑπολαμβάνοντες αὐτὴν δεικτικῶς μόνως τίθεσθαι. Schol. Hom. τὸ ἦδε ἀναφορικῶς εἴρηκεν ἀντὶ τοῦ δεικτικῶς, itaque Herodianus ἦδε scribendum esse praecepit: ἔστι γὰρ ἀντωνομία ἀναφορική. Neque vero inde conficiendum placuisse grammaticis circumflectere ἦδε, τῆνδε, οἶδε, τοῦσδε ibi tantum, ubi pronomen sit ἀναφορικόν, sed eodem tenore etiam δεικτικόν insigniverunt.

**) Recte schol. Pindari τὸ οὗτος ἐγὼ ταχῦτάτι δεικτικόν vel εἶπε δεικτικῶς οὗτος ἐγώ. Iunghahn maluit recentiores interpretes sequi.

vel *K* 82 τίς δ' οὔτος κατὰ νῆας ἀνὰ στρατὸν ἔρχεται οἶος;*) ut praetermittam Homeri et Hesiodi locos, in quibus hoc pronomen praenotat proxima, velut *Od.* α 159 τοῦτοισιν μὲν ταῦτα μέλει κίθαρις καὶ ἀοιδή.

Atque isti legi obsequium renuntiandum esse ostendunt etiam tituli in artis operibus inscripti, velut in antiquissimo Graecae artis monumento, in cista, quae Cypseli dicitur, hi versus legebantur (v. Pausan. V 18 et 19):

Λατοΐδας οὔτος τάχ' ἀναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων.**)
 Ἄτλας δ' οὐρανὸν οὔτος ἔχει, τὰ δὲ μᾶλα μεθήσει.
 Ἰφιδάμας οὔτός γε, Κόων περιμάρονται αὐτοῦ.
 Οὔτος μὲν Φόβος ἐστὶ βροτῶν, ὁ δ' ἔχων Ἀγαμέμνων.

contra ὅδε semel comparet:

Ἐρμεῖας ὅδ' Ἀλεξάνδρῳ δείκνυσι δαιτιῆν.

Haec epigrammata Pausanias Eumelo epico poetae attribuit, quod sane incertum, sed Iunghahnio hoc vetustum artis monumentum ad Periclis aetatem ex imperio referenti nemo adsentiet.***) In Achaeorum monumento Olympiae legebatur (Paus. V 25, 10)

τῷ Διὶ τάχαιοι τὰγάλματα ταῦτ' ἀνέθηκαν
 ἔγγονοι ἀντιθέου Τανταλῖδα Πέλοπος.

Onatas, Simonidis et Pindari aequalis, se fecisse testatur: πολλὰ μὲν ἄλλα σοφοῦ ποιήματα καὶ τόδ' Ὀνάτα ἔργον, ὃν Αἰγίνα γεῖνατο παῖδα Μίκων.†) Aliquanto recentior titulus scriptus ille

*) Sed *Il.* *K* 477 οὔτος, quamvis ἰδὼν Διομηδεῖ δεῖξεν praecesserit, pronomen non δεικτικόν, sed ἀναφορικόν est. Item *Il.* *Γ* 178, ubi Helena dicit οὔτός γ' Ἀτρεΐδης, nam referendum ad v. 167, ubi Priamus sciscitatus erat ὅστις ὅδ' ἐστὶν Ἀχαιὸς ἀνὴρ: eademque ratio *ib.* v. 200 et 229. Neque κείσ' οὔτως *Il.* *Φ* 184 aliter explicandum, sed ταύτην apud Theognidem v. 717 est δεικτικόν.

**) Legendum est οὔτός γε vel γα *Φ* ἀναξ. Pausanias ipse litteras obscuras non recte dignovisse videtur, quod alias quoque accidit, velut VI 10, 5 legit, si libris fides, τέχνην εἰδότες ἐκ προτέρων, ubi ἐκ πατέρων opinor scriptum fuit.

***) Non usus sum titulo, quem perhibebant mystagogi Amphitruonis thalamo additum esse, Paus. IX 11, 1: Ἀμφιτροῦαν . . . θάλαμόν τ' εἰλίξατο τοῦτον ἑαυτῷ, ubi εἰλίξατο plane ineptum, videtur τεῖδ' εἰσατο fuisse.

†) Quod ibidem Onatas in Thasiolorum donario de se αὐτός ἐν

quidem ἀρχαίοις γράμμασι (Paus. V 22, 3) in Apolloniatarum donario, quod Lycius Myronis filius fecit:

οἱ γὰς τέραθ' ἐλόντες Ἀβαντίδος ἐνθάδε ταῦτα
ἔστασαν σὺν θεοῖς ἐκ Θρονίου δεκάταν.

His addo titulum Melium valde antiquum (CIGr. I 3), qui etiam nunc extat:

παῖ Διός, Ἐκφάντω δέξαι τόδ' ἀμεμφές ἄγαλμα·
σοὶ γὰρ ἐπευχόμενος τοῦτ' ἐτέλεσσε γρόφων.

ubi τόδε ἄγαλμα dicitur donarium, quod haud dubie columnae olim fuit impositum, τοῦτο est titulus, quem exhibet columna striata. *) Item Tegeaticum epigramma (Sch. Eurip. Hippol. 263) haud dubie antiquum:

ταῦτ' ἔλεγεν Σώδαμος Ἐπηράτου, ὅς μ' ἀνέθηκεν,
μηδὲν ἄγαν· καιρῶ πάντα πρόσσεσι καλά.

Neque desunt exempla orationis pedestris, velut est in titulo, quem regis Psammetichi mercenarii Psampoli in colossi femore insculperunt: Βασιλέος ἐλθόντος ἐς Ἐλεφαντίαν Ψαμ(μ)ατίχου ταῦτα ἔγραψαν. Item in vasculo (Annal. Inst. Archaeol. VII 238 seq.) ubi hirundinis adventum homines Attici his vocibus celebrant: ἰδοῦ χελιδών. νῆ τὸν Ἡρακλέα. αὐτῆ. ἔαρ ἤδη. quem titulum antiquum esse satis testatur ἀρχαία σημασία, quam vasculum exhibet.

Vicissim τόδε haud raro ἀναφορικῶς pro τοῦτο dici solet, velut apud Hom. Od. α 183, ubi interpretes Apollonium sequi debebant, item ap. Hesiodum Op. 297 ὄδ' αὐτ' ἀχρήσιος ἀνῆρ, hoc et similibus locis Schaefero auctore nostri ὁ δ' scribere solent, non recte. Eundem usum testificantur vetusta epigrammata, quemadmodum legitur in Coreyraeo titulo: υἱοῦ Τλασίαφο Μενεκράτεος τόδε σᾶμα, Οἰανθέος γενεάν· τόδε δ' αὐτῶ δᾶμος ἐποίει· . . . σὺν δάμῳ τόδε σᾶμα κασιγνήτιο πονήθη. item in alio: σᾶμα τόδ' Ἀρνιαδά· χαροπὸς τὸνδ' ᾤλεσεν Ἄρης βαρυνόμενον παρὰ ναυσίν. Item in titulo quem Ol. 79 proxime ante Simo-

Αἰγίνη δώματα ναιετάων perhibet, corrigendum νάσῳ ἐν Αἰγίνα, quemadmodum legitur VIII 42, 9, nam artifex idem distichon etiam Hieronis monumento subscripsit.

*) Boeckhii lectionem, non interpretationem sequor.

nidis obitum Cimon et collegae in memoriam rerum ad Strymonem prospere gestarum pilis inscripserunt: ἡγεμόνεσσι δὲ μισθὸν Ἀθηναῖοι τὰδ' ἔδωκαν ἀντ' εὐεργεσίας καὶ μεγάλης ἀρετῆς· μᾶλλον τις τὰδ' ἰδὼν καὶ ἐπεσομένων ἐθέλησει ἀμφὶ περὶ ξυνοῖς πράγμασι δῆριν ἔχειν. Quos titulos debebat Iunghahn, ut id quod posuit tueretur, pariter in fraudis suspicionem vocare.

Sed certis indiciis convici nullam esse quam Iunghahn scripsit legem: non novicius est hic pronominis οὗτος usus, poetae a principio haec solent variare: quod ὅδε multo frequentius legitur quam οὗτος, non est mirum: etenim οὗτος et quae inde declinata sunt trochaei vel spondei modum explent et gravitate numeros retardant; at τόδε, τοῦδε ceteraeque formae, cum duorum vel trium sint temporum, volubile ac rotundum reddunt orationis flumen. Comici poetae, qui communis vitae consuetudinem sequuntur, minus hoc curant, ac frequentant οὗτος.

Usus est pronomine οὗτος Anacreon ep. 102, quod suo loco a Iunghahnii et Kaibellii criminationibus vindicavi, igitur Simonidem quoque illi aetate proximum non plane abhorruisse ab eo vocabulo verisimile est, quod in quattuor epigrammatis 98, 129, 134, 135 deprehendimus, quae omnia eo nomine Iunghahnio sunt suspecta,*) ut obelo notare non dubitaverit. Ep. 98 quamquam antiquum elogium et ep. 129 novicium poematum segreganda censeo, sed aliis usus argumentis; contra ep. 134 et 135 propter ταῦτ' ἀπὸ et ταῦτ' ἀνέθεν haudquam Simonidi sunt abroganda.

3.

Iunghahn cum antiquis poetis pronomine οὗτος interdixisset, Simonidi cum alia epigrammata abiudicavit, tum 98 et 134 utrumque Corinthiis scriptum; assensus est Kaibel et pro virili parte inventum firmare et consummare studuit. Utuntur utroque epigrammate Plutarchus et Dio Chrysostomus Corinthiorum causam adversus Herodoti criminationes agentes. Iam cum et Plutarchi librum περὶ κακοηθείας Ἡροδότου et Dionis Κορινθιακὸν critici evicerint ψευδεπίγραφα opuscula esse, fraudis suspicio adhaeret etiam his duobus epigrammatis, quae praeterea nusquam

*) Quintum his adiungit Iunghahn ep. 184, quod unus Schneidewinus tueri studuit, ego novicium carmen Leonidae attribui.

leguntur, nisi quod in Anthologiam recepta sunt, cuius nulla est auctoritas: sed eadem fraudis suspicio cadit etiam in reliqua epigrammata Corinthiis scripta, tam ea, quae istis pseudepigraphis libellis solis accepta referimus, quam quae alii praeterea testificantur, ep. 96, 97 (etiam Aristides eiusque schol. novit), ep. 137 (ex Chamaeleonte descriptum, nam quod Theopompus testificari videtur, errorem subesse credo),*) denique vel maxime suspecta sunt Atticum ἀδέσποτον (in quo ταῦτα deprehendimus) 135 et Naxiacum 136, utrumque enim legitur in libello de malignitate Herodoti, quamquam ep. 135 etiam Plutarchus in vita Themistoclis testificatur. Culpandus autem inprimis is, qui Plutarchi personam gerit, nam inde haec carmina petiit, qui Corinthiacam scripsit orationem. Contendunt autem non solum omnia haec carmina falso Simonidi adscripta, sed omnino artis expertia et novicia esse, sed ad quod saeculum referenda sint, noluerunt aperire. Si, quod illi censent, auctor ep. 134 revera scripsit ὅπλ' ἀνέθεντο Λαῶτοϊ, quod vitium vix Byzantino magistello est condonandum, et epigrammata et pseudepigraphi isti libelli indigni omnino sunt, qui Graecarum litterarum monumentis adscribantur.

Scilicet multi, si qui liber criticis visus est falso inscriptus esse, tanquam subditicium et manifestae fraudis convictum omnino eximendum numero censent. Pythagoreum, qui Timaei personam induens de anima mundi libellum concinnavit, iure doli mali insimulaveris; sed multa sunt pseudepigrapha scripta a fraudis suspicione omnino aliena: libellus de republica Atheniensium, qui perperam Xenophontis nomine fertur, si quis alius antiquus et germanus est, item libellus praeclarissimus περὶ ὕψους, qui Longino, vel περὶ σχημάτων, qui Herodiano grammatico vulgo adscribitur, alique multi. In hunc numerum etiam isti libelli referendi sunt, siquidem opusculum περὶ κακοηθείας Ἡροδότου Plutarcho est abiudicandum, quod haudquaquam est exploratum: nam quamquam acrimonia, qua Herodoti invidia et malevolentia castigatur, passim malitiae haud expers est, id quod a moribus et ingenio Plutarchi alienum esse videtur, non tamen propterea ausim librum Chaeronensi abiudicare: nam cetera indicia, quibus quis fortasse utatur, minus etiam reprobando opusculo sufficiunt, de quo satis iniquum iudicium tulit Iunghahn, decla-

*) Ep. 112 item Corinthiacum, quod una Anthologia propagavit, segregant, credo quod a rebus Medicis alienum.

matoris, non historici esse confidenter pronuntians. Difficillimum est, eum, qui adversarii partes suscipit, iudicii aequitatem per omnia servare, sed neque eruditionem neque fidem desiderabit, qui circumspecto iudicio examinaverit libellum. Neque malae fraudis suspicio cadit in Corinthiacam orationem, quam Emperius suo iure negavit Dionis esse, sed quod Favorino attribuit, mihi quidem non persuasit. Neque alter alterius libro usus est; quod dictitant personatum Dionem epigrammata ex Plutarchi libello petiisse, nego ac pernego: obstat huic opinioni non solum insignis scripturae varietas, quam passim deprehendimus, sed etiam id quod sophista Simonidi attribuit carmina, quae sine poetae nomine adhibuit Plutarchus.*) Usus est uterque editione Simonideorum carminum; quod si aliena epigrammata in hanc recepta fuerunt, malae fraudis neque eos, qui primi hanc syllogen condiderunt, nedum eos insimulabimus, qui his auctoribus confisi subditicia pariter atque germana testimonii loco proferunt.

4.

Simonidi attribuuntur tria elogia pilis olim inscripta prope Thermopylas in memoriam Peloponnesiorum, Spartanorum, Megistiae vatis (Simon. ep. 91, 92, 94), neque quisquam criticorum ausus est poetam de possessione deiicere: solus Kaibel confidenter derogat Simonidi ep. 91 et 92, incertae admodum auctoritatis ep. 94 esse contendit, auctore usus Herodoto, qui gravissimus est testis; nam ceteri novicii sunt. Herodotus ubi tria elogia adscripsit, haec addit: ἐπιγράμμασι μὲν νῦν καὶ στήλῃσι ἔξω ἢ τὸ τοῦ μάντιος ἐπιγράμμα Ἀμφικτύονές εἰσι σφεας οἱ ἐπικοσμήσαντες, τὸ δὲ τοῦ μάντιος Μεγιστίω Σιμωνίδης ὁ Λεωπρέπεός ἐστι κατὰ ξεινίην ὁ ἐπιγράψας. Unde Kaibel conficit, ignorari, quo iure ep. 94 Simonidi attribuerit Herodotus, quandoquidem in monumentis poetarum nomina epigrammatis non sint addita; illud certum esse et exploratum, historiarum scriptorem nihil accepisse de auctore ep. 91 et 92; itaque cum tria carmina eodem tempore monumentis incisa sint, et duorum elogiorum auctor iam Herodoti saeculo ignotus fuerit, consentaneum esse, non scripsisse Simonidem, cui tertium (94) tribuatur: nam quae

*) Fortasse quispiam comminiscatur, sophistam traditam scripturam suo periculo immutavisse et Simonidis nomen addidisse, ne Plutarchum expilasse coargui posset: per me licet hac interpretatione utantur, qui calumniatoris, non boni iudicis partes suscipiunt.

Herodotus indagare nequiverit, neque eos, qui post vixerint, investigare potuisse, nedum nobis licere: nullius igitur momenti esse si qui novicii auctores, velut Cicero vel Aristides, Simonidi haec vindicent. Sed fundamentum huius argumentationis subruendum est. Putat enim Kaibel Herodotum nescire nomen poetae, quod reticuerit. Historiarum scriptores et oratores saepe numero carminum, quae in publicis monumentis inscripta fuerunt, testimonio utuntur, sed nusquam poetarum nomina adiciunt; nam carmen quis scripserit, nihil refert, titulus monumenti in medio positi satis superque habet auctoritatis. Itaque Herodoti silentium, quo tanquam fundamento Kaibelli disputatio nititur, nullius est momenti ad hanc quaestionem solvendam. Uno hoc loco praeter solitum poetae fit mentio, quoniam amici mortui memoriam pila ac titulo honoravit.*) Amphictyones, qui gentibus gloriosi certaminis participibus tituli honorem denegaverunt, si haud gravate Megistiae privato homini concesserunt, gratificati sunt Simonidi, qui cum Amphictyonum rogatu publica monumenta versibus suis ornavisset impetravit, ut pietati erga defunctum amicum satisfacere sibi permitterent. Certum igitur exploratumque est Simonidem tria haec elogia condidisse.

5.

Deinde Kaibel speciem Simonidei epigrammatis delineavit, non Cei poetae carminibus adhibitis, quorum suspecta omnino est fides, sed titulis antiquis, qui lapidibus incisi etiam nunc extant. Ad hanc normam examinans quae Simonidis feruntur epigrammata facili negotio existimat germana a subditiis segregari posse, neque mirum si denique eo devenit, ut tantum non omnia Simonidi abiudicaret: nam pauca admodum ad perpendicularum isti regulae respondent, velut epitaphium 118:

*) Herodotus Simonidem monumenti auctorem, non elogii scriptorem dicit, privati hominis monumentum, quod amicus defuncto excitavit, segregans a publicis gentium monumentis. Poetam vero, qui primum hoc poesis genus praeclarissime illustravit, quando amici tumulum epitaphio decorat, non aliena opera usum esse consentaneum est. Herodoti locum importuno librariorum additamento ἐπίγραμμα auctum esse non animadverterunt critici; τὸ τοῦ μάντιος est sepulcrum sive tumulus (σημα).

Σῆμα Θεόγνιδος εἰμὶ Σινωπέος, ᾧ μ' ἐπέθηκεν
Γλαῦκος ἑταιρείης ἀντὶ πολυχρονίου.

vel donaticum 158:

Κρηὶς Ἴλκων Διδύμου Φοίβῳ στέφος Ἴσθμι' ἐλὼν πύξ.

Atque haec cum sint et exilia et in Anthologia, cuius vacillat auctoritas, tradita, Simonide principe poetarum vix digna videntur. Rursus si quod amplius est carmen ac nitore commendabile, suspicioni est obnoxium, quoniam abhorret a simplicitate, quam omnia antiqua epigrammata in lapidibus obvia prae se ferunt.

Quamvis *στηλοκόπαι* nostri plurima investigaverint poemata, tamen eorum, quae ad Simonidis saeculum vel ulteriora tempora sint referenda, exiguus est numerus: atque haec quidem fere omnia privatis, non publicis monumentis incisa non poeta, sed versificator unus de multis composuit: manifestum igitur secus iudicare, qui haec cum Simonideis poematis componat, velut Kaibelio omnia sunt suspecta, quae quorsum spectent nisi lemmate addito intelligi non possit. Atqui id ipsum indicio est, non esse novicia vel demonstrativi generis, sed olim inscripta monumento, in quo id quod desideramus extrinsecus fuit additum.

Antiquissimi tituli perbreves sunt neque numeris adstricti, donativa pariter atque epitaphia nihil fere nisi nomina exhibent: nec minus parci verborum fuerunt, qui primi fecerunt versus, velut

Αἰνέα τόδε σῆμα
Τιμοκλῆς ἐπέθηκε*)

vel

Βάστα Κάρας Σάμιος
Ἴρη τήνδ' ἀνέθηκεν**)

vel

Λυσέα ἐνθάδε σῆμα πατῆρ Σήμων ἐπέθηκεν.

*) Kaibel Epigr. Gr. 14 nescio quo errore captus dicit me in hexametrum Rossio auctore redelegisse, qui Hist. litt. Gr. I 385 scripsi: „Auf einem Grabmale, ebenfalls bei Eleusis, finden sich zwei kurze logaoadische Reihen, die man vergeblich in einen Hexameter zu bringen versucht hat.“

**) Servavit Hesychius, ubi Ἴρη τήνδε θέρην ἀν. legitur, manifestam interpolationem τήνδε Ἴρην (unde mendosum θέρην provenit) segregavi.

qui tituli si a numero discesseris plane pedestris sermonis speciem prae se ferunt. Sed qui duobus versibus heroicis vel disticho vel denique binis distichis constant, iam copiam verborum ornatumque aliquem orationis admittunt. Verum etiam in his titulis, quamvis quo spectet monumentum plane enuntient nominibus additis, passim haec ipsa nomina extrinsecus repetita deprehendimus, velut disticho subiectum *Ἀντιστάτης Ἀθηναῖος* (Kaibel Ep. Gr. 22), tribus versibus praemisum *Καλλίμαχος* (ib. 23), item *Διονύσιος* litteris minio insignibus (ib. 35) vel (*Ἐπι*)*στήμων τὸδ' ἐπόει Ἴπποστράτου σῆμα* (ib. 8).*) Etenim prisca moris tenaces pedestri titulo pariter atque versibus ornaverunt monumentum, id quod Romani quoque observaverunt, velut in Scipionum monumentis nomen defuncti miniatis litteris prisco more inscriptum est, subsequitur elogium numeris astrictum.***) Igitur non mirum accidit, si poeta parvus verborum praetermisit ea, quae pedester titulus adiectus indicabat, velut arguit epigramma Themistoclis monumento incisum, vid. Philochorum ap. Harpocr. (v. *πρὸς τῆ πύλιδι Ἐρμῆς*) *Ἀθηναίων ἀρξαμένων τειχίζειν τὸν Πειραιᾶ οἱ δ' ἄρχοντες τοῦτον ἀναθέντες ἐπέγραψαν*

*ἀρξάμενοι πρῶτοι τειχίζειν τόνδ' ἀνέθηκαν
βουλῆς καὶ δήμου δόγμασι πειθόμενοι.*

integrum est epigramma, sed extrinsecus erat adscriptum Themistoclem et collegas una cum tribus Mercurio hoc signum dedicavisse.***) Quidni idem licuisse Simonidi existimamus? nihil igitur causae est, cur huic poetae abrogemus epigrammata, quae olim indice aliquo instructa fuisse apparet, velut ep. 99 et 100, quae plana sunt et expedita, si in pila *Λακεδαιμονίων* vel *Ἀθηναίων* supra scriptum fuit.†)

*) Etiam aliud epigramma (ib. 19) additamentum eiusmodi ostentat, sed tituli lectio nondum expedita.

**) Alia ratio est anaglyphorum, velut in vetere artis opere Tanagrae reperto (Kaibel 484):

*Ἀμφάλλκης ἔστασ' ἐπὶ Κιτύλῳ ἢ δ' ἐπὶ Δέρμνι.
Κιτύλος Δέρμνις*

***) Cf. Harpocr. v. *Ἐρμῆς ὁ πρὸς τῆ πύλιδι*. Praeterea etiam, quo anno signum dedicatum sit, verbis *ἐπὶ Τβριλίδου ἄρχοντος*, videtur annotatum fuisse, cf. Hesych. *ἀγοραῖος Ἐρμῆς*.

†) Etiam epitaphia Thermopylensia ep. 91 et 92, quamquam gen-

Elogia iam ante Simonidem poetae subinde familiaribus gratificati sunt, sed princeps Ceus poeta hoc carminum genus ita illustravit, ut legem quasi sanxisse videatur, quam qui post secuti sunt religiose servarent. Neque vero amicis tantum gratificatus est, sed etiam civitatibus, quae studiose eius operam expetebant, ut publica monumenta decoris versibus ornarent. Praecipue res a Graecis bello Medico praeclare gestae uberrimam materiam poetae suppeditabant: plurima tunc monumenta honoris ergo sunt excitata, quae posteris proderent memoriam eorum, qui pro communis patriae libertate gravissimum subierunt discrimen. Singularem hanc animorum elationem spirant etiam Simonidis elogia, qui quemadmodum optimus quisque Graecorum tunc animatus fuit, praeclaris versibus rerum magnitudini convenienter expressit. Haec elogia, quae rerum gestarum non interitura monumenta esse videbantur, poetae generosum animum atque ingenii ubertatem satis superque declarant. At Kaibel omnia epigrammata, quibus Simonidem publicâ monumenta in memoriam rerum Medicarum ornasse traditum sit, sese eripuisse arbitratur. His detractis parvi erat moliminis reliqua poemata censoria nota adpungere. Itaque Kaibel confidenter edixit vanam esse opinionem pervagatam, Simonidem epigrammatis condendis praecipuam laudem consecutum esse, quem Byzantini demum magistelli epigrammatographis accensuerint (Mus. Rhen. 459). Sane Tzetzes Prol. Lycophr. p. 258 scripsit *ἐπιγραματογράφοι δὲ ποιηταὶ Σιμωνίδης ὁ παλαιός, οὗ Ἡρόδοτος μέμνηται*, qui respexit Herod. VII 228, ubi ep. 94 historiographus adscripsit. Suidas autem et Eudocia Hesychium describentes, cum Simonidis poemata recensent, etiam *ἐπιγράμματα* memorant: iusto enim ordine in veteribus editionibus erant poemata digesta, singularis liber comprehendit epigrammata, hunc *ἐπιγραμμάτων* librum testificantur Apio, Trypho, Hephaestio, Herodianus, Stobaeus, vid. ep. 179, 159, 131, 166, 175, 176. Novit haec veterum grammaticorum testimonia Kaibel (M. Rh. 451), nihilominus putat Suidae tantum et Tzetzae auctoritate inter epigrammatum poetas esse relatum. Atqui plurimi scriptores inde ab Herodoto et Thucydide usque ad Aristidem, Pausaniam et Athenaeum, ut novicios auctores praetermittam, cum

tium nomina testantur, fortasse non carebant titulo, in quo scriptum erat Amphictyones hoc elogii honore Peloponnesios et Lacedaemonios decoravisse.

Simonideis versibus utuntur, ἐπίγραμμα vel ἐλεγείον dicunt, ut quaevis fere pagina adnotationis arguit. Simonidem nominatim appellant eius epigrammatis usi Herodotus et Aristoteles atque omnes deinceps. Theodoridas Mnasalcae aequalis poetae epigrammata sub examen vocans vitio illi vertit, quod presserit Simonidis vestigia potius, quam suapte natura valeat, vid. Anth. P. XIII 21:

Μναςάλκεος τὶ σᾶμα τῷ Πλαταιίδα
τῷ ἰεγγοπονῶ·
ἂ Μῶσα δ' ἀντῷ τᾶς Σιμωνίδα σπάθας
ἦς ἀποσπάραγμα.*)

Meleager Gadarensis, qui antiquorum epigrammatographorum carmina anthologio inseruit, praeter ceteros Simonidem adhibuit, in prologo, ubi honoris ergo mulieres Sappho, Anyte, Moero primo loco recensentur, continuo cum Melanippide Ceus poeta subsequitur:

καὶ νεὸν οἰνάνθης κλήμα Σιμωνίδεω·

Denique manifestum est, tam eos poetas, qui proximis saeculis floruerunt, quam eos, qui post Alexandri Magni mortem hoc poesis genus illustraverunt, Anyten, Mnasaleam, Callimachum, alios saepenumero haec ipsa quae feruntur Simonidis nomine epigrammata imitatos esse.***) Adde huc, quod cum poetarum, qui ante Simonidem vel post usque ad Alexandrinorum saeculum scripsere epigrammata, tenues reliquiae, plerumque singula tantum poematia extent, unius Simonidis nomine nonaginta fere tradita sunt, ut ea praetermittam, quae manifesto errore huic sunt attributa. Planissime igitur apparet insignem maxime fuisse poetam,

*) Scripsi σπάθας, cod. Pal. πλάθας, vulgo, ex Salmasii ut videtur correctione, πλάτας. Theodoridas apte Simonidis artem in his poematis collocatam cum textoris opera componit.

**) Qui Simonidem de honore deiecit, certe debebat quaerere, quem in eius locum substitueret: nam Simonidis saeculo constat hoc genus poesis primum laeta cepisse incrementa: ab antiqua enim simplicitate, quam germanis Simonidis poematis vindicat Kaibel, plurimum abhorrent poetae, qui post Simonidis discessum in Siciliam Cimonis res gestas versibus decoraverunt, id quod arguunt tria epigrammata quae postquam Cimon cum collegis expeditione ad Strymonem Ol. 77, 3 prospere confecta Athenas rediit, honoris ergo pilis incisa sunt, item epigrammata in memoriam belli ad Eurymedontem gesti facta (vid. Simon. ep. 105 et 142), quae cum Simonideae artis haud sint expertia, huic poetae attributa esse non mirabimur.

qui ceteris fuerit exemplo, cuius plurima posteritati propagata sint epigrammata. Nihilo secius Kaibel, qui pleraque omnia Simonidi abiudicat, permulta novicia esse contendit, hac insignita fraude tam veteres, quam nostros homines deceptos esse opinatur.

6.

Simonidis epigrammata cum alia apud alios legantur scriptores, de testium fide prudenter iudicandum est: incommode autem accidit, ut antiquiores fere non indicent scriptores epigrammatum, sive quod talia minus curabant, sive quod tunc poetae nomen omnibus fuit notum. Itaque Simonidis nomen saepe novicii alicuius grammatici testimonio munitum, quamquam epigramma antiquum esse et fraudis suspicione vacare locupletes auctores evincant. Alia denique plane ἀνεπιγραφα tradita hoc demum saeculo critici Simonidi vindicare conati sunt coniecturis usi incertis; quis enim in coniectando ab omni errore sibi caveat? Apertum igitur est, quae quantaque dubitandi sit materia, sed qui nuper huc animum applicaverunt, difficillimae quaestionis molestiam mirum in modum auxerunt, quod etiam quae certa sunt in incertum revocant, omnia moliti, ut poetam Ceum de possessione plane deiiciant.

Ego Simonidi adscripsi praeeunte Schneidewino epigramma quadrigae in arce Athenarum subscriptum, (ep. 132), quod Herodotus aliique poetae nomine non addito servaverunt: neque temere aut inconsiderate hoc proposui, sed motus auctoritate Aristidis, qui illud epigramma una cum aliis Simonideis adhibet. Hoc recte factum negat Kirchhoff, qui contendit, Aristidem potius adversari huic opinioni.*) Neque de hoc solo epigrammate agitur, sed de omnibus, quae eodem loco leguntur: nam iam alii haec quoque in suspensionem adduxerunt, confisi iis, quae Kirchhoff protulit.

Aristides in oratione XLIX, quae περὶ τοῦ παραφθέγματος inscribitur, sex epigrammata adhibet, quibus laudes Atheniensium,

*) In Actis ministr. Ac. Berol. 1869 p. 411: „In den Sammlungen wird das Epigramm gewöhnlich dem Simonides zugeschrieben; fragt man, auf welche Autorität hin, so wird man auf die Stelle des Aristides verwiesen: sieht man bei diesem nach, so sieht man, dass die Worte desselben und der Zusammenhang, in dem sie stehen, nicht den geringsten Anhalt für eine solche Behauptung, wohl aber für das gerade Gegentheil bieten, wovon sich zu überzeugen ich getrost dem Leser überlassen kann.“

Laconum, Corinthiorum celebrantur; ep. 132 ad bellum Atheniensium adversus Boeotos et Chalcidenses Ol. 68, reliqua ad bella Medica referuntur: nusquam autem rhetor poetam plane nominat, neque tamen dubitavi omnia Simonidi attribuerè, vid. ep. 90. 104. 142. 132. 91. 97. Ex his tria 142, 91, 97 in Anthologia vel in schol. Aristid. Simonidis nomen prae se ferunt, ac Thermopylense quidem elogium (ep. 91) a suspicione satis defendit Herodotus, cuius verba si quis religiose interpretatur, a Simonide scriptum esse intelliget. Sed tria ἀνεπίγραμμα sunt tradita, ep. 90 elogium Marathonium Lycurgus orator agnoscit, sed de auctore tacet, ep. 104 solus Aristides servavit, ep. 132 Herodotus aliique usurpant praetermisso poetae nomine.

Si propterea, quod tria epigrammata Simonidis esse aliunde constat, huic poetae totidem adespota vindicassem, levitatis crimen a me avertere non ausim: at omni animi intentione Aristidis libellum iterum ac saepius lectitavi, itaque rhetoris institutum perspexi, quod fugere solet eos, qui errantibus oculis libros percurrunt. Aristides ut se a vanitatis crimine defenderet, aliorum exemplo se tuetur, docens ab antiquissimis temporibus Graecorum esse ingeniorum φρονεῖν ἐπὶ τοῖς ἕαντοῦ. Hoc epicorum carmina satis superque testari asserit, tum ad melicos poetas accedit, Sapphonis, Alcmanis, Pindari versibus usus: iam Pindaro adiungit Simonidem (T. II p. 510), cui plurimum se tribuere dicit propter egregiam viri modestiam (σωφροσύνην), sed hunc quoque magnifice de se sensisse; exempli gratia rhetor subiecit ep. 146, in quo Simonides memoriae vim, qua praeter ceteros excelluit, praedicat: sed expectationem nostram, fore ut rhetor ex Simonidis carminibus alia iactationis documenta proferat, frustratur, nam docet etiam victores in ludicris certaminibus, quorum encomia Simonides et Pindarus scripserint, laudis studio ductos esse, ac postquam haec paucis perstrinxit, ostendit civitates quoque rerum a civibus suis gestarum monumentis gloriosos addere titulos: τί δέ σοι βούλεται τὸ παράγραμμα Ἀθηναῖοι ἀπὸ Θηβαίων ἢ Περσῶν, ἢ Λακεδαιμόνιοι ἀπὸ τῶν δεινῶν; ἢ ὅτι δή ποτ' ἂν ἦ τοῦπίγραμμα, ἔξαλειπτέον;* ἀρα σοὶ καὶ τὰ τοιαῦδε δόξει ἀλαζονεία τις εἶναι Ἑλλήνων προμαχοῦντες Ἀθηναῖοι Μαραθῶνι κτλ. ac deinceps sex epigrammata singillatim percenset, ut id quod posuerat confirmaret. Novissimum locum obtinet elogium Corinthiorum (ep. 97), cui rhetor

*) Ita haec scribenda, vulgo legitur ἀπὸ τῶν δεινῶν, ἢ ὅτι δή ποτ' ἂν, ἢ τοῦπίγραμμα ἔξαλειπτέον.

haec subiicit: ὥστε ὦρα σοι σκώπτειν αὐτοὺς ὡς ἀδολέσχας τινὰς νεκροὺς καὶ οὐκ εἰδότας ἤσυχίαν ἄγειν· κατὰ σε ἀνὴρ τις Σιμωνίδειος ἀμείψεται· ὦνθρωπε, κειῖσαι ζῶν ἔτι μᾶλλον τῶν ὑπὸ γῆς ἐκείνων (Simon. fr. 60). φέρε δὴ καὶ ταῦτα ἐξέτασον· ἂ Μοῖσα γὰρ θεριζομένα (Simon. fr. 96). ταῦτ' οὐ δοκεῖ σοι σαφῶς ὁ ποιητῆς ἑαυτὸν ἐπαινῶν λέγειν ὡς γόνιμον καὶ πόριμον εἰς τὰ μέλη; τί δ' ἐπειδὴν λέγῃ· μὴ μοι καταπαύετε . . . ἀύλός (Simon. fr. 46). Itaque adversarium facete redarguens adhibet versum Simonideum ex melico carmine fr. 60,*) et tandem reversus ad propositum, a quo declinaverat, docet ipsum quoque poetam ingenue laudes suas testificatum esse.***) Iam Simonide et melicis poetis absolutis transit rhetor ad historiarum scriptores.

In aperto igitur est, disputationem de titulis, in quibus Graecae civitates sempiternam rerum gestarum gloriam magnifice extulerunt, parebasin esse, sed ut par est non alienam a proposito. Simonidi sui fiduciam non defuisse in principio et in fine capituli rhetor comprobavit: iam quemadmodum supra, ubi de epicis poetis verba fecit, ostendit heroes in carminibus Homericis multa gloriatos esse, ita hic docet Athenienses, Laconas, Corinthios in carminibus Simonideis suas virtutes eximie praedicavisse: Simonideis per omnia elogiis utitur rhetor: quid enim perversius, quam aliorum poetarum carmina adhibere, aut aliena Simonideis interserere? Itaque omnia haec epigrammata res bellis Medicis vel paulo ante gestas illustrant; nam si Aristides dedita opera de laudis studio, quo omnes omnino civitates ducuntur, disputaturus erat, exempla diversarum aetatium proposuisset; nunc quoniam de Simonide tam suarum quam alienarum laudum praecone dicit, ex huius poetae carminibus documenta erant petenda. Rhetor dum librum, qui Simonidis epigrammata continebat, evolvit, statim in poematum, quod poeta octoginta annos natus scripserat, incidit; iam cum pergit explicare volumen, animum advertit ad elogia publicis monumentis destinata, eaque res eum permovit, ut paulisper a proposito digrederetur. Itaque omnia epigrammata, quae Aristides adhibuit, in editionibus carminum Simonideorum, quas Alexandrini critici adornaverunt***), olim legebantur, neque amplius par est,

*) Nisi forte haec quoque verba ex epigrammate repetita sunt.

**) Fr. 46. Simonidem dici manifestum est, neque unquam quisquam hic haesitavit.

***) Videntur veteres grammatici epigrammata ita disposuisse, ut ea,

derogare his nomen Simonidis, quoniam Aristides reticuit, qui eruditus hominibus hunc libellum destinaverat: nam putidiusculum fuisset, singulis elogiis more grammaticorum Simonidis nomen praemittere: etiam tunc ea omnibus satis erant nota, et si qui forte minus mēmoriam tenebat, facile tamen rhetoris institutum perspexit.

7.

At quo iure singula epigrammata ab iis, qui primi Simonidis carmina collegerunt vel postea additamentis amplificaverunt, huic poetae sint attributa, in quaestione versatur. Velut poemata 105 et 142, quae Cimonis res ad Eurymedontem gestas spectant, critici fere abrogaverunt Simonidi, quoniam existimant poeta iam defuncto has laudes Cimoni partas esse. Equidem quaestionem hanc maxime impeditam expedire conatus rettuli has res a Cimone gestas ad Ol. 77, 4 extr. sive Ol. 78, 1 in. (vide, quae exposui ad ep. 142, neque poenitet eorum, quae olim scripsi), itaque olim existimavi Simonidem, qui Ol. 78, 1 extremo diem supremum obiit, has victorias praeconio suo ornare potuisse; nunc mihi secus videtur. Simonides enim Syracusis defunctus et sepultus est, ut testantur reliquiae epigrammatis Callimachei fr. 71. Fieri sane potest, ut Ceus poeta Hieronis hospitio per complures annos usus redierit Athenas ac deinde rursus Syracusas domicilium contulerit, sed si ponimus poetam Ol. 78, 1 Athenis commoratum haec epigrammata condidisse, iter Siciliense et poetae obitum minimo temporis momento direpta fuisse statuamus necesse est, quod parum est probabile: neque poetam Syracusis commorantem in Atheniensium gratiam haec poemata fecisse verisimile. Itaque iam haec epigrammata Simonidi abiudico quae alius quis poeta aequalis, Melanthius opinor vel Archelaus vel Ion denique Chius, quibus Cimonem familiariter usum esse constat, condidit: sed cum Simonides potissimum publica monumenta bellorum Medicorum memoriae dedicata versibus decoravisset, non est mirum, si haud ita multo post tituli eiusdem saeculi, sed a Simonide alieni, huic poetae attributi sunt, quos qui primus collegit Simonidis poemata, tralaticiam famam secutus, non dubitavit in ordinem recipere*). Haec igitur duo epigrammata et si quae alia

quae ad ipsum poetam attinebant, praemitterent: sequebantur elogia civitatibus ordinatis quemadmodum in tripode Delphico et in monumento Olympiae earum nomina incisa erant, quem ordinem etiam Aristides secutus est.

*) Non tamen temere abutendum est hac observatione ad auctori-

certis iudiciis falso Simonidi attributa esse mihi visus sum perspicere, obelo in margine addito insignivi, neque vero adpunxi, quidquid dubitationi obnoxium; nam paradosis saepenumero incerta admodum. Veteres rerum gestarum scriptores cum adhibent epigrammata publicis monumentis inscripta, poetae nomen reticent: qui post secuti sunt, pendent ex auctoritate eorum, qui primi Simonidis epigrammata undique conquisita et collecta ediderunt. Eorum autem carminum, quae privatis monumentis addita fuerunt, paradosis multo magis incertam esse apparet. Itaque si haec editio epigrammatum ad nos propagata esset, criticis non deesset addubitandi copia: nunc, cum illam syllogen nobis aetas inviderit atque necesse sit reliquias epigrammatum denuo undique conquirere, multo iniquiore conditione utimur: nam qui propagaverunt haec epigrammata, poetae nomen saepe reticent, aut si addunt, auctores parum locupletes sunt. Velut Anthologiae Palatinae, quae plurima Simonidis epigrammata suppeditat, in poetarum nominibus tradendis quam incerta sit fides, satis superque constat. Sed quo magis huius instrumenti auctoritas vacillat, eo maior cautio est adhibenda, ut ne fundamenta penitus subducantur. Sane nomina poetarum epigrammatis in Anthologia adscripta multis ac variis obnoxia fuerunt erroribus, quos deprehendere plerumque proclive, expedire difficillimum. Procul autem habenda suspicio plurima nomina temere ac pro arbitrio esse addita: sane passim adespoton poematum suo arbitrio vindicaverunt huic vel illi poetae, sed probabilem fere capientes coniecturam; sed plerumque vetere aliquo exemplo usi nomina in suum locum restituerunt. Nam in antiquis anthologiis carminibus adespotis nullus erat locus: qui postea epigrammatum eclogas condiderunt, hoc minus curaverunt, quo accessit librariorum socordia, qui saepe nomina adscripta neglexe-

tatem principis editionis Simonideorum epigrammatum convellendam: velut ep. 132 quod supra p. 445 docui receptum fuisse in hanc syllogen, omnis veritatis notas prae se fert; nihilominus Kirchhoff ausus est Simonidi abiudicare, argumentis usus levissimis, ut suo loco exposui. — Epigr. 163 receptum fuisse in editiones testatur Aristophanes Byzantius, qui Simonidi attribuit: Aristoteles tanquam adespoton adhibuit ita, ut appareat ignorasse philosophum Simonidis esse poematum. Locupletissimus auctor Aristoteles, praesertim cum *Ὀλυμπιονικῶν* indices condiderit, in quo opusculo condendo etiam eiusmodi titulos non neglexisse videtur, non tamen propterea Simonidi epigramma illud derogandum: nam etiam principum virorum scripta aliorum studiis emendantur et augentur, poteratque carminis auctor, quem ignoravit Aristoteles, postea indagari. A rebus incertis iudicium cohibere decet; nam particula tantum carminis servata est, ut vel nomen victoris nos lateat.

runt. Optime igitur meritus corrector codicis Palatini, qui multis locis Simonidis nomen adiecit, neque enim Finslero assentiendum, qui in libro bonae frugi de Anth. Gr. p. 136 his additamentis fidem abrogat, cum antea de correctoris fide et industria incorruptum tulisset iudicium*). Sed haec quae iam in praef. ad Pindarum p. VII attigi, non licet hic pluribus persequi.

Equidem operam dedi, ut cautio magis quam audacia mea in reprehensionem incurrat; quam incerta sit multorum epigrammatum auctoritas, non dissimulavi, atque etiam in iis, quorum fides minus vacillat, largior inesse quae criticos suspiciosos reddant; ubi momenta in utramque partem nutant, nolui legentium iudicia occupare. Sed de his quantum satis dictum in *adnotatione*. Dialectum denique epigrammatum non magis quam antea ausus sum ad aequabilem legem conformare.

ΕΠΙΚΗΔΕΙΑ.

89. [148.]

Δίρφος ἐδμήθημεν ὑπὸ πτυχί, σῆμα δ' ἐφ' ἡμῖν
 ἐγγύθεν Εὐρώπου δημοσίᾳ κέχνται;
 οὐκ ἀδίκως ἐρατὴν γὰρ ἀπωλέσαμεν νεότητα
 τρηχεῖαν πολέμου δεξάμενοι νεφέλην.

1148

Epigr. 89. Anth. Plan. 26: *Σιμωνίδου*. Recte Schneidewin arbitratur epitaphium esse Atheniensium, qui in bello adversus Chalcidenses gesto circa Ol. 68, 3 ceciderant; ad res ea tempestate gestas etiam alia Simonidis epigrammata 108 et 132 pertinent. — V. 3. οὐκ ἀδίκως similiter in recentiore Attico epigr. (Kaibel 381) est adhibitum: *ξηλοῖ σ' Ἑλλάς πᾶσα ποθεῖ θ' ἱεροῖς ἐν ἀγῶσιν, Εὐθία, οὐκ ἀδίκως ὅς τέχνη, οὐχὶ φύσει ἐν βοτρνοστεφάνῳ κωμῶδιᾳ ἠδυνέλωτι δευτερος ὢν τάξει, πρῶτος ἔφω* (non opus correctione ἔφως) *σοφία*. Nisi forte Simonides οὐκ ἀνικῶς scripsit, cf. Hom. II. X 335 *σὲ μὲν κύνες ἠδ' ὀλινοὶ ἐλκήσουσ' ἀνικῶς*, ubi mirari licet Antimachi inscitiam *κακῶς* corrigentis, quandoquidem ionica hac forma etiam tragici et Plato comicus usi sunt, nisi quod vocales coaluerunt. Etiam ap. Soph. El. 102 *αἰκῶς* et *ἀδικῶς* confusa. — V. 4. *τρηχεῖαν* Schneidewin, vulgo *τρηχεῖην*, quemadmodum librarii saepius peccant in antiquis scriptoribus,

*) Correctoris fidem et iudicium satis illustrat, ut uno defungar exemplo, VII 405, ubi Hipponactis epitaphium in cod. Pal. quemadmodum apud Planudem est *ἀδέσποτον*. Corrector in margine ext. *Φιλίππον*, in m. int. *Μιμνέρον οἱ δὲ Φιλίππον* adscripsit; ut Finslero videtur, utrumque nomen coniecturae indulgens instauravit; at repetit ille in m. int. *parepigraphen* veteris exempli, sobrio autem iudicio usus in-

90. [149.]

*Ἑλλήνων προμαχοῦντες Ἀθηναῖοι Μαραθῶνι
χρυσοφόρων Μήδων ἐστόρεσαν δύναμιν.*

itaque non dubitavi apud Simon. Amorg. 31 B traditum *παχέην* corrigere. Item suspectum de vitio Anth. Pal. VII 315 *τερχέην* praeter necessitatem admissum in epigrammate incertae auctoritatis. Sed novicii poetae has formas non repudiant, ubi metrum productam syllabam desiderat, vid. Meineke Del. Ep. p. 200.

Epigr. 90. Lycurg. Leocr. 109: *Τοιγαροῦν ἐπὶ τοῖς ὁρίοις τοῦ βίου* (corrigitur *ἡρίοις*) *μαρτύρια ἔστιν ἰδεῖν τῆς ἀρετῆς αὐτῶν ἀναγεγραμμένα ἀληθῆ πρὸς ἅπαντας τοὺς Ἕλληνας, ἐκείνοις μὲν, ὃ ξεῖν' ἀγγεῖλον κτλ.* (ep. 92), *τοῖς δὲ ὑμετέροισι προγόνοισι: Ἑλλήνων προμαχοῦντες κτλ.* Simonidis esse epigramma testatur Aristid. II 511, qui una cum aliis huius poetae epigrammatis affert, ubi v. 2 sic scriptus: *ἔτειναν Μήδων ἔννεα μυριάδας.* Adde Schol. Aristid. 289 ed. Frommel, ubi *εἴκοσι μυρ.* extat. Hoc distichon pilae in campo Marathonio fuit inscriptum, neque quidquam desiderabis, nam nomina occisorum solemniter addita erant. Pausan. I 32, 3: *τάφος δὲ ἐν τῷ πεδίῳ Ἀθηναίων ἐστίν, ἐπὶ δὲ αὐτῷ στήλαι τὰ ὀνόματα τῶν ἀποθανόντων κατὰ φυλὰς ἐκάστων ἔχουσαι.* Sed offendit insignis scripturae varietas v. 2: neque Lycurgus coram iudicibus epitaphium Marathonium recitans insimulandus erroris, neque Aristides, qui libellum *περὶ παραφθέματος* scribens volumen Simonidis carmina continens adhibuit: itaque existimo in duobus elogiis v. 1 iteratum esse: carmen quod Lycurgus recitavit, haud dubie ad tumulum Marathonium spectat, epigramma, quo Aristides utitur, donario inscriptum fuisse videtur, cuius carminis particulam tantum adscripsit rhetor, velut ep. 104 et 132 brevaviit. Coniecturam si periclitari licet, Panis signo (cf. ep. 133) subscriptum fuerit in hunc fere modum:

*Τὸν τραγόπονν ἐμὲ Πᾶνα, τὸν Ἀρκάδα, τὸν κατὰ Μήδων,
στήσεν Μιλτιάδης τῆδ', ὅτ' ἔλευθερία
Ἑλλήνων προμαχοῦντες Ἀθηναῖοι Μαραθῶνι
ἔτειναν Μήδων ἔννεα μυριάδας.*

Quamvis Aristides diversum carmen adhibuerit, vel sic eius testimonio confisi ep. 90 vindicamus Simonidi, nam ipsi tantum licuit Simonidi versum iterare in publico monumento. Sed praeterea v. 2 ap. Arist. de vitio suspectus; nam quamvis soliti sint Graeci res bellis Medicis gestas altius exaggerare, inauditum est, nonaginta milia Persarum in proelio Marathonio occisa esse, quasi universus fere exercitus hac strage peremptus fuerit. Herodotus, quem constat saepe

scripsit *Φιλίππον*, nam poematum plane prae se fert peculiare orationis filium, quo utitur Philippus, ut haud cunctanter equidem huic poetae vindicaverim, etiam si nomen non esset traditum. Mimnermi nomen tam alienum, ut ne insignis quidem stupor aut temeritas coniectando hoc facinus admittere potuerit; error haud dubie inde ortus, quod Mimnermi aliquod poematum interceptum est, quod detrimentum saepenumero eiusmodi peperit errores. Sane Mimnermus nulla scripsit epigrammata, sed etiam infra IX 50 elegiographi versus leguntur. Et hoc quidem capite, quod epitaphia complectitur, poterat haud incommodè Mimnermi fr. 5, quod Diogenes Laertius suppeditat, in ordinem recipi.

91. [150.]

*Μυριάσιν ποτὲ τῆδε τριακοσίαις ἐμάχοντο
ἐκ Πελοποννήσου χιλιάδες τέτορες.*

amplificandis rebus gestis indulsisse, VI 117 sex tantum millia et quadringentos cecidisse auctor est. Vaniloquentia ista indigna Atheniensibus remouetur, si poeta non numerum occisorum hostium, sed copiarum indicavit, itaque emendaverim ἔκλιναν:*) cum ἔκλειναν esset scriptum, inde proclivi errore ἐκτειναν ortum. Maluit autem Aristides hoc carmine quam Marathonio elogio uti, quoniam virtus Atheniensium magnificentius illustratur grandi numero adversariorum indicato. — Longe aliter difficultatem expedire conatus est Goettling (in scriptione acad. Ienae 1859), qui epigramma hoc subscriptum fuisse putat pictae tabulae in porticu, quae Ποικίλη vocitata est: suspicatur autem Simonidem certavisse cum Aeschylō, atque eo refert scripturae diversitatem, Simonidem scripsisse ἔκτειναν Μήδων ἐννέα μυριάδας, Aeschylum χρυσόφορον Μήδων ἐστόρεσαν δύναμιν.

Epigr. 91. Herod. VII 228: Θαρθεῖσι δὲ σφι αὐτοῦ ταύτη τῆπερ ἔπeson, καὶ τοῖσι πρότερον τελετήσασι ἢ τοὺς ὑπὸ Λεωνίδεω ἀποπεμφθέντας οἴχεσθαι, ἐπιγέγραπται γράμματα λέγοντα τάδε: Μυριάσιν κτλ. Anth. Pal. VII 248: Corr. Σιμωνίδου. Ὁ εἰς τοὺς μετὰ Λεωνίδην μαχεσαμένους πρὸς Πέρσας: Corr. ἐν Θερμοπύλαις (sed haec duo verba potius ad seq. epigr. pertinere videntur). Affert etiam Aristides II 512 cum aliis Simonidis elogiis et Diodor. Sic. XI 33. Suid. v. Λεωνίδης (sed om. ABV). Iriart. 91, ubi Alcaeo tribuitur, sed 293 sine p. nom. affertur. De Kaibelii athetibus, qui hoc et reliqua epigrammata apud Herodotum Simonidi abrogat, dixi supra p. 437 sq. — V. 1. τῆδε, Schneidewin τᾶδε. — τριακοσίαις Iriarte, τριηκοσίαις Herod. Anth., τριηκοσίης Arist., διακοσίαις Diod. — V. 2. Πελοποννήσου Anth. et ap. Her. SMPK, Πελοποννήσου rel. — τέτορες, Arist. et ap. Diod. Ἡ τέτταρες (Κ τέττορες). — Semper mihi offensio fuit vaniloquentia minus etiam condonanda, quam ea, de qua supra dixi: nam quis animum inducat, nonaginta myriadas Persarum in angustis convallibus Thermopylarum cum Graecorum paucitate conflixisse? Sed corruptelae suspicio procul habenda esse videtur, quandoquidem omnes praeter Diodorum τριακοσίαις testantur; Siculus enim διακοσίαις exhibet, fortasse ex librarii correctione quae nullius est usus**). Sed quamvis Herodoti scripturam alii testes, qui non secuti sunt Halicarnassensem, confirmant, nihilo minus hic mendum delitescere contendo, quod μυριάσιν τριακόντοισι corrigens sustuleris: possis sane χιλιάσιν τριακοσίαις suspicari,

*) Conferas reliquias epigrammatis, quod Kirchhoff probabiliter ad proelium Marathonium rettulit, perperam ille quidem signo Minervae Προμάχου subscriptum esse ratus (Kaibel 749), ἄσιν, βία Περσῶν κλιναμένω(ν) . . . ita enim scribendum, nam quod Kirchhoff dedit κλιναμένο(ι) δύναμιν a sermonis graeci proprietate abhorret. Fortasse hoc quoque poematum (duo ut videtur epigrammata sunt) Simonides composuit; sed exiles reliquias non licet redintegrare.

***) Diodorus non Herodotum descripsit, id quod ep. 92 arguit, sed Ephorum videtur secutus esse; idem exercitum, quem Xerxes in Thesaliam duxit, centum myriadam fuisse dicit XI 5 et 11, quod aperte pugnat cum hoc epitaphio, et cum dicit de quingentis Spartanis (totidem enim recenset) οὐδὲ τῷ χιλιοστῷ μέρει τῶν πολεμίων ἴσοι τὸν ἀριθμὸν, vel iste numerus iusto auctior videtur.

92. [151.]

ἽΩ ξεῖν' ἀγγέλλειν Λακεδαιμονίοις, ὅτι τῆδε
κείμεθα, τοῖς κείνων ῥήμασι πειθόμενοι.

passim enim μύριοι et χίλιοι permutantur, sed multo efficacius myriades barbarorum cum chiliadibus Graecorum componuntur. Patrius casus numeralium passim apud poetas reperitur, quemadmodum *τριακόντων* Hesiodus, Callimachus, alii adhibent; et Chii quidem etiam in communi vitae consuetudine inclinationem retinuerunt, cf. Caer delect. 133, ubi *τεσσαρακόντων, ἐνενηκόντων* (quod Machoni ex coniectura olim restitui), *πεντηκόντων* *δυνῶν, δέκων* *δυνῶν* legitur, unum *ἐπτά* non inflectitur, quamquam Alcaeus *πέμπων* dixit. Dandi casum infrequentem esse non mirum accidit, sed Philodemus Anth. P. XI 41 dixit *ἐπτά τριηκόντεσσι ἐπέρχονται λυκάβαντες*, poteramque ad eundem modum hic *τριακόντεσσι μαχονται* scribere sed praeoptavi metaplasmum, velut Iones *δυοῖσι* pro *δυσί*, et *τριοῖσι* pro *τρισί* dicunt (Hippon. fr. 51). Vulgi ore tritum fuit hoc epitaphium, itaque non mirum, si vel insolentia formae vel supra modum amplificandi studium germanam scripturam oblitteravit, inde corruptela etiam in libros scriptos propagata est: sed *τριηκόντοις* pilae titulum exhibuisse contendo; nam Amphictyonas homines graves et poetam modestia praeter ceteros insignem non decet reos facere tanti tamque impudentis mendacii, quod vix glorioso militi in scena condonaveris.

Epigr. 92. Herod. VII 228: *Ταῦτα μὲν δὴ τοῖσι πᾶσι ἐπιγέγραπται τοῖσι δὲ Σπαρτιήτῃσι ἰδίῃ ἽΩ ξεῖν' κτλ.* Simonidis esse testatur Cicero Tus. I 42 et Anthol. Pal. VII 249 (corr. *Σιμωνίδου*). Afferunt praeterea Lycurg. Leocrat. 109. Diodor. XI 33. Strabo IX 429. Suidas v. *Λεωνίδης*. Arsen. 118. — V. 1. ὦ ξεῖν' ἀγγέλλειν Herod. codd. Suid. (ABV ἀγγελε), ὦ ξεῖνε ἀγγεῖλον Diod., ὦ ξεῖν' ἀγγεῖλον Lyc. Anth. Ars. (om. ὦ), Herod. vett. edd., ὦ ξεῖν' ἀπάγγεῖλον Strabo, ap. Iriarte 91, ubi *Alcaeo* tribuitur, ἀγγεῖλον, sed 293 (ubi s. p. nom.) ἀγγέλλειν. — τῆδε, Schneidewin τᾶδε. — V. 2. ῥήμασι πειθόμενοι, Lyc. Strabo Diod. Ars. *πειθόμενοι νομίμοις* idque Cicero repperit interpretatus:

Dic hospes Spartaee, nos te hic vidisse iacentis,
Dum sanctis patriae legibus obsequimur.

et ante Ciceronem Phaennus Simonidem imitatus Anth. P. VII 437 in Leonidae elogio: *ἀλλ' ἐπὶ Θερμοπύλαισι τὸ Περσικὸν ἔθνος ἀμύνων ἐδμάθη, πατέρων ἀξόμενος νόμιμα*. Huic igitur scripturae, quam complures testantur, videri possit posthabenda esse lectio, quam unus Herodotus tuetur; imprimis grave Strabonis testimonium, qui pilam et titulum etiam tunc integrum servatum esse refert: sed quamvis ipse quaedam oculis usurpaverit, poterat postea, cum Romae orbis terrarum situm describeret, tralaticiam carminis recensionem sequi. *Νόμιμα* sane Thucyd. I 132 de Pausania in ius vocato verba faciens scripsit, *εἴ τι πον ἐξεδεδίτητο τῶν καθεστῶτων νομίμων*, poteratque etiam Ceus poeta de Spartanis eo vocabulo uti, quamquam fortasse neutrum vocabulum a Simonide profectum. Falso *ῥήμασι* interpretantur *ῥήτραις*, cui vocabulo *δόγμασι* potius poeta substituisset, sed *ῥήτραι* omnino alienae a Leonidae elogio. Conieci *τήνων νεύμασι*, cf. Aeschyl. Suppl. 373 *κρατύνεις μονοψήφοισι νεύμασιν σέθεν*. Nescio quo errore Vischer (Erinner. aus Griechenl. 645) Hermannum castigat, quod hoc epitaphium Simonide indignum censuerit, qui in comm. de officio interpr. XII ingenue professus est, nullum in his versibus esse verbum,

*93.

1149

Τούσδε ποθεῖ φθιμένους ὑπὲρ Ἑλλάδος ἀντία Μήδων
μητρόπολις Λοκρῶν εὐθννόμων Ὀπόεις.

94. [152.]

Μνημα τόδε κλεινοῖο Μεγιστία, ὅν ποτε Μῆδοι
Σπερχεῖον ποταμὸν κτεῖναν ἀμειψάμενοι,
μάντιος, ὃς τότε κῆρας ἐπερχομένας σάφα εἰδώς
οὐκ ἔτλη Σπάρτης ἠγεμόνας προλιπεῖν.

— 95. [155.]

1150

Εὐκλέας αἶα κέκευθε, Λεωνίδα, οἱ μετὰ σεῖο
τῆδ' ἔθανον, Σπάρτης εὐρυχόρου βασιλεῦ,
πλείστων δὴ τόξων τε καὶ ὠκυπόδων σθένος ἵππων
Μηδεῖων τ' ἀνδρῶν δεξάμενοι πολέμω.

quod non et necessarium et maxime proprium sit, ut propter hanc ipsam simplicitatem nihil hoc praeconio gravius fingi possit.

Epigr. 93. Strabo IX 425: Ὁ δ' Ὀπὸς ἐστὶ μητρόπολις (Λοκρῶν), καθάπερ καὶ τὸ ἐπίγραμμα δηλοῖ τὸ ἐπὶ τῇ πρώτῃ τῶν πέντε στηλῶν τῶν περὶ Θερμοπύλας ἐπιγεγραμμένον πρὸς τῷ πολυανδρῷ. Τούσδε κτλ. *Simonidi* probabiliter tribuit Schneidewin; quamquam enim Herodotus non memorat, quia Locrensibus Amphictyones hunc honorem non concesserunt (vid. p. 428), tamen non ita multo post videntur impetravisse, ac verisimile est, eos Simonidem precibus adisse, ut digno elogio suorum memoriam decoraret. — V. 1. ποθεῖ Meinekii correctionem dubitanter recepi, legebatur ποτε exordio carminis convenienter, cum verbum velut ποθεῖ novissimum locum fere occupet. Strabo fortasse non integrum adscripsit epigramma; altero disticho, quod subiectum fuit, poeta laudibus Locrensiū fortitudinem extulerat. — V. 2. εὐθννόμων Ὀπόεις Coraes, εὐθννόμων ὀπίοις A (θννόμων ὀπίοις a m. sec. ut gh, in marg. κεύθει νομοπόεις), I κεύθει νομῶς ὀπόεις, BK κεύθει ὀπόεις, no Ald. κεύθει . . . ὀποντία, h a m. sec. κεύθει ὁμοῦ ὀπόεις, Schneidewin κεύθει ὄλων Ὀπόεις, Kramer κεύθει ὁμῶς Ὀπόεις, Hecker κενθάνει ᾧδ' Ὀπόεις, quae ferri non possunt, nam non sunt in patria humati.

Epigr. 94. Herod. VII 228: Λακεδαιμονίοισι μὲν δὴ τοῦτο· τῷ δὲ μάντι τόδε· Μνημα κτλ. Ἐπιγράμμασι μὲν νῦν καὶ στήλῃσι, ἔξω ἢ τὸ τοῦ μάντιος ἐπίγραμμα, Ἀμφικτυόνες εἰς σφρας οἱ ἐπικοσμήσαντες· τὸ δὲ τοῦ μάντιος Μεγιστίω Σιμωνίδῃς ὁ Λεωπρέπεις ἐστὶ κατὰ ξεινήην ὁ ἐπιγράφας. Adde Anthol. VII 677: corr. in ras. ἐν τῆς ἱστορίας Ἡροδότου· C εἰς τὸν τάφον μεγίστεως τοῦ μάντεως τοῦ ὑπὸ Περσῶν ἀναγεθέντος. *Simonidi* tribuit etiam Iriart. 293. — V. 1. κλεινοῖο, ap. Her. VS et Iriar. κλειτοῖο. — Μεγιστία, Anth. Μεγιστίου.

Epigr. 95. Anth. Pal. VII 301: corr. τοῦ αὐτοῦ· tum Σιμωνίδου expunctum; C εἰς τοὺς μετὰ Λεωνίδην τὸν σπαρτιάτην τελευτήσαντας. — V. 1. εὐκλέας αἶα Planudes, εὐκλεῖα γαῖα cod. — V. 2. Σπάρτης cod., Σπάρτας Planud. — βασιλεῦ Planud., βασιλεῖς cod. — V. 4. τ' om. cod. Pal., inseruit Brunck ex Planud., ubi est Μηδεῖων τ' ἀν-

δρῶν δ. πολέμων. — Hoc epigramma confidenter abiudicavi Simonidi, obelo in m. addito, neque aliter visum Schneidewino et Hartungo: dilucide Leonidae et Spartanorum laudes illustrat, et qui scripsit, finxit Leonidae tumulo additum esse (v. 2 τῆδ' ἔθανον), sed inde iam manifestum demonstrativi generis poematum esse, quod per errorem Simonidi est tributum; nam in Spartanorum tumulo fuit ep. 92. — Fortasse hoc epigramma, quod postea ut videtur est insertum Simonideis epigrammatis, non est integrum servatum: item in Anth. P. VII 252 Ἀντιπάτρων legitur epigramma εἰς τοὺς αὐτοὺς (i. e. εἰς τοὺς μετὰ Λεωνίδου πεσόντας), quo satis incommode duo Simonidis epigrammata separantur:

Οἷδ' Ἀἶδαν στέρεξαντες ἐνύπνιον οὐχ ἄπερ ἄλλο
στάλαν, ἀλλ' ἀρετᾶν ἀντ' ἀρεταῖς ἔλαχον.

Lemma utique videtur huic disticho convenire, sed non integrum esse poematum apparet; itaque conieci hos duos Antipatri versus huic epigrammati subiiciendos esse: commodam enim clausulam epigramma recuperat, si πλείστον δὴ . . . πολέμῳ continuatur verbis οἷδ' Ἀἶδαν . . . ἔλαχον. Quod hoc epigramma communem sermonem, illud distichon Doricum prae se fert, haec varietas non obstat meae coniecturae. Quod Antipater negavit trecentos Spartanos nactos esse στήλης honorem, adversatur veritati, nam fuit in memoriam illorum pila cum elugio (Simon. ep. 92) in tumulo posita, sed demonstrativi carminis scriptores satis pro arbitrio argumenta variant.*) Ceterum scriptor epigrammatis 95, quisquis fuit, Simonidei sermonis filum aemulatus est, quemadmodum cum alii, tum Mnasaicas, velut arguit eius poemation Anth. P. VII 242, hinc Theodoridas Anth. XIII 21 eum τὰς Σιμωνίδα πλάτας ἀποσπάραγμα appellavit.

Epigrammata Corinthiorum laudibus destinata 96. 97. 98, quibus accedit 134, Simonidi abdicant, qui nuper huius poetae epigrammatis operam navaverunt: nam pugnare videntur haec carmina cum iis, quae Herodotus memoriae prodidit, utuntur his poematis Dio Chrysostomus et Plutarchus, ille in oratione Corinthiaca, quam ab alio rhetore eiusdem aetatis scriptam esse certum est, alter in libello de Herodoti maledicentia, quem critici nonnulli Chaeronensi indignum censent. Haec igitur manifesta fraudis indicia videntur: Kaibel denique investigavit, orationis Corinthiaca scriptorem ementitum esse Simonidis nomen, nam a Plutarcho, quem iste expilaverit, poetae nomen reticere. At cum hac opinione pugnat lectionis diversitas, quam passim in his epigrammatis deprehendimus, quamque non licet ad librarios horum opusculorum referre. Epigrammata haec sunt haud dubie antiqua, sed ep. 98 cui anno sit adscribendum incertum, quoniam ignoramus, quando mortuus sit Adimantus. Etiam monumentum in Isthmo (ep. 97) potest compluribus annis post proelium Salaminium excitatum esse, nam cum Athenienses spargerent rumorem de ignavia Corinthiorum (Herod. IX 94) et cum Herodoteum opus editum Adimanto gravem ignominiam inussisset, consentaneum est, Corinthios his rumoribus obviam ivisse; et ep. 97 πῆματα . . . μνήματα rhetoris artem prodere videtur. Sed ep. 96 statim post proelium conditum vel Herodotum agnoscere puto IX 94 οὐ μέντοι αὐτοὶ γε Κορίνθιοι ὁμολογίονσι, ἀλλ' ἐν πρώτοιισι σφέας αὐτοὺς τῆς ναυμαχίης νομίζουσι γενέσθαι Hoc igitur et ep. 134 cur Simonidi eripiamus nulla est causa.

*) In Antipatri v. 1 Ἀἶδαν στέρεξαντες ἐνύπνιον vitio manifesto laborat, fort. Αἶδα στέρεξαντες ἐναύλιον legendum. V. 2. ἀρετᾶν significat honorem sive felicitatem.

96. [157.]

1151

ὦ ξειν', εὐνδρόν ποτ' ἐναίομεν ἄστν Κορίνθου,
 νῦν δ' ἄμ' Αἴαντος νᾶσος ἔχει Σαλαμῖς·
 ἐνθάδε Φοινίσσας νῆας καὶ Πέρσας ἐλόντες
 καὶ Μήδους ἱερὰν Ἑλλάδα ὄυσάμεθα.

97. [158.]

Ἀκμᾶς ἐστακνίαν ἐπὶ ξυροῦ Ἑλλάδα πᾶσαν
 ταῖς αὐτῶν ψυχαῖς κείμεθα ὄυσάμενοι

Epigr. 96. Dio Chrys. Or. XXXVII 525: Ἐν Σαλαμῖνι δ' ἠράστεισαν (οἱ Κορίνθιοι) καὶ τῆς νίκης αἴτιοι κατέστησαν. Ἡροδότῳ γὰρ οὐ προσέχω, ἀλλὰ τῷ τάφῳ καὶ τῷ Σιμωνίδῃ, ὃς ἐπέγραψεν ἐπὶ τοῖς νεκροῖς τῶν Κορινθίων τεθαμμένοις ἐν Σαλαμῖνι· ὦ ξέινε κτλ. Legitur omissio poetae nomine ap. Plutarch. de Herod. malign. c. 39. — V. 1. ὦ ξειν' Brunck, B a m. pr. ὦ ξεινε, reliqui ὦ ξέινε. — εὐνδρον, Schneidewin εὐανδρον coni. — V. 2. νῦν δ' ἄμ' Αἴαντος Valckenaer recte, nisi quod ἄμ' scribendum, Dio νῦν δὲ μετ' Αἴαντος, Plut. νῦν δὲ ἀνάματος. — ἔχει, M a pr. m. ἔχε. — V. 3. ἐνθάδε Plut., ῥεῖα δὲ Dio. — νῆας, ap. Dion. vulgo ναῦς, sed Br. νῆας. — V. 4. ὄυσάμεθα scripsi praeunte Iacobsio, ap. Plut. ὄνόμεθα, Dio ἰδρυσάμεθα. Corinthios res a se in proelio Salaminio gestas magni fecisse ipse Herodotus testatur VIII 94: ἐν πρώτοισι σφέας αὐτοὺς τῆς ναυμαχίης γενέσθαι neque quisquam praeter Athenienses de his laudibus detrachere conatus est: μαρτυρεῖ δέ σφι καὶ ἡ ἄλλη Ἑλλάς. Itaque non offendit superba oratio, sed ῥεῖα, quod rem extenuat magis quam exaggerat, incommodum: hic mendum delitescere vel scripturae diversitas (ἐνθα) indicio est, quam recepi, sed malim πρώτα, si quis πρώτοι requirat, conferat Hom. II. Δ 297 al. In dextro cornu, unde primus impetus factus (Aesch. Pers. 399), propter Lacedaemonios Corinthiorum naves constitutae poterant hanc laudem sibi vindicare. Phoenissae naves sane Atheniensibus erant ex adverso, sed eo nomine hic universa hostium classis significatur. Πέρσας simul et Μήδους commemorari mirum esse censet Kaibel, imemor Herod. VIII 89 scripsisse ἀπὸ δὲ (ἔθανον) ἄλλοι πολλοὶ τε καὶ οὐνομαστοὶ Περσέων καὶ Μήδων: quamquam largior in huiusmodi poematio aliquid offensionis habere, itaque ipse conieci ἐνθ' ἄμα Φοινίσσας νῆας καὶ ναῦτας ἐλόντες καὶ Μήδους: cf. Herodian. II 16 τὸ ἄ ἐκτεινόμενον ἐπὶ πληθυντικῶν αἰτιατικῶν οἱ Δωριεῖς συστέλλουσι, ναύτας, Σπυθᾶς (hoc ex Hesiodo petitum). Zenodotus Hom. II. Θ 378 προφανείσας corripdiendum existimavit, quod Herodianum probavisse mireris. Insolentiam correptionis Πέρσας iam olim notavi, Kaibel indocti poetae hanc esse licentiam non recte dicit. Poteris carmen abiudicare Simonidi neque in subditiciorum numerum referre. Atqui Simonides in carminibus, quae Doriensibus suppeditavit, potuit Dorici sermonis consuetudinem asciscere.

Epigr. 97. Plut. de Herod. malign. c. 29 affert v. 1 et 2: Τὸ δ' ἐν Ἰσθμῷ κενοτάφιον ἐπιγραφὴν ἔχει ταύτην· Ἀκμᾶς κτλ. Eisdem versus 1. 2 exhibent Schol. Aristid. Panath. III 136 (s. p. n.) et Anthol. Pal. VII 250: corr. Σιμωνίδου, C εἰς τοὺς αὐτοὺς (i. e. in eos, qui ad Thermopylas ceciderunt, praecedat Simon. ep. 92). Integrum affert Aristid. II 512. Alcaeo trib. Iriarte 91. — V. 1. Ἀκμᾶς ἐστακνίαν, Arist. ἀκμῆς ἐστηκνίαν. — V. 2. αὐτῶν Sch. Arist., v. αὐτῶν. — V. 3.

δουλοσύνας· Πέρσαις δὲ περὶ φρεσὶ πῆματα πάντα
 ἦψαμεν, ἀργαλέης μνήματα ναυμαχίας·
 5 ὅστέα δ' ἄμιν ἔχει Σαλαμῖς· πατρὶς δὲ Κόρινθος
 ἀν' εὐεργεσίας μνημ' ἐπέθηκε τόδε.

— 98. [160.]

1152

Οὗτος Ἀδεϊμάντου κείνου τάφος, οὗ διὰ βουλᾶς
 Ἑλλάς ἐλευθερίας ἀμφέθετο στέφανον.

δουλοσύνας, Θ δουλοσύνης. — V. 4. ναυμαχίας, Θ ναυμαχίης. Apparet librariorum fere ubique ionicas formas substituisse; doricas qui volet revocaverit, ego satis habui v. 5 ἄμιν scribere, ἄμιν Brunck, vulgo ἡμῖν. — V. 3—6, quos solus servavit Aristides una cum aliis Simonidis carminibus, quamvis huius epigrammatis auctorem non nominatim testatur, Schneidewin subditicios censet, assentientem Hartungo, cui inprimis paenultimum distichon displicet, sed *περιόπτειν* cum duplici dativo iunctum non est reprehendendum, usus est poeta figura quae dicitur καθ' ὅλον καὶ κατὰ μέρος, quemadmodum apud Homerum ἄλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἦνδανε θύμῳ: sed fortasse Aeschyleum vocabulum restituendum Πέρσαις δὲ *περιφροσι* i. e. *superbis*, ut simplex verbum ἄπτειν idem sit quod *προσάπτειν* sive *περιόπτειν*. Scholiasta Aristidis quod primum tantum distichon adhibuit, nullius est momenti: cum docere dicitur carmen, ὅτι δεῖ βαρβάρων καταφρονεῖν, suspiceris reliqua a librario omissa esse: sed ille ex Anthologia aliqua ad modum Palatinae concinnata descripsit hoc distichon. Kaibel in primo disticho nihil investigavit, quod reprehendat, sed antiquitus in monumento inscriptum esse negat: huic disticho postea additos esse ab aliis v. 3—6 in Corinthiorum laudem, ab aliis encomium Atheniense epigr. 106, velut a schol. Arist. III 136 (qui quidem huius culpaee immunis, vide infra). In his versibus (3—6) cum alia vituperat, quae refellere operae non est pretium, tum μνημ' ἐπέθηκε, dicendum enim fuisse ἀνέθηκε, sed exemplis hoc firmare neglexit (nam Rossii supplementum Arch. Aufs. II 581 incertum). Sane σῆμα vel μνημα ἐπέθηκε dicitur vulgo de eo, qui in sepulti hominis tumulo monumentum erigit, at quemadmodum κενὸν μνημα, κενὸς τύμβος alia dici solent, ita etiam hic μνημα ἐπέθηκε non est addubitandum, ita Homerus χεῦ' Ἀγαμέμνονι τύμβον, ἔν' ἄσβεστον κλέος εἶη Od. I 585, ubi de honoris simulacro poetam loqui non ex verbis, sed ex rerum necessitudine intelligas.

Epigr. 98. Plut. de Herodoti malign. c. 39: *Αὐτός γε μὲν ὁ Ἀδεϊμαντος, ὃ πλεῖστα λοιδορούμενος Ἡρόδοτος διατελεῖ καὶ λέγων, μόνον ἀπαίρειν τῶν στρατηγῶν ὡς φρεξόμενον ἀπ' Ἀρτεμισίου καὶ μὴ περιμενούμενα, σκόπει τίνα δόξαν εἶχεν· Οὗτος κτλ.* Simonidi epigramma attribuit praeter Anth. Pal. VII 347: C *Εἰς Ἀδεϊμάντον τὸν ὑπατικόν*· et infra C *Σιμωνίδου τοῦ Κήου* (nisi forte hoc pertinet ad seq. epigr. VII 348) etiam Dio Chrysost. XXXVII 526: *ἔστι δὲ καὶ ἕτερον ἐπίγραμμα Σιμωνίδῃ εἰς αὐτὸν τὸν στρατηγὸν ἐξαιρετόν· οὗτος κτλ.* Lemma epigrammatis in Anth. *εἰς Ἀδεϊμάντον τὸν ὑπατικόν* vitium contraxisse videtur: praecedit 346 *εἰς Σαβῖνον ἐν Κορίνθῳ*, itaque corrigendum arbitror *εἰς Σαβῖνον τὸν ὑπατικόν* et *εἰς Ἀδεϊμάντον ἐν Κορίνθῳ*. Ipsa carmina nihil testificantur, sed passim in Anth. adscripta sunt lemmata antiqua, quae commode suppeditant id, quod poeta non indicavit. — V. 1. κείνου om. Plut. — οὗ διὰ βουλᾶς Anth. (P διὰ βου-

"*Ἀσβεστον κλέος οἶδε φίλην περὶ πατρίδι θέντες*

lās) et ap. Dion. BMm (r. οὐ διαβολάς, v. οὐ διὰ βουλάς), ὃν διὰ πᾶσα Plut. — V. 2. *ἐλευθερίας*, cod. Pal. *ἐλευθερίας*. — Epigramma fortasse non integrum servatum, Plut. et Dio, cum Herodotum redarguunt, exordium carminis sufficere rati sunt. Si hoc epitaphium iure attribuitur Simonidi, scriptum est antequam poeta Syracusas discessit, ut Adimantus tribus fere annis post Salaminiam pugnam mortem obierit, sed longius vitam traxisse videtur Plut. testari: οὐτ' ἂν ἐτόλμησε τῶν θνηατέρων ὄνομα θέσθαι τῇ μὲν *Ναυσινίκην*, τῇ δ' *Ἀκροθίνιον*, τῇ δ' *Ἀλεξιβίαν*. Ἀριστέα δὲ καλέσαι τὸν νόον, εἰ μὴ τις ἦν ἐπιφάνεια καὶ λαμπρότης περὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἔργων ἐκείνων. Fortasse non omnes liberi confecto demum Medico bello nati sunt, sed nomina certe *Ναυσινίκη* et *Ἀκροθίνιον* manifesto spectant res gestas, quarum particeps fuerat Adimantus*). Sed Simonidi epigramma abrogandum esse luculenter arguit praeconium insigne, quo poeta prudens poterat Themistoclem decorare, non Adimantum. Sane fides deneganda iis, quae Herodotus de Adimanti ignavia refert, Atheniensium calumniis faciles praebens aures, sed recenti rerum memoria haud quisquam ausus esset hac vaniloquentia derogare Themistoclis meritis, qui omnium confessione consiliiis suis universam Graeciam servaverat. Adimantus videtur Themistocle in exilium pulso vel defuncto diem supremum obiisse, itaque tunc Corinthii, ut Atheniensium criminationes repellerent, non dubitaverunt insolenti hoc epitaphio Adimanti memoriam ornare. Qui primus Simonidis epigrammata collegit, cum cognovisset Simonidem res a Corinthiis bello Medico gestas versibus illustravisse, etiam hoc poematum in ordinem recepit, itaque mirum non est, si scriptores, qui Herodoti fidem sub iudicium vocaverunt, tanquam Simonidis testimonio usi sint; equidem obelo notavi. — Imitatur hoc epigramma Aristoteles qui fertur in Pello ep. 13: οὗτος Ὀδυσσεὺς κείνον τάφος, ὃν διὰ πολλὰ Ἕλληνας πολέμῳ Τρωικῷ ἐντύχσαν.

Epigr. 99. Anth. Pal. VII 251: corr. CN ∴. *Σιμωνίδου*. C εἰς τοὺς αὐτοὺς μετὰ *Λεωνίδου* περόντας. *Alcaeo* tribuitur ap. Iriarte. — Lemmatis nulla est fides; praecedunt 248. 249 Simonidis elogia (ep. 91. 92) eorum, qui Thermopylis occiderunt, sequitur 250 (Sim. ep. 97), quod quoniam in antiquo anthologio lemme carebat, temere librarius εἰς τοὺς αὐτοὺς praescripsit, nam alio spectat epigramma; idem lemma deinde ut solet propagatum ad proxima epigrammata 251 (Simon. ep. 98), 252 Antipatri, 253 (Simon. ep. 92). Et Antipatri quidem epigramma, quod quo spectet postea videbimus, male hoc loco insertum; divellit enim duo Simonidis epigrammata, quae arctissima necessitudine coniuncta esse apparet; item manifestum, non fuisse destinata Leonidae et trecentis Spartanis, neque vero propterea abiudicanda sunt Ceo poetae, id quod olim quamvis dubitanter posui praeunte Schneidewino p. 152 et comprobante Hartungo. Carmina enim haudquam sunt expertia artis Simonideae, ut Schneidewino visum. Equidem non dubito,

*) Iunghahn adversatur Plutarcho, immemor etiam Themistoclem filibus nomina *Μησιππολέμαν* et *Νικομάχην* indidisse, vid. Plut. Themist. c. 32; item nomina *Ἰταλία* et *Σύβαρις* quorsum spectent, aperit Themistoclis oratio ap. Herod. VIII 62. Adimanti filius Aristeus Ol. 87, 1 praefuit Corinthiorum copiis Potidaeae.

κνάνεον θανάτου ἀμφεβάλοντο νέφος·
οὐδὲ τεθνᾶσι θανόντες, ἐπεὶ σφ' ἀρετῇ καθύπερθεν
κνδαίνουσ' ἀνάγει δώματος ἐξ Ἀΐδεω.

100. [153.]

1149

Εἰ τὸ καλῶς θνήσκειν ἀρετῆς μέρος ἐστὶ μέγιστον,

quin utrumque elogium revocandum sit ad memoriam eorum, qui apud Plataeas cum Medis manus conserentes mortem obierunt, alterum Lacedaemoniorum, Atheniensium alterum praeconio dedicatum; cf. Pausan. IX 2, 5 τοῖς μὲν οὖν λοιποῖς ἐστὶν Ἑλλήσι μνήμα κοινόν, Λακεδαιμονίοις τε καὶ Ἀθηναίοις τοῖς πεσοῦσιν ἰδία τε εἰσὶν οἱ τάφοι, καὶ ἔλεγεία ἐστὶ Σιμωνίδου γεγραμμένα ἐπ' αὐτοῖς. Quod proelium non indicatur, non offendit in monumentis, quae eo ipso loco fuerunt sita, ubi pugna commissa, vid. ep. 91. 92. 93; desideramus sane nomina eorum, in quorum honorem carmina fuerunt condita; comparent nomina in titulis Thermopylensibus, contra in Plataeensis praescripta fuisse consentaneum est. Poeta cum olim (ep. 91. 92. 93) singulis distichis absolvisset elogia, hic uberiore praeconio decoravit viros fortes, et quo expeditius sibi esset iter, nomina gentium segregavit, quae in fronte cipporum supra addita legebantur. Cum verendum esset, ne poeta, si alterutri genti palmam tribuisset, gravem sibi invidiam conflaret, Simonides aequa lance pensitavit laudes omnemque offensionem prudenter evitavit, quo fit, ut gentium nominibus detractis ambigamus, quibus unumquodque elogium destinatum fuerit. Fortasse aliquis existimet ep. 99 propter v. 1 ad Spartanos esse referendum, siquidem Λακωνικὸν ἐπικήδειον olim haud ignobile, quod Teles et Plutarchus exhibent (vid. p. 1189 ed. 3)

Οἱ θάνον αὐτὸ ζῆν θέμενοι καλὸν οὔτε τὸ θνήσκειν,
ἀλλὰ τὸ ταῦτα καλῶς ἀμφοτέρ' ἐκτελέσεια

hac laude impertit Lacedaemonios, at obstat v. 3, nam Graeciae in libertatem vindicatae laudem Athenienses studiosissime expetebant, qui aegre tulissent, si poeta aemulis hoc decus attribuisset, contra Lacedaemonii haud gravate Atheniensibus eiusmodi praeconium concedere soliti erant. Iam si ep. 99 Atheniensibus iure vindicavimus, ep. 98 Lacedaemoniorum esse elogium in aperto est. — V. 1. οἶδε, P οἶδε, quemadmodum etiam in proximis saepius οἶδε, ἄδε exhibet, secundum veterum grammaticorum praecepta; cf. ad Theogn. v. 41. — V. 2. θανάτων, Ahrens θανάτοι', fortasse vere; in Attico titulo CIA I 465 ubi lapis ΟΔΟΙ exhibet, ambigas utrum ἔστησ' ἐγγὺς ὁδοῦ' ἀγαθοῦ καὶ (σώφρονος ἀνδρός) an ὁδῶ sit legendum, inscite nuper ὁδοῦ illatum. Friedemann ἀμφεβάλοντο νέφος κνάν. θαν., Schneidewin ἠνσάμενοι θανάτου δ' ἀμφ. νε. — P ἀμφ' ἐβάλοντο. — V. 3. καθύπερθεν, cod. P καθύπερθε.

Epigr. 100. Anthol. Pal. VII 253: corr. Σιμωνίδου. C εἰς τοὺς αὐτούς. Schol. Aristid. III 154: ἐπίγραμμα εἰς τοὺς ἐν Πύλαις ἀποθανόντας, sed B Σιμωνίδου στίχοι, D Σιμωνίδης (Frommel p. 58 et 59, adde 357 Σιμωνίδης). Aristides in Panath. T. I 214 de Spartanis, qui Thermopylis occuberunt: ἀπόλοντο ἐνὶ τούτῳ κοσμήσαντες τὴν Ἑλλάδα τῷ καλῶς ἀποθανεῖν καὶ τοσοῦτον ἐπιδειξάμενοι μόνον. Hinc scholiasta adhibet Simonidis epigramma, quod in anthologio, quo usus est, haud dubie consimili lemmate instructum fuit. Alcaeo (Messenio) tribuitur ap. Iriarte, quoniam in Anth. P. VII 247 huius poetae epigramma Simonideis elogiis praemisum est. Reapse Simo-

ἡμῖν ἐκ πάντων τοῦτ' ἀπένειμε τύχη·
 Ἑλλάδι γὰρ σπεύδοντες ἔλευθερίην περιθεῖναι 1150
 κείμεθ' ἀγῆράντῳ χρώμενοι εὐλογίῃ.

101. [159.]

1151

Παῖδες Ἀθηναίων Περσῶν στρατὸν ἐξελάσαντες
 ἤρκεσαν ἀργαλέην πατρίδι δουλοσύνην.

nidis versus inscripti fuerunt in cippo Atheniensium prope Plataeas, vid. adn. fr. 98. — V. 1. ἀρετῆς, Anth. cod. P ex corr. ἀρετᾶς. — V. 2. ἡμῖν ἐκ πάντων τοῦτ' Anth. et BD ap. Schol. Ar., vulgo ἐκ πάντων τοῦθ' ἡμῖν. — V. 3. σπεύδοντες, D Schol. σπεύσαντες. — ἔλευθερίην, cod. Pal. BD ἔλευθερίαν. — περιθεῖναι, cod. Pal. περὶ θεῖναι, B παραθεῖναι. — V. 4. ἀγῆράντῳ Planud., ἀκῆράτῳ Schol., ἀγῆράτῳ Pal.

Epigr. 101. Schol. Aristid. T. III 155 postquam adscripsit ep. 100 pergit ἕτεροι τοῦ αὐτοῦ (D ἄλλα τοῦ αὐτοῦ Σιμωνίδου ubi ἄλλο ex Frommelii libris corrigendum), item 136 subiecit s. p. n. hos versus primo disticho ep. 97, ubi apparet καὶ ἄλλο vel tale quid intercidisse, quemadmodum etiam 155 Paris. A ap. Fr. hoc additamentum neglexit; vana igitur Kaibelli opinio schol. duo carmina in unum coniunxisse, quae copulari nequeunt, ut vel diversitas manifesta κείμεθα et ἤρκεσαν arguit. (Frommelii libri p. 58. 59 *Simonidis* nomen testantur, 52 omittunt.) Legitur h. ep. etiam in Anthol. Pal. VII 257: corr. in ras. Ἀθῆλον εἰς τοὺς Ἀθηναίους προμάχους. Non recte Schneidewin dicit haec inscripta fuisse in monumento Atheniensium ad Salamina occisorum, nam v. 1 pedestre, non navale proelium indicari videtur; itaque rettuli ad Athenienses, qui Plataeis occiderunt (atque id etiam Krüger Hist. Stud. I 71 coniecit) assensusque est Duncker Hist. Antiq. IV 847, atque etiam nunc tueor, quod olim proposui. Elogium Atheniensium in cippo prope Plataeas inscriptum cum supra (ep. 100) exstet, consentaneum est hoc pilae in Ceramico additum fuisse, quemadmodum bina epitaphia Corinthiorum (ep. 96. 97), item Tegeatarum (ep. 102. 103) extant. Sed non integrum servatum hoc epigramma, quemadmodum etiam ep. 97 detrunctatum exhibent schol. Arist. et Anth. Pal., h. e. iidem, qui hoc ep. soli propagaverunt. Proelium enim, quo viri fortes occubuerunt, non decebat reticeri in Ceramici monumento, ut testificantur antiqua elogia publica, quae supersunt, in quibus praeter Atheniensium nomen etiam proelium indicatur ἐπ' Ἡϊόνι Στρομόνος ἀμφὶ ζοᾶς et Ποτειδαίας δ' ἀμφὶ πύλας ἔδ(αμεν). Videtur autem exordium elegii interceptum esse; scriptum fortasse fuit: Ἄνδρας μὲν πόλις ἦδε ποθεῖ καὶ δῆμος Ἐρεχθίδεος Τούσδε Πλαταιᾶσιν δ' ἐν προμάχοις ἔθανον Παῖδες Ἀθηναίων Περσῶν κτλ., quemadmodum est in elogio Ol. 87, 1 condito ἄνδρας μὲν πόλις ἦδε ποθεῖ καὶ δῆ πρόσθε Ποτειδαίας οἱ θάνον ἔμπρο παῖδες Ἀθηναίων ψυχὰν δ' κτλ. Asyndeton, quamvis alias Simonides non admiserit, non est offensionis. — V. 1. ἐξελάσαντες scripsi, legebatur ἐξολέσαντες, quemadmodum est ep. 140, 3 de hoc ipsa pugna Plataeensi Πέρσας ἐξελάσαντες, atque confirmat emendationem cod. Paris. A ap. Frommel 357, qui praeterea παῖδας exhibet. — V. 2. δουλοσύνην Plan., δουλοσύναν c. Pal. (sec. m. δουλοσύνας correxit, sed deinde δουλοσύναν restituit), schol. Arist. utramque scripturam praebent.

Τῶνδε δι' ἀνθρώπων ἀρετὰν οὐχ ἴκετο καπνός
 αἰθέρα δαιομένης εὐρυχόρου Τεγέας·
 οἱ βούλοντο πόλιν μὲν ἔλευθερίᾳ τεθαλυῖαν
 παισὶ λιπεῖν, αὐτοὶ δ' ἐν προμάχοισι θανεῖν.

Epigr. 102. Anth. Pal. VII 512: corr. τοῦ αὐτοῦ (Σιμωνίδου), C εἰς τοὺς Ἕλληνας τοὺς τὴν τέγεαν ἐλευθεροποιήσαντας. — V. 1. ἀνθρώπων insolenter dictum, antiqua corruptela delitescere videtur, fort. ἀνορέαν ἀρετὰν τ' vel ἠρόαν ἀρετὰν, cf. Pind. Ol. XIII 51. Schmidt ἀνορέαν τ' ἔρατην coniecit. — V. 2. Τεγέας Schneidewin, vulgo Τεγέης. — V. 4. θανεῖν, olim Schneidewinum secutus invitus πεσεῖν edidi. Hoc epigramma sicut proximum (103) quorsum spectet incertum: lemmata Anthol. Pal. hic quoque fide indigna, nam apparet utrumque poematum Tegeatarum praedicare virtutem, qui patriam urbem adversus hostes fortiter defenderunt. O. Müller Dor. 1, 188 refert ad bellum Tegeatarum et Spartanorum, quod post Ol. 75, 2 sed ante Ol. 78, 4 gestum esse statuit; sed saepius Tegeatae et Spartani inimicitias agitarunt: ut antiquiora bella praetermittam (vid. Herod. I 65), etiam ante belli Medici incendium Spartani infesti erant Tegeatis, vid. Herod. IX 37. Accedit, quod haudquaquam certum est haec ad bellum cum Spartanis gestum referenda esse, imprimis epigr. 103 v. 4 cum hac interpretatione non satis convenit. Facile apparet duo haec epigrammata eiusdem poetae esse et easdem res a Tegeatis gestas praedicare: plane enim inter se conspirant; hoc inde repetendum, quod alterum (103) sepulcro (ὦν ὄδε τύμβος) fuit destinatum. alterum (102) inani sive honorario tumulo inscriptum, qua necessitudine etiam ep. 96 et 97 coniuncta esse apparet. Iam si Tegeatae haud procul ab urbe secundo Marte cum hostibus conflixerant, inani tumulo haud fuerit opus, itaque bellum hoc extra fines gestum esse consentaneum est. Equidem non dubito haec poemata ad res a Tegeatis bello Medico gestas referre, quos constat proelio ad Plataeas interfuisse et post proelium seorsim suis tumulum exstruxisse, vid. Herod. IX 85 Τεγεῆται δὲ χωρὶς πάντας ἁλέας (ἔθασαν), quibus petentibus Simonides utrumque elogium gratificatus est, nam insignis nitor carminum huius poetae operam satis superque testatur, quamvis Kaibel utrumque demonstrativi esse generis existimet, poetam nihil praeter sententiarum acumina sectatum esse professus. Sane ep. 102 bellum cum finitimis gestum videtur spectare, sed ep. 103 arguit universae Graeciae salutem in discrimen vocatam fuisse; nam si recte v. 4 ἀποφθιμένη restitui, poeta dicit Tegeatas fortiter pugnasse pro urbe sua, ut communis patriae salutem tuerentur: Graecia enim subacta se quoque hostilis dominationis haud fore expertes intellexerunt*) Insignem enim patriae amorem ea tempestate Tegeatae probaverunt, qui et Spartanos tergiversantes perpulerunt, ut Atheniensibus opem ferrent, et imprimis auctores fuerunt, ut dissidia Graecarum civitatum Medico tumultu ingruente componeretur: cf. Herod. IX 9. Plut. Themist. c. 6 et de Herod. malign. c. 41. Polyæn. V 30. Poeta quod Tegeatas pro sua urbe, non pro Graecia propugna-

*) Ac fortasse in lemmate olim fuit scriptum εἰς τοὺς Τεγεάτας τοὺς τὴν Ἑλλάδα ἐλευθεροποιήσαντας, quod immutavit librarii procacis inscitia.

103. [166.]

1153

Εὐθυμάχων ἀνδρῶν μνησώμεθα, τῶν ὄδε τύμβος,
οἱ θάνον εὐμηλον ῥύομενοι Τεγέαν,
αἰχμηταὶ πρὸ πόλης, ἵνα σφίσι μὴ καθέληται
Ἑλλάς ἀποφθιμένη κρατὸς ἑλευθερίαν.

104. [161.]

1152

Ἀμφί τε Βυζάντειαν ὅσοι θάνον, ἰχθυόεσσα
ῥύομενοι χώραν, ἄνδρες ἀρηϊθίοι.

— 105.

1153

Οἶδε παρ' Εὐρυμέδοντά ποτ' ἀγλαὸν ὄλεσαν ἦβην
μαρνάμενοι Μήδων τοξοφόρων προμάχοις
αἰχμηταί, πεξοί τε καὶ ἀκνπόρων ἐπὶ νηῶν,
κάλλιστον δ' ἀρετῆς μνημ' ἔλιπον φθίμενοι.

visse dicit, haud obscure significat de sua potissimum salute sollicitos fuisse, cum orator Tegeatarum fortis consilii auctor fieret*), item eius populares gloriosi laboris participes sui honoris studiosos fuisse**).

Epigr. 103. Anth. Pal. VII 442: corr. Σιμωνίδου: C εἰς τοὺς ἐν τεγέα πεσόντας ἀριστεῖς ἀθηναίους. — V. 1. μνησώμεθα, Schneidewin μνασώμεθα. — V. 2. Τεγέαν, P τέγεαν. — V. 3. αἰχμηταί, Schneidewin αἰχματαί. — V. 4. ἀποφθιμένη scripsi, cod. Pal. ἀποφθιμένον, Planudes suo periculo, ut solet, ἀποφθιμένοις κάρτος ἑλευθερίας (Urs. . . ἴης), Iacobs coni. ἀπ' ἰφθίμου κρατὸς ἑλευθερίαν.

Epigr. 104. Aristid. II 511 sine poetae n. affert sed una cum aliis Simonidis epigrammatis. — V. 1. Βυζάντειαν scripsi, cf. Steph. Byz. Βυζάντιον . . . ἔστι καὶ ἐπὶ τῆς χώρας Βυζάντεια διὰ διωρθόγγον, Scaliger Βυζάντειον, vulgo Βυζάντιον. — θάνον Scaliger, vulgo θάνατον.

Epigr. 105. Anthol. Pal. VII 258: corr. Σιμωνίδου: C εἰς τοὺς μετὰ κίμωνος ἐν εὐρυμέδοντι ἀριστεύσαντας. — V. 1. οἶδε, P οἶδε. — Εὐρυμέδοντα cod. Pal., Εὐρυμέδοντι Plan. — ποτ' haud infrequens in epitaphiis, vid. 106, 1, hoc quidem loco numero versus non satis conveniens, fortasse κατ' ἀγλαὸν ὄλεσαν ἦβην, quo composito utitur Aeschylus. — ἀγλαὸν Plan., ἀγλαὰν cod. P. — ἦβην, cod. P supra ἦβαν. — V. 3. αἰχμηταί Plan., αἰχμηταῖς cod. Pal. — Simonidi Krüger abiudicat Hist. Stud. I 67 exile poematum vocans, iniuria ille quidem. A Simonide sane victorias ad Eurymedontem reportatas celebrari potuisse supra p. 446 negavi, itaque obelo confixi poematum, neque vero novicium est vel demonstrativum, sed antiquum; videtur hoc epigramma Athenis columellae in Ceramico inscriptum fuisse, cf. Paus. I 29, 13.

*) Oratoris nomen (Χεῖλαος, Χεῖλος, Ξίλιος de vitio suspectum, nec tamen ausim Ἐχέλαος sive Ἐχεῖλαος corrigere.

**) Simonides memor erat eorum, quae Herod. IX 25 refert de contentione inter Tegeatas et Athenienses ante pugnam Plataensem.

106.

Τῶνδ' ἐν ποτ' ἐν στέρνοισι ταυγγλώχινας οἴστους
 λοῦσεν φοινίσσα θουῶρος Ἄρης ψακάδι,
 ἀντὶ δ' ἀκοντοδόκων ἀνδρῶν μνημεῖα θανόντων 1154
 ἄψυχ' ἐμψύχων ἄδε κέκευθε κόμης.

107. [167.]

Ἑλλάδι καὶ Μεγαρεῦσιν ἐλεύθερον ἄμαρ ἀέξειν

Epigr. 106. Anthol. Pal. VII 443: corr. Σιμωνίδου. C εἰς τοὺς πεσόντας παρ' εὐρυμέδοντα ποταμὸν ἑλληνας. Dissertuit de hoc carmine Hecker I 224. II 291. Schneiderus demonstrativi generis esse existimavit, quod ab inepto rhetore sit fictum, Schneidewin abiudicavit Simonidi, quoniam res ad Eurymedontem gestae sint poeta iam defuncto, Hecker tuetur, carmen vel maxime Simonide dignum iudicans. Hic quoque incertum, quae fides sit lemmatis cod. P, nam in ipso poematio nihil inest, quod pugnam ad Eurymedontem intelligendam esse suadeat. Si epigramma in antiquo anthologio lemmate carebat et praecedebat sive ep. 105 sive 142, vel utrumque, proclivi errore poterat librarius iterare summarium. Neque audeo carmen, quod quas res gestas spectet prorsus ignoramus, Simonidi abiudicare: alterum sane distichon argutiis insigne, sed versatile poetae ingenium ubique asciscere solet orationis filum instituto conveniens variatque pro ingenio eorum, quibus poemata destinavit. — V. 1. ποτ' ἐν Meineke, legebatur ποτὲ. — ταυγγλώχινας P m. s. et Iacobs, vulgo ταυγγλωχῖνας. — V. 2. φοινίσσα, P φοινίσσαι. — ψακάδι (ι ex corr. m. s., fuit ψακάδα) cod. Pal., ψακάδι Brunck. — V. 3. ἀντὶ, Hecker olim οὔτι, quod postea ipse abiecit. — μνημεῖα, fort. μναμεῖα. — ἀκοντοδόκων alias non legitur: hunc ipsum versum opinor resp. Et. M. 50, 55 quamquam non recte ὁ ἐπιτηρῶν, μή που ἀκοντῖα βληθῆ ἰnterpretatur, nam est vir fortis, qui telorum ictus excipere non dubitat. — V. 4. ἄδε, P ἄδε. — Hunc versum subditicium censet Iacobs iniuria, μνημεῖα nihil aliud est quam λείψανα, cineres et ossae, quae poeta ἄψυχα dicit, mortuos ipsos ἐμψύχους, quandoquidem viri fortes etiam post mortem aeterna vigent memoria. Antitheti figura satis tuetur ἐμψύχων, cf. Aristot. Rhet. III 10 κινδυνεύοντος γὰρ αὐτοῦ ἰκετεύει ἢ εἰκόων, τὸ ἄψυχον δὲ ἔμψυχον, τὸ ὑπόμνημα τῶν τῆς πόλεως ἔργων. Frustra haec coniecturis tentaverunt, velut coniecit Meineke ἄψυχ' εὐψύχων, Hecker olim ἄψυχ' ἐμψυχῶν, Hartung ἄψυχ' ἀψύχων τάνδε κέκευθεκόνιν. Denique Hecker postea proposuit ἄψυχ' ἐμψύχων ἄδε κέλευθος ἔχει.

Epigr. 107. Boeckh Corp. Inscr. I 1051: Τὸ ἐπίγραμμα τῶν ἐν τῷ Περσικῷ πολέμῳ ἀποθανόντων καὶ κειμένων ἑναυθὰ ἡρώων ἀπολό-
 μενον δὲ τῷ χρόνῳ Ἑλλάδιος ὁ ἀρχιερεὺς ἐπ[εσειεύασε]. . . . Σι-
 μωνίδης. Ἑλλάδι κτλ. Μέχρις ἐφ' ἡμῶν δὲ ἡ πόλις καὶ ταῦ-
 ρον ἐνήγιξεν. Respicere videtur hoc monumentum Pausan. I 43, 3:
 εἰσὶ δὲ τάφοι Μεγαρεῦσιν ἐν τῇ πόλει· καὶ τὸν μὲν τοῖς ἀποθα-
 νοῦσιν ἐποίησαν κατὰ τὴν ἐπιστρατεῖαν τοῦ Μήδου. Kaibel garruli-
 tatem et dictionem parum elegantem castigat, miraturque unde Hel-
 ladius resciverit Simonidis esse epigramma, cum poetae nomen non
 fuerit additum antiquo exemplo; fortasse ex scholio Theocriteo (vid.
 fr. 199) ascitum esse poetae nomen. Receperunt opinor in ordinem, qui

ἴμενοι θανάτου μοῖραν ἐδεξάμεθα·
 τοὶ μὲν ὑπ' Εὐβοίας ἄκρω πάγῳ, ἔνθα καλεῖται
 ἀγνᾶς Ἀρτέμιδος τοξοφόρου τέμενος·
 5 τοὶ δ' ἐν ὄρει Μυκάλας, τοὶ δ' ἔμπροσθεν Σαλαμῖνος,
 (ναῶν Φοινισσᾶν ἐξολέσαντες Ἄρη),
 τοὶ δὲ καὶ ἐν πεδίῳ Βοιωτίῳ, οἵτινες ἔτλαν
 χεῖρας ἐπ' ἀνθρώπους ἵππομάχους ἰέναι.
 ἄστοι δὲ (μνᾶμ') ἄμμι τότε γέρας ὀμφαλῶ ἄμφι
 10 Νισαίων ἔπορον δαμοδόκων ἀγῶρων.

108.

Χαίρει' ἀριστῆες πολέμου μέγα κῦδος ἔχοντες
 κούροι Ἀθηναίων ἔξοχοι ἵπποσύνη, 1155
 οἳ ποτε καλλιχόρον περὶ πατρίδος ὠλέσαθ' ἤβην
 πλείστοις Ἑλλάνων ἀντία μαρνάμενοι.

Simonidis epigrammata collegerunt. — V. 1. Ἑλλάδι, lapis ΚΑΛΑΔΙ. ἀέξειν, l. ΑΕΞΙΝ. — V. 2. ἴμενοι, l. ΠΕΜΕΝΟΙ. — μοῖραν ἐδεξάμεθα, l. ΛΟΙΡΑΝΕΔΕΞΑΜΘΟΑΜΕ. — V. 3. Εὐβοίας ἄκρω πάγῳ scripsi, l. ΕΥΒΟΙΑΚ* ΠΑΧΩ, Boeckh Εὐβοία ναυσικλήτω, Schneidewin partim ex Emperii conī. Εὐβοίας ἄλιῳ πάγῳ. — καλεῖται, l. ΚΛΑΕΙΤΕ. — V. 4. ἀγνᾶς, l. ΕΑΓΝΑΕ, id est Φαγνᾶς. — τοξοφόρου, l. ΤΟΞΟΦΙΟΥ. — V. 5. ὄρει Μυκάλας, l. ΟΡΙΜΟΙΚΑΛΑΣ. — ἔμπροσθεν Σαλαμῖνος, l. ΕΝΠΡΟΣΘΕΣΑΛΑΜΕΙΝΟΣ. — V. 6 vel a lapicida vel a Fourmontio omissum supplevit Boeckh. — V. 7. πεδίῳ, l. ΠΑΙΔΙΩ et deinde ΒΟΙΟΥΤ.Ω. — V. 8. ἰέναι, l. ΙΕΝΕ. Conieci ἰέναι ἵππομάχους. — V. 9. ἄστοι δὲ μνᾶμ' ἄμμι scripsi, l. ΑΣΤΟΙΔΕΑΜΜΙ, Hartung ἄστοι δ' ἄμμι τόδ' αὖ γέρας et deinde cum Boeckhio ὀμφ. ἄμφι πόλῃος. Hecker τόδ' ἐν γέρας. — γέρας, in proecdosi scripsi κτέρας, quod etiam Ahrens coniecit; sed conf. Epigr. Atticum ap. Rangabé Antiq. Hell. I 25: Σῆμα τόδε Κύλων παῖδων ἐπέθηκε θανόντων Μνήμα φιλημοσύνης. — ὀμφαλῶ ἄμφι, l. ΟΜΦΑΔΩΑΑΦΙΙΙ. — V. 10. Νισαίων ἔπορον δαμοδόκων ἀγῶρων scripsi (idque recepit Hartung, nisi quod ἀγῶρῳ scripsit), l. ΝΕΙΣΕΟΝΕΚΤΟΡΟΝΑΜΟΛΟΚΩΝΓΑΟΡΩ. Boeckh conī. ἄστοι δ' ἄμμι πόρον γέρας ὀμφαλῶ ἄμφι πόλῃος Νικέων ἡμετέρων ἀλλοδαπῶν παρ' ὄρων, Schneidewin ἄστοι δ' ἄμμι τόδε γ. ὀ. ἄμφι πόλῃος Νισαίων ἔπορον λαοδόκῳ ἀγῶρᾶ.

Epigr. 108. Anth. Pal. VII 254: corr. Σιμωνίδου. C εἰς τοὺς Ἀθηναίων προμάχους. Simonidi tributur etiam ap. Iriarte p. 94. — V. 2. P a pr. m. ἵπποσύνη. — V. 4. Ἑλλάνων, Schneidewin Ἑλλήνων. — μαρνάμενοι cod. P in m. (et Plan.), in textu μαχόμεναι. — Schneidewin praeeunte Opsopoeo Simonidi abiudicat epigramma, quod ad bellum Peloponnesium referendum esse censet. Sed ad bellum pertinet, quod circa Ol. 68, 3 Spartani eorumque socii Cleomene et Demarato ducibus, quorum auspicia etiam Boeotii et Chalcidenses secuti sunt, Atheniensibus intulerunt, quod bellum, ut suspicor, non iniuria πόλεμος Πελοποννησιακός ab Atheniensibus dictum est, cf. Schol. Pind. Isthm. VI 34. In hoc bellum prorsus cadit quod hic legitur πλείστοις

109. [168.]

Τούσδε ποτ' ἐκ Σπάρτας ἀκροθίνια Φοῖβῳ ἄγοντας
ἐν πέλαγος, μία νύξ, εἰς τάφος ἐπέτρισεν.

110. [169.]

Θηρῶν μὲν κάρτιστος ἐγώ, θνατῶν δ', ὄν ἐγὼ νῦν
φρουρῶ, τῷδε τάφῳ λάϊνος ἐμβεβαῶς.

■

Ἑλλάνων κτ. Equites, qui fortasse in pugna equestri prope Eleusinem ceciderunt, poterant hac ipsa urbe oriundi esse, ut *καλλίχορος πατρίς* Eleusis, non Athenarum urbs sit. Eleusinium enim agrum Cleomenes nihil veritus loci sanctimoniam vastum fecit (Herod. VI 75: Pausan. III 4, 2), id quod Athenienses aegerrime tulerunt. Prope templum Cere-
ris erat fons *Καλλίχορος*, vid. Pausan. I 38, 6 *ἐνθα πρῶτον Ἐλευσι-
νίων αἱ γυναῖκες χορὸν ἔστησαν καὶ ἦσαν εἰς θεὸν*, adde Hom. h. in Cer.
271 et Callim. in Cer. Kaibel Opsopoeo et Schneidewino assensus est.

Epigr. 109. Anth. Pal. VII 270: corr. *Σιμωνίδου*. C *εἰς τοὺς ἀπὸ σπάρτης ναυγήσαντας* et rursus p. 310 post VII 650 non sine mira lectionis varietate aliter inscriptum: corr. *Σιμωνίδου*: C *εἰς ναυηγούς τινες ἐν τυρρηνία ναυγήσαντας*. — V. 1. Altero loco *τούσδ' ἀπὸ Τυρρηνῶν*. Finsler zur gr. Anth. 91 hanc lectionem Cephalae interpolationi adscribit, mihi secus videtur, nam P altero loco emendatas lectiones *Φοῖβῳ ἄγοντας* et *ἐν σιάφος* exhibet, atque si Apollini Pythio, ut consentaneum est, donaria destinata fuerunt, Spartanos legatos credideris itinere pedestri se Delphos contulisse, quamquam poterant sinum Corinthiacum navi traicere. Si *ἀπὸ Τυρρηνῶν* probaveris, non Tyrrheni dedicant primitias Apollini, sed manubiae de Tyrrhenis deo offeruntur, nam *ἀπὸ* solenni more dici solet de manubiis, ut ep. 134 *ταῦτ' ἀπὸ δυσμενέων Μήδων ὄπλα*. Aeschines adv. Ctesiph. 116: *ἐπεγράφαμεν τὸ προσήμου ἐπίγραμμα Ἀθηναῖοι ἀπὸ Μήδων καὶ Θηβαίων ὅτε τὰναντία τοῖς Ἑλλήσιν ἐμάχοντο*, aliisque plurimi locis. Singularis plane inscriptio galeae, quam Hiero Olympio Iovi dedicavit Tyrrhenis prope Cumam devictis CIGr. I 16 *τῷ Δι Τυρ(ρ)άν' ἀπὸ Κύμας*, ubi *ἀπὸ* eodem modo dictum est, quo Simon. ep. 135 *ἀνδρῶν γενεὰν Ἀσίας ἀπὸ χώρας*. Sin usitatam interpretationem verbis *ἀπὸ Τυρρανῶν* adhibemus, patriam legatorum, quam epitaphium praetermittit, in pila tumuli significatam esse necesse est, ac possis accipere de manubiis, quas Hiero post victoriam ad Cumam continuo obtulit Apollini Pythio, sicut regem tunc arma Tyrrhenorum Olympiam misisse constat. Simonides, qui Hieronis hospitio tunc utebatur, epitaphium scripsisse censendus est; certe nihil causae est, cur carmen hoc Simonidi abiudicemus: si v. 2 in memoriam revocat Callimachi et *τῶν νεωτέρων* epigrammata, quae uno disticho constant, tenendum est, hos sedulo Cei poetae vestigia legere. — *ἀκροθίνια*, *ἀκροθήνια* cod. Pal. et Pl. — *Φοῖβῳ ἄγοντας*, cod. P priore l. *Φοῖβ' ἀγαγόντας*. — V. 2. *νύξ* cod. P priore l., altero cum Pl. *ναῦς*. — *εἰς τάφος*, cod. P priore l. *Plan. ἐν σιάφος*.

Epigr. 110. Anth. Pal. VII 344: corr. *Σιμωνίδου*. C *εἰς λέοντά τινα, ὄν ἐφρουρεῖ λέων μαρμαρίνος*. Θηρῶν . . . *ἐμβεβαῶς* (v. 1. 2). — V. 2. *φρουρῶ*, fort. *φρονεῖω*. — *λάϊνος* Meineke et M. Schmidt, neque aliter legit lemmatis auctor, cod. P *λαῖνω*. — Huic disticho sub-

[ἀλλ' εἰ μὴ θυμόν γε Λέων ἐμὸν οὐνομά τ' εἶχεν,
οὐκ ἂν ἐγὼ τύμβῳ τῷδ' ἐπέθηκα πόδας.]

iunxerunt Huetius et Iacobs alterum distichon, quod legitur corr. manu scriptum in eadem codicis pagina post VII 350 cum hoc lemmate: Καλλιμάχου· εἰς λέοντά τινα, ὃν λέων ἐπὶ τοῦ λάρνακος ἔσκεπε λίθινος. Continuo se excipiunt haec disticha ap. Plan. et Iriart. 94 (ap. Plan. secundo disticho praemissum ἀθλον); eundemque ordinem veteris Anthologii fuisse apparet. — V. 3. γε, Hartung τε scripsit. — οὐνομά τ', Plan. ὡς ὄνομ, ex coniectura manifesta. — Cancellis saepsi alterum distichon, quod quamvis spectet praegressum, non tamen eiusdem est poetae. A Iacobsio, cui continuum carmen videbatur, iure Schneidewin discessit, quem alii secuti sunt. Prius distichon *Simonidi*, *Callimacho* alterum Meineke et O. Schneider attribuunt; prius distichon Schneidewin ad Leonidae tumulum rettulit coll. Herod. VII 225 ὁ δὲ κολωνός ἐστι ἐν τῇ ἐσόδῳ ὅκον νῦν ὁ λίθινος λέων ἔστηκεν ἐπὶ Λεωνίδῃ: sed huic monumento, quod videtur Herodoti demum saeculo excitatum esse, titulum subscriptum fuisse non est verisimile:*) itaque carmen Simonidi abrogandum et demonstrativis poematis foret adscribendum, quemadmodum Lollii Bassi Anth. VII 243 (ἦν δ' ἔσορῆς ἐπ' ἐμεῦ λοβόστρυχον εἰκόνα θηρός, ἔννεπε τοῦ ταγοῦ μνήμα Λεωνίδεω): sed eius generis speciem haudquaquam prae se fert. Neque debet ap. Meineke et Schneider alterum Callimacho vindicare, quod recte ap. Plan. ἀθλον inscribitur, utrumque carmen ad *Leontem* aliquem referendum est, ut lemmata indicant: Leontis tumulo leonis signum impositum simul nomen viri et fortitudinem insignem notabat; poeta quorsum spectaret monumentum significasse satis habuit, ratus aequales non ignoraturos, cui simulacrum illud dedicatum fuerit. Postea vero alius quis subscripsit alterum distichon, ut aenigma quod videbatur postgenitis expediret, quemadmodum alias quoque ab aliena manu epigrammatis additi sunt versiculi**), quos a Callimacho plane alienos esse apparet. Prioris epigrammatis paradosis incerta, nam videtur in vetere Anthologio tam Simonidis quam Callimachi nomen adscriptum fuisse, sed Simonidis nomen aliqua ex parte confirmat lemma proximi ep. Anth. VII 345 ἀδέσποτον· οἱ δὲ Σιμωνίδου, cuius auctorem Aeschionem Samium esse testificatur Athenaeus; Simonidi non potuit attribui carmen in Philaenidem nisi errore, cui praegressum carmen ansam dedit. Carmen haud dubie antiquum; si Simonidis est, possis ad Leontem Troezenium referre, quem ad Sciathum Troezeniorum navi captū Persarum nautae mactaverunt, ut Herodotus auctor est VII 180: καὶ ἔπειτα τῶν ἐπιβατέων αὐτῆς τὸν καλλιστεύοντα ἀγαρόντες ἐπὶ τῆς πρώρης τῆς νηὸς ἔσφαξαν διαδέξιον***) ποιέμενοι τὸν εἶλον τῶν Ἑλλήνων πρώτον καὶ κάλλιστον· τῷ δὲ σφαγιασθέντι τούτῳ οὐνομα

*) Pausanias certe III 8, 2 (adscripti locum ad ep. 138) nullum epigramma neque Simonidis neque alius poetae publico monumento in Leonidae honorem inscriptum novit.

**) Conf. Simon. ep. 128 et 129. Etiam in lapidibus antiquis passim eiusmodi additamenta deprehendimus, denique librarii idem ausi sunt, velut in vita Aristotelis novissima duo trimetri contumeliosi leguntur, quos describens librarius adiecit ἀναγράφητος οὕτως σιχογράφος κτλ.

***) Haud scio an corrigendum sit ἔσφαξαν τῷ Διὶ δεξιὸν ποιέμενοι.

111. [170.]

1156

Ἄνδρὸς ἀριστεύσαντος ἐν Ἑλλάδι τῶν ἐφ' ἑαυτοῦ
 Ἰππίου Ἀρχεδίκην ἥδε κέκευθε κόνις·
 ἢ πατρός τε καὶ ἀνδρὸς ἀδελφῶν τ' οὔσα τυράννων
 παίδων τ', οὐκ ἦρθη νοῦν ἐς ἀτασθαλίην.

112. [172.]

Μνήσομαι, οὐ γὰρ ἔοικεν ἀνώνυμον ἐνθάδ' Ἀρχεναύτεω
 κείσθαι θανοῦσαν ἀγλαὰν ἄκοιτιν
 Ξανθίππην, Περιάνδρου ἀπέκρονον, ὃς ποθ' ὑψιπύργου
 σήμαινε λαοῖς τέρμ' ἔχων Κορίνθου.

ἦν Λέων· τάχα δ' ἂν τι καὶ τοῦ οὐνόματος ἐπαύροιο. Consentaneum est eius, qui primus in hoc bello pro Graeciae libertate animam reddidit, non inhonoratam fuisse memoriam, ac fortasse extrema Herodoti verba, quae sunt ambigua, huc spectant. Constat omnino Graecos fortium virorum tumulis leonis signum imponere solitos esse*), cf. Antipatri ep. Anth. Pal. VII 426, ubi viator leonem in sepulcro conspiciens quaerit, quem servet, cui ille regerit υἱὸς Θεωδώροιο Τελευτίας, ὃς μέγα πάντων φέρετος ἦν, θηρῶν ὅσον ἐγὼ κέκριμαι· οὐχὶ μάταν ἔστανα, φέρω δ' ἔτι σύμβολον ἀλκῆς ἀνέρος· ἦν γὰρ δὴ δυσμενέεσσι λέων, quo loco non recte usus Iunghahn ap. Simon. v. 1 πάντων pro θνατῶν tentavit, sed θνατῶν ubi praecessit θηρῶν non plus offensionis habet, quam ep. ap. Kaibel 242: ἦ ρ' ἐτύμως τότε σᾶμα λείοντε (δύ' ἐμφορουρέσιν), οἳ μὲν γὰρ θηρῶν φέρετατοι, οἳ δὲ βροτῶν) (ita enim redintegro). Utrumque carmen ad clarum aliquod exemplar, Simonidis ut puto hoc epitaphium, conformatum est.

Epigr. 111. Thuc. VI 59: Ἰππόκλον γοῦν τοῦ Λαμφάκηνου τυράννον Αἰαντίδῃ τῶ παιδί θυγατέρα ἑαυτοῦ μετὰ ταῦτα Ἀρχεδίκην Ἀθηναίῳ ἂν Λαμφάκηνῳ ἔδωκεν (Ἰππίας), αἰσθανόμενος αὐτοῦς μέγα παρὰ βασιλεῖ Δαρείῳ δύνασθαι· καὶ αὐτῆς σῆμα ἐν Λαμφάκῳ ἔστιν ἐπίγραμμα ἔχον τὸδε· Ἄνδρὸς κτλ. Simonidis esse docet Aristotel. Rhetor. 1, 9 qui v. 3 affert: Καὶ τὸ τοῦ Σιμωνίδου· ἢ πατρός κτλ. Schol. ad h. l. ap. Cramer An. Par. I 267, 26: ἔνιοι ἔφασαν ὡς τῆς Ἐυάβης ταῦτα· ἢ π. τε καὶ ἀ. οὔσα ἀδελφῶν τε τυράννων Δυσδαίμων γενόμεαν πασῶν οἰκτροτάτη, inepte ut nihil supra; sed fortasse aliquis, qui belli Troiani heroes epigrammatis ornavit, ad Hecubam transtulit, Δυσδαίμων πασῶν οἰκτροτάτη γενόμεαν substituens. V. 3 et 4 affert Isidor. Pelus. Ep. III 224: Ἀρχεδίκη, πατρός, ἀνδρὸς κτλ. — V. 2. Ἀρχεδίκη, Ἀ ἀρχεδίχης. — κέκευθε, Κ κεῖσθαι. — V. 3. τ' om. i. — V. 4. Ε νοῦν ἑασαστασθαλίην.

Epigr. 112. Anth. Pal. XIII 26: Σιμωνίδου ἐπιτ^v τῶι Δ' μετῶ
 μείονε Γ' μετῶ (omnia ab eadem m.). — V. 4. τέρμ' ἔχων, Salmasius

*) Lysippi summi artificis leo vulneratus ut videtur ornabat tumulum Cyzicencorum, qui cum Arrhidaeus urbem obsidione premeret, fortiter dimicantes ceciderunt. Neque vero huc pertinet leo, qui etiam nunc in insula Ceo visitur, qui in promontorio, cui λέων nomen fuit, extat, de quo vid. Broendstedt Itiner. I p. 32.

113. [173.]

Σῆμα καταφθιμένοι Μεγακλῆος εὐτ' ἂν ἴδωμαι,
οἰκτεῖρω σε, τάλαν Καλλία, οἷ' ἔπαθες.

114. [64.]

1157

Ἡερὴ Γεράνεια, κακὸν λέπας, ὄφελεν Ἴστρον

coniecit ἔρμ' ἔχων, recte improbante Buttmano in Lexilogo I 113. Eodem modo principes τέλος ἔχειν, magistratus summus τελεστής, οἱ ἐν τέλει dicuntur.

Epigr. 113. Anth. Pal. VII 511: corr. τοῦ αὐτοῦ (Σιμωνίδου)· C εἰς Μεγακλῆα. Epigramma manifesto mutilatum; elegiae particulam esse censet Schneidewin, neque integrum est carmen, quamvis Kaibelio secus videatur, sed mihi detrimentum resarciri posse videtur, si ep. 114 quod et ipsum criticis imperfectum visum est, huic disticho subiiciatur. Cum in vetere Anthologio forte hoc poematum diremtum esset (librarius v. 2 addidit coronidem, quoniam v. 3 novi carminis exordium esse credidit)*, has particulas diversis locis inseruit, qui Anthologiam Pal. adornavit, id quod aliis quoque locis animadvertimus. Sane plurima Simonidis epigrammata singulis vel binis vel ternis inclusa sunt distichis, sed hunc modulum excedunt, ut incertae auctoritatis carmina praetermittam, ep. 107 et 115, alterum decem, alterum duodecim versibus absolutum. Huius poematii versus octo eo minus offensionis habent, quod non fuit tumulo inscriptum, sed epistolium consolandi causa missum Calliae, cuius filius Megacles naufragio prope Geraneam interiit: adolescentis tumulum imaginarium in littore Sciroio propter viam visitans poeta quoties ad mercatus conventusque Graecorum in Peloponnesum proficiscebatur, nunquam non hunc casum commiseratus est. Calliae et Megaclis nomina Atticam originem satis testantur. Fortasse post v. 2 aliquot versus intercepti, quam iacturam licet resarcire, si novissimum distichon, quod Alcaei Messenii epigrammati VII 495 adhaerescit

Ἡιδεῖαν δακρυτὸς ἅπας μόρος· ἐν δὲ θαλάσῃ
πλεῖστα πολυκλαύτου κήδεα ναυτιλῆς

praemiseris Simonidis ep. 1 quod continuo subsequitur VII 496 Ἡερὴ Γεράνεια. Ascito enim hoc disticho iam nihil desideraveris, quandoquidem reliquiae epigrammatis Simonidei Σῆμα καταφθιμένοι et Ἡερὴ Γεράνεια arcta necessitudine vineta sunt. Vicissim distichon illud, si copulatur cum Alcaei poemate, satis otiosum additamentum: atque paradysin vitio laborare etiam correctoris adnotatio indicio est, qui ad Alcaei v. 3 adscripsit: ὅτι διηρημένον εἶδρον τὸ ἐπίγραμμα τὸ στυγνὸς ἐπ' ἀρκτούρωι (v. 1) καὶ τὸ οὐ σίχρεις παρὰ τύμβον ὁδοιπόρος (v. 3): fuit igitur in antiquo exemplo perperam dist. 1 a dist. 2 diremtum, cum potius dist. 3, quod Simonidi vindicaverim, sit segregandum. — V. 1. Μεγακλῆος, cod. P μέγα κλῆος. — V. 2. οἰκτεῖρω, Kaibel οἰκίρω.

Epigr. 114. Anth. Pal. VII 496: corr. Σιμωνίδου· C εἰς τινὰ ναηγὸν ἐν γερανείᾳ καὶ ταῖς σιροινίσι πέτραις ναυαγήσαντα. — V. 1.

*) Accidit hoc in cod. Pal. cum alias, tum in Callimachi carmine VII 272, ubi Planudes germanam paradysin tuetur.

τῆλε καὶ ἐς Σκυθῆων μακρὸν ὄραν Τανάιν,
 μηδὲ πέλας ναίειν Σκειρωνικὸν οἶδμα θαλάσσης 1158
 ἀγέα μαινομένης ἀμφὶ Μολουριάδα·
 5 νῦν δ' ὁ μὲν ἐν πόντῳ κρουερός νέκυσ, οἱ δὲ βαρεῖαν
 ναυτιλίην κενεοὶ τῆδε βοῶσι τάφοι.

ἄφελεν, Salmasius ἄφελος, quod non debebant editores sequi. — Ἰστρον, cod. P supra Ἰστρον. — V. 2. ἐς scripsi, cod. ἐκ, Heringa ἐν praesortavit; ὄραν ἐς Ἰστρον, ἐς Τανάιν quemadmodum βλέπειν πρὸς ἕω alia dicuntur, μακρὸν adverbiascit. — V. 3. μηδὲ, cod. P μὴ δὲ. — V. 4. ἀγέα μαινομένης ἀμφὶ Μολουριάδα emendavi cod. P scripturam ἀγέα νευρομένης ἀμφὶ μὲ θουριάδος (o in ras.). Poeta et Geraneam montem et finitimum mare Scironium cum rupe Moluride devovet, qui tractus naufragiis erat infamis. Ναίειν ad Homeri exemplum νήσων, αἱ ναῖουσι πέτρην ἄλος i. e. κίονται, quod etiam tragici secuti sunt, Simonides dixit, sicut ἀγέα i. e. ἐναγῆ ad modum Hipponactis fr. 11 ὡς οἱ μὲν ἀγεί Βονπάλῳ κατηρῶντο, ubi de prosodia et significatione vocis verba feci. Moluris rupes (de qua post Hemsterhusium dixerunt O. Müller Dorier II 432 et E. Curtius Peloponnes I 26), unde Ino se in mare praecipitavisse ferebatur, et vicinae cautes Scironis flagitiis insignes, scelestae pariter habebantur, quoniam nautis erant formidolosae: neque meae emendationi qui videtur adversari Pausanias I 49, 8 audiendus: τὴν μὲν δὴ Μολουριάδα πέτραν Λευκοθέας καὶ Παλαίμονος ἱερὰν ἤγγητο· τὰς δὲ μετὰ ταύτην νομίζουσιν ἐναγείς, ὅτι Σκίρων παροικῶν σφίσι, ὀπόσοις τῶν ξένων ἐπετύγχανεν, ἤφίει σφᾶς ἐς τὴν θάλασσαν: nam ut solet ad fabulas magis pervagatas, quam ad rerum naturam animum advertit. Cum neque rupes ista, neque mare vicinum nivale dici poterit, correxi μαινομένης: saevit enim mare vehementissime prope illam rupem. Vulgo corrigunt ἀγέα νευρομένης (Iacobs νευρομένης) ἀμφὶ Μολουριάδος (Hartung Μολουριάδας), Salmasius ἀγέα proposuit, at convalles montis Geraneae, non scopuli alicuius poterant memorari, verissime autem Hemsterhuys Μολουριάδος nomen investigavit: sed ναίειν ἀμφὶ ἀγέα de mari praesertim dictum non video quo pacto defendi possit. — V. 5. 6 iniuria Hecker reprehendit, pluralem τάφοι vice singularis fungi ratus. Mare hauserat navem cum nautis, itaque in littore non tantum eius, cuius mortem poeta aegre fert, sed etiam reliquorum tumuli honorarii erant. — Iam si tribus his distichis praemiseris distichon ep. 113, id quod supra commendavi, integrum recuperabimus epigramma, non indignum opinor Ceo poeta: quod si dispar aliquantum carminis species suspiciosos criticos offendat, meminerint hanc esse Simonidis laudem praecipuam, quod argumentorum diversitati convenienter semper habitum filumque orationis variare solet. Antiquum autem carmen esse testificatur Callimachus ep. 19 (v. infra) per omnia imitatus hoc exemplum, et rursus ep. 20, 3 respexit: γῶ μὲν ἐν ὑγρῇ νεκρός, ἐγὼ δ' ἄλλως οὖνομα τύμβος ἔχων κηφύσσω κτλ. Rursus Callimachum Leonidas Tarentinus Anth. VII 273 crassa ille quidem Minerva imitatur. — Paucis denique perstringam criticorum sententias. Quod nomen defuncti non commemoratum est, Val. Franke et Schneidewin elegiae fragmentum esse censet; Hecker I 218 seq. (cf. praeterea II 220) v. 5 et 6 subditicios censet et in eorum locum substituit Callimachi epigramma Anth. VII 271 (quod supra dixi ad Simonidis exemplum compositum esse), ut iam totum hoc carmen Callimachi sit:

115. [61.]

1156

Φῆ τότε Τιμόμαχος, πατρός περὶ χεῖρας ἔχοντος,
 ἦνικ' ἀφ' ἱμερτὴν ἔπνεεν ἠλικίην·
 ὦ Τιμηρορίδην, παιδὸς φίλου οὔποτε λήξεις
 οὔτ' ἀρετὴν ποθέων, οὔτε σαοφροσύνην.

116. [63.]

1157

Ῥσάτα δὴ τὰδ' ἔειπε φίλην ποτὶ μητέρα Γοργῶ

Ἥερὶ Γεράνεια, κακὸν λέπας, ὄφελος Ἴστρον
 τῆλε καὶ ἐν Σκυθῶν μακρὸν ὄραν Τάναϊν,
 μηδὲ πέλας ναίειν Σκειρωνικὸν οἶμα θαλάσσης
 ἄγκρα νειφομένης ἀμφὶ Μολογιάδος·
 ὄφελε μηδ' ἐγένοντο θαλά νέες· οὐ γὰρ ἂν ἡμεῖς
 παῖδα Διοκλείδου Σώπολιν ἐστένομεν.
 νῦν δ' ὁ μὲν εἰν ἀλί πον φέρεται νέκυσ, ἀντὶ δ' ἐκείνου
 οὔνομα καὶ κενεὸν σῆμα παρερχόμεθα.

Hartung post v. 4 intercidisse putat distichon, quo nomen defuncti sit commemoratum, hunc fere in modum: οὐ γὰρ ἂν ἡμεῖς (τὸν δεῖνα τοῦ δεῖνα) ἐστένομεν: nam ad huius epigrammatis exemplum conditum esse exile poematum, quod Callimachi nomine feratur.

Epigr. 115. Anth. Pal. VII 513: corr. τοῦ αὐτοῦ (Σιμωνίδου)· C εἰς πρόμαχον νῖον. Corr. τιμόμαχος in rasura. cf. Iriarte 96. — V. 1. τότε Val. Franke, vulgo ποτε. — Τιμόμαχος scripsi propter paternum nomen Τιμηρορίδης, siquidem patrum et filiorum nomina praesertim apud Athenienses frequenter ab eiusdem vocabuli stirpe repetuntur, antea auctore Heckerō dedi Πρωτόμαχος, cod. P πρόμαχος, Plan. Τίμαχος. Lennep coniecit φῆ ποτε παῖς Πρόμαχος. — περὶ, Hermann coni. χειρὶ. — V. 2. ἀφ', Plan. edd. ἀμφ'. — V. 3. λήξεις scripsi, atque ita etiam Hecker, vulgo λήση, Schmidt δῆεις οὔτ' ἀρετὴν προθέοντ(α). — Simonidis germanum sit poematum an subditiuum, quoniam proximi epigrammatis haud dispar est habitus, inquiram infra ep. 116.

Epigr. 116. Anth. Pal. VII 647: corr. Σιμωνίδου, οἱ δὲ Σιμμίου, εἰς γοργῶ τινὰ κόρην τελευτ. Ap. Planud. Samii est. Simmiae nomen ut praefendum videatur (id quod Brunckio iam placuit et Meinekio) non tam suadet id, quod Simmias Rhodius peculiare carmen, cui Γοργῶ fuit nomen, scripsit (ad hoc carmen auctore Brunckio hos versus retulit Rohde der griechische Roman p. 81), sed magis quod epigrammata huic in Anthologia vicina Simmiam vel alium quem τῶν νεωτέρων auctorem commendant. Accedit, quod hoc epigramma (nam est epigramma, neque vero elegiae pars, ut Schneidewin censet) tum demum satis intelligi potest, si statuamus in monumento sepulchrali filiae matri valedicentis imaginem insculptam fuisse, cuiusmodi anaglypha an iam antiquior Graecorum ars noverit, valde dubito. Nec dispar conditio ep. 115, quo fit ut Anthologiae testimonium de utroque elogio suspectum sit de vitio; et assensus est praeter Kaibelium lunghahn, sed ne parum cavisse viderer, nolui censoria virgula notare. Huic quidem epigrammati 116 simillimum Anytae carmen, quod in Anthol. antecedit (VII 646): Λοῖσθια δὴ τὰδε πατρὶ φίλω περὶ χεῖρε βαλοῦσα εἶπ' Ἐρατώ, γλωροῖσι δάκρυσι λειβομένα· ὦ πάτερ, οὔτοι ἐτ' εἰμί· μέλας δ' ἐμὸν ὄμμα καλύπτει ἤδη ἀποφθιμένης κνάνεος θάνατος, ubi scribendum videtur

δακρυόεσσα, δέρης χερσίν ἐφαπτομένα·
 αὐθι μένοις παρὰ πατρί, τέκοις δ' ἐπὶ λῶνι μοίρα
 ἄλλην, σῶ πολιῶ γήραϊ καδεμόνα.

117. [62.]

Αἰαῖ, νοῦσε βαρεῖα, τί δὴ ψυχαῖσι μεγάριεις
 ἀνθρώπων ἐρατῇ παρ νεότητι μένειν·
 ἦ καὶ Τίμαρχον γλυκερῆς αἰῶνος ἄμερσας
 ἦϊθεον, πρὶν ἰδεῖν κουριδίην ἄλοχον.

118. [174.]

1158

Σῆμα Θεόγνιδος εἰμὶ Σινωπέος, ᾧ μ' ἐπέθηκεν
 Γλαῦκος ἑταιρείης ἀντὶ πολυχρονίου.

119. [175.]

Σῶμα μὲν ἀλλοδαπὴ κεύθει κόνις, ἐν δέ σε πόντῳ,
 Κλεισθένες, Εὐξείνῳ μοῖρ' ἔκιχεν θανάτου

οὔτοι ἔτ' εἰμί, τάλαιν'· ἐμὸν κτλ. — V. 1. δὴ om. cod. P. — ποτὶ Pl. et P, non ποτὲ. — V. 2. ἐφαπτομένα, Iacobs ἐφαπτομένη. — V. 3. λῶνι, P a m. pr. λῳιον. — μοίρα, Schneidewin μοίρη. — V. 4. καδεμόνα nonnullae edd. Plan., καδεμόναν aliae, καδομένην cod. P; qui doricis formas repudiaverunt, eos κηδεμόνα scribere oportebat.

Epigr. 117. Anth. Pal. VII 515: corr. Σιμωνίδου· C εἰς τίμαρχον νεώ ἐν νόσῳ τελευτήσαντα, cf. Iriarte 96. -- V. 1. Αἰαῖ, vulgo αἰ αἰ. — V. 2. ἐρατῇ Iacobs, ἐρατῆ Plan., ἀρετῶν cod. Pal. — V. 3. ἦ καὶ Plan. P, non ἦ καὶ. — ἄμερσας, P a m. pr. ἀμέρσας. — V. 4. κουριδίην, Plan. κουριδιαν. Ne quis cavillettur, moneo interiectione αἰαῖ etiam Theognidem 1341 usum esse, item Mnasalcam (Anth. P. VII 488 et 491), quem praeter ceteros Simonidis vestigia legisse constat. Kai-bel contortum dicendi genus reprehendit, atque addit ex hoc expressum esse novicium ep. (Ep. Gr. 613), quod plane alienum. Ceterum Val. Eranke hoc epigramma pariter atque ep. 115 reliquias elegiae esse coniecit, ita ut ep. 117 fuerit exordium, deinde subsecutum sit compluribus distichis interiectis, quae ommissa sint, ep. 115. Vicissim Hecker II 47 negat Simonidem aut quemquam veterum poetarum ante Parthenium lugubre carmen in hominem privatum elegiaco numero adstrinxisse.

Epigr. 118. Anth. Pal. VII 509: corr. τοῦ αὐτοῦ (Σιμωνίδου)· C εἰς Θεόγνιν τὸν Σινωπέα. — V. 1. Σινωπέος cod., vulgo Σινωπέως.

Epigr. 119. Anth. Pal. VII 510: corr. τοῦ αὐτοῦ (Σιμωνίδου)· C εἰς Κλεισθένην ναηγὸν Χίον. — V. 1. σῶμα Plan. et Iriarte 95, σῆμα

πλαζόμενον· γλυκεροῦ δὲ μελίφρονος οἰκάδε νόστον
ἤμπλακες, οὐδ' ἔνευ Κέων πάλιν ἀμφιούτην.

120. [176.]

1159

Αἰδῶς καὶ Κλεόδημον ἐπὶ προχοῆσι Θεαίρων
ἀενάου στονόεντ' ἤγαγεν εἰς θάνατον
Θρηϊκίῳ κύρσαντα λόχῳ· πατὴρ δὲ κλεεννόν
Διφίλου αἰχμητῆς υἱὸς ἔθηκ' ὄνομα.

cod. Pal. — V. 2. μοῖρ', Plan. κήρ. — V. 3. οἰκάδε, οἰκα (δε) corrector in ras. — V. 4. Κέων πάλιν (sive Κέω πάλιν malis) scripsi, cod. P Χίον ἐπ', Plan. Χίον ἐς, quod lemma quoque testatur. Coalescentes vocales qui non tulerit, potuit Κῶν scribere, sed si hoc epitaphium Simonides composuit, probabile est, poetam suis popularibus gratificatum esse, ac perpetuo permutantur Κεῖος et Χίος. Permolle carmen videtur Iunghahnio, Kaibel iudicium cohibet, sed insolenter productam vocalem Χίον ἐς ἀμφιούτην noviciū poetam prodere dicit, adhibens geminum exemplum atticī epitaphii Ep. Gr. 88 Χίος ἀγαλλομένη Συμμάχῳ ἐστὶ πατρίς, ut traditum scripturam teneat. Froehlich Κεῖον vel Κῆον h. e. Κέων, quae formae prorsus carent auctoritate, Schneidewin οὐδ' ἔνευ ἐς Χίον, Hartung οὐδὲ Χίον νεῖσω, ego olim οὐδ' ἔνευ πατρίδ' ἐς scripsi, Χίαν ἐς ἀμφιούτην non ausus restituere propter correptae clausulae insolentiam, quamquam Χία pro Χίος et talia vulgi ut videtur consuetudine dici solebat; hinc seriores frequentant, velut Theoc. XV 126 τὰν Σαμίαν, apud Plutarch. vit. Arati c. 12 omnino scribendum τῆς Ἀνδρίας i. e. Ἄνδρον, ubi vulgo Ἀδρίας legitur, ad eundem modum Athen. V 209 C: περὶ Λεύκολλαν τῆς Κόας scripsit, quamquam Κυπρίας potius scribere debebat, ut vidit Casaubonus. Philo in Flacc. 541: τὰς ἐξῆς νήσους τὴν Ἑλένην, τὴν Κίανον (scr. Κεῖαν), τὴν Κόθρον. Neque aliter Latini scriptores, velut Plautus Merc. 647 Lesbia, ap. Cic. Arat. v. 422 Chia restituendum in locum Chius, Varr. de re rust. II praef. ex insula Coa et Chia (quemadmodum idem I 54 in Sybaritano, in Olynthia scripsit), Virg., Georg. I 14 Cea, item Valer. Max. II 6, 8 in insula Cea. — ἐς Plan., cod. P ἐπαμφιούτην, sed ἐπα in rasura.

Epigr. 120. Anth. Pal. VII 514: corr. Σιμωνίδου· C εἰς Κλεόδημον ὑπὸ θορακῶν ἀναιρεθέντα καὶ κλεεννον διφίλον νίον. — V. 1. αἰδῶς cod., non αἰδῶς, Hartung Ἄιδης. — Κλεόδημον, Reiske Κλεόδαμον. — V. 3. κλεεννόν, cod. κλεεννον, Reiske κλεεινόν. — V. 4. ἔθηκ', Hartung ἔκληξ'. — Antiquum epigramma, quod iniuria Kaibel non satis dilucidum esse censet, sed rectene an secus Simonidis nomine feratur, non ausim diiudicare. Si probabile est poetam Hieronis hospitio usum usque ad diem supremum Syracusis commoratum esse, neque ad Eionem urbem a Cimone expugnatam licet epigramma referre, neque ad primam expeditionem Atheniensium in illas regiones et ad cladem, qua afflicti sunt, ut dicit schol. Aeschin. de f. l. 31 ἐπὶ Φαιδωρος h. e. Ol. 76, 1 vel rectius ἐπὶ Ἀψερφίανος, hoc est Ol. 77, 4 cf. Krüger Hist. Strd. I 149. At prorsus ignoramus, quo tempore quove loco res gestae sint, quas epitaphium perstringit: fluvius Θεαίριος nusquam praeterea comparet, nam certum est alium esse Τέαρον, quem Herodotus et Plinius memorant, magno satis intervallo a Strymono diremtum: nomen fortasse idem est, ut solent nomina topica iterari ac variari per eundem tractum. Kaibel, si recte memini, carmen subditivum censet.

121. [177.]

Τῶν αὐτοῦ τις ἕκαστος ἀπολλυμένων ἀνιάται·
Νικόδικον δὲ φίλοι καὶ πόλις ἦδε ποθεῖ.

122. [178.]

Χαίρει τις, Θεόδωρος ἐπεὶ θάνον· ἄλλος ἐπ' αὐτῷ
χαιρήσει· θανάτῳ πάντες ὀφειλόμεθα.

— 123. [179.]

Ἐνθάδε Πυθώνακτα κασίγνητόν τε κέκευθεν

Epigr. 121. Anth. Pal. VII 302: corr. *Σιμωνίδου*. C εἰς Νικόδικον. — V. 1. αὐτοῦ cod., αὐτοῦ Plan. — V. 2. ποθεῖ Schneidewin praeunte Brunckio, cf. epigr. in eos, qui ad Potidaeam occubuerunt ἀνδρας μὲν πόλις ἦδε ποθεῖ καὶ δ(ῆμος) Ἐρεχθέως). πόλη cod. Pal. a m. pr., πολλή a m. sec., κλαίει Plan., Πόλοι Jacobs. Quamvis dubitanter ποθεῖ recepi, nam offendit φίλων desiderium, quod cum v. 1 non satis convenit, aptissimum foret Νικόδικον δὲ πόθῳ πᾶσα κέκηδε πόλις, cf. Tyr. 12, 28; quare antea conieci Νικοδίκιον (hoc etiam Salmasius) δὲ φίλοι καὶ πόλις ἦδ' ἐχάρη. ut sit epigramma ad Paegnia referendum; et ad eundem modum Hartung scripsit ἦδεθ' ὄλη, aliter Heimsoeth Νικόδικον . . . ἦγεν ὄλη. — Hoc epigramma aliquis abrogaverit Simonidi, quia quod praecedit in Anth. VII 301 (Simon. ep. 95) ab hoc poeta alienum, at incertum hoc indicium, quandoquidem ep. 301 postea videtur insertum esse, ac proximum Anth. VII 300 (Simon. ep. 123) quamvis adpungendum existimem certe Simonidis nomine antiquitas fuit propagatum.

Epigr. 122. Anth. Pal. X 105: ab eadem m. *Σιμωνίδου*. ap. Plan. est ἄδηλον. — V. 1. θάνον, Meineke θάνεν, irritus opinor. — αὐτῷ Meineke, legebatur αὐτῷ, quae medela etiam alibi est adhibenda, velut ap. Homerum Od. θ 582 οἳ τε μάλιστα κήδιστοι τελέθουσι μεθ' αἰμά τε καὶ γένος αὐτῶν, ubi omnino αὐτῶν restituendum. — V. 2 credat aliquis Horatio obversatum esse Art. Poet. 62 *debemur morti nos nostraque*, qui Simonidis carmina frequenter versaverat, sed decretum hoc pervagatum, tragici imprimis frequentant, velut Eurip. Alcest. 433 ὡς πᾶσιν ἡμῖν κατθανεῖν ὀφείλεται, unde et parodia lusit Aristophanes Polyidi fr. 1 et interpolatione se insinuavit in Soph. Electram 1473, ut olim docui, et iteratur in titulis sepulcrorum recentibus, velut CIGr. III add. 3857m de Plutone ὃ χωρὶς μακάρων πάντες ὀφειλόμεθα.

Epigr. 123. Anth. Pal. VII 300: corr. *Σιμωνίδου*. C εἰς Πυθώνακτα καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ. Non dubitavi hoc epigramma obelo configere: neque enim credere par est, Simonidem, qui in melico carmine fr. 57 plane ostenderit, quam fragilia sint monumenta et Cleobulum, cui secus visum, graviter reprehenderit (μωροῦ φωτὸς ἄδε βουλιά), in epigrammate lapidem tumulo impositum non interitum (μνήμα ἀθάνατον) edixisse, quae adversa fronte inter se pugnant; sane variant iudicia hominum, diesque multa docet, sed vel adolescens poeta non adeo rerum humanarum imperitus erat, ut quemadmodum rhetor inceptus antitheta captans hac vaniloqua oratione sit usus. Qui post seculi sunt, ab hoc inani verborum sonitu haud abhorrent, velut est in Attico titulo CIGr. I 747 εἰκόνα τήνδ' ἀνέθηκεν . . . μνημοσύνην θνη-

γαί', ἐρατῆς ἤβης πρὶν τέλος ἄκρον ἰδεῖν
 μνήμα δ' ἀποφθιμένοισι πατῆρ Μεγάριστος ἔθηκεν 1160
 ἀθάνατον θνητοῖς παισὶ χαριζόμενος.

— 124 A. [180.]

"Ἄνθρωπ', οὐ Κροΐου λεύσσεις τάφον· ἀλλὰ γὰρ ἀνδρὸς
 χερνήτεω μικρὸς τύμβος, ἔμοι δ' ἰκανός.

124 B. [180.]

Οὐκ ἐπιδῶν νύμφεια λέχη κατέβην τὸν ἄφροντον
 Γόργιππος ξανθῆς Φερσεφόνης θάλαμον.

τοῦ σώματος ἀθάνατον, item in novicio III 3857 m ἀέναον τότε σῆμα
 πατῆρ εἶδρουσε θυγατρὶ, ἀθανάτην τειμήν, adde Kaibel Epigr. 250 ὑπὸ
 στάλα κρύπτεται ἀνάω, aliquanto modestius est ibidem 325 αἰδίου
 μνήμης τύμβον ἐπα(γλαΐσαν, ita enim videtur instaurandum) et 830
 στήσεν ἄγαλμα τότε, μνήμην ἀθάνατον σώζων πατρός. Neque vero de-
 bebatur Kaibel in Pericleae actatis monumento, quod signabat reliquias
 eorum, qui in Potidaeae obsidione occubuerunt, 21 scribere ἀθανάτομ
 με (Θ)α(νοῦσιν ἔθηκεν σῆμα πολῖται), ubi priores prudentius ἀθάνατον
 κλέος commendaverunt, sed satius est supplendi periculo abstinere. —

V. 1 cod. Pal. pr. ἄσιγητε, corr. supra τε partim in ras. scripsit την,
 idem in m. γρ. κασίγνητόν τε κενευθε, κασίγνητην τε Plan. — κενευθε
 cod. Pal. in marg., vulgo κενεύθει. — V. 3. Μεγάριστος Grotius, cod.
 μέγ' ἄριστος, Plan. μέγ' ἄριστον. — V. 4. χαριζόμενος Pal. cod. supra,
 χαριζόμενον in textu.

Epigr. 124 A et B. Anth. Pal. VII 507: C Εἰς γόργιππον ἐπιτύ-
 βιον corr. Σιμωνίδου. Planudes, qui prius tantum distichon ex-
 hibet, Alexandro tribuit. Manifestum est duo epigrammata coaluisse,
 itaque separavi, nam lemmatis nulla est fides. Et prius quidem disti-
 chon adpunxi, novicii poetae esse arguit Croesi mentio, id quod vere
 Iunghahn monuit, nam compellatio ἀνθρωπε a Simonidis more non ab-
 horret, cf. fr. 60, quod fortasse ex epigrammate aliquo petitum. Possis
 Leonideae attribui, cuius praecedit poemation, Alexandri Aetoli non
 esse arguit dialectus. Ep. 124 A imperfectum, si Leonidae est, com-
 plures versus intercēptos esse veri simile. Ep. 124 B integrum esse ar-
 bitror: multi non solum antiquorum, sed etiam recentiorum, velut Calli-
 machus, haud raro disticho defunguntur. Cum lemma olim praemis-
 sum desideretur, Simonidei nominis auctoritas levis vel nulla est,
 praesertim cum epigramma, quod in Anth. VII 508 subsequitur, a m. s.
 Σιμωνίδου sit inscriptum, quod Diogenes Laertius Empedocli vindicat,
 sed neutrius esse certum est: nihilominus arbitror ep. 508 antiquius
 Σιμωνίδου, non Ἐμπεδοκλέους*) inscriptum fuisse; quae deinceps legun-
 tur 509—16 τοῦ αὐτοῦ inscripta maximam partem germana sunt Simo-

*) Vel insignis lectionis varietas testatur aliunde, non ex Diogene
 esse depromptum ep. 508 in Pausaniam medicum, cuius auctor cum
 ignoraretur, alii Empedocli, alii Simonidi attribuerunt, quoniam non
 suppetebant nomina aliorum poetarum, qui illo saeculo in Sicilia vixerant.

125. [209.]

Ἄργεῖος Δάνδης σταδιοδρόμος ἐνθάδε κεῖται
 νίκαις ἰππόβοτον πατριδ' ἐπενκλείσας,
 Ὀλυμπία δῖς, ἐν δὲ Πυθῶνι τρία,
 δύο δ' ἐν Ἴσθμῳ, πεντεκαίδεκ' ἐν Νεμέα,
 τὰς δ' ἄλλας νίκας οὐκ εὐμαρές ἐστ' ἀριθμῆσαι.

nidis carmina. — Ep. 124 A. V. 1. λεύσεις, cod. P λεύσεις. — V. 2. vulgo post *χερνήτω* interpungitur. — Epigr. 124 B. V. 1. ἐπιδῶν, cod. P ἐπιδῶν⁰. — κατέβην, in Pal. fuit κατέβη, postea $\bar{\nu}$ additum. — V. 2. θάλαμον, cod. P. θάλαμος.

Epigr. 125. Anth. Pal. XIII 14: ab eadem m. *Σιμωνίδου, ἐπὶ ἑξαμέτρῳ πεντάμετρῷ καὶ δύο τριμετροῖς εἶτα ἑξάμετρον.* — V. 1. Pal. *δάνδης σταδιαδρόμος*, posterius fortasse non reiciendum. Dandes cum Ol. 77 vicerit stadio, si Simonidis hoc est epigramma, haud ita multo post diem supremum obiisse censendus est. Benndorf p. 15, ut solet fumum ex luce dare, censet Ἄργεῖος Δάδης scribendum, ut opinor etiam ceteris locis, ubi hoc cursoris nomen legitur, penitus obliteratus, quoniam ei fidem excedere videtur, duos eisdem temporibus celeberrimos cursores fuisse, utrumque Argivum. Atqui Ladam maiorem, cuius patria ignoratur, Argivum fuisse vana est Benndorfii suspicio, iisdem temporibus Ladam hunc et Dandem vixisse confidenter edixit; sed de Ladae maioris aetate nihil est proditum, nisi quod Myro eius simulacrum fecit; hinc colligas artificis aequalem fere fuisse, qui cum Ageladae discipulus, aequalis Phidiae fuerit, fere ab Ol. 80 usque ad Ol. 90 floruisse censendus est. De Lada, si recte memini, disseruit H. Iacobi in commentatione gymn. Posnaniensis, quae non ad manus est. — V. 3. Ὀλυμπία Schaefer, vulgo Ὀλύμπια. Cum de una tantum Olympica victoria constet, conieci aliquando Ὀλυμπιάνδης, ut haec dorica forma (Bekk. An. III 1303) non tantum Ὀλυμπιάξες sed etiam Ὀλυμπία significaverit, neque tamen quidquam mutandum, nam poterat Dandes, qui Ol. 77 studio victor renuntiatus est, praeterea dolicho vel diaulo Olympiae vicisse. — V. 4. Ἴσθμῳ scripsi, idem placuit Meinekio, offendit enim insolens tradita scriptura ἐν Ἴσθμοῖ (cod. P ἐν ἰσθμοῖ), nam quod apud Platonem in Gorgia 472 legitur ἐν Πυθοῖ, ibi scite Boeckh Oecon. II 764 ἐν Πυθίῳ correxit, non recte Cobet Πυθοῖ scripsit, qui non debebat (Lect. Nov. 321) ἐν Ἴσθμῳ alia id genus ubique tollere conari; atqui Pindarus dixit Ol. VII 81: κλεινῶ τ' ἐν Ἴσθμῳ, Isthm. V 15: ἐν Ἴσθμῳ, item ἐν Πυθῶνι Ol. II 39. Nem. XI 23. — Νεμέα, cod. Pal. *νεμαία*, Schaefer coni. *πεντεκαίδεκα Νεμέα*, Schneidewin ἐκ Νεμέας, Schmidt πέντ' ἐκαίνοντ' ἐν Ν., ego *πεντάκις ἐν Νεμέα* (vel *πεντάκι δ'*) ut versus sit iambelegus, quem ascivit poeta, quoniam Νεμέας nomen posteriori colo trimetri non convenit, solemnem autem ordinem ludorum deserere poeta religiosus noluit. Ad eundem modum in Attico epitaphio Kaibel 51 heroo subicitur Ἀρχεστράτην ἀνδρὶ ποθεινοτάτην. — V. 5. ἀριθμῆσαι, Simonides fort. ἀμειβῆσαι scripsit, quod etiam Nauck coniecit, numero commodiore; cf. fr. 228, quamquam non utendum est hoc testimonio ad Simonidis nomen huic elogio praemissum tuendum, nam alium spectat locum; sed Simonideae artis haud expers est hic titulus. — Post h. v. inter-

126. [181.]

1161

Σᾶμα τόδε Σπίνθηρι πατῆρ ἐπέθηκε θανόντι.

* * * * *

127. [182.]

Κρῆς γενεὰν Βρόταχος Γορτύνιος ἐνθάδε κείμει,
οὐ κατὰ τοῦτ' ἐλθῶν, ἀλλὰ κατ' ἐμπορίαν.

128. [184.]

Οἱ μὲν ἐμὲ κτείναντες ὁμοίων ἀντιτύχοιεν,
Ζεῦ Ξέει', οἱ δ' ὑπὸ γᾶν θέντες ὄναιτο βίου.

— 129. [183.]

Οὔτος ὁ τοῦ Κείοιο Σιμωνίδεω ἐστὶ σωτήρ,
ὃς καὶ τεθνηὼς ζῶντι παρέσχε χάριν.

ceptum esse pentametrum statuit Hecker II 91, comparans Crinagorae epigr. Anth. IX 239.

Epigr. 126. Anth. Pal. VII 177: corr. Σιμωνίδου. — Σπίνθηρι Jacobs, cod. P σπινθῆρι. — ἐπέθηκε, Pθηκε, sed corr. ἐπέ supra in rasura addidit. Versum deesse significavi, desideramus enim patris nomen, quod etiam in antiquis epitaphiis, quae uno versu absolvuntur, comparet, velut Kaibel 5 *Λυσία ἐνθάδε σῆμα πατῆρ Σήμων ἐπέθηκεν*, vel 14 *Αἰνέα τόδε σῆμα Τιμοκλῆς ἐπέθηκε*, ubi temere Kaibel dicit me assensum esse iis, qui haec in hexametrum redigunt: plane enim dixi duo cola esse logaoadica. Sed liberorum nomina paesim reticentur, velut Kaibel 9 et Simon. ep. 123, 1; sed Kaibel 12 legendum (*Ἐνθάδε σῆμα κασιγνήτωρ Ξενοφάντος . . . Εὐδόξω κατέθηκεν*. Neque vero existimandum, quoniam Σπίνθηρ servile fere videtur nomen fuisse, patris nomen consulto esse omisum. Epigramma, si disticho continebatur, haud dubie antiquum; sed de Simonide sit fides penes auctorem.

Epigr. 127. Cod. Pal. ap. Jacobs. Not. Crit. Anth. Pal. VII 254: corr. *Ἐπὶ Βρόταχον. Σιμωνίδου*. et in fine τοῦτο δισσως κείται. Formas βρόταχος et βράταχος testantur Et. M. 214, 43 et Hesychius, in Batrachom. 294 scribendum ὃς ἴα τότε βρατάχοισιν ἀρωγούς εὐδῶς ἐπεμψεν. — V. 2. ἐμπορίαν Schneidewin, cod. ἐμπορίην.

Epigr. 128. Anthol. Pal. VII 516: corr. τοῦ αὐτοῦ (Σιμωνίδου). C εἰς τινὰ ὑπὸ ληστῶν ἀναιρεθέντα. Legitur etiam in lemmate ad VII 77 (vid. epigr. 129). — V. 2. βίου cod. P, sed altero loco βίον^{ov}. — Dicitur de hoc epitaphio ad ep. 129.

Epigr. 129. Anth. Pal. VII 77: A εἰς Σιμωνίδην Σιμωνίδου. ibidem haec in marg. corr. adscripsit: Σιμωνίδης εὐρῶν νεκρῶν ἐν νήσῳ τινὶ θάψας ἐπέγραψεν· οἱ μὲν ἐμὲ κτλ. (Epigr. 128). ὁ ταφεὶς νεκρὸς ἐπιφανεὶς τῷ Σιμωνίδῃ ἐνώλησε κλεινῶν διὸ τῶν συμπλεόντων μὴ πεισθέντων, αὐτὸς μείνας σώζεται, καὶ ἐπιγράφει τόδε τὸ ἐλεγείον τῷ τάφῳ· οὔτος ὁ τοῦ Κείοιο κτλ. Legitur etiam ap. Sch. Aristid.

III 533 Dind. sive Frommel 200 (Aristid. Panath. II 215, quem locum schol. interpretatur, nihil ad rem pertinet) et ap. Tzetz. Chil. I 632 (qui cum dicit τῇ στήλῃ παρεγγράψε, simul prius epigramma respicit). — V. 1. τοῦ om. sch. Ar. — Κείοιο Anthol., ceteri Κέλου (Κίου). — Σιμωνίδεω, Anth. Σιμωνίδου. — V. 2. τεθνηώς, Anth. τεθνηώς, in marg. τεθνεώς (sic Tzetz. et unus cod. sch. Ar.). — ζῶντι παρίσχε, ζῶντ' ἀπέδωκε Anth. quam lectionem commendat sermonis proprietus, atque hanc elisionem ne elegiaci quidem poetae plane fugiunt, cf. quae ad Anacr. fr. 17 adnotavi. — Ep. 128 et 129 quae arctissima necessitudine coniuncta sunt, in Anthologia perperam diremta leguntur, quemadmodum etiam in aliis Cei poetae carminibus peccat, qui hanc syllogem adornavit. Praeter lemma Anth., schol. Arist., Tzetz. etiam alii fide digni auctores hanc memoriam tradiderunt, Cicero de divin. I 25 Simonidis somnium creberrime a Stoicis commemoratum esse testatur, et iterum II 65, Valer. Max. I 7 ext. 3 graeco usus auctore, qui etiam epitaphii mentionem fecit: *memor beneficium elegantissimo carmine aeternitati consecravit, melius illi et diuturnius in animis hominum sepulchrum constituens, quam in desertis et ignotis harenis struxerat*, Libanius T. IV 1101 ed. Reiske, item epigrammatis mentionem faciens:*) qui quidem cum dicit prope Tarentum Simonidem sepelivisse hominem mortuum, in quem forte inciderat, et postridie voluisse pergere in Siciliam, sed somnio monitum iter distulisse atque ita grave discrimen evitasse, testificatur hoc accidisse, cum poeta ad Hieronem Syracusas profecturus erat. Nihil in his incest, quod fide indignum esse videatur. At lungbahn homo ab omni superstitione alienus totum hoc commentitium esse censet, fidem enim excedere, hominem bis ex media morte esse ereptum, et cum Quintilianus famam de Tyndaridarum auxilio in aedium Cranoniarum ruina narrans miratus esset, quod poeta ipse huius rei nusquam meminisset, profecto non taciturus de tanta sua gloria**), lungbahn, ut suam causam obtineret, importunum poetae testimonium amovendum esse intellexit, itaque utrumque epigramma censoria virgula notat, recentissima esse dictitans carmina. Ut ep. 128 in suspicionem vocaret, commentus est, pugnare verba οἶ μὲν κτείναντες cum Ciceronis verbis *cum ignotum quandam proiectum mortuum ridisset* (Valerius *inhumatum corpus iacens*, Libanius *νεκρὸν ἄταφον ὡς ἐπείδεν ἐρριμμένον*), quae significant istum naufragio interentum esse; quod vanum esse commentum religiosa interpretatio verborum evincit, quae de quolibet mortis genere commode dicuntur, neque hos auctores, qui noverant Simonideum carmen, credibile est quidquam scripsisse quod huic carmini adversetur. Nam ipsum carmen (germanumne sit an subditicium, in medio relinquo) eius rei testimonio est, neque vero fama tralaticia carmini fingendo ansam dedit. Aptissimum sane argumentum epigrammatographis insignis poetae nobilissimi pietas erga mortuum ignotum, quod meritum continuo remunerantes dii iterum ex mortis discrimine eripuerunt Simonidem, sed si quis animum huc appulisset, continuo carmine eius rei memoriam esset persecutus***):

*) Non pertinet huc quod levissimus auctor Phaedrus fab. IV 22 solus testatur, Simonidem ex Asia domum redeuntem naufragium fecisse, quo respicit etiam IV 25 poetam ex aedium ruina salvum evasisse narrans.

**) Quintilianus, qui famam de Simonidis somnio haud dubie novit, quamvis tacitus significat poetam huius rei meminisse, id quod lungbahnium non animadvertisse miror.

***) Non ausi sunt demonstrativi generis cultores hoc argumentum delibare, sed certatim anonymi Anth. P. VII 310. 356. 357. 358. 359.

130. [185.]

Ἡ σεῦ καὶ φθιμένας λεύκ' ὅστιά τῶδ' ἐνὶ τύμβῳ
 ἴσχω ἔτι τρομέειν θήρας, ἄγρωσσα Λυκάς·
 τὰν δ' ἀρετὰν οἶδεν μέγα Πήλιον ἅ τ' ἀρίθῆλος 1162
 Ὅσσα, Κιθαιρωῶνός τ' οἰονόμοι σκοπιαί.

epigr. 128. 129, quamquam necessitudine coniuncta, seorsim condita esse apparet, itaque etiam seorsim sunt sub iudicium vocanda. Et ep. 128 quidem omnes habet veritatis numeros: poeta mortuum tanquam fidelissimum arbitrum adhibuit, qui memor beneficii simul divinam vindictam expetit: non recte Iacobs censet ab hospitibus interfectum esse, quoniam Ζεὺς ξένιος invocatur, cf. Hom. Od. ι 270 Ζεὺς δ' ἐπιτιμῆτωρ ἱκετῶν τε ξένων τε ξείνιος, ὃς ξεινοῖσιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ, ξ 157 πρὸς γὰρ Διὸς εἰσὶν ἅπαντες ξεινοί τε πτωχοί τε, adde Theaetetum Anth. P. VII 499. Facinoris auctorem ignorans poeta pluralem ex more adhibuit οἱ κτείναντες, tum addit οἱ θέντες sive concinnitatis gratia, ut Iacobsio visum, sive comites suos dicens, qui una corpus terrae mandaverant. Sed alterum ep. 129 non dubitavi obelo confingere; suspectum reddit non tam pron. οὔτος, quod breviter dici poterat pro οὔτος ὃς ἐνθάδε κεῖται, quemadmodum in Attico titulo Kaibel 63 legitur, sed additus articulus ὁ, significans οὔτος ἐκεῖνός ἐστιν ὁ τὸν Σιμωνίδην σώσας, apparet igitur ab aliena manu additum esse hoc distichon. Libanius narrat poetam ipsum subscripsisse disticho (128) quo pilam in tumulo decoraverat (στεφάνους τῆ στήλῃ περιέθηκε καὶ ἐναγίσας τῶ νεκρῶ σωτήρα αὐτοῦ τὸν κείμενον ἐκήρυξεν ἐπιγράμματι· καὶ τοῦτο ἡ στήλῃ δεικνυσιν)*, itaque Libanius utrumque epigramma vindicat poetae, tralaticiam famam secutus. Sed Simonidem pilam in tumulo erexisse non est veri simile, iecit hoc epitaphium (ep. 128) inter comites perfunctus officio: postea cum fama de somnio Simonidis pervagata esset, in memoriam rei pilam erigentes non solum nobile epigramma 128 inscripserunt, sed praeterea addiderunt alterum distichon 129.

Epigr. 130. Pollux V 47: Ἐνδοξον δὲ καὶ Λυκάδα τὴν Θετταλὴν Σιμωνίδης ἐποίησε, γράψας τουτὶ τοῦπίγραμμα ἐπὶ τῷ τάφῳ τῆς κνῆς. Ἡ σεῦ κτλ. — V. 1. ἡ σεῦ Stephanus, vulgo ἦς αὐ. — λεύκ' ὅστιά τῶδ' Stephanus (et sic Bekker ex libris, ut videtur), vulgo λευκοστεατῶ. — V. 2. ἄγρωσσα libri quod quamvis ἀμάρτυρον sit neque aliud plane simile exemplum noverim (nam ἡρώσσα facilem habet intellectum), intactum reliqui, praesertim cum etiam verbi ἀγρώσσειν origo sit obscurior, ἀγρῶσι Schneider. — V. 3. Πήλιον, Πάλιον Schneidewin. — ἀρίθῆλος Bekker, ἀρίδαλος vulgo. — V. 4. οἰονόμοι σκοπιαί,

360, ad quos Iulianus Aegyptius VII 580 et 581 accedit, scripserunt εἰς τινα ὑπὸ ληστοῦ ἀναρεθέντα καὶ ὑπ' αὐτοῦ θαντόμενον, cui chriae Simon. ep. 128 ansam dedit; manifesta imitationis vestigia deprehendimus 310 θάψεν ὃ με κτείνας κρυπτὸν φόνον· εἰ δέ με τύμβῳ δωρεῖται, τοίης ἀντιτύχοι χάριτος, quod ceteris opinor exemplo fuit; item 356 τοῖον καὶ τὸς ὄναιο τάφον et 381 ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἴσων ἀντιτύχοις οὐρανόθεν χαρίτων.

*) Idem Tzetzes significat (παρενέγραψε). Neque aliter videtur rettulisse auctor, quem Valerius latine interpretatur, eundem fortasse adhibuit Libanius.

ΑΝΑΘΗΜΑΤΙΚΑ.

131. [187.]

Ἡ μὲγ' Ἀθηναίοισι φώως γένεθ' ἦνικ' Ἀριστο-
γεΐτων Ἴππαρχον κτεῖνε καὶ Ἀρμόδιος.

132. [188.]

Ἔθνεα Βοιωτῶν καὶ Χαλκιδικέων δαμάσαντες
παῖδες Ἀθηναίων ἔργμασιν ἐκ πολέμου
δεσμῶ ἐν ἀχνυόεντι σιδηρέῳ ἔσβεσαν ὕβριν·
τῶν ἵππουσ' δεκάτην Παλλάδι τάσδ' ἀνέθεν.

cf. Anyte Anth. Plan. 291 φοριζοκόμα τόδε Πανὶ καὶ ἀυλίᾳσιν θέτο
νύμφαισ' δῶρον ὑπὸ σκοπίας Θεῦδοτος οἰονόμου, ita enim corrigo, v.
legitur οἰονόμος. ad eundem modum eadem ib. 231 κατ' οἰόβατον δά-
σκιον ὕλην. Neque enim ad antiqui alicuius exempli imitationem sunt
revocanda, quamquam passim Anytae poemata ad Simonidis artem
prope accedunt, velut et ipsa epigramma in canem scripsit (Pollux V 48).

Ἀναθηματικά. Epigr. 131. Hephaest. 26: Πᾶν μέτρον εἰς τε-
λείαν περατοῦται λέξιν, ὅθεν ἐπίληπτά ἐστι τὰ τοιαῦτα Σιμωνίδου
ἐκ τῶν Ἐπιγραμμάτων Ἡ κτλ. Cf. Eust. 984, 8. — V. 1. φώως
ESA, om. FIBHC. Deinde A γένεθ' ἦνικ'.

Epigr. 132. Herod. V 77: Τῶν λύτρων τὴν δεκάτην ἀνέθηκαν
ποιησάμενοι τέθριππον χάλκεον· τὸ δὲ ἀριστερῆς χειρὸς ἔστηκε πρῶτον
ἐσιόντι ἐς τὰ προπύλαια τὰ ἐν τῇ ἀκροπόλει· ἐπιγέγραπται δὲ οἱ τάδε·
Ἔθνεα κτλ. Simonidis esse docet Aristid. II 512, qui una cum aliis
Simonidis epigrammatis postquam 142 adscripsit, affert: καὶ πρό γε
τούτων Ἔθνεα . . . παῖδες Ἀθηναίων, οἷμαι λέγει τὸ ἐπίγραμμα
καὶ πολλὰ ἕτερα· νῆ Δ', ἀλλὰ ταῦτα Ἀττικὰ καὶ θερμοτέρα. Integrum
epigramma affert etiam Diodor. Excerpt. Vatic. T. III 40 s. p. n. et
Anth. Pal. VI 343, ubi inscribitur Ἀ ἄθλων· corr. Ἡροδότου. Cf.
praeterea de hoc monumento Pausan. I 28, 2. Himer. Or. II 12. —
V. 2. ἔργμασιν ἐκ πολέμου scripsi, atque ita ap. Her. ABCd et cod.
P Anth., ἐν πολέμῳ Diod., ἐν πολέμῳ vulgo ap. Herodotum, quod
cum δαμάσαντες iungunt perperam: hoc si dicere voluisset poeta, ἔργῳ
Ἄρηος (cf. ep. 140, 1) vel κρατεὶ πολέμου (ep. 142, 8) scripsisset, quem-
admodum ep. 135, 3 ναυμαχίᾳ δαμάσαντες legimus; neque vero opus
est eius modi additamento. Rettuli ad ἔσβεσαν ὕβριν, id quod Ari-
stides suadet, quem ἐκ πολέμου legisse certum est, et v. 4, de quo
infra dicam, plane flagitat: ἐκ πολέμου est bello confecto, cf. Thucyd.
I 120 ἐκ μὲν εἰρήνης πολεμεῖν, εὐ δὲ παρασχὼν ἐκ πολέμου εὐθύς
ἐνυβῆναι, nam alia est ratio II 34 et 35 θάπτοισι τοὺς ἐκ τῶν πολέ-
μων. Poeta dicit: fregerunt superbiam cogentes captivos ἐν πίδασι
ἐργάζεσθαι. — V. 3. ἀχνυόεντι Heckeri emendationem recepi, quo du-
cunt libri Herod. Cd ἀχνυθέντι, AB et Pal. Anth. ἀχνυθέντι, legebatur
ἀχνυόεντι male, nam carcer quidem tenebrosus dici poterat, non
ferrea vincula. Nomen ἀχνύς testatur Et. M. 182, 1 adscripto versu
τῆς δ' ὀλοφρομένης ἀμφ' ἀχνυῖ εἴβεται αἰών, unde ἀχνυόεις recte
deducitur, ut M. Schmidtii coniectura ἀλγινόεντι facile careamus. —
ἔσβεσαν, Anth. ἔσβεσαν. — V. 4. τῶν, Diod. ὧν. Cum Boeoti et Chal-

cidenses suos tandem ex servitute redemissent, Athenienses huius pecuniae decumam Minervae polluxerunt, ut Herodotus auctor est, quorum spectat hic versus; sed si *ἔργμασιν ἐν πολέμῳ* legitur, non est, quo τῶν referri possit: duriusculum enim τῶν ad Boeotos et Chalcidenses referre, nam tunc ἀπὸ τῶν dicendum fuit; hanc difficultatem sustuli scribendo *ἔργμασιν ἐκ πολέμου . . . ἔσβεσαν ὕβριν*. Athenienses potissimum iis, qui argentaria metalla exercebant, videntur captivorum operas (*ἔργματα*) elocavisse, unde grandem pecuniam rediisse consentaneum est, quo accesserunt denique *λύτρα*, binas enim minas pro singulis redimendis solutas esse tradit Herodotus, poeta ut par est rem summatim perstringit; *ἔργμάτων* sive *ἔργων δεκάτην* eo modo dictum, quo *λύτρων δεκάτη* ap. Herodotum.*) — *τάσδ'*, AB ut solent *τάσδ'*. — *ἀνέθεν* Schneidewin, legebatur *ἔθεσαν*, nisi quod S ap. Her. *ἀνέθεσαν* cuius auctoritati nolim obtemperare, sed solenni more *ἀναθεῖναι δεκάτην* dici solet, et corruptelae origo in proclivi est; eandem medicinam adhibui ep. 135, 4. — De quadrigis, quas Athenienses Minervae bello prospere gesto dedicaverunt, schol. Aristid. III 119 Dind. eadem fere, quae Herodotus narrat, quibus addit cod. Paris. A (Frommel 351) *οὕτως Ἀγρών ἐν ἐπιγράμματι ἐπὶ τῷ τεθρολίπῳ*, ubi historiarum aliquem vel antiquitatum scriptorem nominatum esse conicias, velut *Ἀνδροτίων*, quem has res gestas in Athide attigisse consentaneum est; sed cum schol. Herodotum testatus sit, non desideramus alterius auctoritatem, ac praepositio *ἐν* potius epigrammatis scriptorem prodit, itaque conieci *Ἀνακρέων*, ratus grammaticos haesitavisse, utrum Simonidis an Anacreontis sint hi versus: sed Anacreon si etiam tum vixit, quod admodum est incertum, Athenis iam dudum discesserat. Ipse interpres videtur haec addidisse, *οὕτως ἀνέγνω* vel *ὡς ἔγνωμεν*, quae frequens est magistrorum cantilena in scholiis; quodsi ex Sopatri commentario repetitum est, quadrigae aheneae fere usque ad Iustiniani regnum superstites fuerunt. — Herodotus quadrigas prope Propylaea, quae Pericles aedificavit, positas esse narrat, vincula captivorum vidit in Erechtheo suspensa: et vincula quidem poterant facile ex urbis excidio servari; ut Herodotus refert, paries templi incendio obfuscati**), nondum igitur haec Erechthei pars restituta fuit, cum Herodotus illa scripsit, sed quo pacto quadrigae tumultu Persico integrae potuerint servari, sane mireris: fortasse igitur composito demum bello Athenienses hoc monumentum dedicaverunt.***) — Haec in prooecodos scripsi: non

*) Diodori epitome ἐκ τῆς δεκάτης τῆς τῶν Βοιωτῶν ὠφελείας praedae factae (ὠφελείας) decumam memorat. Pausanias ἀπὸ Βοιωτῶν δεκάτη καὶ Χαλκιδέων τῶν ἐν Εὐβοίᾳ.

**) Quod ap. Herod. legitur ἐκ τῶν τειχέων κρεμάμενοι, interpretes arcis muros intelligunt, mihi *τειχέων* videtur scribendum, ut catenae suspensae fuerint vel in pariete aedis vel in maceria, quae cingebat aedem. Locum, quem quadrigae obtinebant, planissime descripsit Herodotus: τὸ δὲ ἀριστερῆς χειρὸς ἔστηκε πρῶτα εἰσιόντι ἐς τὰ προπύλαια. Arcis Athenarum propylaea intrantibus haud dubie dextra semita, exeuntibus sinistra erat destinata, quemadmodum, qui sacrarum aedium limina superabant, religiose observabant maiorum morem, ut et intrantes et exeuntes dextrorsum iter facerent: hinc Simon. ep. 162 *δεξιὰν θύραν* dicit intrantium, sinistram *ἐξιόντων δεξιὰν* vocat, quoniam exeuntibus aede erat ad dextram. Erant igitur quadrigae ante Propylaea positaе, ut intrantibus essent ad sinistram.

***) Accidit subinde, ut donariis perficiendis et dedicandis temporum iniquitas vel operis ampli difficultas aliaeve causae moras afferrent, velut statuae, quas Athenienses ex Marathonica praeda Apollini Del-

Τὸν τραγόπουν ἐμὲ Πᾶνα, τὸν Ἀρκάδα, τὸν κατὰ Μῆδων,
τὸν μετ' Ἀθηναίων στήσατο Μιλτιάδης.

ita multo post Athenis in arce marmoris fragmentum repertum has litteras exhibens;

ΕΝΑΙΟΝΕΡΑΜ/
ΓΓΟΣΔΕΙΑ.

quod Kirchhoff in act. menst. Acad. Berol. 1869 p. 409 seq. edidit et sagaciter animadvertit pertinere ad basin quadrigarum, in qua singula disticha singulis versibus incisa erant: nam manifesto supersunt pentametrorum reliquiae (Ἀθ)ηναίων ἔργμα(σιν) et (Ἔ)ππους δεκά(την). Litterae sunt amplae et decorae, e quarum specie confecit Kirchhoff titulum scriptum esse circa Ol. 82—84. Herodotus igitur non antiquum simulacrum oculis usurpavit, quod Medico tumultu, cum arx incenderetur et diriperetur, interiit; sed Athenienses, ne memoria belli adversus Boeotos et Chalcidenses prospere gesti oblivione obrueretur, postea, cum Pericle auctore arx artis operibus magnifice ornaretur, hoc monumentum denuo instauraverunt*), addito, ut par erat, antiquo titulo, quem Simonidem fecisse, ut Aristides auctor est (vid. supra p. 477), cur negemus nihil omnino causae est, quamquam Kirchhoffo secus visum, qui epigramma hoc Simonidi abrogat: propter litterarum speciem, quam tituli fragmentum prae se fert, contendit Periclis demum aetate hoc monumentum Minervae esse dedicatum. Ita non solum eos, qui quondam Boeotos et Chalcidenses devicerunt, impietatis insimulat, qui satis habuerunt catenas captivorum suspendisse, fraudulentis Minervam merito honore,**) sed etiam posteros eorum vanissimos mortalium fuisse sibi persuasit, qui ut arcem ornarent artis operibus, ementiti sint, quadrigas has a maioribus decuma facta dedicatas esse. Huic autem opinioni plane adversatur Herodotus, qui plane dicit Athenienses, postquam captivi manu missi erant, fecisse hoc monumentum, non praetermissurus silentio, si sexaginta fere annis post neglecti officii crimen a se avertere studuissent.

Epigr. 133. Anthol. Planud. 232: Σιμωνίδου, si revera antiquum est epigramma: nam recentiores poetae hoc argumentum ornaverunt, velni Theaetetus (Anth. Pl. 233) et anonymus (ib. 259), neque antitheti studium, quod hic deprehendimus, Simonidi videtur convenire, quamquam non prorsus abhorreat ab hoc poesis lumine. Si poematum Simonideum est, fortasse ex ampliore carmine breviatum et immutatum, cf. quae scripsi supra ad ep. 90. Panis hoc signum Constantinus vi-

phico voverant, aliquot annis post alterum demum Medicum bellum dedicatae sunt, siquidem Phidias has statuas fecit: vid. Pausan. X 10, 1 epigrammatis testimonium adhibens ἀπὸ δεκάτης τοῦ Μαραθωνίου ἔργον τεθῆναι τὰς εἰκόνας, quas Φειδίας ἐποίησε, καὶ ἀληθεῖ λόγῳ δεκάτη καὶ οὗτοι (statuae) τῆς μάχης εἶσιν.

*) Fortasse Calamis has quadriagas fecit, quem Plinius H. N. XXXIV 71 in equorum effigie exprimenda sine aemulo fuisse scribit, ut coniecturam capere liceat, quadrigam Calamidis, cui Praxiteles postea aurigam suum imposuit, hoc ipsum artis opus in arce esse.

***) More maiorum solebant Athenienses bello prospere gesto diis, Minervae potissimum, decumam pollucere, cf. Boeckh. Oecon. Ath. I 444.

134. [190.]

Τοῦτ' ἀπὸ δυσμενέων Μίδων ναῦται Διοδώρου
ὄπλ' ἀνέθεν Λατοῖ μνάματα ναυμαχίας.

* 135. [192.]

Παντοδαπῶν ἀνδρῶν γενεὰς Ἀσίας ἀπὸ χώρας
παῖδες Ἀθηναίων τῶδέ ποτ' ἐν πελάγει
ναυμαχία δαμάσαντες, ἐπεὶ στρατὸς ὤλετο Μήδων,
σήματα ταῦτ' ἀνέθεν παρθένῳ Ἀρτέμιδι.

detur transtulisse Byzantium, si fides est Sozomeno hist. eccles. II 5: καὶ οἱ ἐν Δελφοῖς τρίποδες καὶ ὁ Πάν ὁ βοώμενος, ὃν Πανσανίας ὁ Λακεδαιμόνιος καὶ αἱ Ἑλληνίδες πόλεις ἀνέθεντο μετὰ τὸν πρὸς Μήδους πόλεμον: ubi prono errore Pausaniae vindicat quae Miltiadis opera fuit: neque aliter Nicephorus hist. eccl. VIII 33: καὶ ὁ σεμνὸς ἐν Δελφῶν τρίπους καὶ ὁ διαβόητος Πάν, ὃν Πανσανίας μετὰ τὸν Μηδικὸν ἀνέθετο πόλεμον: nam Wieseleri coniectura, qui utroque loco Πύθων pro Πάν restituendum censet, parum verisimilis; minus etiam Welcker audiendus, qui Myth. II 812 apud Sozomenum καὶ ὁ παμβοώμενος (τρίπους) legendum suavit.

Epigr. 134. Plut. de Herod. malign. c. 39: Διοδώρου δέ τινος τῶν Κορινθίων τριηραρχῶν ἐν ἱερῷ Ἀητοῦς ἀναθήμασι κειμένοις καὶ τοῦτο ἐπιγέγραπται· Ταῦτ' κτλ. Anthol. Pal. VI 215: Α τοῦ αὐτοῦ (Σιμωνίδου)· item Α ἀνάθημα τῇ Ἀητοῦ παρὰ ναυτῶν. Simonidi cur abiudicemus nihil causae est: neque enim ταῦτα v. 1 malae fraudis aut noviciae originis suspicionem movet. Sed Plutarchus hoc quoque epigramma non integrum videtur adscripsisse, deest distichon, quo poeta exposuit, quae Diodorus eiusque nautae in pugna Salaminia strenue gesserint. — V. 1. *δυσμενέων*, cod. Pal. *δυσαμένων*. — V. 2. *ἀνέθεν* Blomfield, Boeckh, Dobree, vulgo *ἀνέθεντο*, Hartung *ὄπλα θέσαν* requirit. — *ναυμαχίας*, Plut. *ναυμαχίης*.

Epigr. 135. Plut. de Herodot. malign. c. 34: Εἶτα πιστεύειν ἄξιον τοῦτω γράφοντι περὶ ἀνδρὸς ἢ πόλεως μιᾶς, ὃς ἐνὶ δήματι τὸ νίκημα τῆς Ἑλλάδος ἀφαιρεῖται καὶ τὸ τροπαῖον καθαιρεῖ καὶ τὰς ἐπιγραφάς, ὃς ἔθεντο παρὰ τῇ Ἀρτέμιδι τῇ Προσηώᾳ, κόμπον ἀποφαίνει καὶ ἀλαζονείαν; ἔχει δὲ οὕτω τὸ ἐπίγραμμα· Παντοδαπῶν κτλ. Idem affert vit. Themistocl. c. 9, ubi v. 1 *Ἀσίας* et v. 3 *ναυμαχίῃ* legitur, priore loco *Ἀσίας* et *ναυμαχία* quae revocavi. — V. 4. *ἀνέθεν* scripsi, legebatur *ἔθεσαν*, quae librariorum est correctio, cum vulgaris forma *ἀνέθεσαν* tradita esset, quae versus numero adversatur. *Σήματα* poeta pilam et titulum inscriptum dicit, non *ἐπιγραφὴν* sive *γράμματα*, quamquam *σήματα* apud Homerum antiqui interpretes in hunc modum interpretati sunt, adde Phanium Anth. P. VI 295 *ἔργμα τε λείας σαμοθέτω*, sed in epigr. Romano CIGr. III 6222 *καρχαλίμως γράψαι σημήτια δίπλαα φωνῆς Ἑλλάδος εὐ εἰδῶς ἠδὲ καὶ Ἀύσονίαν* notas tachygraphorum dici recte perspexit Bonada, quemadmodum est in epitaphio Agrippinensi Cl Rhen. 323 *iam doctus in compendia Tot literarum et nomen Notare currenti stilo, Quot lingua currens diceret*. — Simonidi h. ep. probabiliter vindicavit Schneidewin; ταῦτα neque hic neque ep. 134 offensioni est.

136. [193.]

Δημόκριτος τρίτος ἤρξε μάχης, ὅτι παρ Σαλαμίνα
 Ἑλληνες Μήδοις σύμβalon ἐν πελάγει·
 πέντε δὲ νῆας ἔλεν θηίων, ἕκτην δ' ὑπὸ χειρὸς
 ῥύσατο βαρβαρικῆς Δωριδ' ἀλικομένην.

137. [194.]

1164

Αἶδ' ὑπὲρ Ἑλλάνων τε καὶ ἰθυμάχων πολιτηῶν

Epigr. 136. Plut. de Herod. malign. c. 36: Τὸ Δημόκριτον κατόρθωμα καὶ τὴν ἀριστείαν, ἣν ἐπιγράμματι Σιμωνίδης ἐδήλωσε· Δημόκριτος κτλ. Insolens sane epigrammatis species, fraudis tamen suspicio procul habenda; Plutarchus haud dubie exordium in artum redegit, poeta videtur scripsisse: (ἀνθήκεν τότε . . .) Δημόκριτος . . . (Νάξιος, ὃς) τρίτος ἤρξε μάχης. — V. 3. χειρὸς TVB, vulgo χεῖρα. — V. 4. βαρβαρικῆς TVB, βαρβαρικῆν vulgo. Reiske coni. ἀπὸ (Schneidewin ὑπὸ) χειρῶν ῥύσατο βαρβαρικῶν.

Epigr. 137. Athen. XIII 573 C: Νόμιμόν ἐστιν ἀρχαῖον ἐν Κορίνθῳ, ὡς καὶ Χαμαιλέων ὁ Ἡρακλεώτης ἱστορεῖ ἐν τῷ περὶ Πινδάρου, ὅταν ἡ πόλις εὐχῆται περὶ μεγάλων τῇ Ἀφροδίτῃ, συμπαραλαμβάνεσθαι πρὸς τὴν ἱκεσίαν τὰς ἑταίρας ὡς πλείστας καὶ ταύτας προσεὔχεσθαι τῇ θεῷ καὶ ὕστερον ἐπὶ τοῖς ἱεροῖς παρεῖναι. Καὶ ὅτε δὴ ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα τὴν στρατείαν ἤγεν ὁ Πέρσης, ὡς καὶ Θεόπομπος ἱστορεῖ καὶ Τίμαιος ἐν τῇ ἐβδόμῃ, αἱ Κορίνθιαί ἑταίραι ἠῆξαντο ὑπὲρ τῆς τῶν Ἑλλήνων σωτηρίας εἰς τὸν τῆς Ἀφροδίτης ἔλθουσαι νεῶν διὸ καὶ Σιμωνίδης ἀναθέντων τῶν Κορινθίων πίνακα τῇ θεῷ τὸν ἔτι καὶ νῦν διαμένοντα καὶ τὰς ἑταίρας ἰδίᾳ (corrigen-dum videtur δημοσία, nam ἰδίᾳ est seorsim, cf. Thucyd. I 132. Herod. VII 228. Diod. XI 33) γραψάντων τὰς τότε ποιησαμένας τὴν ἱκεσίαν καὶ ὕστερον (ἐπὶ τοῖς ἱεροῖς recte inseruit Kaibel) παρούσας συνέθηκε τότε τὸ ἐπίγραμμα· Αἶδ' κτλ. Idem epigr. affert Sch. Pind. Ol. XIII 32: Θεόπομπος δὲ φησι καὶ τὰς γυναῖκας αὐτῶν (Κορινθίων) εὔχεσθαι τῇ Ἀφροδίτῃ ἕρωτα ἐμπεσεῖν τοῖς ἀνδράσι αὐτῶν μάχεσθαι ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος τοῖς Μήδοις, εἰσελθούσας εἰς τὸ ἱερόν τῆς Ἀφροδίτης . . . εἶναι δὲ καὶ νῦν ἀναγεγραμμένον ἐλεγείον εἰσιόντι εἰς τὸν ναὸν τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς· Αἶδ' κτλ. Item Plut. de Herodot. malign. 39: καὶ μὴν ὅτι μόναι τῶν Ἑλληνίδων αἱ Κορίνθιαί γυναῖκες εὔξαντο τὴν καλὴν ἐκείνην καὶ δαιμόνιον εὐχήν, ἕρωτα τοῖς ἀνδράσι τῆς πρὸς τοὺς βαρβάρους μάχης ἐμβαλεῖν τὴν θεόν, οὐχ ὅπως τοὺς περὶ τὸν Ἡρόδοτον ἀγνοῆσαι πιθανὸν ἦν, ἀλλ' οὐδὲ τὸν ἔσχατον Καρῶν διεβόηθη γὰρ τὸ πρᾶγμα, καὶ Σιμωνίδης ἐποίησεν ἐπίγραμμα, χαλκῶν εἰκότων ἀνασταθειῶν ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἀφροδίτης . . . τὸ δ' ἐπίγραμμα τοῦτό ἐστιν· Αἶδ' κτλ. adde Iriarte Codd. Matr. 263, ubi Ἀριστοτέλους inscribitur, cuius lectiones cum schol. Pind. consentiunt. — Quamquam omnes iisdem auctoribus videntur usi esse magna tamen est dissensio, nam utrum Corinthiorum matronae an meretrices intelligendae sint, incertum: pariter ambiguum, quale fuerit donarium. Athenaeus ex Chamaeleontis Aristotelii libro περὶ Πινδάρου descripsit, nisi quod Theopompi et Timaei addidit testimonia, fortasse ex scholiis Pindaricis depromens, quamquam Timaei nomen in excerptis non com-

ἔσταθεν εὐξάμεναι Κύπριδι δαιμονία·
οὐ γὰρ τοξοφόροισιν ἐμήσατο δι' Ἀφροδίτα
Μήδοις Ἑλλάνων ἀκρόπολιν προδόμεν.

paret*). Chamaeleonte etiam Pindari interpretes usi sunt, addito Theopompi testimonio, sed quae de originibus templi Veneris narrant, aliunde petierunt, ex Chamaeleonte depromta ἔστι δὲ καὶ νῦν ἐλεγείων ἀναγεγραμμένον κτλ.**), ita enim scribendum, epitomator perperam εἶναι scripsit, omnia ad Theopompum referens. Plutarchus denique Pindaricis commentariis usus est, inde etiam Simonidis nomen ascivit, quod nunc ibi desideratur. Iam apparet meretrices haec vota fecisse, commodeque Chamaeleon Pindari scolion enarrans hoc exemplo usus est; neque fides habenda Theopompo, qui nescio quo errore Corinthiorum uxores substituit, quem sequitur Plutarchus, qui cum in scholiis hoc propagatum legisset, fortasse etiam Theopompi librum evolvit. Tabulam pictam Corinthios Veneri dedicasse testificatur locuples auctor Chamaeleo, Plutarchus aeneas statuas, perperam interpretatus ep. V. 2 ἔσταθεν, quandoquidem ἰστάναι vel ἰστάναι χαλκοῦν τινα vulgo de statuis honoris ergo positis dici solet, sed pariter Nossis Anth. P. IX 605 de mulieris imagine, quam picta tabula exhibuit, ὡς ἀγανῶς ἔστακεν dixit. — Epigramma gravem labem contraxit, nam apparet post v. 2 unum alterumve distichon intercuisse: oportebat enim plane dici, meretrices voti compotes factas esse; videtur poeta non solum preces mulierum ad eum modum, quem Theopompus testificatur, enarravisse, sed etiam ut solet Corinthiorum fortitudinem laudibus extulisse. Ambigas epigramma utrum consulto an casu sit mutilatum: eequidem integrum adscripsisse Chamaeleontem existimo. Nam v. 2 post Κύπριδι quod infertur δαιμονία (paullo commodius foret δαιμονίας) valde offendit; nam εὐχεσθαι δαιμονία quid sibi velit, aegre expedias; Plutarchum, qui δαιμόνιον εὐχὴν interpretatur, nihil moror, qui reperit epigramma ut nunc legitur. Contra δαιμονία i. e. divinitus, divino auxilio aetna necessitudine cum novissimo disticho coniunctum: nam v. 3 et 4 deos adfuisse Corinthiis Medico tumultu planissime testantur. Hiat igitur oratio iam v. 2, quem ita redintegraveris ἔσταθεν εὐξάμεναι Κύπριδι δαμοσίᾳ, apte enim poeta publicum, non privatum esse monumentum asserit, cf. ep. 89. Librarius aberrans ad δαιμονία quod insequabatur grave hoc detrimentum attulit, quod resarcire nequimus, cum ex Chamaeleontis libro, qui exscriperunt, imprudenter propagaverint. Denique addo neque lunghahnium neque Kaibelium hoc poematum Simonidi abiudicare, quamquam hunc exspectaveram obelo adpuncturum esse, siquidem parum congruit cum specie Simonidei epigrammatis, quam ipse delineavit, ut ad eam normam carmina quae vulgo feruntur examinaret. — V. 1. Ἑλλάνων, Ath. Ἑλλήνων. — ἰθυμάχων, Ath. εὐθυμάχων (P ἔθυμάχων), Schol. ἀγγεμάχων (Vrat. D ἐγγεμ.), Dobree ἰθυμαχῶν. — V. 2. ἔσταθεν scripsi, Plut. ἔσταθεν, Ath. ἔσταθεν, Schol. ἔστασαν. — εὐξάμεναι Plut., εὐχόμεναι Schol., εὐχεσθαι Ath. (B εὐχεσθε). — δαιμονία, Plut. δαιμόνια, Lobeck δαμοσίᾳ, Hecker καθεμόνι, C. Fr. Hermann δαίμονι ᾧ, quod omnino falsum, M. Schmidt τινεστάθεν εὐχεσθαι Κύπριδι λιλαιόμεναι. — V. 3. ἐμήσατο Schol., ἐμήδετο Plut.,

*) Theopompum, neque vero Timaeum adhibere potuit Chamaeleo, sed neque illo videtur usus esse.

**) Aristarchi saeculo tabula picta superstes fuerit, quam mox urbis Corinthi incendium absumpsit.

138. [198.]

1166

Ελλάνων ἀρχαγὸς ἐπεὶ στρατὸν ὄλεσε Μήδων
 Πausανίας, Φοίβῳ μῶμ' ἀνέθηκε τόδε.

— * 139. [195.]

Ἑλλάδος εὐρυχόρου σατῆρες τόνδ' ἀνέθηκαν,
 δουλοσύνης στυγεραῖς ἠυσάμενοι πόλιας.

ἐβούλετο Ath., ἐμήσαο M. Schmidt. — δι' Ἀφροδίτα, ap. Schol. Vrat. D δια θεοῖσιν Ἄφρ. unde Boeckh conī. δια θεάων. — V. 4. Μήδοις, Ath. Πέρσαις. — προδόμεν, Schol. δόμεναι.

Epigr. 138. Thuc. I 132: Καὶ οὔτι (ὁ Πausανίας) ἐπὶ τὸν τρίποδά ποτε τὸν ἐν Δελφοῖς, ὃν ἀνέθεσαν οἱ Ἕλληνες ἀπὸ τῶν Μήδων ἀκροθίνιον, ἠξίωσεν ἐπιγράψασθαι αὐτὸς ἰδίᾳ τὸ ἐλεγείον τόδε· Ἑλλήνων ἀρχηγὸς (Bgh ἀρχὸς) κτλ. τὸ μὲν οὖν ἐλεγείον οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐξεολοκῶσαν εὐθὺς τότε ἀπὸ τοῦ τρίποδος τοῦτο καὶ ἐπέγραψαν ὀνομαστὶ τὰς πόλεις, ὅσαι ξυγκαθελούσαι τὸν βάρβαρον ἔστησαν τὸ ἀνάθημα (huc etiam respicit idem III 57). Simonidis esse epigramma ostendit Pausan. III 8, 2: Ὅτι γὰρ μὴ τῇ Κυνίσινα τὸ ἐπίγραμμα ἐποίησεν ὅστις δὴ καὶ ἐτι πρότερον Πausανία τὸ ἐπὶ τῷ τρίποδι Σιμωνίδης τῷ ἀνατεθέντι ἐς Δελφούς, ἄλλο δὲ γε παρὰ ἀνδρὸς ποιητοῦ Λακεδαιμονίων τοῖς βασιλεῦσιν οὐδὲν ἔστιν ἐς μνήμην. Legitur etiam ap. Demosth. in Neaer. 97. Plutarch. de Herod. mal. c. 42. Aristodemus p. 355 Wesch. Anth. Pal. VI 197 (A Σιμωνίδου· item A ἀνάθημα τῷ Ἀπόλλωνι Πausανίου, sed οὐ in ras., C ἐς Πausανίαν) ubi ὄλεσα et ἀνέθηκα est, Suid. v. Πausανίας, Apostol. VII 9, d. Cf. etiam Nepot. vit. Paus. c. 1. Respicit Aristid. II 234. Ipsius monumenti Herodotus quoque mentionem fecit IX 81: συμφορήσαντες δὲ τὰ χρήματα καὶ δεκάτην ἐξελόντες τῷ ἐν Δελφοῖσι θεῷ, ἀπ' ἧς ὁ τρίπους ὁ χρύσεος ἀνετέθη ὁ ἐπὶ τοῦ τρικαρήνου ὄφιος τοῦ χαλκίον ἐπεστεῶς ἀγχιιστα τοῦ βωμοῦ. Et aureus quidem tripus a Phocensibus, cum Delphicum templum diripuissent, conflatus, aheneus autem draco a Constantino Byzantium translatus (huc respicit etiam Schol. Thucyd. ἔλαβον οἱ Ῥωμαίων βασιλεῖς, καὶ μετέθηκον ἐπὶ τὸν ἵπποδρόμον τοῦ Βυζαντίου) quamvis truncatus etiam nunc superest, et nuper demum sociorum nomina columnae striatae incisa in lucem restituta sunt: copiose disputavit de hoc monumento O. Frick in Iahnii Annal. Suppl. III 487 seqq., sed non recte censet aureum tantum lebetem impositum fuisse draconum capitibus; fuit enim revera tripus aureus, id quod etiam Wieseler arbitratur (in Iahnii Annal. LXXXIX—XC p. 242 seq.): sane incertum, quo pacto draco cum tripode fuerit consociatus: Wieseler duas proposuit coniecturas, mihi quidem posterior maxime probabilis videtur. — Pausaniae, qui Simonidem epigramma fecisse testatur, fidem derogat Kaibel, quoniam neque Thucydides neque Demosthenes poetae nomen addiderunt; at historiarum scriptores et oratores, ubi monumentorum titulus utuntur, constanter auctoris nomen silentio praetereunt. Kaibel dicit, distichon omnino indignum esse Simonide, qui si hoc Pausaniae gratificatus esset, graves Atheniensibus poenas daturus fuisset. Idem vero, cum suspicatur ea, quae de poetae commercio cum Pausania feruntur, ficta esse omnia, quorum rumorum fons et causa sit hoc ipsum distichon, quamvis invitus largitur, Simonidis iam antiquitus hos versiculos attributos esse. — V. 1. Ἑλλάνων ἀρχαγὸς et v. 2 μῶμ' Anthol., reliqui Ἑλλήνων ἀρχηγὸς et μῆμ'. — V. 2. τόδε, om. V ap. Suid.

Epigr. 139. Diod. Sic. XI 33: Οἱ δὲ Ἕλληνες ἐν τῶν λαφύρων

Τόνδε ποθ' Ἕλληνες νίκης κράτει ἔργω Ἴσθμος,

δεκάτην ἐξελομένοι κατεσκευάσαν χρυσοῦν τρίποδα καὶ ἀνέθηκαν εἰς Δελφοὺς ἐπιγράψαντες ἔλεγείον τόδε· Ἑλλάδος κτλ. Adde Arsen. 118. Simonidi tribuit Schneidewin, satis infirmo usus argumento, quod huic epigrammati quae subiecit Diodorus epitaphia Thermopylensia Simonidis sint (ep. 91. 92), abiudicat Goettling (in comm. acad. 1861 Ienae), cui inprimis displicet Ἑλλάδος εὐρυχόρου, quandoquidem Homericum Il. IX 478 δι' Ἑλλάδος εὐρυχόρου de urbe sit dictum; at ad eundem modum in epigr. ap. Athen. XII 536 B legitur: ἔργων Ἑλλάδος εὐρυχόρου, de quo dixi in appendice epigr. Simonidis: multo magis offendit, quod Graeci milites σωτήρες Ἑλλάδος dicuntur, nam dispar ratio ep. 129 οὗτος ὁ τοῦ Κελοῦ Σιμωνίδου ἐστὶ σωτήρ, atque illud ipsum a Simonide alienum carmen*). Diodoro, qui solus hoc epigramma servavit, nihil prorsus de Pausaniae disticho memoriae prodidit (vid. epigr. 138), etiam Nipperdey et Frick (Iahnii Ann. Suppl. III 503) fidem abrogant, nec immerito; nam Diodorum ita demum possis conciliare cum aliorum testimoniiis, si statuas in locum prioris carminis (138), quod exsculptum est, aliud offensionis et invidiae immune substitutum esse. At Thucydides et ceteri, qui eandem rem enarrant, nullam alterius epigrammatis mentionem faciunt, aperte adversatur huic coniecturae Nepos Paus. c. 1: „hos versus Lacedaemonii exsculpsent, neque aliquid scripserunt quam nomina earum civitatum, quarum auxilio Persae erant victi.“ Nihilo secius olim haec coniecturam tuitus sum, ratus epigramma Pausaniae in tripode aureo, non in columna striata scriptum fuisse. At postquam Dethier et Mordtmann denuo monumentum examinaverunt et in ipsa hac columna vestigia erasi epigrammatis deprehenderunt (vid. Acta Acad. Vindob. XIII p. 3 seq.),***) plane abieci eam opinionem, neque dubitavi epigramma, quod Simonidis non esse certum est, adpungere. Diodoro, si qua fides est Delphici monumenti titulum esse tradenti, conicias multo post aureo tripode sublato hoc epigramma incisum esse in columnae striatae crepidine, cum bello Phocensi tandem composito Delphicum templum instauraretur. Quod Pausanias X 13, 9 hoc epigramma non commemorat, nullius est momenti, nam ille etiam columnae striatae titulum nulla mentione dignatus est. — V. 1. εὐρυχόρου, FL εὐρυχάρου. — V. 2. δουλοσύνης, Ars. δουλοσύνας.

Epigr. 140. Plut. de Herod. malign. c. 42: τέλος δὲ (Ἀθηναῖοι καὶ

*) Ut molestum illud σωτήρες removerem, olim conieci σωτήρια vel σῶτες, σοὶ τόνδ' ἀνέθηκαν, ut ἑσπόμενοι referatur ad socios, quorum nomina exhibet columna striata.

**) Eo ipso loco, ubi vestigia erasi carminis deprehenduntur, haec extant:

ΑΓΟΛΟΝΙΘΕΟ
ΑΝΑΘΕΜΑΓΟΛ

tum sequuntur nomina Graecarum gentium, unde Goettling huic indicii versum hexametrum tituli loco praemissum fuisse intellexit, quem in hunc modum instauravit: Ἀπόλλωνι θεῷ (στάσαντ') ἀνέθημ' ἀπὸ Μήδων. Haec sociorum nomina etiam Olympiae in signo Iovis in dextra basis parte incisa erant, vid. Pausan. V 23. Tertium catalogum memorat Aristodemus c. 9, nomina in disco orbiculatim scripta esse testatus, ne quae gens principem locum obtineret; sed huius memoriae fides sit apud auctorem.

εὐτόλωμῳ ψυχῆς λήματι πειθόμενοι,
 Πέσρας ἐξελάσαντες, ἔλευθέρα Ἑλλάδι κοινόν
 ἰδρύσαντο Διὸς βωμὸν Ἐλευθερίου.

141. [196.]

Φημί Γέλων', Ἰέρωνα, Πολύζηλον, Θρασύβουλον,

Ἀκαεδαίμονιοι) τῷ βωμῷ τὸ ἐπίγραμμα τοῦτο γράφοντες ἐνεχάραξαν· Τόνδε κτλ. (v. 2 in codd. Par. deest). Idem legitur in vit. Aristid. c. 19, ubi omissus est v. 2, et in Anth. Pal. VI 50: A *Εἰς καὸν ἀνατεθέντα τῷ Διὶ* corr. in rasura *Σιμωνίδου*. Cf. Pausan. IX 2, 5. Dissertuit de hoc epigrammate etiam Frick p. 533, qui quod dicit legi ap. scholiastam Herodoti IX 85, quid sibi velit non assequor. Cum lemma tantum Anth. Simonidis nomen exhibeat, ceteri taceant, Kaibel fraudem manifestam esse putat, plurimum tribuens Pausaniae silentio, qui si epigramma in ara additum fuisset praesertim Simonideum, haud dubie mentione dignatus esset. Atqui Plutarchus Chaeronensis testatur Graecos post pugnam Plataeensem aram Iovi dedicavisse et illos versus inscribendos curavisse: constat igitur iam saeculo ante Pausaniam versus incisos fuisse. Neque novicium est carmen, hunc antiquitatis nitorem et elegantiam non poterat Graecolorum vanitas assequi. Simonidem autem, qui tumulos mortuorum prope Plataeas versibus suis ornavit, consentaneum est, etiam hoc epigramma condidisse: neque enim credere par est. tam insigne monumentum sine titulo neglectum iacuisse. — V. 1. *Ἕλληνες*, Anth. *Ἕλλανες*. — *νίκης κρατεῖ*, ap. Plut. vit. Arist. *νίκας κρατεῖ* (i. ἐκράτει). et ib. pro *ἔργῳ Ἄρηος* *Ἔα πόθῳ ἄργεος*, L *πόθῳ ἄργος*. contra Anth. *ῥώμῃ χερσός*, *ἔργῳ Ἄρηος*. Kaibel *Νίκης* desiderat, quoniam Ἄρηος subsequatur, nescius id iam Sintensium occupavisse; alii futilibus coniecturis haec tentaverunt, Schneidewin *νίκης κρατεῖ ἔργῳ Ἄρηος*, Hartung *νίκας κρατεροργεός εἶνεκ*, Schmidt *ἔργος* vel *ᾄσοι Ἄρηος*. — V. 2. *ψυχῆς λήματι*, Anth. *ψυχᾶς* (cod. P *ψυχῆς*) *λάματι*. — V. 3. *ἔλευθέρα . . . κοινόν*, Anth. *ἐλεύθερον . . . κόσμον*, et *ἐλεύθερον* etiam Plut. vit. Arist.

Epigr. 141. Schol. Pind. Pyth. I 155: *Φασὶ δὲ τὸν Γέλωνα τοὺς ἀδελφοὺς φιλοφρονούμενον ἀναθεῖναι τῷ θεῷ χρυσοῦς τρίποδας, ἐπιγράψαντα ταῦτα· Φημί κτλ.* ubi medio disticho omissio legitur v. 1. 2. 5. 6. *Simonidis* epigramma esse ostendit Anthol. Pal. VI 214: *Ἀνάθημα τοῦ αὐτοῦ* corr. *Σιμωνίδου*. ubi vicissim v. 5 et 6 omissi sunt. Denique Suidas Anthologia usus v. *Δαρετίον* sine poetae nomine et sine explanatione haec exhibet: *τὸν τρίποδ'* (Med. *τρίποδα δ'*) *ἀνθέμεναι* (E. *ἀνθέμεθα*)· *ἐξ ἑκατὸν λιτρῶν καὶ πενήκοντα ταλάντων Δαρετίον χρυσοῦ τὰς δεκάτας δεκάταν* (vulgo *τὰς δεκάτας*, VC *τὰς δεκάτας δεκάτας*, A *δεκάτας δεκατ'*). Dissertuit de his versibus Hultsch: de Damareteo argenteo Syracusanorum nummo Dresdae 1862 docte et subtiliter, verum quae proposuit, improbanda sunt fere omnia, velut peculiare auri talentum apud Siculos fuisse ratus, quod nullum omnino fuit, et Diodori narrationem (XI 26) cum hoc epigrammate frustra conciliare studens tandem eo devenit, ut suis rationibus ingens tripodis pondus ad auri libram redigeret, neque vidit, derisui futuros fuisse Dinomenis filios, si tam exilis munusculi pondus praesertim hac magnifica oratione indicavissent: atque illi aemulantes Graecis, qui post maxi-

καίδας Δεινομένεως, τὸν τρίποδ' ἀνθέμεναι, 1167
 ἔξ ἑκατὸν λιτρῶν καὶ πεντήκοντα ταλάντων
 Δαμαρέτου χρυσοῦ, τᾶς δεκάτας δεκάταν,
 ὃ βάρβαρα νικήσαντας ἔθνη· πολλὴν δὲ παρασχεῖν
 σύμμαχον Ἑλλησιν χεῖρ' ἐς ἔλευθερίην.

mam victoriam munus ut videtur multo minus Apollini dedicaverunt et Pausaniam tituli honore orbaverunt, non solum sua nomina confidenter inscripserunt, sed etiam tripodem ex auro totum maximi ponderis deo obtulerunt; nam hic tripus inter pretiosissima Delphici templi monumenta vel primarium obtinebat locum. Sed de hac quaestione quam ea qua decet cura persequi non permittunt huius adnotationis angustiae, accuratius egi in conventu philologorum Halensi, vid. Act. conv. p. 25 seq. neque quidquam repperi, quod retractandum videatur: nam quae Hultsch non praesens, sed anno post (Act. p. 37 seq.) contra disseruit, nihil moror. Quod Simonidi denique abrogavit epigramma, satis superque arguit, quam infirmae fuerint rationes, quas antea his ipsis versibus tanquam germanis usus excogitaverat. — V. 1. Schneidewin φαμι et Πολύζαλον probabiliter. — V. 2. Δεινομένεως, cod. Pal. διομένεως. — τὸν τρίποδ' ἀνθέμεναι Anth. (Suid.), τοὺς τρίποδας θέμεναι Schol. male, unum tantum tripodem fuisse testatur etiam Diod. Sic. XI 26. Sed versus de interpolatione suspectus, poeta videtur ut solet τόνδε ποτ' ἀνθέμεναι scripsisse. — V. 3. ἔξ Boeckh (Metrol. Quaest. 295 et 304, ubi hoc distichon vindicat a Schneidewini suspicione, v. 3 et 4 subditicii videntur), legebatur ἔξ, quod tuetur Hultsch p. 16. — λιτρῶν, corrigunt λιτρᾶν. — Δαμαρέτου scripsi, nam Δαμαρετίον quod Bentley commendavit, vix ferendum: debebat Δαμαρετίον dici, aut si correpta paenultima poetae licuit proferre, certe non decebat continuo litteram vocalem correptam penitus eiicere, sed cum vulgaris forma versui non satis commoda esset, ausus est χρυσοῦν Δαμαρέτου scribere, quod non magis est improbandum quam Virgiliana Romula tellus et Lavina littora, aut quod Horatius de arte poet. 288: Et qui praetextas et qui docuere togatas novo modo dixit: atque in sch. Pind. Ol. II 1 Δημαρέτην, ἀφ' ἧς καὶ Δημαρέτειον προσωνομάσθη νόμισμα cod. Vrat. A teste Schneidero exhibet δημάρετον ὀνομάσθαι. Itaque cum olim etiam Δαμαρέτας in mentem venisset, id ipsum restitui, legebatur Δαρετίον (P δᾶρετίον, ubi s. m. accentum supra i adiecit) neque aliter Suidas. Meineke Δαρετίον legendum proposuit, quod Lycophroni et poetis, qui figurata carmina scripserunt condonandum, non Simonidi, quem non decebat tenebricoso vocabulo reginae nomen occultare: nam si Sophocles veniam impetrat, cum Macedonum regem, qui a suis popularibus Ἀρχέλαος nuncupabatur, Atticorum more Ἀρχέλων vocat, facile apparet nulli poetae licuisse reginam Δαμαρέταν inaudito prorsus nomine Δαρέταν appellare. — τᾶς, Suidae codd. ut videtur τᾶς. — V. 5. Schneidewin νικήσαντας et πολλὰν, sicut v. 6 Ἑλλασιν et ἔλευθερίαν. Offendor vanitate verborum, quae in publico monumento, quod celeberrimo loco Graeciae fuit situm, vix videtur ferenda: nam certum est Sicilienses tyrannos nulla auxilia misisse Graecis adversus Persas pugnantibus; nam πολλή χεῖρ nihil aliud quam magnas copias significat, cf. Herod. VII 157 ἀλῆς μὲν γὰρ γινομένη πᾶσα ἡ Ἑλλάς, χεῖρ μεγάλη συνάγεται. Herodotus refert Gelonem, cum Graecorum legati venissent auxilium petentes, respondisse, velle se maximas copias subsidio mittere, si summa imperii sibi traderetur:

— 142.

Ἐξ οὗ τ' Εὐρώπην Ἀσίας δίχα πόντος ἐνειμεν

quod cum legati recusarent, infecta re domum rediisse. Sed ipse Herodotus VII 165 addit Siceliotas testari, ὡς ὅμως καὶ μέλλον ἄρχεσθαι ὑπὸ Λακεδαιμονίων ὁ Γέλων ἐβοήθησεν ἂν τοῖσι Ἕλλησι, nisi instans cum finitimis belli grave discrimen prohibuisset: neque vanum hoc esse commentum documento est pugna ad Himeram, qua Gelo magnas copias Carthaginiensium fudit ac fugavit eodem die, quo ad Salaminem proelium navale commissum, ut Herodotus auctor est, consentiente Aristotele Poet. c. 23, secundum Diodorum XL 26 eo die, quo Leonidas ad Thermopylas cecidit: addit autem Diodorus, cum Gelo in eo esset, ut subsidio veniret Graecis (παρεσκευάζετο πολλή δυνάμει πλεῖν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα καὶ συμμαχεῖν τοῖς Ἕλλησι κατὰ τῶν Περσῶν), nuntium de victoria Salaminia allatum esse, itaque expeditionis consilium abiecit. Gelon igitur, quamvis rerum Medico bello gestarum non fuerit participes, alacrem certe animum ad defendendam communem patriam exprompsit, ac devictis Carthaginiensibus Graecorum libertatem non minus stabiliverat, quam qui adversus Persas pugnaverunt. Hinc Pindarus Pyth. I 76 seq. proelium ad Himeram aequiperandum censet Salaminio tropaeo et victoriae Plataeensi, itaque Ephorus (schol. Pind. Pyth. 146) Gelonem dicit Carthaginiensibus διαμαχησάμενον μὴ μόνον τοὺς Σικελιώτας ἐλευθερῶσαι, ἀλλὰ καὶ τὴν Ἑλλάδα σύμμασαν. Eandem laudem Geloni et fratribus Simonides vindicat, nec poetae singularem modestiam desiderabis, si σπουδῇ δὲ παρασχεῖν σύμμαχον Ἕλλησιν χεῖρ' ἐς ἐλευθερίην restitueris.

Epigr. 142. Affert Aristid. II 209: ὥστε τοῖς προτέροις ἔργοις ἐκπεπληγμένων τῶν ποιητῶν τοῖς ὅτ' ἐπήεσαν οἱ βάρβαροι πραχθεῖσιν, ὅμως τις ὕμνησεν αὐτῶν εἰς ταῦτα ὅστερον, οὐ πάντα, ἀλλὰ μίαν τινα ἡμέρας ἔργα, ἐξ οὗ τ' κτλ. et secundum distichon ib. 210 repetitur. Simonidis esse idem significat 513, ubi rursus integrum epigramma una cum aliis Simonidis carminibus affertur. Adde schol. Aristid. III 209 (Frommel 70 et 366): εἰς τὰς αὐθημερόν ταύτας νίκας Σιμωνίδης ὕμνησε, λέγων ἐξ οὗ τ' κτλ. Anth. Pal. VII 296 corr. σιμωνίδου τοῦ κήου. C εἰς τοὺς μετὰ κίμωνος στρατευσαμένους ἐν κύπρῳ ἀθηναίους, ὅτε τὰς ρ' ναῦς τῶν φοινίκων ἔλαβον. Diod. Sic. XI 62, qui dicit: ὁ δὲ δῆμος τῶν Ἀθηναίων δεκάτην ἐξελόμενος ἐκ τῶν λαφύρων ἀνέθηκε τῷ θεῷ, καὶ τὴν ἐπιγραφὴν ἐπὶ τὸ κατασκευασθὲν ἀνάθημα ἐπέγραψε τήνδε· ἐξ οὗ γ' κτλ. Denique Apostol. VII 57a, et sine p. nom. Arsen. 329. — Carmen hoc, quod Iunghahn novicium poetam ludendi causa panxisse perhibet, antiquum et nobile fuisse arguunt duo epigrammata, quorum exordium ad huius poematii similitudinem compositum est, Atticum satis pingui illud quidem Minerva edolatum et incisum Ol. 101, 1 (CIGr. I 85): Ἐξ οὗ Κέκροπα λαὸς Ἀθηναίων ὀνομάζει, καὶ χώραν Παλλὰς τήνδ' ἔκτισε δῆμον Ἀθηναίων, οὐδεὶς Σωσιβίον καὶ Πυρραῖ μείζονα. . . *) φυλὴν Κεκροπιδῶν ἔργῳ ἔδρασ' ἀγαθὰ, alterum illo ut videtur aetate fere suppar Xanthi in Lycia repertum (CIGr. III 4269): (Ἐ)ξ οὗ τ' Εὐρώπην (Ἀ)σίας δίχα πόν(τ)ος ἐνε(ι)μεν οὐδεὶς πο Λυκίων στήλην το(ι)άνδ' ἀνέθηκε(ε)ν δῶδεκα θεοῖς ἀγορᾶς ἐν καθαρῷ τεμένει (νικ)έων καὶ πολέμου μνήμα τόδ' ἀθάνατον κτλ.**). — V. 1. ἐξ οὗτ'

*) Scripsi Πυρραῖ, Boeckh Πύρρα dedit. Novissimum vocabulum, cuius aliquot elementa restant, non expedio.

**) Memorabile est in utroque monumento ΟΥΔΕΣ exaratum esse, qui consensus cum non fortuitus videretur, conieci in archetypo fuisse

καὶ πόλιας θνητῶν θοῦρος Ἄρης ἐφέπει,
οὐδένι πω κάλλιον ἐπιχθονίων γένετ' ἀνδρῶν
ἔργον ἐν ἠπείρῳ καὶ κατὰ πόντον ὁμοῦ.
5 οἶδε γὰρ ἐν γαίῃ Μήδων πολλοὺς ὀλέσαντες
Φοινίκων ἑκατὸν ναῦς ἔλον ἐν πελάγει
ἀνδρῶν πληθούσας· μέγα δ' ἔστεινεν Ἀσις ὑπ' αὐτῶν
πληρεῖς' ἀμφοτέραις χερσὶ κράτει πολέμου.

Aristid. et schol. (epigr. Xanth.), ἐξ οὗ γ' Anth. Diod. Ars. — Εὐρώπῃ Ἀσίας, Anth. Εὐρώπων Ἀσίης. — ἐνειμεν, Aristid. et schol. ἔκρινεν. — V. 2. πόλιας, Diod. πόλεας (codd. πολέας), Anth. πόλεμον λαῶν, inde Dorville πολέμους θνητῶν commendavit, mihi πόλιας λαῶν poeta videtur scripsisse, nam θνητῶν displicet, quoniam ἐπιχθονίων ἀνδρῶν continuo subsequitur. — ἐφέπει, Diod. ἐπέχει. — V. 3. οὐδένι, Diod. οὐδέν, Anth. οὐδαμά. — κάλλιον, Anth. cod. P καλλίων, Diod. τοιοῦτον male, fortasse Atticum illud epigramma vel aliud simile librariis veteribus observabatur. — V. 4. ἔργον, cod. P Anth. a m. pr. εὐέργον. — ὁμοῦ, Anth. Diod. ἄμα. — V. 5. οἶδε, Anth. cod. P οἶδε, schol. Arist. cod. A et Paris. B εἶδε. — γαίῃ Arist. et schol., Κύπρῳ Diod. Anth. Arsen.; γαίῃ, quod iam Krüger recto usus iudicio tuetur, non solum commendatur verbis proximis ἐν πελάγει, sed etiam multo magis stabilitur versu praegresso ἔργον ἐν ἠπείρῳ καὶ κατὰ πόντον ὁμοῦ, quae lectioni ἐν Κύπρῳ plane adversantur; nam proelium pedestre si in insula commissum fuit, nullo pacto ἐν ἠπείρῳ dici potuit: itaque manifestum est, epigramma ad victoriam Eurymedontiam, non ad pugnas Cyprias spectare. Altera lectio ἐν Κύπρῳ nihil est nisi interpretamentum hominis, qui vel utramque victoriam temere confudit, vel deceptus est Diodori narratione (XI 60), qui proelium navale περὶ τὴν Κύπρον commissum esse narrat; etenim ἡ περὶ τὴν Κύπρον ναυμαχία poterat etiam ἢ ἐν κύπρῳ v. dici, quemadmodum ἡ Σαλαμῖνι vel ἢ ἐν Μυκάλλῃ μάχῃ, neque vero pedestris pugna ad Eurymedontem in Pamphylia commissa, quae hoc versu memoratur. Neque adversabor, si quis iam Diodorum in suo exemplo interpolationem istam repperisse existimet, quam denuo tuitus est Iunghahn plane incredibilia commentus, verbis οἶδε . . . πληθούσας navale proelium, μέγα δ' . . . πολέμου pedestre describi, ἐν Κύπρῳ ἐν πελάγει interpretatus opinor ἐν Κυπρίῳ πελάγει, sed ἀμφοτέραις χερσὶ cum intelligeret repugnare suae explicationi, prava coniectura αὐθ' ἑτέραις tentavit. — ὀλέσαντες, schol. Arist. cod. A ὀλέσαντας, ap. Diod. AHL ἐλάσαντες. Difficultatem, qua oratio laborat, infra expedire conatus sum, sed oportebat poetam, quem rerum gestarum ordinem cognitum habuisse consentaneum est, verborum ambiguitatem procul habere; haud scio an mendum delitescat: planam reddideris narrationem scribendo πολλοὺς Μήδων ἐδάμασσαν Φοινίκων θ' ἑκατὸν ναῦς ἔλον, quemadmodum est ep. 135 παντοδαπῶν ἀνδρῶν γενεᾶς . . . τῷδ' ἐποτ' ἐν πελάγει ναυμαχία δαμάσαντες. Cum Simonides aliis locis ἐλάσαι vel ὀλέσαι de Graecis victoribus dixerit, non mirum ad eundem modum hunc locum interpolatum esse. — V. 6. ἔλον, ap. Arist. priore l. EN εἶλον. — V. 7. ἔστεινεν, ap. Arist. pr. l. E ἔστεινεν, L ἔστειμεν, ap. Schol. A et Par. B ἔσθεινεν,

οὐδεὶς πω κάλλιον ἐπιχθονίων τέλεσ' ἀνδρῶν ἔργον, ut uterque versificator antiquam scripturam monumenti in Cimonis honorem excitati servaverit: nam huius tituli admodum dubiam esse paradosin apparet.

in Anthol. huius hemistichii nihil superest nisi in rasura a m. s. ἔσται . . . , ap. Diod. II δεσφενάσις ὑπ' αὐτῶ, F δ' ἐσφενάς . . . ὑπ' αὐτῶ, K δ' ἐσφενάς ὑπ' αὐτῶ, et ὑπ' αὐτῶ etiam AL. — V. 8. πληγῶ, in Anth. cod. P et sch. Ar. Par. B πληγῆς. — ἀμφοτέραις χερσὶ, ap. Arist. priore loco vulgo ἀμφοτέρα χερσὶ, quod correctum ex

ENL, in Anth. cod. P. ἀμφοτέρως χερσὶ. Ἀμφοτέραις χερσὶ est copiis pedestribus et maritimis, non quod vulgo dici solet ἀμφοῖν τοῖν χερσῶν i. e. omni virium contentione, ac fortasse restituendum ἀμφοτέρα χερσὶ, quemadmodum Aristid. I 226 de Xerxe Atticam invadente scripsit ὁ δὲ ἀμφοτέρα τῇ χερσὶ παρήν. Quod sequitur κράτει πολέμου satis tuetur ep. 140 νίκης κράτει ἔργῳ Ἄρης. Perperam Blomfield tentavit ἀμφοτέρως χερσοκράτει πολέμῳ, nec melius Hecker πληγῆς ἀμφοτέραις, χερσοκράτει πολέμῳ.

Sed quaeritur hoc epigramma num recte sit Simonidi adscriptum. Si quis ad Cyprias pugnas retulerit, tum a Simonide plane alienum; nam illae res gestae sunt Ol. 82, 3. Sed priores Cimonis victorias hoc epigrammate illustratas esse iam ad v. 5 adnotavi, quamquam homines docti etiam nunc ambigunt, utrum Cimonis victoria ad Eurymedontem an posteriores pugnae ad Cyprium hoc poematio celebrentur. Aristides quidem victoriam Eurymedontiam planissime testatur priore loco II 209: ἐπὶ δὲ Εὐρυνμέδοντι ποταμῷ ναυμαχίας καὶ πεζομαχίας μνημεῖα ἔστησεν ἀμφοτέρα ἡμέρα μᾶ νικῶν, ὥστε τοῖς προτέροις ἔργοις κτλ. (quae supra adscripsi), neque aliter scholiasta Aristidis, qui non ad hunc locum, sed ad Panathenaeicum adscripsit, et Simonidis nomen addit, quod apud ipsum Aristidem non legitur; item Diodorus, quamquam non satis recte res illic gestas enarravit, fortasse in errorem inductus prava lectione v. 5 ἐν Κύπρῳ. Cypriam pugnam Anthologia tueri videtur, sed lemmatis nulla plane est auctoritas; nam omnia quae ibi leguntur, ex ipso epigrammate petita sunt. Testium igitur locupletum auctoritas Eurymedontiam victoriam tuetur, atque sequitur hoc Krüger Hist. Stud. 1169 I 64 seq. Contra ad Cyprias pugnas referunt Engel Kypros I 282, nullis omnino argumentis usus, et A. Schaefer Philol. XXIII 183, qui quamquam et ipse v. 5 lectionem ἐν γαίῃ probat, tamen assensus est Engelio: sed argumenta quae profert, vacillant omnia. Eiusmodi praeconium, quale hoc epigramma exhibet, optime convenit victoriae Cimoniae, quae non tantum gravissime afflixit Persarum res (hinc aptissime v. 7 μέγα δ' ἔστεινεν Ἀσίς κτλ., id quod multo minus de altera victoria praedicari poterat), sed etiam eo memorabilis erat, quod eodem die bis victi sunt Persae, id quod de hac victoria testantur omnes, de altera nemo prorsus memoriae prodidit. Quod si quis posteriorem victoriam hunc in modum laudibus extulisset, gravem iniuriam erat facturus Cimoni, nullo quidem successu; neque enim Eurymedontiae victoriae memoria obscurata est Cypriarum pugnarum laude, sed potius illas depressit; cf. Lycurgi or. in Leocr. 72: ἐπ' Εὐρυνμέδοντι δὲ καὶ πεζομαχοῦντες καὶ ναυμαχοῦντες ἐνίκησαν, ἑκατὸν δὲ τριήρεις τῶν βαρβάρων ἀιχμαλώτους ἔλαβον, ἅπανσαν δὲ τὴν Ἀσίαν κακῶς ποιοῦντες περιέπλευσαν, καὶ τὸ κεφάλαιον τῆς νίκης, οὐ τὸ ἐν Σαλαμῖνι τρόπαιον ἀγαπήσαντες ἔστησαν, ἀλλ' ὄρους τοῖς βαρβάρους πήξαντες τοὺς εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ τοὺτους κωλύσαντες ὑπερβαίνειν, συνθήκας ἐποίησαντο κτλ. Diod. XI 61: οὐδέποτε γὰρ μνημονεύονται τοιαῦται καὶ τηλικαῦται πράξεις γενέσθαι κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν καὶ ναυτικῶ καὶ πεζικῶ στρατοπέδῳ. Arist. I 296: ἡδὴ δὲ καὶ δύο τρόπαια εἰς μίαν ἡμέραν ἦλθε καὶ ναυμαχία πεζομαχία παρισώθη· τοσοῦτον δὲ τῷ βασιλεῖ περιεγένετο, ὥστε ἐνδοξοτέραν αὐτοῦ τὴν ἀρχὴν καὶ τοὺς τόπους ταῖς νίκαις ἐποίησαν· ὁ δ' οὖν Εὐρυνμέδων οὐχ ἥκιστα διὰ τοῦτους ἄδεται. Pausan. I 29, 15: οἱ σὺν Κίμωνι τὸ μέγα ἔργον (ἐπ' Εὐρυνμέδοντι) πεξῆ καὶ ναυσὶν ἀνθή-

μερον κρατήσαντες. Haec praeconia plane conspirant cum epigrammate, ac manifestum, illis hoc ipsum poematum obversatum esse: Cypriae victoriae nusquam eiusmodi laudibus ornantur. — Iam quod legitur in epigrammate v. 5 *ὄλεσαντες* . . . *ἔλον*, cave participium interpretis latino vocabulo *postquam*, est enim nihil aliud quam *ὄλεσαν καὶ εἶλον**). Sane navale proelium ante pedestre commissum est, cf. Guil. Vischer de Cimone p. 24 seq., sed poetae licuit ordinem rerum gestarum invertere, cum vel rerum gestarum scriptores et oratores, quibus non est eadem venia concessa, ὕστερον πρότερον admiserint plane ad eundem modum, velut Thucydides I 100: *ἐγένετο δὲ μετὰ ταῦτα καὶ ἡ ἐπ' Εὐρυμέδοντι ποταμῷ ἐν Παμφυλίᾳ πεζομαχία καὶ ναυμαχία Ἀθηναίων καὶ τῶν ξυμμαχῶν πρὸς Μήδους, καὶ ἐνίκων τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἀμφοτέρω Ἀθηναῖοι Κίμωνος τοῦ Μιλτιάδου στρατηγούτους.* et Lycurgus (vide supra): *ἐπ' Εὐρυμέδοντι καὶ πεζομαχοῦντες καὶ ναυμαχοῦντες ἐνίκησαν*, sive quod usitata fuit cantilena *κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν* (cf. Diodor. XI 61: *νευικηότες δύο καλλίστας νίκας τὴν μὲν κατὰ γῆν τὴν δὲ κατὰ θάλασσαν*), sive quod huius epigrammatis memoria iis obversabatur**). Non debebat igitur Schaefer uti hoc argumento, ut epigramma ad Cyprias pugnas revocaret, praecipue cum ibi quoque, ut iam olim monui, navale proelium ante pedestre sit commissum, id quod non solum per se consentaneum est, sed etiam Thucydides I 112 et Diodor. XII 3 testantur (nam Plut. vit. Cimon. c. 18 non satis dilucide res gestas enarrat). Denique quod epigramma centum naves Phoenissas captas esse testatur, sane eundem navium captarum numerum Diodor. XII 3, ubi proelium navale ad Cyprum descripsit, exhibet, verum etiam Lycurgus auctor est, centum naves in proelio Eurymedontio captas esse***), neque adversatur Thucyd. I 100: *καὶ εἶλον τριῆρεις Φοινίκων καὶ διεφθειραν τὰς πάσας ἐς διακοσίας*, nam et per se consentaneum est, cum Phoenissae naves centum captae fuerint, Cilicum et Cypriorum naves non omnes salvas integrasque discessisse, ac praeter eas quas ceperunt Graeci, multas esse demersas (quemadmodum etiam in Cypria pugna factum, vid. Diod. XII 3: *πολλὰς μὲν τῶν νεῶν κατέδυσεν, ἑκατὸν δὲ σὺν αὐτοῖς τοῖς ἀνδράσιν εἶλε*), idque ipsum testatur Diod. XI 66: *πολλὰς μὲν τῶν ἐναντίων ναῦς διεφθειραν, πλείους δὲ τῶν ἑκατὸν σὺν αὐτοῖς τοῖς ἀνδράσιν εἶλον*, quae ex locuplete auctore descripsit (nam infra XI 61 temere dicit captas esse naves CCCXL, tot enim navium tunc erat Persica classis); haec igitur Thucydides comprehendit, naves CC numerans, quae non recte interpretatus Plutarchus vit. Cimon. c. 12 captas dicit CC, et praeterea alias demersas esse coniectura auguratur. Itaque Schaeferi argumentis refutatis tenebimus, epigramma hoc ad Eurymedontiam Cimonis victoriam referendum esse.

Sed quaeritur quo iure hoc epigramma ad Simonidem referatur, cui plerique, qui hos versus servarunt, nominatim tribuunt. Simonidem diem supremum Ol. 78, 1 sub finem anni obiisse constat, sed proelia ad Eurymedontem commissa cui anno sint adscribenda omnino incertum.

*) Sed confèras quae supra ad h. v. exposui.

**) Iunghahn recte composuit ep. 105 de his ipsis rebus ad Eurymedontem gestis *πεζοί τε καὶ ὀνυπόρων ἐπὶ νηῶν*, et ep. 107 v. 5 ubi poeta propter vinctae orationis angustias proelium ad Mycalen ante Salaminiam pugnam memorat.

***) Eundem numerum prodidit Aristodemus c. 11 paucis res ad Eurymedontem gestas perstringens: *καὶ ἐνανυμάχησαν Φοίνικι καὶ Πέρσαις, καὶ λαμπρὰ ἔργα ἐπεδείξαντο, ἑκατὸν τε ναῦς ἐλόντες ἀντάνδρους ἐπεζομάχησαν, καὶ δύο τρόπαια ἔστησαν, τὸ μὲν κατὰ γῆν, τὸ δὲ κατὰ θάλατταν.*

Diodorus has pugnas ad Ol. 77, 3 refert (XI 60), ita. ut nihil obstare videatur, quominus credamus Simonidem hoc praeconio Cimonem exornavisse: sed Diodorum iustam temporum rationem parum diligenter observavisse satis superque constat. Longe aliter Eusebius, qui hoc proelium ad Ol. 79, 4 refert: sed quae sit illi fides, apparebit, si reliqua, quae ibi recenset, aliorum auctorum fide ad iustos calculos revocaveris: omissis igitur iis, quae non licet satis certo ad annalium ordinem revocare, Eusebii rationes*) et ex adverso emendatos annales adscribo.

Eusebius.

Ol. 74, 4. Xerxes Athenas incendio absumpsit, ut ipse Ens. dicit, Callia(de) archonte.	Ol. 75, 1.
Ol. 75, 1. Proelia ad Thermopylas et ad Salaminem.	Ol. 75, 1.
Ol. 75, 4. Hiero Geloni succedit (cf. Ol. 76, 2).	Ol. 75, 3.
Ol. 76, 1. Proelia ad Plataeas et apud Mycalen.	Ol. 75, 2.
Ol. 76, 4. Pindarus inclaruit.	Ol. 75, 1. (Diod. S. XI 26)
Ol. 77, 1. Themistocles ad Persas confugit.	Ol. 75, 1.
Ol. 77, 2. Sophocles primam docuit fabulam (cf. etiam Ol. 78, 1).	Ol. 77, 4.
Ol. 78, 3. a) Themistoclis mors (Diodorus Ol. 77, 2).	
b) Socrates natus.	Ol. 77, 4 (sec. Apollod.).
c) Lapis de coelo cecidit.	Ol. 78, 2 (Plin. II 149).
Ol. 79, 1. Artaxerxes Artabano successit.	
Ol. 79, 3. Siciliae populare imperium.	Ol. 78, 3.
Ol. 79, 4. a) Proelium ad Eurymedontem.	
b) Solis defectio.	
Ol. 80, 1. Anaxagorae mors.	Ol. 78, 1 sec. Apollodori depravata exempla.

Apparet igitur, omnes res gestas non solum non suis annis adscribi, sed etiam, quod multo est gravius, iustum rerum ordinem turbatum esse.

Non minus in diversas partes discedunt nostri homines. Krüger, qui omnium diligentissime rerum hoc tempore gestarum ordinem perscrutatus est, Diodori rationem (Ol. 77, 3) assensu suo comprobavit (Hist. Stud. I 52 et 64 seqq.); Schneidewin O. Müllero auctore has pugnas multo post commissas esse statuit, itaque Simonidi non tantum hoc epigramma, sed etiam 105 et 106 abrogat; Clinton haec quadrienni post sive Ol. 78, 3 accidisse arbitratur, eumque sequuntur Grote, Curtius Hist. Gr. II 118, Oncken Athen und Hellas I 130. II 135; denique A. Schaefer, qui nuper denuo Krügeri rationes examinavit (de rerum post bellum Pers. gest. temporibus. Lips. 1865), pugnas illas ad Ol. 78, 4 revocavit**).

Ego cum antea Krügerum secutus Cimonis victoriam ad Ol. 77, 3 retulissem, postea proximo anno Ol. 77, 4 attribui (de vita Sophoclis p. XIII), quamquam quae ibi scripsi nunc non iam omni ex parte tueor. Sunt autem hae quaestiones tantis difficultatibus impeditae, ut vix liceat rationem proponere, quae nulli calumniae sit obnoxia. Velut Schaefer, qui denuo haec sub examen vocavit, cum eidem anno, quo Cimon victo-

1171

*) Eusebianos numeros nunc adscripsi quemadmodum Schoenii recensio exhibet.

**) Qui post Schaeferum res hac aetate gestas perstrinxit, Pierson (Philol. XXVIII) de proelii ad Eurymedontem tempore assensus est Schaefero (vid. l. l. p. 66), de aliis rebus dissentiens.

riam illam reportavit, Thasiorum defectionem adscripsit, haud dubie errat: nam Thucydides cum (l 100) *χρόνω ὕστερον*, non *μετὰ ταῦτα*, Thasios defecisse dicat, longius temporis intervallum intercessisse iure colligas: recto iudicio usus Krüger I 145 duorum vel trium annorum interstitium significari arbitratur. Thasus hiberno tempore, ut consentaneum est, defecit, cum comperissent, opinor, Athenienses id agere, ut continentis oram finitimam coloniis occuparent: Athenienses, ut verisimile est, statim verno tempore Thasiorum classem navali proelio superaverunt et urbem obsidione cinxerunt: continuo autem, aestate ut videtur, expeditionem ad Strymonem, quam paraverant, susceperunt; sed haud ita multo post, hieme Atheniensium coloni maxima clade a Thracibus afflicti sunt: hanc calamitatem scholiasta Aeschinis d. f. l. 31 *ἐπὶ Ἀναιράτου* accidisse testatur: praetoris nomen corruptum, Krügerus facillima mutatione *Ἀναιστράτου* restituit, ut clades illa Ol. 78, 2 acciderit: haec ratio si recte se haberet, possis suspicari *Ἀναιράτου* nomen vitii immune esse et potius apud Diodorum id ipsum nomen in locum *Ἀναιστράτου* substituendum: tunc igitur Thasus defecit Ol. 78, 1 ac nihil prohibet, quominus Krügerum secuti Cimonis victoriam ad Ol. 77, 3 referamus. Sed cum proximorum annorum magistratus nomina similia gerant, Ol. 78, 3 *Ἀσσανίας*, Ol. 78, 4 *Ἀναιθέος*, incerta est emendatio; illud certum, unum ex tribus huius triennii nominibus restituendum esse. Equidem omnibus rerum momentis examinatis Clintoni coniecturam sequor *ἐπὶ Ἀναιθέου*, quamvis minus facilis videatur, quam post alios etiam Schaefer probavit. Tunc igitur Thasus defecit Ol. 78, 3; ac si statim circa initium Ol. 78 apud Eurymedontem pugnatum esse, interstitium, quod Thucydidis verba arguunt, nacti sumus.

Postquam Themistocles testarum suffragiis extorris factus erat, Cimonis virtus enituit; et Eion quidem capta Ol. 77, 3 (*ἐπὶ Δημοτίωνος*); Cimoni et collegis victoribus Athenienses hermarum dedicandorum honorem concesserunt (vid. Aeschin. in Ctesiph. 183 seq.), statimque colonia illuc deducta, fortasse hoc ipso anno; sed clade ibi afflicti sunt Athenienses proximo anno Ol. 77, 4 (*ἐπὶ Ἀπερίωνος*): nam scholiasta Aeschinis non satis diligenter rem enarrat, quasi iidem duces, qui ceperint Eionem, cladis ignominiam perpessi sint. Eodem anno Ol. 77, 4 Cimon Scyrum expugnavit et Thesei ossa Athenas deduxit, simulque bellum cum Carystiiis exarsit: hieme videtur Naxos defecisse, cuius insulae obsidio haud dubie diurna fuit; defecisse insulam ante Cimonis victoriam certum est, sed subactam esse antequam Cimo expeditionem in Asiam suscepit, minime ex Thucydidis verbis conficias, qui ne intempestive narrationem intermitteret, ubi Naxi defectionem memoravit, statim quomodo Athenienses Naxiis subactis consuluerint, addit: fortasse Naxus Ol. 78, 2 demum manus dedit: ipse aliquando conieci apud schol. Arist. Vesp. v. 355, ubi dicitur Naxus capta esse *ἐπὶ Πεισιστράτου*, legendum esse *ἐπὶ Ἀναιστράτου*, nam nimis gravis error grammatici esse videbatur, quæ Aristophanem Pisistrati expeditionem respexisse crediderit: sed haec in medio relinquo. Verno autem tempore Ol. 77, 4, postquam Sophocles Dionysiis urbanis victor renuntiatus est (vid. vit. Soph. p. XII n. 35), Cimon expeditionem in Asiam suscepit, et media aestate sive Ol. 77, 4 extremo sive Ol. 78, 1 ineunte Persas terra marique fudit ac fugavit.

Quaeritur denique, utrum inter *ἐπικήδεια* an inter *ἀναθηματικά* hoc epigramma referendum sit: sane in Anthologia illis accensetur, at Diodorus dilucide: *ὁ δὲ δῆμος τῶν Ἀθηναίων δεκάτην ἐξελόμενος ἐν τῶν λαφύρων ἀνέθηκε τῷ θεῷ* (unus cod. I τῇ θεῷ) *καὶ τὴν ἐπιγραφὴν ἐπὶ τὸ κατασκευασθὲν ἀνάθημα ἐπέγραψε τῆρδε*. Aristides nihil ad solvendam quaestionem confert. Krügerus I 67 seq. funebre esse car-

men contendit, maxime confisus pronomine οἶδε, verum enim vero fatendum praeterea in ipso poematio nihil inesse, quod sepulcro destinatum esse arguat; neque existimandum, unum alterumve distichon intercidisse, nam carmen haud dubie integrum est*). Itaque nunc potius Diodorum sequor, quem facile apparet haec non ipsum commentum esse, sed aliunde descripsisse; atque tam diligenter sive potius negligenter hoc officio functus est, ut cum locum, ubi hoc monumentum fuit, nominatim dicere deberet, id praetermiserit**). Equidem credo in memoria victoriae Cimonis ceterorumque ducum statuas dedicatas fuisse, ut iam commode in epigrammate dici potuerit οἶδε γὰρ κτλ. Tale monumentum fuit, quod Spartani post victoriam ad Aegos flumen Delphis dedicaverunt, ubi praeter deorum signa etiam Lysandri aliorumque plurimorum statuae visebantur, cf. Paus. X 9, 7 seq. Neque ab antiquioris artis ingenio abhorreere eiusmodi monumenta arguit donum, quod Phocenses in memoriam victoriae de Thessalis reportatae Delphis dedicaverunt, Aristomedontis opus, qui ut Pausan. X 1, 10 refert finxerat *Τελλίαν τε τὸν μάντιν καὶ ὅσοι μαχομένοις ἄλλοι σφίσιον ἐστρατήγησαν, σὺν δὲ αὐτοῖς καὶ ἥρωας τῶν ἐπιχωρίων*. Adde Onatae opus, quod Tarentini Delphis dedicaverunt, quod ipsam Tarentinorum et barbarorum pugnam exhibebat, vid. Paus. X 13, 10 (ubi praeter alios Opis, Iapygum rex, nominatim recensetur); porro Atheniensium monumentum, quod post proelium Marathonium Apollini Pythio consecraverunt, ib. X 10, 1: *τῷ βᾶθρο δὲ . . . ἐπίγραμμα μὲν ἔστιν ἀπὸ δεκάτης τοῦ Μαραθωνίου ἔργου τεθῆναι τὰς εἰκόνας, ubi praeter deorum et heroum Atticorum statuas, quas Phidiam fecisse Pausanias auctor est, etiam Miltiades visebatur. — Diodorus cum decimam τῷ θεῷ oblatam esse memoret, Apollinem Pythium dici coniicias: at Delphis Athenienses palmam et Minervae signum dedicaverunt, neque praedae decima haec fuisse videtur, cf. Paus. X 15, 4: τὸν δὲ φοίνικα ἀνέθεσαν οἱ Ἀθηναῖοι τὸν χαλκοῦν, καὶ αὐτὸν καὶ Ἀθηναῖς ἄγαλμα ἐπίχρυσον ἐπὶ τῷ φοίνικι ἀπὸ ἔργων, ὃν ἐπ' Εὐρυμέδοντι ἐν ἡμέρᾳ τῇ αὐτῇ τὸ μὲν πεζῆ, τὸ δὲ ναυσὶν ἐν τῷ ποταμῷ κατώρθωσαν. Quapropter censeo apud Diodorum scribendum esse τῇ θεῷ, ut Athenienses Minervae decimam obtulerint, ac praeterea Apollini Delphico aliud donum de manubiis dedicarint***).*

Iam si Athenienses Cimonis et collegarum statuas Minervae consecrarunt, facile apparet, opus diuturni laboris non continuo post ducum reditum absolvi potuisse; itaque id ipsum prohibet, quominus epigramma his statuis subscriptum Simonidi vindicemus, qui paucis mensibus post Cimonis reditum decesserit: nam quod antea largitus sum potuisse poetam grandaeum statim, postquam artifex operis sibi demandati consilium mente animoque designavit, hoc carmen in Cimoniae victoriae memoriam condere, iam retracto: Simonides, Hieronis hospiti

*) Titulus inscriptus pilae in Ceramico Athenis in honorem eorum, qui ad Eurymedontem occubuerunt, extat supra ep. 105: itaque si hic titulus sepulchralis, foret referendus ad monumentum in Pamphylia excitatum.

***) Diodorus historiarum scriptorem, Ephorum ut opinor, sequitur, qui si τῇ θεῷ scripsit, manifestum erat donarium Athenis Minervae oblatum esse. Diodorus, qui non sicut Ephorus Athenis degebat, plianis rem exponere decebat.

****) Quod in epigrammate locus, ubi proelia commissa sunt, non nominatur, nihil habet offensionis: etenim additus erat praeterea legitimus titulus, qui significabat Athenienses Minervae dedicavisse hoc monumentum de manubiis, postquam Medos ad Eurymedontem duobus proeliis profli-gaverunt.

143. [200.]

1172

Τόξα τάδε πολέμοιο πεπαυμένα δακρύνεντος
 νηῶ Ἀθηναίης κέϊται ὑπωρόφια,
 1173
 πολλάκι δὴ στονόεντα κατὰ κλόνον ἐν δαΐ φωτῶν
 Περσῶν ἱπομάχων αἵματι λουσάμενα.

144. [201.]

Οὕτω τοι, μελία ταναά, ποτὶ κίονα μακρόν
 ἦσο, πάννομφαίῳ Ζηνὶ μένουσ' ἱερά·

usque ad mortem usus, neque hoc neque ep. 105 potuit componere cf. quae supra p. 446 dixi. Nihilo secius is qui primus Simonidis epigrammata collegit, utrumque poemation recepit, itaque Aristides π. παραφθ. una cum aliis Cei poetae elogiis adhibuit, neque quod alio loco (II 209) vocola τις utitur, indicio est, poetae nomen latuisse aut criticos veteres derogavisse Simonidi*). In exordio inprimis memorabile, quod poeta significat Asiam et Europam olim continuas postea interfuso mari diremtas esse, id quod Plinius quoque H. N. II 205 testatur (*mersam Europam Asiamque Propontide et Ponto*). Poeta Ionici alicuius philosophi placitum tunc nobile respicere videtur: quod si Archelaus Cimonis familiaris hoc elogium panxit, conicias hunc eundem esse Archelaum, quem ad Anaxogoram se applicavisse constat. A Simonidis quidem arte hoc abhorret, sed convenit poetis, qui subsecuti sunt, philosophiae studio tunc Athenis vigente: manifestum documentum deprehendimus in eorum elogio, qui ad Potidaeam occubuerunt: αἰδῆ μὲν ψυχὰς ὑπεδέξατο, σώματα δὲ χθών: hoc enim placitum, quod postea Euripides in scena usque decantavit, ex Anaxogorae doctrina repetendum, cuius studiis scenicus philosophus Ol. 87 nondum fuit initiatus.

Epigr. 143. Anth. Pal. VI 2: A Σιμωνίδου· C ἐπὶ τόξοις ἀνατεθεισὶν ἐν τῷ τῆς Ἀθηναίης ναῶ. Etiam cod. Par. Σιμωνίδου. — V. 1. τόξα, Meineke θῶπλα coniecit, quoniam nulli Graecorum fuerint sagittarii: at erant Atheniensibus sagittarii, ut locupletissimus auctor Aeschylus in Persis 460 testatur; hinc Pausanias ap. Herod. IX 60: ἡμεῖς δ' ἡμῖν τοὺς τοξότας ἀποπέμψαντες χάριν θεῶδε. idem IX 22 narrat selectos trecentos Atheniensium duce Olympiodoro adiunctis sagittariis (τοὺς τοξότας προσελέμενοι) adversus Persarum equites pugnavisse et Masistium interfecisse, cuius lorica Athenis visebatur (cf. Boeckh Oec. II 168). Haec igitur commode hoc epigramma illustrant, quod hand dubie ad Atheniensium donarium referendum. Adde praeterea de sagittariis Plut. Thes. c. 14. — V. 2. Ἀθηναίης cod. supra, sed a pr. manu Ἀθηναίαι, quemadmodum cod. Par., ὑπ Ἀθηναίης Plan. — ὑπωρόφια, ὑπορρόφια cod. Pal. et Par. — Demonstrativum carmen videtur Kaibelio, itaque adpunct.

Epigr. 144. Anth. Pal. VI 52: A Ἀνάθημα τῷ Διὶ παρὰ στρατιώτου· Σιμωνίδου. — V. 1 et 2 affert Suid. v. ἦσο, v. Μελία, v. Ταναή. — μελία ταναά, Plan. Iriart. 94. μελλή ταναή. — ποτὶ, Suid. v. ταναή ex-

*) Corrigendum videtur ὅμως ἤμνησεν αὐτῶν εἰς τις ταῦτα τὰ ὕστερον, legebatur ὅμως τις ὕ. αὐτ. εἰς ταῦτα ὕσ.

ἤδη γὰρ χαλκός τε γέρον ἀντά τε τέτρουςαι
 πυκνὰ κραδαινομένα δαίῳ ἐν πολέμῳ.

145. [202.]

Ἐξ ἐπὶ πεντήκοντα, Σιμωνίδη, ἦραο ταύρους
 καὶ τρίποδας, πρὶν τόνδ' ἀνθέμεναι πίνακα·
 τοσσάκι δ' ἱμερέοντα διδασκόμενος χορὸν ἀνδρῶν
 εὐδόξου Νίκας ἀγλαὸν ἄρμ' ἐπέβης.

habet ἀνὰ (A ἀντικλιονα). — V. 3. ἀντά Schneidewin, vulgo ἀντή. Affert hunc versum Suidas v. τετρώσθαι. — V. 4. δαίῳ cod. P supra, δηῖω a m. pr. ut Plan., ubi etiam κραδαινομένη. — Versatur hoc epigramma in argumento, quod Alexandrini poetae et qui post secuti sunt, certatim tractaverunt, itaque olim mihi paradosis nominis Simonidei suspecta visa est, sed abiecti hanc dubitationem, quandoquidem Mnascalas, qui Simonideae artis filum aemulari solet, Anth. Pal. VI 125 et 128 ad hoc ipsum exemplum se accommodavit. Non esse demonstrativum epigramma vel inde conficias, quod reticetur nomen eius, qui quondam clypeum gessit: fuit enim donario additum. Kaibel ἐπιδεικτικὸν esse poematum censet.

Epigr. 145. Anth. Pal. VI 213: corr. Ἀνάθημα τοῦ αὐτοῦ (Σιμωνίδου). Respicit Tzetz. Chil. IV 487, qui I 636 affert epigramma in Simonidem mortuum, quod ad huius similitudinem compositum est.*) — V. 1. Σιμωνίδη ἦραο Tzetz. altero loco, cod. Pal. Σιμωνίδης ἦραο, sed a pr. m. ἦραο. — ταύρους, Tzetz. νίκας, quod probat Welcker in appendice trilog. Aeschyl. p. 242, recte adversante Schneidewino. —

V. 2. cod. Pal. ἀνθέμεν^{αι}. — V. 3. τοσσάκι δ', Hecker τοσσάκις. — V. 4. Νίκας, fort. Νίκης. — Mihi epigramma non integrum esse videtur, fortasse ad hoc ipsum poematum referendum distichon epigr. 146, non tamen continuo his quattuor versibus subiungendum, sed intercidit distichon, quo Simonides fere id dixisse videtur, quod legimus apud Xenophanem 7, 4: εἶπερ ἐγὼ περὶ τῶνδ' οἶδα λέγειν ἐτόμως. Pertinet autem opinor epigramma hoc ad eandem victoriam, quam ep. 147 illustrat: huius victoriae ergo Simonides tabulam, choregus tripodem dedicavit.

Epigr. 146. Arist. II 510: Ἐτόλμησε γοῦν (Σιμωνίδης) εἰπεῖν Μνήμην . . . ἰσοφαρίζειν· τοῦτ' ἐγὼ οὐχ ἕτερος δήπων περὶ τοῦ Σιμωνίδου λέγει, ἀλλ' αὐτὸς εἰς ἑαυτὸν πεποίηκεν· ἵνα δὲ μὴ δόξη νέος ὢν ἔτι καὶ ὠραϊζόμενος λέγειν, ταῦτα προστίθει· Ὀγδωκονταέτει κτλ. Elegiae fragmentum Schneidewin esse censet. Vid. ad ep. 145. Adulterinum censet Kaibel, fictum ab incerto homine, qui cum in commentario epigrammatum Simonidis ad ep. 147 chronographi Parii

*) Novicium hoc et proletarium carmen, si Dübnero fides, Schneidewin Bacchylidi attribuit, sed neque in ed. Sim. neque in delectu (utroque enim loco repetitum est epigramma) haec opinio in medio proposita. Simonides germanum epitaphium respexit Callimachus (v. Suid. v. Σιμωνίδης) οὐδὲ τὸ γράμμα ἠδέσθη τὸ λέγον μ' εἶα Λεωκρέπεος κείσθαι Κήιον ἄνδρα, qui videtur ipsius tituli verba iteravisse, ut iam appareat diversum hoc esse ab elogio, quod Tzetzis exhibet. Et germanum quidem epitaphium Bacchylidem composuisse veri est simillimum.

146. [204.]

1174

Μνήμην δ' οὔτινά φημι Σιμωνίδῃ ἰσοφαρίζειν
ὀγδωκονταέτει παιδὶ Λεωπρέπεος.

— 147. [203.]

Ἦρχεν Ἀδείμαντος μὲν Ἀθηναίοις, ὅτ' ἐνίκα
Ἀντιοχὸς φυλὴν δαιδάλεον τρίποδα·
Ξεινοφίλου δὲ τόθ' υἱὸς Ἀριστείδης ἐχορήγει
πεντήκοντ' ἀνδρῶν καλὰ μαθόντι χορῶ·
5 ἀμφὶ διδασκαλίῃ δὲ Σιμωνίδῃ ἔσπετο κῦδος
ὀγδωκονταέτει παιδὶ Λεωπρέπεος.

testimonium adscriptum legisset, verba ὁ τὸ μνημονικὸν ἐδρῶν perperam interpretatus, quasi poeta octoginta annos natus hanc artem reperisset, edolavit hoc distichon. Ceterum Kaibel ep. 147 egrégium et poeta dignum existimat, neque in ep. 145 animadvertit. — V. 1. μνήμην vulgo, μνήμη ΓΘ. — ἰσοφαρίζειν, Θ ἰσοφερίζειν. — V. 2. Γ ὀγδωκονταέτη. — Λεωπρέπεος scripsi, v. Λεωπρεπέος. Nominum propriorum, quae praeterea adiectivi vice funguntur, velut Εὐπρεπέης, al., diversa est ratio.

Epigr. 147. Max. Plan. Walz. V 543: Οὗτος (ὁ Σιμωνίδης) πάσης ἐπιστήμων ποιητικῆς καὶ μουσικῆς ὑπῆρχεν, ὡς ἐκ νεότητος ἄχρι γῆρας ἐν τοῖς ἀγῶσι νικᾷ· ὡς καὶ τὸ ἐπίγραμμα δηλοῖ. Ἦρχεν κτλ. et Tzetz. in Cram. An. Ox. III 353, 4. — V. 5 et 6 Plutarch. an seni sit resp. ger. c. 3 affert. Resp. Val. Max. VIII 7, 13. — V. 1. Ἀδείμαντος μὲν Tzetz., μὲν Ἀδείμαντος Plan. — V. 2. Tzetz. φυλὴ Ἀντιοχός. — V. 3. Resp. Plut. vit. Alcib. c. 1. — δὲ τόθ' scripsi, vulgo δέ τις, Hemsterhusius δέ τοι, Hecker et Schneidewin δ' ἔς quod omnino est repudiandum. — V. 5. διδασκαλίῃ Plut. Tzetz., διδασκαλία Plan. — V. 6. Tzetz. et nonnulli libri Plan. ὀγδοηκονταέτει. — Λεωπρέπεος Tzetz., vulgo Λεωπρεπέος.

Epigr. 148. Anth. Pal. XIII 28: ab eadem omnia manu Καλλιμα^λ ἐνιτωαντὶ Δ' μετῴασυλλ^α. Βακχυλίδου ἢ Σιμωνίδου. τωαντὶ Δ' μέτρωτετράμετρ^ο ὅμοι τω εἰ μοι γένοιτο παρθεὺν καλὴν τε καὶ τέρευνα μᾶϊ δὲ μόν^ο συλλ^α πλεοναζ^ε ἐπιτ^ο Δ' οὐκ ἔχει ἰαμβον ἄλλ' ἀνάπαιστον. Simonidi tribuere videtur Steph. Byz. s. v. Ἀκαμάντιον· ἐναλεῖτο καὶ φυλὴ Ἀκαμαντὶς τῆς Ἀττικῆς, ὡς Σιμωνίδης. Sed etiam si receptum fuit poematum in antiquas editiones Simonideorum carminum, non tamen per omnia his auctoribus obtemperandum, ac fortasse iam veteres grammatici ambigebant, utrum Bacchylidis an Simonidis esset, quorsum lemma istud videtur spectare. Simonides, qui subtiliter quid deceat ubique perpendere solitus erat, argumento leviusculo non tam splendidum ornatum orationis adhibiturus erat, neque credibile est, eum alius poetae victoriam praeconio ornasse: itaque abrogandum censeo epigramma Simonidi, sed Bacchylidi cur abiudicemus nihil est causae: nam antiquum esse in aperto est. Callimacho tribuunt vulgo huius poetae editores propter inscriptionem cod. P, sed ab Alexandrinorum saeculi indole et institutis plane abhorret, atque lemma suspicionem istam plane redar-

148. [205.]

Πολλάκι δὴ φυλῆς Ἀκαμαντίδος ἐν χοροῖσιν Ὄραι
 ἀνωλόλυξαν κισσοφόροις ἐπὶ διθυράμβοις
 αἰ Διονυσιάδες, μίτραισι δὲ καὶ ῥόδων ἀώτοις
 σοφῶν ἀοιδῶν ἐσκίασαν λιπαρὰν ἔθειραν,

1175

ἢ οἱ τόνδε τρίποδα σφίσι μάρτυρα Βακχίων ἀέθλων
 ἔθηκαν· κείνους δ' Ἀντιγένης ἐδίδασκεν ἄνδρας.
 εὖ δ' ἐτιθηεῖτο γλυκερὰν ὄπα Δωροῖσι Ἀρίστων

guit, testatur enim Callimachi epigramma, in quo asynartetum Archilochium excepit hendecasyllabus, vel numerorum diversitate diremptum fuisse ab hoc poematio, cuius numeros librarius explicans perperam sane neglecta syllabarum mensura ad tetrametrum iamb. catal. revocat, quem errorem postea alius animadvertit et subiecit *μᾶ δὲ μόνον κτλ.* Servata igitur sunt lemmata duorum carminum; Callimachi epigramma intercidit, sed extat etiamnunc, ut Hecker vidit, Anth. P. VII 728. Hartung denique confidentur, ut assolet, tam Simonidi, quam ceteris abiudicat et *Antigeni* tribuit propter v. 6. Ac sane poetae, qui victoriam reportavit, erat donarium versibus suis ornare, sed fortasse Antigenes ante quam donarium dedicatum aut diem supremum obiit aut Athenis relictis alio se contulit, itaque Bacchylides amicorum rogatu poematum composuit. Dixerunt de hoc epigrammate Hecker II 149 seq. Meineke Philol. XVI 157 et ad Callim. p. 300, O. Schneider Call. I 105 et 451 seq. — V. 1. δὴ Ernesti, cod. *δι.* — V. 2. ἀνωλόλυξαν Ernesti, cod. ἀνώλουξαν. — V. 4. Distichon post h. v. haud dubie intercidit, ut etiam Hecker vidit: nullo enim modo οἱ v. 5, ubi choreutae qui hanc victoriam reportaverunt intelliguntur, potest referri ad poetas (σοφῶς ἀοιδούς v. 4), qui prioribus annis tribus Acamantidis cantoribus victoriae honorem pepererunt: aperte autem dicendum erat, tribules ut olim saepius ita nunc quoque praemio dignos habitos esse: sed quod Hecker praeter archontis nomen etiam poetae memoriam desiderat, errat: poterat in disticho, quod intercidit, archon memorari, non item poeta, cuius nomen infra v. 6 plane legitur. Frustra O. Schneider nihil desiderari contendit, ratus ἀνωλόλυξαν plusquamperfecti loco esse, ἐσκίασαν aoristi vim retinere, omnemque offensionem sibi videtur removisse τελείαν στιγμῆν ponendo post αἰ Διονυσιάδες et corrigendo αἰ σκίασαν, quae correctio procul est habenda. — V. 5. Βακχίων Bentley, cod. βακχίων. — V. 6. ἔθηκαν· κείνους cod., θήκαντο· κείνους Bentley, θήκαντο· Κεῖος Schneidewin, θήκαν· Κικυννεὺς ego olim conieci. Meineke cum antea Βακχίαν ἔθηκαν Ἀέθλων· ἐκείνους proposuisset, postea ἔθηκαν· εὖ τοὺς δ' scripsit. O. Schneider θήκαντο· κείνος δ' suavit. Sed ne nomen quidem poetae labis experts videtur esse; itaque suspicatus sum ἔθεντο· Κῶος δ' Ἀμφιμένης ἐδίδασκεν ἄνδρας scribendum esse, adhibito Diog. L. II 36 qui Aristotele auctore scribit Πινδάρῳ ἐπιλονεῖκει Ἀμφιμένης ὁ Κῶος. contra Hecker in illo Diogenis loco Ἀντιγένης ὁ Κεῖος vel certe Ἀμφιμένης ὁ Κεῖος restituendum esse censet. — V. 7. ἐτιθηεῖτο Salmasius, cod. ἐτίθην εἰ τὸ. — Δωροῖσι, quod dubitanter olim proposui Δωριεύς dudum abiecti, Schneider perperam Κορρίθαις commendat. Ego praeterea etiam principia distichorum

- Ἄργεϊος ἤδ' ἄν πνεῦμα χέων καθαροῖς ἐν αὐλοῖς·
 τῶν ἐχορήγησεν κύκλον μελίγηρον Ἰππώνικος,
 10 Στρούθωνος υἱός, ἄρμασιν ἐν Χαρίτων φορηθεῖς,
 αἶ' οἱ ἐπ' ἀνθρώπους ὄνομα κλυτὸν ἀγλαάν τε νίκαν
 θῆκαν, Ἰστεφάνων θεῶν ἕκατι Μοισᾶν.

149. [206.]

Γνωῖθι Θεόγγητον προσιδῶν τὸν Ὀλυμπιονίκαν

παῖδα, παλαισμοσύνας δεξιὸν ἠνίοχον, 1176
 κάλλιστον μὲν ἰδεῖν, ἀθλεῖν δ' οὐ χείρονα μορφῆς,
 ὃς πατέρων ἀγαθῶν ἐστεφάνωσε πόλιν.

permutanda existimavi τῶν ἐτιθηεῖτο et εἶ δ' ἐχορήγησεν. — V. 8. καθαροῖς, Meineke καθαρῶς. — V. 9. κύκλον Anna Fabri, cod. κύκλων. Insolens structura verbi χορηγεῖν, cuius alterum exemplum non repperi. — V. 10. Στρούθωνος Ernesti, cod. στρούθωνος, et deinde φορηθεῖς et γ. 11 ὄνομακ' αὐτόν, quae correxit Ernesti. — ἄρμασιν, male Hecker ἀγκάσιν, idem v. 11 ὀνομάκλυτον requirit. — V. 11 et 12 iniuria pro subditiis habet Schneidewin. — V. 12. θῆκαν Ἰστεφάνων θεῶν ἕκατι Μοισᾶν codex; cum huius versus numeri prorsus a reliquis recedant, Neue conii. Μοισᾶν ἕκατι θῆκαν Ἰστεφάνων θεῶν, Mehlhorn ἕκατι Μοισᾶν θ. ἰ. θεῶν, Iacobs Μοισᾶν θεῶν θ. ἰ. ἕκατι, Hartung θῆκαν, θεῶν Ἰστεφάνων τε ἕκατι Μοισᾶν, Meineke, cui etiam θεῶν inficetum et supervacaneum videtur, Ὡρᾶν ἕκατι θῆκαν Ἰστεφάνων τε Μοισᾶν, denique O. Schneider θῆκαν, θεῶν Ἰστεφάνων λότατι Μοισᾶν. Mihi nihil mutandum videtur, versus est hexameter logaedicus ut priores, nisi quod bini dactyli hic inchoant versum, illic medium locum obtinent: consulto hoc variavit opinor poeta in carmine novissimo, quemadmodum hoc disticho etiam dorica dialecto sermonem temperavit. Sed cum ceteris versibus anacrusis sit praemissa, nescio an hic quoque scribendum sit:

ἔθηκαν, Ἰστεφάνων θεῶν ἕκατι Μοισᾶν.

Epigr. 149. Anth. Plan. 2: Σιμωνίδου. — V. 1. Θεόγγητον Schneidewin corr. ex Paus. VI 9, 1: Θεογγήτω δὲ Αἰγινήτη πάλης μὲν στέφανον λαβεῖν ὑπήρξεν ἐν παισίν· τὸν δὲ ἀνδριάντα οἱ Πτόλιχος ἐποίησεν Αἰγινήτης. cf. Pind. Pyth. VIII 35. legebatur Θεόκριτον. — V. 2. ἠνίοχον, Schneidewin ἀνίοχον. — V. 3. μορφῆς, Brunck μορφᾶς. — V. 4. πόλιν, malim δόμον vel πάτραν i. e. φρατρίαν.

Epigr. 150. Anth. Pal. VI 144: Ἀνάθημα τῷ Ἐρμῇ παρὰ Λεωκράτους· τοῦ αὐτοῦ (id est Ἀνακρέοντος) et ante hoc epigramma sex versus vacui, sed infra post VI 213 inter Simonidis epigrammata exhibetur (lemma idem Ἀνάθημα ται ἔρμη παρὰ Λεωκράτους τοῦ αὐτοῦ), quod firmatur eo, quod priore loco ante hoc epigr. lacuna est, ubi corr. οὐ λείπει ὡς οἶμαι οὐδὲ ἐνταῦθα, ut verisimile sit Anacreontea inde a 134 usque ad 143 continuari, tum 144 alius poetae subsequi epigramma, nam 145 tam ab Anacreonte quam a Simonide alienum, quamvis τοῦ αὐτοῦ inscriptum. Atqui altero loco intersertum legitur germanis Simonidis epigrammatis. Ac Simonidis esse poematum etiam Leocratis nomen fidem facit, qui bello Medico altero et post rebus publicis interfuit, neque a gymnycorum certaminum studio alienus et Simonide ut videtur familiariter usus, siquidem poeta in eius honorem

150. [207.]

Στροίβου παῖ, τόδ' ἄγαλμα, Λεώκρατες, εὐτ' ἀνέθηκας
Ἐρμῆ, καλλικόμους οὐκ ἔλαθες Χάριτας,
οὐδ' Ἀκαδήμειαν πολυγαθέα, τῆς ἐν ἀγοστῶ
σὴν εὐεργεσίην τῷ προσιόντι λέγω.

151. [208.]

Πατρίδα κυδαίνων ἱερὴν πόλιν Ὀπις Ἀθήνης,
τέκνον μελαίνης γῆς, χαρίεντας αὐλούς
τούσδε σὺν Ἡφαίστῳ τελέσας ἀνέθηκ' Ἀφροδίτῃ,
καλοῦ δαμασθεῖς ἡμέρῳ Βρύσσωνος.

152. [210.]

Πατρὶς μὲν Κόρυρα, Φίλων δ' ὄνομ', εἰμὶ δὲ Γλαύκου
νιὸς καὶ νικῶ πῦξ δὴ Ὀλυμπιάδας.

epinicion scripsit, vid. Quintil. XI 2, 14; neque moratur h. ep. v. 3 Ἀκαδήμειαν πολυγαθέα, cuius loci amoenitatem licuit hand dubie collaudare, quamvis nondum Cimon gymnasii decori curam impenderit. Lolling (Mittheil. d. Arch. Inst. z. Athen V 253) epigramma tam Simonidi quam Anacreonti abrogat. — V. 1. Στροίβου Schneider ex Thucyd. I 105, cod. Στοίβου et Στρόμβου. — V. 3. Ἀκαδήμειαν, Ἀκαδημειαν cod. Pal., Ἀκαδημίαν Suidas v. ἀγοστῶ. — πολυγαθέα Anth. et Suid., πολυγηθέα Schneidewin. — V. 4. εὐεργεσίην cod. Pal. priore loco, altero εὐεργεσίαν a m. pr.

Epigr. 151. Anth. Pal. XIII 20: ab eadem m. Σιμωνίδου. ἐπι

ἑξαμέτρῳ ἐναλλάξ τότε καμικ' τετράμετρ' δύο συλλαβαῖς λεῖπ' καὶ τὸ ἀρ
λοχεὶ σκάζον τριμέτρ'. — V. 1. Ὀπις scripsi, cod. ωπις, Iacobs Ὀπις,
Schneidewin Ὀλπις. — Ἀθήνης scripsi, sive Ἀθηναῖς malis, cod. αθανᾶς,
Ἀθάνας Schneidewin, idem ἱερὰν pro ἱερὴν scripsit. — V. 2. Hartung
τέκνον Μελαίνης καὶ Χάρητος, αὐλούς. Ac sane χαρίεντας numero
versus adversatur: librarius videtur versum syllaba auctiorem legisse,
velut χαριτόεντας, ac iustus restituitur numerus, si τέκνον μέλαν γῆς
χαριτόεντας αὐλούς scripseris, sed nescio an potius scribendum sit:

Πατρίδα κυδαίνων ἱερὴν πόλιν Ὀπίας Ἀθήνης,
τέκνον μελαίνης γῆς, Χάρισσιν αὐλούς
τούσδε σὺν Ἡφαίστῳ τελέσας ἀνέθηκε κάφροδίτῃ,
καλοῦ δαμασθεῖς ἡμέρῳ Βρύσσωνος.

Χάρισσιν etiam Pindarus adhibuit Nem. IV 54. — Carmen, quo iure
Simonidi sit adscriptum, fortasse aliquis ambigat; possis suspicari
a Mnasealca vel alio eiusdem saeculi poeta esse compositum.

Epigr. 152. Paus. VI 9, 9.: Παρὰ δὲ τοῦ Γέλωνος τὸ ἄσμα ἀνά-
κειται Φίλων, τέχνη τοῦ Ἀγινίτου Γλαυκίου· τούτῳ τῷ Φίλωνι Σιμων-
νίδης ὁ Λεωπρεποῦς ἐλεγείον δεξιώτατον ἐποίησε· Πατρὶς κτλ. —
V. 2. νικῶ Syllburg et sic CSBPedVbAgLa, νικᾶ LbMVa, vulgo νίκη,
unde olim νίκην conieci.

153. [211.]

1177

Ἰσθμια καὶ Πυθοῖ Διοφῶν ὁ Φίλωνος ἐνίκα
ἄλμα, ποδωκείην, δίσκον, ἄκοντα, πάλην.

154. [212.]

Εἰπὸν τίς, τίνος ἔσσι, τίνος πατρίδος, τί δ' ἐνίκης;
Κασμύλος, Εὐαγόρου, Πύθια πύξ, Ῥόδιος.

155. [213.]

Ἀνθῆκεν τόδ' ἄγαλμα Κορίνθιος ὅσπερ ἐνίκα
ἐν Δελφοῖς ποσὶ Νικολάδας,
καὶ Παναθηναίοις στεφάνους λάβε πέντ' ἐπ' ἀέθλοις
ἐξῆς ἀμφιφορεῖς ἐλαίου.
5 Ἰσθμῶ δ' ἐν ζαθέα τρίς ἐπισχερῶ οὐδ' ἐγένοντο
ἀκτίων τομίδων ποταθμοί.

Epigr. 153. Anth. Plan. 3: τοῦ αὐτοῦ (Σιμωνίδου).

Epigr. 154. Anth. Plan. 23: Σιμωνίδου. — V. 1. εἰπὸν, Ursinus εἶπον. — τί δ' ἐνίκης scripsi, vulgo τί δὲ νικῆς, Ursinus νικᾶς. — V. 2. Κασμύλος Iacobs, vulgo Κάσμιλος.

Epigr. 155. Anth. Pal. XIII. 19, ab eadem m. Σιμωνίδου. ἐπι ἐξαμέτῳ ἐννεασύλλαβ'. — V. 1. ἐνίκα, cod. P ἐννίκαι. — V. 2. ποσὶ correxi, nam plane dicendum erat, quo certamine Nicoladas Pythiam victoriam nactus sit, ποτε, quod cod. Pal. exhibet, prorsus otiosum et a Simonidis arte abhorret. Schneidewin ποκα. — Νικολάδας Schneidewin, v. Νικολάδας, cf. Corp. Inscr. Gr. I 1534 Νικολαῖδα, 1689 Μνασιλαῖδα, et ad eundem modum Ἀγελάδας, Λάδας al. scribenda sunt. — V. 3. P ἐπαέθλοις. — V. 4. ἐξῆς Salmasius, cod. P ἐξήκοντα. Sed dubito de hac coniectura, nam tum πέντε ad numerum victoriarum referendum, ut iam ἐπ' ἀέθλοις langueat. Itaque olim conieci ἐξ ἧ δ' ἀμφιφορεῖς, sed ἡδέ, quod in melicis carminibus admisit hic poeta, epigrammatis vindicare non iam audeo. Mihi videtur Simonides numerum victoriarum, quas quinquertio Panathenaeis adeptus est, ita notavisse, ut diceret, quot amphoras ex his certaminibus victor detulerit. Neque enim singulae singulis victoribus propositae erant amphorae, sed complures: variabat numerus pro certaminum amplitudine; qui in equestribus certaminibus vicissent, plurimas auferebant, ut tituli Attici testantur; ludorum gymnycorum minor erat existimatio; item victores secundarum partium posthabiti sunt iis, qui primas tulerunt. E cod. scriptura ἐξήκοντα elicias ἐξ τρίς vel ἐξ δίς, ut poeta in prima sede hendecasyllabi trochaeum pro spondeo semel admiserit, aut si traiectionem hanc improbaveris (usus est etiam alias, vid. ep. 159), τρίς ἐξ sive δίς ἐξ iambo principem locum obtinente. Qui instituta artis gymnicae norant, poterant opinor vel sic asequi, quot victoriae contigissent Nicoladae. — V. 5. ζαθέα (cod. P ἐγζαθέα), Brunck ζαθέα. — V. 5 et 6 nondum persanati, Iacobs coniecit ἀλλ' ἐγένοντο ἀκτῆ Ποντομέδοντος ἀθλα, Pflugk οἶδεν ἐλόντα (Meineke οἶδ' ἀνέλοντα) Ἀκτὰ Ποντομέδοντος ἀθλα (Hermann ἀθλον), quae a Simonidis arte abhorrent, poeta enim brevitatis studiosus segregare solet inanem verborum

καὶ Νεμέα τρις ἐνίκησεν, καὶ τετράκις ἄλλα
 Πελλάνα, δύο δ' ἐν Λυκαίῳ,
 καὶ Τεγέα καὶ ἐν Αἰγίνα κρατερῶ τ' Ἐπιδαύρῳ
 10 καὶ Θήβαις Μεγάρων τε δάμῳ·
 ἔν δὲ Φλιοῦντι σταδίῳ τὰ τε πέντε κρατήσας
 ἠΰφρανευ μεγάλην Κόρινθον.

156. [214.]

Μίλωνος τόδ' ἄγαλμα καλοῦ καλόν, ὃς παρὰ Πίσῃ
 ἔξάκι νικήσας ἐς γόνατ' οὐκ ἔπεσεν.

157. [215.]

1178

Ἀρτέμιδος τόδ' ἄγαλμα — διηκόσιαι γὰρ ὁ μισθός

coriam, quam alii poetae praesertim novicii haud ita fugiunt, nam quilibet intelliget aut Ἰσθμῶ ἐν ζαθεῶ aut ἀπὸ Ποντομέδοντος sufficere proposito. Equidem tentavi οὐλ' ἐγένοντο πάντα Ποντομέδοντος ἄθλα. Οὐλα dicuntur ἄθλα, quandoquidem apii coronae Isthmorum certaminum erant praemia, de hoc vocabulo cf. Stesich. fr. 27 καὶ ροδίωνος στεφάνους ἴων τε κορωνίδας οὐλας. Sane proprietati verborum, cuius Simonides studiosissimus est in his poematis, conveniunt οὐλα στεφανώματα magis, quam ἄθλα, sed οὐλον ἔγεντο ἀσπλίγγων στεφάνωμα τεθμῶ nimis a paradosi recedit. — V. 7. ἐνίκησεν, ἐνίκασεν Schneidewin. — ἄλλα, fort. ἄλλας (νίκας), sed eius modi versus complementa aversatur Simonides, quem certamen aliquod memoravisse probabile est: fort. ἄλλα legendum, poterant Pellenenses prisco heroum more peculiare hoc certamen indicere, quod postea Graeci soliti sunt quinquertio reservare. Aliud non suppetit mihi, nam ὄπλα sive ὄπλον i. e. ὀπλίτης δρόμος nequeo antiqui scriptoris auctoritate munire. — V. 9. Τεγέα Brunck, cod. Νεμέαι, nam supra v. 7 mutare noli: poeta existimationem, qua publice fruebantur ludi, secutus recenset Pythia, Panathenaea, Isthmia, Nemea, haec deinde excipiunt ἐπιχώριοι ἀγῶνες. — κρατερῶ τ', Iacobs κρατερῶ δ'. Epitheton offensionem est, Schneidewin κραναῶ commendavit, sed fort. verbum delitescit κρατέρει i. e. ἐναρτέρει, quemadmodum ἐκράτει de his victoribus dici solet. — V. 10. Θήβαις scripsi, legebatur Θήβα. — V. 11. ἔν correxi cod. scripturam ἐν, par est poetam recensum victoriarum singulari aliqua sive virtute sive fortuna absolvere; vicit ille Phliunte opinor simul cursu et quinquertio, ἐν adverbiascit, alius ἀφ' ἐνός, εἰς ἐν vel καθ' ἐν dicitur. — τὰ πέντε, supra v. 3 planius πέντ' ἐπ' ἀέθλοις, olim τὰ τε πάντα κρατήσας conieci, i. e. πανcratio, quemadmodum πάμμαχοι dicuntur πανcratiastae. — Φλιοῦντι, Reiske Φλιονντεῖῳ. — σταδίῳ, Hermam στάδιον. — V. 12. ἠΰφρανευ, malim εὐφρανευ.

Epigr. 156. Anth. Plan. 24: τοῦ αὐτοῦ (Σιμωνίδου). — V. 1. παρὰ scripsi, legebatur ποτε, Schneidewin ποτὶ substituit. — V. 2. ἔξάκι Siebelis, vulgo ἐπτάκι, quod tuetur Kaibel, ut poeta ludibrio laedens athletae septimam dederit victoriam et praeconio tralaticio πατριδ' ἐπηλέυσεν substituerit ἐς γόνατ' οὐκ ἔπεσεν, sed dubitat an eiusmodi παίγνιον Simonide sit dignum.

Epigr. 157. Diogen. Laert. IV 54: Γεγόνασι καὶ ἄλλοι τρεῖς Ἀρκεσίλλαιοι, . . . ἕτερος ἀγαλματοποιός, εἰς ὃν καὶ Σιμωνίδης ἐποίησεν ἐπίγραμμα τουτὶ Ἀρτέμιδος κτλ. Eadem Arsen. 119. — V. 1. γὰρ

δραχμαὶ τὰ Πάριαι, τῶν ἐπίσημα τράγος· —
 ἀσκητῶς ἐποίησεν Ἀθηναίης καλάμῃσι
 Ἄξιος Ἀρκεσίλας υἱὸς Ἀριστοδίκου.

158. [216.]

Κρῆς Ἄλκων Διδύμου Φοῖβῳ στέφος Ἴσθμῖ ἔλων πύξ.

159. [217.]

Τόνδ' ἀνέθηχ' Ἐρμῆν Δημήτριος, ὄρθια δ' οὐχί,
 ἐν προθύροις.

160. [218.]

Γράψε Πολύγνωτος, Θάσιος γένος, Ἀγλαοφῶντος
 υἱὸς περθομέναν Ἰλίου ἀκρόπολιν.

Diog. et Arsen., Menagius δ' ἄρ', Hartung διηκόσια δ' ἄρα μισθὸς
 δραχμαὶ ἔσαν Πάριαι. — V. 2. τὰ, possis καὶ conicere, Arsen. τοι,
 Schneidewin coni. δραχμαῖαι. — τῶν, Arsen. τῶνδ'. — ἐπίσημα τράγος
 Heyne, legebatur ἐπίσημ' Ἄρατος. — V. 3. ἀσκητῶς ἐποίησεν scripsi,
 Diog. ἀσκητὸς δ' ἐπ., Arsen. ἀσκητὸς ποίησεν. Postquam lenissima
 mutatione utrumque distichon arcta necessitudine quae desiderabatur
 vixi et commodam recuperavi sententiam, Benndorf rursus tuetur
 ἀσκητὸς idque cum verbis Ἀθηναίης καλάμῃσι iungit, nihil curans
 neque Graeci sermonis usum neque totius poematii institutum. — V. 4.
 Ἄξιος scripsi, ut Oaxo oriundus fuerit Arcesilas, vulgo ἄξιος, Hartung
 ἄξιον, M. Schmidt Νάξιος. — Ἀρκεσίλας, cod. Mon. Ars. Ἀρκεσίλαος. —
 Ἀριστοδίκου, Ars. Ἀριστοδήμου.

Epigr. 158. Codex Pal. post indicem (Jacobs Anth. P. Vol. III p. 5)

ab ead. m. ^{Cy} Σιμωνίδου (codex μ). — Διδύμου scripsi, Διδύμοις Welcker,
 Διδυμῆ Schneidewin, cod. διδ . . .

Epigr. 159. Trypho in Boisson. Anecd. T. III p. 274: Ἐμοὶ καὶ ἐν
 ταῖς συλλαβαῖς ὑπερβάτα πεποιήμασιν, ὡς καὶ Σιμωνίδης ἐν ἐπιγράμ-
 μασι· Ἐρμῆν τόνδε ἀνέθηκε Δημ. ὄρθια δ' οὐκ ἐν προθύροις, ἀντὶ τοῦ
 οὐκ ὄρθια δέ. Correxī haec, ut potui, et οὐχί iam Schneidewin scrip-
 sit: sed restitutio incerta, nam fortasse verborum ordo non immutandus,
 ut nomen Δημήτριος vitium contraxerit. Post ὄρθια δ' οὐχί videntur
 nonnulla ommissa esse, ut ἐν προθύροις pentametri sit finis: cf. Xenocratis
 epigr. Anth. Plan. 186: Ἐρμῆς ὠκὺς ἐγὼ κικλήσκομαι, ἀλλὰ παλαιότερη
 μὴ κολοβὸν χειρῶν ἴστατε μηδ' ἄποδα· ἢ πῶς ὠκὺς ἐγώ; πῶς δ' ὄρθια
 χειρονομῆσω, ἐς βᾶσιν ἀμφοτέρων ὄφρανος ἰστάμενος; Hartung scripsit
 Ἐρμῆν τόνδ' ἀνέθηκεν Δημήτριος, ὄρθιασεν δ' οὐκ, ἐν προθύροις.

Epigr. 160. Pausan. X 27, 4: Κατὰ τοῦτο τῆς γραφῆς καὶ ἐλεγείδων
 ἔστι τοῦ Σιμωνίδου· Γράψε κτλ. Idem extat Anth. Pal. IX 700
 ab ead. m. σιμωνίδου (ubi cod. P. v. 1 γράψεν Ἀρίγνωτος et v. 2 ἡλίον)
 et Plut. de orac. def. c. 47. Schol. Plat. Gorg. p. 338 ed. Bekk. Respicit
 Philostr. Vit. Apoll. VI 11. Phot. p. 80, 16. Arsen. 291 et Hesych. v.
 Θάσιος καὶς Ἀγλαοφῶντος. — V. 2. περθομέναν Plutarch., περθουμένην
 reliqui. Carmen, quod nimis sit exile fortasse nonnulli Simonide in-
 dignum censebunt, alii propter temporum rationes adiudicabunt: mihi
 secus videtur. Poeta, cum summum artificem nullo praeconio indigere

161. [221.]

1179

Ἰφίων τάδ' ἔγραψε Κορίνθιος· οὐκ ἐπι μῶμος
χερσίν, ἐπεὶ δόξας ἔργα πολὺ προφέρει.

162. [219.]

Μίκων ἔγραψε τὴν θύραν τὴν δεξιάν·
τὴν δ' ἐξιόντων δεξιάν Διονύσιος.

163. [223.]

Πρόσθε μὲν ἄμφ' ὤμοισιν ἔχων τραχείαν ἄσιλλαν
ἰχθῦς ἐξ Ἄργους ἐς Τεγέαν ἔφερον.

intelligeret, titulo quam poterat brevissimo defungitur, quem licuit condere, vel antequam pictor ultimam operi manum imposuit. Polygnotus autem videtur statim post Medicum bellum Cnidiorum iussu parietem Delphis ornasse, cf. Brunn hist. art. II 15.

Epigr. 161. Anth. Pal. IX 757. εἰς . . . nomen poetae excidit, sed *Simonidi* tribuit Planudes. — V. 1. τάδ' Benndorf, legebatur τόδ'. — ἐπι scripsi, legebatur ἐνι. — V. 2. δόξας, videtur δόξης scribendum.

Epigr. 162. Anth. Pal. IX 758: ab eadem manu *Εἰς θύρας τοῦ αὐτοῦ*. sed praecedens epigramma, cum lemma sit mutilum, poetae nomine caret; verum *Simonidis* esse Planudes docet; Kaibel parum elegans esse censet. — V. 1. *Μίκων* O. Müller, legebatur *Κίμων*, emendationem commendavit O. Iahn de Polygnoto p. 68, improbante Brunnio hist. artif. II 9; at Cimon pictor ab artis primordiis prope abest, Micon Atheniensis Dionysii et Polygnoti fuit aequalis; cf. Varro de l. l. IX 12 *si pictores Apelles, Protogenes, alii artifices egregii non reprehendundi, quod consuetudinem Miconos, Dionysi, Arimnesti superiorum non sunt secuti*, (ita enim corrigendum, vulgo *pictores Ap. Gr. sic alii . . . Dioris, Dionysi, Arimnae, etiam sup.*, Arimnestus alibi non memoratur, sed emendatio certa). Sed in adespoto epigrammate Anth. Plan. 84 (cf. infra p. 517), quod critici attribuant Simonidi, ubi Müller item *Μίκων* pro *Κίμων* restituit, correctio incerta, nam poeta, qui trium fere saeculorum fuit, poterat etiam Cimonem praeconio ornare. Pertinet fortasse hoc epigramma ad idem templum, ad quod ep. 161, ut Iphion, Micon, Dionysius in eadem aede ornanda occupati fuerint. Conicias *Ἀνακείων* fuisse, fanum antiquum, quod Athenienses confectis Medicis bellis primum videntur picturis ornasse: Pausan. I 18, 1 Miconis et Polygnoti ibi vidit opera, sed poterant praeter hos etiam alii artifices parietes fani picturis decorare, commodeque referas ep. 162 ad propylaea huius fani, quae Polyaen. I 21 memorat. Extat etiam aliud ep. adespoton in Anth. P. XIII 17 quod non improbabili coniectura tribuunt Simonidi, de quo vid. infra p. 517.

Epigr. 163. Aristot. Rhet. I 7: ὄθεν καὶ τὸ ἐπίγραμμα τῷ Ὀλυμπιονίκῳ· Πρόσθε κτλ. Et v. 1 ibid. legitur I 9: καὶ τὸ τοῦ Ὀλυμπιονίκου· πρόσθε . . . τραχείαν. καὶ τὸ τοῦ Σιμωνίδου, sequitur epigr. 111, 3, ut appareat Aristoteli auctorem vel prorsus ignotum vel alium fuisse: Simonidi tamen tribuit Aristophanes ap. Eustath. 1761, 25: *Ὁ δὲ τὸν σάνναν τοῦτον παρασημηγνήμενος Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς καὶ ἄλλας ἐπιτίθειται καινοφώνους λέξεις, οἷον ἄσιλλαν, σκεῦός τε ἰχθυηρόν, οὗ χρῆσις παρὰ Σιμωνίδῃ ἐν τῷ Πρόσθε κτλ.* — Titulum statuæ athlethae, qui Olympiae vicin, subscriptum fuisse apparet, nomen

164.

Εὐχεο σοῖς δόφοισι, Κύτων, θεὸν ᾧδε χαρῆναι
 Λητοίδην ἀγορῆς καλλιχόρου πρύτανιν,
 ὥσπερ ὑπὸ ξείνων τε καὶ οἱ ναίουσι Κόρινθον
 αἶνον ἔχεις χαρίτων, αἴσι πόλιν στεφανοῖς.

165. [225.]

1180

⁵Ἦν ἑκατὸν φιάλαι δίχα σφίσιν.

166. [226.]

Schol. Pind. Nem. VII 1: Ἀριστόδημος δὲ ὁ Ἀριστάρχου μαθη-
 τῆς βέλτιον οὕτω φησὶν ὄπερ ποτε τῷ Θεαρίωνι καὶ παρὰ τὴν ἡλι-
 κίαν προήκοντι εὐξαμένῳ τῇ θεᾷ Σωγῆν τεκνωθῆναι, καὶ τὴν τοῦ
 παιδὸς αὐτοῦ γέννησιν οἶον Εἰλειθυίας εἶναι χάριν διὰ τὴν ιδιότητα
 γοῦν τῆς γενέσεως τοῦ ἀθλητοῦ πρὸς τὴν θεὸν ταύτην ἐπήρσειε τὸν
 λόγον· ἐπιστοῦτο δὲ τοῦτο ἐξ ἐπιγράμματος (ed. Rom. ὑπογράμματος)
 Σιμωνίδου.

indagare nequeo. Kaibel Simonidi abrogat causatus vocis plebeiae in-
 solentiam et Aristotelis testimonium pugnans cum Aristophanis iudicio,
 ut opinatur. — V. 1 priore Ar. loco A in m. γρ. πρόσθεν μὲν τραχεῖαν
 ἔχον ᾧμοισιν ἄσπυλλαν. — ἄσπυλλαν, Zb ἄσπυλλαν. — V. 2. Τεγέαν, Qb
 Τέγαιαν, Eust. Τεγέην et ἔφερε. Apparet epigramma imperfectum esse,
 Victorius in codd. dicit se reperisse versum tertium: Νῦν δὲ κράτος
 φέρομεν μέγα (Schneidewin μετὰ) πᾶσιν ὀλυμπιονίκαι.

Epigr. 164. Anthol. Pal. VI 213: Α ἀνάθημα Σιμωνίδου. Schneide-
 win iniuria in suspitionem vocat. — V. 1. σοῖς scripsi, cod. P τοι,
 Salmasius τοῖς. — Κύτων nomen insolens, fort. Κύλων scribendum. —
 V. 3. οἱ Brunck, cod. οἱ et Κόρινθον. — V. 4. χαρίτων, αἴσι πόλιν
 στεφανοῖς, legebatur Χαρίταν, δέσποτα, τοῖς στεφάνοις. Recepi Iacobsii
 emendationem, nisi quod πόλιν praeoptavi, Iacobs πάτραν: χάριτες sunt
 victoriae, quemadmodum passim apud Pindarum. Structuram αἶνον
 ἔχειν χαρίτων, quae offensioni fuit Heckeri, satis tuetur Mnasalcas Anth.
 P. VII 242 ἄρουνται δ' ἀρετᾶς αἶνον μέγαν, quod quidem epigramma
 satis Theodoridae iudicium comprobatur, Mnasalcam studiose Cei poetae
 vestigia legisse. Hartung Χαρίτων δέσμοισι τοὺς στεφανοῖς, Hecker
 αἶνον ἔχεις, Χαρίτων μεστοτάτοις στεφάνοις.

Epigr. 165. Herod. περί μον. λεξ. 45, 2: Καὶ πληθυντικῶς Σιμων-
 νίδης ἐπὶ πρῶτον προσώπου, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἐπιγράμμασιν ἦν . . . σφί-
 σιν, ἀντὶ γὰρ τοῦ ἡμῶν ἦν. Verba ὡς καὶ ἐν ἐπ. indicio sunt post ὡς
 aliud ex melicis poematis petitum exemplum excidisse, utitur gram-
 maticus duobus exemplis 1. pers. Simonideis, duobus 3. pers. Hesiodicis
 (nam huic poetae hemistichium κωφοὶ δ' ἦν προπαρόειθεν vindicandum);
 item 3. persona legitur in elogio Attico in Cimonis honorem: ἦν ἄρα
 κἀκεῖνοι ταλακάρδιοι. Perperam autem Herodianus ἦν hic ἡμῶν esse
 dicit, poeta donarii origines explicans dixerat: erant centum phialae,
 quibus refusus nos hic stamus. — δίχα σφίσιν mendosum, conieci δίχα
 χρυσίδες, nam (τῶν ἀργυρίδων) δεκάφουοι maioris est momenti.
 Lehrs coni. δίχα δὲ σφίσιν (ἦν δανε βουλή, Ἀνδράσιν Ἑλλήνων). Har-
 tung δίχα δ' ἡμῶν πάντα δέδαστο, Νῦν δὲ . . .

(Π Α Ι Γ Ν Ι Α.)

167. [227.]

Τῆν ῥά ποτ' Οὐλύμποιο περὶ πλευρᾶς ἐκάλυψεν
 ὠκὺς ἀπὸ Θορήκης ὀρνύμενος Βορέης,
 ἀνδρῶν δ' ἀχλαίνων ἔδακε φρένας, αὐτὰρ ἐθάφθη
 ζωή, Πιερίην γῆν ἐπισσαμένη,
 ἅ ἔν τις ἔμοι καὶ τῆς χεέτω μέρος· οὐ γὰρ ἔοικεν
 θερμὴν βασιτάζειν ἀνδρὶ φίλῳ πρόποσιν.

168.

Σῶσος καὶ Σωσώ, σῶτερ, σοὶ τόνδ' ἀνέθηκαν,
 Σῶσος μὲν σωθεῖς, Σωσώ δ' ὅτι Σῶσος ἐσώθη.

169. [186.]

Πολλὰ φαγῶν καὶ πολλὰ πιῶν καὶ πολλὰ κάκ' εἰπῶν
 ἀνθρώπους κεῖμαι Τιμοκρέων Ῥόδιος.

Epigr. 167. Athen. III 125 C: Καλλίστρατος ἐν ἑβδόμῳ συμμίκτων φησὶν, ὡς ἐστιώμενος παρὰ τισι Σιμωνίδης ὁ ποιητὴς κραταιοῦ καύματος ὄρα καὶ τῶν οἰνοχόων τοῖς ἄλλοις μισγόντων εἰς τὸ ποτὸν χιόνος, αὐτῷ δὲ οὐ, ἀπεσχεδίασε τὸδε τὸ ἐπίγραμμα· Τῆν ῥά ποτ' κτλ. — V. 1. τῆ Casaubonus, libri τήν. — V. 2. ὠκὺς, ὄξυς Valckenaer. — V. 3. ἐθάφθη Porson, vulgo ἐκάμφθη. — V. 5. ἐν τις Schweighaeuser, ἐν τίς B, ἐν τις PVL. — ἔμοι καὶ τῆς χεέτω AB, ἔμοι κατησχεέτω B, ἔμοιγ' αὐτῆς χεέτω VL. Malim χεάτω. — ἔοικεν, ἔοικες BP, unde ἔοικός possis conicere.

Epigr. 168. Athen. P. VI 216: omnia ab eadem m. (A) ἀνάθημα τῷ Διὶ παρὰ Σώσον καὶ Σωσοῦς. et in marg. τοῦ αὐτοῦ. Abiudicavit Schneidewin Simonidi, sed insertum est genuinis epigrammatis, neque talis lusus indignus hoc poeta. Itaque in παιγνίων numerum rettuli. Cum Lasus Simonidis aemulus ἄσιμον ᾠδὴν Centauros et praeterea hymnum in Cererem fuga sibilantis litterae notabilem condidisset et aequales hoc novum repertum admirarentur (cf. Pindari fr. 79), vicissim Simonides litterae deiectae causam ioculanter magis quam serio agens inter amicos hoc distichon iecit. — V. 1. σῶτερ, σοὶ scripsi, cod. σωτῆρι, quod etiam lemma (ἀνάθημα τῷ Διὶ) tuetur, σωτήρια nescio quis coniecit, Reiske Σωτείρη. — V. 2. Σωσώ, P a pr. m. σωσῶι.

Epigr. 169. Athen. X 415 F: Καὶ Τιμοκρέων δ' ὁ Ῥόδιος ποιητὴς καὶ ἀθλητὴς πένταθλος ἐνέφαγε καὶ ἔπιεν, ὡς τὸ ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτοῦ ἐπίγραμμα δηλοῖ. Πολλὰ κτλ. Simonidis esse docet Anth. Pal. VII 348: a pr. m. εἰς Τιμοκρέοντα τὸν Ῥόδιον, οὕτινα τήν γνώμην πᾶσαν καὶ τὴν συνᾶδ εἶχεν ὁ θεῖός μου. et in marg. a m. s. Σιμωνίδου cf. Iriarte 95. Manifesto fallitur Athenaeus sepulcro Timocreonis hunc titulum additum fuisse perhibens, recte Boeckh censet Simonidem ludibundum hoc iecisse in adversarium sive vivum sive mortuum; sed Simonidem prius quam Timocreonem de vita discussisse verisimile, ac satis festive vivum et valentem Rhodium probroso epitaphio donavit. Kirchhoff hoc quoque

170. [229.]

1181

Μοῦσά μοι Ἀλκμήνης καλλισφύρου νῖον ἄειδε·
νῖον Ἀλκμήνης ἄειδε Μοῦσά μοι καλλισφύρου.

171. [288.]

Οὐδὲ γὰρ οὐδ' εὐρύς περ ἐὼν ἐξίκετο δεῦρο.

172. [230.]

Μιξονόμου τε πατὴρ ἐρίφου καὶ σχέτλιος ἰχθύς

poematium Simonidi abrogat. Simonidis exemplum alii secuti sunt, Crinagorae duo epitaphia in *Εὐνυκίδαν* leguntur Anth. Pal. VII 380 et 401 (nam vitiosam scripturam *Εὐνυκίδου* recte sustulit Brunck, *Εὐνυκίδου* corrigens), quem haud dubie vivum perstrinxit ficto quidem nomine, sed ut haud lateret aequales, quem poeta derisui habuerit: suspicor eum iecisse haec in Niciam Coum, qui ex litteratore factus est patriae dominus, de summa rerum cum Theomnesto musico contendens. Huius Niciae vita defuncti casum Crinagoras perstrinxit alio epigrammate Anth. P. IX 81, unde Mitylenaeum cum Coe exercuisse inimicitias apparet, neque enim demonstrativa carmina condidit Crinagoras. Extat in insula Co titulus, in quo huius Niciae fit mentio, quem Britannii publici iuris fecerunt. — V. 1. *πολλὰ φαγὼν καὶ πολλὰ πιὼν* Plan., quod restitui, quandoquidem hunc verborum ordinem Athenaeus commendat, adde Homeri versum *τῶν ἔφαγόν τ' ἐπιὼν τε καὶ αἰδοίοισιν ἔδωκα*, in Anth. et Ath. *πολλὰ πιὼν καὶ πολλὰ φαγὼν* legitur. — V. 2. *ἀνθρώπους*, cod. Pal. *ἀνθρώποις*.

Epigr. 170. Anth. Pal. XIII 30. *Σιμωνίδου· εἰ μὲτ' οὐτ' τρο-
χάων πεντάμετρον κατα μείθειν τῆς λέξεως*. — V. 1 et 2. *καλλισφύρου* vulgo, sed cod. Pal. *καλλίσφουρον*. Simonides hoc poematio Timocreonem derisit, cui ille rescripsit fr. 10, sed utriusque carminis exordium solum extat; descripsit is, qui anthologion concinnavit, ex libro *περὶ μέτρων*, ubi antiquissima haec reciprocorum versuum (cf. Mar. Vict. III 7) exempla adscripta erant. Primus ut videtur auctor puerilis lusus Simonides, neque vero pueriliter adhibuit, sed ut derideret adversarii poemata, reprehendens nimiam verborum copiam, quam etiam nunc reliquiae arguunt, et *λέξεις* non satis commode compositas, quas Simonides ut pavimenti tesseras artissima necessitudine coniungere solet, idem quidquid supervacuum est, sedulo segregat. Herculis mentio nullam habet offensionem in epigrammate, quod Rhodium hominem eundemque quinquertionem exagitat. Male Schneidewin abusus schol. Aristoph. Ran. 1302, cuius nulla est auctoritas, commentus est Timocreonem epicum carmen de Herculis laboribus scripsisse, cuius principium Simonides asciverit.

Epigr. 171. Athen. XIV 656 C: *Περὶ δὲ λαγῶν Χαμαιλέων φησὶν ἐν τῷ περὶ Σιμωνίδου, ὡς δειπνῶν παρὰ τῷ Ἰέρωνι ὁ Σιμωνίδης οὐ παρατεθέντος αὐτῷ ἐπὶ τὴν τράπεζαν, καθάπερ καὶ τοῖς ἄλλοις, λαγῶν, ἀλλ' ὕστερον μεταδιδόντος τοῦ Ἰέρωνος, ἀπεσχεδίασεν· Οὐδὲ κτλ.* unde affert Eust. Od. 1821, 37. Cf. Il. ξ 33. Non intellexit leporem M. Schmidt, qui *ἀγρός* περ i. e. *lepus* coniecit.

Epigr. 172. Athen. X 456 C: *Γριψώδη δ' ἐστὶ καὶ Σιμωνίδη ταῦτα πεποιημένα, ὡς φησι Χαμαιλέων ὁ Ἡρακλεώτης ἐν τῷ περὶ Σι-*

πλησίον ἠρείσαντο καρῆατα· παῖδα δὲ νυκτὸς
δεξάμενοι βλεφάροισι, Διονύσοιο ἄνακτος
βουφόνον οὐκ ἐθέλουσι τιθηνεῖσθαι θεράποντα.

173. [231.]

Φημί τὸν οὐκ ἐθέλοντα φέρειν τέττιγος ἄεθλον
τῷ Πανοπηϊάδῃ δάσειν μέγα δεῖπνον Ἐπειῶ.

174. [224.]

1182

Φοῖβος ἐσαγείται * Τυνδαρίδῃσιν αἰοίδῃσαν
ἄμετροι τέττιγες ἐπεστέψαντο χορωνῶ.

μωνίδου· Μιξ. κτ. φασὶ δὲ οἱ μὲν ἐπὶ τινος τῶν ἀρχαίων ἀναθημάτων ἐν Χαλκίδι τοῦτ' ἐπιγεγράφθαι, πεποιῆσθαι δ' ἐν αὐτῷ τράγον καὶ δελφίνα, περὶ ὧν εἶναι τὸν λόγον τοῦτον. Οἱ δὲ εἰς ἐπιτόνιον ψαλτήριον δελφίνα καὶ τράγον εἰργασμένον εἰρησθαι, καὶ εἶναι τὸν βουφόνον καὶ τὸν Διονύσου θεράποντα τὸν διδύραμβον. οἱ δὲ φασιν, ἐν Ἰουλίδι τὸν τῷ Διονύσῳ θνόμενον βοῦν ὑπὸ τινος τῶν νεανίσκων παιεσθαι πελέκει· πλησίον δὲ τῆς ἐορτῆς οὔσης εἰς χαλκεῖον δοθῆναι τὸν πέλεκυν· τὸν οὖν Σιμωνίδην ἔτι νέον ὄντα βαδίσειν πρὸς τὸν χαλκέα κομιούμενον αὐτόν· ἰδόντα δὲ καὶ τὸν τεχνίτην κοιμώμενον καὶ τὸν ἀσκὸν καὶ τὸν καρκίνον εἰκῆ κείμενον καὶ ἐπαλλήλως ἔχοντα τὰ ἐμπροσθεν, οὕτως ἐλθόντα εἰπεῖν πρὸς τοὺς συνήθεις τὸ προειρημένον πρόβλημα· τὸν μὲν γὰρ τοῦ ἐρίφου πατέρα τὸν ἀσκὸν εἶναι· σχέτλιον δὲ λχθῦν τὸν καρκίνον· νυκτὸς δὲ παῖδα τὸν ὕπνον· βουφόνον δὲ καὶ Διονύσου θεράποντα τὸν πέλεκυν. — V. 1. πατήρ, PVL πατήρ τ'. — V. 2. ἠρείσαντο ABC, ἠρίσαντο PVC. — V. 3. Διονύσοιο I, Διονύσοιο PV.

Epigr. 173. Athen. X 456 E: Πεποίηκε δὲ καὶ ἕτερον ὁ Σιμωνίδης ἐπίγραμμα, ὃ παρέχει τοῖς ἀπείροις τῆς ἱστορίας ἀπορίαν· Φημί κτλ. Λέγεται δὲ ἐν τῇ Καρθαίᾳ διατρίβοντα αὐτὸν διδάσκειν τοὺς χοροὺς· εἶναι δὲ τὸ χορηγεῖον ἄνω πρὸς Ἀπόλλωνος ἱερῶ οὐ μακρὰν τῆς θαλάσσης· ὑδρευεσθαι οὖν καὶ τοὺς ἄλλους καὶ τοὺς περὶ τὸν Σιμωνίδην κάτωθεν, ἔνθα ἦν ἡ κρήνη· ἀνακομιζοντος δ' αὐτοῖς τὸ ὕδωρ ὄνον, ὃν ἐκάλουσιν Ἐπειὸν διὰ τὸ μυθολογεῖσθαι τοῦτο δρᾶν ἐκείνου καὶ ἀναγεγράφθαι ἐν τῷ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερῶ τὸν Τρωϊκὸν μῦθον, ἐν ᾧ ὁ Ἐπειὸς ὑδροφορεῖ τοῖς Ἀτρεΐδαϊς, ὡς καὶ Στησίχορός φησι· . . . ὑπερῶτων οὖν τούτων ταχθῆναι φασὶ τῷ μὴ παραγενομένῳ τῶν χορευτῶν εἰς τὴν ὀρισμένην ὥραν παρέχειν τῷ ὄνῳ χοίρικα κριθῶν. Τοῦτο οὖν κἂν τῷ ποιητῇ λέγεσθαι· καὶ εἶναι τὸ μὲν οὐ φέροντα τὸ τοῦ τέττιγος ἄεθλον τὸν οὐκ ἐθέλοντα ἄδειν· Πανοπηϊάδην (II. ψ 665) δὲ τὸν ὄνον· μέγα δεῖπνον τὴν χοίρικα τῶν κριθῶν. Cf. Schol. II. ψ 665: ἐλέησασα δὲ ἡ Ἀθηναῖ ἐν τοῖς χορευταῖς φησὶ τὸν οὐκ ἐθέλοντα φέρειν τέττιγος ἄεθλον ἀντὶ τοῦ ὅς νίην μοι περιποιήσαι, τῷ Πανοπηϊῇ δηλῶς μετὰ δεῖπνον Ἐπειῶ ζῆμιάν. Eust. 1323, 60 et 1606, 60. Affert etiam Io. Sicel. Walz. Rhet. T. VI p. 200 (ubi v. 2 μετὰ δεῖπνον δάσειν ἐπ' ἧὸ legitur, quod ille explicat, sed memorat idem lectionem Ἐπειῶ), et VII p. 949 (ubi v. 1 τίν' οὐκ, sed. Mon. τίνας οὐκ ἐθέλοντας, Par. 2 τίνες οὐκ ἐθέλοντες, deinde v. 2 Mon. Par. 1, 2 μετὰ δεῖπνον ἐπ' ἧὸ).

Epigr. 174. Athen. XV 680 D: Χορωνόν. Ἀπίων ἐν τῷ περὶ τῆς

175. [156.]

Οὐκ ἔστιν μείζων βάσανος χρόνου οὐδενὸς ἔργου,
ὃς καὶ ὑπὸ στέφνοις ἀνδρὸς ἔδειξε νόον.

176. [66.]

1183

. . . Ὅ τοι χρόνος ὄξυς ὀδόντας
πάντα καταψήχει καὶ τὰ βιαίότατα.

177.

Χρυσῶ δ' αἰγλήεντι συνήρμοσεν ἀμφιδασείας
κόρσας καὶ στόμα λαβρὸν ὀπισθοδέτοισιν ἱμάσιν.

Ῥωμαϊκῆς διαλέκτου φησὶ τὸν στέφανον πάλαι χορωνὸν καλούμενον, ἀπὸ τοῦ τοῦς χορευτὰς ἐν τοῖς θεατροῖς αὐτῶ χρησθαι, αὐτούς τε περικειμένους καὶ ἐπὶ τὸν στέφανον ἀγωνιζομένους, καθὼς ἐν τοῖς Σιμωνίδου ἐπιγράμμασιν ἰδεῖν ἔστιν, οὕτως (ita A, vulgo οὕτω) καλούμενον (ita Pursanus, v. καλουμένον). Φοῖβος κτλ. — V. 1. ἐσαγεῖται, Stephanus et Ursinus ἐσάγηται. — αἰοῖδῃσαν Cant. L. — V. 2. ἐπεστέψαντο A, ἐπέψαντο Cant. L. Schweighaeuser coni. αἰοῖδῃς, ἄν, Schneidewin ἐσάγηται ποτε Τυνδαρίδαισιν αἰοῖδῃς, τῶν κτλ., Hartung Φοῖβος ὅθ' ἀγείτο ξὺν Πιερίδεσσι αἰοῖδῃς ἀμέτεροι κτλ., Hecker Φοῖβος ἐσαγεῖται Τυνδαρίδαισι χορὸν, σὺν δ' ἄμετροι τ. ἐπ. χορωνόν. Mihi αἰοῖδῃσαν ex dittographia (αἰοῖδῃς et αἰοῖδαν) ortum esse videtur. Fort. Φοῖβος ὅθ' ἀγείται τοῖς Τυνδαρίδαισιν αἰοῖδῃν, Ἀμέτεροι τέττιγες. Rettuli inter Παίγνια.

Epigr. 175. Stob. Ecl. Phys. I 8, 15 sine lemmate legitur hoc distichon, sed Ursinus ex codice adnotavit *Simonidi* adscriptum esse ἐν τῶν ἐπιγραμμάτων. Qui praecessit versus Σοφὸν λέγουσιν τὸν χρόνον πεφνέναι lemma *Λακόνων* (A *λακόνων*) exhibet, Gaisford Cratino vel Eupolidi tribuit, Sophocli Meineke *Λαοιόωντι* coniiciens, ego *Λακαινῶν* malim, ut item Sophocli tragoedia intelligatur. — V. 1. οὐδενὸς VAEH, legebatur οὐδέν. Kaibel contendit haec ab epigrammate aliena esse, itaque ad elegiam εἰς τὴν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν refert, Aristidem his versibus a poeta honoratum esse ratus.

Epigr. 176. Stob. Ecl. Phys. I 8, 22: *Σιμωνίδου ἐπιγραμμάτων* ὅτι χρόνος κτλ. — V. 1. ὃ τοι scripsi, ὅτι A, οὗτοι Canter, οὕτω Grotius. — V. 2. πάντα καταψήχει scripsi, et similiter Sintenis, vulgo καὶ πάντα ψύχη, sed AV ψύχει, Grotius ομύχει, Pierson ψήχει. — βιαίότατα AV, vulgo βιότατα et sic H, Pierson βεβαιοτάτα.

Epigr. 177. Plut. de cohib. ira c. 6: καὶ ὁ Μαρσύας ὡς ἔοικε φορβεῖᾷ τινι καὶ περιστομίει βία τοῦ πνεύματος τὸ σαγδαῖον ἐγκαθεῖρξε, καὶ τοῦ προσώπου κατεκόσμησε καὶ ἀπέκρυψε τὴν ἀνωμαλίαν. Χρυσῶ δ' κτλ. *Simonidi* tribuit Tzetz. Chil. I 372: τὴν δ' ἔριον ταύτην πού φησιν ἄσματι *Σιμωνίδης* χρυσῶ δ' κτλ. Quamquam dubium est, an sit lyrici fragmentum, certe non est iuniori alicui *Simonidi* tribuendum. Schneidewin *Simmiae* vindicare vult, ego aliquando ex dramate satyrico petatum esse conieci. — V. 1. συνήρμοσεν, Tzetz. προσήρμοσεν. — ἀμφιδασείας, vulgo ἀμφὶ δασείας, quod etiam Dübner correxit.

EPIGRAMMATA FALSO SIMONIDI TRIBUTA.

178.

Βοίδιον ἠύλητρις καὶ Πυθιάς αἶ ποτ' ἔραστα
 σοὶ Κύπρι τὰς ζῶνας τὰς τε γραφὰς ἔθεσαν·
 ἔμπορε καὶ φορηγέ, τὸ σὸν βαλλάντιον οἶδεν
 καὶ πόθεν αἰ ζῶναι καὶ πόθεν αἰ πίνακες.

179.

Χειμερίην νιφετοῖο κατήλυσιν ἠνίκ' ἀλύξας
 Γάλλος ἐρημαίην ἦλθθ' ὑπὸ σπιλάδα,
 1184
 ὑετὸν ἄρι κόμης ἀπομόρξατο τοῦ δὲ κατ' ἔχνος
 βουφάγος εἰς κοίλην ἀτραπὸν ἵκτο λέων·
 5 αὐτὰρ ὁ πεπταμένη μέγα τύμπανον ὃ σκέθε χειρὶ
 ἤραξεν, ναναχῆ δ' ἴαχεν ἄντρον ἅπαν·
 οὐδ' ἔτλη Κυβέλης ἱερὸν βρόμον ὑλονόμος θήρ

Epigr. 178. Anth. Pal. V 159:

A Σιω corr. νίδου adiecit

ιδου corr. erasit, tum in ras. lemma scriptum.

(Σιμωνίδου codex ap. Iriarte Catal. Matrit. p. 94). C εἰς βοίδιον τὴν ἀύλητρίδα. Simonidi omnino abiudicandum (quamquam Hecker II 104 adversatur), est ut opinor *Asclepiadis* epigramma, vid. *Asclepiad.* V 161 (quod quidem epigramma etiam Hedylo et Simonidi tribuitur): *Εὐφρώ καὶ Θαῖς καὶ Βοίδιον αἰ Διομήδους γραῖαι.* et V 164: *οἶά μ' ὑβρίζει Πυθιάς ἢ Νικοῦς οὐσα φιλεξαπάτις* (ita enim corrigendum sive φιλεξαπάτης malis). — V. 1. ἠύλητρις, Plan. αύλητρις. — V. 3. βαλλάντιον, Plan. βαλάντιον.

Epigr. 179. Anthol. P. VI 217: A ἀνάθημα τοῦ αὐτοῦ. C ἐπι γάλλῳ λάτριδι τῆς κωβέλης. Quae praecedunt epigrammata omnia, etiam 216, *Simonidis* sunt, sed hoc manifesto ei abiudicandum, ut Iacobs quoque censuit. Nihil probat Phot. p. 183, 1: *Κύβητον. Κρατῖνος Θεράτταις τὸν Θεοφόρον. Ἴωνες δὲ τὸν μητραγύρτην καὶ γάλλον νῦν καλούμενον οὕτως Σιμωνίδης* — nam *Simonidis* testimonium ad *Κύβητον* pertinet, neque melicum, sed iambographum grammaticus adhibet. Hoc quidem epigramma, nisi fallor, est *Leonidae* Tarentini, in eodemque argumento illustrando versantur proxima *Alcaei*, *Antipatri*, *Dioscoridae* 318, 19, 20, ut alias quoque certatim eidem materiae operam dare solent; neque illud obstat, quod 321 aliud *Leonidae* epigramma similem fabellam prodit. Celebrem hanc chriam tangit etiam *Varro* in *Saturis* ap. *Nonium* v. *Mansuete*: „Non vidisti simulacrum leonis ad *Idam* e (scr. eo) loco, ubi quondam subito eum cum vidissent quadrupedem *Galli tympanis* adeo fecerunt mansuenum, ut tractarent manibus.“ quae cum alii tum *Vahlen* de sat. *Varron.* p. 25 et *L. Müller* de re metr. *Lat.* p. 438 perperam in versus redigere conati sunt. — V. 1. 2 affert *Suidas* v. *κατήλυσιν*, ubi ἠνίκ' ἀλύξας om., et deinde exhibet ἦλθεν quod probavit *Hermann Orph.* 724. — V. 3. ἀπομόρξατο, P ἀπ' ἐμόρξατο. — V. 5. αὐτὰρ ὁ *Suidas* v. ἤρασσον, P αὐτὰρ ὁ. — ὃ σκέθε P in m., vulgo ἔσχεθε (ita P ex

μείναι, ἀν' ὑλῆεν δ' ὠκὺς ἔθυνεν ὄρος,
 δείσας ἡμιγύναικα θεῆς λάτριν, ὃς τὰδε Πείλῃ
 10 ἔνδυτα καὶ ξανθοὺς ἐκρέμασε πλοκάμους.

180.

Ἐσβέσθης, γηραιὲ Σοφόκλεες, ἄνθος αἰοιδῶν,
 οἴνωπὸν Βάκχου βότρυν ἐρεπτόμενος.

181.

Βωμοὺς τοῦσδε θεοῖς Σοφοκλῆς ἰδρύσατο πρῶτος,
 ὃς πλείστον Μούσης εἶλε κλέος τραγικῆς.

182.

1185

Οἶδε τριηκόσιοι, Σπάρτα πατρί, τοῖς συναρίθμοις

corr.), Suid. ἔσχετο (ita fort. Pal. a pr. m.). — V. 9 et 10 affert Suid. v. Λάτρις et partim v. ὄρεία. — τὰδε Πείλῃ Brunck, P τὰδε ρεῖαι ex corr., Suid. bis τὰδ' ὄρεια atque ita ut vid. P a m. pr.

Epigr. 180. Anthol. P. VII 20: A εἰς σοφοκλέα Σιμωνίδου. ita etiam Iriarte p. 95. — V. 2. ἐρεπτόμενος, ἐρεπτόμενοι Suid. v. οἶνον (sed V ἐρεπτόμενος). — Epigramma hoc vel Leonidae est, cuius praecedit epigramma, vel Simmiae, cuius duo poemata subsequuntur: cf. ad Simmiae epigr. vol. 2 p. 313. Ceterum hoc epigramma nimis tenue et omni acumine orbatum; videntur post v. 2 plura intercidisse. Ad hanc de Sophoclis morte fabulam puto referendum esse versiculum apud Nonium p. 193: *Pressisque labris unus acinus haerebat*, qui fortasse ex Varronis Imaginibus est petitus.

Epigr. 181. Anth. Pal. VI 145: A ἀνάθημα Σοφοκλέους. Corr. ποιητοῦ τῶν τραγωδιῶν, tum idem corr. in margine τοῦ αὐτοῦ, ut putant Ἀνακρέοντος, cuius sunt epigrammata, quae praecedunt 134—144, sed post ep. 143 in codice est lacuna, nec probandum, quod in margine a m. s. legitur: οὐ λείπει, ὡς οἶμαι, οὐδὲ ἐνταῦθα. nam quod sequitur epigramma 144 (ἀνάθημα τῷ Ἐρμῇ παρὰ Λεωκράτου τοῦ αὐτοῦ) Simonidis est (vid. fr. 150), itaque videtur hoc quoque epigramma 145 Simonidi tributum esse, sed falso; nam apparet facile hoc carmen neque a Simonide neque ab Anacreonte condi potuisse; neque tamen propterea, quod ab his alienum est, Sophocli vindicandum: nam quamvis lectio πρῶτος v. 1 satis incerta sit, tamen apertum est, haec post Sophoclis demum mortem scripta esse: videntur hi versus facti esse, cum monumentum a Sophocle olim dedicatum sed vetustate attritum instauratum esset, cf. quae dixi in vita Sophoclis p. XXI. — V. 1. πρῶτος P a m. s. in rasura, fuisse videtur πόνοῦ vel πόιοῦ. — V. 2. εἶλε, ut Hecker coniecit, P corr. a m. pr., antea erat εἶδε, Reiske et Brunck εἶχε.

Epigr. 182. Anth. P. VII 431: corr. Ἄδηλον, οἱ δὲ Σιμωνίδου (nomen in ras.), tum C ἐπι τῷ τάφῳ τῶν τριακοσίων Σπαρτιατῶν, τῶν μετὰ Ὀθρῶν πεσόντων, m. sec. ἐν τῷ πρὸς ἀργεῖους πολέμῳ ἐπὶ τῇ θυρεάτιδι. in marg. ad v. 6 et 7 a m. s. ταῦτα ἐν τῇ βίβλῳ τοῦ συγγραφέως Θουκυδίδου τρανότερον. Simonidi recte abiudicat Schneide-

Ἴναχίδαις Θυρεᾶν ἀμφὶ μαχεσσάμενοι
 ἀγένας οὐ στρέφαντες, ἔπα ποδὸς ἔχνια πρῶτον
 ἀροῦσαμεν, ταῦτα καὶ λίπομεν βιοτάν.
 ὅ ἄρσενι δ' Ὀθρυάδαο φόνῳ κεκαλυμμένον ὄπλον
 καρύσσει, Θυρέα, Ζεῦ, Λακεδαιμονίων.
 αἱ δέ τις Ἀργείων ἔφηνγεν μόρον, ἧς ἀπ' Ἀδράστου,
 Σπάρτα δ' οὐ τὸ θανεῖν, ἀλλὰ φρυγεῖν θάνατος.

183.

Ἥμερὶ πανθέλκτειρα, μεθυρόφε, μήτερο ὀπώρας,
 οὔλης ἢ σκολιὸν πλέγμα φύεις ἔλικος,
 Τητὸν ἠβήσειας Ἀνακρελοντος ἐπ' ἄκρη
 στήλῃ καὶ λεπτῷ χῶματι τοῦδε τάφου·
 ὅ ὡς ὁ φιλάκρητος τε καὶ οἰνοβαρῆς φιλόκωμος
 παννύχιος κρούων τὴν φιλόπαιδα χέλυν,
 κῆν χθονὶ πεπτηῶς κεφαλῆς ἐφύπερθε φέροιο
 ἀγλαὸν ὠραίων βότρυν ἀπ' ἀκρεμόνων,

win, fort. *Leonidae* est, quem verisimile est celebre hoc argumentum tractavisse, vel *Antipatri* ΣΙΔΩΝΙΟΥ. *Dioscoridi* tribuit Hecker (II 103), cuius praecedit carmen. — V. 1. τριηκόσιοι, fort. τριακόσιοι. — συναρῖθμοις, Meineke Ἰσαρίθμοις. — V. 2. Ἴναχίδαις, P Ἴναχίδας. — Θυρεᾶν scripsi itaque etiam Unger, v. Θυρεᾶν. vid. Steph. B v. Θυρέα . . . λέγεται καὶ πληθυντικῶς. et Anth. P. VII 721. — V. 3. ὄπα A, sed corr. et Pl. ὄπα. — ἔχνια πρῶτον Pl., ἔχνη ἀπραπον P. et in m. corr. δωρικῶς ἀντὶ τοῦ πρῶτον. Hecker πρῶτον ποδὸς ἔχνος. — V. 5. κεκαλυμμένον, Schneidewin πεκαλυμμένον, Meineke πεπαλαγμένον. Poeta *conscriptum* dixisse videtur, fort. κεκολαμμένον quod Unger quoque commendavit, Dübner γεγανωμένον. — V. 6. Θυρέα, Unger Θυρέαι. — V. 7. αἱ Brunck, αἱ P, εἰ Pl. — ἧς, P ἧς.

Epigr. 183. Anth. Pal. VII 24: A εἰς αὐτὸν Σιμωνίδου· εἰς ἀνακρέοντα τὸν τῆιον ποιητὴν Σιμωνίδου· C ὅτι καὶ αὐτὸς σιμωνίδης τῆτος ἦν· ὅθεν καὶ ἀνακρέων. Cf. Iriarte p. 95. Sed neque hoc neque quod sequitur epigr. *Simonideum* est, quamquam de altero non dubitat Schneidewin, magnis illud laudibus efferens, hoc vero abiudicans. At ab eodem poeta utrumque compositum arbitror, fortasse a *Leonida*: nam quod alia praeterea eiusdem poetae in Anacreontem extant carmina, non est offensio: solet ille, ut est luxuriantis ingenii, eadem argumenta saepius tractare, quem in hac quoque re secutus est Antipater Sidonius, qui etiam haec ipsa epigrammata imitatus est. — V. 1. ὀπώρας P, ὀπώρης Pl. Suid. v. ἡμερὶ (sed AVE ὀπώρας). — V. 2. ἢ . . . φύεις Suidas (sed ABV οὐ λήγη . . . φύεις), ἢ . . . φύσεις P, ἢ . . . φύσεις Pl. — V. 4. λεπτῷ, Hecker λιτῷ. — V. 5. φιλόκωμος Pl., φιλοκώμοι P, unde Boissonade φίλα κώμῳ divisim scripsit. Hecker coniecit φιλοκώμοις παννυχίσειν κρούων. — V. 6. κρούων, P κροίων, sed οἱ a m. s., κρούοι Pl. — V. 7. κῆν, P a m. s. γρ. καί. — V. 8. ὠραίων Stephanus, v. ὠραίων, P ὠραίων.

καί μιν αἰεὶ τέγγοι νοτερῇ δρόσος, ἧς ὁ γεραίός
10 λαρότερον μαλακῶν ἔπνεεν ἐκ στομάτων.

1186

184. [171.]

Οὔτος Ἄνακρειοντα τὸν ἀφθιτον εἵνεκα Μουσῶν
· ὕμνοπόλον πάτρης τύμβος ἔδεκτο Τέω,
ὅς Χαρίτων πνειοντα μέλη, πνειοντα δ' Ἐρώτων
τὸν γλυκὴν ἐς παιδῶν ἡμερον ἡρμόσατο.
5 μῦθος δ' εἰν Ἀχέροντι βαρύνεται, οὐχ ὅτι λείπων
ἠέλιον, Αἰθήρης ἐνθάδ' ἔκυρσε δόμων,
ἀλλ' ὅτι τὸν χαρίεντα μετ' ἠϊθέοισι Μεγιστέα
καὶ τὸν Σμερδίεω Θρηῆκα λέλοιπε πόθον·
μολπῆς δ' οὐ λήθη μελιτερπέος, ἀλλ' ἔτ' ἐκείνον
10 βάρβριτον οὐδὲ θανῶν εὔνασεν εἰν Αἴδη.

185 A.

A. Τίς ἄδε; B. Βάνχα. A. τίς δέ μιν ξέσε; B. Σκόπας.
A. Τίς δ' ἐξέμηγε, Βάνχος ἢ Σκόπας; B. Σκόπας.

185 B.

Τὸν ἐν Ῥόδῳ κολοσσὸν ὀκτάκις δέκα
Χάρης ἐποίει πηχέων ὁ Αἰνδιος.

· V. 9. μιν Pl. Suidas in λαρόν, σφιν P sed σ addidit m. s. — τέγγοι, sec. Dübnerum P τέγγει. — Inde a verbis ἧς ὁ γερ. affert etiam Suidas v. γεραίός.

Epigr. 184. Anth. P. VII 25: A τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸν αὐτόν. C ἀνακρέοντα τὸν τήιον. ἔστιν δ' ἡ πόλις αὕτη οὐχ ἡ ποτικὴ ἀλλ' ἡ πρὸς ἔφεσον κειμένη μία τῖα Δ' πο). Corr. ὅτι νῆσός ἐστιν ἡ τέως μία τῶν κυκλάδων. Cf. Iriarte 95. Vide de hoc ep. supra. — V. 1. Μουσῶν, Iacobs Μουσέων. — V. 2. ὕμνοπόλον, P ὕμνοπόλων. — V. 5. μῦθος, fort. μῦνον, quod etiam Bothe suavit. — λείπων, P λείπων. — V. 6. δόμων, Pl. δόμων. — V. 8. πόθον, Benndorf πλόκον. — V. 9. P in m. addit εἰς ἀνακρέοντα. — λήθη vulgo, λήθει P Pl., λῆγεν Suidas v. Μολπή, unde Porson λήγει. — ἐκείνον P, ἐκείνο Pl., τὸ κλεινὸν Schneidewin, ποθεινὸν vel ἑρατεινὸν Emperius, potius scribendum cum Kai-belio ἐπ' ἐκείνων.

Epigr. 185 A. Cod. Pal. Anth. post indicem p. C et Anth. Pl. 60: Σιμωνίδου. cf. Iriarte 95. Recentioris poetae esse manifestum est; isti enim poetae hoc argumentum saepius tractarunt, cf. Anth. IX 774. — V. 1. τίς δέ μιν Planudes ex coniectura, ut videtur, P τ'ς δεῖξέσε. Fortasse τίς δ' ἐῦ ξέσε.

Epigr. 185 B. Anth. Plan. 82: Σιμωνίδου. cf. Iriarte 96. Const. Porphy. de admin. imp. 21 tanquam adespoton affert καθὼς μαρτυρεῖ τὸ ἐπίγραμμα τὸ πρὸς τὴν βάσιν τῶν ποδῶν γεγραμμένον: sequuntur trimetri plane ita scripti, quemadmodum apud Plan. Hoc quoque a Simonide alienum esse apparet: nam Chares Lysippi discipulus hoc

186.

1187

Δῆμος Ἀθηναίων σε, Νεοπτόλεμ', εἰκόνι τῆδε
τλήσ' εὐνοίης εὐσεβίης θ' ἔνεκα.

187.

A. Τῆς εἰκόνα τάνδ' ἀνέθηκεν; B. Δωριεὺς ὁ Θούριος.

signum fecit Rhodiis non ita multo post Ol. CXIX. Affert etiam Strabo XIV 652: ἄριστα δὲ ὅ τε τοῦ Ἥλιου κολοσσός, ὃν φησὶν ὁ ποιήσας τὸ λαμβεῖον, ὅτι ἐπιτάκις δέκα Χάρης ἐποίησε πηχέων ὁ Λίνδιος. unde suspiceris epigrammatis auctorem incertum fuisse. Ceterum Strabo videtur in initio legisse: Τὸν Ἥλιον κολοσσόν (auctor Epitomes ap. Cramerum T. III 560 scribit Κολοσσὸν Ἥλιον ποθ' ἐπιτάκις κτλ.) rectiusque ἐπιτάκις scribit, quemadmodum etiam Plin. H. N. XXXIV 41. cf. Eudoc. 429. Eustath. ad Dion. Per. 505. Nihil tamen mutandum duxi, quemadmodum item falsa prodidit Schol. Luciani IV p. 200: ἐξήμοντα μὲν πηχῶν τὸ ὕψος, ἔργον δὲ Ἀσάππου τοῦ ἀγαλματοποιοῦ. His adde schol. Greg. Nazianz. ed. in Herme VI 492. — V. 2. Χάρης Strabo, Λάχης Const. P et Planudes librariorum errore, qui hominibus doctis negotia facessivit; cf. Pseudo-Draco Stratonic. p. 99: Χάρης τὴν ἀρχουσαν συστέλλει, Σιμωνίδης τὸν ἐν Π. κ. ὁ δ. Χάρης ἐποίησε. — Lüders (de colosso Rhod. p. 11 Hamburg 1865) existimat hos versus subscriptos fuisse statuæ colossicae, quæ parum verisimilis est suspicio: nam Constant. Porphy. (vide supra) haudquaquam locuples auctor. Mihi quidem epigramma non integrum servatum videtur: carent enim duo versiculi omnis ingenii lumine, epigramma autem non ignobile fuisse Strabonis testimonium arguit. Existimo igitur hoc poematum compositum esse postquam terræ motu concidit colossus: hunc magnifici operis casum si poeta pluribus versibus illustravit, non iam offendit tenue exordium. Ad colossum hunc pertinet etiam epigr. adespoton in Anth. P. VI 171, quod *Alcaei* Messenii esse arbitror: scripsit hoc poemata paulo ante quam statuæ terræ motu eversa est, Ol. CXXXIX, vel ut Lüders censet, Ol. CXXXVIII 1. Non recte Benndorf (Archaeol. Inst. z. Athen I p. 45 seq.) hoc epigramma, quod manifesto est ἐπιδεικτικόν, olim statuæ subscriptum fuisse censet usus argumentis levissimis; it. m. parum prudenter assensus est Kirchhoffo, qui sibi visus titulum subscriptum simulacro Ἀθηνῶς Προμάχου indagavisse, quæ coniectura omni ex parte est reprobanda.

Epigr. 186. Append. Anth. Pal. 77 ex cod. Pal. p. α', ubi CIM^ω, unde apogr. Dorvill.: Σίμωνος. sed cod. Par. *σιμωνίδου*. Simonidis certe non est, sed Schneidewin non recte ad Romana tempora refert; subscriptum fuit epigramma statuæ, quam Athenienses auctore Lycurgo oratore in honorem Neoptolemi Anticlis filii Melitensis erexerunt, vid. Pseudoplut. vit. X orat. ἔγραψε δὲ (Ἀντιούργος) καὶ Νεοπτόλεμον Ἀντικλέους στεφανώσας καὶ εἰκόνα ἀναθεῖναι, ὅτι ἐπηγγέλιτο χρυσώσειν τὸν βωμὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν ἀγορᾷ κατὰ τὴν μαντείαν τοῦ θεοῦ. Libertate et divitiis insignis fuisse videtur, vide Demosth. de Cor. §. 114: εἶθ' οὕτως Νεοπτόλεμος πολλῶν ἔργων ἐπιστάτης ὢν ἐφ' οἷς ἐπέδωκε τετίμηται. cf. Boeckh de re nav. Athen. p. 245. — V. 2. εὐνοίας εὐσεβίας θ' olim scriptum fuisse consentaneum.

Epigr. 187. Anth. P. XIII 11: Σιμωνίδου πεντάμετρον ὑποχρηματιξ, ubi scribendum τετράμετρον ὑποχρηματικόν. Versus 1 et 2 similes sunt Archilochiis asynartetis, velut:

A. Οὐ Ῥόδιος γένος ἦν; B. Ναί, πρὶν φρυγεῖν γε πατρίδα,
δεινᾶ γε χειρὶ πόλλ' ἔρξας ἔργα καὶ βίαια.

188.

1188

Ἴσθμια δῖς, Νεμέα δῖς, Ὀλυμπία ἐστεφανώθην,
οὐ πλάτει νικῶν σώματος, ἀλλὰ τέχνην.
Ἀριστόδαμος Θράσιδος Ἀλεῖος πάλα.

Ἐρασμονίδη Χαρίλας, χοῦμά τοι γελοῖον.

nisi quod huius epigrammatis versus semipede aucti sunt: Archilochi versus veteres ad tetrametra retulerunt (vid. Archil. fr. 79 seq.), quoniam utrumque colon dimetro constare visum est; itaque hi quoque versus, qui brachycatalecti trochaici dimetri loco catalecticum exhibent tetrametri, nullo vero modo pentametri vocitari poterant; item erratum est apud Diomedem p. 515, ubi ille versus *Archilochium trimetrum* dicitur, scr. *tetrametrum*, nisi praestat Keilium sequi, qui codicum auctoritate delevit. Iam idem ille versus Archilochius a Plotio, homine prorsus imperito, sed qui nonnulla antiquae disciplinae praecepta solus servavit, p. 300 *Prosodiacum hyporchematicum* appellatur, estque sane hic numerus saltantium cantilenis inprimis commodus: atque similibus metris ipse Simonides in *ὑπορχημάτων* libro usus est, vide supra fr. 29 et 31; et fortasse iam Thaletas eiusque sectatores, quos Plutarchus de mus. c. 10 dicit Archilochum imitatos esse, Archilochium hunc versum asciverunt. Igitur quum versu, qualis hic legitur, Simonides in *ὑπορχημάτων* libro saepius videatur usus, metrum hoc Simonideum dici poterat, cum brevius Archilochium sit vocitatum: atque inde videtur repetendum esse, quod hoc epigramma Simonidi tributum est. Nam si fuit adscriptum *Σιμωνίδειον τετράμετρον ὑπορχηματικόν*, vel a metrico hoc epigramma tanquam exemplum Simonidei versus fuit adhibitum, maxime in proclivi erat error. Ceterum v. 2, qui anacrusi caret, non est corrigendus, vide quae de hac popularis carminis licentia dixi ad *carm. pop. fr. 41*. Tertius denique versus est asynartetus Callimachus, velut:

Ἀήμητρι τῇ Πυλαίῃ τῇ τοῦτον ὄνυ Πελασγῶν.

Abiudicandum autem hoc epigramma Simonidi, quoniam Dorieus Rhodius sub initium belli Peloponnesiaci tribus deinceps Olympiadibus vicit, vid. Pausan. VI 7, 1 qui deinde 9, 4 addit: *ἀνηγορεύοντο δὲ οὗτός τε καὶ ὁ Πεισίστροδος Θουρίοι, διαχθέντες ὑπὸ τῶν ἀντιστασιαστῶν ἐκ τῆς Ῥόδου καὶ ἐς Ἰταλίαν παρὰ Θουρίους ἀπελθόντες*. cf. Xenoph. Hellen. I 5, 19. Hartung *Simonias* vindicat epigramma. — V. 2. γε, P τε. — V. 3. γε scripsi, P τε. — P πολλ' ἔρξας, Iacobs πολλὰ ῥέξας.

Epigr. 188. Hephaest 113: *Μετρικὰ δὲ ἄτακτα . . . τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ Σιμωνίδειον Ἴσθμια κτλ.* Repetitur ib. 119. — V. 1. Ἴσθμια, Brunck coni. Πύθια, quoniam Elei ab Isthmiis certaminibus arcebantur, vid. Pausan. V 2, 2 seqq. VI 16, 2, et quoniam Paus. VI 3, 4 dicit: *ἀνάκειται δὲ καὶ ἐξ αὐτῆς Ἥλιδος παλαιστῆς ἀγῆς Ἀριστόδημος Θράσιδος· γεγόνασι δὲ αὐτῶ καὶ Πυθιοὶ δύο νικαί· ἡ δὲ εἰκὼν ἐστὶ τοῦ Ἀριστοδήμου τέχνη Δαιδάλου τοῦ Σικωνίου, μαθητοῦ καὶ πατρὸς Πατροκλέους*. — Νεμέα, posteriore l. Fl νεμέα, priore l. CE(S) Turneb. Νέμεα, — Ὀλυμπία, l. priore CE(SFl) Ὀλύμπια. — ἐστεφανώθην, post l. E,

Alia plane abieci, nam epigr. Anthol. P., quod post XI 9 iteratum *Σιμωνίδου* inscribitur (cf. Iriarte p. 93), antea V 161 A inscribitur *Ἡδύλου, οἱ δὲ Ἀσκληπιάδου*; haud dubie *Aesclepiadis* est, qui alias et Boedium meretricem (V 159) et Cleophontem (V 153) memorat. — Deinde Anth. P. VII 187 τοῦ αὐτοῦ i. e. *Φιλίππου* in cod. P inscribitur, et infra tantum ubi repetitur post VII 349 *Simonidi* (cf. ad Simon. ep. 110), in Planudea vero *Leonidae* tribuitur; choliambi ib. VII 345 ad Simonidem relati *Aeschronis* sunt. — Anth. P. IX 147 *Antagorae* est, et in Plan. tantum *Σιμωνίδου* inscribitur. — Porro Anth. Plan. 204, quod *Σιμωνίδου* inscribitur, potius *Praxitelis* est, vid. Athen. XIII 591 A itaque supra exhibui, quemadmodum aliud ap. Stob. Ecl. Phys. I 9, 16 male adhaesit Simonidis epigrammati, cum *Agathonis* sit. — Epigramma ἀδέσποτον (ita m. s.) in Anth. P. VII 306 (adde Plut. Themist. c. l. Athen. VIII 576 C) in Themistoclis matrem Schneidewin Simonidi tribuit, quod prorsus incertum. — Versus, qui in Etym. M. p. 135, 30 vulgo *Simonidi* tribuitur, quem Schneidewin ad Simmiam retulit, *Simyli* elegio- 1186 graphi est (de quo vid. Plut. Romul. c. 17) ut codd. testantur, estque sic scribendus: *Μύσιον ἀπύοντα (ἡπύοντα) παρὰ ῥόον Ἀργανθώνης*. Simylus haec de Hercule Hylam a Nymphis raptum quaerente videtur dixisse: nam *cui non dictus Hylas puer?*

Contra poteram alia epigrammata adespota ad Simonidem revocare, sed nolui nimis incertis coniecturis indulgere: velut huic poetae, cum post Medicum bellum plurima in gratiam Atheniensium composuerit epigrammata, tribuat aliquis quod servavit Harpocr. *πρὸς τῇ κυλίδι Ἐρμῆς*.

*Ἀρξάμενοι πρῶτοι τειγίξεν τόνδ' ἀνέθηκαν
βουλῆς καὶ δήμου δόγμασι πειθόμενοι.*

sed tenue poematum, neque claro vate dignum.

ἐστεφανώθη. Santen coniecit *Ὀλύμπια δις στεφανώθην*. — V. 3. codd. utroque loco *ἀριστόδημος θρασὺς ἀλείος πάλαι*, nisi quod priore l. *ἀριστοδάμας* ACE(SF1), *ἄλιος* CE(SF1). Correxerit Scaliger. Iam vero Aristodemus (de quo Krause Olympia 250 seq. non recte disputavit) sec. Eusebium lucta vicit Olympiae Ol. 98, eademque aetate Daedalus Patroclis filius floruit (cf. Brunn Hist. Artificum I 278), itaque hoc epigramma Simonidi omnino abiudicandum. Iacobs Simonidi minori, Hartung Simmiae tribuere voluit; mihi Hephaestionis error subesse videtur: fortasse Simonides saepius in suis epigrammatis disticho subiunxerit trimetrum iambicum, ut haec poemati forma *Σιμωνίδειον* potuerit iure vocari, et cum artis magistri exempli loco hoc ipsum epigramma, quod a Simonide alienum est, adhibuissent, ille temere ipsi Simonidi adscripsit.

Simonidi tribuit Schneidewin elegans epigramma, quod est ap. Diodor. XI 114 (Arsen. 97):

*Μνᾶμά τ' ἀλεξάνδρου πολέμου καὶ μάρτυρα νίκης
Δελφοὶ με σταῖσαν, Ζανὲ χαριζόμενοι
σὺν Φοίβῳ, πολίπορθον ἀπωσάμενοι σίγα Μήδων
καὶ χαλκοστέφανον ἠυσάμενοι τέμενος.*

sed tamen prorsus incerta haec coniectura. Cf. etiam quae dixit Wieseler Philol. XXI 274, sed non recte ille *χαλκοστέφανον* corrigere voluit, de maceria cogitans, qua templum fuerit circumdatum: *χαλκοστέφανον* referendum est ad multitudinem athenarum statuarum, Delphici fani maxime insigne decus, atque vel propterea hic titulus ad recentiore aetate revocandus: videntur enim Delphi aliquanto post illud tropaeum in memoriam Medici tumultus Iovi et Apollini consecrassent, sed ante Ephori historici aetate: nam Diodorus haud dubie haec quoque ex Ephoro descripsit, qui titulos haud neglexerat; cf. Diod. XIII 41. — Item ad Simonidem Schneidewin retulit epigramma ap. Athen. XII 536 B:

*Μνᾶμ' ἀρετᾶς ἀνέθηκε Ποσειδάωνι ἄνακτι
Παυσανίας, ἄρχων Ἑλλάδος εὐρυχόρου
πόντου ἐπ' Εὐξείνου, Λακεδαιμόνιος γένος, υἱός
Κλεομβρότου, ἀρχαίας Ἡρακλέος γενεᾶς.*

quod epigramma Goettlingio cum aliis nominibus, tum propter adiectivum *εὐρυχόρος* suspectum et subditivum videtur: iniuria opinor; videtur Pausanias monumentum consecrassent, cum tituli honore, quem Delphis usurpaverat, esset orbatus et Byzantii denuo privatus versaretur, hoc est Ol. LXXVII 2 vel 3 (cf. etiam Schaefer de rer. gest. tempor. p. 14): itaque potuit Simonidis esse epigramma.

Item Schneidewin Simonidi tribuit versus, qui leguntur ap. Plut. consol. ad Apollon. c. 15. vit. Pelop. c. 1. Stob. CVIII 83 (ubi οὔτε τὸ ζῆν . . . οὔτε):

*Ὅθι θάνον οὐ τὸ ζῆν θέμενοι καλὸν οὐδὲ τὸ θνήσκειν,
ἄλλα το ταῦτα καλῶς ἀμφοτέρ' ἐκτελέσαι.*

ubi corrigit οὐ δ' ἔθανον τὸ ζῆν θ. κ. οὔτε κτλ., contra Goettling 1190 Opusc. I 320 eosdem versus *Tyrtaco* vindicare studet, non recte, nam epigramma esse docet Teles ap. Stob. (*ἐπιγράφουσι Λακεδαιμόνιοι*, Plut. Pelop. *ἐπικήδειον* vocat); legebatur fortasse in Leuctrico tumulo.

Brunck tribuit Simonidi epigramma Anthol. Plan. 84:

Ὀὐκ ἀδαῆς ἔγραψε Κίμων τάδε· παντὶ δ' ἐπ' ἔργῳ
μαῖμος, ὃν οὐδ' ἦρως Δαίδαλος ἐξέφυγεν.

non improbabiliiter, cum apud Planudem eodem loco legantur alia Simonidis epigrammata; cf. etiam Iriart. Codd. Matr. 94. O. Iahn assentiente Benndorfio hoc distichon censuit petitum ex *Nicomachi* elegia de claris pictoribus, falsus ille quidem, nam tabulae subscriptum fuisse testificatur τάδε, quod v. 1 legitur: cf. quae supra vol. 2 p. 316 disserui. — Item Brunck vindicare voluit Simonidi epigr. adespoton Anthol. Pal. XIII 17:

Ἰφίων ἔγραψεν ἐᾷ χειρὶ, τὸν ποκα ὕδωρ
θρέψε Πειράνας ἄπο.

quod satis incertum: nam quod legitur ποκα, indicare videtur mortuo demum pictore titulum operi subiectum esse. Ceterum scribendum puto: Ἰφίων (τάδ') ἔγραψεν ἐᾷ χειρὶ, τὸν ποκα θ' ὕδωρ Ἐθρέψε Πειράνας ἄπο. nam lemma est ἐπὶ ἑξαμέτρῳ δίμετρον. Cod. Pal. a pr. m. χειρὶ, et deinde τον et θρέψε sine accentu exhibet.

Restant alia epigrammata antiqua, quae possit aliquis Simonidi vindicare, velut illud, quod Plutarchus in vita Lycurgi c. 20 et apophth. Lacon. adscripsit:

Σβεννύνας ποτὲ τοῦσδε τυραννίδα χαλκεὸς Ἄρης
εἶλε· Σελινοῦντος δ' ἀμφὶ πύλας ἔθανον.

sed coniectura nimis incerta.

Item nobiles versus, quos Cimon et collegae Eione expugnata in hermis inscribendos curaverunt, vid. Aeschin. in Ctesiph. 184 (unde descripsit Tzetzes ad Lycophr. v. 417) et Plutarchi vit. Cimon. c. 7*):

*) Tria haec epigrammata arcta necessitate iuncta sunt, ordiendum autem est a longiore carmine, id quod docti homines animadverterunt, quamquam et Aeschines et Plutarchus subiungunt reliquis duobus. Videntur columellae ita locatae fuisse, ut praetereuntes lateret, unde lectio inchoanda esset. Neque enim Plutarchus descripsit oratorem, id quod scripturae varietates arguunt. Apud Pl. legitur I 3 κρυερὸν Ἄρηα pro κρατερὸν, neque tamen illud praetulerim, siquidem κρυερὸς Mars nusquam in Homericis carminibus nuncupatur; II 4 Pl. δῆριν ἔχειν, cui posthabenda Aeschinis lectio μόχθον. III 3 Pl. πύκα θωρηκτάων, convenienter Homericæ consuetudini, Aesch. πύκα χαλκοχιτώνων, quod epitheton non solet adverbio πύκα amplificari: sed cum herous spondiazon perrarus sit in elegiacis carminibus, fortasse aliquis hanc scripturam tueatur. Denique III 6 Pl. κοσμηταῖς fortasse ex librarii correctione pro κοσμητάς. Sed manifestum mendum I 4 πρῶ-

I.

Ἦν ἄρα κἀκείνοι ταλακάρδιοι, οἳ ποτε Μήδων
 παισὶν ἐπ' Ἠϊόνι Στρυμόνος ἀμφὶ ροάς
 λιμόν τ' αἰθωνα κρατερόν τ' ἐπάγοντες Ἴσηρα
 πρῶτοι δυσμενέων εὖρον ἀμηχανίην.

II.

Ἦγεμόνεσσι δὲ μισθὸν Ἀθηναῖοι τάδ' ἔδωκαν
 ἀντ' εὐεργεσίας καὶ μεγάλης ἀρετῆς·
 μᾶλλον τις τάδ' ἰδὼν καὶ ἐπεσσομένων ἐθελήσει
 ἀμφὶ περὶ ξυνοῖς πράγμασι μόχθον ἔχειν.

III.

Ἐκ ποτε τῆσδε πόλῃος ἄμ' Ἀτρείδῃσι Μενεσθεύς
 ἠγείτο ζάθεον Τρωϊκὸν ἀμ πεδίον,
 ὄν ποθ' Ὀμηρος ἔφη Δαναῶν πύκα θωρηκτῶν
 κοσμητῆρα μάχης ἔξοχον ἄνδρα μολεῖν·
 οὕτως οὐδὲν ἀεικὲς Ἀθηναίοισι καλεῖσθαι
 κοσμητὰς πολέμου τ' ἀμφὶ καὶ ἠγορέης.

1191

poterant, si temporis rationem habemus, a Simonide scribi, sed tamen si quid video ab huius poetae ingenio abhorrent, nec defuerunt Athenis tunc, quos in Cimonis gratiam haec poemata condidisse suspicari possis. — De auctore horum distichorum diseruit Kirchhoff in Herma V 48 seq., qui quoniam Iadis manifesta vestigia (ἠγορέης, ἀμηχανίην, εὐεργεσίας, sed πράγμασι) deprehenduntur, cum antiqua Attica epigrammata (quorum quidem tenues supersunt reliquiae) fere Attici sermonis legem sequantur, Ionicum aliquem poetam hos versus panxisse probabiliter contendit, sed quod Ioni Chio vindicat, admodum incerta coniectura est: nam ut Melanthium mittam, qui si a tragico poeta Atheniensi segregandus est, potuit ex Ionia Athenas se contulisse, Archelaus utrum Milesius an Atheniensis fuerit ambigitur, sed illa fama multo est verisimilior. Ac fortasse rhapsodus aliquis

τοι Plutarchi pariter atque Aeschinis libri tumentur; πύργω scribendum esse infra monui, neque deiecit me de hac sententia Bernh. Schmidt (Mus. Rhen. XXXVI p. 1) qui levissimam sane medellam adhibens πρώτῳ, non tamen difficultates expedivit: nam ut largiar praefectum Medorum πρώτον δυσμενέων dici potuisse, non unus dux in summis angustiis, neque decebat poetam Bogis facinus respicere: vir fortis enim suae quidem existimationi consuluit, cum de salute desperans vim sibi afferret, neque vero Atticorum ducum laudes illustravit.

ex Ionia oriundus elegos illos condidit, velut Stesimbrotus Thasius. Poemati tripertiti prooemium sex versibus constat, media et novissima pars quaternis versibus absolvuntur, similis plane species elegiaci carminis ap. Euripidem Androm. 103 seqq. Quem admodum huius epigrammatis auctor orsus est ab Homérico Atheniensium praeconio, ita in alio antiquo epigrammate, quod pilae inscriptum fuisse testantur paroemiographi, ingratus Achivorum erga Agamemnonem animus fuit notatus: ἀντ' εὐεργεσίας Ἀγαμέμνομα δῆσαν Ἀχαιοί, ut deinceps Atticorum laus illustraretur, qui beneficiorum memores fuerant erga eum, qui illud monumentum condidit. — Ceterum in primo horum epigrammatum de vitio suspectus est versus:

πρῶτοι δυσμενέων εὖρον ἀμηχανίην.

Neque enim perspicitur, quo iure Atheniensium imperatores, qui oppidum Persarum praesidio firmatum obsidione presserant ac denique expugnaverant, cum hostes omnium rerum inopia confecti essent, *primi* in has angustias adduxisse Medorum praesidium dicantur: πρῶτοι non laudum titulus, sed inane versus complementum est, neque patrius casus *δυσμενέων* offensione caret, nisi forte quis existimet versificatorem laborantem eo confugisse, cum *δυσμενέσιν* versus lex repudiaret. Interpretes ad has difficultates non animadverterunt, aut frustra remove conati sunt. Plana et expedita est oratio, ubi scripserit:

Ἦν ἄρα καὶ κείνοι ταλακάρδιοι οἳ ποτε Μήδων
 παισὶν ἐπ' Ἡϊόνι Στρυνμόνος ἀμφὶ ροάς,
 λιμόν τ' αἶθρανα κρατερόν τ' ἐπάγοντες Ἄρηα
 πύργῳ δυσμενέων, εὖρον ἀμηχανίην.

Dandi casus *Μήδων παισὶν* suspensus est a verbis novissimis *εὖρον ἀμηχανίην*, quibus secundum artis leges, quas elegiacum poetam observare decebat, absolvitur primarium enuntiatum: mediis his verbis secundarium interiectum, apteque qui castellum obsidione premunt, famem ac Martem *πύργῳ ἐπάγειν* dicuntur; quod Herodotus VII 107 *τειχος*, poeta *πύργον* appellavit. Plutarchi et Aeschini libri *πρῶτοι* testantur, hic consensus arguit, non librariorum esse culpandos, sed interpolationem altius esse repetendam. Scilicet in monumento cum duae vel tres litterae essent attritae ΠΡΩΤΟΙ, is qui descripsit carmen, satis imperite ΠΡΟΤΟΙ detrimentum supplevit.*) Neque vero Aeschinem reum

*) Etiam in disticho, quod in crepidine Mercurii forensis, quem

facere decet huius erroris, nam ab interprete aliquo orationi hos versus insertos esse critici animadverterunt. Orator scribam carmen recitare iusserat, quemadmodum Leptines in oratione adversus Demosthenem, vid. Leptineae § 112. Haec Aeschinis verba sustulit interpolator atque substituit ipsum carmen, usus pariter atque Plutarchus periegetae alicuius libro, nam ipsum monumentum Plutarchi saeculo fortasse iam sublatum. Lectionis autem ea est diversitas, ut appareat diversis auctoribus usos esse, sed non solum in parvo supplemento *πρωῶτοι* conspirant, verum etiam iustum ordinem titulorum pariter perverterunt: apparet utrumque errorem commissum esse ab eo, qui primus epigrammata descripsit et litteris propagavit: postea alii denuo hermas examinantes alia obscura vel male habita rectius fortasse interpretati sunt sive suo periculo redintegraverunt, sed tenuerunt *πρωῶτοι*, rati id ipsum antiquum periegetam in monumento repperisse, eundemque, ut clari viri auctoritas mentis luminibus officere solet, etiam secuti sunt in particulis carminis ordinandis.*) Periegetae nomen, qui primus interpolavit epigramma, non licet indagare, multi enim his studiis operam dederunt; Philochorus quidem, quem Suidas *Ἀττικὰ ἐπιγράμματα* collegisse testatur, nobile hoc encomium haud dubie recepit in ordinem, neque Meneclis periegeta, quem de hermarum porticu exposuisse Harpocration auctor est, hoc monumentum silentio praetermisisse videtur.

189. [108.]

ΑΤΑΚΤΟΙ ΛΟΓΟΙ.

Arist. Metaph. N. 3: πάντα δὴ ταῦτα ἄλογα, καὶ μάχεται καὶ

Themistocles cum collegis dedicaverat, incisum fuit, offensionem habet *πρωῶτοι*, quod quidem librariorum socordia vitiatum esse reor.

*) Librariorum peccata passim deprehenduntur, velut ap. Aesch. *ἀμφὶ ξυνοῖσι*, ubi Plut. recte *ἀμφὶ περὶ ξυνοῖς*, qui vicissim *ἐν πεδίον*, ubi Aesch. *ἀμ π.* et *ἐς π.*, item Plut. *κοσμητὰς*, Aesch. *κοσμηταῖς*, quae grammatici est correctio. Sed aliae varietates indicio sunt in hermis litterarum vestigia passim detrita fuisse vel penitus evanuisse, hinc diversa exempla discrepant, quandoquidem alius aliud sibi dignoscere vel rectius supplere visus est, velut *κρατερόν* et *κρνερόν*, καὶ *μεγάλης ἀρετῆς* et καὶ *μεγάλων ἀγαθῶν* (neutrum placet, fortasse scriptum fuit καὶ *μεγάλων ἀρετῶν*), item *δῆριν ἔχειν* et *μόχθον ἔχειν*, *πάντα θωρηκτάων* et *πάντα χαλκοχιτώνων*, denique *ἔξοχον ἄνδρα μολεῖν* et *ἐ. ὄντα μ.* Temere Weidner novissimum distichon subditivum esse censuit, idemque pessimo exemplo apud Aeschinam traditum poematum ordinem invertit.

αὐτὰ ἑαυτοῖς καὶ τοῖς εὐλόγοις καὶ ἔοικεν ἐν αὐτοῖς εἶναι ὁ Σιμωνίδου μακρὸς λόγος. γίγνεται γὰρ ὁ μακρὸς λόγος, ὥσπερ ὁ τῶν δούλων, ὅταν μὴδὲν ὑγιὲς λέγωσιν. ad quem locum Alex. Aphrodis. T. IV p. 827 B (p. 797 ed. Bonitz): τὸ δὲ καὶ ἔοικεν ἐν αὐτοῖς εἶναι ὁ Σιμωνίδου μακρὸς λόγος, σαφὲς ἔστι προειποῦσιν τίς ἐστὶν ὁ Σιμωνίδου λόγος. Ὁ Σιμωνίδης ἐν τοῖς λόγοις, οὓς Ἀτάκτους ἐπιγράφει, μιμῆται καὶ λέγει, οὓς εἰκὸς ἔστι λόγους λέγειν δούλους ἐπταικότας πρὸς δεσπότας ἐξετάζοντας αὐτοὺς τίνας ἔνεκα ταῦτα ἐπταικάσι; καὶ ποιεῖ αὐτοὺς ἀπολογουμένους λέγειν πάνυ μακρὰ καὶ πολλὰ, οὐδὲν δὲ ὑγιὲς ἢ πιθανόν, ἀλλὰ πᾶν τὸ ἐπιφερόμενον ἐναντίον τῷ προφρασθέντι· τοιοῦτον γὰρ ὡς εἰκὸς τὸν βάρβαρον καὶ παιδείας ἄμοιρον. Welcker haec retulit ad Simonid. Amorg. fr. 10, Schneidewin in Museo Rhen. VII 460 seq. librum pedestri oratione *mimorum* in modum conscriptum fuisse putat et confert Arist. Rhet. III 14. Equidem nihil decerno, sed cavendum ne cum hoc Ἀτάκτων opusculo confundantur Σύμμικτα, quae haud dubie Simonidis genealogi fuerunt, cf. schol. Apoll. Rhod. I 763. Neque μακρὸν ποίημα, quod Plato Lys. 221 D dicit componendum cum μακρῷ λόγῳ: ὁ δὲ πρότερον ἐλέγομεν φίλον εἶναι, ὕθλος τις ἦν, ὥσπερ ποίημα μακρὸν συγκεείμενον: quem locum depravatam esse vidit Madvig, sed mendum non sustulit; scribendum ποίημα νεκρῷ (vel νεκροῖς) συγκεείμενον i. e. naenia.

ΕΞ ΑΔΗΛΩΝ.

190 A. [42.]

Clemens Alex. IV 375: ὁ μὲν οὖν Σιμωνίδης καθάπερ καὶ Ἀριστοτέλης ὑμναίνει μὲν ἄριστον ἀνδρὶ γράφει, δεύτερον δὲ εὐφρῶ καὶ καλὸν γενέσθαι, τρίτον δὲ πλουτεῖν ἀδόλως. Manifestum est Simonidem in carmine aliquo nobilissimum et satis antiquum scolion 8, quod ut solet fieri adespoton ferebatur, commentatum esse, quemadmodum etiam Epicharmus scolii exordium adhibuit, alius comicus integrum, ut videtur, fabulae inseruit. Hinc proclivi errore alii ad Simonidem, alii ad Epicharmum cantilenam rettulerunt, quos Schneidewin secutus Simonideis reliquiis adscripsit; vid. schol. Plat. Gorg. 451 E: τὸ σκολιὸν τοῦτο οἱ μὲν Σιμωνίδου φασίν, οἱ δὲ Ἐπιχάρμου, item schol. Aristot. Rhet. II 21: Σιμωνίδου ἐστὶν ἀπὸ τῶν σκολιῶν αὐτοῦ ἐπῶν, οἱ δ' Ἐπιχάρμου, aliique, vid. infra Scol. 8. — Quod si constaret Simonidem pariter atque Pindarum convivalia carmina (σκολιὰ) μελι-

κῶς scripsisse, mentionem popularis cantilenae possis illuc referre, sed poterat poeta etiam in epinicio vel alio carmine commode uti decreto pervagato.

190 B. [113.]

Mich. Psellus *περὶ ἐνεργ. δαιμ.* p. 5: *Κατὰ Σιμωνίδην ὁ λόγος τῶν πραγμάτων εἰκῶν ἐστιν. nisi forte apophthegma est.*

191. [114.]

Plato de Republ. I 331 E: *Λέγε δὴ, εἶπον ἐγώ, σὺ ὁ τοῦ λόγου κληρονόμος, τί φῆς τὸν Σιμωνίδην λέγοντα ὀρθῶς λέγειν περὶ δικαιοσύνης; Ὅτι, ἦ δ' ὄς, τὸ τὰ ἰφειλόμενα ἐκάστῳ ἀποδιδόναι δίκαιόν ἐστι, τοῦτο λέγων δοκεῖ ἔμοιγε καλῶς λέγειν.* Cf. ib. 332 A. 334 E et 335 D. Respicit huc Proclus ad Hesiod. Op. v. 707: *Σιμωνίδης γοῦν ταύτην εἶναι δικαιοσύνην ἑώρατο, τοὺς φίλους εὖ ποιεῖν.*

192. [118.]

Theon Progymnasm. I 215 Walz: *Ἐκ δὲ τοῦ ἀσυμφόρου, ὅτι βλαβερῶς παραινεῖ Σιμωνίδης παίζειν ἐν τῷ βίῳ καὶ περὶ μηδὲν ἀπλῶς σπουδάζειν.*

193. [126.]

1192

Plut. de Is. et Osir. c. 23: *Ὅκνω δέ, μὴ τοῦτο ἦ τὰ ἀκίνητα κινεῖν καὶ πολεμεῖν οὐ (sic AEFQHV, vulgo ἐν) τῷ πολλῷ χρόνῳ, κατὰ Σιμωνίδην, μόνον, πολλοῖς δ' ἀνθρώπων ἔθνεσιν καὶ γένεσιν κατόχοις ὑπὸ τῆς πρὸς τοὺς θεοὺς τούτους ὁσιότητος.* Item vit. Thes. c. 10: *Οἱ Μεγαρόθεν συγγραφεῖς ὁμοσε τῇ φήμῃ βαδίζοντες καὶ τῷ πολλῷ χρόνῳ κατὰ Σιμωνίδην πολεμοῦντες οὔτε ὑβριστὴν οὔτε ληστὴν γεγυῖναι τὸν Σκείρωνά φασιν.* Videtur poeta dixisse, nolle se fabulas de diis aut heroibus traditas refingere, quoniam arduum sit negotium famae, quam temporis vetustas et gentium consensus firmaverit, adversari. Recte monuit Bernays (Hermes V 301) huc respicere Aristot. Pol. II 2, 10 *χορὴ προσέχειν τῷ πολλῷ χρόνῳ καὶ τοῖς πολλοῖς ἔτεσιν* (ἔθνεσιν restituit Bernays), *ἐν οἷς οὐκ ἂν ἔλαθεν, εἰ ταῦτα καλῶς εἶχεν.* Bernays refert haec ad carmen unde fr. 19 sumptum.

194. [222.]

Athen. V 210 B: *Ἐν Φλιοῦντι κατὰ τὴν πολεμάρχειον στοὰν*

γεγραμμένην ὑπὸ Σίλλακος τοῦ Ρηγίνου, οὗ μνημονεύουσιν Ἐπιχαρμος καὶ Σιμωνίδης. haud dubie in *Epigrammate*.

195. [55.]

Mythogr. Vatic. III 27: „Neque enim verum est, animam deserere corpus, cum potius corpus animam deserat. Hinc et Simonides poeta et Statius itidem in VIII: „Odi artus fragilemque hunc corporis usum Desertorem animi.“ Cf. Schol. Stat. Theb. VIII 739.

196. [56.]

Plutarch. Consol. ad Apoll. c. 17: Τὰ γὰρ χίλια καὶ τα μύρια κατὰ Σιμωνίδην ἔτη στιγμή τις ἐστὶν ἀόριστος, μᾶλλον δὲ μόριόν τι βραχύτατον στιγμῆς. nisi hoc inter apophthegmata est referendum.

197. [57.]

Strabo XV 711: Περὶ δὲ τῶν χιλιετῶν Ὑπερβορέων τὰ αὐτὰ λέγει Σιμωνίδης καὶ Πινδάρῳ καὶ ἄλλοις μυθολόγοις.

198. [13.]

Strabo IX 441: Διὰ δὲ τὸ ἀναμιξέειν Σιμωνίδης Περγαίβους καὶ Λαπίδας καλεῖ τοὺς Πελασγίωτας ἅπαντας τοὺς τὰ ἔφα κατέχοντας τὰ περὶ Γυρτῶνα καὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Πηνειοῦ καὶ Ὅσσαν καὶ Πήλιον καὶ τὰ περὶ Δημητριάδα καὶ τὰ ἐν τῷ πεδίῳ, Λάρισσαν, Κραννῶνα, Σκοτούσσαν, Μόφιον, Ἄτρακα καὶ τὰ περὶ τὴν Νεσσωνίδα λίμνην καὶ Βοιβηίδα.

199.

Schol. Theocr. XII 27: Νισαῖοι Μεγαρήες ἀριστεύοντες ἐρετμοῖς· καὶ Σιμωνίδης ἐπαινεῖ τοὺς Μεγαρεῖς· ἤθουν ἄριστοι τὰ ναυτικά. haec postrema recentior scholiasta exhibet, sed etiam schol. Ambros. ναυτικοὶ γὰρ εἰσι quamvis alieno loco addit, et deinde plane dicit μαρτυρεῖ δὲ αὐτοῖς Σιμωνίδης ναυτικὴν. Verisimile igitur Simonidem hoc ipso nomine collaudavisse Megarenses, itaque grammaticus non epigr. 107, sed alium locum respexit.

200 A.

Tzetz. Chil. I 430:

Ἀριστεὺς ἐν τοῖς θρόμμασιν ἦν τι χρυσοῦν ἀργύριον,
Ὁ Σιμωνίδης πορφυροῦν εἶναι δὲ τοῦτο λέγει.

Schneidewin putat Tzetzen temere ad Atrai historiam transtulisse, quae de vellere Colchico dixit poeta fr. 21.

200 B.

Schol. Theocr. I 65: ἡ δὲ Αἴτνη Σικελίας ὄρος ἐστὶν ἀπὸ Αἴτνης τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ὡς φησὶν Ἄλκιμος Σιμωνίδης δὲ ἐν τῷ περὶ Σικελίας Αἴτνην φησὶ κρῖναι Ἡφαιστον καὶ Δῆμητρα περὶ τῆς χώρας ἐρίσαντας. Scribendum puto verbis traiectis Ἄλκιμος ἐν τῷ περὶ Σικελίας Σιμωνίδης δὲ Αἴτνην φησὶ κτλ. Nam melicus poeta haec de rixa Vulcani et Cereris, quam Aetna composuerit, videtur enarrasse. Corruptelam testificantur etiam libri, quantum quidem ex Gaisfordii adnotatione coniecere licet: „σικελίας ὄρος ὁ σιμωνίδης αἴτνη κρῖναι sic 3. et B. ubi κρῖναι et 5. ubi κρῖνη:“ ibi igitur Alcimi mentio et ἐν τῷ περὶ Σικελίας plane omissum esse videtur, id quod meam correctionem stabilit. Alii in Simonidis nomine mendum delitescere putant, velut Dorville Σιληνὸς scripsit parum probabiliter, et Westermann Τιμωνίδης speciose magis quam vere.

201. [37.]

1193

Himer. Or. XVI 7: Διὸ δὴ καὶ Σιμωνίδη πείθομαι, ὅπερ ἐκεῖνος ἐν μέλεσι περὶ Μουσῶν ἀνύμνησε φησὶ γὰρ δήπου τοῦτο ἐκεῖνος Ἄει μὲν αἱ Μοῦσαι χορεύουσι καὶ φίλον ἐστὶ ταῖς θεαῖς ἐν ᾧδαῖς τε εἶναι καὶ κρούμασιν ἐπειδὴν δὲ ἴδωσι τὸν Ἀπόλλωνα τῆς χορείας ἠγεισθαι ἀρχόμενον, τότε πλέον ἢ πρότερον τὸ μέλος ἐκτείνασαι ἢχόν τινα παναρμόνιον καθ' Ἑλικῶνος ἐκπέμπουσιν. Sunt fortasse ex *Paeonibus* petita.

202 A. [71.]

Phot. 500, 24: Σαρδόνιος γέλως . . . Σιμωνίδης δὲ τὸν Τάλων (cod. σιαλον) τὸν Ἡφαιστότευκτον Σαρδόνιους, οὐ βουλομένους περαιῶσαι πρὸς Μίνωα, εἰς πῦρ καταλλόμενον ὡς ἂν χαλκοῦν, προστεριζόμενον ἀναρθεῖν ἐπιχάσκοντας. Similia Suidas v. Σαρδόνιος γέλως. Cf. Zenob. V 85: Σιμωνίδης δὲ φησὶ τὸν Τάλω πρὸ τῆς εἰς Κρήτην ἀφίξεως οἰκῆσαι τὴν Σαρδῶ καὶ πολλοὺς τῶν ἐν αὐτῇ διαφθεῖραι, οὓς τελευτῶντας σεσηρέναι, καὶ ἐκ τούτου ὁ Σαρδόνιος γέλως. *ibiq.* interpr.

202 B.

Philodemus περὶ εὐσεβείας p. 37 ed. Gomperz (Vol. Herc. coll. nov. II 87) de Atlantis laboribus: *Εὐριπίδης* χαλ-

κέοις (οὐρανὸν) νότοις (ἐν) Ἴωνι πεπολ(ηκεν, Σ)ιμωνίδης (δὲ τὸν) οὐρανὸν ἐ(πι τῶν) ὤμων (φέροντα, παρ' Ἡσιόδῳ δ' [οὐρανὸν] εὐρὺν ἔχει κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκης ἐστηῶς κεφαλῇ τε καὶ ἀκαμάτησι χέρεσσιν.

203. [80.]

Schol. Hesiod. Theog. v. 313: Τὴν υδραν Ἀλκαῖος μὲν ἐν-νεακέφαλόν φησι, Σιμωνίδης δὲ πεντηκοντακέφαλον. Cf. Serv. Aen. VI 576 et VII 658.

204. [82.]

Argum. Eurip. Medae: Φερεκύδης δὲ καὶ Σιμωνίδης φασίν, ὡς ἡ Μήδεια ἀνεψήσασα (ἐψήσασα duo libri, ἀφεψήσασα Elmsley) τὸν Ἴάσονα νέον ποιήσειε. Cf. Schol. Arist. Eq. 1321.

205. [84.]

Schol. Pind. Pyth. IV 450: Καὶ γὰρ καὶ παρὰ Σιμωνίδην ἔστιν ἡ ἱστορία, ὅτι περὶ ἐσθῆτος ἠγωνίσαντο (οἱ Ἀργοναῦται).

206. [86.]

Schol. Apoll. Rhod. IV 1212: Ἐφύρα ἡ Κόρινθος ἀπὸ Ἐφύρας τῆς Ἐπιμηθέως θυγατρὸς· Εὐμηλος δὲ (φησὶν) ἀπὸ Ἐφύρας τῆς Ὀκεανοῦ καὶ Τηθύος, γυναικὸς δὲ γενομένης Ἐπιμηθέως. sed pro Εὐμηλος cod. P Σιμωνίδης, itaque scribendum haud dubie Εὐμηλος δὲ καὶ Σιμωνίδης ἀπὸ Ἐφ., ut Schneidewin quoque edidit. cf. fr. 48. Hanc scripturae varietatem novissimus editor, qui omnino falsam de codicibus scholiorum Apollonii opinionem concepit, ut alia mentione satis digna, prorsus silentio praetermisit.

207. [87.]

1194

Schol. Eurip. Orest. 46: Ὅμηρος δὲ ἐν Μυκῆναις φησὶν εἶναι τὰ βασίλεια τοῦ Ἀγαμέμνονος, Στησίχορος δὲ καὶ Σιμωνίδης ἐν Λακεδαιμονίᾳ.

208. [89.]

Schol. Il. v 517 ubi de Idomeneo et Deiphobo dicit: ὡς ἀντεραστῆς Ἐλένης· ὡς μαρτυρεῖ Ἴβυκος καὶ Σιμωνίδης. Cf. Eust. Π. 944, 43: Ἐτεροὶ δὲ ἀκολουθοῦντες τῇ Σιμωνίδου καὶ Ἰβύκου ἱστορίᾳ φασὶν ὡς ἀληθῶς αἰεὶ ἐνεκότει τῷ Ἰδομενεὶ Διήφοβος ὡς ἀντεραστῆ· ἦρα γὰρ φασὶ καὶ αὐτὸς τῆς Ἐλένης.

209. [90.]

Longin. de Sublim. c. 15, 7: "Ἀκρῶς δὲ καὶ ὁ Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ θνήσκοντος Οἰδίπλου καὶ ἑαυτὸν μετὰ διοσημείας τινὸς θάπτοντος πεφάνταται, καὶ κατὰ τὸν ἀπόπλου τῶν Ἑλλήνων ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλέως, προφαινομένου τοῖς ἀναγομένοις ὑπὲρ τοῦ τάφου· ἦν οὐκ οἶδ' εἴ τις ὄψιν ἐναργέστερον εἰδωλοποίησε Σιμωνίδου· πάντα δ' ἀμήχανον παρατίθεσθαι.

210 A.

Himer. Or. III 1: "Ἴνα τι κατὰ σοῦ νεανιεύσωμαι, ὁποῖον Σιμωνίδης ἢ Πίνδαρος κατὰ Διονύσου καὶ Ἀπόλλωνος. quae oratio habita veris initio. Simonidis hoc carmen rursus videtur respicere XIII 7: postquam dixit de Apolline Musageta οἶον αὐτὸν καὶ Σαμφῶ καὶ Πίνδαρος . . . εἰς Ἑλικῶνα πέμπουσιν, ἢ οἶον τὸν Βακχαιώτην (οὕτω γὰρ αὐτὸν ἡ λύρα καλεῖ τὸν Διόνυσον λέγουσα) ἤρως ἄρτι τὸ πρῶτον ἐκλάμπαντος, ἀνθεσί τ' ἠραιοῖσι καὶ κισσοῦ κορυμβοῖς Μούσαις κάτοχοι ποιηταὶ στέφαντες, νῦν μὲν ἐπ' ἄκρας κορυφᾶς Κανκάσου καὶ Ἀυδίας τέμπη, νῦν δὲ ἐπὶ Παρνασοῦ σκοπέλους καὶ Δελφίδα πέτραν ἄγουσι, πηδῶντά τε αὐτὸν καὶ ταῖς Βάκχαις ἐνδιδόντα τὸν εὐῖον· ὅτε καὶ τὴν γῆν λόγος, οἶον αἰσθανομένην τῆς ἐπιδημίας αὐτοῦ, φεῖν μὲν μέλι καὶ γάλα, καὶ ποταμούς τινας αὐτοῦ τοῦ νέκταρος Σατύροις τε καὶ Βάκχαις ἀρύεσθαι, καὶ μειδιᾶν μὲν ὁμοῦ ἠδύ τι καὶ χρυσαυγές, πορφυρεῖν δὲ ὄλην τοῖς ἀνθεσιν, ὅπως ἂν ἔχοι σικριᾶν τε καὶ ἀθύρειν ἐπ' αὐτῶν ὁ θεός· ἐμοὶ γὰρ καὶ τοῦτο τῷ θεῷ δοκεῖ εἰκότως ἐργάζεσθαι. Videntur sane haec ex Simonideo aliquo dithyrambo petita, res tamen in Himerio perquam incerta, cf. ad Pind. fr. 34.

210 B. [47.]

Menander de encom. Rhet. IX 133 ed. Walz: Πεπλασμένοι δὲ ὕμνοι, ὅταν αὐτοὶ σωματοποιῶμεν καὶ θεὸν καὶ γονὰς θεῶν ἢ δαιμόνων, ὥσπερ Σιμωνίδης τὴν Ἀὔριον δαίμονα κέκληκεν καὶ ἕτεροι Ὀκνον καὶ ἕτεροι ἕτερόν τινα. Ex hoc loco non recte olim conieci, Simonidem peculiare carmen in crastini diei honorem condidisse; rhetor nihil aliud testificatur, quam Simonidem hac prosopopoeia usum esse, quam etiam Callimachus epigr. 14 adhibuit: Δαίμονα τίς δ' εὖ οἶδε τὸν αὔριον.

211.

Cram. An. Paris. I 166, 11: Εἴ γε βούλεσθε μὴ ληρεῖν,

ἀλλὰ τοὺς Ἕλληνας ἐλευθερῶσαι καὶ κτήσασθαι πάλιν αὖ τὴν πατρίαν ἡγεμονίαν, ἀπροφασίστως δουλεύοντα κατὰ τὸν Σιμωνίδην· οὐδὲν γὰρ που μέγα μικρῶ θεραπεύεται. Scribendum μὴδ' ἀπροφασίστως δουλεύειν, quod a Simonideo sermone non alienum videtur: adverbio hoc Thucydides, adiectivo non solum ille historiarum scriptor, sed etiam Euripides utitur.

212. [6.]

Schol. Apoll. Rhod. I 583: Νῆσος γὰρ ἡ Σκίαθος τῆς Θεσσαλίας ἐγγὺς Εὐβοίας, ἧς καὶ Σιμωνίδης μέμνηται.

213. [92.]

Schol. Apoll. Rhod. IV 814: Ὅτι δὲ Ἀχιλλεὺς εἰς τὸ Ἠλύσιον πεδῖον παραγενόμενος ἔγραψε Μήδειαν, πρῶτος Ἴβυκος εἶρηκε, μεθ' ὃν Σιμωνίδης. cf. Eudoc. 85.

214. [93.]

Schol. Hom. Il. β 872: Ἡ διπλῆ, ὅτι ἐπὶ τοῦ Ἀμφιμάχου ἐστὶ τό· ὃς καὶ χρυσὸν ἔχων, ὁ δὲ Σιμωνίδης ἐπὶ τοῦ Νάστου λέγει· καὶ ὅτι οὐ λέγει, ὅπλα αὐτὸν ἔχειν χρυσᾶ, ὡς καὶ πάλιν ὁ Σιμωνίδης ἐξέλαβεν, ἀλλὰ κόσμον χρυσοῦν. Suspiciatus aliquando sum, Simonidem genealogum intelligendum esse, ut is iam epigrammata in Iliacos heroes composuerit, sed dudum hanc opinionem abieci; nam clari poetae testimonio Aristarchum usum esse consentaneum est. Ceterum Luc. Müller (Philol. XI 175) existimat v. 869 et 870, quos a rhapsodo aliquo additos esse censet, Simonidem non legisse.

215. [95.]

Schol. Pind. Olymp. XIII 31: Καὶ ποιηταὶ διασημότετοι ἐν Κορίνθῳ ἐγένοντο, ὧν ἦν καὶ Αἴσων, οὗ μέμνηται Σιμωνίδης. At huius poetae nulla praeterea extat memoria, conieci Κινάισων i. e. Κινάϊθων, qui quod Laco fuisse perhibetur, ea diversitas non magnopere offendit.

216. [96.]

Schol. Il. ι 556: Ἴδας ὁ Ἀφαρέως μὲν παῖς κατ' ἐπίκλησιν, γόνος δὲ Ποσειδῶνος, Λακεδαιμόνιος δὲ τὸ γένος, ἐπιθυμήσας γάμου, παραγίνεται εἰς Ὀρτυγίαν τὴν ἐν Χαλκίδι καὶ ἐντεῦθεν ἀρπάξει τὴν Εὐηνοῦ θυγατέρα Μάρπησσαν· ἔχων δὲ ἵππους Ποσειδῶνος ἠπείλετο. ὁ δὲ Εὐηνὸς εἰς ἐπιζήτησιν ἐξῆλθε τῆς θυγατρὸς.

ἐλθῶν δὲ κατὰ τὸν Ἀνικόρμαν ποταμὸν τῆς Αἰτωλίας ἕαντον ἐκεῖ καθῆκεν· ὅθεν ὁ Ἀνικόρμας Εὐνήδος ἀνομάσθη· κατὰ δὲ τὴν Ἀρήνην ἀπαντήσας ὁ Ἀπόλλων τῷ Ἴδα λαμβάνεται τῆς Μαρκήσεως· ὁ δὲ ἔτεινε τὸ τόξον καὶ διεφέρετο περὶ τοῦ γάμου· οἷς κριτῆς ὁ Ζεὺς γενόμενος αἴρεσιν τοῦ γάμου ἐπὶ τῇ Μαρκήσῃ τίθεται· ἡ δὲ δείσασα, μὴ αὐτὴν ἐπὶ γήρα καταλίπη ὁ Ἀπόλλων, αἰρεῖται τὸν Ἴδαν· οὕτως δὴ Σιμωνίδης τὴν ἱστορίαν περιείργασται. 1196

217. [98.]

Plut. vit. Lyeurg. c. 1: Οὐ μὴν ἀλλά, καίπερ οὕτως πεπλανημένης τῆς ἱστορίας, πειρασόμεθα τοῖς βραχυτάτας ἔχουσιν ἀντιλογίας ἢ γνωριμωτάτους μάρτυρας ἐπόμενοι τῶν γεγραμμένων περὶ τοῦ ἀνδρὸς ἀποδοῦναι τὴν διήγησιν. ἐπεὶ καὶ Σιμωνίδης ὁ ποιητῆς οὐκ Εὐνόμον λέγει τὸν Ἀνκοῦργον πατρός, ἀλλὰ Πρωτάνιδος καὶ τὸν Ἀνκοῦργον καὶ τὸν Εὐνόμον· οἱ πλείστοι οὐχ οὕτω γενεαλογοῦσιν, ἀλλὰ κτλ. Ita haec distinxit Sauppe epist. crit. 69, legabatur: ἀλλὰ Πρωτάνιδος· καὶ τὸν Ἀνκοῦργον καὶ τὸν Εὐνόμον οἱ πλείστοι οὐχ οὕτω γενεαλογοῦσι, sed quod ἐπεὶ pro ἐπεὶ καὶ scribendum censuit, improbandum: vocula ἐπεὶ omnino ab hoc loco aliena; Plutarchus scripserat: ἐπιεικῆ (i. e. probabilem) ἀποδοῦναι τὴν διήγησιν. Σιμωνίδης ὁ ποιητῆς — οἱ πλείστοι. Nam Bekkeri correctione οἱ δὲ facile caremus: ubi diversae sententiae recensentur, asyndeton satis aptum. Adde Schol. Platon. p. 419 ed. Bekk.: Ἀνκοῦργος . . . ἦν δὲ κατὰ Σιμωνίδην Πρωτάνιδος μὲν υἱός, Εὐνόμον δὲ ἀδελφός, καὶ θεῖος τοῦ Εὐνόμου υἱοῦ, Χαριλάου τοῦ βασιλεύσαντος τῆς Σπάρτης, ἧς ἤρξε καὶ Ἀνκοῦργος αὐτὸς ἔτη ἰγ' ὅτε καὶ τοὺς νόμους ἔγραψεν, ἐπιτροπεύων τὸν ἀδελφιδοῦν. Simonidem sequitur Dion. Hal. Ant. II 49 ἐπιτροπεύων Εὐνόμον τὸν ἀδελφιδοῦν Ἀνκοῦργος ἔθετο τῇ Σπάρτῃ τοὺς νόμους ubi corrigendum (Χαρίλαον τὸν) Εὐνόμον. Alteram famam, quam pervagatam dicit Plutarchus, tuebatur Ephorus, vid. Strabo X p. 481 sq.

218. [99.]

Plut. vit. Agesil. c. 1: Διὸ καὶ φασιν ὑπὸ τοῦ Σιμωνίδου τὴν Σπάρτην προσηγορεῦσθαι δαμασίμβροτον, ὡς μάλιστα διὰ τῶν ἐθνῶν τοὺς πολίτας τοῖς νόμοις πειθηνίους καὶ χειροθήεις ποιούσαν, ὥσπερ ἵππους εὐθύς ἐξ ἀρχῆς δαμαζομένους.

219 A. [100.]

Schol. Eurip. Rhes. v. 5: Ὅτι οἱ ἀρχαῖοι εἰς τρεῖς φυλακὰς νέ-

μουσι τὴν νύκτα . . . Στησίχορον δὲ ὁ Σιμωνίδης πεντεφύλακον φησὶν ὑποτίθεσθαι τὴν νύκτα. Ita scripsi, vide ad Stes. fr. 55.

219 B.

Scholion ineditum Pindari Ol. VII 24 cod. Vrat. A de Astydamia Tlepolemi matre: ἐνταῦθα δὲ Ἀμύντορος αὐτὴν φησὶν ὁ Πίνδαρος, (Ἡσίοδος δὲ καὶ Σιμωνίδης Ὀρμενοῦ· τινὲς δέ, ὅτι ὁ Πίνδαρος) παρὰ τῶν κατὰ τὴν πόλιν λογίων ἤκουσεν Ἀμυντορίδας εἶναι Ῥοδίους μητρόθεν. Gerhard verba, quae cancellis sepsi, praetermisit; ac nunc Mommsen eadem verba ex cod. Ambrosiano, unde descriptus Vrat., vulgavit, nisi quod ibi εἰκόσ δέ, ὅτι legitur, quod cum sensu cassum sit, librarius cod. Vrat. non in scite τινὲς substituit, sed potius nomen alicuius grammatici delitescit, itaque Ἀριστόνικος olim scriptum fuisse suspicor. Pro Ὀρμενοῦ scr. Ὀρμένου.

220. [101.]

Steph. Byz.: Ἀκανθος . . . ἔστι καὶ ἡ Ἀθαμανίας. τὸ ἐθνικὸν τῆς Ἀκάνθου Ἀκάνθιος· ἐξ οὗ καὶ παροιμία Ἀκάνθιος τέττιξ ἐπὶ τῶν ἀφώνων· τοιοῦτοι γὰρ οἱ τῆς χώρας τέττιγες, ὡς Σιμωνίδης. Cf. Arsen. 444. Apostol. XVI 33. Paroemiogr. II p. 5.

221. [102.]

Athen. II 40 A: Ὅτι Σιμωνίδης τὴν αὐτὴν ἀρχὴν τίθησιν οἴνου καὶ μουσικῆς.

222. [197.]

Plut. vit. Themist. c. 1: ὅτι μέντοι τοῦ Ἀνκομιδῶν γένους μετεῖχε (Θεμιστοκλῆς), δῆλός ἐστι· τὸ γὰρ Φλυῆσι τελεστήριον, ὅπερ ἦν Ἀνκομιδῶν κοινόν, ἐμπρησθὲν ὑπὸ τῶν βαρβάρων, αὐτὸς ἐπεσκεύασε καὶ γραφαῖς ἐκόσμησε, ὡς Σιμωνίδης ἰστόρηκεν. Haud dubie in *Epigrammate*, quod in Themistoelias usum composuit.

223.

Himer. Or. XXIX: Καὶ Σιμωνίδη καὶ Βακχυλίδη ἡ πόλις (Κέως) ἐσπούδασται.

224. [129.]

1197

Herodian. in Boiss. An. III 250: Ὡς δὴ ἐγὼ γελῶ (BD γελῶ) παρὰ τῷ λυρικῷ Σιμωνίδη· τὸ γὰρ ἐγὼ πρώτου ἐστὶ προσώπου, τὸ δὲ γελῶ τρίτου· διότι τοίνυν ἐπήνεγκε τῷ πρώτῳ τὸ

ἀνακόλουθον, την ὀρθοπέπειαν ἔβλαψεν. ἔδει γὰρ εἰπεῖν ἐγὼ γελῶ ἢ ἐκεῖνος γελᾷ. Hartung requirit ὡς δὴ ἐγὼ τε γελᾷ καὶ κείνος. Nisi mendum subest, poeta leni irrisione usus dixit: ridet quem admodum ego; cf. Eurip. Cycl. 673 Οὐτίς με τυφλοῖ βλέφαρον. Οὐκ ἄρ' εἶ τυφλός. Ὡς δὴ σύ. Sed hic grammaticus saepius deceptus est vitiosis lectionibus, velut adscripsit versum ἦλθεν δὲ λαοὶ μυριοὶ πρὸς ἧόνα, ubi sive ἦλθον, sive λαῶ μυρίῳ corrigendum, quemadmodum στόλω, ναυσί, alia dicuntur.

225.

Ammian. Marc. XIV 6, 7: „Ut enim Simonides lyricus docet, beate perfecta ratione victuro, ante alia patriam esse convenit gloriosam.“

226. [112.]

Plut. vit. Arat. c. 45: Καὶ γὰρ εἰ δεινὸν ἄνδρας ὁμοφύλους καὶ συγγενεῖς οὕτω μεταχειρίσασθαι δι' ὀργήν, ἀλλ' ἐν ἀνάγκαις γλυκὴ γίνεται καὶ οὐ σκληρὸν κατὰ Σιμωνίδην, ὥσπερ ἀλγοῦντι τῷ θυμῷ καὶ φλεγμαίνοντι θεραπείαν καὶ ἀναπλήρωσιν προσφερόντων. Recte opinor Madvig καὶ τὸ σκληρὸν, sed praestat καὶ σκληρὸν (ita enim Simonides scripsit), quod librarius cum non intelligeret, οὐ adiecit.

227.

Claudian. Epist. IV 9:

Fors iuvat audentes, Cei sententia vatis.

Hac duce non dubitem, te reticente loqui.

Dixit fortasse Simonides in illo carmine, e quo est fr. 65. Ceterum alii libri *Chii* vel *prisci* exhibere dicuntur. Sed dubito, an Simonidis aut omnino Graeci poetae versum respexerit Claudianus: nam videtur intelligere versum nescio cuius poetae, quem adhibet Seneca Epist. 94:

Audentes fortuna iuvat: piger ipse sibi obstat.

sic enim haec in unum sunt coniungenda. Olim suspicatus sum Ennianum hunc esse versum, ut apud Claudianum legendum sit: *Calabri sententia vatis*: sed huic coniecturae adversatur Macrobius VI 1, qui cum Virgiliano hemistichio Aen. X 284: *audentis fortuna iuvat* comparat Ennianum: *Fortibus est fortuna viris data.*

228. [134.]

Et. M. 83, 42: Ἀμιθρήσαι Σιμωνίδης τὸν ἀριθμὸν ἀμιθρὸν εἶπε καθ' ὑπέροθσιν· ἐκ δὲ τοῦ ἀμιθρὸς ἀμιθρῶ, ἀμιθρήσω, ἀμιθρήσαι. Auctius cod. Flor. Miller Misc. 28: Σιμωνίδης τὸν ἀριθμὸν ἀμιθρον εἶπε καθ' ὑπερβιβασμον οἶον κύματ' ἀμιθρον, ubi κυμάτων ἀμιθρὸν potius quam κύματ' ἀμιθρεῖν sive ἀμιθρῶν scribendum videtur. Theocr. XVI 60 dixit ἐπ' ἄόνι κύματα μετρεῖν, ubi Meineke ἀμιθρεῖν coniecit, qua forma alias Theocritus utitur, neque tamen opus hac correctione, vid. ad Alcaei fr. 142. Forma ἀμιθρήσαι fortasse ex alio loco Simonidis petita, vid. supra 125 v. 5.

229. [115.]

Zonar. et Suid. v. Ἀμύνασθαι . . . Σιμωνίδης δὲ ἀντι τοῦ χάριτας ἀποδοῦναι. cf. Philem. 141.

230. [138.]

Schol. Hom. Il. ο 625: Καὶ Σιμωνίδης ἀνεμοστρεφέων πυλάων (scr. πυλάων) εἶρηκε. Cf. Eust. 1034, 2.

231. [70.]

Athen. III 99 B: Οἶδα δ' ὅτι καὶ Σιμωνίδης που ὁ ποιητῆς ἀρίσταρχον εἶπε τὸν Δία.

232. [142.]

1198

Schol. Hom. Il. ω 5: Πανδαμάτωρ δὲ ὁ μηδένα ἐῶν ἀδάμαστον· Σιμωνίδης δὲ δαμασίφωτα τὸν ὕπνον εἶπεν (schol. post Syntipam 85 δαμασίφωτατον αὐτὸν εἶπεν). Cf. Eust. 1336, 6.

233.

Schol. Hom. Il. ο 713: Μελάνδετα, σιδηρόδετα . . . τὴν δὲ λαβὴν δεσμὸν καλεῖ Σιμωνίδης.

234. [78.]

Et. M. 60, 36: Ἀλέρα καὶ Ἐλάρα· Ἐλάρας γενεά· οὕτως παρὰ Σιμωνίδη. In arctum rededit cod. Flor. Miller Misc. 22: παρὰ Σιμωνίδη ἢ Ἐλάρα, Ἀλέρα δὲ παρὰ Πινδάρω. Herodianus cum priore forma componit Hesiodicum Εἰλαριάδην Τιτυόν (l. Εἰλαρίδην). cf. Apoll. Rh. I 762 ibique schol.

241. [146.]

Et. M. 692, 25: Πρώρα· σὺν τῷ ι. . . ἀπὸ δὲ τῆς ἐτυμολογίας ἀπὸ τοῦ προῖναι (cf. Schol. Arati 341) καὶ ἀπὸ τῆς διαστάσεως· ἐπειδὴ εὔρηται κατὰ διάστασιν, ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ κvanoπρωῖρους καὶ παρὰ τῷ Σιμωνίδῃ κvanoπρωῖραν (Μ κvanoπρωῖραν)· τὸ δὲ πρώρα οἱ μὲν διὰ τοῦ ι λέγουσιν, ὡς ἀπὸ τοῦ πρώρα, κατὰ διάστασιν τοῦ ι πρώρα, ὃ δὲ Ἡρωδιανὸς διὰ τῆς εἰ διφθόγγου γράφει. Cf. Zonar. 1681. Scribendum κvanoπρωῖραν paenultima producta, nam Simonides secutus est Homericum exemplum Od. γ 299 τὰς πέντε νέας κvanoπρωῖρους, nisi quod femininum genus praeoptavit, quoniam littera Α maxime est vocalis. Est autem proparoxytonon, quandoquidem eius generis formae substantivorum, unde descendunt, sequuntur legem, velut εὐρύαγια, ταυνέθειρα, κvanoόπεξα, alia; cf. etiam Lobeck Paralip. 214. Apud Homerum vulgo legitur κvanoπρωῖρους, quod vitium primus sustuli a. 1850, postea a. 1858 eandem emendationem proposuit Cobet Nov. Lect. 204. Item ex coniectura trisyllabam substantivi formam olim restitui apud Apollon. Rhod. I 372 ὃ δὲ κατὰ πρώειραν ἔσω ἄλός, idque iam planissime confirmavit Et. Flor. Miller Misc. 256. Fortasse etiam ap. Homerum Od. ν 84 ὡς ἄρα τῆς πρώειρα ἀίρετο scribendum, ubi traditum πρόμνη μὲν manifesto mendo laborat et nuper πρώρη μὲν restitutum est.

242.

Hesychius: Πτωκὰς κύπειρος· παρὰ Σιμμία ἢ πόα, διὰ τὸ χθαμαλή εἶναι. Corrigas Σιμωνίδῃ, nam ex poeta, non ex glossographo petatum esse manifestum: Simmiae autem carminibus Hesychii auctores non esse usos certum. Ceterum cf. Theocr. I 106 τῆνι δρύες, ᾧδε κύπειρος.

243. [122.]

Tzetz. ad Hesiod. Op. v. 372: Κωτίλλη ἢ χελιδὼν διὰ το λάλος εἶναι παρὰ τε Ἀνακρέοντι καὶ Σιμωνίδῃ καλεῖται.

244. [88.]

Hesych.: Νεαιρήϊσιν ἵπποις, τοῖς ἀπὸ Νεαίρας· καὶ Σιμωνίδης Νεαίρα (cod. ναϊάραν) γνάθον, Νεαίρα δὲ χωρίον ἐν Αἴγμω. novissima haec proscripsit Schmidt; Simonides adiectivo usus scripsit νέαιραν γνάθον.

245. [79.]

Hesych.: Οἰκιάδης, Σιμωνίδης, καὶ Ἰππόνοῦ πατήρ. Alberti conii. Οἰκιάδης· Σιμωνίδης. (Λεξαμενοῦ) καὶ Ἰππονοῦ πατήρ (Οἰκεύς).

246. [131.]

Athen. XI 498 D: Σιμωνίδης δ' οὐατόεντα σκύφον ἔφη. Cf. Eust. 870, 6 et 1775, 19. Favor. 332.

247. [97.]

Schol. Pind. Ol. 28: Τὸ Πίσας τε συσταλτέον διὰ τὸ ἀντίστροφον· οὕτω δὲ οἱ μερὶ Πίνδαρον καὶ Σιμωνίδην.

248. [139.]

Choerobosc. Epim. I 279 (Bekk. An. III 1424): Τριγλώχιν, . . . πλατυτέρα δὲ ἔστιν ἢ εἰς $\bar{\sigma}$ λήγουσα κατάληξις, σπανιωτέρα δὲ ἢ εἰς $\bar{\nu}$, σπανίως γὰρ εὔρηται ἐν χρήσει ἢ εἰς $\bar{\nu}$ κατάληξις, ὡς παρὰ Σιμωνίδην· τριγλώχιν ὀϊστός.

249.

Etym. Flor. Miller Misc. 291: νῖος· ἔστιν ὕις, ὕιος, ὡς ὄφιος, ὄφιος· εἴρηται ἢ εὐθειᾶ παρὰ Σιμωνίδην συναίρεσει τοῖ $\bar{\iota}$ καὶ $\bar{\upsilon}$ εἰς τὴν $\bar{\upsilon}\bar{\iota}$ δίφθογγον· ὕιος προπαροξυτόνως· ἔξ Ἰλίου νῖος ἄποινα· ἢ δοτικὴ ὕι· Νηληϊῶ νῖι. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ὃ ἔστιν ὕις διὰ τῆς $\bar{\upsilon}\bar{\iota}$ δίφθογγου, τοῦτο ἡγεῖται ὕιος καὶ κατὰ συναίρεσιν νῖος· κατὰ δὲ τὴν εὐθειᾶν οὐ πάσχει συναίρεσιν, ἐπειδὴ οὐδέποτε μετὰ τῆς $\bar{\upsilon}$ δίφθογγου εὐρίσκειται ἐπιφερομένου συμφώνου, οἷον ἄρπυια, μνῖα. Librarianorum culpa obscuratus est locus. Grammaticus affert ex Simonide monosyllabon νῖς, nominandi hunc casum contractione ex ὕις esse ortum, atque inde Homericas formas νῖος et νῖι repetit. Contra Herodianus improbavit formam recti casus contractam quoniam $\bar{\upsilon}\bar{\iota}$ dipthongus ante vocales, non ante consonas locum habeat: existimes igitur illum in Simonide diaeresin ὕις tuitum esse: sed adversatur Schol. Hom. Il. E 266 ubi ex Herodiani prosodia haec adscripta sunt: νῖος προπερισπαστέον· ἀπὸ γὰρ εὐθειᾶς ἔστι μὴ εἰρημένης τῆς νῖις, ἧς γενικὴ ὄφειλεν εἶναι τρισυλλάβως, ὡς μάντιος· αὕτη τοίνυν συναλοιφήν παθοῦσα καὶ δισύλλαβος γενομένη βαρύνεται, ἧς ἀπόλουθος δοτικὴ Νηληϊῶ νῖι ἐοικώς κτλ. ubi pro νῖις videtur ὕις scribendum, quam formam etiam Et. M. 553, 15 et 775, 20 agnoscit. Videtur igitur Herodianus tam νῖς quam ὕις inusitatum censuisse, ut quid legerit

in Simonide prorsus sit incertum. Extant autem recti casus exempla in vasculis pictis, velut ΕΥΧΕΡΟΣ ΕΓΟΙΕΣΕΝ ΗΟΡΙΟΤΙΜΟ ΗΥΙΗΥS et in alio eiusdem artificis opere ut videtur ΗΥΙΗS, sicut alibi, si recte memini, legitur ΗΥVS.

250. [144.]

1200

Gramm. post Et. Gud. 645, 43: Φύξιμος ὀδμή, ἡ φνγεῖν ἐμποιοῦσα, Σιμωνίδης ὁ Τήϊος ἀπὸ τῆς Τέω. Hinc Nicander Ther. 34 φύξιμον ὀδμήν videtur ascivisse, ubi O. Schneider φύξιον scribere maluit, at vid. Lobeckii Prol. Path. 169.

Simonidis nomen H. Keil restituere voluit apud Probum ad Virg. Ecl. II 48: „Narcissus flos *Eu zimades* (*Euriniades* P, *Acusilaus* ed. Egnatii ex coniectura manifesta) refert a Narcisso Amarnynthi, qui fuit Eretrieus ex insula Euboea.“ — Porro Meineke apud Herodian. π. μ. λεξ. 9, 31 Δεξιμῶν Ἐρμονίδης coniecit Σιμωνίδης, mihi tamen grammaticus videtur Dexicreontem Samium (vid. Plut. Quaest. Graec. 45) intellexisse, et fortasse Ἐρμονίδης, quippe quod sit ortum ex sequente Ἐρμοκρῶν, plane fuerit delendum. — Ap. Stob. Flor. CXXI 3: Σιμωνίδου (sic ex Trinc., ubi Σιμωνίδου).

Βιοτῆς μὲν γὰρ χρόνος ἔστι βραχύς·
κρυφθεῖς δ' ὑπὸ γῆς
κεῖται θνητὸς τὸν ἅπαντα χρόνον.

at cod. Vind. Σοφὸς ταντᾶ ὁ, ut appareat scribendum esse Σοφοκλέους Ταντάλου χοροῦ, quemadmodum etiam Wagner correxit. — Apud Schol. Soph. Electr. 139: καὶ Αἰσχίλος· Μόνος θεῶν γὰρ θάνατος οὐ δώρων ἐρᾷ· μόνος οὐ δέχεται γλυκερᾶς μέρος ἐλπίδος. extrema haec Schneidewin Simonidi vindicare voluit. — *Scolion*, quod nonnulli Simonidi tribuebant, vid. Scol. 8. — Ex Simonide quae refert Aetius IV 1 c. 86 ex Cornarii interpretatione p. 647 ed. Steph.: „Simonides vero pavonem tradit cognito apparato medicamento ad locum prodire et clamare, sequē expandere et medicamentum ex vasis dispergere, aut etiam effodere, si quidem sit sub terra defossum.“ ea si Simonidis nomen vitii est expers, certe a melico poeta sunt aliena, id quod et ipsa res arguit et nomina testium docent, quibus ibidem Aetius utitur, *Pisonis, Menelbi, Aristodemi, Pherecydis*.

TIMOCREON.

ΜΕΛΗ.

1.

Stropha.

- 1 0 0 - 0 0 - - 1 0 - - 1 0 - 0
 1 0 0 - 0 0 - 0 1 0 - - 1 0 - 0
 1 0 0 - 0 0 - 0
 0 1 0 0 - 0 0 - 0 1 0 - - 1 0 - 0

Epodus.

- 1 0 0 - 0 0 - - 1 0 - - 1 0 - -
 1 0 0 - 0 0 - - 1 0 - 0 1 0 - -
 1 0 0 - 0 0 - -
 - 1 0 - - 1 0 - - 1 0 - 0 1 0 - -

Timocreon. Fr. 1. Plut. vit. Themistocl. c. 21: Τιμοκρέων δ' ο' Ρόδιος μελοποιὸς ἐν ᾄσματι καθάπτεται πικρότερον τοῦ Θεμιστοκλέους, ὡς ἄλλους μὲν ἐπὶ χρήμασι φηγάδας διαπραξαμένον κατελθεῖν, αὐτὸν δὲ ξένον ὄντα καὶ φίλον προεμένον δι' ἀργύριον· λέγει δ' οὕτως· Ἄλλ' κτλ. Numeri quomodo describendi sint, valde dissentiunt homines docti, alii aliter constituerunt, velut Boeckh in prooemio lect. Berlin. 1833, Hermann in Praef. Epit. doct. metr. p. XVIII ed. 2, Ahrens in Mus. Rhen. II 457 seq. et Dial. Dor. 477, qui stropham, antistropham et epodum integras superesse credit, denique Hartung in tres strophas dispescuit aequabiles. Adde huc M. Schmidt Pind. Ol. p. LXXVI. Ego nunc Ahrensii descriptionem sequor: constat carmen tribus strophis quaternorum versuum, neque vero est μονόστροφον, ut Hartungo visum, sed tertia stropha epodi vice fungitur, quamquam prope accedit numerorum species ad priores strophas: nam v. 1 et 2 eandem ubique formam ostendunt, sed epodi v. 3 semipede minor est, v. 4 totus trochaicis dipodiis constat, at in novissimo versu strophae et antistrophae dactyli cum trochaeis consociantur. Modicus stropharum circuitus utpote in carmine breviusculo: nam integrum est carmen, quod quemadmodum pleraeque Timocreonis cantionculae convivantium oblectationi fuit destinatum; fr. 7 aperte σκολιὸν vocatur, vid. Aristoph. Ach.

στρ.

'Αλλ' εἰ τύγε Πausανίαν ἢ καὶ τύγε Ξάνθιππον αἰνέεις
ἢ τύγε Λευτυχίδα, ἐγὼ δ' Ἀριστείδα ἐπαινέω
ἄνδρ' ἱερᾶν ἀπ' Ἀθανᾶν
ἐλθεῖν ἓνα λῶστον, ἐπεὶ Θεμιστοκλῆ' ἤχθαρε Λατώ,

1202

ἀντ.

5 ψεύσταν, ἄδικον, προδόταν, ὃς Τιμοκρέοντα ξεῖνον ἕοντα
ἀργυροῖσι κυβαλικοῖσι πεισθεὶς οὐ κατᾶγεν
ἐς πατρίδ' Ἰάλυσον.
λαβὼν δὲ τρί' ἀργυρίου τάλαντ' ἔβα πλέων εἰς ὄλεθρον,
ἐπφδ.
τοὺς μὲν κατὰγων ἀδίκως, τοὺς δ' ἐκδιώκων, τοὺς δὲ
καίνων,

10 ἀργυρίων ὑπόπλεως· Ἴσθμοῖ δ' ἐπανδόκευε γλοιῶς

532. — V. 1. Πausανίαν ἢ καὶ τύγε om. Fa, καὶ om. Cia. — αἰνέεις scripsi, vulgo αἰνέεις, probante Ahrensis, qui omnia ad Dorici sermonis normam revocat, Fa αἰνέσεις. — V. 2. Ἀριστείδα, ἀριστείδην ACFa. — V. 3. ἄνδρ', libri ἄνδρα. — V. 4. ἐλθεῖν ἓνα λῶστον, Fa ὃς ἦλθε λεκτός, Boeckh coni. ἐλθέμεν λῶστον, Θεμιστοκλῆ' ἐπεὶ κτλ., Hartung ἐλθέμεν λῶστον πολὺ, Θεμιστοκλέα δ' ἤχθ. — ἐπεὶ Fa, ut Hermann coniecit, vulgo ἐπεὶ δὲ, Vq ἐπὶ δὲ. — Θεμιστοκλῆ' Hermann, vulgo Θεμιστοκλήα, Fa Θεμιστοκλέα δ', Ahrens Θεμιστοκλή. — ἤχθαρε, Fa ἤχθαιρε. — Λατώ minime sollicitandum, cf. C. Keil in Phil. V 647, Hecker ἤχθαιρεν Αἰδώς probante Hartungo, Unger de Tanusio p. 34 Ἐρατώ. — V. 5. Τιμοκρέοντα, Hartung Τιμοκρεῶντα, ita sane in illis regionibus vulgo loquebantur, ut vel recto casu Τιμοκρηῶν dicerent, neque tamen opus est hanc formam restituere. — ἕοντα, Hartung ὄντα. Ambigi potest, utrum ξένον ἕοντα an ξεῖνον ἔντα scribendum sit. — V. 6. κυβαλικοῖσι scripsi, nisi νοβαλικοῖσι malis, vulgo σκυβαλικοῖσι, ἰβαλικοῖσι, Fa et C supra κκυβαλικοῖσι. Cf. Hesychius Κκυβαλικὸν τρόπον et κυβηλικὸν τρόπον, Hermann σκυβαλικοῖσι, cuius loco σκυβαλικοῖσι Ahrens scribendum fuisse existimat, ipse σκυβαλικοῖσι commendat. — κατᾶγεν, Fa κατήγαγεν. — V. 7. πατρίδ', vulgo πατρίδα, Hermann πάτραν. Ἰάλυσον non videtur sollicitandum: in nomine proprio spondeus dactyli loco admissus, item productio primae syllabae satis habet excusationis: multo maiore licentia usus est Dionysius Rhodius Anth. Pal. VII 716, 1 ὅσοι πόλιν Ἰαλύσοιο (- υ υ -) ναίμεν. Ahrens scripsit [ἐς] πατρίδ' Ἰαλυσόνδε vel εἰς πατρίδ' ἄν Ἰάλυσον, Hartung οὐ κατᾶγεν πατρίδ' Ἰαλύσιον. — V. 8. τρί' ABC, vulgo τρία, Hartung τέτταρ'. — ἀργυρίον, antea scripsi ἀργύρον, consuetudini convenienter, sed ἀργυρίον, quod numeri lex tuetur, fortasse non sine contentu poeta dixit, legiturque in titulo Boeotio CIGR. I 1569, 50 et in Laconico 1511. — εἰς, Fa ἐπ'. — V. 9. δ' ἐκδιώκων, δὲ ἐκδιώκων A, δὲ διώκων Fa. — καίνων, κενῶν ACRTSBeVi. — V. 10. ἀργυρίων, Hermann ἀργυρέων. — ὑπόπλεως, Ahrens ὑπόπλεος, et sane Fa ἀργυρίων δὲ ὑπόπλεως exhibet. — δ' ἐπανδόκευε, δὲ πανδόκευε FaCa, δ' ἐπανδόκει Boeckh, δ' ἐπανδόκει Mehlhorn, δὲ πανδοκεύς Hermann. — γλοιῶς scripsi, legebatur γελοῖως. Adverbium γλοιῶς, quod Hesychius

ψυδρά κρέα παρέχων·

οἱ δ' ἤσθιον κηῦχοντο μὴ ὄραν Θεμιστοκλέος γενέσθαι.

2.

⊥ ⊙ — ⊙ ⊥ ⊙ —

⊥ ⊙ — — ⊥ ⊙ —

⊥ ⊙ — — ⊥ ⊙ — ⊙

Μοῦσα, τοῦδε τοῦ μέλεος κλέος ἀν' Ἑλλανας τίθει, 1203
ὡς εἰκὸς καὶ δίκαιον.

3.

⊥ ⊙ ⊙ — ⊙ ⊙ — ⊥ —

— ⊥ ⊙ — ⊙ ⊥ ⊙ —

— ⊥ ⊙ — — ⊥ ⊙ — —

⊥ ⊙ — ⊙ ⊥ ⊙ — ⊙

5 ⊥ ⊙ ⊙ — ⊙ ⊙ — ⊙ ⊥

Οὐκ ἄρα Τιμοκρέων μοῦνος
Μήδοισιν ὄρκιατόμει,
ἀλλ' ἐντὶ κἄλλοι δὴ πονηροί·

testificatur, hic non *malitiose*, sed *sordide* significat; cf. Hesych. γλοιός. ὄνπαρός. — V. 11. ψυδρά scripsi, h. *carnes nec carnes*, quamquam fortasse aliud latet vocabulum, quo σαπρὰ fuisse κρέα poeta Themistocli exprobravit. Libri ψυχρά, BC ψύχεια, Ahrens ψηχρά, Sintenis γλίσχα. — παρέχων, Hartung παρέχεν. — V. 12. κηῦχοντο, Fa καὶ εὔχοντο. — ὄραν, Ahrens ὄραν, nescio an χάραν scribendum sit. i. e. *curam* (vide quae ad Theogn. 152 adnotavi), atque id ipsum significat ὄραν, si germana ea est scriptura. Non recte Cobet μὴ ὄρας (vel μὴ ᾿ς ὄρας) Θεμιστοκλή' ἰκέσθαι, neque Hartung sequendus, qui traiecit verba μὴ Θεμιστοκλέος ὄραν γενέσθαι. — Θεμιστοκλέος Ahrens, Hermann Θεμιστοκλεῦς, libri Θεμιστοκλέους.

Fr. 2. Plut. vit. Themist. c. 21: Πολὺν δ' ἀσελγεστέρῳ καὶ ἀναπεπταμένῳ μᾶλλον εἰς τὸν Θεμιστοκλέα βλασφημία κέχρηται μετὰ τὴν φυγὴν αὐτοῦ καὶ τὴν καταδίκην ὁ Τιμοκρέων ἄσμα ποιήσας, οὗ ἐστὶν ἀρχή· Μοῦσα κτλ. — V. 1. τοῦ, Fa τοῦ δέ. — V. 2. κλέος om. Bc. Hartung in hunc modum τοῦδε τοῦ κλέος μέλεος ἀν' verba traiecit.

Fr. 3. Plut. vit. Themist. c. 21: Λέγεται δ' ὁ Τιμοκρέων ἐπὶ μηδισμῶ φυγεῖν συγκαταψηφισαμένον τοῦ Θεμιστοκλέους· ὡς οὖν ὁ Θεμιστοκλῆς αἰτίαν ἔσχε μηδίξειν, ταῦτ' ἐποίησε πρὸς αὐτόν· Οὐκ ἄρα κτλ. Ahrens stropham tribus versibus iambicis constare censet: v. 1 tetr. acat. v. 2 tetr. hyperc. v. 3 dimeter. — V. 1. μοῦνος, Hermann μοῦνος ὄς, Ahrens contra οὐκ ἄρα Τιμοκρέων μόνος. — V. 2. ὄρκιατόμει scripsi, nam praeteritum tempus omnino requiritur, ὄρκιατομει Hermann, vulgo ὄρκια τέμοι, F μήλοισιν ὄρκια τομή, A ὄρκια τέμνω (vel τέμω), x ὄρκια τέμνει. Hartung μοῦνος ἦν Μήδοισιν ὄρκιατομῶν. — V. 3—5 affert Apost. VII 28 et Arsen. 231, ubi καὶ ἄλλοι πονηροί

οὐκ ἐγὼ μόνα κόλουρις·
 ὅ ἐντι καὶ ἄλλαι ἀλώπεκες.

4.

Diogenian. Praef. 179: Καρικος δὲ αἴνος λέγεται, οὐ ἀναφέρουσι εἰς γένει Κἄρα ἄνδρα· τοῦτον γὰρ ἀλίεα τυγχάνοντα χειμῶνος θεασάμενον πολύποδα εἰπεῖν· εἰ μὲν ἀποδύς κολυμβήσαιμι ἐπ' αὐτόν, θιγῶσω, ἐὰν δὲ μὴ λάβω τὸν πολύποδα, τῷ λιμῷ τὰ παιδί' ἀπολω. Κέχρηται δὲ τῷ λόγῳ τούτῳ καὶ Τιμοκρέων ἐν μέλεσιν. Cf. Walz. Rhet. II 11.

5.

Diogenian. Praef. 180: Ὁ δὲ Κύπριος (αἴνος) προσηγόρευται διὰ τὸ παρὰ Κυπρίοις λέγεσθαι ὡς ἐπιχώριος· κέχρηται δὲ καὶ τούτῳ Τιμοκρέων, ἐμφαίνων ὡς οἱ ἄδικα πράσσοντες καὶ ἐς ὕστερον τῶν προσηκόντων τυγχάνουσι. Καὶ γὰρ τῷ Ἀδώνιδι ἐν Κύπρῳ τιμηθέντι ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης μετὰ τὴν τελευταίαν οἱ Κύπριοι ζώσας ἐνέεσαν περιστεράς, αἱ δ' ἀποπτᾶσαι καὶ διαφυγοῦσαι ἀνδρῶν ἀδοκίμως εἰς ἄλλην ἐμπεσοῦσαι πυρὰν διεφθάρησαν. Cf. Walz Rhet. II 12.

6.

υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ

Σικελὸς κομψὸς ἀνήρ
 ποτὶ τὰν ματέρ' ἔφα.

scriptum. — V. 3 et 5 ἐντι, FaAia ἐντι. — V. 4. οὐκ, Hermann κοῦκ Ahrensis probante. — κόλουρις, exspectaveras κολουρίς, sed secundum grammaticorum praecepta etiam λάμπουρις (ἢ ἀλώπηξ) erat proparoxytonon, cf. Lobeck Proleg. Pathol. 460 seq. Adde Hesychium κοθοῦριν· ἀλώπεκα. — V. 5. ἄλλαι, ἰα ἄλλοι. Videtur versus glyconeus restituendus ἐντι κάλλαι ἀλώπεκες, aut ἐντι καὶ ἄλλαι ἀλώπηκες eodem metro, quo poeta usus est v. 1; cf. Ananias fr. 5, 5 καὶ λαγῶν καλοπήμων, Ahrens scripsit ἀλλ' ἐντι κάλλαι ἰλώπεκες, sed postea ἐντι καὶ ἄλλοι ἀλώπεκες edidit.

Fr. 6. Hephaest. 71: Τῷ καθαρῷ ἐφθήμερεϊ ὄλον ἄσμα Τιμοκρέων συνέθηκε· Σικελὸς κτλ. Respiciere videtur Plato Gorg. 493 A: Καὶ τοῦτο ἄρα τις μυθολογῶν, κομψὸς ἀνήρ, ἴσως Σικελὸς τις ἢ Ἰταλικός, παράγων τῷ ὀνόματι διὰ τὸ πιθανόν τε καὶ πιστικὸν ὀνόμασε πῖθον, τοὺς δὲ ἀνοήτους ἀμνήτους. ubi Schol. οἶον Ἐμπεδοκλῆς· Πυθαγόρειος δ' οὗτος ἦν, ἠπήραε δὲ Ἀκραγαντίνος· Ἀκράγας δὲ πόλις Σικελίας . . . ἀφ' ἧς οὗτος τε καὶ Ὀλύμπιος (Schol. Olympiodori ὀλύμπιος) ὁ μελοποιός.

7.

Schol. Aristoph. Vesp. 1063: Πρὶν ποτ' ἦν, πρὶν ταῦτα· νῦν δ' οἴχεται· κύκνου τ' ἔτι πολιώτεροι δὴ αἶδ' ἐπανθοῦσιν τρήχες] Αἰδυμός φησιν, ὡς παρῳδήσε ταῦτα ἐκ τῶν τοῦ Τιμοκρέοντος τοῦ Ῥοδίου.

8.

ι υ _ _ ι υ _ υ ι υ _ _ ι υ _ _ ι υ _ _ ι υ _ υ
ι υ _ υ ι υ _ _ ι υ _ ω υ _ _ ι _ _ ι υ υ

᾿Ωφελέν σ', ὦ τυφλὲ Πλοῦτε, μήτε γῆ μήτ' ἐν θαλάσῃ
μήτ' ἐν ἠπείρῳ φανῆμεν,
ἀλλὰ Τάρταρόν τε ναίειν κἀχέροντα· διὰ σὲ γὰρ σύμπαντ'
ἐν ἀνθρώποις κακά.

Ε Π Ι Γ Ρ Α Μ Μ Α Τ Α .

1205

9.

᾿Ωι ξυμβουλευέειν χέρος ἄπο, νοῦς δὲ πάρα.

Fr. 8. Schol. Arist. Acharn. 532: Τιμοκρέων δὲ ὁ Ῥόδιος μελοποιὸς τοιοῦτον ἔγραψε σκόλιον κατὰ τοῦ Πλούτου, οὗ ἡ ἀρχή· ᾿Ωφελές, ὦ τ. Π. . μήτ' ἐν γῆ μήτ' ἐν θαλάττῃ μήτ' ἐν ἠπείρῳ φανῆμεναι, ἀλλὰ Τ. τε ν. κἀχέροντα· διὰ σὲ γὰρ πάντ' ἐν ἀ. κακά. Eadem Schol. Arist. Ran. 1302 ed. Ald. (ubi γε ναίειν) et Suidas v. Σκόλιον (ubi ὄφελές). Cf. Isidor. Pelus. Ep. II 146: Ἔθος ἦν παλαιὸν μετὰ τὴν συνεστίασιν ἀπτεσθαι λόρας καὶ ἄδειν· Ἀπόλοιο, ὦ Πλοῦτε, καὶ μήτε ἐν γῆ φανείης, μήτ' ἐν θαλάσῃ. — V. 1. ὄφελέν σ' Ilgen et Mehlhorn, Schol. Ar. ὄφελές, Suid. ὄφελές, Brunck ὄφελές γ', Teuffel ὄφελές σὺ τυφλέ, frustra. Etiam apud Pindarum Nem. II 6 ὄφειλει impersonaliter dictum, nam locus Eurip. Iphig. Aul. 1281 ambiguus. — μήτε γῆ, legebatur μήτ' ἐν γῆ. Doricas formas hic et alibi non audeo revocare. — ἠπείρῳ, Schneidewin οὐρανῷ coniecit, quod quamquam iam olim in Iahnii Annalibus XLIII 126 reiciendum esse docui, denuo certatim commendaverunt Teuffel (in Iahnii Ann. 1859 p. 760) et Haupt in Herma Vol. I 398. — φανῆμεν scripsi, φανῆναι Hoepfner, vulgo φανῆμεναι, Natalis Com. 182 φανῆμεναι ποτέ, M. Schmidt frustra φανῆν requiret. — V. 2. σύμπαντ' scripsi, legebatur πάντ', Meineke πάντ' ἔστ'. Diaeresis neglecta est ut Bacchyl. 28, 2.

Fr. 9. Heph. 4: Τιμοκρέων ἐν τοῖς Ἐπιγράμμασι (CPSE pr. Α τιμοκρέοντος ἐν τῶν ἐπιγραμμάτων)· ὦ ξυμβ. — ὦ om. A, Boeckh τῶ, mihi τοῦ ξυμβουλευέειν scribendum videtur. — χέρος ἄπο, νοῦς δὲ Tourp, σέος ἀπό νοῦς δὴ FIBH, χερσίν σ' ἄπο C, σερσ' ἀποίνους δὴ N, χέρος ἄπο Turn. et P, qui χερσίν in marg., χερσ' ἄπο E, σέος S, χέρος et supra χερσίν A. — Traiectione verborum insolenti videtur poeta

10.

Κηῖα με προσῆλθε φλυαρία οὐκ ἐθέλοντα.
 Οὐκ ἐθέλοντά με προσῆλθε Κηῖα φλυαρία.

usus; dicendum enim fuit *νοῦς πάρα, χῆρσ δ' ἄπο*, quae maledicentissimus poeta fortasse in Themistoclem iecit.

Fr. 10. Anth. Pal. XIII 31: ab eadem m. *Τιμοκρέοντος Ῥοδίου ὁμοίως*. Regerit Timocreon convicia, quibus ipsum Simonides ep. 170 laeserat, sed displicet *οὐκ ἐθέλοντα*: nam Rhodium, quamvis aegre tulerit Cei maledicta, dissimulavisse dolorem consentaneum est, neque vero *οὐκ ἀέκοντα* poetam scripsisse suspicor, sed *οὐκ ἀεθλεῦντα* i. e. *otiosum*, vel potius *οὐκ ἐτ' ἐόντα* i. e. *mortuum*, apud inferos versantem; ita satis facete Rhodius notavit epitaphium, quod vivo destinaverat adversarius, vid. Simon. ep. 169. — Aliud epigramma Timocreonti tribuunt edd. vett. Anth. Planud. (cf. Iriarte 92), sed rectius *Ἐρμοκρέοντος* inscribitur, vid. Anth. Plan. 11.

XXVIII.

MYRTIS.

Plutarch. Quaest. Graec. c. 40: Ἐλιέως τοῦ Κηφισοῦ καὶ Σιαίδος Εὐνόστος ἦν υἱός, ᾧ φασὶν ὑπὸ νύμφης Εὐνόστας ἐκτραφέντι τοῦτο γενέσθαι τοῦνομα. Καλὸς δὲ ὢν καὶ δίκαιος οὐχ ἦττον ἦν σώφρων καὶ αὐστηρός· ἐρασθῆναι δὲ αὐτοῦ λέγουσιν Ὀχναν, μίαν τῶν Κολωνοῦ θυγατέρων ἀνεψιὰν οὖσαν. Ἐπεὶ δὲ πειρῶσαν ὁ Εὐνόστος ἀπετρέψατο, καὶ λοιδορήσας ἀπῆλθεν εἰς τοὺς ἀδελφοὺς κατηγορήσων, ἔφθασεν ἢ παρθένος τοῦτο πράξασα κατ' ἐκείνου καὶ παρώξυνε τοὺς ἀδελφοὺς Ἐχεμον καὶ Λέοντα καὶ Βούκολον ἀποκτείνειν τὸν Εὐνόστον, ὡς πρὸς βίαν αὐτῇ συγγεγεννημένον. Ἐκεῖνοι μὲν οὖν ἐνεδρεύσαντες ἀπέκτειναν τὸν νεανίσκον· ὁ δὲ Ἐλιεὺς ἐκείνους ἔδυσεν· ἢ δ' Ὀχνη μεταμελομένη καὶ γέμουσα ταραχῆς, ἅμα μὲν αὐτὴν ἀπαλλάξαι θέλουσα τῆς διὰ τὸν ἔρωτα λύτης, ἅμα δ' οἰκτείρουσα τοὺς ἀδελφοὺς, ἐξήγγειλε πρὸς τὸν Ἐλιέα πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν, ἐκείνος δὲ Κολωνῷ· Κολωνοῦ δὲ δικάσαντος οἱ μὲν ἀδελφοὶ τῆς Ὀχνης ἔφυγον, αὐτὴ δὲ κατεκρήμνισεν ἑαυτὴν, ὡς Μυρτίς ἢ Ἀνθηδονία ποιητρία μελῶν ἰστόρηκεν.

Νίκασ' ὁ μεγαλοσθένης
 Ὁαρίων, χώραν τ' ἀπ' εἰοῦς
 πᾶσαν ἀνούμηνεν.

*3.

1207

Schol. Nicand. Ther. 15: Οἱ δὲ πλείους Ταναγραῖον εἶναί φασι τὸν Ὁαρίωνα· Κόριννα (VR, Κόρινα KP, Κόρινος A) δ' εὐσεβέστατον αὐτὸν λέγει καὶ ἐπελθόντα πολλοὺς τόπους ἡμερῶσαι καὶ καθαρῖσαι ἀπὸ θηρίων.

4.

- - - - -

Οὐ γὰρ τιν ὁ φθονερός δαίμων.

Ι Ο Λ Α Ο Σ.

5.

Apoll. de pron. 373 B: Διὰ τοῦ ε̄ ἢ νῶε παρὰ Ἀντιμάχῳ... καὶ τοῦ τε νῶε ἐν Ἰολάῳ Κόριννα. Cod. τούτε, divisit Boeckh, sed malim καὶ τὸ εὐ̄τε νῶε.

ἙΠΤ' ΕΠΙ ΘΗΒΑΙΣ

6.

- - - - -

Οὐμὲς δὲ κομισθέντες.

ΕΤΕΡΟΙΑ.

7.

Anton. Liberal. c. 25: Μητιόχη καὶ Μενίππη. Ἰστορεῖ Νε-

esse; quamquam Choerobosc. I 202 adversatur; fortasse etiam βάνα fr. 21 huc referendum.

Fr. 2. Apollon. de Pron. 358 B: Ἐοῦς· αὐτὴ ἀκόλουθος Δωρικῆ τῆ τεοῦς, ἢ συνεχῶς καὶ Κόριννα ἐχρήσατο ἐν Κατάπλω· Νίκασ' κτλ. — V. 1. ὁ, Hermann ὄν. — μεγαλοσθένης, Ahrens μεγαλοσθένεις. — V. 2. Ὁαρίων, cod. ὠαρίων.

Fr. 4. Apollon. de Pronom. 365 B: (Τιν) τίθεται παρὰ Κορίννη καὶ ἐπ' αἰτιατικῆς ἐν Κατάπλω· Οὐ κτλ. ἀντὶ τοῦ σέ, καὶ σαφὲς ὡς κατ' ἐναλλαγὴν πτώσεως. — δαίμων, δῆμων Ahrens.

Fr. 6. Apollon. de Pron. 379 B: Βοιωτοὶ μετὰ διφθόγγου τοῦ ου οὐμὲς δὲ κ. Κόριννα ἐπι' ἐπι Θήβαις.

καιδρος ετεροιοιμένων δ' και Κόριννα ετεροίων α'. Ὁρίωνος τοῦ Ἰριέως ἐν Βοιωτία ἐγένοντο θυγατέρες Μητιώχη και Μενίππη· αὐται, ὅτε Ὁρίωνα ἠφάνισεν ἐξ ἀνθρώπων Ἄρτεμις, ἐτρέφοντο παρὰ τῆ μητρὶ. και Ἀθηνᾶ μὲν ἐδίδασκεν αὐτὰς ἰστοὺς ἐξυφαίνειν, Ἀφροδίτη δὲ αὐταῖς ἔδωκε κάλλος. ἐπεὶ δὲ Ἀουλιαν ὄλην ἔλαβε λοιμὸς και πολλοὶ ἀπέθνησκον, θεωροὺς ἀπέστειλαν παρὰ τὸν Ἀπόλλωνα τὸν Γορτύνιον· και αὐτοῖς εἶπεν ὁ θεός, ἰλάσασθαι δύο τοὺς Ἐριονίλους θεοὺς· ἔφη δὲ κατακαύσειν αὐτοὺς τὴν μῆνιν, εἰ δύο δυσὶν ἐκοῦσαι παρθένοι θύματα γένοιτο· πρὸς δὲ δὴ τὸ μαντεῖον οὐδεμία τῶν ἐν τῇ πόλει παρθένων ὑπήκουσεν, ἄχρι γυνὴ θῆσσα τὸν χρησμὸν ἐξήνεγκε πρὸς τὰς θυγατέρας τοῦ Ὁρίωνος. αἱ δ' ὡς ἐπύθοντο περὶ τὸν ἰστὸν ἔχουσαι, τὸν ὑπὲρ ἀστῶν θάνατον ἐδέξαντο πρὶν ἢ τὴν ἐπιδήμιον ἐπιπεσοῦσαν αὐτὰς ἀφανίσει νόσον, τρεῖς δὲ βοησάμεναι χθονίλους δαίμονας, ὅτι αὐτοῖς ἐκοῦσαι θύματα γίνονται, ἐπάταξαν ἑαυτὰς τῇ κερκίδι παρὰ τὴν κλειδα, και ἀνέρορξεν τὴν σφαγὴν· και αὐται μὲν ἀμφοτέραι κατέπεσον ἐς τὴν γῆν· Φερσεφόνη δὲ και Ἄιδης οἰκτείραντες τὰ μὲν σώματα τῶν παρθένων 1208 ἠφάνισαν· ἀντὶ δ' ἐκείνων ἀστέρας ἀνήνεγκαν ἐκ τῆς γῆς· οἱ δὲ φανέντες ἀνηνέχθησαν εἰς οὐρανόν, και αὐτοὺς ἀνόμασαν ἀνθρωποι κομήτας· ἰδρύσαντο δὲ πάντες Ἄουες ἐν Ὀρχομενῷ τῆς Βοιωτίας ἱερὸν ἐπίσημον τῶν παρθένων τούτων· και αὐταῖς καθ' ἕκαστον ἔτος κόροι τε και κόραι μειλίγματα φέρουσιν· προσαγορεύουσι δ' αὐτὰς ἄχρι νῦν Αἰολεῖς κορωνίδας παρθένους. Carminis titulus Ἐτεροίων (Mellmann Ἐτεροιοιμένων commendavit) insolentia offendit, sed Παρθενείων, quod aliquis coniciat, nimis recedit, fort. simpliciter Κόριννα α' scribendum, ut ετεροίων temere ex praegresso ετεροιοιμένων sit additum. Welcker Kl. Schriften II 136 item titulo tradito fidem denegat atque μέλη intelligenda esse censet. — Fallitur Dübner, qui Etym. Flor. Miller Misc. 239 κερκίδι πεπιθεῖν Corinnae vindicavit et ad hoc carmen rettulit; mihi videtur Homericum ῥηιδίως πεπιθεῖν esse.

* 8.

..... ο ο ο ο ο
 ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο

Fr. 8. Priscian. I 36: „In plerisque tamen Aeolis secuti hoc facimus: illi enim θυγάτηρ dicunt pro θυγάτηρ, ον corripientes, vel magis v sono u soliti sunt pronuntiare, ideoque adscribunt ο, non ut diphthongum faciant, sed ut sonum v Aeolicum ostendant, ut Καλλιχώραν χθονὸς εὐρείας θυγάτηρ. Corinnae tribuit Welcker, cum in antiquis editionibus contra codicum auctoritatem Callimacho esset tributum.

. . . Καλλιχόρω χθονός
 Ούριάς θούγατερ. . . .

9.

³Η διανεκῶς εἶδεις; οὐ μὰν πάρος ἦσθα Κόριννα.

10.

ο λ _ _ _ ο ο _
 _ λ ο ο _ ο _ _

Ἰώνει δ' εἰρώων ἀρετάς
 χειρωιάδων (ἀἶδω).

1209

— Καλλιχόρω Schneidewin, καλλιχόρον vulgo, codices varias corruptelas exhibent, R καλλιχοροι, ac fortasse hac Thessalica forma passim etiam Corinna usa est. — Ούριάς Müller et Welcker, R ^θυρ_σιας, G εου. ρειας, Krehl ex cod. Heidelb. εύρειας. — θούγατερ scripsi, ita enim BARGL, solus K θουγατηρ, vulgo θουγάτηρ, Ahrens θουγάτειρ.

Fr. 9. Hephaest. de synecephonesi disserens 22: "Ἔστι μέντοι καὶ ἐν ἔπει, ὡς παρὰ Κορίνην ἐν τῷ πέμπτῳ ἢ διανεκῶς κτλ. ubi Schol. τινὲς δὲ φασὶν ἐν βα, κρείττον δὲ ἐν πέμπτῃ. — ἢ διανεκῶς, C ἢ διαννεκῶς. Non obmutescit littera I, sed pronuntiandum ζανεκῶς. Sed valde offendit antepaenultima correpta, quae secundum consuetudinem produci debebat. Itaque Arnaldus διὰ κενᾶς coniecit, ego deleta particula ἢ antea proposui διανεκῆως: unde Curtius ζανεκῆως commendavit. Sed nihil novandum. Videtur littera A huius stirpis, cuius origo latet, a principio brevis fuisse: in compositis vocabulis haec vocalis solet qui graeci sermonis mos est produci, atque haec ectasis latius serpsit, itaque etiam ἠνεκῆως dicitur, quemadmodum ἠνεμοίεις, ἠμαθῆεις, alia. Verum tamen alias quoque prosodia passim fluctuat, velut apud Homerum ἀνώλεθρος extat, Attici ἀνώλεθρος dicunt; δύσηγος et δύσεργος promiscue adhibentur, vocabula quae ab ἀριθμός descendunt ectasin admittunt, partim repudiant: non solum εὐήνεμος et εὐάνεμος, sed etiam εὐάνεμος fuit in usu, v. Crinag. Anth. P. IX 555. — εὐδεις, PE εὐδης. Expectaveram Boeotum more εὐδεις, si ad εὐδω refertur, sed mihi videntur Boeoti εὐδειμι dixisse, quemadmodum νόειμι, φίλειμι, alia; quod Hesychius servavit εὐδεισι ἡσυχάζει (ita recte codex, nisi quod εὐδελσι scriptum) testificatur hanc verbi speciem, neque vero ex Boeotorum sermone repetitum, quorum consuetudo εὐδειμι requirit, sed εἰ diphthongus passim etiam in aliis regionibus vicaria est litterae ἦ, velut in titulo Sigeensi extat ἐπο(ι)εισεν. — ἦσθα, fort. εἶσθα scribendum, Turnebus οἶσθα. — Post Κόριννα Hermann addit ὑπναλία.

Fr. 10. Apollon. de Pron. 325 A: Βοιωτοὶ ἰών, . . . Κόριννα . . . καὶ ἐπιώνει ἢ δ' ἠρώων ἀρετάς χειρωιάδων. quae correxi, quamquam per metrum etiam χειρωιάδων vel χειρωιάδων scribi poterat: η, quod delevi, ex dittographia ἰώνη ortum: in proeodosi scripseram ἰών ἄειδον εἰρώων ἀρετάς χειρωιάδων, Ahrens ἰώνει *Fvδ'* εἰρ. ἀρ. χειρωιάδων probante Koechlyo, nisi quod εὐ *Fvδ'* praeoptat, Hartung. . . *Fvδα δ' ἰώνει Εἰρώων ἀρετάς χειρωιάδων. . .*

11.

Ω υ - - - υ υ - υ - - -

Περὶ τεοῦς Ἐρμᾶς ποτ' Ἄρενα πουκτεύει.

12.

⊥ - - - υ υ - υ - -

Λάδοντος δονακοτρόφω.

13.

⊥ - - - - υ υ - -

Κῆ πεντήκοντ' οὐψιβίας.

14. 15. 16. 17. 18.

⊥ υ υ - υ - - -

⊥ υ - - - υ - -

υ ⊥ - υ υ - υ υ -

υ υ ⊥ υ υ - - -

υ υ ⊥ υ υ - - -

Fr. 11. Apollon. de Pron. 355 C: Τεοῦς . . . καὶ ἔτι Κόριννα· περὶ τ. Ἐρ. ποτ' ἀρεναπουκτεύει. Correxit Boeckh (Valckenaer Ἄρηα πουκτεύει).

Fr. 12. Theodos. ap. Dindorf. ad Aristoph. Schol. T. III p. 418: Κόριννα· Λάδ. δονακοτρόφου, quod correxi. Olim suspicatus sum Νέδοντος potius scribendum, sed Nedon in Cea insula fuit τόπος, neque vero ποταμός, vid. fr. 39.

Fr. 13. Hephaest. 108: Καὶ ἐπὶ τῶν γλυκωνελῶν τοιαῦτα σχήματα παραλαμβάνεται· οἷον ἐν τοῖς Κορίννης . . . ὧδε καὶ τότε· Καὶ πεντήκονθ' οὐψιβίας (schol. οὐψιβίας). — Κῆ Ahrens, vulgo καλ. — πεντήκοντ' οὐψιβίας P, πεντήκοντι οὐψιβίας E, sed idem in schol. πεντήκοντ' οὐψιβίας. Ahrens πεντείκονθ', Hartung οὐψιπόδας. Fortasse versus ad Iolaum referendus, in quo carmine poterat Corinna quinquaginta Thespii filias ab Hercule compressas commemorare, vid. Diodor. IV 29.

Fr. 14. 15. 16. 17. 18. Hephaest. 106: Ἔτι δὲ καὶ πλείοσιν αὐτῇ (Κόριννα) κέχηται σχήμασιν· Δούρατος κτλ. Hermann coni. Δούρατος ὡστ' ἐπ' ἰππία κάρτα κε βρεμόμενοι πόλιν διεπράδομεν ἀπροφανές· Γλούκον δέ που τις αἰοιδίων Πελέκεσσι δονεῖτ' ἄν. probante Schneidewino, nisi quod ὡς ἀφ' ἰππία κάρτα μέγα βριμούμενοι π. ἐπ. ἀπροφανές· γλ. δέ πο τις ἀφοιδίων πελεκέεσσι δονεῖτη scripsit. At non coherent hac reliquiae, ac ne id quidem certum est, omnes ex uno eodemque petitas esse carmine. Hartung duo fragmenta esse putat, prius Δωρατίω δ' ἐφ' ἰππω, Καμμένομεν βριμούμενοι· πόλιν δ' ἐπράδομεν προφανῆς. alterum Γλουτός δέ τις αἰδείων (i. e. αἰζηῶν) Πελέκεσσι δυνεῖτη.

Δώρατος ὄστ' ἐφ' ἵππῳ.
 Κάρα μὲν βριμάμενοι.
 Πόλιν δ' ἐπράδομεν, προφανείς.
 Γλουκὸν δεῖ τις αἰδῶν.
 Πελέεσσι δονεῖτη.

1210

19.

... - - - - -
 - - - - -
 - - - - -

.... (Εὐωνυμίας)
 πῆδα φὸν θέλωσα φίλης
 ἀγκάλης ἐλέσθη.

Fr. 14. δώρατος scripsi, vulgo δούρατος; per metrum licebit etiam δόρατος scribere, nam Corinna trochaico ithyphallico vice tripodiae logaedicæ utitur. Non de equo Troiano hæc dixit Corinna, sed de Ulixæ naufrago, cf. Od. V 371: ἀμφ' ἐνὶ δούρατι βαῖνε, κέληθ' ὡς ἵππον ἐλαύνων. — Fr. 15. κάρα Hermann, vulgo κατὰ, CP corr. καὶ τὰ. — βριμάμενοι scripsi, in edit. 2 βριμαάμενοι, vulgo βριμώμενοι, C βριμομενοι. — Fr. 16. πόλιν δ', E pro var. lect. πόλιν δ' εὔ. — προφανείς P, vulgo προφανής, Schol. προφάνης. Vulgo consentiente scholiasta προφανείς adhaeret proximo versiculo, idque in ed. 3 secutus sum, ratus Corinnam passim etiam paroemiacum purum his logaedicis carminibus inseruisse. Nunc sicut in ed. 2 subiunxi huic versui: neque tamen verborum restitutio certa, fort. πόλιν δ' ἔπραθ' ὁ μὲν προφανείς, i. e. partic. aoristi προφανῆναι. Neque enim, ut tuearis ἐπράδομεν, pluralis numerus adiectivi προφανής asciscendus: hoc enim vocabulum omnino alienum. — Fr. 17. γλουκὸν, vulgo γλούκου, E Turn. γλυκοῦ. — δεῖ scripsi, vulgo δέ. — αἰδῶν Ahrens, et sic P a pr. m. (supra εἰ), C αείδων, Fl αἰδων, A ἀηδῶν, E in marg. ἀηδῶν, vulgo ἄδων. — Schmidt huc revocat Hesychii glossam Γάδου· ἴδιον, sagaciter corrigens Γάδου αἰδῶν, ut explicatio γλυκὸν ἄδων intercepta sit: existimat igitur olim in Corinnae versu scripturae varietatem γλουκὸν et Γαδὸν extitisse. Mihi in Hesychio scribendum videtur γᾶδου (vel γαδού)· ἴδιον. — Fr. 18. πελέεσσι, E πελέεσει, Schol. πελέεσων, quod metro non adversatur. Ceterum hic versus utrum tripodiam logaedicam an anapaestica sit, ambigi potest. Pherecrateo versus Corinnam frequenter usam esse etiam Tricha p. 30 testatur. — δονεῖτη Boeckh, v. δονεῖται.

Fr. 19. Apollon. de Pron. 396 B: Αἰολεῖς μετὰ τοῦ F κατὰ πᾶσαν πτωῶν καὶ γένος· . . . ὁμοίως καὶ Βοιωτοί· εὐωνυμίας Κοριννα πηδεγον θέλωσα φίλης ἀγκάλης ἐλησθη. Emendavit Boeckh, sed εὐωνυμίας vix rectum, videtur titulus carminis latere, fortasse ἐν Μιννάσι Κοριννα. πῆδα κτλ., ut intelligatur carmen, cuius argumentum adumbravit Anton. Liber. (vid. fr. 32), id quod etiam Hartung coniecit. Ceterum nescio an potius πῆδ' ἐφὸν scribendum sit, et possis apud ipsum Apoll. suspicari ὁμοίως καὶ Βοιωτοί ἐφὸς, Μιννάσι Κόριννα, sed hæc incerta. — ἀγκάλης, Hartung ἀγκάλησιν.

20.

ᾠ υ υ υ υ υ -
 ᾠ υ υ υ υ υ -
 ᾠ υ υ υ υ υ -
 ᾠ υ υ υ υ υ -

Κλία γέροντ' αἴσομένα
 Ταναγορίδεσσι λευκοπέπλος·
 μέγα δ' ἐμῆς γέγρασε πόλις
 λιγουροκοτίλης ἐνόπης.

1211

21.

ι υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 ᾠ υ υ υ υ υ υ υ υ

Μέμφομη δὲ κῆ λιγουρὰν Μουρτιδ' ἰώνγα,
 ὅτι βανὰ φοῦσ' ἔβα Πινδάραιο ποτ' ἔριν.

Fr. 20. Hephaest. 106: Ὁμοίως δὲ καὶ ἐπὶ τῶν Γλυκωνείων τοιαῦτα σχήματα παραλαμβάνεται, ὅσον ἐν τοῖς Κορίννης· Καλὰ κτλ. ubi repetit schol. Videntur autem hi quattuor versus cohaerere. — V. 1. κλία γέροντ' αἴσομένα scripsi, legebatur καλὰ γέροια εἴσομένα, καλὰ Fl. Rhed. om. — γέροια, sch. et Turn. γέροια, Ahrens γερῖ' (i. e. γεραῖα) ἀἴσομένα, Hartung καλὰ φέροια ἀἴσομένα, quod ἐράσμια interpretatur, Koechly κάλ' εἴροια ἄισα μόνα. — V. 2. λευκοπέπλος Ahrens, vulgo λευκοπέπλοις, Fl. λευκοπέπλους. — V. 3. ἐμῆς Boeckh, vulgo ἐμή. — γέγρασε scripsi, vulgo γέγραθε, P γέγραθε . . . σε, Fl. μέγαδε, C μέγα δ' ἐ . . . δέ. — πόλις om. Schol. — V. 5. λιγουροκοτίλης Schol., sed codd. ut videtur λιγουροκοτίλης. — ἐνόπης Boeckh, vulgo ἐνοπῆς, C ἐνοπή.

Fr. 21. Apollon. de Pron. 324 C: Θέμα ἐστίν, ὃ συζύγως οἱ αὐτοὶ (Βοιωτοὶ) φασὶ τῇ μὲν ἐγὼν τὴν ἰών, τῇ δὲ ἐγῶνα τὴν ἰωνγα· Κόριννα· Μέμφομαι δὲ καὶ λ. Μουρτιδα ἰωνγα, ὅτι β. φοῦσα ἔβα Πινδάραιο ποτ' ἔριν. Emendavit Boeckh, nisi quod fortasse Μουρτιδ' servandum fuit, sed Πινδάραιο, quamquam Leutsch (Philol. XI 7) et Unger Paradox. Theb. 123 seq. hanc formam defendunt, non ferendum, quod vel metro refragatur. — ἰώνγα, de accentu ambigi potest, sed paroxytonon tuetur grammaticus Etym. M. 315, 11 quamvis futilibus argumentis usus, sed antiquam haud dubie memoriam secutus. Aspiratio, quam Trypho testatur, quam non recte Ahrens addubitavit, non caret ratione: nam debebat ἰών dici, sed traiectus est, ut alias saepe, spiritus asper, qui quidem ex gutturali littera exortus est, quae fuit a principio, quamque reliquae dialecti graecae linguae servaverunt. — V. 2. Respic. Herod. περὶ μων. λέξ. 18, 25: Τὸ γὰρ παρὰ Κορίννη βάνα οὐ κοινὸν οὐδὲ εἰς νῆ λῆγον, ἀλλὰ ἴδιον θέμα Βοιωτῶν τασσομένων ἀντὶ τοῦ γυνή. Cf. etiam Hesych. v. βάννα et βανῆκας. Ceterum conferas quae Pausan. IX 22, 3 dicit: ἔστι δὲ ἐν τῷ γυμνασίῳ γραφή, ταινία τὴν κεφαλὴν ἢ Κόριννα ἀναδουμένη τῆς νίκης ἔνεκα,

22.

ὦ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ

Τὸ δέ τις οὐμίων ἀκουσάτω.

23.

Θέσπια καλλιγένηθλε, φιλόξενε, μουσοφίλητε.

*24.

1212

Τεῦς γὰρ ὁ κλᾶρος.

*25.

Ἄμῶν δόμων.

*26.

Ἐσάραχι πολέμω.

27.

Athen. IV 174 F: Τούτοις (γγγραῖνοις ἀυλοῖς) δὲ καὶ οἱ Κᾶρες χρῶνται ἐν τοῖς Θρήνοις, εἰ μὴ ἄρα καὶ ἡ Καρία Φοινίκη ἐκαλεῖτο, ὡς παρὰ Κορίννη καὶ Βακχυλίδη ἐστὶν εὐρεῖν.

28.

Pausan. IX 20, 2: Ταναγραῖοι δ' οἰκιστὴν σφισι Ποίμανδρον

ἦν Πίνδαρον ἄσματι ἐνίκησεν ἐν Θήβαις. sed haec ex mystagogorum explicatione petita videntur.

Fr. 22. Apollon. de Pron. 382 B: Οὐμίων· Βοιωτοί· Τὸ κτλ. Κόριννα. Cod. συμειων.

Fr. 23. Schol. Hom. II. β 498: Οἶον καὶ παρὰ Κορίννη· Θέσπια κτλ. Adde Cram. An. Par. III 351, 8 et 137, 10. Matranga An. 426. Respicit Draco 47 et Steph. Byz. v. Θέσπεια· γράφεται καὶ διὰ τοῦ ἰ καὶ ἐκτείνεται καὶ συστέλλεται παρὰ Κορίννη. qui hoc dicere videtur, Corinnam alibi etiam Θέσπιαν littera media producta dixisse. Cf. etiam Eust. II. 266, 5.

Fr. 24. 25. 26 recte Corinnae tribuit Ahrens. — Fr. 24. Apollon. de Pron. 356 A: Τεῦς . . . ἔστι δὲ καὶ Βοιωτικὸν δῆλον ὡς· τεῦς κτλ. ὁ περιεσπασθὲν τὴν πρωτότυπον σημαίνει. — Fr. 25. Idem 381 C: Ὀμοίως Βοιωτοὶ Ἀμίων, ἐπὶ δὲ τῆς κτητικῆς Ἀμῶν, ἀμῶν δόμων. — Fr. 26. An. Cram. Ox. I 172, 14: Συννεμῖπτει δὲ ἡ ἐς πρόθεσις καὶ ἄλλη Βοιωτικῆ προθέσει τῇ ἐξ, ἐς Μουσῶν ἀντὶ τοῦ ἐκ Μουσῶν· ἀν δὲ φανῆεν ἐπιφέρηται, διὰ δύο σσ' ἔσσ' Ἀρχιπτολέμων. Similia leguntur ib. 160, 19, ubi ἔσσαρχος ποταμός (unde fortasse aliquis coniciat ἔσσαρχός ποτ' ἐμός). Correxerit Ahrens, nisi quod πολέμω scripsit. Ex Corinnae carminibus etiam prius exemplum ἐς Μουσῶν repetitum videtur, sed utrum ἐς Μωσῶν an cum Ahrensi ἐς Μωσῶν sit scribendum non liquet.

γενέσθαι λέγουσιν, Χαιρησίλειω παῖδα, τοῦ Ἰασίου, τοῦ Ἐλευθῆρος· τοῦτον δ' Ἀπόλλωνός τε καὶ Αἰθούσης εἶναι τῆς Ποσειδῶνος· Ποίμανδρον δὲ γυναικῶν φασιν ἀγαγέσθαι Τάναγραν, θυγατέρα Αἰόλου· Κορίννη δὲ ἐστὶν ἐς αὐτὴν πεποιημένα, Ἀσωποῦ παῖδα εἶναι.

29.

Plut. de Mus. c. 14: Ἡ δὲ Κόριννα καὶ διδαχθῆναι φησι τὸν Ἀπόλλω ὑπὲρ Ἀθηναῶν αὐλεῖν.

30.

Schol. Apoll. Rhod. I 551: Ἀρμενίδας δὲ ἐν τοῖς Θηβαϊκοῖς Ἀμφικτύονος υἱὸν Ἴτωνον ἐν Θεσσαλίᾳ γεννηθῆναι, καὶ Ἀλέξανδρος ἐν τῷ α' τῶν Κορίννης (ita cod. Laur., vulgo Καρικῶν) ὑπομνημάτων. Consentaneum est Itonum ab ipsa Corinna in carminibus fuisse commemoratum.

31.

Schol. Apoll. Rhod. III 1178: Ὠγγύλας δὲ τὰς Θήβας ἀπὸ Ὠγγύου τοῦ (πρῶτον addit Unger) βασιλεύσαντος αὐτῶν· Κόριννα δὲ τὸν Ὠγγύον Βοιωτοῦ υἱόν· ἀπὸ τούτου δὲ καὶ τῶν Θηβῶν πύλαι. Eadem Philemon 128. Pertinet fortasse ad carmen, quod Βοιωτὸς fuit inscriptum.

32.

1213

Anton. Liberal. c. 10: Μιννάδες· Ἱστορεῖ Νικάνδρος ἑτεροιοιμένων δ' καὶ Κόριννα. Μινίου τοῦ Ὀρχομενοῦ ἐγένοντο θυγατέρες Λευκίππη (Plutarchus, qui in Quaest. Graec. c. 38 eandem famam attigit, Ἀρσινόην appellat), Ἀλκαθόη, καὶ ἀπέβησαν ἐκόπως φιλεργοί, πλεῖστα δὲ καὶ τὰς ἄλλας γυναικῶν ἐμέμψαντο, ὅτι ἐκλιποῦσαι τὴν πόλιν ἐν τοῖς ὄρεσιν ἐβάκχεον, ἄχρι Διόνυσος εἰκασθεὶς κόρη παρήνευσεν αὐταῖς μὴ ἐκλείπειν τελετὰς ἢ μυστήρια τοῦ θεοῦ· αἱ δὲ οὐ προσεῖχον· πρὸς δὴ ταῦτα χαλεπύνας ὁ Διόνυσος ἀντὶ κόρης ἐγένετο ταῦρος καὶ λέων καὶ πάρδαλις, καὶ ἐκ τῶν κελεόντων ἐρρῆν νέκταρ αὐτῶν καὶ γάλα. πρὸς δὲ τὰ σημεῖα τὰς κόρας ἔλαβε δεῖμα. καὶ μετ' οὐ πολὺ κλήρους εἰς ἄγγος αἱ τρεῖς ἐμβαλοῦσαι ἀνέπηλαν· ἐπεὶ δ' ὁ κλήρος ἐξέπεσε Λευκίππης, ἠΰξαστο θῦμα τῷ θεῷ δῶσειν, καὶ Ἰππασον τὸν ἑαυτῆς παῖδα διέσπασε σὺν ταῖς ἀδελφαῖς· καταλιποῦσαι δὲ τὰ οἰκῆα τοῦ πατρὸς, ἐβάκχεον ἐν τοῖς ὄρεσιν καὶ ἐνέμοντο κισσὸν καὶ μίλακα καὶ δάφνην, ἄχρισ αὐτὰς Ἐρμῆς ἀψάμενος τῇ θάβδω μετέβαλεν εἰς ὄρνιθας· καὶ αὐτῶν ἡ μὲν ἐγένετο νυκτερίς, ἡ δὲ γλαυξ, ἡ δὲ

βύζα· ἔφυγον δὲ αἱ τρεῖς τὴν ἀγῆν τοῦ ἡλίου. Carmen videtur Μινυάδες inscriptum fuisse, vide ad fr. 19. Fortasse huc pertinet fr. 24:

Τεῦς γὰρ ὁ κλᾶρος.

33.

Schol. Eurip. Phoen. 26: Τινὲς δὲ καὶ τὴν μητέρα ὑπ' αὐτοῦ (Οἰδίποδος) ἀνηρῆσθαι, ἀνελεῖν δὲ αὐτὸν οὐ μόνον τὴν Σφίγγα, ἀλλὰ καὶ τὴν Τευμησίαν (Ἄ Τευμησίαν) ἀλώπεκα, ὡς Κόριννα. Haec omnia videtur Corinna tradidisse; de pugna cum Sphinge cf. Overbeck, heroische Bildwerke p. 19.

34.

Schol. Arist. Acharn. v. 720: Ἀγοράζειν, ἐν ἀγορᾷ διατρίβειν ἐν ἐξουσίᾳ καὶ παρρησίᾳ ἐστὶν ἀττικῶς, ὅθεν καὶ ἡ Κόριννα, ἐστὶ τοῦ Πινδάρου ἀττικιστί· ἐπεὶ καὶ ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Παρθενίων ἐχρήσατο τῇ λέξει. Locus corruptus, vid. ad Pind. fr. 103.

35.

Schol. Hom. Il. ρ 197: Γηράς . . . καὶ κ' ὄρινα βροντᾶς ἀντὶ τοῦ βροντήσας. Recte Schneidewin cum aliis correxit Κόριννα βροντᾶς, quod Cobet nuper tanquam a se primo repertum protulit. Atque fuerunt qui hanc formam etiam apud Sophoclem Philoct. 1199 sibi deprehendisse visi sunt, vid. Schol.: ἔστι μέντοι καὶ λαβεῖν βροντᾶς ἀντὶ τοῦ βροντήσας, i. e. βροντᾶς. Cf. quae adnotavi ad Pind. Pyth. 4, 23.

36.

Apollon. de pron. 366 B: Ἔστι καὶ ἡ εἶν ἀπὸ τῆς τεῖν παρὰ Ἀντιμάχῳ καὶ Κορίννη ἐπὶ δοτικῆς (recte Bekker αἰτιατικῆς coniecit) ἔσθ' ὅτε παραλαμβανομένη.

37.

Apollon. de Pron. 354 C: Ἡ ἐμοῦς κοινὴ οὔσα Συρακουσίων καὶ Βοιωτῶν, καθὸ καὶ Κόριννα καὶ Ἐπίχαρμος ἐχρήσατο.

38.

1214

Choeroboscus I 80 (Bekk. An. III 1381): Θραῦνυξ, θραῦνυκος ἐπὶ τοῦ θρόνου παρὰ Κορίννη. Cf. ib. 81.

39.

Choerob. I 75 (Bekk. An. III 1393): Τὸ μέντοι Νέδων τῷ λόγῳ τῶν μετοχικῶν διὰ τοῦ νι κλίνει Κόριννα, οἷον Νέδοντος, οἱ δὲ περὶ Δίδυμον καὶ Ἀπίωνα διὰ τοῦ ω κλίνουσι ἀναλόγως, οἷον Νέδωνος. Vid. Strabo VIII 360: παρὰ δὲ Φηρᾶς Νέδων ἐκβάλλει, ῥέων διὰ τῆς Λακωνικῆς, ἕτερος ὢν τῆς Νέδας. ἔχει δ' ἱερὸν ἐπίσημον τῆς Ἀθηναῖς Νεδουσίας· καὶ ἐν Ποιήεσση δ' ἐστὶν Ἀθηναῖς Νεδουσίας ἱερὸν, ἐπώνυμον τόπου τινὸς Νέδοντος, ἐξ οὗ φασὶν οἰκίσαι Τήλεκλον Ποιήεσσαν καὶ Ἐχειᾶς καὶ Τράγιον. Igitur non rivus, sed locus aliquis in Cea insula Nedon vocabatur. Disseruit de Strabonis loco Broendsted Reisen in Griechenl. I 88 ff.

40.

Hesych.: Τόνθων· παρα Κορίννη, ἐπὶ νοτιαίου (cod. νοτιβίου) κρέως τὸ ὄνομα.

41.

Cramer An. Ox. I 62, 20: Φράσσω, ἀφ' οὗ ἡ Κόριννα βοιωτικῶς φράττω λέγει ἀντὶ τοῦ φράσσω. Cf. Eust. II. 824, 22. Od. 1654, 24. Favor. 121. 444. Schol. Hom. II. κ 572.

42.

Phrynich. 309: Ψέθος, μικρός, ὕελος· ἀμαρτάνουσιν οἱ διὰ τοῦ ε λέγοντες, ἀδόκιμον γάρ· καὶ ἡ Κόριννα τὸν ὑάλινον παῖδα θήσεις. Coniicio τοῦ δ', vel τοὺν (vid. Apoll. de pron. 329 c) i. e. tu vero flagitabis filium pulcrum, ut Corinna ὑάλινον eodem modo dixerit, quo poetae Latini vitreum. Ceterum conf. Hesych.: θήσω· αἰτήσω, Βοιωτοί. Hartung τον δ' ὑάλινον πεδαθήσεις de speculo interpretatus.

LAMPROCLES.

1.

λ ο ο - ο ο - - λ ο ο - ο ο - ο
 ο λ ο λ - ο ο - ο ο - -
 λ ο ο - ο ο - ο ο - ο

Πάλλάδα περσέπολιν, δεινὰν θεὸν ἐργεκύδοιμον

Lamprocles. Fr. 1. Aristoph. Nub. v. 967: Εἶτ' αὖ προμαθεῖν ἄσμι' ἐδίδασκεν, τῷ μηρῷ μὴ ξυνέχοντας, Ἡ Παλλάδα περσέπολιν δεινὰν ἢ Τηλέπορον τι βόαμα, ἐντειναμένους τὴν ἀρμονίαν, ἣν οἱ πατέρες παρέδωκαν. Schol. cod. Rav. et V et G: Παλλάδα Ἀρχὴ ἄσματος Φρυνίχου, ὡς Ἐρατοσθένους φησί (ἄσμ. φησιν ὡς Ἐρ. φρύν V). Φρύνιχος δὲ αὐτοῦ τούτου τοῦ ἄσματος μνημονεύει ὡς Λαμπροκλέους ὄντος. Παλλάδα περσέπολιν κληῖζω (περσέπολιν κληῖζω RV), πολεμαδόκον (πολεμοδόκον Ω) ἀγνὰν (ἀγνήν G) παῖδα Διὸς μεγάλου. Dindorf adiecit δαμάσιππον ex Schol. Ald.: εἶδη ἄσμάτων ἀμφοτέρω, τὸ Παλλάδα περσέπολιν θεὰν καὶ τὸ Τηλέπορον τι βόαμα. τὸ μὲν οὖν πρότερον Λαμπροκλέους εἶναι φασιν Ἀθηναῖοι, τοῦ Μίδωνος υἱοῦ· ἔχει δὲ οὕτως· Π. περσέπολιν κληῖζω. π. ἀγνὸν π. Δ. μ. δαμάσιππον. Si recte se haberent prima verba huius scholii, quicumque haec scripsit, diceret Eratosthenem non recte hoc carmen Phrynicho tribuisse, cum sit Lamproclis: at commodè ipsius Eratosthenis verba servata sunt in alio scholio: Ἄλλως οὕτως Ἐρατοσθένους· Φρύνιχος αὐτοῦ τούτου τοῦ ἄσματος μέμνηται ὡς Λαμπροκλέους ὄντος τοῦ Μίδωνος υἱοῦ ἢ μαθητοῦ· ἔχει δὲ οὕτως· Παλλάδα περσέπολιν δεινὴν θεὸν ἐργεκύδοιμον ποτικληῖζω πολεμαδόκον ἀγνὰν παῖδα Διὸς μεγάλου δαμάσιππον. καὶ κατὰ Λαμπροκλέα ὑποτίθησι κατὰ λέξιν. quae Dindorf ita interpolavit, ut δεινὴν θεὸν ἐργεκύδοιμον ποι — eiceret. Non tamen existimandum est, illum scholiastam impudenter Eratostheni adversatum esse, ut quae ille docuerat mala fraude in suum usum converteret, sed videtur in illo scholio scribendum: Ἀρχὴ ἄσματος Φρυνίχου, ὡς δὲ Ἐρατοσθένους φησίν, Φρύνιχος αὐτοῦ τούτου κτλ. Phrynichi carmen ab Aristophane notari nonnulli ex antiquis grammaticis dixerant, Eratosthenes contra Lamproclis carmen respici docuit. Phrynichum ipsum, qui hymnum in Minervam condidit, olim existimavi Lamproclis carmen, quod in eodem argumento versabatur, in pedestri aliquo libello adhibuisse: sed magis

ποτικλήζω πολεμαδόκον, ἀγνάν
παῖδα Διὸς μεγάλου δαμάσιππον.

1216

verisimile est Eratosthenem Phrynichi comici poetae auctoritate illud carmen Lamproclis tribuisse. Errant autem, qui existimant veteres dubitasse de auctore huius hymni in Minervam, sed duo diversa sunt carmina probe discernenda, alterum *Phrynichi*, alterum *Lamproclis*; huius prooemium Eratosthenes adscripsit, illius initium in priore scholio servatum est: Aristophanes autem *Lamproclis* carmen respexit, id quod docet *δεινάν* additum, quod in Phrynichi carmine non comparet: hoc cum deesse animadvertent comici interpretes, quos Lamproclis hymnus latuit, male coniecerunt hoc ab Aristophane adiectum esse, vid. Schol. Aristidis T. III 537: *Παλλάδα περσέπολιν*· εἶδος δὲ τοῦτο ἄσματος καὶ ἀρχή· τὸν δὲ ποιητὴν αὐτοῦ Ρούφος καὶ Διονύσιος ἱστοροῦσιν ἐν τῇ Μουσικῇ Φρύνιχόν τινα, ἄλλοι δὲ φασὶ Λαμπροκλέα ἢ Στησίχορον (sed Paris. D ap. Frommel τὸν δὲ ποιητὴν αὐτοῦ Φρύνιχόν τινά φασιν ἢ Λαμπροκλέα, ἢ Στησίχορον)· τὸ δὲ δεινάν Παλλάδα γελοῖως ἀντίκειται· τὸ γὰρ ἄσμα οὕτως ἔχει· Παλλάδα περσέπολιν κλεισοπολεμαδόκον (BD Ox. πολεμοδόκον, Mon. πολεμηδόκον) ἀγνάν (Ox. ἀγίαν, B ἀγνήν) παῖδα Διὸς μεγάλου (μεγάλα B, μεγάλοι D, μέγαλην Ox.) δαμνοπῶλον (sic A, δαμνηπῶλον rel.) αἴστον (ἄριστον Ox. αὐτοῦ Paris. D ap. Fromm.) παρθένον. Hic igitur, ubi secundum Rufum et Dionysium carmen Phrynicho tribuitur, prorsus eodem modo, quo in schol. I Aristoph. legitur, adscriptum est, sed paulo auctius:

*Παλλάδα περσέπολιν κλήζω, πολεμαδόκον, ἀγνάν
παῖδα Διὸς μεγάλου, δάμνιππον, ἀεὶ παρθένον.*

sic enim videntur novissima corrigenda, Minerva δάμνιππος vocatur, cf. Cornut. 113, quamquam alia quoque possunt conici, velut δάμνιππον, εὐπῶλον, ἀδάμαστον παρθένον. In edit. 1 ἀρίστην παρθένον scripsi, ut Kleiné edidit: in edit. 2 servavi traditam scripturam δαμόπωλον αἴστον παρθένον, sed dubitanter, itaque Hartung edidit, qui Lamproclis versus nescio cur ita conformavit, ut v. 2 scriberet πότιαν κλεισω πολ. ἀγ. Παῖδα Διὸς μεγάλου, δαμάσιππον ἀείσοον παρθένον. Nihil iuvant alia testimonia: nam ex Schol. Arist. sua hausit Tzet. Chil. I 683: Τούτου τοῦ Στησιχόρου δὲ μέλος ὑπάρχει τόδε. Παλλάδα περσέπολιν κλήζω π. ἀγ. π. Δ. μ. δαμόπωλον (cod. B δαμνόπλον.) αἴστον π. Cf. Schol. in Cram. An. Ox. III 353, 13 (Tzet. Epist. ed. Pressel 101): μέλος Στησιχόρου. τινὲς Φρύνιχόν τοῦτο φασίν, ἕτεροι δὲ Λαμπροκλέους. Aristophanis autem locum praeterea resp. Dio Chr. XIII T. I p. 259: οἱ ἂν ἱκανῶς κηθαρίσωσι Παλλάδα περσέπολιν (ita BM, περσέπολιν rel.) δεινάν (ita M, δεινὰν θεὸν CP, Ἀθηνὰν rel.), et Suidas v. Τηλέπορον, Ἀριστοφάνης· τηλέπορόν τι βόημα . . . ἔσι δὲ ἀρχὴ ἄσματος, ὡς περ τὸ περσέπολιν (sic A, vulgo περσέπολιν) Ἀθάναν. — Quod autem alii de Stesichoro cogitaverunt, inde repetendum quod hic quoque videtur hymnum aliquem in Minervam similiter exorsus esse, quorsum referendum videtur fr. 62. Iam similitudo illa, quae intercedit inter hymnos (Stesichori) Lamproclis et Phrynichi, haud dubie inde est more repetenda, quod antiquioris alicuius hymni rari nomi exordium ex more imitati sunt: hunc hymnum puto memorari in Et. M. 474, 30: Ἰππία· ἐκλήθη οὕτως ἢ Ἀθηναῖα, ἐπεὶ ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διὸς μεθ' ἵππων ἀνήλατο, ὡς ὁ ἐπ' αὐτῆς ὕμνος δηλοῖ (eadem Bekk. An. I 207, 32 et 350, 25, sed hoc posteriore loco ὡς ὁ μῦθος legitur).

2.

..... - 0 0 - -
 0 2 0 - 0 2 0 0 - 0 0 - 0

Αἶτε ποταναῖς
 ὁμώνυμοι πελειάσιν αἰθέρι νεῖσθε.

Fr. 2. Athen. XI 491 C: Λαμπροκλῆς δ' ὁ διθυραμβοποιὸς καὶ ῥητῶς ἀντὶς (Πλειάδας) εἶπεν ὁμώνυμειν ταῖς περισσεραῖς ἐν τούτοις· Αἶτε κτλ. Eadem Eust. 1713, 5. — V. 1. τε om. Eust. — V. 2. νεῖσθε scripsi atque ita Meineke coniecit, κείσθε L, κείσθαι ABPV, κείνται C Eust.

Τίς ὁ θόρυβος ὄδε; τί τάδε τὰ χορεύματα; 1218
 τίς ὕβρις ἔμολεν ἐπὶ Διονυσιάδα πολυπάταγα θυμέλαν;
 ἔμὸς ἔμὸς ὁ Βρόμιος· ἐμὲ δεῖ κελαδεῖν, ἐμὲ δεῖ παταγεῖν
 ἀν' ὄρεα θύμενον μετὰ Ναϊάδων
 5 οἶά τε κύκνον ἄγοντα ποικιλόπτερον μέλος.
 τὰν ἀοιδὰν κατέστασε Πιερὶς βασιλείαν· ὁ δ' αὐλὸς
 ὕστερον χορευέτω· καὶ γὰρ ἐσθ' ὑπηρέτας.
 κώμῳ μόνον θυραμάχοις τε πυγμαχίαισι νέων θέλει παρ-
 οίωνων
 ἔμμεναι στρατηλάτας.
 10 παῖε τὸν Φρύγα τὸν ἀοιδοῦ
 ποικίλου προαχέοντα·

Nunc etiam in v. 1 quemadmodum in v. 2—4 anapaesticum numerum agnosco. Pratinus noviciam artem musicam perstringens licentiam solutionum, qua aemuli utebantur, imitatur: itaque non iam offendit v. 1 quarto loco dactylus vicarius anapaesti. Cave enim hunc versum ad dactylicum numerum revoces, qui ab hoc loco plane abhorret. — V. 1. τί τάδε, Stephanus τίνα τάδε, Hartung τίνα τὰ. — V. 2. πολυπάταγα resp. Io. Alex. 11, 30 et Et. M. 280, 2 (ubi perperam πολυπατάγω). — V. 4. θύμενον AC, quod praeunte Dindorfio restitui (cf. Hesych. ἐκ-θύμενος· ταχύς, atque commendat Curtius Gr. Verb. I 186), σύμενον B, quod Fiorillo requirebat, PVL ἐσύμενον. — Ναϊάδων Fiorillo, vulgo Ναϊδων. — V. 5. ἄγοντα insolens vocabulum notandum, cf. Hesych. ἄγω· μέλω, ἄδω. Olim versibus aliter discriptis conieci ἄδοντα. — ποικιλόπτερον, Hartung ποικίλον. — V. 6. τὰν . . . βασιλείαν om. C. — τὰν ἀοιδὰν PVL, τὰν ἀοιδὰν Stephanus. — κατέστασε Πιερὶς scripsi, A κατέστασεπιερεῖς, ceteri κατεστάς (sic P, κατεᾶς VL, καθεστάς B) ἐπιερεῖς, Heringa κατέστας σὺ Πιερὶς. — βασιλείαν scripsi, vulgo βασιλεια. — ὁ δ' C et Hoeschelii epitome, v. οὐ δ'. — V. 7. ὑπηρέτας A, ὑπηρέτης PCVL. — V. 8. κώμῳ scripsi, κωμῶν AP, κώμων CVL, quod iungitur cum iis, quae praegressa sunt. — θυραμάχοις τε A et P a m. sec., πυραμάχοις τε P a m. pr. VL, θῆροα μάχοις τε C, θηροαμάχαισι τε epit. Hoesch. — πυγμαχίαισι νέων θέλει Dobree, πυγμαχίαισιν ἔων (A εων, P ἔων) θέα (A θεα) εἰς (B εἰ) BPVL, πυγμαχίαισι νέων θέα epit. Hoesch., πυγμαχίαι σινέων θέα C. — θέλει, Rossbach ἐθέλει requirit. — παροίωνων scripsi, πάροιονον BPVL, παρ' οἶνον Dobree. — V. 9. στρατηλάτας, B στρατηλάτης. — V. 10. παῖε τὸν Φρύγα τὸν ἀοιδοῦ scripsi, libri παῖε τὸν Φρυνναίου. Παῖειν est abigere, velut ap. Arist. Vesp. 456 παῖειν σφῆμας ἀπὸ τῆς οἰκίας, Pausan. I 24, 1 Ἀθηναῖ πεποιήται τὸν Σιληνὸν Μαρσύαν παίονσα, ὅτι δὲ τοὺς αὐλοὺς ἀνέλοιτο, ἐρριφθῆαι σφᾶς τῆς θεοῦ βουλομένης, quem locum frustra coniecturis tentaverunt, neque licet Pausaniae locum revocare ad Myronis opus a Plinio XXXIV 57 descriptum: fecit et Satyrum admirantem tibias et Minervam, nam Myronis Minerva tibiis canebat, artifex, cuius opus in arce Athenarum dedicatum, fecit deam tibiis abiectis Marsyae minitantem. Antea in hoc Pratinae versu παῖε (vel παῖε, παῖε) τὸν Φρύγ' ἀοιδοῦ scripseram, Iacobs παῖε τὸν Φρύγα τὸν ποικίλον θροῦν προαχέοντα, Emperius φρυννίου προᾶν ἔχοντα, Hartung παῖε τὸν Φρύγ' αὐλοῦ ποικίλον προᾶν ἔχοντα. — V. 11. προαχέοντα scripsi, legebatur προανέχοντα.

φλέγε τὸν ὀλεσισιαλοκάλαμον,
λαλοβαρυόπα παραμελορυσμοβάταν θ'
ὑπαὶ τρυπάνῳ δέμας πεπλασμένον.

15 ἦν ἰδοῦ· ἄδε σοι δεξιὰ

καὶ ποδὸς διαρριφά, θριαμβοδιθύραμβε·

1219

κισσόχαιτ' ἄναξ ἄκουε τὰν ἐμὰν Δώριον χορείαν.

2.

ο υ ι ο _ _ λ ο υ ο _ ο υ

Λάκων ὁ τέτιξ εὔτυκος ἐς χορόν.

3.

.... _ λ ο _ ο λ ο _ _ λ ο _ ο _ _

Οὐ γὰρ ἀνλακισμέναν ἀρῶν, ἀλλ' ἄσκαφον ματεύων.

ΔΥΣΜΑΙΝΑΙ Η ΚΑΡΤΑΤΙΔΕΣ.

4.

Athen. IX p. 392 F: Πρατίνας δ' ἐν Δυσμαίναις ἢ Καρυά-
τισιν ἀδύφωνον ἰδίως καλεῖ τὸν ὄρτυγα, πλὴν εἰ μὴ παρὰ
τοῖς Φλιασίοις ἢ τοῖς Λάκωσι φωνήεντες, ὡς καὶ οἱ πέριδικες, ubi
Δυσμαίναις Meineke corrigit Anal. Alex. 360 (cf. Hesych. Δύσ-
μαίναι· αἱ ἐν Σπάρτῃ χοροῦτιδες Βάγκαι), Δυσμαίναις Toup scripsit,

V. 12. ὀλεσισιαλοκάλαμον scripsi, probante Emperio, A ὀλο-
σίαλον κάλαμον, PVL ὀλοσισιαλοκάλαμον (P ὀλ.), Stephanus ὀλεσιανλο-
κάλαμον. — V. 13. λαλοβαρυόπα παραμελορυσμοβάταν θ' ὑπαὶ scri-
psi, et θ' ὑπαὶ etiam Emperius, quamquam fortasse aliud quid latet,
velut θαμινὰ τρυπ., PVL λαλοβαρυοπαραμελορυσμοβάταν θυπατρυ-
πάνῳ, C λαλοβαρυοπαραμελορυσμοβάταν voce θυπα omissa, sicut C quae
post δέμας sequuntur om., Hartung λαλοβαρέα, παραμελορυσμοβάταν
θῆτα τρυπάνῳ. — V. 15. ἦν ἰδοῦ (ἦμιδοῦ): ἄδε σοι Schweighaeuser,
A ἦν ἰδον α δε σοι, B ἠνιδουαδεσοι, P ἠνιδουάδεσοι, VL ἠνιδόνα δε
σοι. — δεξιὰ, Bamberger δεξιᾶς. — V. 16. ποδὸς censor Ienensis, lege-
batur πόλος. — διαρριφά, A διάρρεφα, B διάρριφα, PVL διάρροφα. —
V. 17. κισσόχαιτ' Schweighaeuser, κισσοχαιτ' PVL. — Δώριον A, δῶρον
B, δῶριον PVL.

Fr. 2. Athen. XIV 633 A: Διετήρησαν δὲ μάλιστα τῶν Ἑλλήνων
Λακεδαιμόνιοι τὴν μουσικὴν, πλείστη αὐτῇ χρώμενοι . . . ὅθεν καὶ Πρα-
τίνας φησὶ Λάκων κτλ. — Λάκων ὁ τέτιξ, Meineke Λακωνοτέτιξ. —
εὔτυκος AC, εὔτυχος PVL.

Fr. 3. Athen. XI 461E: Κατὰ τὸν Φλιασίον ποιητὴν Πρατίναν
οὐ γὰρ ἀνλακισμέναν ἀρῶν, ἀλλὰ σκύφον ματεύων, κνικηγορήσων ἐρ-
χομαι. ubi ἀνλακισμέναν epitome, codd. ἀνλακισμέν ἀνδρῶν, unde ἀρῶν
vir doctus apud Casaubonum restituit. Deinde σκύφον CVL et Eust.
1632, 17, σιάφον P, σκάφον AB, ego ἄσκαφον restitui. — ματεύων
Fiorillo, μαστεύων VLC Eust., μαστέον B, μαντεύων AP, ματεύσων
Porson. Haec Pratinæ sunt, sed κνικηγορήσων ἐρχομαι Athenaeus
adiciecit, cf. ib. p. 480 B.

codd. *Δυμάναις*. *Καρνάτισι* debetur Dalecampio, A *Καριάτισιν*, PVL *Καρίτισιν*. Ceterum Pratinae fort. est quod legitur ap. Steph. Byz. v. *Καρνά*· *Καρναῖτις μέλισσα*.

5.

1 0 - 0 1 0 - 0 1 0 - 0 1 0 - 0 1 0 - 0
 1 0 - 0 1 (0 -) 0 1 0 - 0 1 0 - 0 1 0 -
 * * *
 0 1 - 1 0 0 - 1 0 - - 1 0 0 - 0 0 -

Μήτε σύντονον δίωκε, μήτε τὰν ἀνειμέναν Ἴαστι μούσαν, 1220
ἀλλὰ τὰν μέσαν . . νεῶν ἄρουραν αἰόλιξε τῷ μέλει.

* * *

Πρέπει τοι πᾶσιν αἰοιδὰ λαβράκταις Αἰολίς ἄρμονία.

6.

Plut. de Mus. c. 7: "Ἄλλοι δὲ Κράτητος εἶναι φασὶ τὸν Πολυκέφαλον νόμον, γενομένου μαθητοῦ Ὀλύμπου· ὁ δὲ Πρατίνας Ὀλύμπου φησὶν εἶναι τοῦ νεωτέρου τὸν νόμον τοῦτον.

7.

Plut. de Mus. c. 9: "Ἄλλοι δὲ Ξενοδάμον ὑπορχημάτων ποιητὴν γερονέναι φασὶ καὶ οὐ παλαιῶν, καθάπερ Πρατίνας, καὶ αὐτοῦ δὲ τοῦ Ξενοδάμου ἀπομνημονεύεται ἄσμα, ὃ ἔστι φανερώς ὑπόρχημα.

8.

Plut. de Mus. c. 42: Τέρπανδρον δ' ἄν τις παραλάβοι τὸν τὴν γενομένην ποτὲ παρὰ Λακεδαιμονίοις στάσιν καταλύσαντα, καὶ Θαλήταν τὸν Κρήτα, ὃν φασὶ κατὰ τι πυθόχρηστον Λακεδαιμονίους παραγερόμενον διὰ μουσικῆς ἰάσασθαι, ἀπαλλάξαι τε τοῦ κατασχόντος λοιμοῦ τὴν Σπάρτην, καθάπερ φησὶ Πρατίνας. — Pratinae phallophorum cantilenam (carm. Popul. 9) tribuere voluit Porson.

Fr. 5. Athen. XIV 524F: Ἐπεὶ οὖν τὸ μέλος ἔστιν ὑποδάριον, εἰκότως Αἰολίδα φησὶν εἶναι τὴν ἄρμονίαν ὃ Λᾶσος, καὶ Πρατίνας δὲ πού φησιν· *Μήτε κτλ.* ἐν δὲ τοῖς ἐξῆς σαφέστερόν φησι· *Πρέπει κτλ.* — V. 1. *μήτε ABC, μῆ PVL.* — *σύντονον*, Iacobs *Δωρίδα excidisse* putat, Dindorf lacunam significavit, sed *σύντονον* poeta eam harmoniam dicere videtur, quae apud Platon. Rep. III 398 E *συντονολυδιστί* vocatur, Polluci IV 78 est *σύντονος Ανδιστί.* ita etiam nunc Westphal Metr. II 81, sed deinde p. 351 retractavit, hanc quoque Iadis harmoniae speciem fuisse existimans. — *μήτε τὰν AC, μήτε ceteri.* — *ἀνειμέναν, ἀνειμένην PVL.* — *Ἴαστι μούσαν Toup, ἱαστὶν οὔσαν ABP, ἱαστί οὔσαν V, ἱαστι οὔσαν CL.* — V. 2. *μέσαν PVL, μέσσαν AB.* Deinde lacunam indicavi, fort. ἀελ excidit. — *νεῶν C, νέων PVL.* — V. 4. *τοι πᾶσιν A, τοῖς παῖσιν PVL.* — *αἰοιδὰ AB, αἰοιδᾶν PVL.* Possis *αἰοιδᾶν* conicere, sed malim *αἰοιδολαβράκταις*, quod Hartung et Westphal probant, Meineke *αἰοιδοῖς λαβράκταις* proposuit.

PHRYNICHUS.

ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΝ.

1.

⋮ ⋮ ⋮ ⋮ ⋮ ⋮ ⋮ ⋮ ⋮ ⋮ ⋮ ⋮ ⋮ ⋮ ⋮ ⋮
 ⋮ ⋮ ⋮ ⋮ ⋮ ⋮ ⋮ ⋮ ⋮ ⋮ ⋮ ⋮ ⋮ ⋮ ⋮

Παλλάδα περσέπολιν κλήζω, πολεμαδόκον, ἀγνάν
 παῖδα Διὸς μεγάλου, δάμνιππον αἰεὶ παρθένου.

2.

— ⋮ ⋮ ⋮ ⋮ ⋮ ⋮ ⋮ ⋮ ⋮ ⋮ ⋮ ⋮ ⋮ ⋮ ⋮

Λάμπει δ' ἐπὶ πορφυρέαις παρήῃσι φῶς ἔρωτος.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

3.

Σχήματα δ' ὄρχησις τόσα μοι πόρεν, ὅσ' ἐνὶ πόντῳ
 κύματα ποιεῖται χεῖματι νῦξ ὀλοή.

Phrynichus. Fr. 1. Vide ad Lamprocleum fr. 1.

Fr. 2. Athen. XIII 564F: Φρύνιχος δὲ ἐπὶ τοῦ Τρωίλου ἔφη· λάμ-
 πειν ἐπὶ πορφυραῖς παρήῃσι (sic Porson, BC παρηῃσι, A παρήῃσι,
 PVL παρειῃσι) φ. ξ. Idem rectius 604A: ὡς καλῶς Φρύνιχος ἐποίησεν
 εἶπας· λάμπει δ' ἐπὶ πορφυρέαις (B πορφυρέσι) παρήῃσι (παρηῃσι
 PVL, παρειαιῖσι C) φ. ξ. Ap. Eust. 1558, 18 est λάμπεις et πορφυραῖς.
 Fortasse in Dithyrambo, cui Troilus nomen fuit, nisi malis ad tragoe-
 diam referre.

Fr. 3. Plut. Quaest. Symp. VIII 9, 3: Καίτοι καὶ Φρύνιχος ὁ τῶν
 τραγωδιῶν ποιητὴς περὶ αὐτοῦ φησιν, ὅτι Σχήματα κτλ. — V. 2. χεῖ-
 ματι νῦξ ὀλοή, Hartung χεῖμα τινασσόμενα. — Praeterea Pacanem Phry-
 nichii memorat Athen. VI 250 B, ubi Hecker non recte voluit Tynnichi
 nomen substituere.

D I A G O R A S.

1.

ΕΙΣ ΑΡΙΑΝΘΗΝ ΑΡΓΕΙΩΝ.

υ υ υ - υ υ υ - υ υ - -
 - υ υ υ - υ -
 υ υ υ - υ υ - υ υ - υ - -

Θεός, θεός πρὸ παντὸς ἔργου βροτείου
 νωμᾶ φρέν' ὑπερτάταν,
 αὐτοδαῆς δ' ἀρετὰ βραχὺν οἶμον ἔρπει.

2.

ΕΙΣ ΝΙΚΟΔΩΡΟΝ ΜΑΝΤΙΝΕΑ.

υ υ υ υ υ - υ -
 υ υ υ υ - υ - υ - -

Diagoras. Fr. 1. Philodemus *περὶ εὐσεβείας* p. 85 ed. Gomperz Vol. Herc. nova coll. II 11 (Phaedrus *περὶ θεῶν* p. 23 Petersen): Ὁ μὲν γὰρ (Διαγόρας) ἔπαιξεν, εἶπερ καὶ ἄρα τοῦτ' αὐτοῦ ἐστίν, ἀλλ' οὐκ ἐπενήνεται, καθάπερ ἐν τοῖς Μαντινέων ἔθεσιν Ἀριστόξενός φησιν· ἐν δὲ τῇ ποιήσει τῇ μόνῃ δοκούσῃ κατ' ἀλήθειαν ὑπ' αὐτοῦ γεγράφθαι τοῖς ὄλοις οὐδὲν ἀσεβὲς παρενέφηεν, ἀλλ' ἐστὶν εὐφημος, ὡς ποιητής, εἰς τὸ δαιμόνιον, καθάπερ ἄλλα τε μαρτυρεῖ καὶ τὸ γεγραμμένον εἰς Ἀριάνθην τὸν Ἀργεῖον· Θεός . . . ὑπερτάταν. Una cum v. 2 affert Didymus Alexandr. de Trinit. III 2 p. 320. — V. 1. βροτείου, cod. Herc. BPOTEIC. et deinde φρενα. Diagoras in carminibus pietate insignis, ut in postprincipiis vitae impietatis crimine notus, adhibet solennem sacrorum precationem, de qua vid. Eustath. II. 258, 26: τὴν δὲ βασιλικὴν θειότητα δηλοῖ καὶ τὸ θεὸς θεός, ὃ κατὰ τὸν Πανσανίαν ταῖς ἀρχαῖς οἱ παλαιοὶ ἐπέλεγον ἐπιφημιζόμενοι· Ἄλλιος δὲ Διονύσιος φησὶν, ὅτι καὶ ἐν ἱεροποιαῖς καὶ ἄλλαις πράξεσι τὸ θεὸς θεός ἐπελέγετο, ἐν δὲ ἐτέρῳ λεξικῷ ἠητορικῷ φέρεται, ὅτι παντὸς ἔργου ἀρχόμενοι ἔλεγον θεὸς θεός. Adde Hesych. Θεὸς θεός.

Fr. 2. Philodemus *περὶ εὐσεβείας* p. 85 ed. Gomp. Vol. Herc. nova coll. II 11 (Phaedrus *περὶ θεῶν* p. 23 ed. Peters.): Καὶ τὸ εἰς Νικό-

Κατὰ δαίμονα καὶ τύχαν
τὰ πάντα βροτοῖσιν ἐκτελεῖται.

δαρον τὸν Μαντινέα· Κατὰ . . . ἐκτελεῖσθαι. (cod. ἐκ τελε . . . θαι)
τὰ παραπλήσια δ' αὐτῷ περιέχει καὶ τὸ Μαντινέων ἐγκώμιον. Scri-
bendum esse ἐκτελεῖται docet Sext. Empir. IX 402 ed. Bekk.: Διαγόρας
δὲ ὁ Μήλιος, διθυραμβοποιός, ὡς φασί, τὸ πρῶτον γενόμενος, ὡς εἴ-
τις ἄλλος δευσιδαίμων, ὃς γε καὶ τῆς ποιήσεως ἑαυτοῦ κατήρξατο τὸν
τρόπον τοῦτον· κατὰ δ. καὶ τύχαν πάντα τελεῖται. Imitatur Ari-
stoph. Av. 547: κατὰ δαίμονα καὶ κατὰ συντυχίαν. Ceterum ex Philo-
demi loco cognoscimus etiam tertium carmen ἐγκώμιον εἰς Μαντινέας,
sed quod Schol. Aristoph. Ran. 320 dicit: Διθυραμβοποιός ὁ Διαγόρας
ποιητής, συνεχῶς Ἰακχε, Ἰακχε ἄδων, id ab inepto interprete con-
fictum est.

CLEOMENES.

Athen. IX 402 A: Ἐπεὶ δὲ σὺ καὶ τὸ προβληθέν σοι ἀποπροσπεποίησαι περὶ τῆς χρόας τοῦ Καλυδωνίου συός, εἴ τις αὐτὸν ἱστορεῖ λευκὸν τὴν. χρόαν γεγονότα, ἐροῦμεν ἡμεῖς τὸν εἰπόντα· τὸ δὲ μαρτύριον ἀνίχνευσον σύ· πάλαι γὰρ τυγχάνω ἀνεγνωκῶς τοὺς Κλεομένους τοῦ Ῥηγίνου διθυράμβους, ὧν ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Μελεάγρῳ τοῦτο ἱστόρηται.

XXXV.

CYDIAS.

1.

⊥ ⊥ _ ⊥ ⊥ ⊥ ⊥ _ ⊥ ⊥ _ ⊥

⊥ ⊥ _ _ ⊥ ⊥ _ _ ⊥ ⊥ _

Εὐλαβεῦ δὲ μὴ κατέναντα λέοντος
 νεβρὸς ἐλθὼν μοῖραν αἰρεῖσθαι κρεῶν.

Cydias. Fr. 1. Plato Charmid. 155 D: Τότε δὴ, ὦ γεννάδα, εἰδὼν τε τὰ ἐντὸς τοῦ ἱματίου καὶ ἐφλεγόμην καὶ οὐκέτι ἐν ἔμαντοῦ ἦν καὶ ἐνόμισα σοφώτατον εἶναι τὸν Κυδίαν (sic codd., nisi quod Cy Κηδῖαν, vulgo Κριτίαν, Hartung, qui Cydiam poetam omnino fuisse negat, et hic et apud Plutarchum Κηδεῖδην restituere vult, vid. ad Frag. Adespot. 102) τὰ ἐρωτικά, ὃς εἶπεν ἐπὶ καλοῦ λέγων παιδός, ἄλλω ὑποτιθέμενος, εὐλαβεῖσθαι μὴ κατέναντα (sic vd, κατ' ἐναντία ἌΘrr, κατέναντι vulgo) λέοντος νεβρὸν ἐλθόντα μοῖραν (μοῖρα Ἄ et Θ a m. pr.) αἰρεῖσθαι κρεῶν (νεκρῶν Fi). αὐτὸς γὰρ μοι ἐδόκουν ὑπὸ τοῦ τοιούτου θρέμματος ἐαλωκέναι. Praeterea ἌΘ addunt post ἐλθόντα haec: ἀθανατώσει θεία. Cf. Athen. V 187 D: ποιεῖ γὰρ (Πλάτων) αὐτὸν (Σωκράτη) ἀσυμφάνως ποτὲ μὲν σκοτοδιναῖον καὶ μεθυσκόμενον τῷ τοῦ παιδὸς ἔρωτι καὶ γινόμενον ἔξεδρον, καὶ καθάπερ νεβρὸν ὑποπεπτωκότα λέοντος ἀλκῆ, ἅμα δὲ καταφρονεῖν φησι τῆς ὥρας αὐτοῦ. Ex his

Plutarch. de facie in orbe lunae c. 19: *Εἰ δὲ μή, Θεῶν ἡμῖν οὗτος τὸν Μίμνερον ἐπάξει καὶ τὸν Κυδίαν καὶ τὸν Ἀρχίλοχον, πρὸς δὲ τούτοις τὸν Σιησίχορον καὶ τὸν Πίνδαρον ἐν ταῖς ἐκλείψεσιν ὀλοφυρομένους τὸν (leg. ἄστρον) φανερώτατον κλεπτόμενον. καὶ μέσφ' ἅματι (sic Schott, vulgo ἅμα τὴν) νύκτα γενομένην (hoc fortasse Cydiae est), καὶ τὴν ἀκτίνα τοῦ ἡλίου σκότους ἀτραπὸν . . . φάσκοντας.* — *Cydiae* voluit Bernhardt vindicare hemistichium illud *Τηλέπορον τε βόαμα λύρας*, vid. fr. Adesp. 102.

Cydiae versus restitui: quod in duobus libris additum est *ἀθανατώσει θεία*, id nihil omnino confert ad poetae locum redintegrandum, sed puto haec verba ex antiqua parepigraphe orta esse: haud dubie enim in antiquis libris adscriptum erat *εὐλαβεῖσθαι μὴ θανατώσῃ ἢ θεία*, ut explicaretur sententia illius carminis. Contra Sauppe *ἐν θανατοέσσῃ θεία* elicit et *Cydiae* tribuit, ego in proecdosi scripsi *νεβρὸς ἐλθῶν ἀθανάτῳ σ' ἰδέα μοῖραν αἰρεῖται κρεῶν*, Car. Fr. Hermann *θανάτον σ' ἢ θεία μοῖραν αἰρεῖσθαι κρεῶν*, interpretatus: *cave, ne leoni occurrentem hinnuleum te ipso aspectu mori fatale sit.* At sententia est: *Noli hinnuleus cum sis cum leone contendere de praeda*, simile proverbium apud Arsen. 355 (413): *Μὴ πρὸς λέοντα δορκὰς ἄψωμαι μάχης.* Denique M. Schmidt coni. *νεβρὸς ἐλθῶν ἰθεία θανατώδει μοῖρ' ἀφαιρῆαι κρεῶν.*

XXXVI.

P R A X I L L A.

ΔΙΟΥΡΑΜΒΟΙ.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

1.

Ἄλλὰ τεὸν οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον.

ΑΔΩΝΙΣ.

2.

Κάλλιστον μὲν ἐγὼ λείπω φάος ἡέλιιο,
 δεύτερον ἄστρα φαεινὰ σεληναίης τε πρόσωπον
 ἦδ' ἐ καὶ ὠραίους σικύους καὶ μῆλα καὶ ὄγχνους.

Praxilla. Fr. 1. Hephaest. 22: Παρὰ Πραξίλλη ἐν διουράμβοις ἐν ᾧ δὴ ἐπιγραφομένη Ἀχιλλεύς· Ἄλλὰ κτλ. nisi forte τὸν scribendum. Eadem Sch. Heph. 152 (ubi ἔπειθεν) affert, item Cram. An. Ox. IV 326, 20 ubi οὔποθε στείθεσιν ἐπέθειον legitur, Draco Straton. 146. Bachmann. An. II 180, 17 (ἔπειθεν). Eust. 12, 25. 805, 21 et 1372, 9 (ubi ἀλλ' ἔτεόν). Gramm. Harl. 320 (ubi τεόν). Hartung τοι comiecit.

Fr. 2. Zenob. IV 21: Ἡλιθιώτερος τοῦ Πραξίλλης Ἀδώνιδος (Cod. Coisl. add. ἐπὶ τῶν ἀνοήτων). Πράξιλλα Σικωνία μελοποιὸς ἐγένετο, ὡς φησὶ Πολέμων· αὕτη ἢ Πράξιλλα τὸν Ἀδωνιν ἐν τοῖς μέλεσιν (cod. Coisl. ἐν τοῖς ὕμνοις) εἰσάγει ἐρωτώμενον ὑπὸ τῶν κάτω, τί κάλλιστον καταλιπὼν κρίνασθαι, ἥλιον καὶ σελήνην καὶ σικύους καὶ μῆλα· ὅθεν εἰς παροιμίαν προήχθη ὁ λόγος. Ἡλιθίον γὰρ τὸ τῷ ἡλίῳ παραβάλλειν τοὺς σικύους. Sed cod. Coisl. servavit ipsos versus: καταλιπὼν ἐλήλυθεν, ἐκείνον δὲ λέγοντα οὕτως· Κάλλιστον κτλ. Εὐδήθης γὰρ τις ἴσως ὁ τῷ ἡλίῳ καὶ τῇ σελήνῃ τοὺς σικύους καὶ τὰ λοιπὰ συναριθμῶν. Cf. Diogenian. V 12. Suid. v. Ἡλιθιάζω. Apostol. VIII 53. Resp. Liban. Epist. 707. — V. 3. ὄγχνους Schneidewin, cod. ὄχνους.

6.

1226

Athen. XIII 603 A: *Πράξιλλα δὲ ἡ Σικωνία ὑπὸ Διὸς φησιν ἄρπασθῆναι τὸν Χρῦσιππον.* Valckenaer coni. ὑπ' Οἰδίποδος.

7.

Pausan. III 13, 5: *Πραξιλλη μὲν δὴ πεποιημένα ἐστίν, ὡς Εὐρώπης εἴη καὶ Κάρνειος, καὶ αὐτὸν ἀνεθρέφατο Ἀπόλλων καὶ Αἰγῶ, ubi Κάρνος pro Κάρνειος corrigendum, cf. Hesych. Καρνεῖος, ἐπίθετον Ἀπόλλωνος, ἴσως ἀπὸ Κάρνου, τοῦ Διὸς καὶ Εὐρώπης.* Cf. Schol. Callimachi in Apoll. 71. Praxillam respicit Schol. Theocr. V 83: *Πράξιλλα* (sic Warton, libri *Πραξιλλας, Πραξίλας, Πραξήλος, Παξήλος*) μὲν ἀπὸ Καρνείου (recte cod. Ambr. Κάρνου, alii libri Καρνίου vel Καρίνου) φησὶν ὠνομάσθαι τοῦ Διὸς καὶ Εὐρώπης υἱοῦ, ὃς ἦν ἐρώμενος τῷ Ἀπόλλωνι, (τὰ Κάρνεια). Cf. Eudoc. 251.

8.

Hesych.: *Βάκχου Διῶνης· οἱ μὲν βακχευτηρίας* (corrigunt *βακχευτηρίας*) *Σεμέλης, οἱ δὲ Βάκχον τοῦ Διονύσου καὶ Ἀφροδίτης τῆς Διῶνης, παρόσον διωνυμία περὶ τὰς θεάς· Πράξιλλα δὲ ἡ Σικωνία Ἀφροδίτης παῖδα τὸν θεὸν ἱστορεῖ.*

ραν· πολλὰ γὰρ (*Αἰολικά*) σόζεται παρὰ Συρακουσίοις. quae Nicander in glossis potuit observare, nisi forte *Νικάνωρ* scribendum, quod etiam R. Volkmann suspicatus est. Adde Macedonicum *κέβλη*, ita enim passim libri, quamvis Arcadius p. 107 *κεβλή* commendet.

XXXVII.

BACCHYLIDES.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ.

1. [1.]*

2 0 0 - 0 0 - - 2 0 0 - 0 0 0
 1 0 - - 2 0 - - 2 0 0 - 0 0 -
 - 2 0 0 - 0 0 - 2 0 - - 2 0 -

Ὀλβιος, ὅτε θεὸς μοῖραν τε καλῶν ἔπορεν
 σὺν τ' ἐπιζάλῳ τύχα ἀφνειὸν βιοτὰν διάγειν·
 οὐ γάρ τις ἐπιχθονίων πάντα γ' εὐδαίμων ἔφν.

2. [3.]

1227

- 2 0 - - 2 0 - 0
 - 2 0 0 - 0 0 - 2 0
 2 0 - - 2 0 - - 2 0 0

Θνατοῖσι μὴ φῶναι φέριστον,
 μηδ' ἀελίου προσιδεῖν φέγγος·
 ὄλβιος δ' οὐδεὶς βροτῶν πάντα χροόνου.

Bacchylides. Fr. 1. Stob. Flor. CIII 2: Βακχυλίδου Ἐπι-
 νικῶν (sic A, ἐπινικίων Vind., om. Trinc.). V. 1 et 2 affert Apostol.
 XII 65e. — V. 1. ὅτε Neue, legebatur ὅτινι. — ἔπορεν Voss., v.
 ἔπορε. — V. 2. ἐπιζάλῳ Neue, vulgo ἐπιζήλῳ. — τύχα, A ταχα. Coalescit
 τύχα cum proximo vocabulo, nam dactylo hic vix est locus. — V. 3
 affertur etiam a Stobaeo XCVIII 26: τοῦ αὐτοῦ (Βακχυλίδου) Ἐπινικῶν,
 ubi πάντα γ' legitur, priore loco πάντ', A Vind. πᾶν γ', B πανευδαίμων,
 Trinc. πανευδαίμων, Schneidewin coni. πανευδαίμων, Hartung τὰ
 πάντα γ' εὐδ., Heimsoeth πάντα ποτ' εὐδ.

Fr. 2. Stob. Flor. XCVIII 27: Ἐν τῷ αὐτῷ (Vind. om. lemma).
 Praegressus est v. 3 fr. 1, atque vel propter argumenti vel propter
 metri similitudinem ex eodem carmine fr. 1 et 2 petita esse apparet.
 Videntur autem haec Sileni verba fuisse, vid. Cic. Tusc. Quaest. I 48:
 „Affertur etiam de Sileno fabella quaedam, qui cum a Mida captus

*) Numeri adiecti sunt editionis Neuianae.

*3. [34.]

— 1 0 — — 1 0 0 — 0 0 — — 1 0 0 — 0
 — 1 0 — — 1 0 0 — 0 0 0 —
 1 0 — — 1 0 — — 1 0 —

Παύροισι δὲ θνατῶν τὸν ἅπαντα χρόνον τῷ δαίμονι δῶκεν
 πράσσοντας ἐν καιρῷ πολιοκρόταφον
 γῆρας ἰκνεῖσθαι, πρὶν ἐγκύρσαι δῦα.

4. [2.]

1 0 — — 1 0 0 — 0 0 — 1 0 — — 1 0 — —

Ὡς δ' ἅπαξ εἶπεῖν, φρένα καὶ πνικινὰν κέρδος ἀνθρώπων
 βιάται.

5.

Schol. Aristid. T. III p. 317: Ἐρεχθεὺς πρῶτος παρ' Ἀθηναῖς
 τὸ ἄρμα ἐδέξατο, ἕτεροι δὲ φασὶ Πέλοτα παρὰ Ποσειδῶνος· ἄλλοι
 δὲ λέγουσιν, ὅτι ἐκ Σικελίας ἐφάνη τὴν ἀρχήν. Βακχυλίδης γὰρ καὶ
 Πίνδαρος Ἴερωνα καὶ Γέλωνα, τοὺς Σικελίας ἄρχοντας ὑμνήσαντες
 καὶ πλείστα θαυμάσαντες ἐν Ἰππηλασίᾳ, πρὸς χάριν αὐτῶν εἶπον
 ὡς Σικελιώται πρῶτοι ἄρμα ἐξεῦρον. ita C, rectius fortasse BD: οἱ 1228
 γὰρ περὶ Βακχυλίδην καὶ Πίνδαρον ὑμνήσαντες τοὺς περὶ Ἴερωνα
 καὶ Γέλωνα ἐν ἰππικῇ παρέσχον ὑπὸ νοίαν Σικελιώτας τὴν ἰππικὴν
 ἐξευρεῖν.

*6. [5.]

— 1 0 0 — 0 0 — 0
 1 0 — 0 1 0 — — 1 0 0 — 0 — 0
 1 0 — — 1 0

esset, hoc ei muneris pro sua missione dedisse scribitur, docuisse regem,
 non nasci homini longe optimum esse, proximum autem, quam primum
 mori." Cf. inprimis Aristotelem ap. Plut. Consol. ad Apoll. c. 27.
 Atque huc refero, quod Photius Bibl. p. 153 A ex Hephaestione Ptole-
 maeo affert: τί ἐστὶ τὸ παρὰ Βακχυλίδη ὡς ἀπὸ Σειληνοῦ εἰρημένον
 καὶ πρὸς τίνα εἶπε τὸ ἔπος;

Fr. 3. Clem. Alex. Str. VI 745: Βακχυλίδου τε εἰρηκότος· Παύ-
 ροισι κτλ. — V. 1. παύροισι Stephanus, vulgo παρ' οἷσι. — θνατῶν
 Neue, vulgo θνητῶν. — τῷ δαίμονι δῶκε, Ursinus ὁ δαίμων ἔδωκεν,
 Neue δαίμων ἔδωκεν, qua coniectura non tollitur vitium. Laboranti
 loco subvenire difficile, quoniam Clemens passim mendosis veterum
 libris usus est. Fortasse scribendum τὸν ἅπαντα χρόνον ζωθάλμια
 δῶκε (θεός) πράσσοντας ἐν σχερῷ (h. e. sine intermissione). — V. 2.
 πράσσοντας Sylburg, cod. Par. πράσσοντα. — V. 3 resp. Hesych. Πρὶν
 ἐγκύρσαι (adde δῦα)· πρὶν πλησιάσαι τῆς κακοπαθείας.

Fr. 4. Stob. Flor. X 14: Βακχυλίδου Ἐπινικῶν (sic A, om. Trinc.).
 — ἀνθρώπων A Vind. Gesn. marg., vulgo ἀνθρώπω.

10. [9.]

1229

Ammon. 79: *Νηρεΐδες τῶν τοῦ Νηρέως θυγατέρων διαφέρει.*
Αίδυμος ὁμοίως ἐν ὑπομνήματι Βακχυλίδου ἐπινίκων· φησὶ γὰρ
κατὰ λέξιν· Εἰσὶ τοίνυν, οἳ φασὶ διαφέρειν τὰς Νηρεΐδας τῶν τοῦ
Νηρέως θυγατέρων, καὶ τὰς μὲν ἐκ Δωρίδος γνησίας αὐτοῦ θυγατέ-
ρας νομίζεσθαι, τὰς δὲ ἐξ ἄλλων ἤδη κοινότερον Νηρεΐδας καλεῖσθαι
κτλ. Cf. Eustath. Od. 1954, 5. Eudoc. 306.

Υ Μ Ν Ο Ι.

11. [10.]

⊥ ⊘ ⊘ — ⊘ ⊘ ⊘
 ⊥ ⊘ — — ⊥ ⊘ ⊘ — ⊘ ⊘ — — ⊥ ⊘ ⊘ ⊘

Αἰαΐ τέκος ἀμέτερον,
μειζον ἢ πενθεῖν ἐφάνη κακόν, ἀφθέγκτοισιν ἴσον.

12. [11.]

Schol. Aristoph. Acharn. 47: *Τοῦ δὲ Κελεοῦ μέμνηται Βακχυ-*
λίδης διὰ τῶν Ὑμνων.

Π Α Ι Α Ν Ε Σ.

13. [12.]

— ⊥ ⊘ — — ⊥ ⊘ — — ⊥ ⊘ ⊘ —
 ⊥ — ⊥ ⊘ — — ⊥ ⊘ — — ⊥ ⊘ ⊘
 ⊥ ⊘ ⊘ — ⊘ ⊘ — — ⊥ ⊘ — — ⊥ ⊘ —
 — ⊥ ⊘ ⊘ — ⊘ ⊘ — ⊘ ⊥ ⊘ — —
 5 ⊥ ⊘ ⊘ — ⊘ ⊘ — — ⊥ ⊘ — — ⊥ ⊘ —

Epodus.

⊥ ⊘ ⊘ — ⊘ ⊘ — — ⊥ ⊘ — —
 ⊘ ⊘ ⊥ — ⊥ ⊘ — —
 — ⊥ ⊘ — — ⊥ ⊘ — — ⊥ ⊘ ⊘ — ⊘ ⊘ — —
 ⊥ ⊘ — — ⊥ ⊘ — — ⊥ ⊘ ⊘

Fr. 11. Stob. Floril. CXXII 1: *Βακχυλίδου Ὑμνων* (hoc om.
 cod. Vind.). Fortasse Danaë haec conqueritur. Hartung Hecubae esse
 verba Cassandram compellantis existimat, et ad hoc carmen refert fr. 29.
 — V. 1. *αἰαΐ*, vulgo *αἰ̄ αἰ̄*. — V. 2. *ἀφθέγκτοισιν*, Gesn. m. *ἀφεύκτοισιν*.
 — Bacchylidis hymnos memorat etiam Menander de Encom. IX 140 ed.
 Walz: *εἰσὶ τοίνυν καὶ τῶ Βακχυλίδῃ ὕμνοι ἀποπεμπτικοί.* adde ib. 132.

10 1 0 _ _ 1 0 _ _ 1 0 0 _ 0 0 _
 1 0 _ _ 1 0 _
 1 0 0 _ 0 0 _ _ 1 0 _ _ 1 0 _ _

Τίττει δέ τε θνατοῖσιν εἰράνα μεγάλη 1230
 πλοῦτον καὶ μελιγλώσσω ἀοιδᾶν ἄνθεα,
 δαιδαλέων τ' ἐπὶ βωμῶν θεοῖσιν αἰθεσθαι βοῶν
 ξανθᾶ φλογὶ μῆρα τανυτρίχων τε μήλων,
 5 γυμνασίων τε νέοις ἀλῶν τε καὶ κόμων μέλειν.

Ἐν δὲ σιδαροδέτοις πόρπαξιν αἰθᾶν
 ἀραχνᾶν ἴστοι πέλονται·
 ἔρχεά τε λογχωτὰ ξίφεά τ' ἀμφάκεια δάμνεται εὐρώς·
 χαλκῆᾶν δ' οὐκ ἔστι σαλπύγγων κτύπος·
 10 οὐδὲ συλᾶται μελίφρων ὕπνος ἀπὸ βλεφάρων,

Fr. 13. Stob. Floril. LV 3: Βακχυλίδων Παιάνων. Haec unius strophae ambitum videntur excedere: itaque post v. 5 interstitium feci, ut antistrophae extremam partem (v. 1—5) excipiat epodus integra. Pariter M. Schmidt (Pind. Ol. p. LXXII) v. 6 epodum inducit, sed non recte stropham integram esse credit. Contra Hartung sic constituit, ut v. 1—5 epodum, v. 6—11 stropham conficiant. Denique Blass (Mus. Rhen. XXXII 460), qui studioso per omnia strophica restituere nititur, v. 1 existimat clausulam epodi esse, str. v. 2—7, ant. v. 8—12 constare, quod conamen irritum esse manifestum est. — V. 1. τε om. Stephan., malim τοι. — εἰράνα Boeckh, vulgo εἰρήνη. — μεγάλη, malim μέγαν, Hartung μέγαν τε praeoptavit. — V. 2. καὶ μελιγλώσσω codd., Boeckh scripsit μελιγλώσσω τ'. — ἀοιδᾶν Boeckh, vulgo ἀοιδῶν. — V. 3. δαιδαλέων A Trinc., vulgo δαιδάλεον. — αἰθεσθαι L. Dindorf et Schneidewin, ἔθεσθε A Voss. Vind. Ars. Trinc., τίθενται vulgo, Leopardus αἰθεται. — V. 4. ξανθᾶ, Vind. Trinc. ξανθά. — μῆρα Buttman, τανυτρίχων L. Dindorf et Schneidewin, vulgo μερίδες εὐτρίχων, Leopardus μηρία τῶν εὐτρίχων, Blass μηρί' εὐτρίχων, A μηρῶταν, Voss. μεριταν, Vind. Ars. μηρίταν, deinde omnes εὐτρίχων. — V. 5. μέλειν A Vind. Voss. Ars. Trinc., vulgo μέλει. — V. 6. σιδαροδέτοις Plutarch. Numa c. 20: Ὡστε καὶ τὰς ποιητικὰς ὑπερβολὰς ἐνδεῖν πρὸς τὴν τότε κατάστασιν λέγουσιν. Ἐν δὲ σιδαροδέτοις πόρπαξιν (sic Stephanus, πορπάξιν Sg, πορπάξιν vulgo) αἰθᾶν (sic Stephanus, vulgo ἔνθα δ' ut FaL, ἐνθάδ' STV) ἀραχνᾶν ἔργα, καί· εὐρώς δάμνεται ἔρχεά τε λογχωτὰ ξίφεά τ' ἀμφάκεια, χαλκῆᾶν δ' οὐκέτι σ. κτύπος (C τύπος ex corr.) οὐδὲ σ. μ. ὕ. ἀπὸ βλεφάρων. Stob. σιδαροδέτοισιν. — πόρπαξιν, ap. Stob. Voss. Vind. Ars. B ὄρπαξιν, A ἔρπαξιν. — αἰθᾶν Grotius, vulgo αἶθαν, B αἶεν. — V. 7. ἀραχνᾶν, v. ἀράχναν. Blass ἀπ' ἀραχνᾶν. — ἴστοι Stob., ἔργα Plut. — πέλονται, Ursinus coni. πλέκονται, Hartung αἰθᾶν ἔργ' ἀραχνῶν πέλονται scripsit. — V. 8. ἀμφάκεια Stob. (A ξιμάκεια), Plut ἀμφήκεια. — εὐρώς quod om. Stobaeus, addidi post δάμνεται, vulgo corrigunt εὐρώς δάμνεται, at Plutarchus non servavit ordinem verborum integrum. Blass prae-terea verbum dactylicum omissum esse censet. — V. 9. χαλκῆᾶν Schneidewin et ap. Plut. V χαλκαίαν, FaL χαλκῆαν, vulgo χαλκῆων, Boeckh χάλκεος omisa part. δ. — οὐκ ἔστι scripsi in ed. 2, et sic ap. Plut.

ἄμὸν ὅς θάλπει κέαρ.

συμποσίων δ' ἐρατῶν βροίθοντ' ἀγνυαί, παιδικοί θ' ὕμνοι
φλέγονται.

14. [13.]

ὦ _ _ υ υ _ _ υ _ ὦ _ _ υ υ _ _

ι υ _ _ ι υ _ _ ι υ υ _ _ υ _ _

ι _ _ ι . . .

Ἔτερος ἐξ ἑτέρου σοφὸς τό τε πάλαι τό τε νῦν. 1231
οὐδὲ γὰρ ῥᾶστον ἀρορήτων ἐπέων πύλας
ἐξευρεῖν.

15. [14.]

Zenob. Prov. II 36: Ἄρκτου παρούσης ἔχνη μη ζήτει.
ἐπὶ τῶν δειλῶν κνηγῶν εἴρηται ἢ παροιμία· μέμνηται δὲ αὐτῆς
Βακχυλίδης ἐν Παιᾶσιν. Cf. ibi interpr.

ΔΙΘΥΡΑΜΒΟΙ.

16. [16.]

Schol. Pind. Pyth. I 100: Ταύτη τῇ ἱστορίᾳ καὶ Βακχυλίδης
συμφωνεῖ ἐν τοῖς Διθυράμβοις, ὅτι δὴ οἱ Ἕλληνες ἐκ Ἀθήνων μετ-
εστέλλαντο τὸν Φιλοκλήτην Ἐλένου μαντευσαμένον· εἶμαρτο γὰρ ἄνευ
τῶν Ἡρακλείων τόξων μὴ πορθηθῆναι τὴν Ἴλιον.

17. [17.]

Serv. Virg. Aen. VI 21: „Septena quotannis] quidam septem
pueros et septem puellas accipi volunt, quod et Plato dicit in
Phaedone et Sappho in Lyricis et Bacchylides in Dithyrambis,
et Euripides in Hercule, quos liberavit secum Theseus.“ Catalogus,

FaLq Stephanus, vulgo οὐκέτι. — V. 10. συλάται, ap. Stob. A Vind.
Voss. Ars. Trinc. συλάτε. — ὕπνος, Vind. Voss. ὕπνον, Trinc. μελίφρον'
ὑπνον. — βλεφάρων, γλεφάρων Boeckh. — V. 11. ἄμὸν Heyne, vulgo
ἄμος, Vind. ἄμος. Blass ἄφος ὅς. — θάλπει AB Voss. Ars. Gesn. m.,
vulgo θάλπει. — V. 12. συμποσίων, Arsen. Voss. γυμνασίων. — φλέ-
γονται, fortasse φλέγοντι scribendum.

Fr. 14. Clem. Al. Strom. V 687: Ἔτερος δὲ . . . τό τε νῦν.
φρσι Βακχυλίδης ἐν τοῖς Παιᾶσιν, οὐδὲ γὰρ κτλ. Particula δὲ
Clementis est. V. 2 et 3 affert Theodoret. Therap. I 14, 36. ῥᾶστον
de vitio suspectum, fort. leg. ῥᾶ στίν, vide de forma ῥᾶ ad Alcman.
fr. 42. Bacchylides videtur haec in Pindarum aemulum icuisse.

quem Servius exhibet, ex logographis videtur petitus esse, quamquam fortasse Bacchylides quoque nomina memoriae prodidit, quae etiam in Clytiae pictoris vaseulo Florentino, antiquae Graecorum artis praestantissimo monumento, adscripta leguntur. Nomina, quae Servius exhibet, corrigere tentavit O. Iahn Arch. Beitr. p. 453, cf. quae idem Münch. Vas. p. CXVIII exposuit.

18.

Serv. Virg. Aen. XI 93: Versis Arcades armis.] Lugentum more mucronem hastae, non cuspidem contra terram tenentes, quoniam antiqui nostri omnia contraria in funere faciebant, scuta etiam invertentes propter numina illic depicta, ne eorum simulacra cadaveris polluerentur aspectu, sicut habuisse Arcades Bacchylides in dithyrambis dicit.⁴ Neue huc refert fr. 41, quod quidem perquam incertum.

Π Ρ Ο Σ Ο Δ Ι Α .

19. [18.]

— — — — —
 — — — — —
 — — — — —
 — — — — —
 5 — — — — —
 — — — — —

1232

Εἰς ὄρος, μία δὲ βροτοῖς ἐστὶν εὐτυχίας ὁδός,
 θυμὸν εἴ τις ἔχων ἀπενθῆ διατελεῖν δύναται βίον·
 ὃς δὲ μυρία μανοινὰν ἀμφοπολεῖ φρενί,
 τὸ δὲ παρ' ἁμάρ τε καὶ νύκτα μελλόντων χάριν

Fr. 19. Stob. Floril. CVIII 26: Βακχυλίδου Προσφωδιῶν (sic A, om. Vind. Trinc.). V. 1—3 usque ad βίον leguntur etiam ap. Stob. I 9 (sed Gaisfordii libri omittunt) et Apostol. VI 55f. — V. 1. μία δὲ βροτοῖς scripsi, legebatur μία βροτοῖσιν. Neue coni. μία δὲ βροτοῖσιν delete ἐστίν. — V. 2. ἀπενθῆ, Trinc. ἀπενθῆ. — V. 3. διατελεῖν δύναται traieci, vulgo δύναται διατελεῖν. Neque vero hoc verbum sollicitandum, Neue coni. διαντελεῖν, Iacobs διαπλέειν. — ὃς Grotius, libri οἷς. — μυρία μανοινὰν correxi, libri μυρία μὲν. Neue coni. ὃ δὲ (ita etiam Stephanus) μέριμν' ἀμφοπολεῖ. Hartung οἷς δὲ μέριμν' ἀμφοπολεῖ φρένα τὸ παρ' ἁμάρ τε καὶ νύκτα μελλόντων χάριν, ἀλλ' ἐν ἰάπτεται κέαρ, ἀκαρπον ἔχων πόνον. — V. 4. τὸ δὲ παρ' ἁμάρ τε καὶ Grotius, nisi quod τόδε et ἡμάρ scripsit (ἁμάρ Neue), libri τὸ δὲ (τόδε) παρῶμαρτε, Stephanus τὸ δὲ πᾶν ἡμάρ τε καί. — V. 5. ἐὸν ἰάπτεται Grotius, libri ἀόνι (Vind. αονι) ἄπτεται, Boeckh ἀλ' ἐν ἰάπτεται,

ὅ ἐὼν ἰάπτεται κέαρ,
ἀκάρπωτον ἔχει πόνον.

20. [18.]

υ υ υ - υ υ - υ - λ υ - υ υ - υ -
λ υ -

Τί γὰρ ἑλαφρὸν ἔτ' ἔστ' ἄπραχθ' (ᾧδ') ὀδυρόμενον δονεῖν
καρδίαν;

21. [19.]

- λ υ - λ υ - λ υ υ - υ υ - - λ υ - -

Πάντεσσι θνατοῖσι δαίμων ἐπέταξε πόνους ἄλλοισιν
ἄλλους.

ΥΠΟΡΧΗΜΑΤΑ.

1233

22. [20.]

λ υ - - λ υ - λ υ - λ υ
- λ υ υ - υ υ - υ υ - υ υ - - υ

Λυδία μὲν γὰρ λίθος μανύει χρυσόν,
ἀνδρῶν δ' ἀρετὰν σοφίαν τε παγκρατῆς ἐλέγχει ἀλάθεια.

Gesner ἀόνι omisit, Stephanus δάπτεται coniecit. — V. 6. ἀκάρπωτον dedi, libri ἀκαρπον. — ἔχει, B ἔχειν.

Fr. 20. Stob. Flor. CVIII 49: Βακχυλίδου Προσωδιῶν (hoc om. Vind.). Est ex eodem carmine ex quo fr. 19 petitum, ac videtur, ut iam Neue divinavit, continuo illud excepisse; est enim antistrophae primordium, respondens fr. 19 v. 1 et 2, nisi quod primus pes solutus. — V. 1. ἔτ' displicet, fort. ἔμ' legendum. — ἄπραχθ' (ᾧδ') scripsi, ἄπρακτ' AB Vind. (vulgo omissum), Boeckh ἄπρακτ' scribere maluit.

Fr. 21. Stob. Floril. XCVIII 25: Βακχυλίδου Προσωδιῶν (lemma om. Vind. Trinc.). — πάντεσσι ut videtur codd., Neue πάντεσι. — θνατοῖσι, Hartung θνατοῖς. Fort. πάντεσσι δὲ θνατοῖσι.

Fr. 22. Stob. Floril. XI 7: Βακχυλίδου Ὑπορχημάτων (sic A Vind., om. Ὑπορχ. Trinc.) et in gemma apud Caylum Rec. d. Ant. T. V. tab. 50, 4: Λυδία λίθος μα . . . ει χρυ . . . ἀνδρῶν δ' ἀρ ία τε πα ης τ' ἐλέγ . . . ἀλάθεια. — V. 2. Verba παγκρατῆς ἀλήθεια ex hoc versu exhibit Schol. Hom. Π. π 57. σοφίαν τε παγκρατῆς ἐλέγχει Salmásius, legebatur σοφία (Damasc. et Schowii codd. a c e σοφίαν) τε παγκρατῆς τ' ἐλέγχει (Vind. Voss. B a m. Trinc. Schowii b τελέθει) quam falsam lectionem etiam tuetur gemma. — ἀλάθεια Schowii b, vulgo ἀλήθεια. Ceterum conieci aliquando fragmentum non satis integrum servatum esse, ut sit instaurandum adhibito fr. 43:

Λυδία μὲν γὰρ λίθος

χρυσὸν βροτῶν γνώμασι μανύει καθαρὸν.

ἀνδρῶν δ' ἀρετὰν σοφίαν τε παγκρατῆς ἐλέγχει ἀλάθεια.

23. [21.]

1 0 - 1 0 - 1 0 - 1 0 - 1 0 ∞ 1 0 -
 1 0 - 1 0 - 1 0 - 1 0 - 1 0 - -

Οὐχ ἔδρας ἔργον οὐδ' ἀμβολᾶς, ἀλλὰ χρυσαιγίδος 1234
 Ἴτωνίας
 χρὴ παρ' εὐδαίδαλον ναὸν ἐλθόντας ἀβρόν τι δεῖξαι.

E P Ω T I K A.

24. [23.]

. . . 0 1 0 - 0 1 0 - 0
 1 0 - 0 1 0 -
 1 0 - - 1 0 - 0

Sed haec incerta. — Fortasse Bacchylidis fragmentum ibidem apud Stobaeum XI 2 delitescit, ubi legitur: Ὀλυμπιάδος·

Ἀλάθεια θεῶν ὁμόπολις, μόνα θεοῖς συνδιατωμένα.

ubi lemma alienum esse apparet: sed frustra Schmidt coniecit Ὀλυμπίον, de Agrigentino poeta prorsus ignoto cogitans, quem Schol. Plat. Gorg. commemorat (Ὀλύμπιος ὁ μελοποιός). Apud Damascium autem hoc fragmentum, quod apud Stobaeum Ὀλυμπιάδος inscribitur, continuo subiungitur his Bacchylidis versibus: itaque verisimile est, eiusdem esse poetae: nec tamen in unum haec coniungenda sunt, quod olim suspicatus sum: est autem scribendum:

Ἀλάθεια βροτῶν
 ὁμόπολις μόνα θεοῖς
 συνδιατωμένα.

Lemma autem Ὀλυμπιάδος videtur inde ortum (ut etiam Meineke suspicatur), quod olim Pindari locus Olymp. X 65 hic legebatur, qui reapse apud Damascium extat.

Fr. 23. Dionys. Hal. de compos. verb. c. 25: Παρὰ Βακχυλίδη· Οὐχ κτλ. Ex hyporchemate esse docet Gramm. Keil Anal. Gramm. 7, 21: Φιλεῖ δὲ τὰ ὑπορχήματα τούτῳ τῷ ποδὶ καταμετρεῖσθαι, οἷον οὐχ ἔδρας ἔργον οὐδ' ἀμβολᾶς. atque hoc carminis exordio utitur etiam Athen. XIV 631 C. Aelian. Hist. Anim. VI 1. Lucian. Scyth. c. 11 (οὐχ ἔδρας τοίνυν οὐδ' ἀμβολᾶς ἔργον, ὡς ὁ Κεῖός φησιν). adde Achill. Tat. V 12. — Ἴτωνίας, huc respicit Lactant. ad Stat. Theb. VII 330: „In qua Itonus regnavit, Herculis filius: haec civitas Boeotiae est. Hinc Bacchilides Minervam Ithoniam dixit (cod. Fris. *Bacilides inuervam ictioniam*) et Alalcomenen (sic Mitscherlich, vulgo *Alcomenen*, cod. Mon. *Alchomenem*, Fris. *Alchomenen*) significavit (sic Mon. Fris., vulgo *significat*). *Hic Bacilides graecus poeta est* (haec recte addunt Mon. Fris., vulgo inepte: *significat quem im.*) quem imitatus est Horatius in illa oda, in qua Proteus Troiae futurum narrat excidium.“ et ad II 721: „Bacchilides Minervam Ithoniam dicit ab Ithone: ergo Minervam ab oppido cognominavit, quod est in Macedonia, ubi eius antiqua est aedes vicina Boeotiae.“ ubi codd. *bacchilidis . . . dicit, Ithone* (Fris. — *nem*) ergo *Minervam ab oppido*.

ΕΞ ΑΔΗΛΩΝ ΕΙΔΩΝ.

*29. [30.]

_
 _
 _
 _
 5 _

Ὡ Τρωῆες ἀρηΐφιλοι, Ζεὺς ὑψιμέδων, ὡς ἅπαντα δέο-
 κεται,
 οὐκ αἴτιος θνατοῖς μεγάλων ἀχέων· ἀλλ' ἐν μέσῳ κεῖται
 κιχεῖν
 πᾶσιν ἀνθρώποισι Δίκαν ὀσίαν, ἀγνᾶς
 Εὐνομίας ἀκόλουθον καὶ πινυτᾶς Θέμιδος·
 5 ὀλβίων παῖδες νιν εὐρόντες σύνοικον.

30. [4.]

. _ _ _
 _

Φάσομαι

1237

πιστὸν κῦδος ἔχειν ἀρετάν·
 πλοῦτος δὲ καὶ δειλοῖσιν ἀνθρώπων ὀμιλεῖ.

31. [22.]

_ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _

Ὡ Περίκλειτε, τᾶλλ' ἀγνοήσειν μὲν οὐ σ' ἔλομαι.

Fr. 29. Clemens Al. Strom. V 731: Κακῶν γὰρ ὁ θεὸς οὐποτε αἴτιος· Ὡ Τρωῆες Ἀρ., ὁ Ἀνρικός φησι, Ζεὺς κτλ. Recte Sylburg et Boeckh *Bacchylidi* vindicant, nam secundum Porphy. ad Hor. Carm. I 15 Cassandram Bacchylides fecit Troiae excidium vaticinari: „Hac ode Bacchylidem imitatur: nam ut ille Cassandram fecit vaticinari futura belli Troiani, ita hic Proteum.“ Adde Schol. Stat. Theb. VII 330: „Hic Bacchylides graecus poeta est, quem imitatus est Horatius in illa oda, in qua Proteus Troiae futurum narrat excidium.“ ita fere ex codd. Mon. et Frising. restituendum. Ad *Hymnos* haec refert Hartung. — V. 3. ἀγνᾶς scripsi, legebatur ἀγνάν, quod eiiciendum censuit Neue. Parum felix Blassii suspicio scribentis Ὀσίας ἀγνᾶς Εὐνομίας τ' ἀκόλουθον coll. Eurip. Bacch. 370. — V. 4. Θέμιδος, fort. Θέμιτος. — V. 5. παῖδες νιν Neue, vulgo παῖδες ᾧ νιν, Brunck παῖδες οἱ νιν.

Fr. 30. Plut. de audiend. poet. c. 14: Τὸ δὲ Φάσωμεν κτλ. λεγόμενον ὑπὸ τοῦ Βακχυλίδου. — V. 1. φάσομαι scripsi, legebatur φάσωμεν, Boeckh coni. πιστὸν φάσωμεν. Antea conieci φάσω μόναν πιστὸν κτλ.

Fr. 31. Heph. 76: Δεδηλώσθω δέ, ὅτι καὶ ὅλα ἄσματα κρητικὰ

32. [31.]

Serv. Virg. Aen. II 201: „Sane Bacchylides de Laocoonte et uxore eius et de serpentibus a Calydnis insulis venientibus atque in homines conversis dicit.“

33. [32.]

— — — — —
 — — — — —
 — — — — —

Ἔστα δ' ἐπὶ λάϊνον οὐδόν, τοὶ δὲ θοΐνας ἔντυον, ᾧδέ τ'
 ἔφα·

Αὐτόματοι δ' ἀγαθῶν δαΐτας εὐόχθους ἐπέρχονται δί-
 καιοι

φῶτες.

34. [33.]

— — — — —
 — — — — —

συντίθεται, ὡς περὶ καὶ παρὰ Βακχυλίδη, ᾧ περικλειετὲ δ' ἄλλ' κτλ. ita libri, etiam A, nisi quod Turneb. τ' ἄλλ'. Scripsi ᾧ Περικλειετὲ, τ' ἄλλ', nisi forte praeterea τ' ἄμ' scribendum, Neue coni. ᾧ Περικλειετίδα, ἄλλ' et inter Hyporchemata rettulit; est fortasse ex Partheniis, quae Bacchylidem scripsisse testatur Plut. de mus. c. 17. Blass scripsit ᾧ περικλειετὲ Δᾶλ', ἀγν., hominis compellationem ab hyporchemate alienam ratus, quam opinionem refellere nihil attinet.

Fr. 33. Athen. V 178 B: Βακχυλίδης δὲ περὶ Ἡρακλέους λέγων ὡς ἦλθεν ἐπὶ τὸν τοῦ Κήνηκος οἶκον, φησίν· Ἔστα κτλ. — V. 1. ἔστα Neue, vulgo ἔστη, B ἔστι. Pro ἔστα δ' fort. rectius ἔστα τ' scribendum, ut hoc incisum cum ᾧδέ τ' ἔφα congruat. — ἔντυον Neue, ἔντυνον VL, εὔτονον B. — ἔφα Neue, ἔφασ' PVL, ἔφασκ' Stephanus. — V. 2. δ', Brunck delevit, Hartung αὐτόματοι π' ἀγαθῶν perperam. — Respicit haec Zenob. II 19 αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαΐτας ἔνται· οὕτως Ἡράκλειτος ἐχρήσατο τῇ παροιμίᾳ, ὡς Ἡρακλέους ἐπιφοιτήσαντος ἐπὶ τὴν οἰκίαν Κήνηκος τοῦ Τραχινίου καὶ οὕτως εἰπόντος: ubi pro vitioso Ἡράκλειτος cod. Milleri Misc. 350 recte ὁ Βακχυλίδης. Schneide- win Ἡσιόδον scribendo paroemiographum, non librarios castigavit: nam sane poeta lyricus Hesiodi vestigia legit, qui in carmine, quod Κήνηκος γάμος inscriptum fuit, Herculem hoc versu αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαΐτας ἔνται hospitem alloqui fecit; nam schol. Plat. Symp. 174 B a vero aberrat, cum dicit a principio δειλῶν ἐπὶ δαΐτας fuisse, quamquam fidem habuerunt cum alii tum Müller Dor. II 481: neque enim par fuit Herculem tam gravi opprobrio hospitem laedere. Eupolis primus ut videtur ludibundus δειλῶν substituit. Locum difficilem Platonis, qui falso criminatur Homerum corrupisse proverbium, quod ille omnino non respexit, nemodum probabiliter expedit. Alia varietas, quam nostri homines commentis sunt, δειλοὶ δειλῶν omni auctoritate destituta est.

Fr. 34. Clem. Al. Strom. V 715: Ἀκούσωμεν οὖν πάλιν Βακχυλί-

Οἱ μὲν ἀδμᾶτες ἀεικελιᾶν εἰσὶ νόσων καὶ ἄνατοι,
οὐδὲν ἀνθρώποις ἔκελοι.

35. [35.]

1238

..... - - - - -
- - - - -

Οὐ γὰρ ὑπόκλοπον φορεῖ
βροτοῖσι φωνάεντα λόγον σοφία.

36. [36.]

... - - - - -
- - - - -
- - - - -
- - - - -

Θνατοῖσι δ' οὐκ ἀνθαίρετοι
οὔτ' ὄλβος οὔτ' ἄκαμπτος Ἄρης οὔτε πάμφθερσις στάσις,
ἀλλ' ἐπιχρίμπτει νέφος ἄλλοι' ἐπ' ἄλλαν
γαῖαν ἅ πάνδωρος αἶσα.

37. [37.]

- - - - -

Εἰ δὲ λέγει τις ἄλλως, πλατεῖα κέλευθος.

δου τοῦ μελοποιῦ περὶ τοῦ θείου λέγοντος· Οἱ μὲν ἀδμητες ἀεὶ
καὶ λίαν νούσων εἰσὶ καὶ ἀναίτιοι κτλ. Eadem Euseb. Praep.
Ev. XIII 679, ubi ἀεικελιῶν et deinde εἴκελοι legitur; ἀδμᾶτες scripsit
Boeckh, ἀεικελιᾶν Neue. Deinde εἰσὶ νόσων καὶ ἄνατοι scripsi (et
ἄνατοι iam Schaefer emendavit), cum olim νούσων εἰσὶ καὶ (κακῶν)
ἄνατα edidisset. Neue coniecit deleto verbo εἰσὶν, ἄνατοι τ', Iacobs
καὶ ἄναιμοι κούδέν, Hartung scripsit νούσων τε καὶ γήρως ἄνατοι. In
exordio fort. leg. Θεοὶ μὲν ἀδ.

Fr. 35. Clem. Al. Paedag. III 310: Οὐ γὰρ υ. φ. βρ. φωνάεντα
λόγον, ἔσται λόγος σοφία, ὡς φησι Βακχυλίδης. ubi codd. Nov.
Pal. Reg. ἔσται, et Bodl. σοφίας exhibent. Verba ἔσται λόγος (quae
ἐντα λόγον
videntur ex antiquo libro correcto in hunc modum φωνά ἔσται λόγος
orta esse) deleuit Neue, Schmidt scripsit φωνᾶντα λόγον ἐς τέλος σοφίας.
Locus nondum persanatus, nihil egit Cobet λόγον ἅ τέλειος σοφία
corrigen.

Fr. 36. Stob. Ecl. Phys. I 5, 3: Βακχυλίδου. — V. 1. θνατοῖσι
Neue, vulgo θνητοῖς. — δ' add. AV, vulgo deest. — V. 2. ὄλβος V, ὄλ-
βιος A, ὄλβος τ' H, vulgo ὄλβον. — ἄκαμπτος, in proecedosi ἄγναμπτος
scripsi. — πάμφθερσις VA, πάνμφθερσις E, vulgo πάνμφερσις et sic H. —
V. 3. AH ἐπιχρίμπτει et ἐπαλαν. — V. 4. γαῖαν Boeckh, vulgo γᾶν. —
αἶσα Canteri cod., vulgo δεῖσα.

Fr. 37. Plut. vit. Num. c. 4: Εἰ δὲ λέγει (C λέγοι) τ. ἄ., κατὰ
Βακχυλίδην, πλ. κέλευθος. nisi forte priora Plutarchi potius
sunt verba.

38. [38.]

· · · · · — — — — — · · · · · —

Μελαγκευθὲς εἶδωλον ἀνδρὸς Ἴθακησίου.

39. [39.]

1239

· · · — — — — — · · · · · — — — — —

Τὸν ἀχειμάντον τε Μέμφιν καὶ δονακώδεα Νεῖλον.

40. [40.]

· · · — — — — — · · · — — — — —

Ἐκάτα δαδοφόρε Νυκτὸς μελανοκόλπου θύγατερ.

41. [15.]

· · · · · — — — — — · · · — — —

· · · — — — — — · · · — — —

Ποσειδάνιον ὡς Μαντινεῖς τριόδοντα
χαλκοδαϊδάλοισιν ἐν ἀσπίσι φορεῦντες.

42. [42.]

· · · — — — — — · · · · · — — — — —

Ἄβροτῆτι ξυνέασιν Ἰώνων βασιλῆες.

Fr. 38. Etym. M. 296, 1 et Bachmann An. I 208, 13: *Εἶδωλον* . . . σκιῶδες ὁμοίωμα ἢ φαντασία σώματος σκιά τις ἀεροιδής, ὡς καὶ Βακχυλίδης· *Μελαγκευθὲς* κτλ. ubi M *ἀνδρας Ἴθακησίους*. Eadem Cram. An. Par. IV 168, 30. At Schol. II. ε 449 (om. Bekker), Apostol. III 37. Suid. v. *εἶδωλον μελαμβαφές* exhibit. Recte Neue *μελαγκευθὲς*, non tamen satisfacit Hartungo, qui *μεγάλητες* scripsit.

Fr. 39. Athen. I 20 D: *Μέμφιν* . . . *περὶ ἧς Βακχυλίδης φησὶ Τὴν* κτλ. Respicit Eust. II. 864, 22. — *Τὸν* Neue, v. *τὴν*. — Hartung ad *Hymnos* refert.

Fr. 40. Sch. Ap. Rhod. III 467: *Βακχυλίδης δὲ Νυκτὸς φησὶ αὐτὴν (Hecaten) θυγάτερα· Ἐκάτα* κτλ. — *δαδοφόρε* Ursinus, L *δαυδοφόρε*, v. *δαυδοφόρον*, P. *δαφόρον*. — *μελανοκόλπου* Ursinus, v. *μεγαλοκόλπου*. — Hartung ad *Hymnos* refert.

Fr. 41. Schol. Pind. Ol. XI 83: *Ὁ Δίδυμος δὲ οὕτω καθίστησι τὸν λόγον· τὴν Μαντινεῖαν φησὶν εἶναι ἱερὰν τοῦ Ποσειδῶνος καὶ παρατίθεται τὸν Βακχυλίδην λέγοντα οὕτω· Ποσειδάνιον* κτλ. — V. 1. *Ποσειδάνιον* Gott. Vrat. D, vulgo *Ποσειδώνιον*. — *Μαντινεῖς*, olim *Μαντινέες* scripsi. — V. 2. *χαλκοδαϊδάλοισιν*, Vat. *χαλκοδαϊδαλοῖς*. — *ἀσπίσι*, Hartung *ἀσπίσιν*. — Neue ad *Dithyrambos* refert, vid. fr. 18.

Fr. 42. Ioann. Sicel. Walzii VI 241: *Ἄβροτὶ τὸ παλαιὸν οἱ Ἴωνες, ὡς πον καὶ Βακχυλίδης φησὶ, τὸν σφῶν αὐτῶν ἐνθμόν δηλῶν· ἀβρότῆτι* ξ. *Ἴωνες* βασ. Contra Schol. ib. V 493 et VII 982 τῶν ἀβροβίων *Ἰώνων* ἀναξ, eadem cod. Vindob. 199: unde *Ἰώνων* pro *Ἴωνες* restitui. Resp. Hesychius *ἀβρότῆτι· ἀπαλότῆτι, τρυφερότῆτι*. Hartung ex his composuit. . . . *Ἰώνων βασιλῆες | ἀβροβίων*.

43. [43.]

— 1 0 — — 1 0 — — 1 0 0 0

Χρυσὸν βροτῶν γνώμαισι μανύει καθαρὸν.

44. [60.]

— 1 0 — — 1 0 0 — 0 0 — 1 0 —

Ὅργαι μὲν ἀνθρώπων διακεκριμέναι μυρίαί.

45. [41.]

1240

1 0 — — 1 0 —

Πλήμμυριν πόντου φηγών.

46.

1 0 0 — 0 0 —

Δυσμενέων δ' αἰδήης.

47. [59.]

. . . — — 1 0 — 0 0 — 0 —

Νωμάται δ' ἐν ἀτρογγέτῳ χάει.

Fr. 43. Prisc. Metr. Terent. p. 251 ed. Lind.: *Similiter Bacchylides: Χρυσὸν κτλ. Hic quoque iambicus in fine tribrachium habuit.*

Fr. 44. Zenob. Prov. III 25: *Δίχολοι γνώμαι· παρὰ τὸ διχῆ ἰδιότροποι, κατὰ μετάληψιν. Χόλος γὰρ ἢ ὄργη, ὄργη δὲ τρόπος. Βακχυλίδης· Ὅργαι κτλ. Similia Hesych. s. v. δίχολοι. . . χόλος γὰρ ἢ ὄργη καὶ (ὄργη ὁ) τρόπος· Βακχυλίδης (cod. ἴδος)· ὄργαι μὲν κτλ. Respexit etiam ut videtur idem Hesych. διακεκριμέναι· διακεχωρισμέναι. Contra Alcmani haec tribuit schol. Hippocr. ap. Daremberg 204. Littré V 484: Ὅργαι γὰρ τοὺς τρόπους ἐκάλουν οἱ ἀρχαῖοι, ὡς καὶ Ἀλκμάν φησιν· ἐν μὲν ἀνθρώπῳ ὄργαι κεκριμέναι (Foesius βεβρωμέναι) μυρίαί. unde Schmidt lusit ἐντί δ' ἀνθρώπων μὲν vel Ἀλκμάν φησιν ἐν μελῶν α'. Idem invitus in Hesychio vett. edd. vitium διακεκριμέναι repetiit, quod in errorem induxit nuperum Erotiani editorem Klein. Alcmani per errorem tribuitur hic versus, fortasse quia Alcaei versus olim praecessit, vide ad Alcaei fr. p. 193.*

Fr. 45. Et. M. 676, 25: *Πλήμμυρις . . . εἰ μέντοι ὄνομά ἐστιν, εὐλογον βαρύνεσθαι αὐτὸ διὰ τὴν παρὰ Βακχυλίδη αἰτιατικὴν, οἶον· Πλήμμυριν κτλ. Cf. Favor. 368.*

Fr. 46. Gram. An. Ox. I 65, 22: *Βαρυνόμενος δὲ τὸ Ἄϊδης, τὸ γὰρ ἐπιθετικὸν ὀξύνεται· δυσ. δ' α. λέγει Βακχυλίδης.*

Fr. 47. Sch. Hesiod. Th. 116: *Βακχυλίδης δὲ Χάος τὸν ἀέρα ὠνόμασε, λέγων περὶ τοῦ ἀετοῦ· Νωμάται κτλ. Cf. Ibyc. fr. 28.*

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

48. [28.]

Κούρα Πάλλαντος πολυώνυμε, πότνια Νίκα,
 πρόφρων Κραναϊδῶν λιμερόεντα χορόν
 αἶν ἐποπτεύεις, πολέας δ' ἐν ἀθύρμασι Μουσᾶν
 Κηῖω ἀμφιτίθει Βακχυλίδη στεφάνους.

49. [29.]

1241

Εὐδήμος τὸν νηον ἐπ' ἀγροῦ τόνδ' ἀνέθημεν
 τῷ πάντων ἀνέμων πιοτάτῳ Ζεφύρῳ.
 εὐξαμένῳ γάρ οἱ ἦλθε βοαθῆος, ὄφρα τάχιστα
 λιμνήσῃ πεπόνων καρπὸν ἀπ' ἀσταχύνων.

50.

Ammian. Marcell. XXV 4: „Item ut hoc propositum validius firmaret (*Julianus*), recolebat saepe dictum lyrici Bacchylidis, quem legebat iucunde id adserentem, quod ut egregius pictor vultum speciosum effingit, ita pudicitia celsius consurgentem vitam exornat.

51. [44.]

Apollon. de Adv. Bekk. An. II 596, 14: Ὅν τρόπον καὶ ἐπ' ὀνομάτων μεταπλάσμοι γίνονται, καθάπερ . . . τὸ πυργοκέρατα παρὰ Βακχυλίδη. Conieci πύργον ὑψικέρατα, cf. Pindari fr. 325.

52. [45.]

Apollon. de Synt. 186: Ἐντεῦθεν τὸ Ἀρλισταρχος καὶ τα

Fr. 48. Anth. P. VI 313: Α Βακχυλίδου. — V. 2. Κραναϊδῶν Meineke, προσφρονέως Κραναῶν Schneidewin, cod. Κραναίων. Neque tamen satisfacit Meinekii coniectura, nam si Atticus erat chorus, tribus nomen velut Κεχροπιδῶν expectamus. Ego olim Καρθαιῶν scripsi, quod probavit Hecker, qui praeterea etiam v. 1 κούρη et Νίκη, v. 3 Μουσᾶν requirit, Hartung ἐν Κραναῶν. — V. 3. Μουσᾶν, cod. Μούσαν. — V. 4. Κηῖω . . . Βακχυλίδη Brunek, cod. κηόρω . . . βακχυλίδης.

Fr. 49. Anth. P. VI 53: A et corr. Βακχυλίδου ἀνάθημα τῷ ζεφύρῳ ἀνέμῳ παρὰ εὐδήμου γεωργῶν. V. 1 et 2 affert Suidas v. πιότατος. — V. 2. πιοτάτῳ, Unger et Schneidewin coni. πιστοτάτῳ, Schneider Saxo πρηῦτάτῳ, quod ceteris criticorum inventis multum praestat, commendatur enim sermonis ambiguitate, quam poeta videtur quaesivisse, Meineke λειοτάτῳ, Rauchenstein λαμπροτάτῳ. — V. 3. γάρ οἱ, Hermann ὁ οἱ, Meineke γὰρ ἐπῆλθε, sed deinde γὰρ ὄγ' ἦλθε, quod verum videtur, Schmidt perperam γὰρ ἦλε. — βοαθῆος, Pl. βοηθῆος.

τούτω ὅμοια κύρια ὄντα πρὸς ἐνίων οὐ κατηγοριθεῖτο εἰς τὰ σύνθετα, ὅτι μὴ καὶ τοῖς δηλουμένοις ἐπέχρητο· ἀλλ' ἐπὶ γε τούτων ἐδείκνυτο, ὡς ἡ πρώτη σύνθεσις ἐπεκράτει, καθὼς ἔχει τὸ ἀρίσταρχος (ἀρίσταρχ Α, ἀριστάρχου rel.) Ζεὺς παρὰ τοῖς περὶ Βακχυλίδην, καὶ οὐχ ἡ ἐξ ὑστέρου γενομένη συμβολικὴ μετάθεσις.

53. [47.]

Athen. IV p. 174 F: Γιγγραῖνοισι γὰρ οἱ Φοίνικες, ὡς φησιν ὁ Ξενοφῶν (fort. Ξενοφάνης), ἐχρῶντο αὐλοῖς, σπιθαμιαίοις τὸ μέγεθος, ὅξυ καὶ γοερὸν φθεγγομένοις· τούτοις δὲ καὶ οἱ Κᾶρες χρῶνται ἐν τοῖς θρήνοις, εἰ μὴ ἄρα καὶ ἡ Καρία Φοινίκη ἐκαλεῖτο, ὡς παρὰ Κορίνην καὶ Βακχυλίδην ἐστὶν εὐρεῖν.

54. [48.]

Sch. Arist. Av. 1536: Εὐφρόνιος, ὅτι Διὸς θυγάτηρ ἡ Βασιλεία· καὶ δοκεῖ τὸ κατὰ τὴν ἀθανάσιαν αὐτῇ οἰκονομεῖν, ὃ ἔχει καὶ παρὰ Βακχυλίδην ἢ Ἀθηναῖ, τῷ Τυδεῖ δώσουσα τὴν ἀθανάσιαν.

55. [49.]

Sch. Pind. Ol. I 37: Ὁ δὲ Βακχυλίδης τὸν Πέλοπα τὴν Πέαν λέγει ὑγιάσαι καθεῖσαν διὰ τοῦ λέβητος, ἀφ' οὗ καὶ ὑγιῆς ἀνεδόθη. ubi corrigas ἐγκαθεῖσαν πάλιν τῷ λέβητι. Schol. Vrat. A quod his subiungit τοῦ βου· οὗν ἀκουστέον, librarii correctio est, qui τὸ δεύτερον vel ἐκ τοῦ δευτέρου addendum censuit, cum quid requireret instituta sententia, animadvertisset. Hinc poeta nescio quis ap. Et. M. 279, 14 Pelopem dixit δις ἠβήσαντα.

56. [50.]

1242

Schol. Il. μ 292: Εὐρώπην τὴν Φοίνικος Ζεὺς θεασάμενος ἐν τινι λειμῶνι μετὰ Νυμφῶν ἄνθη ἀναλέγουσαν ἠγάσθη καὶ κατελθὼν ἠλλάξεν ἑαυτὸν εἰς ταῦρον καὶ ἀπὸ τοῦ στόματος κρόκον ἔπνει. οὕτω δὲ τὴν Εὐρώπην ἀπατήσας ἐβάστασε καὶ διαπορθμεύσας εἰς Κρήτην ἐμίγη αὐτῇ· εἶθ' οὕτω συνώκισεν αὐτὴν Ἀστεριῶνι τῷ Κρητῶν βασιλεῖ· γενομένη δὲ ἔγκυος ἐκείνη τρεῖς παῖδας ἐγέννησε, Μίνωα, Σαρπηδόνα καὶ Ραδάμανθυν· ἡ ἱστορία παρὰ Ἡσιόδῳ καὶ Βακχυλίδην.

57.

Schol. Callim. in Del. v. 28: εἰ δὲ λίην πολέες σε περιτροχῶσιν αἰοιδά·] Αἰ Πινδάρου καὶ Βακχυλίδου. unde conicias poetam in carmine aliquo Deli laudes celebrasse, nisi interpres ille commentus est.

58.

Himer. Or. XXIX: Καὶ Σιμωνίδῃ καὶ Βακχυλίδῃ ἐσπούδασται ἢ πόλις . . . (Ἰουλίς.)

59.

Schol. Π. ω 496: Πιθανὸν μίαν τεκεῖν ἔννεακαίδεκα, οὐχ ὡς Βακχυλίδης πενήκοιτα τῆς Θεανοῦς ὑπογράφει παῖδας.

60. [51.]

Sch. Od. φ 295: Βακχυλίδης δὲ διάφορον οἶται τὸν Εὐρυτίωνα· φησὶ γὰρ ἐπιξενωθέντα Δεξάμενῶ (ita Barnes, v. δεξάμενος) ἐν Ἥλιδι ὕβριστικῶς ἐπιχειρῆσαι τῇ τοῦ ξενοδοχοῦντος θυγατρὶ καὶ διὰ τοῦτο ὑπὸ Ἡρακλέους ἀναιρεθῆναι καιρῶς τοῖς οἴκοις ἐπιστάτος. Cf. Eust. 1909, 61, ubi ἐκεῖ pro οἴκοις legitur.

61. [52.]

Sch. Pind. Isthm. IV 92: Ἰδίως τὸν Ἀνταῖόν φησι (Πίνδαρος) τῶν ξένων τῶν ἠτταμένων τοῖς κρανίοις ἐρέφειν τὸν τοῦ Ποσειδῶνος ναόν· τοῦτο γὰρ ἰστοροῦσι τὸν Θραῖκα Διομήδην ποιεῖν, Βακχυλίδης δὲ Εὐῆνον ἐπὶ τῶν Μαρπίσσης (sic Heyne, v. Μαρσίππης) μνηστῆρων, οἱ δὲ Οἰνόμασον, ὡς Σοφοκλῆς.

62. [53.]

Sch. Apoll. Rh. II 498: Τινὲς τέσσαρας Ἀρισταίους γενεαλογοῦσιν, ὡς καὶ Βακχυλίδης· τὸν μὲν Καρύστον, ἄλλον δὲ Χείρωνος (sic P, L et v. Χέρωνος, fort. Χαίρωνος), ἄλλον δὲ Γῆς καὶ Οὐρανοῦ, καὶ τὸν (l. τέταρτον) Κυρήνης.

63. [54.]

Gellius N. A. XX 7: „Nam Homerus pueros puellasque eius (Niobae) bis senos dicit fuisse, Euripides bis septenos, Sappho bis novenos, Bacchylides et Pindarus bis denos.“

64. [55.]

1243

Sch. Hesiod. Th. 914: Ἠρασιῶσαι δὲ τὴν Περσεφόνην φασὶν οἱ μὲν ἐκ Σικελίας, Βακχυλίδης δὲ ἐκ Κρήτης.

65.

Vit. Hom. V p. 28 Westerm. (Cram. An. Par. III 98, 15): Ὅμηρος . . . κατὰ δὲ Βακχυλίδην καὶ Ἀριστοτέλην τὸν φιλόσοφον Ἰήτης.

66. [56.]

Strabo XIII 616: Ὁ δὲ Κάϊκος οὐκ ἀπὸ τῆς Ἰδῆς ῥεῖ, καθάπερ εἶρηκε Βακχυλίδης.

67. [57.]

Schol. Apoll. Rh. I 1165: Ῥύνδακος ποταμός ἐστι Φρυγίας, οὗ μέμνηται Βακχυλίδης. Schneidewin Bacchylidi tribuit quod est ap. Sch. II. ε 759 et Eustath. ib. Ῥύνδακον ἀμφὶ βαθύσχοινον, quod Hecker Callimacho vindicare maluit.

68. [58.]

Sch. Apoll. Rh. IV 973: Μνημονεύει (τοῦ ὀρειχάλκου) καὶ Στησίχορος καὶ Βακχυλίδης.

69.

Tzetzes Theogon. v. 81. (Matranga An. 580): ἐν μὲν τῇ γῆ γεγόνασι τρεῖς Ἐρινύες πρῶτον, ἡ Τισιφόνη, Μέγαιρα, καὶ Ἀληκτω σὺν ταύταις, καὶ σὺν αὐταῖς οἱ τέσσαρες ὀνομαστοὶ Τελχῖνες, Ἀκταῖος, Μεγαλήσιος, Ὀρμενός τε καὶ Λύκος, οὓς Βακχυλίδης μὲν φησι Νεμέσεως Ταρτάρου, ἄλλοι τινὲς δὲ λέγουσι τῆς Γῆς τε καὶ τοῦ Πόντου.

Quod exhibet Natalis Com. Mythol. IX 8 p. 987: „Dicitur Polyphemus non modo amasse Galateam, sed etiam Galatum ex illa suscepisse, ut testatus est Bacchylides.“ qua fide sit dignum prorsus incertum.

MELANIPPIDES.

ΔΑΝΑΙΔΕΣ.

1.

1 0 _ _ 1 0 _ _ 1 0 _ _
 1 0 _ _ 1 0 _ _ 1 0 _ _
 1 0 _ 0 1 0 _ _ 1 0 _ _ 1 0 _ _
 0 1 0 0 _ 0 0 _ _ 1 0 0 _ 0 0 _
 5 _ 0 0 0 _ _ 0 0 0 _ _ 1 0 _ _ 1 0 0 _ 0 0 _ _
 0 0 0 0 0 0 0 0 0

Οὐ γὰρ ἀνθρώπων φόρενν μορφὰν ἐνείδος,
 οὐ δίαταν τὰν γυναικίαν ἔχον,
 ἀλλ' ἐν ἀρμάτεσσι διφροῦχοις ἐγνυμάζοντ' ἄν εὖ,
 δι' ἄλσεα πολλάκι θήραιοιν φρένα τερπόμεναι,

Melanippides. Fr. 1. Athen. XIV p. 651 F: *Μελανιπίδης δ' ὁ Μήλιος ἐν ταῖς Δαναῖσι φοίνικας τὸν καρπὸν οὕτως ὀνομάζει, τὸν λόγον ποιούμενος περὶ αὐτῶν· τῶν γὰρ αἰδῶν (Α αἰδῶν)· Οὐ γὰρ κτλ.* Recte Dobree et Emperius scrips. *περὶ αὐτῶν τῶν Δαναίδων.* — V. 1. Videtur in archetypo Athenaei versus intercidisse, id quod saepius usu venit. Fortasse poeta scripserat: *οὐ γὰρ ἀνθρώπων φόρενν μορφὰν, ὁ Νεῖλος (οὗς τρέφει μελαγχίμους vel διειπετής).* Nam Dobrei correctio *μορφᾶν εἶδος* omnino improbanda, quamvis secuti sint Emperius *οὐ παρθένων*, et Meineke *οὐ γὰρ ἀνθρώπων* praeterea novantes; Meineke adhibuit Hesych. *ἀνθρωπῶ· γυνή· Λάκωνες*, sed eiusmodi ambiguitatem aversantur poetae, nisi qui griphorum obscuritate legentes decipere student. Hartung *οὐδὲ παρθένων φορεῖν μορφὰν ἄν εἶδες, οὐ δίαταν τ. γ. ἔχειν.* — V. 2. *οὐ δίαταν τὰν* scripsi, cum in proecdosi edidissem *οὐδὲ τὰν δίαταν*, ut etiam Dobree coniecit, libri *οὐδὲ τὰν αὐτὰν*, ubi Casaubonus et Emperius *αὐδᾶν coni.* — *γυναικίαν Casaubonus, PVL γυναικίαν.* — V. 3. *ἄν εὖ | δι' ἄλσεα* scripsi, Emperio placuit *ἄν εὖ | ἢ δι' ἄλσεα*, Meinekio *ἄν' εὐδι' ἄλσεα | πολλάκις.* Libri *ἀνενηλιάσδεα.* — V. 4. *θήραιοιν* scripsi, *θήραις* Porson et Iacobs, libri *θήρες.*

5 ἦθ' ἱερόδακρον λίβανον εὐώδεις τε φοίνικας κασίαν τε
ματεῦσαι,
τέρενα Σύρια σπέσματα.

ΜΑΡΣΤΑΣ.

1245

2.

.... 1 0 0 _ _
1 0 _ _ 1 0 0 _ 0 0 _ 0
1 0 _ 0 1 0 0 _ 0 0 _ _
1 0 _ 0 1 0 0 _ 0 0 _ 0

... Ἄ μὲν Ἀθάνα
ῥογαν' ἔροψέν θ' ἱερός ἀπὸ χειρός,
εἶπέ τ' ἔρρετ' αἴσχεα, σώματι λύμα,
οὗ με τᾶδ' ἐγὼ κακότετι δίδωμι.

ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ.

3.

.. 0 _ _ 1 0 _ _ 1 0 _ _
0 0 1 _ 0 0 1
0 0 1

.. Καλεῖται δ', εἵνεκ' ἐν κόλποισι γαίης
ἄχε' εἶσιν προχέων,
Ἀχέρων.

V. 5. ἦθ' ἱερόδακρον (i. e. ἦτοι) scripsi, Emperius ἡ ἱερόδακρον, libri ἱερόδακρον. — ματεῦσαι Emperius, πατεῦσαι AB, κατεῦσαι PVL. — V. 6. Σύρια Meineke, v. Συρίας. — σπέσματα Fiorillo Emperius Meineke, v. τέσματα.

Fr. 2. Athen. XIV 616 E: Περι μὲν γὰρ αὐλῶν ὁ μὲν τις ἔφη τὸν Μελανιππίδην καλῶς ἐν τῷ Μαρσῷ διασύροντα τὴν αὐλητικὴν εἰρηκέναι περι τῆς Ἀθηνῶς Ἄ μὲν κτλ. — V. 1. ἄ Schweighaeuser, A habet α, PVL τά. — Ἀθάνα C, sed ABPV ἀθανάτα, itaque v. 2 in proecodosi τῶρογαν' scripsi, sed fort. rectius L ἀθανααία. — V. 2. ἔροψέν θ', PVL ἔροψέ τε. — V. 3. σώματι λύμα, Meineke σωματόλυμα. — V. 4. οὗ με scripsi, Hermann ἦ με, libri ἐμέ. — τᾶδ' Hermann, codd. δ'. — κακότετι C et A a m. pr., κακότητι PVL.

Fr. 3. Stob. Eclog. Phys. I 41, 50: Ἀχέροντα μὲν διὰ τὰ ἄχη, ὡς καὶ Μελανιππίδης ἐν Περσεφόνη· καλεῖται δ' ἐν κτλ. — V. 1. εἵνεκ' ἐν scripsi, legebatur ἐν, nisi forte εἵνεκ' ἐν praestat ionico numero continuato. Quod inserui εἵνεκα coniunctionis loco praeter Hom. H. in Ven. 199 adhibuit Pind. Isthm. VIII 33, frequentant Alexandrini. Hartung καλεῖται γὰρ ἐν edidit. — V. 2. ἄχε' εἶσιν correxi, VAE ἀχεοῖσι, vulgo ἀχαιοῖσι. Grotius ἄχεα, Schneidewin ἄχεα θνατοῖσι (ἀνθρώποισι), Nauck ἄχεα ῥέων Ἀχ., Emperius ἄχεα βροτοῖσι ῥέων, Hartung ἄχεα ῥόοισιν.

4.

1 0 - 0 Ω 0 -
 1 0 0 - 0 0 - 0 0 - -
 0 0 1 0 0 - 0 0 - 0 - 0 - 0
 1 0 0 - - 1 0 0 - -

Πάντες δ' ἀπεστύγεον ὕδωρ,
 τὸ πρὶν ἐόντες ἀδριες οἴνου,
 τάχα δὴ τάχα τοὶ μὲν ἀπ' ὧν ὄλοντο,
 τοὶ δὲ παράπληκτον χέον ὄμφαν.

1246

5.

0 1 0 - 1 0 - 0 1 0 -

Ἐπώνυμον, δέσποτ' οἶνον Οἰνέος.

6.

1 0 0 - 0 - 1 0 0 -
 1 0 - - 1 0 0 - 1 -

Κλῦθι μοι, ὦ πάτερ, θαῦμα βροτῶν,
 τᾶς ἀειζώου μεδέων ψυχᾶς.

7.

0 0 1 0 0 - 0 0 - - 1 0 0 - 0 0 -

Γλυκὸν γὰρ θέρος ἀνδρὸς ὑποσπείρων πραπίδεςσι πόθον.

Fr. 4. Athen. IX 429 B: Οἱ δὲ ἀγροοῦντες τὴν τοῦ οἴνου δύναμιν τὸν Διόνυσον φάσκουσι μανιῶν εἶναι αἴτιον τοῖς ἀνθρώποις, βλασφημοῦντες οὐ μετρίως· ὅθεν ὁ Μελανιπίδης ἔφη· Πάντες κτλ. Hartung hoc fr. et fr. 5 putat petita esse ex dithyrambo, cui Οἰνέος nomen fuerit. — V. 2. οἴνου, B οἶνον. — V. 3. ἀπ' ὧν ὄλοντο correxi, A οὖν ἀπολαύοντο, P ἀπολαύοντο, VL οὖν ἀπελαύοντο, Schweighaeuser οὖν ἀπόλοντο, Hartung νοῦν ἀπόλοντο. — V. 4. τοὶ L, τῶ V, τὸν P.

Fr. 5. Athen. II 35 A: Ὅτι τὸν οἶνον ὁ Κολοφώνιος Νικάνδρος ὀνομάσθαι φησὶν ἀπὸ Οἰνέως . . . φησὶ δὲ καὶ Μελανιπίδης ὁ Μήλιος· Ἐπώνυμον κτλ. — δέσποτ' (δέσποτα B) BCD, ὦ δέσποτ' VL, fortasse δ', ὦ δέσποτ' scribendum, vel ἐπώνυμον δός ποτ', Hartung δός δέσποτ'. — Οἰνέος scripsi, v. Οἰνέως.

Fr. 6. Clem. Alex. Strom. V 716: Ὁ μελοποιὸς δὲ Μελανιπίδης ἔδωκε φησὶν· Κλῦθι κτλ. Eadem Euseb. Praep. Ev. XIII 680 C, ubi v. 2 CF ἀειζώους, D τὰς ἀειζώω. — μεδέων ψυχᾶς DF ap. Eusebium, legebatur ψυχᾶς μεδέων.

Fr. 7. Plutarch. Erot. c. 15: Γλυκὸν γὰρ θέρος ἀ. ὦ. π. π. κατὰ τὸν Μελανιπίδην (ὁ Ἔρωτος) τὰ ἥδιστα μίγνυσι τοῖς καλλίστοις· ἢ πῶς ἔφη, λέγομεν, ὦ Ζεῦξίππε; — πραπίδεςσι scripsi, vulgo πραπίδων. — πόθον, E πόθω, unde possis πόθων restituere.

8.

Cram. An. Par. III 289, 2: Ἡ δὲ περὶ τὸν Δίνον ἱστορία παρὰ Φιλοχόρῳ ἐν τῇ ιθ' καὶ παρὰ Μελανιππίδῃ. Adde Schol. Hom. II. σ 570.

9.

Schol. Hom. II. ν 350: Ἐντεῦθεν δὲ Μελανιππίδης κύνουσαν ἀπὸ Διὸς Θέτιν ἐκδοθῆναι Πηλεΐ διὰ τὰ φηθέντα ὑπὸ Προμηθέως ἦτοι Θέμιδος.

10.

Philodemus περὶ εὐσεβείας p. 23 ed. Gomperz (Vol. Hercul. coll. nov. II 51): καὶ Σοφοκλῆς ἐ(ν Ἰνά)χῳ τὴν γῆν μ(ητέ)ρα 1247 τῶν θεῶν φη(σιν), ἐν Τριπτολέμ(ῳ δὲ) καὶ Ἐστίαν εἶν(αι). Κλείδημος δὲ (Ῥέαν addidit Sauppe) μητέρα θεῶν εἶν(αι, ὃ) κἂν τοῖς ἱεροῖς λόγοις τινὲς ἐξενη(ό)χασιν. Μελαν(ιππί)δης δὲ Δήμητ(ρα καὶ) μητέρα θεῶν φ(η)σιν μίαν ὑπάρχ(ειν). ita novissima redintegrawi, Nauck et Gomperz Μελανιππίδης δὲ Δημήτε(ρα) μητέρα θεῶν φ(η)σιν μίαν ὑπάρχειν, Sauppe Δημήτε(ρα) μητέρα θεῶν ἐ(φίη)σιν μίαν ὑπάρχειν quae omnino improbanda sunt.

Hartung praeterea coniecit, Melanippidem scripsisse carmen, quod Νάρκισσος inscriptum fuerit, abusus Meleagri prooemio v. 7: Νάρκισσόν τε τορῶν Μελανιππίδου ἔγκνον ὕμνων: at ille versus ad Melanippidis epigrammata spectat, quae penitus interierunt. — Sed Melanippidis reliquiis addendus videtur locus Plut. de mus. c. 15, ubi de Lydiae harmoniae originibus disserit, satis ille quidem impeditus: Ὀλυμπον γὰρ πρῶτον Ἀριστόξενος ἐν τῇ πρώτῳ περὶ Μουσικῆς ἐπὶ τῷ Πύθωνί φησιν ἐπικήδειον ἀλλῆσαι Ἀνδιστί· εἰσὶ δ' οἱ Μελανιππίδην τούτου τοῦ μέλους ἄρξαι φασί· Πίνδαρος δ' ἐν Παιῶσιν ἐπὶ τοῖς Νιόβης γάμοις φησὶ Ἀύδιον ἀρμονίαν πρῶτον διδασθῆναι· ἄλλοι δὲ Τόρρηθρον πρῶτον τῇ ἀρμονίᾳ χρῆσασθαι, καθάπερ Διονύσιος ὁ Ἰαμβος ἱστορεῖ. Haec aperte corrupta, nam omnem fidem excedit, quemquam huius inventi laudem Melanippidi vindicavisse: itaque Volkman Anthippi nomen substituere voluit, quod nomen interpres latinus a Pindaro memoratum esse auctor est: itaque Burette et Boeckh supplent πρῶτον διδασθῆναι ὑπ' Ἀνθίππου, idque etiam Volkman probavit: at si isto modo redintegratur Pindari testimonium, non iam potest supra eiusdem Anthippi nomen in Melanippidis locum succedere: nam plane praepostere Plutarchus eundem hominem bis memorasset. Equidem puto scribendum esse: εἰσὶ δ' οἱ Ἀνθ-

ιππον τούτου τοῦ μέλους ἄρξαι φασί, καθάπερ Μελανιπίδης· Πίνδαρος δ' ἐν Παιῶσιν ἐπὶ τῆς Νιύβης γάμοις φησὶ Λύδιον ἁρμονίαν πρῶτον διαχθῆναι. ut Pindarus non auctorem harmoniae Lydiae nominatim appellaverit, sed tantum memoriae prodiderit, quo tempore sit inventa. In Pindari fr. 84 oblitus sum supplementum illud (ὑπ' Ἀνθίππου) tollere.

XXXIX.

C I N E S I A S.

(ΑΣΚΛΗΠΙΟΣ.)

1.

Philodemus περὶ εὐσεβείας ed. Gomperz p. 52 (Hercul. Vol. collect. nova II 131): Ἀσκληπι(ὸν δὲ Ζε)ῦς ἐκεραύνω(σεν ὡς μ)ὲν ὁ τὰ Ναυπα(κτι)κὰ συγγράψας (καὶ ἐ)ν Ἀσκληπιῶ (Τελ)έστης καὶ Κεινη(σίας) ὁ μελοποιός, ὅ(τι τὸν) Ἰππόλυτον (παρα)κληθεὶς ὑπ' Ἀρ(τέμιδ)ος ἀνέστ(η)σεν, (ὡς δ') ἐν Ἐριφύλῃ Σ(τησίχορο)ς, ὅτι Κα(πανέα καὶ Λυ)κοῦργον. Redintegraverunt locum Sauppe et Gomperz. Cinesiae carmen unde haec petita sunt, haud dubie Ἀσκληπιὸς inscriptum, quemadmodum Telestis dithyrambus.

2.

- - - -

Φθιώτ' Ἀχιλλεῦ.

3.

Erotian. p. 113 ed. Klein: Ῥαιβοειδέστατον (libri δεβοειδέστατον, correxit Stephanus, δεμβοειδέστατον Charterius) καμπυλώτατον· ῥαιβὸν (δεβὸν libri) γὰρ καὶ γαῦσον τὸ στρεβλὸν λέγεται· καὶ τὸς δὲ που φησὶν· καμπυλώταται δὲ ἀνθρώπου πλευραὶ εἰσι

Cinesias. Fr. 2. Athen. XII 551 D: Ἦν δ' ὄντως μακρότατος καὶ λεπτότατος ὁ Κινησίας, εἰς ὃν καὶ ὅλον δρᾶμα γέγραφε Στράτις, Φθιώτην Ἀχιλλεῖα αὐτὸν καλῶν, διὰ τὸ ἐν τῇ αὐτοῦ ποιήσει συνεχῶς τὸ Φθιώτα (Ἀχιλλεῦ adde) λέγειν· παῖζων οὖν εἰς τὴν ἰδέαν αὐτοῦ ἔφη, Φθιώτ' Ἀχιλλεῦ. — Alia ex Cinesiae carminibus fortasse delitescunt in parodiis Aristophaniis, velut in Avibus v. 1372 seqq., quamquam ibi etiam aliena admixta sunt, ut non iam liceat illa discernere.

φαιβοειδέα (φεβοειδέα libri) τρόπον· πλασίαν (ita libri, nisi quod

D ^κπλάσι, πλαγίως coniecit Charterius, Ἀσκατιών δὲ Klein, quod ferri nequit, debebat certe Ἀσκλάπων, quemadmodum apud Lydum de ostent. 2 Ἀσκατιών perperam pro Ἀσκλάπων, apud Sueton. Domit. 15 *Ascletario* pro *Asclepio* legitur) ἐπὶ τοῦ κατὰ τι μὲν κοίλου (B κοῖλον), κατὰ τι δὲ καμπύλου (B καμπύλον), ὡς Κινησίας τάσσει τὴν λέξιν. quae descripsit schol. Hippocr. apud Kleinium p. 13. Igitur Cinesias voce φαιβός usus est alicubi in carminibus, de qua voce cf. Et. M. 701, 12, ubi cod. Flor. addit καὶ φαιβηδὸν (ἐν Διονύσῳ κεχηρότι quod Euphorionis fuit carmen, vid. Miller Misc. 49). Prorsus a vero aberravit M. Schmidt, qui collato Arrhiano Tact. 16, 3 corrigit ὡς καὶ Ἰάσων ἔτασσε τὴν τάξιν.

ARIPHRON.

ΕΙΣ ΤΤΙΕΙΑΝ.

υ υ λ υ _ _ λ υ υ _ υ υ _ _ λ υ υ _ υ υ υ
 υ υ λ υ υ _ υ λ υ _ υ _ _
 _ λ υ _ _ λ υ υ _ υ υ _
 _ λ υ υ _ υ υ _ _ λ υ υ _ υ υ _ _ λ υ _
 5 λ υ υ _ υ υ _ _ λ υ _ _ λ υ υ
 λ υ _ _ Ω υ _ _ λ υ _ υ λ υ _ λ υ _ υ _ _
 υ υ λ υ υ _ υ υ _ υ
 υ λ υ _ _ λ υ υ _ υ υ υ
 υ λ υ _ υ λ υ _ _ λ υ _

Ariphron. Athen. XV 702 A: Ὅτι παιᾶνα εἰς Ὑγίαιαν ἐποίησε τόνδε Ἀρίφρων ὁ Σικωνίος· Ὑγίαια κτλ. Carmen legitur non tantum in epitome, unde foras datum est, sed etiam in cod. A, unde edidit Schoell Herm. IV 171. Idem carmen legitur in Boeckhii Corp. Inscr. I 509 (cf. Addenda p. 916) sive C. I. Att. III p. 66, in lapide Cassellis servato, ubi carmen vitiosissime insculptum legitur versuum discriptione neglecta in hunc modum: Ὑγία βροτοῖσι πρ. μ. μ. σοῦ νέειν τὸ λ. βίον. σὺ δέ μοι πρόφρων ξυγίην ἦδ' ἀνδῖς ἢ πλούτον χάριν ἢ τεκέων ἦδ' ἀνδῖς εὐδαίμονος ἀνθρώπου βασιληΐδος ἀρχᾶς ἠπιόφρον ζυγίης Ἀφροδείτας ἔλκεισι θηρέουμεν ἢ (εἰ) τις ἄλλα θεόθεν ἀνθρώποισι τέρψις ἢ πόνων ΑΚΑΤΕΘΑΛΕΙται μετὰ διαμακε . . ὕγία τέθαλε καὶ . . . πει Χαρίτων ΟΛΛΑ σέθεν . . . εὐδαίμων ἔφν. Kaibel Epigr. Gr. 1027, 6 repetiit novo usus apographo, testatur v. 1 νέειν ut priores, non νέειν, v. 5 Ἀφροδείτας, v. 6 initio ΗΥC i. e. εἰ δέ (τις), deinde τέρψιν ut priores, item ΑΚΟΑΤΕΘΑΝΤΑΙ, v. 7 μάναιρ', v. 8 τέθαλεν . . . μπει Χαρίτων ΟΛΟC, v. 9 σέθεν δέ (χ)ωρίς. Atticum hoc exemplum, quamvis tot tamque gravibus mendis obsitum, tamen passim (vid. v. 5 et 8) opem tulit. Initium usque ad βιοτᾶς afferunt Lucian. de lapsu inter sal. c. 6: ἵνα σοι μὴ τὸ γνωριμώτατον ἐκείνο καὶ πᾶσι διὰ στόματος λέγω. et Maxim. Tyr. XIII: ἄδειται τι ἐξ ἀρχαίων ἄσμα ἐν εὐχῆς μέρει. — Ariphronem quamvis dubitanter huc olim rettuli. Antiquum poetam esse qui hoc paecane utuntur significant, quamquam vel numeri suadent, ne ad nimis remotum tempus hunc poetam referamus. Neque falsa specie me deceptum esse arguit titulus Atticus apud Rhangané Ant. Gr. II n. 981 (Hermes II 23) ΑΡΙΦΡΩΝΕΣΙΔΑΣΚΕΝ, quod monumentum didascalicum cum litterarum species tum alia indicia arguunt non ita multo post finem belli Peloponnesii excitatum esse. Fuit igitur

Ἐγεία, πρεσβίστα μακάρων, μετὰ σεῦ ναίοιμι τὸ λειπό-
μενον

1250

βιοτᾶς, σὺ δέ μοι πρόφρων σύνοικος εἴης·
εἰ γάρ τις ἢ πλούτου χάρις ἢ τεκέων,

Ariphro Philoxeno ceterisque dithyrambicae poesis, qui tunc extiterunt, principibus aetate fere suppar, item Licymnio, quamvis hic ut videtur aliquantum provecior. Quo magis animadversione dignus consensus, qui inter Ariphronis paeanem (hoc enim nomine insignit Athenaeus) et reliquias carminis, quod Licymnio tribuit Sextus Emp., intercedit. Conieci aliquando de auctore huius carminis dubitationem fuisse, ita ut alii ad Ariphronem, alii ad Licymnium rettulerint, vid. Licym. fr. 4, neque integrum carmen servatum esse, ac fortasse Athenaeum scripsisse Ἀρίφρων ἢ Λικύμνιος. Verum hanc suspicionem dudum abieci: nam Ariphronis carmen integrum esse servatum non solum arguunt Athenaeus et lapis Atticus plane congruentes, sed etiam Lucianus et Maximus Tyrius, v. 1—2 adscribentes, manifesto carminis exordium adhibent; videntur enim hoc carmen etiam saec. II p. Chr. n. in conviviis recitavisse: nam patrio more novissimum poculum Aesculapii natae propinabant (μετανιπτρίδα τῆς Ἐγείας). Licymnius autem alio exordio usus est, quod non licet conglutinare cum Ariphronis paeane. Iam quod Ariphronis versus tres (3. 4. 8) totidem verbis leguntur apud Licymnium, alterum alterius carmine usum esse apparet, sed inventi laus utrum Licymnio an Ariphroni sit vindicanda, non diiudicaverim: nisi forte uterque antiquioris carminis flores decerpserit. Athenis enim die VIII mensis Elaphebolionis proxime ante Dionysia, qui dies Aesculapio erat consecratus, in eius dei honorem paeanes canebantur, vid. Soph. fr. supra II p. 245 sqq. Neque Aesculapii filia expertus fuit honoris. Iam si quotannis nova carmina non solum in Aesculapium sed etiam in filiam condenda erant, non est mirum poetas, cum omnia fere iam delibata essent, misso novandi periculo, a prioribus passim sumpsisse, quae se non melius exornare posse crederent. Meineke Ariphronis carmen a Licymnii hymno non diversum esse censet, existimans Sextum errore quodam Licymnii nomen in Ariphronis locum substituisse. Etiam Hartung ad unum carmen omnia refert, sed contendit Sexto maiorem fidem habendam esse, quam Athenaeo, ac praeterea suspicatur apud Athenaeum scribendum esse ἐποίησεν Ἀρίφρονι Λικύμνιος. — Versus carminis passim aliter describendos censet M. Schmidt Pind. Ol. p. LXXIX. — V. 1. Ἐγεία Athen., Ἐγεία Luc. Max. neque aliter lapis secundum consuetudinem istius saeculi, quamquam iam Demosthenis aetate haec forma usu venit, siquidem in Attico titulo Ol. 105, 4 vel 106, 1 navis semel Ἐγεία comparet, quae alias Ἐγεία appellatur, vid. Boeckh. Seeurk. p. 323. Neque tamen hoc loco admitti potest ista forma, nam grammatici testantur trisyllabam ultima producta dici, hinc in epigrammate Romano CIGr. IV 6273 Ἐγείη scriptum, item in noviciis poematis passim ὕγιης et ὕγιην legitur. — σεῦ Luc., σοῦ Ath. Max. — ναίοιμι, Luc. vulgo (non codd.) et Maximi cod. Par. νέοιμι, Nauck ναίοιν βίον ex titulo non recte: fortasse in exemplo fuit ναίειν με, quemadmodum in votis suspiciendis passim infinitivus adhiberi solet. — V. 2. σύνοικος εἴης, Hartung titulo Attico obsecutus συνείης, perperam, nam ne id quidem constat, utrum ξυνείης an ξυγείης lapidarius in suo exemplo repererit. Maximus tuetur ξύνοικος scribens ξύνοικον αὐτῷ ἔλθειν παρακαλεῖ. — V. 3. εἰ (ἢ A) γάρ τις ἢ (ἢ A), Hartung ex Licymnio τίς γὰρ ἢ. Aut hoc Ariphronis aut Licymnii carmen (vid.

ἢ τᾶς ἰσοδαίμονος ἀνθρώποις βασιληίδος ἀρχᾶς, ἢ πόθων,
 5 οὓς κρυφίους Ἀφροδίτας ἔρκεσιν θηρεύομεν,
 ἢ εἴ τις ἄλλα θεόθεν ἀνθρώποισι τέρφις ἢ πόνων ἀμπνοᾶ
 πέφανται,
 μετὰ σεῖο, μάκαιρ' Ἑγεία,
 τέθαλε [πάντα] καὶ λάμπει Χαρίτων ἔαρι,
 σέθεν δὲ χωρὶς οὔτις εὐδαίμων (ἔφν).

fr. 4) resp. Plutarchus de virtut. mor. c. 10: ἢ τε τοῦ σώματος ὑγεία . . . δοκεῖ μέγιστον ἀγαθόν· οὔτε γὰρ πλοῦτον χάριν ἢ τελέων, οὔτε τᾶς ἰσοδαίμονος ἀνθρώποις βασιληίδος ἀρχᾶς, τελευτῶντες δὲ καὶ τὴν ἀρετὴν ἀνωφελῆ καὶ ἀνόνητον ἡγούνται, τοῦ ὑγιαίνειν μὴ παρόντος: sed cum de virtute nihil dictum sit in Ariphronis poematio, Plutarchus censendus est Licymnium adhibuisse, qui amplificandi gratia hanc sententiam exornaverit. Huc adde Plut. de fraterno amore c. 2 (Stob. Flor. 84, 9): Ἦς χωρὶς οὔτε πλοῦτον, φασίν, οὔτε τᾶς ἰσοδαίμονος ἀνθρώποις βασιληίδος ἀρχᾶς εἶναι τινα χάριν καὶ ὄνησιν. Sed Themist. Or. XI 151 βασιλ. ἀρχᾶς clarum poetam, quem cum Pindaro componit, dixisse testatus, utrius poemation versaverit, incertum. — V. 4. ἢ ἀντε τᾶς Boeckh ex Licymnio adiecit — ἰσοδαίμονος Epit. Hoeschelii, ἰσοδαίμονός τ' C, εἰσοδαίμονος (τ') A, εὐδαίμονός τ' L, ἰβδαίμονός τ' V. — ἢ πόθων, A πόθων. — V. 5. κρυφίους, Hartung ἐν κρυφίους. — Ἀφροδίτας C, ἀφροδίτης VL. — ἔρκεσι scripsi, lapis ελκεσι, quod manifesto mendosum antiquae scripturae vestigia servat, Athen. ἄρκουσι (A ἄρκουσι, cod. epit. ap. Schoell. ἄρκουσι) quae est interpretatio, cf. Hesych. ἔρκεσι· δικτύοις, schol. Hom. Od. XXII 409 ἔρκει, νῦν τῷ δικτύῳ, adde Polluc. V 26 et Photium. Sophocles saepius utitur, velut de Nauplio ap. Herod. π. μον. λ. 31, ubi corrigas (καὶ) κᾶτω (κᾶρα) κρέμανται, σπίζ' ὅπως ἐν ἔρκεσιν. — V. 6. ἢ εἴ τις, A utrum hoc an ἢ ἔτι τις exhibeat, incertum, lapis *IIACTIC* (?), Hartung ἢ τις

scripsit. — ἄλλα, A ἄλλᾶ. — V. 7. μάκαιρ', μάκαιρα ACVL. — Ἑγεία, A ὑγεία. — V. 8. τέθαλε C, τέθηλε VL, utrumque A. — πάντα prorsus otiosum, praeterea iusto numero adversatur, quod quidem animadvertit Boeckh, summus harum rerum arbiter, qui καὶ τέθαλε πάντα καὶ suasit, at vocula illa plane iners est, itaque praeunte Hartungo adpunxi πάντα, quod omisit lapis, hoc loco interpolationis expers, cum v. 1 ineptum additamentum βροτοῖσι praebeat. — ἔαρι scripsi, quamquam etiam ἔαρος conveniens, quemadmodum Pindarus Ol. II 72 ἀνθεμα χρυσοῦ φλέγει dixit, vulgo ἔαρ, A ὄαρος vel ὄαροι, C ὄαρ, epit. Hoeschelii ὄαρι, epit. (Laurentiana?) ὄαρι γρ. ὄαρ, lapis *OAO*C i. e. ὄα(ρ)ος, non φάος, ut Kaibelio visum. Hartung solita audacia ἔαρα scripsit. — V. 9. ἔφν ex Licymnio et titulo adiecit Boeckh et Mehlhorn.

LICYMNIUS.

1.

— — — — —

Μυρίαϊς παγαῖς δακρῶν ἀχέων τε βρῦει.

2.

... — — — — —

— — — — —

... Ἀχέρων ἄχεα
βροτοῖσι πορθμεύει. ...

3.

— — — — —

— — — — —

Ἦπνος δὲ χαιρῶν ὀμμάτων ἀργαῖς ἀναπεπταμένοις
ὄσσοις ἐκοίμιζε κοῦρον.

Licymnius. Fr. 1. Stob. Ecl. Phys. I 41, 50: Ἀχέροντα μὲν διὰ τὰ ἄχη (κατωνομάκασιν) . . . ἔτι καὶ Λικύμνιος φησι· Μυρίαϊς κτλ. — παγαῖς Grotius, v. πάσαις. Ante ἀχέων Grotius Ἀχέρων addidit, quod videtur commendare unus cod. (V) ἀχέρων pro ἀχέων exhibens, sed numeris adversatur hoc additamentum, itaque abieci: nomen hoc aut subsequente versu legebatur, nisi forte scribendum:

Μυρίαϊς παγαῖς δακρῶν ἀχέων τ' (Ἀχέρων)
βρῦει.

Fr. 2. Stob. ibid.: καὶ πάλιν Ἀχέρων κτλ. — V. 2. Meineke transponere mavult πορθμεύει βροτοῖσιν.

Fr. 3. Athen. XIII 564 C: Λικύμνιος δ' ὁ Χίος τὸν Ἦπνον φήσας ἐρᾶν τοῦ Ἐνδυμίωνος οὐδὲ καθεύδοντος αὐτοῦ κατακαλύπτει τοὺς ὀφθαλμούς, ἀλλ' ἀναπεπταμένων τῶν βλεφάρων κοιμίζει τὸν ἐρώμενον, ὅπως διὰ παντὸς ἀπολαύῃ τῆς τοῦ θεωρεῖν ἡδονῆς· λέγει δ' οὕτως· Ἦπνος κτλ. — V. 1. Ἦπνος L, ἕπνον PV, ἕμνον B. — V. 2. ἐκοίμιζε, ABP ἐκοίμιζεν, Meineke coni. ὄσσοισιν ἐκοίμιζε κοῦρον, M. Schmidt ἐκοίμιζεν κόρας.

λάσσοντος δι' ὀχυρότητα τοῦ χωρίου εἰσδέχεσθαι τοὺς πολεμίους, συναεργῶν αὐτῇ καὶ ἄλλων τινῶν γενομένων· τὸν μὲντοι Κῦρον μὴ ἐμπεδῶσαι αὐτῇ τὴν ὑπόσχεσιν.

7. °

Ael. Fest. Aphthon. p. 241 ed. Gaisf.: „*Μέλος* autem dictum putant a *Melia* (legebatur *Meline*, quod correxi) Oceani filia, quam primum quatuor chordis usam adfirmat Lysanias (cf. Boisson. An. IV 458), sive ut Licymnius ἀπὸ τοῦ μελεάζειν, τουτέστι θρηνεῖν.“ Nisi forte hoc ex rhetorico aliquo libro petitum, de quibus Spengel dixit Synag. Techn. p. 88; quorsum etiam refero, quod legitur Schol. II. β 106. Quod Dionys. Hal. de Dem. 1035 affert: καὶ ταῦτα τὰ πάρισα οὐ Λικύμνιοι ταῦτ' εἰσὶν οὐδ' Ἀγάθωνες οἱ λέγοντες ὕβριν ἢ πρὶν μισθῶ ποθὲν ἢ μόχθον πατριδῶν (Schmidt coni. ὕβριν ἢ Κύπριν ὄσσων πόθον ἢ μόχθον προπίδων), utrum Agathonis an Licymnii sit incertum.

PHILOXENUS.

ΔΕΙΠΝΟΝ.

1.

... 00 --
 / 00 - 00 - - / 00 - 00 - 0 / 00 - 00 - 0
 / 00 - 00 - - / 00 - 00 - - / 00 - 00 - 0

. . . Κατὰ χειρὸς δ'

ἤλυθ' ὕδωρ· ἀπαλὸς παιδίσκος ἐν ἀργυρεᾷ φέρων προχόω
 ἐπέχευεν·

εἶτ' ἔφερε στέφανον λεπτᾶς ἀπὸ μυρτίδος εὐγνήτων κλα-
 δέων δισύναπτον.

2.

Εἰς δ' ἔφερον διπλόοι παῖδες λιπαρῶπα τράπεζαν
 ἄμμ', ἕτεροι δ' ἑτέραν, ἄλλοι δ' ἑτέραν, μέχρι οὐ⁵ πλήρω-
 σαν οἶκον.

Philoxenus. De Philoxeno ceterisque dithyrambographis cf. M. Schmidt Diatribe in Dithyrambum, Berol. 1845. De Philoxeni poemate, quod Δεῖπνον inscribitur, commentatus est Meineke Poet. Com. III 635 seqq.

Fr. 1. Athen. XV 685 D: Φιλόξενος δ' ο διθυραμβοποιὸς ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Δεῖπνῳ ἀρχὴν ποιεῖται τὸν στέφανον τῆς εὐωχίας οὕτως λέγων· Κατὰ χειρὸς κτλ. — V. 2. δ' ἤλυθ', B διήλυθ'. — φέρων προχόω scripsi, libri προχόω φέρων. Erfurdt πρόχω φέρων. Hartung κατὰ χειρὸς λείβεν ὕδωρ ἀπαλὸς παιδίσκος· ἐν ἀργυρεᾷ πρόχω δὲ φέρων ἐπ. — V. 3. ἔφερε, B ἔφερον. — στέφανον λεπτᾶς ἀπὸ μυρτίδος Grotefend, vulgo στεφανολεπτᾶς ἀπὸ μυρτίδων. — εὐγνήτων, fort. εὐγνάμπτων. — κλαδέων correxī, legebatur κλάδων. M. Schmidt coni. κλαδίῳν θυσανωτόν, Hartung κλαδίῳν δασύνακτον.

Fr. 2. Athen. IV 146 F: Φιλόξενος δ' ὁ Κυθήριος ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Δεῖπνῳ, εἶπερ τούτου καὶ ὁ κωμωδιοποιὸς Πλάτων ἐν τῷ Φάωνι ἐμνήσθη, καὶ μὴ τοῦ Λευκαδίου Φιλοξένου, τοιαύτην ἐκτίθειται παρασκευὴν δεῖπνον· Εἰς δ' ἔφερον κτλ. usque ad v. 39 κατὰ χειρῶν. — V. 1 affert Eust. 1388, 64. — V. 2. ἄμμ' scripsi, AB ἄμμι,

ταὶ δὲ πρὸς ὑφιλύχρους ἔστιλβον αὐγάς
 εὐστέφανοι λεκάναις παροψίσι τ' ὄξυβάφων [πλήρεις]
 σύν τε χλιδῶσαι 1254

5 παντοδαποῖσι τέχνας εὐρήμασι πρὸς βιοτάν, ψυχᾶς δελε-
 ασματίοισιν.

. . . πάρφερον ἐν κανέοις μάζας χιονόχροας, ἄλλοι δ' . .
 (τοῖς δ') ἐπι πρῶτα παρῆλθ' οὐ κάκκαβος, ὦ φιλότας,
 ἀλλ' ἄλλοπλατεῖς τὸ μέριστον

πάντ' ἔπαθεν λιπαρόν τ' ἐς ἐγγέλεά τινες ἄριστον,
 γογγροιτωιωνητεμων πλήρες θεοτερπές· ἐπ' αὐτῷ δ'
 10 ἄλλο παρῆλθε τόσον, βάτις δ' ἐνέης ἰσόκυκλος.
 μικρὰ δὲ κακκάβι' ἦς, ἔχοντα τὸ μὲν γαλεοῦ τι,
 ναρκίον ἄλλο,

. παρῆς ἕτερον πίων ἀπὸ τευθιάδων καὶ σηπιοπουλυπο-
 δείων

(τῶν) ἀπαλοπλοκάμων· θερμός μετὰ ταῦτα παρῆλθεν

15 ἰσοτράπεζος ὄλος νῆστις συνόδων

VL ἄμμι δ', P ἄμμι δ'. — ἕτεροι δ' ἑτέραν scripsi, vulgo ἑτέραν δ' ἕτεροι. Neque vero haec satisfaciunt: elisio dativi ἄμμι magnopere offendit; fortasse locus ita refingendus: ἄμμι, φέρον δ' ἑτέροις, ἄλλοι δ' ἑτέροις, i. e. iidem pueri aliis ferebant, alii vero aliis ministrabant, commodiore etiam oratione, nam vulgo plane bis idem dicitur. — μέχοι, BC μέχεις. — V. 4. εὐστέφανοι λεκάναις vel λακάναις παροψίσι τ' scripsi, codd. ἔστεφάνοις (ἔστεφάνοις A, αἰ στεφάνοις VL, ἔστεφαν οἱ B, ἔστεφάνοι P) λακάνοις παροψίσι τε, Hartung numerum evertit λακάναις τε παροψίσι τ' scribens. — πλήρεις cancellis saepsi, manifestum interpretamentum vocabuli εὐστέφανοι τράπεζαι i. e. ἐπιστεφεῖς, quod restitui, atque sublato isto additamento simul legitimum numerum reciperavi. — V. 5. παντοδαποῖσι scripsi, παντοδαποῖς ABP, παντοδαποῦς VL. — εὐρήμασι P, εὐρήματι AB, εὐρήματι VL. — V. 6. Indicavi lacunam in principio et exitu versus. — πάρφερον ἐν κανέοις scripsi, legebatur παρῆφερον ἐν κανέοισι. Hartung nihil deesse ratus πάρφερον ἐν κανέοις μάζας χιονόχροας ἄλλοι· οἷς ἔπι scripsit. — V. 7. τοῖς δ' ἐπι scripsi, vulgo ἐπέι. — παρῆλθ' scripsi, legebatur παρῆλθεν. — ἀλλ' P, ἀλλά VL. — ἄλλοπλατεῖς A, ἀλοπλατεῖς B, ἀλοπατεῖς P, λοιπὰς ἦς VL, λοιπὰς τις Dobree. Emendare nequeo. Quae Schmidt et Hartung hic et in iis, quae proxime sequuntur, periclitati sunt, si quis cognoscere velit, adeat ipsos. — V. 8. πάντ' AB, πάντη PVL. — ἔπαθεν A, ἔπαθε B, ἔπεθεν VL, ἔπεσθεν λιπαρόντες ἐγγέλεά τινες P. — τ' ἐς om. B. — ἐγγέλεά AB, ἐγγέλεάς VL. — V. 10. βάτις δ' ἐνέης scripsi, vulgo βαστινέην. — V. 11. κακκάβι' ἦς scripsi, κακκαβίης AB, κακκάβι' L, κακκάβι V. — γαλεοῦ τι, ναρκίον ἄλλο scripsi et lacunam indicavi, P γαλεοῦ τι ναρκίον ἄλλον, vulgo γαλεοστινάρκιον ἄλλον. Hartung Schmidtii inventum σαρκίον praeoptavit. — V. 13. πίων, πίων P. — τευθιάδων scripsi, v. τευθιάδα. — σηπιοπουλυποδείων τῶν scripsi, vulgo σηπίον πολυποδίων, Hartung σηπιοπουλυπόδειον requirit. — V. 14. μετὰ ταῦτα om. B. — V. 15. νῆστις scripsi cum

πρὸς ἔπειτα βαθμοὺς ἀτμίζων· ἐπὶ τῷ δ' ἐπίπασται
τευθίδες, ὦ φίλε, κᾶξανθισμέναι καρίδες αἱ κυφαὶ παρ-
ῆλθον.

θρυμματίδες δ' ἐπὶ ταύταις εὐπέταλοι χλωραὶ θ' ἀδυφά-
ρυγγες 1255

πύρων τε στεγαναὶ φυσταὶ μεγάθος κακὰ κακῆβου γλυ-
κνου ὄξιος

20 ὀμφαλὸς θοίνας καλεῖται παρὰ γ' ἐμὴν καὶ τίν, σάφ'
οἶδα.

ὑστατα ναὶ μὰ θεοὺς ὑπερμέγεθές τι δέμας θύννου μόλεν
ὄπτὸν ἐκεῖθεν,

θερμοῦ ὅθι γλυφάνοις τετμημένον εὐθὺς ἐβάφθη·
τοῦ δ' ὑπογαστριδίους διανεκέως ἐπαμύνειν

Schweighaeusero, vulgo μνήστης, Hartung νῆστις σινόδοντος οο — scripsit. — V. 16. πρὸς, antea πρρὸς substitui, sed cum sequentia nequeam probabiliter expedire, nunc antiquandum censi. Hartung ἄπειρ' ἀγάθ' ἀτμίζων. — ἐπίπασται scripsi, vulgo ἐπίπνσται. Meineke conii. ἀτμίζων ἔτι, τῷ δ' ἐπι πασῖαι. — V. 17. ὦ φίλε Dindorf, vulgo ὦ φίλαι. — κᾶξανθισμέναι καρίδες scripsi, legebatur καὶ ξανθαὶ μελι-καρίδες, Meineke καὶ ξανθαὶ μέλι (i. e. μέλιτι) καρίδες, quod non idoneum, nisi forte quis duriuscule interpretari malit ξανθαὶ (ὦς) μέλι, Hartung καὶ ξανθὸν μέλι * * * καρίδες. — κυφαὶ scripsi cum Schweighaeusero, vulgo κοῦφαι. — V. 18. εὐπέταλοι, B ἐπέταλοι. — θ' ἀδυφάρυγγες scripsi, τε δὴ φάρυγγες AB, τε ἡδυφάρυγγες PVL. Postea nomen placentaе alicuius excidit. — V. 19. πύρων τε στεγαναὶ φυσταὶ scripsi, Schmidt πύρινα καὶ στεγαναὶ φύσται, Hartung πύρα καὶ στεγαναὶ φυσταί, legebatur πυρίων τε (sic APV, πηρίων τε L, πυρίωντα B) στεγναὶ (στυγναὶ P) βύσται. — μεγάθος, P μέγεθος. — κακὰ AB, om. PVL, — γλυκνου A, γλυκῦον B, γλυκὺ PVL, γλυκνόςξεις Schmidt, Hartung μέγαθος κακῆβου γλυκνόςξεις. Postea indicavi lacunam. — V. 20. θοίνας scripsi, vulgo θοινάας. — παρὰ γ' ἐμὴν καὶ τίν, σάφ' οἶδα, scripsi, et sic etiam Meineke, qui παρ γ' ἐμὴν praeoptat, fortasse recte, vulgo παράγειν καπιν σαφνοῖδα (P σάφν οἶδα), Hartung παρὰ τ' ἐμὴν requirit. — V. 21. ὑστατα ναὶ μὰ θεοὺς scripsi, vulgo ἔσταδαναιμαθέους (B εὑσταδέναι μὰ θεοὺς), Schmidt εἶτα δὲ κτλ. — ὑπερμέγεθες AB, ὑπερμέγεθος PVL, Hartung ἐν ὑπερμέγεθες numero hic ut alias corrupto scripsit. — τι δέμας θύννου scripsi, vulgo τίθεμος θρυγοῦ, Schmidt τέμαχος θύννου. — V. 22. θερμοῦ ὅθι γλυφάνοις τετμημένον εὐθὺς ἐβάφθη· τοῦ δ' ὑπογαστριδίους scripsi, libri satis mendose θερμοῦν ὅθεν γλυφίς τέμνον (P γλυφίς τε μένον, VL γλυφίς τεμνον) εὐθὺς ἐπ' αὐτὰς τὰς ὑπογαστρίδας. Θερμοῦ ἐβάφθη quod restitui est: calida aqua mersum est corpus. Hypocoristicis cum alius quoque Philoxenus in hoc carmine sit usus, non dubitavi τοῦ δ' ὑπογαστριδίους corrigere, cf. Eubulus ap. Athen. III 113f λοπαδάγχοι λευκῶν ὑπογαστριδίων, thynni enim ὑπογαστρία cupide expetebantur. — V. 23. διανεκέως ἐπαμύνειν εἶπερ ἐμὴν τε μέλοι καὶ τίν scripsi, legebatur διανεκέως (P διὰ νέεως) ἐπάμυνε πέμυντε (P πέ μιν τε) μέλοι καὶ τιν (P καὶ τήν). Hartung τὰς ὑπογαστρίδας εἰ κε διανεκέως ἐπαμῆσαι μὴν τε μέλοι, Schmidt ὅθεν πολύπους τετμημένος εὐθὺς ἐπ' αὐτὰς τὰς ὑπογαστρίδας ἦλθεν. τῶν

εἶπερ ἐμὶν τε μέλοι καὶ τίν, μάλα κεν κεχαροίμεθ'.

25 ἄλλ' ὄθεν ἑλλίπομεν, θοίνα παρέης, ὅτ' ἐπαλλάξαι δύ-
νατ' ἐπικρατέως ἔγωγ' ἔτι, κοῦ
κε λέγοι τις.

πάντα παρῆς ἐτύμως ἄμμιν· παρέπαισε δὲ θερμόν
σπλάγχνον, ἔπειτα δὲ νῆστις

δέλφακος οἰκειτικᾶς καὶ νῶτος ἐσῆλθε καὶ ὄσφῦς καὶ μι-
νυρίγματα θερμά· 1256

καὶ κεφάλαιον ὄλον διάπτυχες ἐφθὸν ἀπερπευθηνὸς ἀλε-
κτοτρόφου πνικτᾶς ἐρίφου παρ-
έθηκεν·

30 εἶτα δῖεφθ' ἀκροκόλια, σελίδας τε μετ' αὐτῶν
λευκοφορινοχορούς, ῥύγχη, κεφάλαια, πόδας τε, χναυμά-
τίον τε σεσιλιωμένον.

ἐφθά τ' ἔπειτα κρέ' ὀπτά τ' ἄλλ' ἐρίφων τε καὶ ἀρνῶν·
ἀθυπέρωμα καρὸς χορδὰ γλυκίστα

δὲ διανεκέως ἔπαινος ἐμὶν κτλ. — V. 24. κεχαροίμεθ', legebatur κεχα-
ροίμεθα. — V. 25. ὄθεν ἑλλίπομεν, θοίνα παρέης scripsi, vulgo οὐδὲν
ἑλλείπομεν θοιναπαρέης, Schmidt ἑλλίπομεν. — ὅτ' ἐπαλλάξαι P, vulgo
ὄτε παλάξαι. ἐπαλλάξαι secundum schol. II. N 358 id quod συνάψαι.
— δύνατ', B δύναται. — Deinde ἐγκρατέως conicias pro ἐπικρατέως,
sed locum non expedio. Schmidt ὅτ' ἀπαλλάξαι δύναιτο λιμὸν ἐπικρα-
τέως· λέγω γ' ὅτι οὖν κε λέγοι τις κτλ., contra Hartung ἄλλα δ' ἀνε-
λιπέος θοίνας, ἀπερ οὐτ' ἐπιλέξαι ἐγκρατέοιμ' ἂν ἔγωγ' ἔτι. — ἔγωγ'
ἔτι, κοῦ κε scripsi, vulgo ἔγω γετικοῦ καί, P ἔγωγε τικον καί. — λέγοι,
P λέγει. — V. 26. παρῆς Meineke, vulgo παρῆν. — ἐτύμως scripsi si-
militerque Meineke, ἐτύμως B et ut videtur A (non ἐτόμως), ἐτοίμως
PVL. — ἄμμιν scripsi similiterque Meineke, vulgo ὕμμιν. — παρέπαισε
scripsi, vulgo παρέπεσσε, B παρέπεσαι. — V. 28. νῶτος ἐσῆλθε scripsi,
vulgo νῶτιος εἴληφε. — ὄσφῦς, PVL ὄσφῦς, B ἰσφῦς, A ἰσφῦς. — μι-
νυρίγματα, B μινυρίσματα. — V. 29. ἀπερπευθηνὸς, ἀπερ πεύθηνος P.
— ἀλεκτοτρόφου, ἀλεκτροφόρου P. — παρέθηκεν, fort. παρέθηκεν,
sed omnia incerta. Hartung ἐφθὸν ὑπέρφευ δμῶς τις ἀλευροτρόφου
π. ἐρ. παρέθηκεν. — V. 30. εἶτα δῖεφθ' ἀκροκόλια, conieci εἶτα δ'
ῥεῖ' ἀκροκόλια. Cf. Luciani Lexiph. 6: παρσευέαστο δὲ πολλὰ καὶ
ποικίλα, δίχηλα ῥεῖα καὶ σελίδες καὶ ἡτριάτα καὶ τοκάδος ὑὸς τὸ ἐμ-
βροδόχον ἐντερον καὶ λοβὸς ἐν ταγῆνον. Ceterum A δῖεφθα κροκό-
λια, P διέφθ' ἀκροκόλια, VL δῖεφθα κρόκω λασηλίδας. Hartung iustum
metrum corrumpit ἀκροκόλιά τε scribens, similiterque proximo versu
ὀπτά τ' ἔτ' ἄλλ'. — V. 31. κεφάλαια, πόδας τε, χναυμάτιον τε scripsi,
σεσιλιωμένον Meineke, similiterque Dobree correxit, confirmante ut
videtur cod. A, vulgo καὶ κεφαλαὶ ἀποδος τεχνάματι ὄντες (τεχναμα-
τίοντες P, τεχνάματ' ἰόντες VL) εἰσιφωμένον. — V. 32. ἐφθά τ', malim
ἐφθά δ'. — κρέ' ὀπτά τ' scripsi, vulgo κρέα ὀπτά. — V. 33. ἀθυπέ-
ρωμα καρὸς A, ἀθυπερωμακαρὸς B, ἀθυπέρωμα καρὸς P, ἀθυπέρωμα
καρὸς VL. Fortasse ὑπερωμώκρεως novaverat poeta. Hartung
ἀ δ' ὕπερ, ὦ μάκαρες. — χορδὰ γλυκίστα μιξεριφαρνογενῆς scripsi,

μιξεριφαρογενής, ἂν δὴ φιλέοντι θεοί· τούτων (σὺ μὲν),
 ᾧ φιλότας, ἔσθοις κε· λα-
 γῶα δ' ἔπειτ' ἀλεκτρούωνων τε
 νεοσσοί,

35 περδίκων φασέων τε χύδαν ἤδη παρεβάλλετο θερμὰ
 πολλά. . .

καὶ μαλακοπτυχέων ἄρτων· ὁμοσύζυγα δὲ ξανθὸν τ' ἐπέισ-
 ἦλθεν μέλι καὶ γάλα σύμπα-
 κτον, τό κε τυρὸν ἅπας τις

ἤμεν ἔφασχ' ἀπαλόν, κήγῶν ἐφάμαν· ὅτε δ' ἤδη 1257
 βρώτνος ἠδὲ ποτᾶτος ἐς κόρον ἤμεν ἑταῖροι,
 τῆνα μὲν ἐξαπαίειρον δμῶες, ἔπειτα δὲ παῖδες νίπτρ' ἔδο-
 σαν κατὰ χειρῶν,

40 σμήμασιν ἱρινομίκτοις χλιεροθαλπές ὕδωρ ἐπεργέοντες
 τόσσον, ὅσον (τις) ἔχρηξ', ἐκτρίμματά τε . . . λαμπρὰ
 σινδονυφῆ, δίδοσαν (δὲ) χρίματα τ' ἀμβροσίοδμα καὶ
 στεφάνους ἰοθαλέας.

legebatur χορδή· γλυκὺς ταμξεριφαρογενής (B ταμξεριφαρογενής).
 — V. 34. ἂν Dindorf, ἂν δὴ φιλέοντι P, vulgo ἀνθηφιλέοντι. — τού-
 των σὺ μὲν ᾧ scripsi, τοῦτ' ᾧ B, τοῦτο P, τούτω VL. Antea conieci
 ταῦτ' ᾧ φιλότας φιλίως. Hartung θεοί περ· τούτων, ᾧ φιλότας. —
 φιλότας Dindorf, vulgo φιλέτας (P φιλετας). — ἔσθοις, P ἔθοις. — κε·
 λαγῶα δ' scripsi, legebatur καὶ λαγῶά τ' (sic PVL, λάγῶνά τε B) unde
 Schweighaeuser καὶ λαγῶά τ'. — V. 35. φασέων scripsi, cum ante
 φασέων correxissem (Meineke φασῶν), vulgo φάσεων. — χύδαν ἤδη
 scripsi et lacunam post πολλά significavi, legebatur χύδαν· ἤδη δέ. —
 V. 36. ὁμοσύζυγα Dindorf, vulgo ὁμοσύζυγα, Schmidt ἄρτων ὄχος,
 σύζυγα, Hartung ἄμα, σύζυγα. — σύμπακτον Schweighaeuser, συμ-
 πάκτον PVC. — τό κε Dindorf, vulgo τὸ καί. — τυρὸν ἅπας τις Schweighaeuser,
 vulgo τυρονάπαστις. — V. 37. ἤμεν Dindorf, vulgo ἡ μὲν. — ἔφασχ'
 Dindorf, vulgo ἔφασκεν. — V. 38. ἤμεν ἑταῖροι scripsi, vulgo ἑταῖροι
 ἤμεν (sic A, ἴσμεν P, ἦσμεν VL). — V. 39. τῆνα μὲν PL, τήναμεν V.
 — ἐξαπαίειρον scripsi, vulgo ἐξαπαείρεον. — ἔδοσαν, ἔδασαν PVL. —
 κατὰ χειρῶν AB, κατὰ χειρὸς VL, κατὰ χειρὸς χειρῶν P, sed del. χει-
 ρὸς. Ath. IV 156 E non hunc locum respicit, sed dictum aliquod facete
 sive huius Philoxeni sive Leucadii. — Hanc extremam partem affert
 Athen. IX 409 E: Καὶ Φιλόξενος δ' ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Δείπῳ φησὶν·
 ἔπειτα δὲ παῖδες . . . ἰοθαλέας. — V. 40. σμήμασιν AB, σμήμα-
 σιν PVL, deinde V ἱρινομίκτοι. — χλιεροθαλπές Schweighaeuser, χαιε-
 ροθαλπές A, χαιεροθαλπές B, χαιροθαλπές P, χαιροθαλπές VL, χλιαρο-
 θαλπές Schmidt. — ἐπεργέοντες, ἐπεπεργέοντες A, ἐπιγεύοντες Hartung.
 — V. 41. τόσσον AP, vulgo τόσον. — τις ἔχρηξ' scripsi, vulgo ἔχρηξεν.
 — ἐκτρίμματά τε PVL, indicavi autem lacunam, ἐκτριμμά τε AB, ἐκ-
 τρίμματα Schmidt et Hartung. Respicit hoc verbum Eust. 1887, 50.
 — λαμπρὰ σινδονυφῆ I, λαμπρασιν νύμφη B, λαμπρὰ σινδονύμφη P,
 λαμπρὰ σινδονύφη V. — V. 42. δίδοσαν δὲ scripsi, Meineke δίδοσάν
 τε, vulgo δίδοσαν. — χρίματά τ' Villebrun, vulgo χρίματ'. — ἀμβρο-

3.

Τὰς δὲ δὴ πρόσθεν μολούσας . . . λιπαραυγεῖς,
 πορθμίδας πολλῶν ἀγαθῶν πάλιν εἰσφερον γεμούσας,
 τὰς ἐφήμεροι καλέοντι τραπέζας (δευτέρας),
 ἀθάνατοι δὲ τ' Ἀμαλθείας κέρας.

5 ταῖσι δ' ἐν μέσαις καθιδρῦθή μέγα χάσμα βροτοῖς, λευκὸς
 μυελὸς γλυκερός, λεπτοῖς ἀρά-
 χνας ἐναλιγκίοισι πέπλοις

συνκαλύπτων ὄψιν αἰσχύνας ὕπο, μὴ κατίδη τις
 μαλογενὲς πῶῦ λιπόντ' ἀνάγκαις

1258

ξηρὸν ἐν ξηραῖς Ἀρισταίου παλιρρῦτοισι παραῖς·

τῷ δ' ὄνομ' ἧς ἄμυλος· χερσὶν δ' ἐπέθεντο στόμιον μα-
 λεραῖς

10 τὰν δεξαμέναν ὅ τι κα διδῶ τις· ἃ Ζανὸς
 καλεῦντι

σίοσμα PVL, ἀμβροσιοιοδμά B. His versibus fortasse subiungendum continuo fr. 3, quod etiam Meineke coniecit.

Fr. 3. Athen. XIV 642 F: Ἐπεὶ δὲ καὶ ὁ Κυθήριος Φιλοξένος ἐν τῷ Δείπῳ δευτέρων τραπεζῶν μνημονεύων πολλὰ καὶ τῶν ἡμῶν παρακειμένων ὀνόμασε, φέρε καὶ τούτων ἀπομνημονεύσωμεν· Τὰς δὲ δὴ κτλ. — V. 1. Post μολούσας lacunam indicavit Meineke, fortasse τετραπόδας addendum. — V. 2. εἰσφερον Meineke, vulgo εἰσέφερον. — V. 3. ἐφήμεροι Meineke, vulgo ἐφημέριοι. — καλέοντι scripsi, legebatur καλέοντι (B καλέοντο) νῦν, delevi importunum additamentum νῦν, quod servans Meineke καλεῦντι scripsit. — δευτέρας adieci. — V. 5. ταῖσι, Meineke ταῖς numeris aliter discriptis. — καθιδρῦθή scripsi, vulgo ἐγκαθιδρῦθή. — βροτοῖς, Hartung βροτοῖσιν, hic versum terminans contra legem huius carminis, nam nusquam Philoxenus anacrusi usus est. — ἀράχνας a v. ἐναλίγκιος suspensum, cui patrium casum adiunxit poeta, quam structuram ὁμοιος et παραπλήσιος quamvis raro admittunt. Possis ἀράχλαις conicere, quemadmodum Homericum κόμαι χαρίτεσσιν ὅμοιοι eandem ostentat breviloquentiam, sed hoc loco officit sententiae institutae. — ἐναλιγκίοισι APV, ἐναλίγκις L, ἀλιγκίοισι B. — V. 6. σὺνκαλύπτων L, σὺνκαλύπτων APV, Meineke ἐγκαλύπτων. — κατίδη τις B, κατίδης PVL, κατίδης τε Meineke. — V. 7. μαλογενὲς Meineke, vulgo μολογενὲς, B μηλογενὲς. — πῶῦ, Hartung πύιον. — λιπόντ' ἀνάγκαις Meineke, qui praeterea suasit μαλογενὲς (κρατεραῖσι) πῶῦ λιπόντ' (ἐν) ἀνάγκαις, codd. λιπὼν ταῖς ἀνάγκαις. — V. 8. ξηραῖς Meineke, legebatur ξηροῖς. — παλιρρῦτοισι, Meineke μελιρρῦτοισι, quocum conf. Hesych. v. Μελιρρῦτοισι, ego in proecedosi πολυρρῦτοισι. — παραῖς VL, πάγαις AP, M. Schmidt πάγαις. — V. 9. τῷ δ' ὄνομ' ἧς ἄμυλος Meineke, A τὸ δ' ὄνομ' ἧς ἄμυλλος, B τὸ δ' ὄνομησαμυλος, P τὸ δ' ὄνομησα μυλός, VL τὸ δ' ὄνομασαν μυλός. — χερσὶν PVL, χερσὶ B. — ἐπέθεντο VL, ἐπίθεντο ABP. — στόμιον, Hartung στόμιον. — μαλεραῖς, fort. μαλεραῖσι. Deinde lacunam indicavi. — V. 10. δεξαμέναν, vulgo δεξαμένην. — κα διδῶ Dindorf, vulgo καὶ διδῶ. — ἃ Ζανὸς Schweighaeuser, vulgo ἄζανός. — καλεῦντι Meineke, codd. καλέοντι

τρῶγματ' ἔπειτ' ἐπένειμεν ἐγκατακνακομιγῆς πεφρου-
μένον

πυροβρομολενκερεβινθοξάνθωμ' ἔκκριτον ἀδύ

βρωμα τὸ παγκατάμικτον· ἀμπυρικήροϊδησίχας παρεγί-
νετο τούτοις

σταιτινοκογχομαγῆς χά ψαιστελαιοξανθεπιπαγκαπύρωτος
χοιρίνας.

15 ἀδέα δὲ κνκλώθ' ὀλόφωκτ' ἀνάριθμα,

καὶ μελίπηκτα τετυγμέν' ἄφθονα σασαμόφωκτα·

τυρακίνας δὲ γάλακτι καὶ μέλι συγκατάφυρτος ἧς ἄμυλλο·
πλαθανίτας·

σασαμοτυροπαγῆ δὲ καὶ ζεσελαιοπαγῆ πλατύνετο σασαμό-
παστα 1259

(B καλέοντο). — V. 11. τρῶγματ' AB, τρῶγματα PVL. — ἔπειτ' Schweighaeuser, ἔπειτ' PVL. — ἐγκατακνακομιγῆς Meineke, vulgo ἐν κατάκνα κοιμιγῆς, M. Schmidt ἐγγυτοκνακομιγῆς. — V. 12. πυροβρομολενκερεβινθοξάνθωμ' ἔκκριτον ἀδύ dubitanter scripsi (Meineke . . . ερεβινθον ἀνθεσίκρατον ἀδύ) et v. 13 cum Meinekio βρωμα τὸ παγκατάμικτον, A πυροβρομολενκερεβινθοακάνθουμικριτοαδύβρωματοπανταναμικτον, B πυροβρομόλενε ερεβινθοακάνθου μικριτο αδύβρωματο πάντ' ἀνάμικτον, P πυροβρομολ' ἐρέβινθὸ ἀκάνθους μικριτυαδύβρωματος παντ' ἀνάμικτον, et sic fere VL. M. Schmidt partim aliter constituit. Nunc Meineke scripsit πυροβρομολενκερεβινθοακάνθουμικρατον ἀδύ. — ἀμπυρικήροϊδησίχας, B ἀμπυρικήρος δήσιχας, Meineke ἀμπυρικήροϊδησίχας, Schmidt ἀμπυρικήροϊδιπύχας, Hartung ἀμπυρικήροϊδισίχια. — V. 14. σταιτινοκογχομαγῆς χά ψαιστελαιοξανθεπιπαγκαπύρωτος χοιρίνας, ἀδέα δὲ scripsi Meinekium secutus, nisi quod ille ὁ τε ζεσελαιο — correxit, quod cum numerorum legi non satis conveniat, antea ὁ τε σεσελαιο — dedi, nunc χά ψαιστελαιο emendavi: ψαιστά, quamvis Hesych. ἄλφιτα ἐλαίω δεδευμένα interpretetur, potuit tamen hoc loco praeterea olei mentio fieri: cf. de hoc vocabulo Ruhnkenium ad Tim. p. 231. Apud Athenaeum legebatur ταίτιν ὁ κολχομανῆς (κογχομανῆς B) τοξαισελαιο (sic A, ελεο PVL) ξανθεπίπαν καπυρός, χοιρινισάδεα δέ. Hartung σταιτινοκογχομιγῆς, ζεσελαίω ξάνθοπι παγκαπύρωτος χοιρίνας. — V. 15. δὲ, lacunam indicavi, Meineke δ' εὐ. — κνκλώθ' ὀλόφωκτ' scripsi, κνκλώθ' ὀμόφωκτ' Meineke, vulgo κνκλωτὰ (P κνκλωτὰ) ὀμοφλωκτὰ, Schmidt εὐκνκλωτ', quod Hartung et Meineke probant. — V. 16. ἄφθονα Schweighaeuser, σασαμόφωκτα Meineke, vulgo ἀφθόνια ἀσαμόφωκτα. — V. 17. μέλι scripsi, vulgo μέλιτι, quod Hartung servat, Meineke μελισγκατάφυρτος, fortasse recte; cf. Paul. Silent. Anth. P. V 270 καὶ ἡ μελίφυρτος ἐκείνη ἦθεος ἀρμονίη. — συγκατάφυρτος ἧς Schweighaeuser, vulgo συγκαταφυρτόσης. — πλαθανίτας· σασαμοτυροπαγῆ Schmidt praeeunte Meinekio, qui πλαθανίτας· σασαμορτυροπαγῆ scripsit, πλατανίσσα σαμορτυροπάγη PVL, πλατανίσσα σαμόρτυρο πηγῆ B. cf. Batrachom. 36: οὐδὲ πλακοὺς τανύπελος ἔχων πολὺ σησαμίτηρον. — V. 18. ζεσελαιοπαγῆ Meineke, vulgo ζεσελαιοπάγη. — πλατύνετο Meineke, σασαμόπαστα Schweighaeuser, vulgo πλάτυντος ἀσαμόπαστα. — V. 19. κάτ' ἐρέβινθοι κνακοσυμμειγῆς (κνακομιγῆς

πέμματα, καὶ τ' ἐρέβινθοι κνακοσυμμιγεῖς ἀπαλαῖς θάλ-
 λοντες ὄραις,
 20 ὡὰ τ', ἀμυγδαλίδες τε τῶν μαλακοφλοῖδων . . . τε τρωκτὰ
 τε παισίν
 ἀδυῖδη κάρυ', ἄλλα τ' ὅσσα πρέπει παρὰ θοῖναν
 ὀλβιόπλουτον (ἔμεν)· πόσις τ' ἐπεραίνετο κότταβοὶ τε
 λόγοι τ' ἐπὶ κοινᾶς·
 ἔνθα τι καινὸν ἐλέχθη κομψὸν ἀθυρμάτιον, καὶ θαύμασαν
 αὐτ' ἐπὶ τ' ἤγησαν. . .

4.

* * Σὺ δὲ τάνδε Βακχίου
 εὐδροσον πλήρη μετανιπτρίδα δέξαι·
 πραῖ τί τοι Βρόμιος γάνος τόδε δοὺς ἐπὶ τέρφιν
 πάντας ἄγει.

5.

Πίνετο νεκτάρεον πῶμ' ἐν χρυσέαις προτομαῖς κοίλων
 κεράτων,
 ἐβρέχοντο δὲ κατὰ μικρόν.

Schmidt) Meineke et praeterea καλαῖς, vulgo καὶ τερεβινθο (sic AB, θερεβινθο PVL) κνακοσυμμιγεῖσα παλαῖς (sic A, παλλαῖς PVL, γεῖο ἀπαλαῖς B). — ὄραις, Hartung ἐν ὄραις. — V. 20. ὡὰ τ' BPL, nisi quod τε exhibent, L om. — τε τῶν μαλακοφλοῖδων scripsi, τε τῶν μαλακοφλοῖδων . . . τε τρωκτὰ τε Meineke, codd. τῶν (B τήν) μαλακόφλοια ὧν τε τετρωκτᾶτε (sic A, ὧν τετρώκασι PV, ὧν τετρώκατε L), Hartung τε τρώγματα παισιν. — V. 21. ἀδυῖδη, Fiorillo ἀδυεδῆ. Mihi locus ita videtur redintegrandus: (ὡραιᾶ) τε τρωκτὰ, τὰ παισίν ἀδὲ ἔδειν (sive τρώχθ', ἄτε), cf. Xenoph. Anab. V 3, 12: ἡμέρων δένδρων ἐφντεύθη, ὅσα ἐστὶ τρωκτὰ ὡραιᾶ. — V. 22. ἔμεν adieci. — τ' ἐπὶ κοινᾶς Schweighauser, τ' ἐπικοινᾶς A, τε πικοινᾶς B, τε πνικινᾶς VL. Nescio an rectius scribendum sit τ' ἐπὶ κοίνας retracto accentu, ut Philoxenus siculo sive latino vocabulo coenae convivium nuncupaverit: quod vocabulum fortasse etiam Hesychius exhibet κοινά, γόρτος, κοινή, δημοσία. — V. 23. καινὸν Dalecampius, vulgo κηρόν. — θαύμασαν Meineke, vulgo ἐθαύμασαν. — ἐπὶ τ' scripsi, ἔπειτ' A, ἔπειτα PVL. Fort. scrib. ἤγησαν περιεσῶς.

Fr. 4. Athen. XI 487 A: Καὶ Φιλόξενος δὲ ὁ διθυραμβοποιὸς ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Δείπνῳ μετὰ τὸ ἀπονήσασθαι τὰς χειρᾶς προπίνων τινί φησι· Σὺ δὲ τάνδ' κτλ. — V. 1. τάνδε Βακχίου scripsi, nisi forte ἐν βακχίᾳ praestat, cf. Archilochi fr. 83. Meineke τάνδε Βακχίαν, τάνδ' ἐμβακχία B, τάνδ' ἐμβακχία AP, τάνδ' ἐμβακχιον VI, Hartung scripsit σὺ δὲ τάνδε Βακχίον εὐδροσον εὐπλήρη. — V. 3. πραῖ τί τοι A, πράντιτοι PVL. — V. 4. πάντας Meineke, vulgo ἄπαντας, nisi malis ἐπὶ . . . τέρφιν ἄπαντας ἄγει.

Fr. 5. Athen. XI 476 E: Καὶ Φιλόξενος δ' ὁ Κυνθῆριος ἐν τῷ ἐπι-

ΚΥΚΛΩΨ.

1260

Videtur carmen ab aliis Γαλάτεια (vel etiam Κύκλωψ ἢ Γαλάτεια) inscriptum esse, vid. Schol. Aristoph. Plut. 290: ὁ Φιλόξενος ὁ διθυραμβοποιὸς ἐν Σικελίᾳ ἦν παρὰ Διονυσίῳ λέγουσι δέ, ὅτι ποτὲ Γαλατεία [τινί] παλλακίδι Διονυσίου προσέβαλε· καὶ μαθὼν Διονύσιος ἐξώρισεν αὐτὸν εἰς λατομίαν· φεύγων δὲ ἐκεῖθεν ἦλθεν εἰς τὰ ὄρη τῶν Κυθήρων, καὶ ἐκεῖ δρᾶμα τὴν Γαλάτειαν ἐποίησεν, ἐν ᾧ εἰσήνεγκε τὸν Κύκλωπα ἐρωδιὰ τῆς Γαλατείας, τοῦτο δὲ ἀνιττόμενος εἰς Διονύσιον· ἀπεινάσε γὰρ αὐτὸν τῷ Κύκλωπι, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς ὁ Διονύσιος οὐκ ᾤξυδόρκει. Cf. inprimis Athen. I 6 E, ubi similiter Philoxenus modo γράφων τὴν Γαλάτειαν, modo ποιῶν τὸν Κύκλωπα dicitur. Ceterum carmen nobilissimum multi respiciunt. cf. inprimis Aelian. Var. Hist. XII 44. Schol. Theocr. VI 7 et Argument. eiusdem carm., Hermesianax v. 69 seqq. Aristot. Poet. c. 2. — Fortasse ad similitudinem Philoxeni adumbrata sunt, quae habet Synes. Epist. CXXI: Ὀδυσσεὺς ἔπειθε τὸν Πολύφημον διαφεῖναι αὐτὸν ἐκ τοῦ σπηλαίου· γόης γὰρ εἰμι καὶ εἰς καιρὸν ἂν σοι παρείην οὐκ εὐτυχοῦντι τὰ εἰς τὸν θαλάττιον ἔρωτα· ἀλλ' ἐγὼ τοι καὶ ἐπρωδᾶς οἶδα καὶ καταδέσμονες καὶ ἐρωτικὰς κατανάγκας, αἷς οὐκ εἰκὸς ἀντισχεῖν οὐδὲ πρὸς βραχὺ τὴν Γαλάτειαν· μόνον ὑπόστηθι σὺ τὴν θύραν ἀποκινήσαι, μᾶλλον δὲ τὸν θυρεὸν τοῦτον· ἐμοὶ μὲν γὰρ καὶ ἀκρωτήριον εἶναι φαίνεται· ἐγὼ δὲ ἐπανήξω σοί, θάττον ἢ λόγος τὴν παιδα κατεργασάμενος· τί λέγω, κατεργασάμενος; αὐτὴν ἐκείνην ἀποφανῶ σοι δεῦρο πολλαῖς ἔνυξι γενομένην ἀγώγιμον· καὶ δεήσεται σου καὶ ἀντιβολήσει· σὺ δ' ἀκκιῆ καὶ κατειρωνεύσῃ· ἀτὰρ μεταξύ μέ τι καὶ τοιοῦτον ἔθραξε, μὴ τῶν κωδίων ὁ γράσος ἀηθῆς γένηται κόρη τρυφώσῃ καὶ λουομένη τῆς ἡμέρας πολλάκις· καλὸν οὖν εἰ πάντα εὐθετήσας, ἐκκορησειᾶς τε καὶ ἐκπλυνεῖς καὶ ἐνθυμιάσειας τὸ δωμάτιον· ἔτι δὲ κάλλιον, εἰ καὶ στεφάνους παρασκευάσαιο, κιττοῦ τε καὶ μίλακος, οἷς στυτόν τε καὶ τὰ παιδικὰ ἀναθήσαιο· ἀλλὰ τί διατρίβεις; οὐκ ἐγχειρεῖς ἤδη τῇ θύρᾳ; πρὸς οὖν ταῦτα ὁ Πολύφημος ἐξεκάρχησε· ὅσον ἠδύνατο μέγιστον, καὶ τῷ χεῖρι ἐκρότησε· καὶ ὁ μὲν Ὀδυσσεὺς ᾤετο αὐτὸν ὑπὸ χαρμονῆς οὐκ ἔχειν, ὅ τι ἑαυτῷ χρήσαιτο, κατελ-

1261

γραφομένω Δείπῳ φησίν, ἔπινε τὸ κτλ. — V. J. πίνετο Meineke, ἐπίνετο Dindorf, libri ἔπινε τὸ. — πῶμ' Dindorf, libri πῶμ'. — κοίλων scripsi, legebatur τε ἄλλων, idem etiam Meineke proposuit, cui antea καλῶν, postea γναμπτῶν probatum. — V. 2. ἐβρέχοντο scripsi, libri ἔβρεχον. Meineke ἐβρέχοντο δ' αὐτὰ κατὰ μικρὸν (ἀπαντες) vel ἔβρεχον [δὲ] κατὰ μακρὸν, Hartung ἐβρέχοντο δ' οὐ κατὰ μικρὸν.

πίσαντα τῶν παιδικῶν περιέσεσθαι· ὁ δέ, ὑπογενειάσας αὐτόν, ὦ Οὔτι, ἔφη, δριμύτατον μὲν ἀνθρώπιον ἔοικας εἶναι καὶ ἐγκατατετριμμένον ἐν πράγμασιν· ἄλλο μέντοι τι ποίκιλλε· ἐνθ' ἐνδε γὰρ οὐκ ἀποδράσεις. Nam Synesius si non ipsum carmen usurpavit, at rhetorem aliquem antiquiorem, qui illo usus est, videtur secutus esse. At non respexit Philoxenum Himer. I 19: εἰ δὲ καὶ τὸ ἄνθος τῆς ὄψεως γράφειν ἐθέλωμι, τὰ ποιητῶν ἀνάγκη φθέγγεσθαι· ὦ λευκότητος καὶ γάλακτος· ταῦτα γὰρ πού τις ποιμὴν παρ' ἐκείνοις ποθῶν τὴν Γαλάτειαν τὴν Νηρηΐδα προσείρηκεν, ἐκ τῆς ἑαυτοῦ ποιήσας τέχνης τὸ μέλος. nam hoc ad Theocrit. XI 20 referendum, frustra enim Hartung praeunte Schneidewino in his Philoxeni versum:

ᾠ λευκότητος καὶ γάλακτος λευκοτέρως.

qui antiquo poeta plane indignus est, sibi videtur deprehendisse. — Ex Philoxeni Cyclope fortasse petatum est proverbium ap. Diogen. VII 82:

Πῦρ ἐπὶ δαλὸν ἔλθόν.

ἐπὶ τῶν ταχέως γινομένων· ἀπὸ τοῦ Κύκλωπος ἡ μεταφορά. ubi vid. interpr. Sed cave ne item huc referas proverb. ap. Zenob. I 92: Ἄν οἶνον αἰτῆ, κόνδυλον αὐτῷ δίδου. ἐπὶ τῶν ἀγαθὰ μὲν αἰτούντων, δεινὰ δὲ λαμβανόντων. ἡ δὲ ἱστορία ἀπὸ τοῦ Κύκλωπος, παρόσον αἰτήσας οἶνον τὸν Ὀδυσσεῆα τῶν ὀφθαλμῶν ἐστερήθη κτλ. videntur enim grammatici, qui haec ad Cyclopi fabulam rettulerunt, omnino doctrina intempestive usi esse; recte vim proverbii exponit schol. Aristoph. Pac. 123: φαίνεται τὸ ἐπὶ τῶν παιδίων λεγόμενον ἀρχαῖον ὄν·

ἦν δ' οἶνον αἰτῆ, κονδύλους αὐτῷ δίδου.

ὑπὲρ τοῦ ἐθίξειν τοὺς παῖδας μηδὲν τι περιττὸν αἰτεῖν.

*6.

ι υ _ _ υ υ υ _ _ ι υ _ υ

Συμβαλοῦμαί τι μέλος ὑμῖν εἰς ἔρωτα.

Fr. 6. Athen. XV 692 D: Ἐπεὶ δ' ἐνταῦθα τοῦ λόγον ἐσμέν, συμβαλοῦμαί τι μέλος ὑμῖν εἰς ἔρωτα· κατὰ τὸν Κυθήριον ποιητὴν. Eadem respicit VI 271 B: Συμβαλοῦμαί τι καὶ αὐτὸς μέλος εἰς ἔρωτα τῷ σοφῷ καὶ φιλάτῳ Δημοκρίτῳ. Respicit Dionys. Hal. de comp. verb. c. 1: εἰς δὴ τοῦτο τὸ μέλος, ὃ δεῖ πρῶτον νέοις ἀσκεῖσθαι, συμβάλλομαί σοι μέλος (M. Schmidt μέλος) εἰς τὸν ἔρωτα, τὸ περὶ συνθέσεως ὀνομάτων. et fortasse etiam Plato Sympos. 185 C: Ταῦτά σοι, ἔφη, ὡς ἐκ τοῦ παραχρημα, ὦ Φαῖδρε, περὶ Ἐρωτος συμβάλλομαι. Adde Proverb. Append.

7.

Schol. Theocr. XI 1: Καὶ Φιλόξενος ποιεῖ τὸν Κύκλωπα παραμυθούμενον ἑαυτὸν ἐπὶ τῷ τῆς Γαλατείας ἔρωτι καὶ ἐντελλόμενον τοῖς δελφῶσιν, ὅπως ἀγγεῖλωσιν αὐτῇ, ὅτι ταῖς Μούσαις τὸν ἔρωτα ἀκείται. Plutarch. Symp. Quaest. I 5: Ὅπου καὶ τὸν Κύκλωπα Μούσαις εὐφώνοις ἰασθαί φησι τὸν ἔρωτα Φιλόξενος. et similiter Erotic. c. 18. Respicit huc Philodem. de Mus. Vol. Hercul. I 15: Καὶ μὴν οὐδὲ παραμυθεῖσθαι δύναται μουσικῇ τὰς ἐν ἔρωτι δυσπραξίας, λόγον γὰρ μόνον τὸ τοιοῦτον, ἀνεπιβλήτους ποιεῖ περισπῶσα, καθάπερ ἀφροδίσια καὶ μέθη· ποήματα δ' εἰ προαιρεῖται, διδόνσθω, καὶ Φιλόξενον, εἰ τοῦτ' ἠνίττετο, μὴ τελέως ψεύδεσθαι. Adde etiam Callimachi Ep. 49.

8.

— 1 υ υ — υ
 1 υ — υ υ υ υ — υ
 υ υ υ — υ υ υ υ — —

ᾠ καλλιπρόσωπε
 χρυσοβόστρυχε Γαλάτεια,
 χαριτόφωνε, θάλος ἐρώτων.

9.

— 1 υ — — υ υ υ — υ — υ

Οἶφ μ' ὁ δαίμων τέρατι συγκαθειρξεν.

IV 77. T. I p. 453: Συμβαλούμενος (Meineke συμβαλοῦμαι μέλος)· κατ' ἔλλειψιν καὶ αὐτῆ· ἐνδεῖ γὰρ εἰς ἔρωτα· μέμνηται ταύτης Ἀλέξανδρος (Bernhardy Ἀναξανδρίδης). Existimo exordium esse Cyclopiis, itaque huc rettuli, contra Meineke Philoxenum peculiare carmen in Amorem composuisse censet. — Videtur συμβαλεῖσθαι et ὕμνῳ restituendum. Pro futuro alios συμβάλλομαι legisse non satis certum, nam solent variare qui poetarum versibus utuntur.

Fr. 8. Athen. XIII 564 E: Ὁ δὲ τοῦ Κυθηρίου Φιλοξένου Κύκλωψ, ἐρῶν τῆς Γαλατείας, καὶ ἔπαιων αὐτῆς τὸ κάλλος, προμαντευόμενος τὴν τύφλωσιν, πάντα μᾶλλον αὐτῆς ἐπαινεῖ ἢ τῶν ὀφθαλμῶν μνημονεύει, λέγων ὡς· ὦ καλλιπρόσωπε κτλ. Cf. Eust. 1558, 15. — V. 2. χρυσοβόστρυχε scripsi, χρυσοβόστρυχε ABC Eust., χρυσιοβόστρυχε PVL. — Γαλάτεια om. Eust. — V. 3. θάλος scripsi, libri κάλλος, Fiorillo θάλλος.

Fr. 9. Zenob. V 45: Οἶφ μ' ὁ δ. τ. συγκ. ἐπὶ τῶν δυσανασχετούτων ἐπὶ τινι δυσχερεῖ πράγματι λέγεται ἡ παροιμία· Κύκλωψ γὰρ ἐστὶ δράμα Φιλοξένου τοῦ ποιητοῦ, ἐν ᾧ ὁ Ὀδυσσεὺς περισχεθεὶς τῷ τοῦ Κύκλωπος σπηλαίῳ λέγει· οἶφ μ' ὁ δ. σ. Frustra, ut trimetrum restituerent, συγκαθειρξάτο, συγκατάφικισεν, alia coniecerunt. Cf. Diog. VII 19. Apostol. XIV 24. Arsen. 379.

ἦχον μιμούμενος ἐν τῷ συγγράμματι, τοῦτό φησι τὸ ὄῃμα θρηετανελό· ἐκεῖ γὰρ εἰσάγει τὸν Κύκλωπα κιθαρίζοντα καὶ ἐρεθίζοντα (fort. καὶ τερεθίζοντα εἰς Γαλ. cf. Athen. I 20 A) τὴν Γαλάτειαν. sed tamen hoc non satis tuto colligas: nam videtur ridiculi gratia hoc ipse finxisse Aristophanes, cf. sch. ibid. Διασύρει δὲ Φιλόξενον τὸν τραγικόν, ὃς εἰσήγαγε κιθαρίζοντα τὸν Πολύφημον, τὸ δὲ θρηετανελό ποιὸν μέλος καὶ κρουματίον ἐστίν, τὸ δὲ ἀλλ' εἶα τ. θ. ἐπ. ἐκ τοῦ Κύκλωπος Φιλοξένου ἐστίν. Itaque hic ipsius est Philoxeni versus:

_ _ _ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ _ _
 Ἄλλ' εἶα τέκεια, θαμίν' ἐπαναβοῶντες.

ubi non opus est, ut ἐπαναβοῶτε scribatur, quod M. Schmidt requirit. Praeterea verba λάχανά τ' ἄγρια δροσερά et ipsa ex Philoxeno petita videntur.

Σ Υ Ρ Ο Σ.

12.

Hesych. Μεσαύχενες· Ἀριστοφάνης φησί· Μεσαυχένας νέκνας, ἀσώτους (Dobree coni. τοὺς ἀσκούς)· διὰ τοῦ μ γραπτέον μεσαύχενες, ὅτι μέσον ἀνχένα αὐτοῦ (M. Schmidt ἀσκοῦ) πιέζει (cod. 1264 πιέζει) παρεβάλλοντο τὸ σχοινίον. τραγωδεῖ δὲ (fort. παρατραγωδεῖ δὲ, Berglein παρωδεῖ δὲ) τὰ ἐν τῷ Φιλοξένου (cod. Φιλοξένω) Σύρω· ἔνιοι δὲ διὰ τοῦ δ γράφουσι δεσαύχενες, καὶ οὐ καλῶς (Schmidt κακῶς, postea οὐ καλῶς deleto καὶ scripsit). Locus variis coniecturis tentatus, quemadmodum Schneidewin μεσαύχενας κυνὸς ἀσκούς coniecit, Hartung μεταύχενας νάκας τοὺς ἀσκούς. Sed scribendum: Ἀριστοφάνης φησί·

. . . . Μεσαύχενας
 νέκνας, ἀσκούς. . . .

et deinde ὅτι μέσον ἀνχένα ἀσκοῦ πιέζει ὃ περιεβάλλοντο (Hartung περιβαλλόμενον τὸ) σχοινίον. Utres, quoniam ex pellibus mortuorum animalium conficiuntur, poeta comicus νέκνας appellavit, nec tamen id suo ingenio invenit, sed id ipsum opinor Philoxenus dithyrambicorum more novare ausus erat in carmine, cuius nomen haud dubie corruptum, neque tamen Bergleini coniecturae Σισύρω vel Σκίρω placent, coniecicio Σατύρω, in quo commode eiusmodi quid commemorari potuit. Comicus ut Philoxeni audaciam exagitaret, epitheton de suo adiecit: sed lectio incerta: quor-

sum etiam spectat Phot. 259, 13: *Μεσαύχενες*· οἱ ἀσκοτηδῆς αὐχένες (ser. οἱ ἀσκοί· οἱ δὲ δεσαύχενες). Adde Hesych. v. *Δεσαύχενες* et Et. M. 258, 29. Sed veram lectionem videtur Pollux servavisse II 136: *βυσαύχην* δὲ ὁ τοὺς μὲν ὤμους ἀνέλικων, τὸν δὲ αὐχένα συνέλικων, ὃν ἐπίβουλον Ἀριστοτέλης φυσιογνωμονεῖ (in Physiognomicis, quae vulgo Aristotelis nomine feruntur, vocabulum non legitur, sed res significatur c. 6: οἷς δὲ βραχὺς ἄγαν τράχηλος, ἐπίβουλοι). καὶ βυσαύχενας τοὺς ἀσκούς Ἀριστοφάνης κέκληκεν, eaque lectio videtur etiam ab Hesychio memorata esse, ubi scrib. *Ξῖνοι* δὲ διὰ τοῦ δ γράφουσι *δεσαύχενες* καὶ (*βυσαύχενες*) οὐ καλῶς. Hartung *βυσαύχενες* requirit, cf. Xenarchus Ath. II 63 F: *κοῦτε βυσαύχην θεᾶς Διοῦς σύνοικος γηγενῆς βολβός*, ubi Dindorf item *βυσαύχην* coniecit.

ΥΜΕΝΑΙΟΣ.

13.

υ υ υ _ λ ω υ . . .

Γάμε θεῶν λαμπρότατε.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

1265

*14.

Αὐτοὶ γὰρ διὰ Παρνασσοῦ

χρυσορόφων Νυμφέων εἶσω (ἴσαν) θαλάμων.

Fr. 13. Athen. I 6 A: Οὗτος (Φιλόξενος) εἰς Ἐφεσον καταπλεύσας εὐρῶν τὴν ὀφιοκωλίαν κενήν, ἐπύθετο τὴν αἰτίαν· καὶ μαθὼν ὅτι πᾶν εἰς γάμους συνηγόρασαι, λουσάμενος παρῆν ἄκλιτος ὡς τὸν νυμφίον. Καὶ μετὰ τὸ δειπνον ἄσας Ἰμέναιον, οὗ ἡ ἀρχή· Γάμε θ. λ. πάντας ἐψυχαγώγησεν· ἣν δὲ διδύραμβοποιός. καὶ ὁ νυμφίος, Φιλόξενε, εἶπε, καὶ αὐρίον ᾧδε δειπνεῖς; καὶ ὁ Φιλόξενος, ἀν' ὄψον, ἔφη, μὴ πωλῆ τις. Suidas v. Φιλόξενος Λευκαδίου similia narrat de Philoxeno Leucadio: utcunq̄ue statuas de illa narratiuncula (cf. quae dixi in Commentat. de Com. Att. Ant. 211), ansam ei prae buisse videtur Philoxeni poetae carmen aliquod, cui Ἰμέναιος nomen fuit, quare non dubitavi in ordinem recipere.

Fr. 14. Antigon. Hist. Mirab. 127 (141): Οἱ Δελοῖοι δὲ λέγουσιν, ὅτι ἐν τῷ Παρνασσῷ κατὰ τινας χρόνους τὸ Κωρόνιον φαίνεσθαι χρυσοειδές. Διὸ καὶ τὸν Φιλόξενον οὐδείς ἂν εἰκαιολαλεῖν εἴποι λέγονθ' οὕτως· αὐτοὶ κτλ. — V. 1. αὐτοὶ, Emperius, qui lyricos numeros sibi deprehendisse visus est, αὐγή vel αὐτή coni. Versus fort. sic redintegrandus: πτύχας ἡνεμοέσσας. — V. 2. ἴσαν adieci.

15.

Τληπόλεμός μ' ὁ Μυρσεὺς Ἐρμαῖν ἀφειτήριον ἔρμα
 ἰσοδρόμοις θῆκεν παῖς ὁ Πολυκρίτεω,
 δις δέκ' ἀπὸ σταδίων ἐναγώνιον· ἀλλὰ πονεῖτε
 μαλθακὸν ἐκ γονάτων ὄκνον ἀπωσάμενοι.

ΕΞ ΑΔΗΛΩΝ ΕΙΔΩΝ.

16.

— — — — —
 Εὐρείτας οἶνος πάμφωνος.

17.

Antiphanes ap. Athen. X 446 A: Παραδίδου δ' ἐξῆς ἐμοὶ
 οἶνον (corrīgunt τὸν) ἀρκεσίγνιον, ὡς ἔφασκ' Εὐριπίδης. B.
 Εὐριπίδης γὰρ τοῦτ' ἔφασκεν; A. Ἀλλὰ τίς; B. Φιλόξενος δῖ' ἔπον-
 θεν. A. οὐδὲν διαφέρει, ὧ τάν' ἐλέγχεις μ' ἔνεκα συλλαβῆς μιᾶς.

18.

Aristoph. Nub. 335: Ταῦτ' ἄρ' ἐποιοῦν ὑγραῖν Νεφελαῖν
 στρεπταίγλαν (στρεπταιγλαῖν) δάϊον ὄρμάν. ubi schol. ταῦτα δὲ εἰς
 Φιλόξενον τὸν διθυραμβοποιόν· τὸ γὰρ στρεπταίγλαν οἷτος εἶπεν.
 Aristophanes illo loco non potuit Philoxenum notare: sed nequa-
 quam improbabile, hoc vocabulo usum esse etiam postea Philo-
 xenum, id quod istum grammaticum in errorem induxit.

19.

1266

Theophrastus de Ventis 38: Πνεῖ δ' ἐνιαχοῦ μὲν χειμέριος
 (ὁ Ζέφυρος), ὅθεν καὶ ὁ ποιητὴς δυσᾶν προσηγόρευσεν· ἐνιαχοῦ
 δὲ μετρίως καὶ μαλακῶς, διὸ καὶ Φιλόξενος ἰδίαν (recte Meineke
 ἠδεῖαν) αὐτοῦ πεποίηκε τὴν πνοήν,

Fr. 15. Anth. Pal. IX 319: A Φιλόξενον. Corr. εἰς Ἐρμου ἄγαλ-
 μα, ὅπερ ἀνέθηκε Τληπόλεμος Μυρσεύς. — V. 1. Τληπόλεμός μ' scripsi,
 vulgo μ' deest. — ἔρμα, Dorville coni. Ἐρμαῖ. — V. 2. Πολυκρίτεω,
 aut Πολυκριτίδεω aut Πολυκράτεος corrigendum. — V. 3. δις δέκ' ἀπὸ
 σταδίων, Hecker II 115 δις δέκα πρὸ σταδίων coniecit. Mihi scriben-
 dum videtur Ἐρμαῖν ἐναγώνιον ἔρμα . . . δις δέκα πον σταδίων ἄφ-
 ετήριον. — Berglein epigramma Philoxeno abiudicat, quoniam Pausan.
 V 8, 1. Tlepoleum Lycium Olympionicam circa Ol. 131 commemorat,
 at non docuit eundem hominem utroque loco significari.

Fr. 16. Athen. II 35 D: Ὁ δὲ Κυθῆριος Φιλόξενος λέγει· εὐρεί-
 τας κτλ. Recte C et Eust. 1770, 9 εὐρείτας. Hartung ad Cyclopetem refert.

Plin. Hist. N. XXXVII 31: „Phaethontis fulmine icti sorores luctu mutatas in arbores populos lacrimis electrum omnibus annis fundere iuxta Eridanum amnem, quem Padum vocamus, et electrum appellatum, quoniam sol vocitatus sit Elector, plurimi poetae dixere, primique ut arbitror Aeschylus, Philoxenus, Euripides, Satyrus, Nicander.“ Hartung carmen, unde haec petita sunt, *Φαέθων* vel *Ἡλιάδες* inscriptum fuisse suspicatur.

Ex Philoxeni carminibus Suidas v. *Φιλόξενος* (cf. Eudoc. 428), postquam dixit *ἔγραψε διθυράμβους κδ'*, unum memorat: *ἔγραψε δὲ μελικῶς Γενεαλογία τῶν Αἰακιδῶν*, cuius alibi nusquam fit mentio. Sed extat aliorum carminum memoria. Ex Suida v. *Ἀντιγενίδης Σατύρον, Θηβαῖος, μουσικός, ἀλφειὸς Φιλοξένου· οὗτος ὑποδήμασι Μιλησίοις πρῶτος ἐχρήσατο καὶ κροκωτὸν ἐν τῷ Κωμαστῇ περιβάλλετο ἱμάτιον· ἔγραψε μέλη Berglein* coniecit ipsius Philoxeni illud fuisse carmen: sed hoc quidem ambiguum. — At huc pertinet, quod dicit Aristot. Pol. VIII 7, 9: *καὶ τοῦτου πολλὰ παραδείγματα λέγουσιν οἱ περὶ τὴν σύνεσιν ταύτην ἄλλα τε καὶ διότι Φιλόξενος ἐγγειρήσας ἐν τῇ Λαρισί ποιῆσαι διθυράμβον τοὺς Μυσοὺς* (ita recte Schneider, v. *μύθους*), *οὐχ οἷός τ' ἦν, ἀλλ' ὑπὸ τῆς φύσεως αὐτῆς ἐξέπεσεν εἰς τὴν Φρυγισί τὴν προσήκουσαν πάλιν*. Huc refero Plut. de Mus. 33: *ὥστε οὐδὲ ζητεῖν παρὰ ταύτης τὸ διαγνῶναι δύνασθαι, πότερον οἰκείως εἴληφεν ὁ ποιητὴς ὡς οἶον εἰπεῖν ἐν μούσοις* (corrigere *Μυσοῖς*) *τὸν ὑποδάριον τόνον ἐπὶ τὴν ἀρχήν, ἢ τὸν μιζολύδιον τε καὶ δάριον ἐπὶ τὴν ἔκβασιν, ἢ τὸν ὑποφρύγιον τε καὶ φρύγιον ἐπὶ τὴν μέσην (τὸ μέσον?)**. — Etiam *Persas* scripsisse Philoxenum conieci (assentiente Susemihlio ad hunc librum p. 162) ex Aristot. de Poet. c. 2, 6: *οἶον Ὅμηρος μὲν βελτίους, Κλεοφῶν δὲ ὁμοίους, Ἡγήμων δέ, ὃ τὰς παρωδίας ποιήσας πρῶτος, καὶ Νικοχάρης, ὃ τὴν Δηλιάδα, χεῖρους· ὁμοίως δὲ καὶ περὶ τοὺς διθυράμβους καὶ*

*) Westphal Proleg. z. Aesch. Trag. p. 74 negat Aristoxenum Mysos Philoxeni respexisse recteque monuit *ὑποδάριον τόνον*, quem Aristoxenus exordio attribuit, non congruere cum dorica harmonia, a qua Philoxenus orsus erat: sed verisimile est librariorum Plutarchi peccavisse: si permutaveris *δάριον* et *ὑποδάριον* scribens *τὸν δάριον τόνον ἐπὶ τὴν ἀρχήν, ἢ τὸν μιζολύδιον τε καὶ ὑποδάριον ἐπὶ τὴν ἔκβασιν*, omnis dissensus est sublata, nisi quod Aristoxenus modos poematis accuratius quam Aristoteles descripsit. A Philoxeni hoc dithyrambo originem duxit proverbium *ἀπὸ Λαρίου ἐπὶ Φρύγιον* (Apostol. III 61), quo Syneisus utitur.

τοὺς νόμους, ὡς Πέρσας (ita Ald., nam Ac ὡς περιγᾶς, NaBe ὡσπερ γᾶς) καὶ (add. Ald., om. libri) Κύκλωπας Τιμόθεος καὶ Φιλόξενος [μιμήσαιο ἄν τις]. Existimabam Aristotelem non simpliciter Timothei artem, quae meliores exhibebat homines, cum Philoxeno comparare, sed utriusque poetae carmina: iam ut constat utrumque poetam Cyclopem scripsisse (hinc apparet non recte Reitzium coniecisse *Κύκλωπα*), ita verisimile arbitrabar etiam *Persas* edidisse tam Philoxenum, quam Timotheum, et sic demum hoc exemplum cum altero apte componi videbatur. Sed non iam audeo *Persas* Philoxeno vindicare, cum haec suspicio nulla auctoritate firmetur, quamquam hi poetae eadem argumenta certatim iterare solebant. Neque Aristoteles inter Philoxenum et Timotheum eam ingenii diversitatem intercessisse significat, qua pictores clarissimi Polygnotus, Pauson, Dionysius diremti fuerunt: nam quod Timotheus Cyclopem scripsit, id ipsum indicio est, hunc poetam humiliora argumenta haud aspernatum esse: haec enim fabula ita nata, ut qui generosa ingenia moresque imitari studebat, eam omnino abiicere coactus sit. Igitur Aristoteles cum exempla ex lyrica poesi petita affert, aut duo tantum argumentorum genera discernit, quemadmodum deinceps, ubi dramaticam artem perlustrat, ut Timothei nomus *Persae* generosi generis, Timothei *Cyclops* pariter atque Philoxeni *dithyrambus* humilioris generis exemplum adhibeatur, aut si tria, quemadmodum in epica poesi genera distinguit, Timotheus in *Persis* meliores, idem in *Cyclope* mediocres, Philoxenus in *Cyclope* deteriores imitatus esse censendus est: atque haec quidem ratio maxime probabilis. Nuper Susemihl ὡσπερ (*Πέρσας Τιμόθεος καὶ Ἄργᾶς, Κύκλωπας κτλ.*, quemadmodum iam olim Tyrwhitt ὡσπερ *Ἄργᾶς* proposuerat. Alii alia moliuntur. — Ea quae Athen. I. 5 B ex Platonis comici *Phaone*, ubi Philoxeni *Ἄψαρτυσία* versibus heroicis conscripta laudatur, profert, non sunt huc referenda, sive statuis Philoxeni *Cytherii Δεῖπνον* ibi liberius a comico exagitari, sive Philoxeni *Leucadii* carmen aliquod didacticum ad similitudinem *Gastrologiae Archestratae* compositum rideri. — Philoxeno vindicare vult Dindorf duos versiculos ap. Antiphanem in *Ὅμοις* ap. Ath. XI 471 C:

ὡς δ' ἐδείκνησαν, συνάψαι βούλομαι γὰρ τὰν μέσῳ,
καὶ Διὸς σωτήρος ἦλθε θεοκλειον ὄργανον,
τῆς τρυφερᾶς ἀπὸ Λέσβου σεμνοπνόου σταγόνος
πλήρης, ἀφρίζον, ἕκαστος δεξιτερᾶ δ' ἔλαβεν.

item ex eadem comoedia ap. Athen. XIV 642 A:

εἶτ' ἐπεισῆγεν χορείαν ἢ τράπεζαν δευτέραν
καὶ παρέθηκε γέμουσαν πέμψασι παντοδαποῖς.

At sunt hi ipsius Antiphanis versus, quod vel numeri docent, quamquam Philoxeni Δεῖπνον obversatum est comico poetae, qui non tantum παρατραγωδεῖ, ut solent mediae comoediae poetae, sed etiam dithyrambicorum lumina et ampullas aemulatur, velut insignis locus ex Aphrodisio (fr. 1) decerptus docet, ubi v. 7 seq. ad exemplum Philoxeni fr. 3, 5 seq. conscriptos esse verissime animadvertit Meineke.*) Non probari possunt, quae de his Cobet in Mnemosyne anni 1856 p. 85 disputavit. cf. Nov. Lect. 133. — Non recte Philoxeni nomen restituendum censuit Hemsterhuys ap. Hesych. v. Δορυφόρον· τὸν δορυφονοῦντα· Ἀριστοφάνης Δαιδάλω. ὅτι δὲ Φιλοκίτης τῇ λέξει ἐχρήσατο πρῶτος, δηλοῖ Τηλεκλείδης ἐν Πρωτάνεσιν. rectius Meineke Φιλοκλήης proposuit. — Corruptum Philoxeni nomen in Et. M. 753, 51: Τριτημόριον τοὺς ἕξ χαλκοῦς εἴρηκε Φιλόξενος (P φίλων, ML φιλ') ubi recte Meineke alii Φιλήμων emendaverunt. — Et. M. 376, 4: Ἐρμῖς· κλινόπους, ἐπειδὴ ἐν αὐτοῖς ἔγλυφον ἀγάλματα Ἐρμοῦ, ὡς ἐφόρου ὕπνον καὶ ὕνειρον καὶ Φιλοξένης χάρισιν, Sylburg dubitanter Φιλόξενος, sed recte M φυλακῆς χάριν, idque etiam ceterorum codd. lectiones firmant. — Alia denique quae passim apud grammaticos Philoxeni nomine leguntur, ad grammaticum sunt referenda.

*) Etiam Timocles in Heroibus fr. 2 item coquum sermonis ambagibus usum deridens Φιλοξένειον τρόπον affectare videtur.

TIMOTHEUS.

Timotheus. *Timothei carmina* Suidas haec recenset, ut solet pro arbitrio inserens carminum generibus aliquot poematum titulos: γράψας δι' ἐπῶν νόμους μουσικούς ἰθ', προοίμια 15', Ἄρτεμιν, διασκευὰς ἢ ἐγκώμια, Πέρσας ἢ Ναύπλιον (V Ναύπλειον), Φινειδάς, Λαέρτην, διθυράμβους ἠ', ὕμνους κα' καὶ ἄλλα τινά. De numero nomorum paululum discrepat Steph. Byz. v. *Μίλητος*: Τιμόθεος κιθαρωδός, ὃς ἐποίησε νόμων κιθαρωδικῶν βίβλους ὀκτωκαίδεκα, εἰς ἐπῶν ὀκτακισχιλίων τὸν ἀριθμὸν, καὶ προοίμια (fort. προοίμια ut Suidas vocat), ἄλλων (ἀνῶν Bothe coni.) χίλια. (Salmasius *χιλίων*). Incertum, utrum in numero librorum culpa error sit admissus, an critici veteres, qui Timothei carmina in ordinem redegerunt, passim dubitaverint, quorsum singula carmina pertinerent. Velut Ἄρτεμις, quod carmen *hymni* loco fuisse indicare videtur Alexand. Aetol. ap. Macrob. Sat. V 22: Ἄλλ' ὅ γε πενθόμενος πάγχυ Γραικοῖσι μέλεισθαι Τιμόθεον κιθάρας ἴδμονα καὶ μελέων, Τῶν Θεοσάνδροιο, τὸν ἦνεσαν ἀνέρα σίγλων Χρυσείων ἱερῇ δὴ τότε χιλιάδι Ἰμνήσαι ταχέων Ὄπιν βλήτειραν οἰστῶν, Ἡρ' ἐπὶ Κεγγρεῖα τίμιον οἶκον ἔχει, fortasse secundum alios *Nomos* fuit. Certe Πέρσαι *Nomos* fuit, vid. Pausan. VIII 50, 3: Πυλάδου δὲ Μεγαλοπολίτου μὲν ἀνδρὸς γένος, κιθαρωδοῦ δὲ τῶν ἐφ' ἑαυτοῦ δοκιμασάτων καὶ ἀνηρημένον Πυθικὴν νίκην, τότε δὲ ἔδοντος Τιμοθέου Νόμον τοῦ Μιλησίου Πέρσας κτλ. Adde Aristot. Poet. c. 2: ὁμοίως δὲ καὶ περὶ τοὺς διθυράμβους καὶ τοὺς νόμους, ὡς Πέρσας καὶ Κύνκωπας, Τιμόθεος καὶ Φιλόξενος μιμήσαιο ἔν τι. nam Cyclops haud dubie *dithyrambus* fuit: item *Laertes* et *Phiniadae* vel *Nomis* vel *Dithyrambis* adscripti fuerunt, non encomiis, ut Suidas videtur testificari. Quod Suidas dicit, Persas etiam *Ναύπλιον* vocatos, manifestus error est, fort. legendum Πέρσας, *Ναυτίλλον* ἢ *Ναύπλιον*, ut etiam Bippart coniecit, cf. Athen. VIII 338 A (Eust. II. 1538, 5): ὁ αὐτὸς Δωρίων καταγελάων τοῦ ἐν τῷ Τιμοθέου *Ναυτίλω* (Casaubonus coni. *Ναυπλίω*) χειμῶνος, ἔφρασκεν ἐν κακιάβα ζεοῦσα μείζονα ἑωρακέναι χειμῶνα. — Ὡδὶνα Timothei memorat Athen. VIII 352 A: ἐπακούσας δὲ (Στρατόνικος) τῆς Ὡδίνος τῆς Τιμοθέου, Εἰ δ' ἐργολάβον, ἔφη, ἔτιπτε, καὶ μὴ θεόν, ποίας ἂν ἠφίει φωνάς; integer titulus Σεμέλης ὠδὶς fuit, vid. ephorum decretum apud Boethium de mus. p. 182 Friedl. (quod quamvis ficticium, tamen a musicae artis perito arbitro Aristoxeni ut videtur sectatore et anti-quae disciplinae vindice compositum, haud inepte Timotheum exagitat): παρακληθεὶς δὲ καὶ ἐπὶ τὸν ἀγῶνα τῶν Ἐλεισινίων Λάματρος ἀπρεπῆ διεκείσατο τὰν τῷ μίτῳ διασκευῶν τὰν γὰρ Σεμέλας ὠδὶνα οὐκ ἐν δίκῃ τὸν νέον διδάσκει. Adde etiam Dio Chrysost. LXXVII 768: τέλος δὲ τὴν κόμην διαπάσαντα καὶ τὰ γένεια τῷ ψήγματι, καὶ τὸ στόμα ἐμπλήσαντα καὶ τὰς γνάθους ἐκατέρως μόλις ἕξω βαδίζειν, ὥσπερ ἀλύοντα

ΕΙΣ ΑΡΤΕΜΙΝ.

1.

⊥ ⊘ ⊘ ⊘ — ⊘ ⊘ ⊘ — ⊘ ⊘ ⊘ — ⊘ ⊘

Μαινάδα, θυιάδα, φοιβάδα, λυσαάδα.

*2.

1269

⊘ ⊘ ⊘ ⊘ — ⊘ ⊘ ⊘ —

⊘ ⊘ ⊘ ⊘ — ⊘ ⊘ ⊘ —

Διὰ κνάνεον πόλον ἄστρον,
διὰ τ' ὠκντόκοιο σελάνας.

*3.

ὄτ' ἀέξεται ἄλιου ἀργαῖς.

ΚΤΚΛΩΨ.

4.

⊥ — ⊥ — ⊘ ⊘ — ⊘ — ⊘

⊥ ⊘ ⊘ — ⊘ ⊘ — —

τὴν τῆς Σεμέλης ὠδῶνα. — Ἄπαντα μαινόμενον, quem Timotheus Athenis tribus Pandionidis choro usus docuit, solus Lucianus Harmonid. c. 1 commemorat. — Denique Νιόβην Macho ibid. VIII 341 C tangit, vide fr. 6.

Fr. 1. Plut. de audiend. poet. c. 4: Τιμοθέω μὲν γὰρ ἄδοντι τὴν Ἄρτεμιν ἐν τῷ θεάτρῳ, Μαινάδα, θυιάδα, φοιβάδα, λυσαάδα, Κινησίας εὐθύς ἀντεφώνησε· Τοιαύτη σοι θυγάτηρ γένοιτο. Eadem de superst. c. 10 sed inverso ordine θυιάδα, φοιβ. μαιν. λυσα. Vulgo θυιάδα, scripsi θυιάδα. De hoc Timothei carmine conf. Alexand. Aetol. ap. Macrob. V 22.

Fr. 2. Plut. Quaest. Sympos. III 10, 3: Ὅθεν οἶμαι καὶ τὴν Ἄρτεμιν Λοχεῖαν καὶ Ἑλλείθνιαν, οὐκ οὔσαν ἑτέραν, ἢ τὴν σελήνην, ἀνομάσθαι· Τιμόθεος δ' ἄντικρυς φησί· Διὰ κνάνεον κτλ. et rursus sine poetae n. Quaest. Rom. c. 77. Eadem Macrob. VII 16, 28. Haud dubie est ex eodem carmine, ex quo fr. 1. — V. 1. κνάνεον, Macrob. λαμπρόν. — Meineke ad hoc carmen refert Hesychii gl.: πολυθύσανε·

Ἄρτεμι, πολυθύσανε κούρα.

διὰ τὸ θυσάνοις καὶ αὐτὴν χρῆσθαι, ἢ ὅτι πολλαχόθεν ἄσσεται ὡς κνηγέτις, ἢ πολυθύσαντος (πολυθώνκτος) ἢ πολυθυσιαστος.

Fr. 3. Porphy. ap. Stob. Ecl. Phys. I 41, 61: ἡλόσιον μὲν πεδίον εἰκότως προσειπῶν τὴν τῆς σελήνης ἐπιφάνειαν ὑφ' ἡλίον καταλαμπομένην, ὅτ' ἀέξεται ἡλίον ἀργαῖς, ὡς φησι Τιμόθεος. Meineke ἀέξεται et ἄλιον restituit, qui censet hunc versum continuo subiungendum esse fr. 2, idem tamen coniecit fortasse praeterea versum intercidisse: διὰ τ' ὠκντόκοιο σελάνας (φάος αἰθέριον, πυρόεντος) ὅτ' ἀέξεται κτλ.

Οὐ τοι τόν γ' ὑπεραμπέχοντα
οὐρανὸν εἰσαναβήσει.

5.

υ υ υ - υ υ - υ υ - υ - -
υ υ υ - υ υ υ - υ υ - υ
υ υ - υ υ υ υ - υ υ υ - υ
υ υ - υ υ υ - υ υ υ υ - υ - -

Ἔχευε δ' ἐν μὲν δέπας κίσσινον μελαίνας
σταρόνος ἀμβρότας ἀφροῶ βρονάζον·
εἴκοσιν δὲ μέτρ' ἀνέχευεν ἔμισγέ θ'
αἶμα Βακχίου νεορρύτοις δακρύοισι Νυμφῶν.

1270

NIOBH.

*6.

Ἔρχομαι· τί μ' αὔεις;

Fr. 4. Chrysipp. περὶ ἀποφατικῶν c. 10: *Εἰ Κύκλωψ ὁ τοῦ Τιμοθέου πρὸς τινα οὕτως ἀπεφάνετο· οὐ τοι κτλ.* — V. 1. cod. τόγγε.

Fr. 5. Athen. XI 465 C: *Τιμόθεος δ' ἐν Κύκλωπι* (ita L et Eust., *Κυκλωπία* PV). Ἔχευε κτλ. et Eust. 1631, 61. — V. 1. ἔχευε δ' om. C et Eustath., ἔχευεν δὲ B, ἔχευε δὲ L, ἔχυνεν δὲ P, ἔχυνε δὲ V. Schneidewin ἐπλησε, fort. ἔγγχευε, nam craterae vini poculum infundit, Hartung plane delet. — μελαίνας, B μολαίνας. — V. 3. εἴκοσιν Dindorf, vulgo εἴκοσι. — ἀνέχευεν CPVL, ἀνέχευαν AB. Ap. Eust. est εἴκοσι δὲ ὕδατος μέτρ' ἔχευεν, unde ὕδατος restituendum censet M. Schmidt: sed hoc est Eustathii additamentum, evanescit difficultas copula τε pro δὲ restituta. — ἔμισγε A, ἔσμιγε PVL, ἀνέμισγε C. — V. 4. θ' αἶμα scripsi, δ' αἶμα Grotefend, A διαμα, CPVL δ' ἄμα. — Βακχίου, B βακχεῖα. — νεορρύτοις C, νεορρύτως A, νεορύτως P, νεορρῶτως B, νεορρῶτω VL. — δακρύοισι C, sed PVL δακρῶουσι. — Νυμφῶν Schweighaeuser, PVL νύμφαν, C πηγᾶν.

Fr. 6. Diog. Laert. VI 28 de Zenone: *ἐτελεύτα δὲ οὕτως· ἐκ τῆς σχολῆς ἀπιὼν προσέπειταισε καὶ τὸν δάκτυλον περιέρορξε· παίσας δὲ τὴν γῆν τῇ χειρὶ, φησὶ τὸ ἐκ τῆς Νιόβης· Ἔρχομαι· τί μ' αὔεις* (αὔεις Hermann, nisi praestat ἀὔτεις); quae ipse Diogenes deinde in epigrammate imitatur *ἔρχομαι ἀντόματος· τί δὴ καλεῖς με;* Eadem Stob. Flor. VII 45 (ubi τί με ἄγεις) et Suidas v. αὔεις. Ex Timothei carmine clausulam hanc petitam esse fidem facit Macho ap. Athen. VIII 341 C: *ἀλλ' ἐπεὶ ὁ Τιμοθέου Χάρων σχολάζειν οὐκ ἔα οὐκ τῆς Νιόβης, χωρεῖν δὲ πορθμὸν (πορθμίδ' Casaubonus et Meineke) ἀναβοᾶ, καλεῖ δὲ μοῖρα νόχιος, ἧς κλύειν χρεῶν.* Ac Timotheo etiam Nauck vindicat, Hermann Aeschyli Niobae, Brunck cognomini Sophoclis tragoediae adscripsit. Sed suspicor etiam praecedentem Charonis versum servatum esse:

Ἔμβα, πορθμίδος ἔρμα,

apud Teletem Stob. Flor. V 67: *ὥσπερ ἐκ συμποσίου ἀπαλλάττομαι, οὐδὲν δυσχεραίνων, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ βίου, ὅταν ἡ ὥρα ἦ, ἔμβα πορθμίδος ἔρμα,* ubi Nauck Fr. Trag. adesp. 433 ἔρμα correxit.

ΕΞ ΑΔΗΛΩΝ ΕΙΔΩΝ.

11.

υ υ υ υ - υ υ υ υ - υ υ - υ

υ - - υ υ - - υ υ -

υ υ - υ υ υ - υ - -

Μακάριος ἦσθα, Τιμόθεε, κᾶρξ ὅτ' εἶπεν·
νικᾶ Τιμόθεος Μιλήσιος
τὸν Κάμωνος τὸν ἰωνοκάμπταν.

12.

υ - - υ υ - υ

υ υ - υ υ - -

λοῖς ἐπῆει τὰ τοῦ Τιμοθέου λέγειν· Ἄρης τύραννος (τύραννον SgCTuqV)· χρυσὸν δὲ Ἑλλάς οὐ δέδοικε. Transposui δέ. Respicit etiam vit. Demetr. c. 42. Adde Hesych. v. Ἄρης τύραννος. παροιμία. Suid. s. h. v. et Macarius in not. ad Arsen. p. 79. Auctiora exhibet cod. Milleri Misc. 363: Ἄρης τύραννος· τοῦτο τὸ κομμάτιον ἐκ τῶν Τιμοθέου Περσῶν, ὃ διὰ τὴν ἐπὶ τὴν σωτηριώδη εὐήμερίαν Ἀθήνησιν ἐπιπολάσασαν εἰς παροιμίαν περιέστη· μύνηται ταύτης Μένανδρος ἐν Θαίδι. quae expedire nequeo. Videtur Timotheus nomum hunc docuisse circa illud tempus, quo bellum Corinthium exarsit, h. e. Ol. 96, 2, cum Age-silaus in Asia Persarum imperium bello quateret, et Tithraustes satrapa per Timocratem Rhodium in Graeciae civitatibus viros populares pecunia tentaret, quo promptius Lacedaemoniorum dominationem depellerent: cf. comment. de com. Att. p. 389 seq. Huc spectat opinor Milleri anecdoton: grammaticus, ut quae sequuntur Timothei verba χρυσὸν Ἑλλάς δ' οὐ δέδοικεν explanaret, harum largitionum fecerat mentionem, quibus Athenarum opulentia insigne incrementum cepisse visa sit. Sane Xenophon negat Athenienses quidquam pecuniae a Timocrate accepisse, sed Pausanias Epicratem et Cephalum corruptos esse auctor est. Plutarchi autem testimonium cum hac coniectura, quam feci de tempore, quo Timothei Persae docti sunt, facile potest conciliari: nam consentaneum est, versiculum hunc, qui Graecorum animos graviter percussit, celeriter hominum sermonibus propagatum esse, ita ut in Asiam Agesilao nondum revocato pervenerit. Nauck requirit Χρυσὸς τύραννος· Ἄρη δ' Ἑλλάς οὐ δέδοικεν contra mentem poetae.

Fr. 11. Plut. de se ipsum laud. c. 1: ἀλλὰ καὶ τοὺς στεφανομένους ἐν τοῖς ἀγῶσιν ἕτεροι νικῶντας ἀναγορεύουσι, τὴν ἀηδίαν τῆς περιαντολογίας ἀφαιροῦντες· ἢ καὶ τὸν Τιμόθεον ἐπὶ τῇ κατὰ Φρῦνιδος νίκῃ γράφοντα· Μακάριος κτλ. εἰκότως δυσχεραίνομεν, ὡς ἀμούσως καὶ παρανόμως ἀνακηρύττοντα τὴν ἑαυτοῦ νίκην. — V. 1. κᾶρξ ὅτ' scripsi, legebatur ὅτε κᾶρξ, Hartung scripsit Τιμόθεος, ὅτε κᾶρξ. — V. 2. Τιμόθεος scripsi, legebatur Τιμόθεος ὁ. — V. 3. Κάμωνος scripsi, legebatur Κάρβωνος, Schmidt Σκάμωνος vel Κάμβωνος coniecit, quemadmodum qui περὶ ἐβρημάτων scripsit Σκάμων vel Κάμων dicitur. Cf. Pollux IV 66: Καὶ Φρῦνιν δὲ τὸν Κάμωνος (CF κάβωνος) μέλεσι πολυκαμπέσι, τοῖς ὑπὸ τῶν κωμῶδων δυσκολοκάμπτοις κληθεῖσι, κεχρησθαι λέγουσιν. Male Suidas v. Φρῦνις Κάνωπος filium dicit.

υ υ λ - υ υ λ -
 υ υ λ - υ υ λ -
 5 υ υ λ - υ υ λ -

Οὐκ αἰείδω τὰ παλαιά,
 καινὰ γὰρ μάλα κρείσσω·
 νέος ὁ Ζεὺς βασιλεύει,
 τὸ πάλαι δ' ἦν Κρόνος ἄρχων·
 5 ἀπίτω Μοῦσα παλαιά.

13.

υ λ υ υ - υ υ - υ υ υ
 - λ υ - - λ υ υ - -
 λ υ υ - υ υ - λ υ υ
 λ υ υ - - λ υ υ λ -

Σύ τ' ὦ τὸν αἰὶ πόλον οὐράνιον
 ἀκτίσι λαμπραῖς Ἴλιε βάλλων,
 πέμψον ἑκαβόλον ἐχθροῖς βέλος
 σᾶς ἀπὸ νευρᾶς, ὦ ἰὲ Παιάν.

*14.

υ υ λ - υ υ λ - υ υ λ -

Σὺ δὲ τὸν γηγενέταν ἄργυρον αἰνεῖς.

Fr. 12. Athen. III 122 D: Κατὰ γὰρ τὸν Μιλήσιον Τιμόθεον τὸν ποιητὴν· Οὐκ αἰείδω κτλ. Cf. Eust. 1422, 50. — V. 1. οὐκ αἰείδω, Meineke οὐ κλείω. — V. 2. καινὰ VL, καὶ τὰ ABP. — μάλα scripsi, vulgo ἄμα, om. C et Eustath. M. Schmidt θαμὰ, Schneidewin καινὰ γὰρ ἄσματα κρέσσω. — V. 4. τὸ πάλαι Meineke, vulgo τὸ παλαιόν. — V. 5. ἀπίτω, BP ἀπέτω.

Fr. 13. Macrob. Sat. I 17, 19: „Sed Timotheus ita: σύ τ' ὦ κτλ. — V. 1. σύ τ' ὦ vulgo, σύ τε ὦ libri, fort. σύ δ' ὦ praestat. — V. 2. ἀκτίσι λαμπραῖς scripsi, legebatur λαμπραῖς ἀκτίσι, Ian λαμπραῖς ἀκτίσι edidit, ex libris ut videtur, nam nihil adnotavit, nisi quod N ακτινωταε. — Ἴλιε Schneidewin, vulgo ἦλιε, RB ΗΛΙ, praeterea B ΒΑΛΛΙΟΝ. — V. 3. ἐχθροῖς, Ian ἐχθροῖσι ex libris ut videtur. — V. 4. νευρᾶς, BR ΝΕΤΡΑ. — ὦ ἰὲ Παιάν scripsi, legebatur ὦ ἰε Παιάν, PN ωιε παιαν, BR ωε παιαν, SP7 ὦ παιάν, vulgo παιάν. Schneidewin ὦ ἰὲ Παιάν, Hartung ὦ ἰηε Παιάν. Sane ipse Macrob. ib.: „Obtinuit tamen ut cum sanitatem dari sibi precantur, ἰὲ παιάν per η litteram enuntient, id est *medere Paeon*; cum autem ἰε Παιάν per ε litteram dicunt cum aspiratione prioris litterae, significant hoc dici in aliquem adversa precatione, βάλλε Παιάν, id est *immitte feriendo*.“ tuetur ἰε, verum ἰὲ non segregandum ab interiectione ἰὲ, quae formae mensura tantum novissimae syllabae differunt inter se. Cf. carm. popul. 45 et 47.

Fr. 14. Plutarch. de fort. Alex. II c. 1: Ἀρχελάω δὲ δοκοῦντι γλισχροτέρῳ περὶ τὰς δωρεὰς εἶναι Τιμόθεος ἔδων ἐσήμαινε πολλάκις τουτὶ τὸ κομμάτιον· Σὺ δὲ τὸν γ. ἄρ. αἰ. Ὁ δὲ Ἀρχελάος οὐκ ἀμού-

15.

1273

Οὐθ' ὁ περωτὸς ἰξὸς ὀμμάτων, Ἔρωσ,
ὁ Κύπριδος κυναγός, ἡ φρενῶν ἄκισ,
ὁ μὴ τίνων θεοῖσιν ὀρκίων δίκας.

16.

Antiphanes ap. Athen. X p. 433 C: Οὐκ ἂν ἀμάρτοι δέ τις καὶ τὸ ποτήριον αὐτοῦ (Νέστορος) λέγων φιάλην Ἄρεως κατὰ τὸν Ἀντιφάνους Καινέα, ἐν ᾧ λέγεται οὕτως· εἰ τῇ δῆλος (Emperius coniecit εἶτ' ἦδη δός) φιάλην (τὸ ὄπλον vulgo additur, delevit Koppiers) Ἄρεως κατὰ Τιμόθεον ξυστόν τε βέλος. Cf. Aristot. Ars poet. c. 21, 6: λέγω δὲ οἶον ὁμοίως ἔχει φιάλη πρὸς Διονύσον, καὶ ἀσπίς πρὸς Ἄρην· ἐρεῖ τοίνυν καὶ τὴν ἀσπίδα (A addit οὐ) φιάλην Ἄρεως (Ἄρεος G) καὶ τὴν φιάλην ἀσπίδα Διονύσου (fort. hoc quoque exemplum ex Timotheo petitum). Cf. Rhetor. III 4 et 11 et Athen. XI 502 B: Ἀναξανδρίδης δὲ φιάλας Ἄρεος καλεῖ τὰ ποτήρια ταῦτα (hinc aliquando conieci in Anaxandridis versu ap. Athen. IV 131 legendum esse φιάλην τ' Ἄρεως ἢ δὲ λεπαστήν). M. Schmidt credit Timotheum φιάλην Ἄρεως ἄοινον vel φιάλην Ἄρεως οἴνου dixisse, abusus Aristotelis loco de poet. c. 21, 8: ἔστι δὲ τρόπῳ τούτῳ τῆς μεταφορᾶς χρῆσθαι καὶ ἄλλως, προσαγορεύσαντα τὸ ἀλλότριον ἀποφῆσαι τῶν οἰκείων τι, οἶον εἰ τὴν ἀσπίδα εἴποι φιάλην μὴ Ἄρεως, ἀλλ' ἄοινον (ita Victorius praeclare, libri οἴνου). ubi Schmidt intempestivam adhibens medicinam vuculas μὴ et ἀλλ' delendas esse censet.

17.

Anaxandrides ap. Athen. XI 455 F: Ἀρτίως διηοτάμηκε καὶ τὰ μὲν διανενῆ Σώματος μέρη δαμάζει· ἐν πυρικτίτοισι γὰρ, Τιμόθεος ἔφη ποτ', ἄνδρες, τὴν χύτραν οἶμαι λέγων. Ita Meineke Poet. Com. Fr. T. III 164 emendavit, vulgo ἐν πυρικτύποισι γῆς (sic PVL, ἐν πυρικτύτοισι γὰρ A, ἐν πυρὶ κτιτισιγᾶς B, ἐν περικτίτοισι γαῖς Dobree).

σως ἀντεφώνησε· σὺ δέ γ' αἰτεῖς. Eadem Apophthegm. p. 177 B, ubi recte σὺ δέ. Videtur autem ex ipsius Timothei aliquo carmine petitum. — γηγενέταν, Meineke γαγενέταν.

Fr. 15. Stob. Append. p. 23. Τιμόθεου θ' ὁ περωτὸς. Scripsi οὐθ' ὁ πτ. et Ἔρωσ, vulgo ἔρωσ, Meineke εἰθ' ὁ περ. vel ἦλθ' ὁ περ., Nauck θεὸς περωτὸς. — V. 2. Κύπριδος Meineke, legebatur Κύπριος. Ceterum valde dubium an hi versus dithyrambographi sint, Meineke Timotheo comico tribuit, sed fort. Σωσιθέου scribendum, olim conieci Τιμοκλέους, Nauck Τιμησιθέου praeoptat.

18.

Et. M. 271, 57: Διαψάλλουσα· διασύρουσα· καὶ Τιμόθεος τὴν ἐκλυομένην καὶ καταρρέουσαν· σημαίνει καὶ τὴν ἡρεμαίαν. Εὐριπίδης ἐπὶ τοῦ καθαίρειν, οἶον·

Γλώσση διαψάλλουσα μυκτῆρων τόπους.

1274

Zonaras 536 eadem, sed plenius: σημαίνει δὲ (καὶ) τὴν ἡρεμαίαν κίνησιν. Εὐριπίδης ἐ. τ. κ. κέχρηται τῇ λέξει, οἶον κτλ. Adde Mingarelli codd. Nan. 492. Ambigas sane, Timotheus utrum poeta an grammaticus aliquis sit intelligendus. Τιμόθεον, quem Et. Flor. Miller Misc. 215 de origine vocis μετεωρίζω adhibet, grammaticum esse apparet, si integrum est nomen, neque vero cum Nauckio Μεθόδιος scribendum, cuius nomen nusquam comparet in Et. Flor.

19.

Schol. Il. ι 219: ἡ διπλῆ, ὅτι θῦσαι οὐ σφάζαι (ὡς) ὁ Τιμόθεος ὑπέλαβεν καὶ Φιλόξενος, ὁμοίως τῇ ἡμετέρᾳ συνηθείᾳ, ἀλλὰ θυμαῖσαι, καὶ ὅτι θνηλὰς τὰς ἐπιθνομένας ἀπαρχάς. Haud dubie ad Cyclopis aliquem locum pertinet, vid. Philox. fr. 10.

δυσόφθαλμον αἴσχος ἐκφοβηθεῖσαν,
αὐθις ἐκ χειρῶν βαλεῖν,

5 νυμφαγενεῖ χοροκτύπῳ φηρὶ Μαρσύᾳ κλέος.

τί γάρ νιν εὐηράτοιο κάλλεος ὄξυς ἔρωσ ἔτειρεν,
ᾗ παρθενίαν ἄγαμον καὶ ἄπαιδ' ἀπένειμε Κλωθῶ;
ἀλλὰ μάταν ἀχόρευτος

ἄδε ματαιολόγων φάμα προσέπταθ' Ἑλλάδα μουσοπόλων,
10 σοφᾶς ἐπίφθονον βροτοῖς τέχνας ὄνειδος,
τὰν οὐ μεριθοτάταν Βρομίῳ παρέδωκε σεμνᾶς
δαίμονος ἀερθὲν πνεῦμα λιγυπτέρυγον σὺν ἀγλαῶν ὠκύ-
τατι χειρῶν.

ΑΣΚΛΗΠΙΟΣ.

2.

⊥ ⊥ ⊥ _ ⊥ ⊥ _ _ ⊥ ⊥ ⊥ _ ⊥ ⊥ _ ⊥
⊥ ⊥ ⊥ _ ⊥ ⊥ _ ⊥
⊥ ⊥ ⊥ _ ⊥ ⊥ _ _ ⊥ ⊥ ⊥ _ ⊥ ⊥ _ _
⊥ ⊥ ⊥ _ ⊥ ⊥ _ _ ⊥ ⊥ ⊥ _ ⊥ ⊥ _

neke, legebatur δῖαν. — Ἄθαναν Schweighaeuser, vulgo Ἄθανᾶν. — V. 3. ἐκφοβηθεῖσαν, Meineke ἐκπλαγεῖσαν. Ego olim proposui ἐκφοβηθεῖσαν αἴσχος. — V. 4. αὐθις Hartung deletit. — V. 5. χοροκτύπῳ scripsi, idemque Meineke coniecit, vulgo χειροκτύπῳ. — φηρὶ, Hartung τῷ φηρὶ. — νυμφαγενεῖ, P νυμφαγένει. — V. 6. τί γάρ, C οὐ γάρ. — κάλλεος, C κάλλους. — ἔτειρεν, C ἤγειρεν. — V. 7. ᾗ scripsi itaque Dobree (vel ἄπερ), codd. αἰ (A αἰ) γάρ, Iacobs ᾗ γε, Meineke τῷ γάρ. — ἄγαμον Casaubonus, libri ἀγανόν. — ἀπένειμε, Meineke ἐπένειμεν coni. — V. 8—10 continuo adiunxi prioribus, nam nihil intercidisse apparet, sicuti etiam deinde v. 11—12 statim adieci, nam omnia bene cohaerent. — ἀχόρευτος Grotefend, libri ἀναχόρευτος. — V. 9. φάμα Schweighaeuser, φήμα PVL et A a m. pr. (a m. s. φήμη). — προσέπταθ', in proecdosi προσέπτα scripsi, versum hic terminans, libri προσέπτατο. — μουσοπόλων VL, μουσοπόλον P, μουσοπόλον BC. — V. 10. σοφᾶς AC, σοφᾶς PVL. — ἐπίφθονον, P ἐπιφθόνον. — τέχνας, A a m. s. τέχνης. — V. 11. τὰν οὐ μεριθοτάταν intactum reliqui, nisi quod λέγει τὰν ex Schweighaeuseri coniectura recepi, nam libri AB τὴν αὐλητικὴν λεγε γαν ον (B λέγε γάνον) μεριθοτάταν, P λέλεγαν οὐ περιθοτάταν VL λέγει τὰν οὐν περιθειοτάταν. Praeterea Schweighaeuser τὰν οὐν ἐριθειοτάταν, Kayser τὰν θυμαρσεστάταν, Emperius γάνους μεριθ' ἱροτάταν, Bippart τὰν οὐν ἐριβρομωτάταν, Hartung γάνωμά τιθειοτάτον, M. Schmidt τὰν συνεριθοτάταν Βρομίῳ παρέδωκε νεῦμα, ac συνεριθοτάταν etiam Hecker. Haec pericula non satisfaciunt, non incommodum fuerit τὰν κόμον ἐριθοτάταν, aptius etiam τὰν θυμερεθισοτάταν, nomen θυμερεθιστής, quamquam non est traditum, rationi convenit, inde si superlativum deducere instituit Telestes, dithyrambographo audaciae venia parata est. — V. 12. ἀερθὲν, in proecdosi ἀερόεν conieci, Kayser παρθένεινυμ' αἰολ., οὐρεῖας Hartung. — πνεῦμα λιγυπτέρυγον refinxi, αἰλοπτερύγων AB, αἰλοπτερύγων P, ἀελοπτερύ-

Ἡ Φρύγα καλλιπνόων ἀυλῶν ἱερῶν βασιλῆα, 1276
 Ἀυδὸν ὃς ἄρμοσε πρῶτος
 Δωρίδος ἀντίπαλον μούσας νόμον αἰόλον ὄμφᾶ,
 πνεύματος εὔπετρον αὔραν ἀμφιπλέκων καλάμοις.

3.

Philodemus περὶ εὐσεβείας p. 32 ed. Gomperz (Vol. Herc. coll. nova II 131): Ἀσκληπι(ὸν δὲ Ζε)ῦς ἐκεραύνωσ(εν, ὡς μ)ὲν ὁ τὰ Ναυπα(κι)κὰ συγγράφας (κὰ)ν Ἐσκληπιῶ (Τελ)έστης καὶ Κεινη(σ)ίας ὁ μελοποιός, ὅ(τι τὸ)ν Ἰππόλυτον (παρα)κληθεῖς ὑπ' Ἀρ(τέμ)ιδος ἀνέστησεν. Cf. ib. p. 17 (II 45): τὸν Ἀσκληπιὸν δ' ὑ(πὸ) Διὸς κ(ε)ραυνω)θῆναι γεγρα(φ)ασιν) καὶ ὁ τ(ὰ) Ναυ)πάκτια ποι(ή)σας καὶ Τελέστ(ης) Ἀσ)κληπιῶ.

γων VL, Hartung ἀελλοπτέρων. — σὺν ἀγλαῶν ἀκνῆται Casaubonus, συναγαγῶ κνῆται B, σὺν ἀγλαῶν ἀκνῆται P, σὺν ἀγλαῶν κνῆται VL, Hartung σὺν ἀγανῶν ἀκ. χ.

Fr. 2. Athen. XIV 617 B: Κομψῶς δὲ κὰν τῷ Ἀσκληπιῶ ὁ Τελέστης ἐδήλωσε τὴν τῶν ἀυλῶν χρῆσιν ἐν τούτοις ἢ Φρύγα κτλ. — V. 2. Ἀυδὸν ὃς Huschke, libri αὐδονος. — ἄρμοσε Schmidt, ἤρμοσε Grotefend, PVL ἤροσε. — V. 3. μούσας Schmidt, vulgo μούσης. — νόμον αἰόλον scripsi praeceunte Dobraeo, legebatur νομοαἰόλον. — ὄμφᾶ Schweighaeuser, ὄμφάν Huschke, ὄμφαι PVL, Hartung νόμον αἰολόμορφον edidit. Quod Phryx primus dicitur tibiaram cantum (νόμον αἰόλον) adaptavisse voci humanae (ὄμφᾶ), cum constet a principio ἀυλητικὴν fuisse ψιλὴν ac Clonam Graecum artificem primum ἀυλωδικούς νόμους condidisse, condonabimus facile poetae, qui Olympum potius, quam Marsyam dicere videtur, id quod Lydii modi mentio suadet, cf. Plut. de mus. c. 15: Ὀλυμπον γὰρ πρῶτον Ἀριστόξενος . . . ἐπὶ τῷ Πύθωνί φησιν ἐπικῆδειον ἀυλῆσαι Ἀυδιστί. Ipse antea de emendatione Huschkii dubitans (quam quidem Δωρίδος, quod subsequitur, satis tuetur) suspicatus sum scribendum esse:

ἀυλὸν ὃς ἄρμοσε πρῶτος
 Δωρίδος ἀντίπαλον Μάσνης νομοαἰόλον ὄμφᾶς.

vel potius, cum ἀυλὸν repetitum displiceat, ἀηδόν' ὃς, sive quoniam anacrusis ab hoc loco aliena, ἀδόν' ὃς contractione admissa; vid. de voce ἀηδῶν Bekk. An. I 349, 3: ἀηδόνα, ἔστι μὲν ἡ ὄρνις, ἐκ μεταφορᾶς δὲ οἱ τραγικοὶ τὴν γλωσσίδα τῶν βοῶν (ἀυλῶν), ἔστι δὲ ὄπου καὶ τὸν ἀυλόν. ἢ λέξις Διδύμου. adde Hesych. ἀηδόνα et λατίνας ἀηδόνας. neque obscure hoc loco vocabulum, cum ἀυλῶν ἱερῶν βασιλῆα praecesserit. Quod addidit poeta νομοαἰόλον, ad eundem modum esset novatum, quo Aristophanes πτεροποιόκιλος dixit. Formam Μάσνης ex Xanthi Lydiacis affert Hephaest. 14: et Xanthus quidem fluvium Marsyam hoc nomine appellavisse videtur, cf. Et. M. 249, 15, sed idem etiam viri nomen fuisse testatur Plut. de mus. c. 7: τὸν δὲ Μαρσύαν φασὶ τινεὺς Μάσσην καλεῖσθαι, οἱ δ' οὐ, ἀλλὰ Μαρσύαν. sed apud Plut. de Is. et Osir. c. 24, ubi de nomine Μάνης disserens addit ὃν ἔνιοι Μάσσην καλοῦσι, num Dübner recte Μάσσην scripserit, dubito.

ΤΜΕΝΑΙΟΣ.

4.

- - - - -
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 - - υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ

"Άλλος δ' ἄλλαν κλαγγὰν εἶς 1277
 κερατόφωνον ἠρέθιξε μάγαδιν,
 ἐν πενταράβῳ χορδᾶν ἀρθμῶ
 χεῖρα καμψιδίαυλον ἀναστροφῶν τάχος.

5.

- - υ υ - - υ υ - - υ υ - -
 υ υ υ - υ υ υ - υ υ υ -
 υ υ υ - - υ υ υ
 - - υ υ - - υ υ - - υ υ υ
 υ υ υ - υ

Πρωῶτοι παρὰ κρατῆρας Ἑλλάνων ἐν αὐλοῖς
 συνοπαδοὶ Πέλοπος ματρὸς ὀρείας
 Φρύγιον ἄεισαν νόμον·
 τοὶ δ' ὄξυφώνοις πηκτίδων ψαλμοῖς κρέκον
 Λύδιον ὕμνον.

6.

Athen. XI 501 F: Θεόπομπος δ' ἐν Ἀλθαίᾳ ἔφη· Λαβοῦσα
 πλήρη χρυσέαν μεσόμφαλον φιάλην· Τελέστης δ' ἄκατον ὠνόμαξέ
 νιν. ὡς τοῦ Τελέστου ἄκατον τὴν φιάλην εἰρηκίτος. ubi ἄκατον
 Porson restituit, libri ἄκρατον.

Fr. 4. Athen. XIV 637 A: Τελέστης δ' ἐν Ἰμεναίῳ διδυράμβῳ
 πεντάχορδόν φησιν αὐτὴν (μάγαδιν) εἶναι διὰ τούτων· "Άλλος δ' ἄλλαν
 κτλ. — V. 2. ἠρέθιξε scripsi, legebatur ἔρεθιξε. — μάγαδιν, B μάγα-
 δον, Dindorf coni. μαγάδ' ἐν, aut ἐν delendum esse censet. — V. 3.
 πενταράβῳ B, πενταράβδῳ ABP, πενταρράβδῳ VL. — χορδᾶν Porson,
 vulgo χορδάν. — ἀρθμῶ scripsi, libri ἀριθμῶ, Meineke ἔνθμῶ. —
 V. 4. καμψιδίαυλον, BP κάμψει διάυλον. — ἀναστροφῶν Eustath. 1108,
 1, qui hunc versum s. p. n. affert, vulgo ἀναστροφῶν, Meineke coni.
 ἀναστροφῶν ταχύς.

Fr. 5. Athen. XIV 625 F: Μαθεῖν οὖν τὰς ἀρμονίας ταύτας τοὺς
 Ἕλληνας παρὰ τούτων (τῶν Φρυγῶν καὶ Λυδῶν)· διὸ καὶ Τελέστης
 ὁ Σελινούντιός φησι· Πρωῶτοι κτλ. — V. 1. πρωῶτοι, B πρώτος. — Ἑλ-
 λάνων scripsi, vulgo Ἑλλήνων. — V. 4. τοί, BP τοῖς. — πηκτίδων, BP
 πνκτίδων. — ψαλμοῖς PVL, contra AB ψαλμοί.

7.

Philodemus *περὶ εὐσεβείας* p. 18 Gomperz (Vol. Hercul. coll. nova II): *Αἰσχύλος δ' (ἐν Φινεῖ) καὶ Εἰβ(υκος καὶ Τε)λέστης (ποιουῦσιν) τὰς Ἀρπ(υίας θνησκ)ούσας ὑπ(ὸ τῶν Βορέου καί)δων.* ita supplevit Gomperz.

8.

Philodemus *περὶ εὐσεβείας* p. 23 ed. Gomperz (Vol. Herc. coll. nova II): *Μελανιπ(πλ)δης δὲ Δήμητ(ρα καὶ) μητέρα θεῶν φ(η)σιν μίαν ὑπάρχ(ειν), καὶ Τελέσ(της) — CTONACTC — 1278 AIPÉANC —*, ubi Sauppe suspicatur legendum esse καὶ Τελέστης δὲ λόγον ἀστειῶν ἔχει καὶ Πέαν (Nauck δὲ τὰς γονὰς τοῦ . .). sed haec satis incerta, fortasse Telestes idem quod Melanippides (vid. fr. 10, quemadmodum ibi Philodemi locum restitui) perhibuit in eo carmine, unde petitum est fr. 5. — Telestis nomen Gomperz sibi visus est etiam alio loco deprehendisse p. 42 (Vol. H. II): *Ὅμηρος δ' ἐν (τοῖς ὕμ)νοις πρόπ(ολον) καὶ (ὀ)πάονα, (Τελέστ)ης δὲ τροφόν*, praeunte Nauckio, qui Τελέστης δὲ Τροφῶνλου proposuit, sed haec coniectura nimis incerta: de Hecate philosophus disserit, Homeri locum hymn. in Cerer. v. 438 respiciens: *τῆσιν δ' ἐγγύθεν ἦλθ' Ἐκάτη λιπαροκρήδεμνος· πολλὰ δ' ἄρ' ἀμφαγάπησε κόρην Δημήτερος ἀγνήν, ἐκ τοῦ οἱ πρόπολος καὶ ὀπάων ἐπλετ' ἄνασσα.* Itaque Proserpinae nomen omnino addendum, et scribendum *πρόπολον καὶ ὀπάονα (Περσεφόν)ης, (ἄλλοι) δὲ τροφόν.* Librarius omisit ἄλλοι sive poetae alicuius nomen.

POLYIDUS.

Tzetz. Lycophr. 879: Πολύιδος δὲ ὁ διθυραμβοποιὸς τὸν Ἄτλαντα τοῦτον ποιμένα Λίβυν φησίν, οὐ μαθηματικόν. ἀπολιθωθῆναι δὲ ὑπὸ Περσέως, δείξαντος αὐτῷ τὴν Γοργόνα διὰ τὸ μὴ εἶναι αὐτὸν διελθεῖν, ἀλλ' ἐρωτᾶν αὐτὸν τίς εἴη· τούτου καὶ τοῦ Ἄτλαντος υἱὸς ἦν ὁ Ἑσπερος κατὰ τοὺς λοιπούς, οὐ κατὰ τὸν Πολύιδον. Adde Tzetz. Exeg. II 132, 18 et Et. M. 164, 20: Ἄτλας, ὄρος Λιβύης· Πολύιδος δὲ ὁ διθυραμβοποιὸς παρίστησιν αὐτὸν ποιμένα γεγονέναι, καὶ φησιν, ὅτι παραγενόμενος ὁ Περσεὺς ἐπερωτώμενός τε ὑπ' αὐτοῦ, τίς εἴη καὶ πόθεν ἀφῆτο, ἐπειδὴ λέγων οὐκ ἐπειθευ, ἀνάγκη ἔδειξεν αὐτῷ τὸ τῆς Γοργόνης πρόσωπον καὶ ἀπέλιθωσεν αὐτόν, καὶ ἀπ' αὐτοῦ τὸ ὄρος Ἄτλας ἐκλήθη. Οὕτω Ἀνκόφορος ἐν ὑπομνήματι. — Quod habet Schol. Hom. II. ω 804: Ἄττικοι τὸ περιδειπνον τάφον λέγουσι, Πολύιδος δὲ τὸ μνημεῖον, corruptum videtur, fort. Πολυρρήνιοι vel tale quid legendum.

LYCOPHRONIDES.

1.

_ _ _ _ _
 _ _ _ _ _
 _ _ _ _ _
 _ _ _ _ _

Οὔτε παιδὸς ἄρρενος οὔτε παρθένων
 τῶν χρυσοφόρων οὔτε γυναικῶν βαθυκόλπων
 καλὸν τὸ πρόσωπον, ἂν μὴ κόσμιον πεφύκη.
 ἢ γὰρ αἰδῶς ἄνθος ἐπισπείρει.

Lycophronidem huc rettuli propter Clearchi auctoritatem: non tamen inter antiquiores numerandus est, ac si constaret illum versibus ionicis a maiore usum esse, Alexandrini potius saeculi poetis accensendus: Clearchum etiam novissimis poematis usum esse colligere licet ex Castorionis fr. 2.

Fr. 1. Athen. XIII 564 A: Πρὸς ἀλήθειαν γὰρ, καθάπερ φησὶ Κλέαργος ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Ἐρωτικῶν Λυκοφρονίδην εἰρηκέναι [φησὶν]· οὔτε κτλ. — V. 1. ἄρρενος, Meineke ἄρσενος. — παρθένων, Meineke παρθενικῶν. — V. 2. τῶν delendum censet Meineke. — οὔτε Porson, vulgo οὐδέ. — V. 3. ἂν μὴ κόσμιον πεφύκη scripsi ex Meinekii emendatione, nisi quod ille ἦν praeoptavit, vulgo ἀλλὰ κόσμιον πεφύκει, Schaefer πέφυκεν refinxit, ego olim conieceram μὴ ἂμὰ κόσμιον ὄν πέφυκεν. Versus 2 Sotadei prae se fert speciem pariter atque 3, si traditam scripturam:

καλὸν τὸ πρόσωπον, ἀλλὰ κόσμιον πεφύκει

tuearis. Verum enim vero ἀλλὰ aperte refragatur poetae proposito, nec καλὸν priore producta videtur admittendum, quandoquidem infra fr. 2, 2 corripitur. Quare v. 3 aequiparandus est Cratino: Ἐρασμονίδη Βάθιππε τῶν ἄωρολειῶν. Nec iam credibile ionicum a maiore semel ac seorsim admixtum esse alienis numeris, itaque v. 2 ad choriambicum numerum erit revocandus. Nec Sotadeus est qui videtur fr. 2, 3:

τὰν θηροφόνον λογχίδ', ἐπεὶ μοι νόος ἄλλα,

nam neque licuit v. 2 vocula καὶ terminare, neque v. 4 a verbo κέχνηται inchoare propter hiatus asperitatem: itaque hic quoque versus pro choriambico habendus.

2.

υ υ υ υ - υ υ υ υ
 υ υ υ υ - υ υ υ υ - υ υ υ υ -
 υ - - υ υ - υ υ υ - υ υ υ - υ υ υ -
 υ υ υ υ υ υ - υ - υ υ - υ υ -

Τόδ' ἀνατίθημί σοι ῥόδον
 καλὸν ἀνάθημα καὶ πέδιλα καὶ κυνέαν
 καὶ τὰν θηροφόνον λογχίδ', ἐπεὶ μοι νόος ἄλλα κέχεται 1280
 ἐπὶ τὰν Χάρισιν φίλαν πάϊδα καὶ καλάν.

XLVII.

CASTORIO.

ΕΙΣ ΔΙΟΝΤΣΟΝ.

1.

υ υ - υ υ υ - υ υ υ - υ υ υ -
 - υ υ - υ υ - -

Ἐξόχως δ' εὐγενέτας ἠλιόμορφος ζαθέοις
 ἄρχων σε τιμαῖς γεραίρει.

Fr. 2. Athen. XV 670 E item ex *Clearcho*: Ὅθεν Λυκοφρονίδης τὸν ἐρωῶντα ἐκείνον αἰπόλον ἐποίησε λέγοντα· τόδ' ἀνατίθημι κτλ. — V. 1. ῥόδον, Hermann ῥόδειον. — V. 2 fortasse trimeter iambicus est, vocalibus coalescentibus novissimi vocabuli κυνέαν. — ἀνάθημα scripsi, vulgo νόημα, Meineke ἀνθημα maluit, Hermann μνημα. Longe aliter C. Fr. Hermann, qui legendum censuit τόδ' ἀνατίθημί σοι ῥόπαλον, ὃ (vel ῶ) νεῖμα. at cf. Philostr. vit. Apoll. V 15: ὡς εἶη μὲν ποτε ποιμὴν ὁ Αἰσωπος, νέμοι δὲ πρὸς ἱερῶ Ἐρμῶ . . . ὁ δὲ Αἰσωπος ἔχει μὲν οὕτως, ὡς μηδὲν τῶν τοιούτων ἔχειν, φείδοιτο δὲ καὶ ὧν εἶχε, γάλακτος δὲ αὐτῷ σπένδοι, ὅσον οἷς ἀμελχθεῖσα ἐδίδου, καὶ κηρίον ἐπὶ τὸν βωμὸν φέροι, ὅσον τὴν χεῖρα ἐμπλήσαι, ἐστιᾶν δ' αὐτὸν καὶ μύρτοις ὥστε καὶ παραθεῖς ἂν τῶν ῥόδων ἢ τῶν ἰων κομιδῇ ὀλίγα· τί γὰρ δεῖ, ὦ Ἐρμῆ, ἔλεγε, στεφάνους πλέκειν καὶ ἀμελεῖν τῶν προβάτων; — κυνέαν AB, κυνήην PVL, τὰν κυνέαν Hermann. — V. 3. τὰν Dindorf, vulgo τὴν. — ἄλλα Schweighaeuser, ἄλλαι ABP, ἀλλὸ V, ἀλλῆ L. — κέχεται Dindorf casu, ut videtur, omisit. — V. 4. Χάρισιν scripsi, legebatur Χάρισι. Meineke ἐπεὶ τοι νόος ἀμῖν (vel ἀμός) κέχεται ἐπὶ σὲ τὰν Χάρισι φίλαν.

Castorio. Fr. 1. Athen. XII 542 E: Ἐν δὲ τῇ πομπῇ τῶν Διονυσίων, ἣν ἐπεσεν (Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς) ἄρχων γενόμενος, ἦδε χορὸς εἰς αὐτὸν ποιήματα Σειρώμενος τοῦ Σολέως (PVL Σολέως), ἐν οἷς ἠλιόμορφος προσηγορεύετο· ἐξόχως κτλ. Recte Leopardus Καστορίωνος τοῦ Σολέως. Quod Athenaeus scripsit εἰς αὐτὸν, negligenter locutus est, nam ut recte animadvertit Meineke carmen hoc, in quo

ΕΙΣ ΠΑΝΑ.

2.

Σὲ τὸν βολαῖς νιφοκτύποις δυσχείμερον
 ναῖονθ' ἔδραν, θηρονόμε Πάν, χθόν' Ἀρκάδων, 1281
 κλήσω γραφῇ τῆδ' ἐν σοφῇ πάγκλειτ' ἔπη

etiam Demetrii Phalerei mentio facta est, in Bacchi honorem conditum. — V. 1. ἐξόχως, ita etiam Eust. 1558, 1, sed C ἐξόχος. — δ', Eust. τε. — εὐγενέτας, B εὐγενέτης. — ἠλιόμορφος Kuhn, itaque Eust. legit, vulgo ἠπιόμοιρος. — V. 2. τιμαῖς, Meineke τιμαῖσι requirit. — Nescio an versus ad ionicum numerum revocandi sint:

Ἐξόχος δ' εὐγενέτας ἠλιόμορφος
 ζαθεῖς ἄρχων σε τιμαῖσι γεραιρεῖ.

ut poeta in primore versu — — admiserit loco ionicī pedis — —, qua licentia postea passim usi sunt Anacreonteorum poetae. Ad eundem modum etiam Aristophanes in bacchico carmine Ran. 324 et 342 creticum copulavit cum ionicis pedibus ἔλθῃ τόνδ' ἀνὰ λειμῶνα χορευ-
 σων et νυκτέρον τελετῆς φωσφόρος ἀστήρ. Carmen hoc compositum Olymp. CXVII 4.

Fr. 2. Athen. X 454 F: Τὸ δὲ Καστορίωνος τοῦ Σολέως, ὡς ὁ Κλέ-
 αρχὸς φησιν, εἰς τὸν Πάνα ποίημα τοιοῦτόν ἐστιν· τῶν ποδῶν ἕκαστος
 ὅλοις ὀνόμασι παρεπιλημμένος πάντας ὁμοίως ἡγεμονικοὺς καὶ ἀπολου-
 θητικοὺς ἔχει τοὺς πόδας, οἷον Σὲ τὸν . . . μείλιγμ' ἴης. καὶ τὰ
 λοιπὰ τὸν αὐτὸν τρόπον. τούτων δ' ἕκαστον τῶν ποδῶν ὡς ἂν τῇ τάξει
 θῆς τὸ αὐτὸ μέτρον ἀποδώσει, οὕτως· Σὲ τὸν βόλοις νιφοκτύποις δυσ-
 χείμερον, νιφοκτύποις σὲ τὸν βόλοις δυσχείμερον. καὶ ὅτι τῶν ποδῶν
 ἕκαστός ἐστι δεκαγράμματος. ubi Schweighauser iam ante Cobetum
 Var. Lect. 221 recte ἐστὶν ἐν δεκαγράμματος emendavit: tot enim
 litteris singulae dipodiae constant. Fortasse eiusdem Castorionis
 ibidem est Iusis:

Μέτρον φράσον μοι, τῶν ποδῶν μέτρον λαβών.
 Οὐ βούλομαι γὰρ τῶν ποδῶν μέτρον λαβεῖν.

V. 1. βολαῖς Meineke, legebatur βόλοις. — V. 2. ναῖονθ' L, νέον θ'
 ABPV. — ἔδραν Cobet, nam ἔδος, quod Scaliger scripsit, sic demum
 licet tueri, si plane scriptum ναῖοντα statuas: at alias in hoc carmine
 vocales elisae non numerantur, ὁδὸς PVL, ὁδοὶ B et codd. Cas. — θη-
 ρονόμε, Meineke coniecit θηροφόνε. — χθόν' L, χθών APV. — V. 3.
 κλήσω Schweighauser et Cobet, legebatur κλήσα, quod litterarum nu-
 merum excedit: sed quod Cobet dicit: „verbum celebrandi non est κλεῖω,
 multo minus κλήω, sed κλέω . . . Iones dicebant interdum κλεῖω . . .
 itaque κλήσω et ἔκκλησα Graeca sunt, non κλήσω et ἔκκλησα.“ de his
 valde dubito: sane forma κλήω nullius est auctoritatis, at dicebatur
 κλήζω (κλητίζω, κλειτίζω, etiam κλειτίζω extat in epigrammate), unde recta
 ratione descendit κλήσω et ἔκκλησα: idque verbum pariter atque κλέω
 tam nunciare quam celebrare significat: at num etiam verbi κλέω
 futurum κλήσω et aoristus ἔκκλησα in usu fuerint, ambigo: sane in Et.
 Gud. 294, 46 κλήσω ad κλέω refertur auctore Herodiano περὶ παθῶν.
 cf. Et. M. 519, 31 seq., sed veterum grammaticorum ea de re exigua
 auctoritas, libri modo addunt ἱ, modo detrahunt, ac variant saepe
 eodem loco: ἱ in his mature oblitteratum esse arguit hic Castorionis
 versus. Me quidem iudice errant nostri homines, qui Nicandream ἔκκλησε

συνθείς, ἀνάξ, δύσγνωστα μὴ σοφῶ κλύειν,
 5 μωσοπόλε θῆρ, κηρόχυτον ὃς μελιγμ' ἴεις.

a κλέω, Aristophaneum κλήσατε, Apollonianum κλήσουσι a κλήζω repetunt, nam omnia pariter ad κλήζω sunt referenda. Vicissim aberrant, qui σώσω, ἔσωσα ad σώζω referunt, quae descendunt a principali verbo σώω, sed iste error iam dudum se insinuavit, hinc non solum libri, sed etiam tituli passim ἔσωσα exhibent. — τῆ δ' ἐν Porson, τῆδε vulgo. — πάγκλειτ' Porson, πάγκλητ' ABPV, πάγκλυτ' L. — V. 4. σοφῶ Meineke, libri σοφοῖς: hanc malui emendationem probare, quam κλύειν, ut Cobet scripsit. — V. 5. μωσοπόλε Cobet, legebatur μουσοπόλε, tamen dorica forma non videtur huic poematio convenire; sed μουσοποεῖ, quod olim proposui, non uno nomine reiiciendum. — κηρόχυτον ὃς Porson, κηροχύτονος A, κυροχύτονος P, κηροχύτονος VL, Cobet κηρόχυτον. — μελιγμ' ἴεις scripsi, Cobet μελιγμ' ἴεις, legebatur μελιγμ' ἴης, sed μελιγμ' ἴεις VL, μιλιγμῆεις B, μελιγμῆεις P. — Ceterum hoc carmen Castorio fortasse Antigono Gonatae dedicavit, quemadmodum etiam Aratus in illius regis gratiam scripsit ὕμνον εἰς Πάνα, quod carmen Theocritus Id. VII respexit. Igitur hoc carmen Castorio multis annis post carmen in Bacchum et Demetrii Phalerei honorem composuisse videtur. — Eodem hoc artificio non inscite usus est, qui epigramma praemisit Eudoxi arti (Notices et extraits XVIII 2 p. 43 seq. coll. tab. IX). Epigramma duodecim versibus titulum operis exhibet Εὐδόξου τέχνη, sed ne acrostichis lateat legentium animadversionem, primores litterae repetitae sunt: singuli versus tricenis litteris constant, praeter novissimum, in quo sunt litterae XXXV, ut epigrammatis tot sint litterae, quot dies anni.

Ε Ἐν τῶδε δειξῶ πᾶσιν ἐμαθεῖν σοφῆν
 Τ Ἐμὴν πόλον σύνταξιν ἐμ βραχεῖ λόγῳ,
 Δ Δοὺς τῆσδε τέχνης εἰδέναι σαφῆ πέρι.
 Ο Οὐθεις γάρ ἐστιν ἐνδεής γνώμης, ὅτῳ
 Ξ Ξένον φανεῖται, τῶνδ' εἴαν ξυνη καλῶς.
 Ο Ὅ μὲν στίχος μεῖς ἐστι, γράμμα δ' ἡμέρα
 Τ Ἐμὴν, ἀριθμὸν δ' ἴσον ἔχει τὰ γράμματα
 Τ Ταῖς ἡμέραισιν, ἃς ἄγει μέγας χρόνος.
 Ε Ἐνιαύσιον βροτοῖσι περιόδον τ' ἔχει
 Χ Χρόνος διοικῶν ἀστέρων γνωρίσματα.
 Ν Νικᾶ δὲ τούτων οὐθὲν ἕτερον, ἀλλ' αἶε
 Η ΗΚΕΙΤ°ΑΙΛΑΝΤΑ ΕΙΣΤΟΑΤΤ ΟΤΑΝΕΛΑΘΗΟΧΡΟΝΟ

V. 5. τῶνδ' scripsi, in charta est ΤΩΙΔ. — V. 8 librarius perperam μέγας ὁ χρόνος scripsit. — V. 9 malim περιόδον δ' ἔχει. — V. 12 videtur sic scribendus:

Ἦκει τὰ πάντ' εἰς ταυτόν, ὅτ' ἀνέλθη ὁ χρόνος.

Articulus, qui numero versus non satis commodus, adiectus est ad litterarum numerum redintegrandum: nam elisarum vocalium nulla habetur ratio. Conieci praeterea, sed dubitanter, εἰς ταῦθ', ὅτ' ἂν ἐλέχθη χρόνος. Boeckh (vid. Wachsmuth ad Ioh. Lydum de ostentis p. LIX) scripsit ἐς ταῦθ' ὁπόταν ἔλθη χρόνος, ut elisarum litterarum ratio habeatur, quod non videtur admittendum esse; idem v. 11 ἕτερον οὐδεὶς non recte, nam ita redundat littera.

HERMODOTUS.

Plut. de Is. et Osir. c. 24: Ὅθεν Ἀντίγονος ὁ γέρον Ἐρμο-
δότου τινὸς ἐν ποιήμασιν αὐτὸν Ἥλιου παῖδα καὶ θεὸν ἀναγο-
ρεύοντος, οὐ τοιαῦτά μοι, εἶπεν, ὁ λασινοφόρος σύνοιδεν. Cf.
Arophth. Reg. p. 181. Parum probabilis Schneideri coniectura,
qui hic Ἐρμοδώρου nomen restituendum putat, cuius epigramma
extat in Anth. Plan. 170 (cf. Meleager Prooem. v. 44). — Huius
Hermodoti an alius cognominis sint versus ap. Stob. LX 3
(Apostol. XIII 39 m.) non decerno:

Οὐχ ὁ λόγος ἀΐξει τὴν τέχνην περισσὸς ὢν,
ἀλλ' αὐτὰ κοσμεῖ τὴν τέχνην τὰ πράγματα.

Comici poetae esse videntur, si ex finitimis eclogis licet coniec-
turam capere, neque vero tragico indigni. Quodsi tragoedias
scripsit Hermodotus, possis eidem tribuere fr. ap. Stob. XCVIII
66: Ἐρμολόχου (Trinc. Vind. Ἐρμολάου, Apostol. IV 23 g. s. p. n.),
ut sit scr. Ἐρμοδότου, quod Meineke quoque coniecit, cum Pflugk
Simonidi vindicasset. Videntur autem hi versus ita refingendi:

Ἀτέκμαρτος ὁ πᾶς
(βροτοῖς) βλος οὐδὲν ἔχων πιστὸν πλανᾶται συντυχίαισιν (αἰεί).
ἐλπὶς δὲ φρένας παραθαρσύνει, τὸ δὲ μέλλον ἀκριβῶς
οἶδεν οὐδεὶς θνατὸς ὅπῃ φέρεται.
ἀντιπνεῖ γὰρ πολλὰκις εὐτυχίαις δεινά τις αὔρα.
θεὸς δὲ πάντας ἐν γε κινδύνοισιν ἐν τ' αἴταις κυβερνᾷ.

(traieci v. 5 et 6, legebatur θεὸς δὲ . . . ἀντιπνεῖ δὲ . . .) — 1283

Meineke Hermodoti nomen etiam restituere vult ap. Athen. XV
697 A: Ἐπ' Ἀντιγόνῳ δὲ καὶ Δημητρίῳ φησὶ Φιλόχορος Ἀθηναίους
ἄδειν παιᾶνας τοὺς πεποιημένους ὑπὸ Ἐρμίππου τοῦ Κυζικηνοῦ,
ἐφαιμίλλον γενομένων τῶν παιᾶνας ποιησάντων πολλῶν, καὶ τοῦ
Ἐρμοκλέους προκριθέντος. Meinekio utrumque nomen mendosum vide-
tur, Schweighausero alterutrum, recte opinor, eique Ἐρμοκλέους pro

Ἐρμύππων corrigenti assentior. Hic paeon in Antigoni et Demetrii honorem videtur conditus esse, quo tempore Demetrius primum Athenis commoratus est, hoc est Ol. 118, 2. Non defuisse Atheniensium adulationi versificatores certamen, quod memorat Athenaeus, arguit. Extat etiam nunc eiusdem aetatis monumentum, incerti poetae ithyphallicum carmen in Demetrium, vid. Carm. Popul. 46.

In edit. 2 Cleomachum in ordinem receperam, quem existimabam patrem esse Gnesippi illius, quem amatoria carmina composuisse constat, vid. Comment. de comoed. Att. p. 32: at illum Cleomachum poesi operam dedisse omnino non constat. Cleomachus, quem Hephaestio p. 63 dicit, Magnesius fuit, cinaedologus, id quod schol. a Gaisfordio in ed. 2 foras datus ostendit (quem scholiastam descripsit Tricha p. 34), comparato Strabonis loco XIV 648. Atque etiam numerus ionicorum a maiore, quo usus est Cleomachus, plane congruit: sic autem scribendi sunt illi versiculi:

*Τίς τὴν ὑδροίην ἱμῶν
Ἐψόφησ' ; ἐγὼ πίνων.*

ubi Hephaestionis libri ἡμῶν vel ὑμῶν exhibent: ἱμῶν autem priore producta dictum, quemadmodum in compositis ἀνιμῶν et καθιμῶν passim fit: molosso enim hos versus terminari testatur Hephaestio. Ceterum quod Schol. Hephaest. p. 36 vocat *Κλεομάχειον μέτρον*, potius *Καλλιμάχειον* est, itaque nunc Gaisford ex cod. G edidit. — De Damophyla omnia incerta sunt, dubiumque quid veri insit in iis, quae Philostr. v. Apoll. I 30 (37) narrat: καὶ καλέσας τὸν Δάμιν· ἤρου με, ἔφη, πρώην ὅ τι ὄνομα ἦν τῇ Παμφύλῳ γυναικί, ἣ δὴ Σαπφοῦ τε ὁμιλῆσαι λέγεται καὶ τοὺς ὕμνους, οὓς ἐς τὴν Ἄρτεμιν τὴν Περγαίαν ἄδουσι, ξυνθεῖναι τὸν Αἰολέων τε καὶ Παμφύλων τρόπον· ἠρόμην, ἔφη, τὸ δὲ ὄνομα οὐκ εἶπας· οὐκ, ὦ χρηστέ, εἶπον, ἀλλ' ἐξηγούμην σοι τοὺς νόμους τῶν ὕμνων καὶ τὰ ὀνόματα καὶ ὅπη τὰ (cod. Par. τῶν) Αἰολέων εἰς τὸ ἀκρότατόν τε καὶ τὸ ἴδιον Παμφύλων παρήλλαξε· πρὸς ἄλλῳ μετὰ ταῦτα ἐγεγόμεθα καὶ οὐκέτ' ἤρου με περὶ τοῦ ὀνόματος· καλεῖται τοίνυν ἡ σοφὴ αὐτῇ Δαμοφύλῃ, καὶ λέγεται τὸν Σαπφοῦς τρόπον παρθένους τε ὁμιλητρίδας κήσασθαι ποιήματά τε ξυνθεῖναι τὰ μὲν ἐρωτικά, τὰ δὲ ὕμνους· τὰ τοι ἐς τὴν Ἄρτεμιν καὶ παρώδηται αὐτῇ καὶ ἀπὸ τῶν Σαπφῶν ἦσται. Quae de Pamphyla poetria Sapphus amica (videtur Δαμοφίλα potius quam Δαμοφύλα dicta esse) Philostratus narrat, haud dubie ficticia sunt, ex Apollonii opinor epistolis descripta: sed hymnos

antiquos in honorem Dianae Pergaeae Aeolico sermone Pamphyliorum in morem conditos usque ad Apollonii saeculum propagatos fuisse satis est verisimile. — Eurytus Lacedaemonius cuius aetatis sit, prorsus incertum: memorat Lydus de mens. p. 117 Bekker: ὁμοίως δὲ καὶ Τύχη ἐφόρω (ἠϋχοντο), Σωφροσύνη τε καὶ Ἔρωτι, ὃν οἱ μυθικοὶ Ζεφύρου τοῦ γίγαντος*) εἶναι παῖδα ἀξιούσιν, ὡς φησιν Εὐρυτος ὁ Λακεδαιμόνιος ὁ μελοποιός· ἀρχεται δὲ οὕτως· ἀγαλαμοειδὲς Ἔρωτος (ubi Meineke verissime restituit ἀγαλαμοειδὲς). 1284 Frustra G. Wolf Τυρταῖος scribendum censet, nec minus fallitur M. Schmidt, qui ad Alcmanem haec refert, corrigens ὡς φησί που φητῶς. — Nec magis constat de Arei Laconis aetate, cuius melicum carmen commemorat Antonin. Liber. c. 12: Ἰστορεῖ Νικανδρος ἑτεροιονμένων γ' καὶ Ἀρεὺς ὁ Λάκων ἐν ἄσματι Κύνκω: idem, ut videtur, etiam epica carmina composuit, vid. Pausan. III 13, 8: Θέστιον γὰρ τὸν Λήδας πατέρα Ἄρειός φησιν ἐν τοῖς ἔπεσιν Ἀγήνορος παῖδα εἶναι τοῦ Πλευρῶνος. nam nomina Ἀρεὺς et Ἄρειος etiam alibi promiscue usurpantur. Sed diversus ut videtur Ἄρειος ὁ Φάλτης, qui Stratonici musici fuit aequalis, vid. Athen. VIII p. 352 B. — Hermias poëta, cuius versus Hephaest. 120 affert:

Ἐπτά μοι δις τριάκοντα βασιλεὺς σχεδόν.

videtur iambographus Cyprius esse, qui Stoicos insectatus est. — Lamynthium non recepi in ordinem, nam titulum tantum carminis testatur Athen. XIII 597 A: Ἀλλὰ μικροῦ . . . ἐξελαθόμην ὑμῖν εἰπεῖν τήν τε Ἀντιμάχου Λυδῆν, προσέτι δὲ καὶ τήν ὁμώνυμον ταύτης ἐταίραν Λυδῆν, ἣν ἠγάπα Λαμύνθιος ὁ Μιλήσιος· ἐκάτερος γὰρ τούτων τῶν ποιητῶν, ὡς φησι Κλέαρχος ἐν τοῖς Ἐρωτικοῖς, τῆς βαρβάρου Λυδῆς εἰς ἐπιθυμίαν καταστάς ἐποίησεν ὁ μὲν ἐλεγείοις, ὁ δ' ἐν μέλει τὸ καλούμενον ποίημα Λυδῆν. — Pancrates, quem memorat Plutarchus, Aristoxeni vel aequalis fuit, vel paulo ante vixit, ut etiam Volkman censet, nam ex Aristoxeno haud dubie descripsit, quae de eo Plutarchus memoriae prodidit. Iam quod Pancrati tribuit Plutarchus, apparet apophthegma aliquod esse, neque ex carmine aliquo petatum: vid. de Mus. c. 20: εἰ οὖν τις Αἰσχύλον ἢ Φρόνιχον φαίη δι' ἄγνοίαν ἀπεσχῆσθαι τοῦ χρώματος, ἄρά γ' οὐκ ἂν ἄτοπος εἴη; ὁ γὰρ αὐτὸς καὶ Παγκράτην ἂν εἴποι ἄγνοεῖν τὸ χρωματικὸν γένος· ἀπέχετο γὰρ καὶ οὗτος ὡς ἐπιτοπολὸν τούτου, ἐχρήσατο δ' ἐν τισιν· οὐ δι' ἄγνοίαν οὖν δηλον-

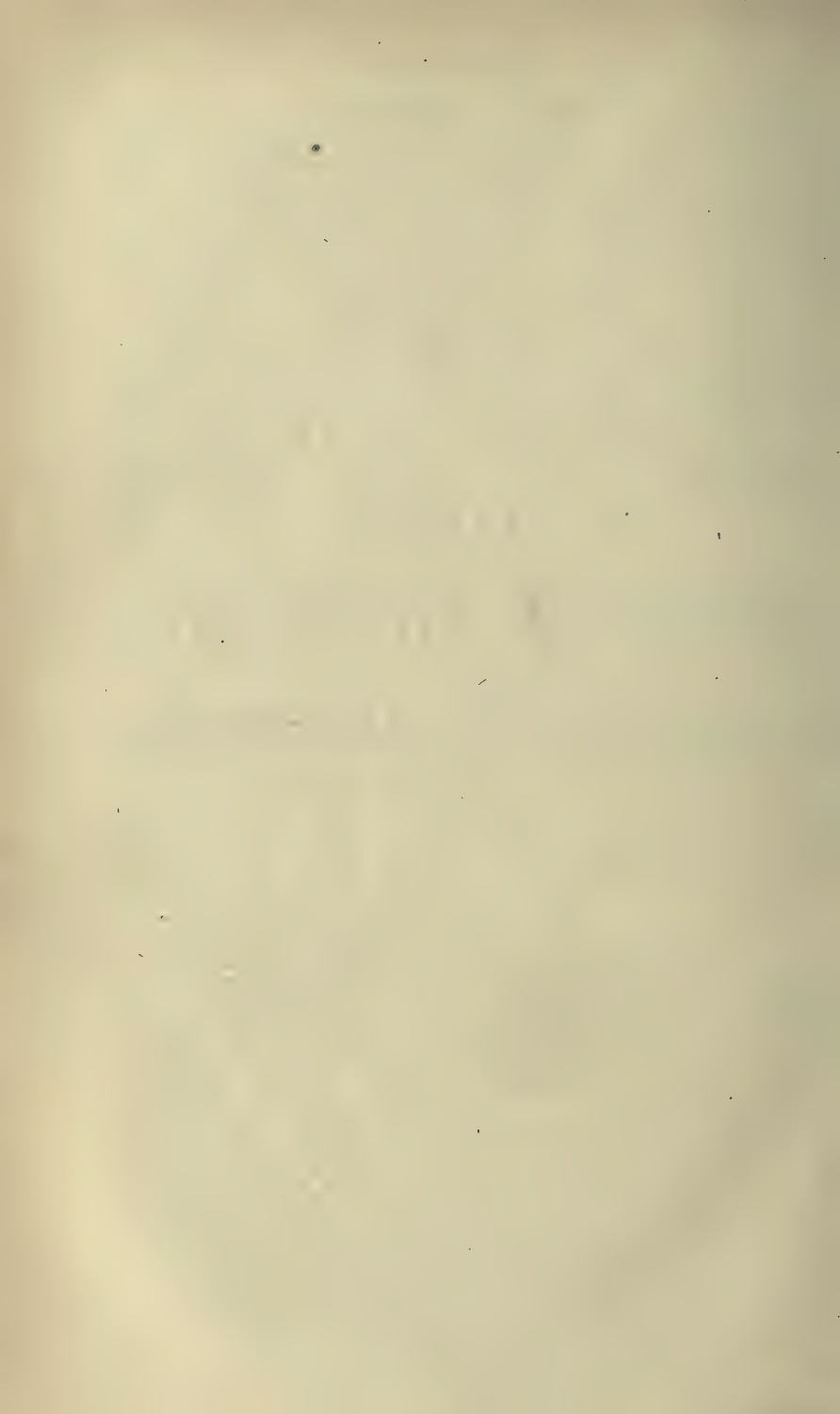
*) Cf. Aeschyl. Agam. 669 Ζεφύρου γίγαντος ἄσρα, cuius loci venustatem adeo non perspexerunt critici, ut temerariis coniecturis tentarent.

ὅτι, ἀλλὰ διὰ τὴν προαίρεσιν ἀπείχετο. ἐξήλου γοῦν, ὡς αὐτὸς ἔφη, τὸν Πινδάρειόν τε καὶ Σιμωνίδειον τρόπον, καὶ καθόλου τὸ ἀρχαῖον καλούμενον ὑπὸ τῶν νῦν. Ab hoc Pancrate fortasse trochaicum penthemimeres dictum est *metrum Pancration*, vid. Serv. Centim. 2, 1. Endlicher Anecd. Vindob. 516, ut Burette probabiliter suspicatur. — Philonis versus:

Τί μ' ἀνέμναςας κείνων κυκλικῶν;

ap. Athen. XV 697 B: τοιαῦτα λέγοντος τοῦ Δημοκρίτου ὁ Κύνουλκος ἔφη· τί μ' ἀ. κ. κυλικῶν (ita libri, quod correxi, Schweigh. κυκλίων) κατὰ τὸν σὸν (τὸν σοφὸν PV) Φίλωνα novicii poetae esse videtur: certe de Philone Aristotelis discipulo (vid. Athen. XIV 610 F) non est cogitandum: quem poetam et tibicinem Philonem Stephanus Byz. v. *Μεταπόντιον* intelligat, prorsus incertum.

SCOLIA
CARMINA POPULARIA
FRAGMENTA ADESPOTA.

1.

ΠΥΘΕΡΜΟΥ.

Οὐδὲν ἦν ἄρα τᾶλλα πλὴν ὁ χρυσός.

2.

ι υ - υ υ - υ υ - υ υ - υ*)

ι υ - υ υ - υ υ - υ υ (ι υ - υ υ - υ υ - υ υ - υ υ**)

υ υ ι υ - ι υ υ υ

ι υ υ - υ υ - ι υ υ - υ υ (ι υ υ - υ υ - υ υ - ι υ υ - υ υ***)

Παλλὰς Τριτογένει', ἄνασσ' Ἀθηναῖ,
ὄρθου τήνδε πόλιν τε καὶ πολίτας

Scol. 1. Athenaeus XIV 625 C: Φασὶ δὲ Πύθερμον τὸν Τήιον ἐν τῷ γένει τῆς ἁρμονίας αὐτῷ τούτῳ ποιῆσαι σκαιὰ (σκόλια) μέλη· καὶ διὰ τὸ εἶναι τὸν ποιητὴν Ἰωνικὸν Ἰαστὶ κληθῆναι τὴν ἁρμονίαν· οὗτός ἐστι Πύθερμος, οὗ μνημονεύει Ἀνάσιος ἢ Ἰππῶναξ ἐν τοῖς λάμβοις οὕτως· χρυσὸν λέγει Πύθερμος, ὡς οὐδὲν τᾶλλα· λέγει δ' οὕτως ὁ Πύθερμος· οὐδ' ἐν (PV οὐθ' ἐν) κτλ. Diogenianus Prov. VI 94: Οὐδὲν ἦν τᾶλλα πάντα πλὴν χρυσός· αὕτη ἀρχὴ ἐστὶ σχολιοῦ. ἀνατιθεῖσσι δὲ αὐτὸ Πυθέρμωνι (Πυθέρμω). Plut. Prov. I 96. Suidas v. οὐδὲν ἦν (ubi parā pro ἄρα).

Scol. 2. Athen. XV 694 C: Τῶν οὖν δειπνοσοφιστῶν ὁ μὲν τις ἔλεγε τῶν σχολίων τόδε, ὁ δὲ τις τόδε· πάντα δ' ἦν τὰ λεχθέντα ταῦτα· Παλλὰς κτλ. — V. 1. Ἀθηναῖ, haud dubie a librariis vulgaris haec forma ascita est, cum poeta Ἀθᾶνα dixisset: in titulis Atticis usque ad Euclidis annum solenni consuetudine Ἀθηναῖα, raro admodum Ἀθηναῖα scribitur: post belli demum Peloponnesii exitum publica auctoritate recepta est forma Ἀθηναῖ, quae quamvis haud dubie iam antea populi usu trita fuerit, tamen recentior esse videtur, quam quae his cantilenis popularibus conveniat: consentaneum est Ἀθᾶνα hic usurpatum fuisse,

*) In primo pede etiam singulares aliquot formae reperiuntur υ υ -, υ -, υ υ.

**) Haec forma, quae hendecasyllabi modum videtur excedere, nam bini dactyli medium locum tenent, reperitur Scol. 9. 11. 12. Casui autem fortuito tribuendum, quod haec licentia in secundo tantum versu strophae deprehenditur. Ceterum similiter Seneca tragicus in hendecasyllabo Sapphico dactylum geminavit.

***)) Hanc pede auctiorem formam restitui Scol. 5 et 10. Cf. Scol. 17—20.

ἄτερ ἀλγέων καὶ σιάσεων
καὶ θανάτων ἀώρων σύ τε καὶ πατήρ.

3.

Πλοῖτον μητέρ', Ὀλυμπίαν αἰίδω
Δήμητρα στεφανηφόροις ἐν ὄραις,
σέ τε παῖ Διὸς Φερσεφόνη·
χαίρετον, εὖ δὲ τάνδ' ἀμφέπετον πόλιν.

4.

Ἐν Δήλῳ ποτ' ἔτικτε τέκνα Λατώ,
Φοῖβον χρυσοκόμαν, ἄνακτ' Ἀπόλλω,
ἐλαφηβόλον τ' ἀγροτέραν
Ἄρτεμιν, ἃ γυναικῶν μέγ' ἔχει κράτος.

5.

ᾠ Πάν, Ἀρκαδίας μεδέων κλεενναῖς,
ὄρχηστὰ, Βρομίαις ὄπαδὲ Νύμφαις,
γελάσειας, ᾠ Πάν, ἐπ' ἐμαῖς
εὐφροσύναισι, ταῖσδ' αἰοδαῖς κεχαρημένος.

6.

Ἐνικήσαμεν, ὡς ἐβουλόμεσθα,

quam formam ex lyrica poesi asciverunt tragici. — V. 3. καὶ Hermann, libri τε καὶ. — V. 4. ἀώρων, C et epit. Hoeschelii εὐώρων.

Scol. 3. Athen. ibid. — V. 1. Ὀλυμπίαν, Casaub. conī. ὀμπνίαν, quod prorsus metro adversatur, certe ὀμπνίαν esse debebat, v. Herodian. π. διχρ. p. 354. — αἰίδω, A εἰδω δημητραστεστεφ, B ἐδωδῆν μήτρας τε στεφ. — V. 3. σέ τε A, vulgo deest. — Φερσεφόνη A, vulgo Περσεφόνη. — V. 4. ἀμφέπετον Canter, vulgo ἄμπετον.

Scol. 4. Ibid. V. 1. τέκνα, Hermann παῖδα (παιδε) coniecit. — V. 2. Ἀπόλλω Ilgen, libri ἀπόλλων' vel ἀπόλλωνα. — V. 3. ἐλαφηβόλον, exspectaveris ἐλαφαβόλον, sed in his scoliis plurima inaequalitatis vestigia deprehenduntur, velut sc. 3, 4 τάνδ' legitur, ubi τήνδ' convenientius.

Scol. 5. Ibid. V. 1 et 3. ᾠ Πάν Hermann, libri ἰὼ Πάν. — μεδέων, Hermann μέδων. — V. 2. C nihil nisi βρόμιε pro Βρομίαις . . . γελάσειας. — V. 3. γελάσειας Valckenaer, libri γελασίαις, nisi praestat γελάσαις ἰώ. — V. 4. εὐφροσύναισι, ταῖσδ' αἰοδαῖς scripsi, libri εὐφροσύναις ταῖς δ' αἰοδαῖς αἰειδε (αἰοιδε AB). Vulgo ex Hermanni coniectura εὐφροσύναις αἰοδαῖς κεχαρημένος. Nunc Meineke eandem emendationem proposuit, addens etiam τᾶσδ' αἰοιδᾶ scribi posse: si quid mutandum, malim τᾶσδ' αἰοιδᾶς, cf. Theocr. XXVII 70 κεχαρημένος εὐναῖς.

Scol. 6. Ibidem. Hoc scolium recedit ab usitato numero, nam non

καὶ νίκην ἔδωσαν θεοὶ φέροντες
παρὰ Πανδρόσου ὡς φίλην Ἀθηναῖν.

7.

1289

Εἶθ' ἐξῆν ὁποῖός τις ἦν ἕκαστος
τὸ στῆθος διελόντ', ἔπειτα τὸν νοῦν
ἔσιδόντα, κλείσαντα πάλιν,
ἄνδρα φίλον νομίζειν ἀδόλω φρενί.

8.

Ἵγυαίνειν μὲν ἄριστον ἀνδρὶ θνατῷ,
δεύτερον δὲ φρὰν καλὸν γενέσθαι,

solum tertius quoque versus est hendecasyllabus, sed etiam in prima sede hae formae \cup - et $\cup \cup$ reperiuntur. — V. 2. θεοὶ AC, vulgo οἱ θεοὶ. — V. 3 de vitio suspectus, conicio παρὰ Πάνδρουσον ὡς φίλην Ἀθηναῖν, nam Pandrosus, in cuius sacello primigenia oliva, Minervae carissima ex Cecropis filiabus. Hartung novavit παρὰ Πανδρόσου Κερκοπίδος Ὀπλια, φίλης Ἀθηναῖν . . . Ceterum Ἀθάναν potius legendum, vide ad Scol. 2 v. 1.

Scol. 7. Ibid. et Eustath. p. 1574, 16. Respicit Aristoph. Eccles. 969. — V. 3. ἐσιδόντα, Eust. ἰδόντα. — πάλιν, Dindorf coni. πάλιν τ'. Si quid mutandum, malim κλείσαι τε πάλιν κἄνδρα κτλ.

Scol. 8. Athen. XV 694 E et deinde adiicit: ἄσθέντος δὲ τούτου καὶ πάντων ἡσθέντων ἐπ' αὐτῷ καὶ μνημονευσάντων ὅτι καὶ ὁ καλὸς Πλάτων αὐτοῦ μέμνηται ὡς ἄριστα εἰρημένου, ὁ Μυρτίλος ἔφη Ἀναξαγροῖδην αὐτὸ διακεχλευμέναι τὸν καμφοδιοποιὸν ἐν Θησαυρῷ λέγοντα οὕτως: Ὁ τὸ σκόλιον εὐρῶν ἐκεῖνος, ὅστις ἦν. Τὸ μὲν ἡγυαίνειν πρῶτον ὡς ἄριστον ἦν (l. ὄν) ὀνόμασεν ὀρθῶς· δεύτερον δ' εἶναι καλόν, Τρίτον δὲ πλουτεῖν· τοῦθ', ὀρθῶς, ἐμαίνετο. Μετὰ τὴν ἡγυαίαν γὰρ τὸ πλουτεῖν διαφέρει· Καλὸς δὲ πεινῶν ἐστιν αἰσχρὸν θηρίον. Plato respicit Gorg. p. 451 E (ὁ τὸ σκολιὸν ποιήσας), ubi Schol. qui integrum adfert, τὸ σκολιὸν τοῦτο οἱ μὲν Σιμωνίδου φασίν, οἱ δὲ Ἐπιχάρμου. Cf. Leg. I p. 631 C et II p. 661 A. Respicit etiam Lucian. de lapsu inter salutand. c. 6. Popularem cantilenam, cuius auctor ignorabatur, ut locupletes testes Plato et Anaxandrides asserunt, Simonides in carmine aliquo commentatus erat (vid. Simon. fr. 190 A), inde perperam praeter schol. Platon. huic poetae tribuunt Clem. Alex. Strom. IV 375: ὁ μὲν οὖν Σιμωνίδης καθάπερ καὶ Ἀριστοτέλης ἡγυαίνειν μὲν ἄριστον ἀνδρὶ γράφει, δεύτερον δὲ εὐφρὰ καὶ καλὸν γενέσθαι, τρίτον δὲ πλουτεῖν ἀδόλω. Apostol. XVII 48 d. Theodoret. XI 153, Schol. Lucian. l. 1, Arsen. Viol. p. 456 ed. Walz. Cramer An. Par. III 291. Item quod alii Epicharmo tribuunt, inde repetendum, quod comicus hoc scolium commemoraverat, videturque huc pertinere versus ab Arist. Rhet. II 21 servatus, Ἀνδρὶ δ' ἡγυαίνειν ἄριστόν ἐστιν, ὡς γ' ἡμῖν δοκεῖ, doricā ille quidem dialecto orbatu (ubi Meineke Poet. Com. III 169, qui et ipse Epicharmo tribuit, εἰνιν scripsit), ad quem locum schol. ap. Cram. An. Par. I 290: τὸ ἀνδρὶ δ' ἡγυαίνειν ἄριστόν Σιμωνίδου ἐστὶν ἀπὸ τῶν σκολιῶν αὐτοῦ ἐπῶν, οἱ δ' Ἐπιχάρμου. Ex hoc loco etiam Walz Rhet. 1154 ἀνδρὶ δ' ἡγυαίνειν ἄριστόν ἐστι. Denique Stobaeus Flor. CIII 9 nomine Σκληρίου (sive rectius Σκίρου) integrum affert: fortasse

τὸ τρίτον δὲ πλουτεῖν ἀδόλως,
καὶ τὸ τέταρτον ἡβᾶν μετὰ τῶν φίλων.

9.

1290

(ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΥ.)

Ἐν μύρτου κλαδί τὸ ξίφος φορήσω,
ὥσπερ Ἀρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων,
ὅτε τὸν τύραννον κτανέτην
ἰσούμους τ' Ἀθήνας ἐποίησάτην.

10.

Φίλιππ' Ἀρμόδι', οὗ τί πον τέθνηκας,

hic quoque comicus alicui fabulae inseruit, aut cum Scleriae versus librarii negligentia intercepti essent, lemmate relicto comici poetae nomen huic scolio adhaesit. Respicit etiam Liban. Epist. 1060. — V. 1. θνατῶ, Athen. epit. θνητῶ, Schol. Luc. θνητῶ ἀνδρὶ, Theod., Ars. om. θνατῶ. — V. 2. φνᾶν καλόν, ap. Ath. AC καλόν φνᾶν, L καλοφνᾶν. — V. 3. τὸ om. Apost. Theod. Schol. Luc. (idem exhibet πλουτέειν), Schol. Pl. legit τὸ δὲ τρίτον. — V. 4. καὶ τὸ, Apost. εἶτα τὸ, om. Schol. Luc. et Plat. (ubi praeterea τέταρτον δέ). — ἡβᾶν, Athen. συνηβᾶν. — τῶν, ap. Stob. Trinc. σῶν.

Scol. 9 Athen. XV 695 A affert (adde Eust. 1400, 18), quod quoniam cum Scol. 10. 11. 12. 13 in eodem argumento versatur, Fritzsche (Quaest. Aristoph. p. 50) et Schneidewin haec in unius carminis formam redegerunt. Callistratum carminis auctorem esse perhibet Hesychius v. Ἀρμόδιον μέλος· τὸ ἐπὶ Ἀρμόδιῳ ποιηθὲν σκολιὸν ὑπὸ Καλλιστράτου οὕτως ἔλεγον. quod ad primam huius argumenti tractationem referendum videtur: sed princeps quae sit ex variis cantilenis incertum, fortasse est scol. 10, quod quodammodo firmat Schol. Acharn. v. 980: Ἐν ταῖς τῶν πόντων συνόδοις ἡδὸν τι Ἀρμόδιον καλούμενον, οὗ ἡ ἀρχή· Φίλιππ' Ἀρμόδιε, οὗ τί πον τέθνηκας. Respicit Harmodii scolia praeterea Aristoph. Acharn. 989. Pelarg. fr. 3. Antiphan. Athen. XI p. 503 E, adde Diogen. Proverb. II 68 ibique interpr. — Scol. 9 respicit Aristoph. Lysistr. v. 632 ibique Schol., Suid. v. ἐν μύρτον et Apost. VIII 35. — V. 1. φορήσω, Suidas κρατήσω. — V. 2. καὶ libri, quod hic et pariter Scol. 11 et 12 servavi, Brunck κ' scripsit, at non ausus sum huius elisionis insolentiam his quamvis popularibus cantilenis vindicare: est sane particulae καί minor vis ac pondus, hinc ubi longa vocalis sive diphthongus subsequitur, plerumque ecthlipsin admittit; at ubi a brevi vocali inchoatur subsequens vocabulum, ibi vero cum illa coalescere solet. Metricam potius agnosco licentiam, poetae hi formas specie dispares, reapse aequabiles alternatim adhibuerunt. Atque etiam Meineke, qui olim Ἀρμόδιός τ' Ἀριστογείτων θ' coniecerat, nunc in Athenaeo καὶ servavit. — V. 3. κτανέτην AC, καταπέτην Cant. L, κανέτην requirit Cobet.

Scol. 10. Athen. ibid. Respicit Arist. Acharn. v. 1092 Ὀρχηστρίδες, τὰ φίλιππ' Ἀρμόδιον, καλαί, ubi nescio an scribendum sit τὸ φίλιππ' Ἀρμόδι', οὗ τί πον. — V. 1. οὗ τί πον Schol. Arist. Acharn. v. 980. Suid. v. οὐδέ ποτ' ἐγὼ et πάροις et Aristides I p. 133 (ubi οὗ τι πον

νήσοις δ' ἐν μακάρων σέ φασιν εἶναι,
ἵνα περ ποδώκης Ἀχιλεὺς,
Τυδεΐδην τέ φασιν ἐσθλὴν Διομήδεα.

11.

Ἐν μύρτου κλαδί τὸ ξίφος φορήσω,
ὥσπερ Ἀρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων,
ὄτ' Ἀθηναίης ἐν θυσίαις
ἄνδρα τύραννον Ἴππαρχον ἐκαινέτην.

1291

12.

Αἰεὶ σφῶν κλέος ἔσσειται κατ' αἶαν,
φίλιταδ' Ἀρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων,
ὄτι τὸν τύραννον κτανέτην,
ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποίησάτην.

* 13.

Οὐδεὶς πώποτ' ἀνὴρ ἔγεντ' Ἀθηναίς.

14.

Αἰαῖ, Λειψύδριον προδωσέταιρον,
οἴους ἄνδρας ἀπώλεσας, μάχεσθαι

ΔΘ, οὔτι πω vulgo), ap. Athen. οὔπω. — V. 2. νήσοις, B νήσσοις. — V. 3. Ἀχιλεὺς Brunck, vulgo Ἀχιλλεύς. — V. 4. om. Epit. — φασιν ἐσθλὸν scripsi, libri φασι τὸν ἐσθλόν. Vulgo ex Lowthii coniectura τὸν ἐσθλόν deletum.

Scol. 11. Athen. ibid. — V. 2. καὶ AB, κ' Cant. L.

Scol. 12. Athen. ib. — V. 1. Αἰεὶ A, vulgo αἰε. — V. 2. Ἀρμόδιος Ilgen, vulgo Ἀρμόδιε. — καὶ B, v. κ'. — V. 3. ὄτι AB, sed Cant. L ὄτε. — κτανέτην, B κατανέτην, Cobet κανέτην.

Scol. 13. Aristophanes Vespis v. 1224 videtur hoc novi scoli exordium servasse: Ἐγὼ εἶσομαι· καὶ δὴ γάρ εἰμ' ἐγὼ Κλέων, Αἰδῶ δὲ πρῶτος Ἀρμόδιου· δέξει δὲ σύ· Οὐδεὶς πώποτ' ἀνὴρ ἔγενετ' Ἀθηναίος (quae Bentley correxit) Οὐχ οὔτω γε πανοῦργος κλέπτῃς (scr. οὐδὲ κλέπτῃς).

Scol. 14. Athen. XV 695 E. Legitur etiam ap. Etym. M. 361, 31: Ἐπὶ Λειψυδρίῳ μάχῃ, χωρίον ὑπὲρ τῆς Πάρνηθος, ὃ ἐτείχισαν οἱ φρυγάδες τῶν τυράννων, ὧν οἱ Ἀλκμαιοῖδαι προεστῆκεσαν. ἐκπολιορηθέντων δ' αὐτῶν ὑπὸ τῶν περὶ Πεισιστρατον, σκολιὸν εἰς αὐτοὺς ἤδετο· Ἀλ' αὐ' κτλ. Apostol. VII 70. Arsen. 239. Eustath. ad II p. 461, 26 (ubi omissus est v. 4) et Suidas v. ἐπὶ Λειψυδρίῳ μάχῃ. — V. 1. Αἰαῖ Dindorf, vulgo αἰ αἰ. — προδωσέταιρον Hermann (et sic in Et. VM,

ἀγαθούς τε χάμ' εὐπατρίδας,
οἳ τότε ἔδειξαν οἶων πατέρων ἔσαν.

15.

(υ λ υ) _ _ _ υ υ _ υ υ
_ λ υ _ υ _ υ υ _ υ _
υ λ υ _ _ λ υ _ _
λ υ υ _ υ υ _ υ _ _

* * * Ἐκ γῆς χορὴ κατιδεῖν πλόον,
εἴ τις δύναιτο καὶ παλάμην ἔχοι·
ἐπεὶ δὲ κ' ἐν πόντῳ γένηται,
τῷ παρεόντι τρέχειν ἀνάγκη.

1292

16.

υ λ υ υ _ υ _
υ λ υ υ _ υ _
λ _ _ υ υ _ υ λ υ
υ λ υ υ _ υ _

Ὁ καρκίνος ᾧδ' ἔφα
χαλᾶ τὸν ὄφιν λαβῶν·
εὐθὺν χορὴ τὸν ἐταῖρον ἔμμεν
καὶ μὴ σκολιὰ φρονεῖν.

προδοσέστερον D), vulgo προδοσέταιρον. — V. 3 et 4 desunt in cod. V Etym. — μάχεσθαι, Ars. Apost. μάχεσθ', Eust. et Suidas vulgo μάχεσθαι τ' (ABEM δ'). — V. 3. τε χάμ' scripsi, legebatur τε καὶ, Eust. et Suidas vulgo καὶ (sed τε καὶ AĒ, γε καὶ Bṽ ut Apost.), Hermann μάχεσθαι τ' ἀγαθούς γένει τ'. Nisi forte scribendum ἀγαθούς τ' ἐτῆ τ' (ἐτεῆ τ') εὐπατρίδας, quo pacto indigenarum nobilium invidia, qua Alceonidae laborabant, amovetur. — V. 4. om. Eustath. — οἳ τότε, in Et. D ὁπότε' ut Suid. Arsen. Apost. — ἔσαν ap. Suid. ABVE (vulgo ἦσαν) et Ars. Apostol., ἔασιν Etym. (ἔασαν DM), κύρησαν Ath. Fortasse aliud quid latet; conieci ἔγαν, quod Hesychius ἐγένετο interpretatur, sed ibi ἐγένοντο omnino scribendum.

Scol. 15. Athen. XV 695 A: ἐξῆς δ' ἐλέχθη καὶ τάδε· ἐν γῆς κτλ. Excidit ab initio Ἐκ γῆς μὲν ἄνδρα, ego antea ἐν γῆς, Μέλαγχρος, ut esset Alcaei carmen, conieci: et Aeolici poetae sane videtur esse, sed exiit germanam formam. — V. 3. δὲ κ' Dindorf, δὲ κ' Cant. L, δὲ καὶ ABC. — V. 4. τρέχειν de vitio suspectum, fort. τῷ παρεόντι χρεέσθ' ἀνάγκη scribendum, cf. Plut. praec. reip. ger. c. 2 de iis, qui inviti in altum feruntur: ἔξω βλέπουσι ναυτιῶντες καὶ ταραττόμενοι, μένειν τε καὶ χρῆσθαι τοῖς παροῦσιν ἀνάγκην ἔχοντες.

Scol. 16. Athen. ibid. — V. 1. ὁ A, ὁ δὲ BC et Eustath. p. 1574, 14. — ἔφα, A Eust. ἔφη. — V. 2. χαλᾶ τὸν Eustath. C (nisi quod hic χηλῆ supra script.) epit. Hoeschel. L, χαλλιτὸν AB cod. Cant. — V. 3. εὐθὺν,

17.

1 0 0 - 0 - 0 - 1 0 0 - 0 0 -
1 0 0 - 0 - 0 - 1 0 0 - 0 0 - 0 0

Ἡαὶ Τελαμῶνος Αἴαν ἀίχμητά, λέγουσί σε
ἐς Τροΐαν ἄριστον ἐλθεῖν Δαναῶν μετ' Ἀχιλλέα.

18.

1293

Τὸν Τελαμῶνα πρῶτον, Αἴαντα δὲ δεύτερον
ἐς Τροΐαν λέγουσιν ἐλθεῖν Δαναῶν μετ' Ἀχιλλέα.

19.

Εἶθε λύρα καλὴ γενοίμην ἑλεφαντίνῃ,
καί με καλοὶ παῖδες φέροισιν Διουύσιον ἐς χορόν.

20.

Εἶθ' ἄπυρον καλὸν γενοίμην μέγα χρυσίου,
καί με καλὴ γυνὴ φοροίη καθαρὸν θεμένη νόον.

C εὔθεα, Epitome Hoesch. L et Eustath. εὔθεα. — ἔμμεν Casaubonus, codd. ενμεν vel ἐν μέν, Eust. C et cod. Cant. ἔμμεν, Cobet εἶμμεν. — Olim scoliolum sic conformandum videbatur:

ὁ δὲ καρνίνος ᾧδ' ἔφα χαλαίσιν τὸν ὄφιν λαβῶν
εὔθθον χρῆ τὸν ἑταῖρον ἔμμεν καὶ μὴ σκολιὰ φρονεῖν.

quemadmodum etiam Cobet constituit, nisi quod τᾶ χαλᾶ scripsit. Ceterum conf. Fab. Aesop. 70. Aliorsum pertinet paroemia, qua utitur Plut. de Herodoti malign. c. 27: Μένε, καρνίνε, καὶ σὲ μεθήσω.

Scol. 17. Athen. ibid. p. 695 C. Eust. 285, 2. Respicit Hesychius: Αἰθεῖν (παῖ) Τελαμῶνος ἦν τι σκολιὸν γεγραμμένον εἰς Αἴαντα. — V. 1. λέγουσί σε, C Cant. L. Eust. λέγουσί σ', A λεγούσης. — V. 2. μετ' Eustath. (ubi etiam Αἰαῶν pro Δαναῶν), vulgo καὶ. Respiciunt huc Theopompus com. ap. Athen. I 23 E et Antiphan. ib. XI 503 E. cf. etiam Alcaei fr. 48. Brunck hoc scoliolum cum sequente in unum coniunxit. Ceterum videntur fuisse, qui Pindaro tribuerent hoc scoliolum, vid. Schol. Arist. Lysistr. 1237: Ἀρχή τις σκολίου παῖ Τελαμῶνος ἀίχμητά· περὶ οὗ δεδῆλωται ἤδη (vid. Schol. Acharn. 980). ὁ δὲ νοῖς, ὅτι τὰ ἐναντία λέγομεν ἑαυτοῖς καὶ πράττομεν. ὅταν γὰρ τις ἄσῃ ἀπὸ τῶν σκολίων Πινδαρόν, λέγομεν ὅτι δεῖ μᾶλλον ἄδειν ἀπὸ Κλειταγόρας τῆς ποιητρίας.

Scol. 18. Athen. ibid., omisit C. — V. 2. μετ', libri καὶ.

Scol. 19. Athen. ibid. et Dio Chrysost. I 36: Ἡ νῆ Δία τῶν Ἀττικῶν σκολιῶν τε καὶ ἐποίησαν ἐσχᾶς οὐ βασιλεῦσαι προπούσας, ἀλλὰ δημόταις καὶ φράτορσιν ἀγαθοῖς καὶ σφόδρα ἀνεμίτοις. Εἶθε λύρα κτλ. — V. 1. γενοίμην, Dio γενοίμαν, fortasse recte, ut est in vasculo Attico Annal. Inst. Archaeol. 1837 p. 186: ᾧ Ζεῦ πάτερ, αἶθε πλοῦσιος γενοίμαν. — ἑλεφαντίνῃ Ath., sed ap. Dion. tantum M (ἑλεφαντία supra, ἑλεφαντίους C, ἑλεφαντίνα BA, ἑλεφαντίη P, ἑλεφαντία rel.). — V. 2. φέροισιν Athen. et ap. Dion. CM (sed ex corr. φορέοισιν, ut rel.).

Scol. 20. Athen. ibid. et Dio Chrysost. I. 1., qui omisit verba καθαρὸν θ. v. — V. 1. γενοίμην, Dio γενοίμαν. — V. 2. φοροίη Athenaei

21.

ΠΡΑΞΙΛΛΗΣ.

ὤ ὤ - ὤ ὤ - ὤ ὤ ὤ - ὤ ὤ ὤ - ὤ ὤ
 ὤ ὤ - ὤ ὤ - ὤ ὤ ὤ - ὤ ὤ ὤ - ὤ ὤ

Ἄδμητου λόγον, ὦ ταῖρε, μαθὼν τοὺς ἀγαθοὺς φίλει,
τῶν δειλῶν δ' ἀπέχου, γνούς ὅτι δειλοῖς ὀλίγα χάρις.

22.

Σύν μοι πῖνε, συνήβα, συνέρα, συστεφανηφόρει,
σύν μοι μαινομένῳ μαίνεο, σύν σώφροσι σωφρόνει.

23.

1294

(ΠΡΑΞΙΛΛΗΣ.)

Ἵπὸ παντὶ λίθῳ σκορπίος, ὦ ταῖρ', ὑποδύεται·
φράζεν, μί σε βάλῃ· τῷ δ' ἀφανεῖ πᾶς ἔπεται δόλος.

24.

Ἄ ὕς τὰν βάλανον τὰν μὲν ἔχει, τὰν δ' ἔραται λαβεῖν·
καὶ γὰρ παῖδα καλὴν τὴν μὲν ἔχω, τὴν δ' ἔραμαι λαβεῖν.

25.

Πόρνα καὶ βαλανεύς ταῦτὸν ἔχουσ' ἐμπεδέως ἔθος·
ἐν ταῦτ᾽ ἀπέλω τὸν τ' ἀγαθὸν τὸν τε κακὸν λόει.

codd., et ap. Dion. M (rel. φοροῖεν vel φοροῖεν). Praeterea ap. Dion. est γυνὴ καλὴ (sed P καλὴ γυνή). Brunck coniunxit cum praegresso scolio.

Scol. 21. Athen. XV 695 C. Eust. 326, 40. Dixi de hoc scolio ad Praxillae fragm. 3. — V. 2. ὀλίγα Eust., ὀλίγη Athen.

Scol. 22. Athen. ibid. et Eust. 1574, 20. — V. 1. συνήβα A et Eustath., vulgo συνήβα. — συστεφανηφόρει C, συνστεφανηφόρει L. Cant., συγκαθηφόρει Eustath. — V. 2. σύν σώφροσι σωφρόνει Canter, συσωφρόνει C Eust., συσωφρονήσω σώφροσι A, συσωφρονήσω σώφροσι L. Cant.

Scol. 23. Athen. ibid. — V. 1. ὦ ταῖρ', ὦ ἑταῖρε ABC. Confer Praxillae fr. 3.

Scol. 24. Athen. ibid. — V. 2. τὴν μὲν AB, et τὴν δ' B, vulgo τὰν μὲν . . . τὰν δ'. — ἔχω, ἔχων AB. Dubium est, utrum doricæ formæ a librariis tantum sint oblitteratae, an consulto poeta variaverit.

Scol. 25. Athen. ibid. — V. 1. πόρνα scripsi, v. πόρνη.

26.

Ὅστις ἄνδρα φίλον μὴ προδίδωσιν, μεγάλην ἔχει
τιμὴν ἐν τε βροτοῖς ἐν τε θεοῖσιν κατ' ἐμὸν νόον.

27.

Ἔρχει καὶ Κήδωνι, διάκονε, μηδ' ἐπιλήθου,
εἰ δὴ χρεῖς ἀγαθοῖς ἀνδράσιν οἴνοχοεῖν.

28.

ΤΒΡΙΟΤ.

1 0 _ _ _ 0 _ 0 0 _ 0 0
 1 0 0 _ _ _ 0 _ 0 _ 0 _ 0
 _ 1 0 0 _ _ _ 0 _ _ _
 _ 1 0 _ 0 _ 0 _ 0 0 _ 0 0
 1 _ _ 0 _ 0 0 _ 0 _ _ (1 0 _ 0 0 _ 0 _ 0 _ 0)

Στρ. α΄.

1295

Ἔστι μοι πλοῦτος μέγας δόρυ καὶ ξίφος
καὶ τὸ καλὸν λαισήϊον, πρόβλημα χρωτός·
τούτῳ γὰρ ἀρῶ, τούτῳ θερίζω,
τούτῳ πατέω τὸν ἄδυν οἶνον ἀπ' ἀμπέλῳ.

Scol. 26. Athen. *ibid.* — V. 1. *μεγάλαν* scripsi, vulgo *μεγάλην*. — V. 2. *θεοῖσιν*, *θεοῖς* B.

Scol. 27. Athen. XV 695 E. — V. 1. *καὶ Κήδωνι* AB cod. Cant., *κώθωνι* Canter, *δὴ κώθωνι* Porson non recte, fort. *Κύδωνι* scribendum, vide Proverb. *αἰεὶ τις ἐν Κύδωνος* Zenob. II 42. Diog. VIII 42. — *διάκονε* AB, *διάκονε* L. Cant. — V. 2. *εἰ δὴ χρεῖς* scripsi, vulgo *εἰ δὴ χρεῖ τοῖς*, Porson *εἰ χρεῖ τοῖς*, Dobree *ἢ χρεῖ τοῖς*. Possis *ἢ δὴ χρεῖ σ'*, M. Schmidt *εἰ δὴ λῆς χρηστοῖς*.

Scol. 28. Athen. XV 695 F: *Σκόλιον δὲ φασὶ τινες καὶ τὸ ὑπὸ Τβρίου τοῦ Κρητὸς ποιηθέν. ἔχει δ' οὕτως· ἔστι κτλ.* Eadem Eust. 1574, 7. Attigit Goettling in comm. acad. Ienae 1855. Duabus strophis carmen, strophae quinis versibus logaoedicis constant: v. 1, 2, 4 sunt hexapodiae, v. 3 tetrapodia, v. 5 pentapodia, sed in hoc hendecasyllabo strophae discrepant, variavit enim poeta: in priore versu dactylus tertiam, in altero secundam sedem obtinet, quemadmodum etiam Seneca tragicus sapphiceis versibus subinde phalaeceos interserit, pariterque Priapeum carmen (Meyer Anthol. Lat. 1704) phalaeceos passim sapphiceis versibus temperat; item in stropa v. 5 primam sedem occupat spondeus, quae licentia etiam apud Senecam deprehenditur. — *Hybrae* nomen Schmidt suspicatur restituendum esse apud Hesych. v. *Ἰβρυκίη* (Philol. XIV 760), ut ille Cretensibus etiam *ἐμβατήριον* condiderit. — V. 1. *μέγας*, Eust. *μέγα*. — V. 4. *ἀμπέλω* Stephanus, *ἀμπέλων* CL Cant., *ἀμπέλου* Eust. Hartung audacter novavit *πατέω τ'*

5 τούτω δεσπότας μνοίας κέκλημαι.

Στο. β.

Τοὶ δὲ μὴ τολμῶντ' ἔχειν δόρον καὶ ξίφος
καὶ τὸ καλὸν λαισήϊον, πρόβλημα χρωτός·
πάντες γόνυ πεπτηῶτες (ἀμφί)
ἐμόν . . (προσ)κνευῆντί (με) δεσπόταν

10 καὶ μέγαν βασιλῆα φωνέοντες.

29.

— — — — —

Χρήματα καὶ βίον Κλειταγόρα τε κάμοι μετὰ Θεσσαλῶν.

οἶνον [ἀδὸν] ἀπ' ἀμπέλω. — V. 5. μνοίας scripsi, ut tribus syllabis pronuntietur, quamquam enim in huiusmodi versibus nonnunquam spondeus vice dactyli adhibetur, tamen praeter necessitatem non est admittenda ista asperitas. In libris est μνοίας, nisi quod C et Eust. plane omittunt, Hermann (δεσπότα μνωίας scripsit, ego in edit. 2 suspicatus eram μνοίταις Eust., Hartung verbis traiectis δεσπότας μνοίας τούτω κέκλημαι, non recte, nam τούτω suo loco non debebat moveri, Meineke δεσπότα μνοίας. — κέκλημαι, B βέβλημαι. — V. 6. τολμῶντ' Hermann, vulgo τολμῶντες. — καὶ ξίφος om. Eust. — V. 7. πρόβλημα L Cant., πρόβλημά τι ABC, om. Eust. una cum voce χρωτός. — V. 8. πεπτηῶτες Eust., πεπτηότες Ath. — ἀμφί adieci; ἐμόν, cuius loco Hermann ἐμόν, Goettling ἀμῖν scripsit, quoniam eo vocabulo versum terminaverunt, servavi: nam in versus exordio non offendit syllaba anceps. — V. 9. lacunam indicavit Hermann, quam Goettling inserto ἀφαιμῶται sibi redintegravisse visus est. — προσκνευῆντί με scripsi, vulgo κνεύοντι, Hermann κνευῆντί τε. Eust. interpretatur ἦγον προσκνευοῦσί με ὡς δεσπότην καὶ προσφωνοῦσι μέγαν βασιλέα. — V. 10. βασιλῆα scripsi, cum in libris sit βασιλέα, auctore Hermanno. — φωνέοντες ABCP, φωνέοντι VL Cant. Eust.

Scol. 29. Aristoph. Vesp. 1243: Μετὰ τοῦτον Αἰσχίνης ὁ Σέλλου δέξεται ἀνὴρ σοφὸς καὶ μουσικός, κατ' ἕσεται Χρήματα καὶ βίαν Κλειταγόρα τε κάμοι μετὰ Θεσσαλῶν. Correxī βίον et Θεσσαλῶν. Ceterum Schol. ad h. loc. Κλειταγόρας μέλος λέγουσι τὸ εἰς αὐτὴν Κλειταγόραν, ἣ τις ἐγένετο ποιήτρια Θεσσαλὴ τις γυνή . . . ἐν σχολιοῦ τινὸς ἐστὶν Ἀθηναίσις δὲ Θεσσαλοὶ συνεμάχησαν ἐν τῷ πρὸς τοὺς τυράννους πολέμῳ. et supra ad v. 1239: Ἡρόδικος δὲ ἐν τοῖς κωμωποῦμένοις καὶ τὸν Ἀδμήτην ἀναγέγραφε, παραθεῖς τὰ τοῦ Κρατίνου ἐν Χειρώνων· Κλειταγόρας εἶδεν, ὅταν Ἀδμήτην μέλος ἀνῆλ. Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Χαίριδος ὡς Ἀρτεμίδωρος (cod. Ven. ἀρτεμιδώρον) φησί, περὶ μὲν τῆς Κλειταγόρας τῆς ποιητρίας, ὅτι ὡς ἀνδρῶννον ἀναγέγραφε Κλειταγόραν, Ἀμμώνιος ἀπελέγει αὐτόν, περὶ δὲ τοῦ Ἀδμήτην παρείχεν. hoc scholion quomodo emendandum sit, incertum: Herodicus videtur Clitagoram et Admetum recensuisse, sed Ammonius utrum et ipse Κλειταγόραν tanquam ἀνδρῶννον in indices retulerit, an Herodici errorem castigaverit, non ausim decernere. Clitagorae scolium commemoravit etiam Arist. Lysistr. 1236, ubi Schol.: ἀπὸ Κλειταγόρας τῆς ποιητρίας· ἣ γὰρ Κλειταγόρα ποιήτρια ἦν Λακωνικὴ, ἧς μέμνηται καὶ ἐν Δαναΐσιν Ἀριστοφάνης. Hesych. Κλειταγόρα, ὥδης τι εἶδος καὶ (ποιήτρια) Λεσβία τὸ γένος. Sed Clitagora an revera poesi operam navaverit prorsus incertum, hoc certe scolium non est ab ea profectum.

ι - ι ο - ι ο - ι ο - ο -
 ι ο - ο - ο ο - ο - -

Οὐ χροῖ πόλλ' ἔχειν θνητὸν ἄνθρωπον, ἀλλ' ἐρᾶν,
 καὶ κατεσθίειν· σὺ δὲ κάρτα φεΐδη.

Scol. 30. Amipsias ap. Athen. XI 783 E: Ἀλλεῖ μοι μέλος, Σὺ δ' ἄδε πρὸς· τήνδ' ἐκπίομαι δ' ἔγων τέως· Ἀλλεῖ σὺ καὶ σὺ τήν ἄμυστιν λάμβανε· Οὐ χροῖ κτλ. Non videtur hoc ab Amipsia compositum esse, sed vetus scolium. — V. 1. ἄνθρωπον, Meineke ἄνδρ' vel ἄνθρωπον ὄντ'. — V. 2. καὶ κατεσθίειν, Dindorf κάσθίειν. Deinde Meineke coni. σὺ δὲ κάρτ' ἀφειδής, et fuit fortasse sic in scolio, quod consulto mutaverit Amipsias. Hartung, qui negat optimos hos numeros probari posse, ita conformavit: Οὐ χροῖ χροῖματα πόλλ' ἔχειν θνητὸν ἄνδρα ποτ', ἀλλ' ἐρᾶν | καὶ κατ. κτλ.

Aliorum scolorum memoria paene intermortua, velut unus Hesychius cantilenam huius generis, quae a vocabulo Βορέας inchoabatur, testatur: Βορέας· σκολιὸν τι οὕτως ἀδόκμενον (Meineke ἀρχόμενον) ἔλεγον. Sed quod comicus poeta fr. inc. com. CCCV: Τυνεῖτο δ' αἰσχροῦς κλῶνα πρὸς καλὸν δάφνης ὁ Φοῖβος οὐ προσφδά dicit, pacanem, non scolium significare videtur.

Ι Ο Τ Λ Ο Σ .

1.

Πλείστον οὔλον ἔει, ἱουλον ἔει.

Δ Ι Ν Ο Σ .

2.

ὦ Λίνε (πᾶσι) θεοῖσιν
 τετιμένε, σοὶ γὰρ ἔδωκαν
 πρῶτῳ μέλος ἀνθρώποισιν
 φωναῖς λιγυραῖς ἀεῖσαι·
 5 Φοῖβος δὲ κότῳ σ' ἀναιρεῖ,
 Μοῦσαι δέ σε θρηνέουσιν.

Fr. 1. Athen. XIV 618 D: Σῆμος δ' ὁ Ἀήλιος ἐν τῷ περὶ παιάνων φησί· Τὰ δράγματα τῶν κριθῶν αὐτὰ καθ' αὐτὰ προσηγόμενον ἀμάλας, συναθροισθέντα δὲ καὶ ἐκ πολλῶν μίαν γενόμενα δέσμην οὔλους καὶ λούλους· καὶ τὴν Ἀήμητρα ὅτ' ἐμὲν Χλόην, ὅτ' ἐδὲ Ἰουλώ· ἀπὸ τῶν οὖν τῆς Ἀήμητρος ἐρημιάτων τοὺς τε καρπούς καὶ τοὺς ὕμνους τοὺς εἰς τὴν θεὸν οὔλους καλοῦσι καὶ λούλους· δημήτρουλοι καὶ καλλίουλοι. Καὶ Πλείστον κτλ. ἄλλοι δὲ φασὶν ἐριουργῶν εἶναι τὴν ᾠδὴν. Eadem Eustath. 1162, 42: καὶ ἐπιφώνημα ἐμμελὲς τό· πλείστον κτλ. Cf. Sch. Apoll. Rh. I 972. — οὔλον semel Eust. PV, οὔλον οὔλον I. — ἔει AC a m. pr. Eust., ἔει PVL, ἰῆ C a m. sec. — ἱουλον, P οὔλον. Versus, ut Meineke animadvertit, hendecasyllabi speciem prae se fert, si sumas prosodiam vocis ἔει variatam esse, quod non solum novicii poetae, cum idem vocabulum iterant, dedita opera admittunt, velut τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται, sed antiquis quoque non inusitatum fuisse testatur Homericum Ἄρες Ἄρες βροτολοιοῖ.

Fr. 2. Schol. Hom. II. σ 570: Ἔστι δὲ μέλος θρηνητικὸν ὁ λίνος μετ' ἰσχυροφωνίας ἀδόμενος . . . ἐθρηνεῖτο γὰρ οὗτος παρὰ τῶν Μουσῶν οὕτως: ὦ Λίνε θεοῖς τετιμημένε, σοὶ γὰρ πρῶτῳ μέλος ἔδωκαν ἀθάνατοι ἀνθρώποισι φωναῖς λιγυραῖς ἀεῖσαι· Φοῖβος δὲ σε κότῳ ἀναιρεῖ, Μοῦσαι δὲ σε θρηνέουσιν (ita codd. AV). quae correxi, ita quidem ut πᾶσι adderem, quod saepe excidit, estque in epigrammate ad imitationem huius cantilenae composito (ap. Eust. πάντα), et ἀθάνατοι eiicerem, quod ex isto epigrammate irrepsit; reliqua menda facili negotio procuravi, ut istos numeros restituerem, v. 5 correxit Schneidewin. — Scholiastae si fides habenda, ferebatur haec cantilena ab ipsis Musis in Lini honorem cōndita, quamquam fortasse scholion non intergrum propagatum, ut ante οὕτως nonnulla intercepta sint. Carmen

3.

"Αρτεμι, σοί μέ τι φρήν ἐφίμερον

hoc, quamvis non sit antiquissimum, tamen antiquitatis speciem prae se fert: deprehendimus hic exemplum metri, quod apud Graecos antiquissimum fuit, unde *hexametri* quoque origines sunt repetendae:

∞ √ ∞ ∞ - ∞ - ∞
 vel
 √ ∞ ∞ √ ∞ - -

semper autem bini paroemiaci, ut fit in popularibus carminibus, copulantur. Schneidewin haec Melanippidae tribuit, quoniam idem schol. paulo ante dicit: Ἡ κατὰ Λίνον ἱστορία παρὰ Φιλολόφῳ ἐν τῇ ἰδ' καὶ παρὰ Μελαρινπίδῃ· a cuius poesi isti versus prorsus abhorrent. Ad hanc veterem cantilenam compositi sunt hexametri ap. Schol. Hom. (solus V addit), Eust. 1163, 59. Endoc. 277:

ὦ Λίνε, πᾶσι θεοῖσι τετιμένε, σοὶ γὰρ ἔδωκαν
 ἀθάνατοι πρῶτῳ μέλος ἀνθρώποισιν ἀείσαι
 ἐν ποδὶ δεξιτερῷ· Μοῦσαι δὲ σε θρήνεον αὐταὶ
 μυρόμεναι μολπήσιν, ἐπεὶ λίπες ἡλίου ἀγῆας.

Horum versuum auctor cum dicit Linum primum cecinisse carmen ἐν ποδὶ δεξιτερῷ, videtur ipsum numerorum genus indicare, quod in hac cantilena deprehendimus: i. e. dimidiatos hexametros: veteres artis magistri priorem partem heroici versus δεξιόν, posteriorem ἀριστερόν appellat, vid. Aristot. *Metaph. N. c. 6*: βαίνεται δὲ (ἔπος) ἐν μέν τῷ δεξιῷ ἐννέα συλλαβαῖς, ἐν δὲ τῷ ἀριστερῷ ὀκτώ. adde Alex. Aphrod. *comm. p. 813*. cuius doctrinae vestigia etiam novicii magistri produnt, velut Marius Vict. *p. 108* ed. Keil., hinc Marius Plotius *p. 514* et *544* hemidexium trimetrum appellat quod hemiipes (δεξιόν) dici solebat. Quod Eustathius hos quattuor versus vocat ἐπίγραμμα, item Cram. *An. Par. III 289, 7* ἐπιγραφὴ ἐστὶν ἐν Θήβαις, error subesse videtur, condonandus sane, quandoquidem in scholiis illis epigrammata in Linum leguntur, de quibus supra *p. 357* dixi: at hi heroici versus, qui paraphrasin popularis cantilena suppeditant, ab epigrammatis natura prorsus recedunt. Iam cum scholiasta praeterea Orphicum carmen memoret in Lini honorem conditum: ἧ τε καλουμένη Σφαῖρα ποιήμα ἐστὶν (Eust. 1163, 57 ποιημάτων) εἰς τὸν Λίνον, ἀναφέρεται δὲ εἰς Ὀρφέα, ad hoc poema fortasse quattuor isti hexametri sunt referendi, ac possis conicere, carmen illud, quod schol. Σφαῖραν inscriptum fuisse testatur, a Persino fuisse fictum; nam Mall. Theodor. ap. Gaisfordium *script. lat. rei metr. 537*: „Metrum dactylicum hexametrum inventum primitus ab Orpheo Critias asserit, Democritus a Musaeo, Persinus a Lino, permulti ab Homero.“ vel quem descripsit, fortasse verba ἐν ποδὶ δεξιτερῷ perperam ad hexametrum rettulit, quemadmodum Plotius trimetrum dactylicum appellans hemidexium aberravit. De Persino, qui apud Eubulum Atarnitem vitam aliquamdiu degit, itaque Hermiae et Aristotelis aequalis fuit, vid. Pollux *IX 93*. Ab hoc Orphico carmine diversum eiusdem nominis poematum, quod Schol. Hephaest. *p. 54* memorat: ἐστὶ δὲ καὶ Σφαῖρα καὶ Θρόνος σύγγραμμα καλούμενον, quae figurata fuerunt carmina, haud dubie Alexandrini alicuius poetae, fortasse Simmiae.

Fr. 3. Athen. *XIV 636 D*: Κρέμβαλα· περὶ ὧν φησὶ Δικαίταρχος ἐν τοῖς περὶ τοῦ Ἑλλάδος βίου ἐπιχωρίασαι φάσκων ποτὲ καθ' ὑπερβολὴν

ὕμνον νεναί τε ὄθεν

Αἰ δὲ σίονθ' ἅμα χρυσοφάεσσα
κρέμβαλα χαλκοπάραα χερσίν.

ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ.

4.

Ἀνάβαλ' ἄνω τὸ γῆρας,
ὦ καλὰ Ἀφροδίτα.

ΕΙΣ ΔΙΟΝΤΣΟΝ.

1299

5.

Καλεῖτε θεόν.
Σεμελήϊ Ἰακχε πλουτοδότα.

ΕΙΣ ΔΙΟΝΤΣΟΝ.

6.

Ἐλθεῖν, ἦρω Διδνυσε,

εἰς τὸ προσορχεῖσθαι τε καὶ προσάδειν ταῖς γυναιξίν ὄργανά τινα ποιῶν, ὧν ὅτε τις ἄπειτο τοῖς δακτύλοις, ποιεῖν λιγυρὸν ψόφον· δηλοῦσθαι δ' ἐν τῷ τῆς Ἀρτέμιδος ἄσματι, οὐ ἔστιν ἀρχή· Ἀρτεμι . . . χερσίν. Facile apparet duo diversa fragmenta eiusdem carminis afferri. — V. 1. ἐφίμερον AB, ἐφ' ἡμερον PVL. — V. 2. ὕμνον L, ὕπνον PV. — νεναί A, νέναι B, λέναι PVL. — ὄθεν BVL, ὄθε P. Emendatio incerta, tentavi σοὶ μ' ἐπὶ φρήν σὺτ' ἐφίμερον ὕμνον ἀειδόμεναι (antea ὑφαιόμεναι commendavi) πεδόθεν, i. e. φρήν μοι ἐπέσσοντο, de elisione vid. Spitzner Exc. ad II. XIII, de adverbio πεδόθεν cf. Pind. Isthm. V 38. — V. 3 αἰ δὲ σίονθ' ἅμα χρυσοφάεσσα scripsi, vulgo ἄδέ τις (P ἀδέ τις) ἀλλὰ χρυσοφάνια. Requiritur verbum, itaque σίοντι restitui, de qua forma cf. Anacr. fr. 49. — V. 4. χαλκοπάραα, A a m. sec. χαλκοπάραα, a m. pr. χαλκοπάραα ut PVL. — χερσίν, conieci χερσῶν, ut hic versus aequiperetur v. 2.

Fr. 4. Plut. Quaest. Symp. III 6, 4: ἀλλὰ καὶ προσερχόμεθα δῆπουθεν αὐτῇ λέγοντες ἐν τοῖς θεῶν ὕμνοις· ἀνάβαλε κτλ. — Ἀφροδίτα Dübner, v. Ἀφροδίτη. Quod est apud Hesychium ἀναβαλλογῶρας· φάρμακόν τι καὶ λίθος ἐν Σάμῳ fortasse corrigendum ἀναβαλλόγηρας, quod ad exemplum vocis ἔρυσσιπέλας est novatum, lapidi enim Samio, cuius magna vis adversus varia mala esse perhibebatur, etiam haec virtus potuit attribui.

Fr. 5. Schol. Aristoph. Ran. 479: Ἐν τοῖς Ἀθηναίοις ἀγῶσι τοῦ Διονύσου ὁ δαμοῦχος κατέχων λαμπάδα λέγει· καλεῖτε θεόν· καὶ οἱ ἐπακούοντες βοῶσι· Σεμελήϊ Ἰακχε πλουτοδότα (ubi malim Ἰακχ' ὦ, ut numerus anapaestus restituatur) ἢ πρὸς τὸ ἐν ταῖς θυσίαις ἐπιλεγόμενον· ἐπειδὴν γὰρ σπονδοποιήσονται, ἐπιλέγουσιν Ἐκκέχυνται· κάλει θεόν.

Fr. 6. Cantilenam, quae quidem nulla Eleorum sermonis vestigia ostentat, servavit Plut. Quaest. Graec. 36, 7: Διὰ τί τὸν Διδνυσον αἰ

Ἄλειων ἐς ναόν
 ἄγνόν σὺν Χαρίτεσσιν,
 ἐς ναόν
 ἔ τῷ βοέῳ ποδὶ θύων.
 ἄξιε ταῦρε,
 ἄξιε ταῦρε.

7.

(Ἀνάγετε πάντες,) ἀνάγετ', εὐρυχωρίαν
 τῷ θεῷ ποιεῖτε
 ἐθέλει γὰρ ὁ θεὸς ὀρθὸς ἐσφυδαμένος
 διὰ μέσον βαδίζειν.

1300

8.

Σοί, Βάκχε, τάνδε μοῦσαν ἀγλαΐζομεν
 ἀπλοῦν ἑνθμόν χέοντες αἰόλω μέλει,
 καινάν, ἀπαρθένευτον, οὔτι ταῖς πάρος
 κεχημέναν ῥδαῖσιν, ἀλλ' ἀκήρατον
 κατάρχομεν τὸν ὕμνον.

τῶν Ἠλείων γυναῖκες ὕμνοῦσαι παρακαλοῦσαι βοέῳ ποδὶ παραγίγνεσθαι πρὸς αὐτάς· ἔχει δ' οὕτως ὁ ὕμνος· ἐλθεῖν . . . θύων, εἶτα δις ἐπάδουσιν· Ἄξιε ταῦρε. — V. 1. ἦρω, non ausus sum ἦρος substituere, minus etiam *Λιόνυσον* probabile. — V. 2. Ἄλειων scripsi, ut duo sint molossi, cf. v. 4. Welcker Ἄλιον, vulgo ἄλιον. De Bacchi cultu apud Eleos eiusque festo *Θυῖα* vid. Paus. VI 26, 1. — V. 3. ἄγνόν, conieci ἀρίαγνον. — σὺν, Leutsch, qui in *Philologo* XI 730 de numeris huius cantilenae disseruit, ἀμᾶ coniecit, v. 4 redintegrat Ἄλειων ἐς ναόν, hoc quidem probabiliter. — V. 5. τῷ, conieci τεῷ. — V. 6 et 7 Cobet Νάξιε restituendum censet, non recte.

Fr. 7. *Ithyphallorum* cantilenam affert Semus ap. Athen. XIV 622 B: Οἱ δὲ ἰθύφαλλοι . . . ὅταν κατὰ μέσην τὴν ὀρχήστραν γέωνται, ἐπιστρέφουσιν εἰς τὸ θέατρον λέγοντες· ἀνάγετε εὐρυχωρίαν κτλ. — V. 1. ἀνάγετε πάντες ad versum redintegrandum adieci, ἀνάγετε κῶμον addidit Tyrwhitt, rectius Meineke ἀνάγετ' ἀνάγετε πάντες coniecit, sed praestat, quod dedi ἀνάγετε πάντες, ἀνάγετ', ut percussione variata iteratum vocabulum sit insigne. — V. 2 τῷ θεῷ ποιεῖτε Porson, codd. ποιεῖτε τῷ θεῷ. — V. 3. ἐθέλει, Meineke θέλει. — ἐσφυδαμένος scripsi atque sic etiam Meineke, libri ἐσφυρωμένος.

Fr. 8. *Phallophororum* cantilenam servavit Semus ap. Athen. XIV 622 E: Οἱ δὲ φαλλοφόροι . . . παρέρχονται οἱ μὲν ἐκ παρόδου, οἱ δὲ κατὰ μέσας τὰς θύρας βαίνοντες ἐν ἑνθμῷ καὶ λέγοντες· Σοί Βάκχε κτλ. — V. 1. σοί, B σὺ. — V. 3. καινάν Hemsterhuys, codd. καὶ μάν. — V. 4. κεχημέναν ῥδαῖσιν Porson, A κεχημενηαν ὠδαῖσιν, B κέχημε κανώδησιν, P κέχημεν κανώδασιν, VL κεχημέθα κανώδασιν. — *Pratinæ* sine idonea ratione tribuit Porson.

9.

Πάριθι, κόρη, γέφυραν
ὄσον οὔπω τρις πολέουσιν.

10.

Ἰερὸν ἔτεκε πότνια κοῦρον
Βριμὼ βριμόν.

11.

1301

Τίς τῆδε; πολλοὶ κάγαθοί.
Ἐκκέχνται· κάλει θεόν.

Fr. 9. Proclus in Hesiodi Op. 389: οἱ δὲ ἀρχαῖοι καὶ πρῶταίτερον ἔσπειρον, καὶ δῆλον ἐν τῶν Ἐλενσινίων τελετῶν. ubi A haec addit: ἐν οἷς ἔλεγε τοῦ π^εθι κόρη γεφύραν ὄσον οὔπω· τριπόλεον δέ. Scribendum ἐν οἷς ἔλέγετο· πάριθι κόρη γέφυραν· ὄσον οὔπω τρις πολέουσιν. i. e. *mox ter agros arant*, quae ad Προηρόσια referenda sunt, quae mense Boedromione celebrabantur, cf. Aug. Mommsen Heortologie p. 75 seq. et 220 seq.

Fr. 10. Origenes (Hippolyt.) adv. Haeret. p. 115: ὁ δὲ στάχυς οὐτός ἐστι καὶ παρὰ Ἀθηναίους ὁ παρὰ τοῦ ἀχαρκτηρίστου φαστήρ τέλειος μέγας, καθάπερ αὐτὸς ὁ ἱεροφάντης . . . νυκτὸς ἐν Ἐλενσίῳ ὑπὸ πολλῶ πνρὶ τελῶν τὰ μεγάλα καὶ ἄρρητα μυστήρια βοᾷ καὶ κέκραγε λέγων· ἱερὸν ἔτεκε πότνια κοῦρον Βριμὼ βριμή· τουτέστιν ἰσχυρὰ ἰσχυρόν. ubi βριμόν scribendum esse vidit etiam Miller. — Alias cantilenas in mysticis sacris frequentatas praetermissi, quoniam maximam partem satis sunt recentes, velut quod est apud Firm. Mat. p. 26 ed. Bursian:

Χαῖρε νυμφίε, χαῖρε νέον φῶς.

et ibidem p. 30:

Εὔοι δικέρως, δίμορφε.

Prior cantilena ad Phrygia sacra videtur pertinere, nam de Magnae Matris et Attidis mysteriis supra disputavit Firmicus, cf. Lobeck Aglaoph. I 649. Firmici codex cum exhibeat ΔΕΝΥΝΦΕ ΧΑΙΡΕΝΥΝΦΕ, fortasse colligas in sacris variatum esse *χαῖρε νυμφίε* et *χαῖρε νύμφη*, nam tauroboliis et crioboliis etiam mulieres operam dedisse multi tituli et graeci et latini testantur, quamquam fieri potest, ut ibi Phrygia sacra cum Mithriacis coaluerint, quam societatem praeter alios lapides arguit planissime monumentum CIGr. III 6012 B. In altera cantilena haud scio an *Εὔαν δικέρως δίμορφε* scribendum sit, nam in codice est *ΕΑΙ* (cf. Et. M. 553, 46 *Εὔας Εὔαντος· ἔστι δὲ ἐπίθετον Διονύσου*), sed quamvis Bacchus indigitari videatur, tamen taurum a Mithra percussum invocari testatur Firmicus, quod non mirum, quandoquidem multa aliena translata sunt in haec sacra, itaque Mithrae sacerdotes passim etiam munere archibucoli Dei Liberi funguntur. Ex Mithriacorum sacrorum carmine etiam versus, quem Firmicus p. 6 adscripsit, petitus:

Μύστα βοοκλοπίης, νῖε δέξιε πατρὸς ἀγανού.

Fr. 11. In principio libationis utebantur versu iambico:

Τίς τῆδε; πολλοὶ κάγαθοί.

12.

Ἥλιος Ἀπόλλων, ὁ δὲ γ' Ἀπόλλων ἥλιος.

13.

Ἀχαίνην στέατος ἔμπλεων τράγον.

14.

Ἀρχεὶ μὲν ἀγῶν τῶν καλλίστων
ἄθλων ταμίας, καιρὸς δὲ καλεῖ
μηκέτι μέλλειν.

quem morem respexit Aristoph. Pac. 968: εὐχόμεθα· τίς τῆδε; ποῦ ποτ' εἰσὶ πολλοὶ κάγαθοί. ubi schol. Σπένδοντες γὰρ ἔλεγον· τίς τῆδε; ἀντὶ τοῦ τίς πάρεστιν, εἶτα οἱ παρόντες εὐφημιζόμενοι ἔλεγον· πολλοὶ κάγαθοί. τοῦτο δὲ ἐποιοῦν οἱ σπένδοντες, ἵνα οἱ συνειδότες τι ἑαυτοῖς ἄτοπον ἐκχωροῖεν τῶν σπονδῶν. Eadem Appendix Proverb. IV 90 ubi καλοὶ κάγαθοί. Peracta autem libatione precabantur, ut schol. Arist. Ran. 479 docet: ἢ πρὸς τὸ ἐν ταῖς θυσίαις ἐπιλεγόμενον· ἐπειδὴν γὰρ σπονδοποιήσονται, ἐπιλέγονσιν· ἐκκέχρηται· κ. θ.

Fr. 12. Heraclit. Allegor. Hom. c. 6: καὶ τὸ δημῶδες ἄνω καὶ κάτω θουλλούμενον· ἥλιος κτλ. Huc refero, quod Proclus Theol. Platon. VI 12 scripsit: ὁ Ἥλιος Ἀπόλλων ἱμνούμενος χαίρει διαφερόντως, καὶ Ἀπόλλων Ἥλιος ἀνακαλούμενος, quibus Lobeck (Aglaph. I 111) anacleticum theurgorum hymnum notari existimavit, non recte. Etiam Schol. Plat. Rep. VI 509 B Solis et Apollinis nomen composit, schol. Demosth. Mid. 9 praeterea Bacchum adiungit. Praeterea latinum carmen apud Festum p. 318: tu es Apollo, (tu Sol in caelo deus.) non decet praetermittere. — Usener Mus. Rhen. XXIII 373 versum segregandum esse censet, quippe qui vel Euripidi vel recentioris comoediae poetae sit attribuendus, at eiusmodi argumentum a nova comoedia alienum, neque tragici poetae hunc versum esse arguit spondei species sede paenultima: quamquam fortasse Aeschylus in Bassaridibus Orphea in eandem sententiam disputantem induxit, cf. Eratosth. Catast. 24: τὸν μὲν Διόνυσον οὐκ ἐτίμα, τὸν δὲ Ἥλιον μέγιστον θεῶν ἐνόμιζεν εἶναι, ὃν καὶ Ἀπόλλωνα προσηγόρευσεν, ἐπεχειρούμενός τε τῆς νυκτὸς κατὰ τὴν ἑσθρινὴν ἐπὶ τὸ ὄρος τὸ Πάγγαιον καλούμενον προσέμενε τὰς ἀνατολάς, ἵνα ἴδῃ τὸν Ἥλιον πρῶτον.

Fr. 13. Athen. III 109 F: Ἀχαΐνας· τοῦτον τοῦ ἄρτου μνημονεύει Σῆμος ἐν ὀγδόῳ Δηλιάδος λέγων ταῖς θεομοφοῖς γίνεσθαι· εἰσὶ δὲ ἄρτοι μεγάλοι, καὶ ἐσρτή καλεῖται Μεγαλάρτια, ἐπιλεγόντων τῶν φερόντων Ἀχαίνην (ἀχάϊνον B) στ. ἔμπλεων (sic AD, ἔμπλεῶ B, ἔμπλεων VI.) τράγον. hanc imperativi formam esse pro τράγε docuit Meineke ad Athen. Syracusanis hanc formam vindicat Choeroboscus, vid. indicem v. εἶπον et Συρακοῦσίαι.

Fr. 14. 15. 16 reliquiae sunt cantilenaе, qua praeco in ludis gymniciis utebatur. Disputavit de hac cantilena Haupt: de pede a praecolibus recitato in Instit. Archeol. nuove Memorie Lips. 1865 p. 209 seq.

Fr. 14. Iulian. Caesar. p. 318: Καὶ ὁ Σειληρὸς δηχθεὶς ἐσιώπα καὶ τοῖς ἀγωνιζομένοις ἐν τούτῳ τὸν νοῦν προσεῖχεν· Ἐομῆς δὲ ἐκήρυττεν· Ἀρχεὶ μὲν ἀγῶν ὁ τῶν . . . μέλλειν. quamquam Iulianus in

15.

1302

*Βαλβίδι ποδῶν**θέντες πόδα παρ πόδα (θεΐτε).*

16.

*Λήγει μὲν ἀγῶν τῶν καλλίστων
ἄθλων ταμίας, καιρὸς δὲ καλεῖ
μηκέτι μέλλειν.*

ampla cantilena, quae sequitur, etiam alia ex praeconis anapaestis videtur adhibuisse, velut quod continuo subsequitur: ἄλλ' ἀκούοντες (Cobet ἀλλὰ κλύοντες coniecit) τὴν ἡμετέραν κήρυκα βοάν, fuit opinor:

*μηκέτι μέλλειν· ἄλλ' ἄτοντες
τὴν ἡμετέραν κήρυκα βοάν.*

item novissima: Νίκης δὲ τέλος Ζηνὶ μελήσει· ταῦτα τοῦ Ἑρμοῦ κηρύττοντος ἐκληροῦντο. nam hic versus:

Νίκης δὲ τέλος Ζηνὶ μελήσει.

praeconis voci satis est conveniens. — καιρὸς κτλ. iteratur infra 16, 2. Cf. Soph. Philoct. 466.

Fr. 15. Moeris p. 193, 4: Βαλβίδες αἱ ἐπὶ τῶν ἀφέσεων βάσεις ἐγκεχαράγμεναι, αἷς ἐπέβαινον αἱ δρομεῖς, ἐν' ἕξ ἴσον ἴσταντο (cf. Harpocratio v. βαλβίς). διὸ καὶ οἱ κήρυκες ἐπὶ τῶν τρεχόντων· βαλβίδα ποδὸς θεΐτε πόδα παρὰ πόδα, καὶ νῦν ἔτι λέγουσιν. Ἀττικοί, ὕσπληξ δὲ κοινόν. ita Bekkerus ex cod. Coislin. edidit neque variant libri apud Piersonum, nisi quod βαλβίδα πόδας θέντες codd. Pricaei et Vossii exhibent, Gronovii autem liber παρ' ὁ. Correxerit haec, nisi initio βαλβίσι ποδῶν malis, lenius foret βαλβίδι ποδὸς, nec tamen satis commodum. Pierson edidit Salmasio auctore βαλβιδ'· ἀπόδος, θεΐτε πόδα παρὰ πόδα, Hauptius dimetrum anapaesticum restituit:

Βαλβίδα ποδὸς θεΐτε πόδα παρὰ πόδα.

verum neque numeri apti, nam anapaestis solutioribus nullus hic locus, neque satis intelligo, unde accusativus βαλβίδα sit suspensus. Tenendum autem est in singulis certaminibus hoc praeconium pro rei natura variatum esse; his quidem versibus utebatur praeco, cum cursores adhortaretur, quorum certamen non solum Olympiae, sed etiam alibi primum obtinebat locum; cf. Plato Leg. VIII 833: σταδιοδρόμον δὴ πρῶτον ὁ κήρυξ ἡμῖν, καθάπερ νῦν, ἐν τοῖς ἀγῶσι παρακαλεῖ.

Fr. 16. Lucianus in Demonactis vita 65: ὅτε δὲ συνῆκεν οὐκέθ' οἷός τε ἂν αὐτῷ ἐπικουρεῖν, εἰπὼν πρὸς τοὺς παρόντας τὸν ἐναγῶνιον τῶν κηρύκων πόδα· Λήγει . . . μέλλειν. καὶ πάντων ἀποσχόμενος ἀπῆλθε τοῦ βίον φαιδρός. Initium tantum cantilena adscripsit Lucianus, praeco alia addebat, ut indicat Philostr. de gymn. c. 7 (Cobeti editionem non licuit inspicere): εἰ δὲ μὴ ἑαδύμως ἀκούεις τοῦ κήρυκος, ὁρᾶς ὡς ἐπὶ πάντων κηρύττει λήγειν μὲν τὸν τῶν ἄθλων ταμίαν ἀγῶνα, τὴν σάλπιγγα δὲ τὰ τοῦ Ἐυναλίου σημαίνειν, προκαλουμένην τοὺς νέους εἰς ὄπλα· κελεύει δὲ τοῦτ' ἐπὶ τὸ κήρυγμα καὶ τοῦθ' αἰὼν ἀραμένους ἐκποδῶν ποι φέρειν, οὐχ ὡς ἀλειφομένους, ἀλλ' ὡς πεπανμένους τοῦ ἀλείφεσθαι. Cantilenam hanc Lucia-

17.

Πόρρω γάρ, ὦ παῖδες, πόδα
μετάβατε καὶ κομάξατε
βέλτιον.

1303

18.

Ἄμεις πόκ' ἡμεῖς ἄλκιμοι νεανίαί.
Ἄμεις δέ γ' εἰμές· αἱ δὲ λῆς, ἀνγάσδεο.
Ἄμεις δέ γ' ἐσόμεσθα πολλῶ κάρορες.

nus τὸν ἐναγώνιον τῶν κηρύκων πόδα, Galenus de motu muscul. II 9 et in Hippocr. Epidem. IV 24 etiam brevius τὸν καλούμενον πόδα (τῶν κηρύκων) appellat, ubi ποὺς neque pedem neque versum (ut est apud Arist. Ran. 1322), sed *periodum*, *systema* significat, quemadmodum κοματίον, quando parabasis partem significat, item latius patet. Huc adde Pollucis locum IV, 91: τὸ δὲ κηρύκων γένος . . . καὶ τοὺς ἀγωνιστὰς ἀνεκίηρτεν· καὶ ἦν ἀγώνισμα σάλπιγγος πρεσβύτερον. εἰς δὲ φιλοτιμίαν τῶν ἐπ' αὐτῷ προελθόντων οἷ τε καλούμενοι πόδες συνετέθησαν, ἐλεγχον ἔχοντες εἰς μῆκος πνεύματος κτλ. Igitur haec cantilena etiam in certamine praeconum usu veniebat, quod tubicinum certamine antiquius esse tradit Pollux, cum Africanus utrumque eodem tempore Ol. XCVI institutum esse auctor sit. Hic Pollucis locus satis superque confutat ea, quae Haupt proposuit de pede praeconum. — Denique addo falli Naberum, qui in Mnemos. Nova I 164 in narratione Heliodori Aethiop. IV 1 τέλος ὁ μὲν κῆρυξ οἱ ὀπλίται παριόντων ἀνεβόησεν versum sibi visus est indagavisse:

Ἄνδρες ὀπλίται παριόντων,

quem huic cantilena adscripsit.

Fr. 17. Lucian. Saltat. 10: Τοιγαροῦν καὶ τὸ ἄσμα, ὃ μεταξὺ ὀρχοῦμενοι (οἱ Λάκωνες) ἄδουσιν, Ἀφροδίτης ἐπίκλησίς ἐστιν καὶ Ἐρώτων, ὡς συγκαμαζόντων αὐτοῖς καὶ συνορχοῖντο· καὶ θάτερον δὲ τῶν ἁσμάτων — δύο γὰρ ἄδεται — καὶ διδασκαλίαν ἔχει ὡς χρῆ ὀρχεῖσθαι· πόρρω γὰρ φασιν (φησιν), ὦ παῖδες κτλ. τουτέστιν ἀμεινον ὀρχήσασθε, ubi κομάξατε Solanus, κομάξατε α, κομάσατε codd. Cf. Hesych. κομάδδειν· ὀρχεῖσθαι.

Fr. 18. Plut. vit. Lyeurg. 21: Τριῶν γὰρ χορῶν κατὰ τὰς τρεῖς ἡλικίας συνισταμένων ἐν ταῖς ἑορταῖς, ὁ μὲν τῶν γερόντων ἀρχόμενος ἦδεν· Ἄμεις πόκ' κτλ. ὁ δὲ τῶν ἀκμαζόντων ἀμειβόμενος ἔλεγεν· Ἄμεις δέ γ' κτλ. ὁ δὲ τρίτος ὁ τῶν παίδων· Ἄμεις κτλ. Possis ad Tyrtaeum referre, siquidem Pollux IV 107 dicit: τριχορίαν δὲ Τύρταιος ἔστησε, τρεῖς Λακόνων χορούς, καθ' ἡλικίαν ἐκάστην, παῖδας ἄνδρας γέροντας. Iidem versus Instit. Lac. 15 et de se ipsum citra inv. laud. 15 (ubi inverso ord. v. 1. 3. 2) leguntur. — V. 1. ἀμεις hic et similiter v. 2 et 3 scripsi, Miller Misc. 367 ἀμεις πόθ' ἡμεῖς, vulgo ἄμεις, Plut. secundo loco ἄμεις (Xyl. ἄμεις). — πόκ' ACS primo Plut. loco, v. ποτ'. — ἡμεῖς, tertio loco vulgo ἡ μὲν, sed Mosc. 1, 2. ἡμεῖς, primo loco FaL ἡμὲν. — V. 2. δέ γ', Keil coni. δ' ἔτ'. — εἰμές Plutarchi primo loco tantum X (εἰμὲν ACS, εἰμὲν ia), secundo ἐσμεῖν, tertio εἰμὲν. Ahrens ἐσμεῖς vel ἡμὲς requirit, et sane antiquior Doriensium sermo ἡμὲς desiderat. — ἀνγάσδεο duobus locis, πειρᾶν λαβέ primo loco, non recte Rauchenstein πειράσδεο coniecit. — V. 3. ἐσόμεσθα primo loco AC, v. ἐσόμεσθα, Herwerden ἐσσεύμεσθα. — πολλῶ Steph.,

19.

Ποῦ μοι τὰ ρόδα, ποῦ μοι τὰ ἴα, ποῦ μοι τὰ καλὰ
σέλινα;

Ταδὶ τὰ ρόδα, ταδὶ τὰ ἴα, ταδὶ τὰ καλὰ σέλινα.

20.

Χαλκῆν μυτιαν θηράσω.

Θηράσεις, ἀλλ' οὐ λήψει.

21.

1304

A. Χέλει χελώνη, τί ποῖεις ἐν τῷ μέσῳ;

B. Μαρύομ' ἔρια καὶ κρόκαν Μιλησίαν.

codd. πολλῶν (C πολλόν), qui etiam κρείσσονες praebent. Cf. praeterea schol. Platon. p. 223, ubi v. 2 ἐνεσμεν, ἦν δὲ λῆς, πείραν λαβέ. Diogen. II 30 et V 3. Zenob. I 82. Greg. Cypr. I 48. Apost. II 72. Arsen. p. 51. Conferas denique epigramma Laconicum ap. Plut. Consol. c. 15 et Arsen. 369:

Νῦν ἄμμες, πρόσθ' ἄλλοι ἐθάλλεον (ἐθάλεον), ἀντίκα δ' ἄλλοι,
ὧν ἄμμες γενεὰν οὐκέτ' ἐποφόμεθα.

ubi Cobet ἀμὲς scripsit.

Fr. 19. Athen. XIV 629 E: Ἦν δὲ καὶ παρὰ τοῖς ἰδιώταις ἡ καλουμένη ἄνθεμα· ταύτην δὲ ὠρχοῦντο μετὰ λέξεως τοιαύτης μιμούμενοι καὶ λέγοντες· Ποῦ κτλ. — V. 2. om. PVL, add. ABC et epit. Hoesch. — ταδὶ τὰ ρόδα censor Ienensis, codd. ποῦ μοι ταδὶ τὰ ρόδα κτλ.

Fr. 20. Poll. IX 123: Ἡ δὲ χαλκῆν μυτιὰ, ταινίᾳ τὸ ὀφθαλμῶ περισφιγξαντος ἐνὸς παιδός, ὁ μὲν περιστέφεται κηρύττων· χαλκῆν μ. θ., οἱ δὲ ἀποκρινάμενοι· θηράσεις κτλ. σῦντεσι βυβλίνοις αὐτὸν παίουσιν, ἕως τινὸς αὐτῶν λάβηται.

Fr. 21. Pollux IX 125: Ἡ δὲ χελὶ χελώνη παρθένων ἐστὶν ἡ παιδιά, παρόμοιόν τι ἔχουσα τῇ χύτρα· ἡ μὲν γὰρ κάθηται, καὶ καλεῖται χελώνη, αἱ δὲ περιτρέχουσιν ἀνερωτῶσαι· χελὶ χελ. . . ἡ δὲ ἀποκρίνεται· ἔρια μαρύ. . . εἴτ' ἐκείναι πάλιν ἐκβοῶσιν· ὁ δ' ἔργοσός σου . . . ἡ δὲ φησι· λευκῶν κτλ. Eadem Eust. Od. 1914, 56. — V. 1. χέλει χελώνη Eustath., qui dicit: ἔστι δ' ἐν τούτοις τὸ χέλει προστακτικὸν δῆθεν, παρηχούμενον τῇ χελώνη. Nisi forte malis χελεῦ, vid. Hesyeh. χελεύς· κιδάρα et χελεῦ· χελώνη. Pollux χελί, sed Bekker χελιχελώνη. Simile est πόνω πόνηρος, vel rectius πονωπόνηρος ap. Arist. Vesp. 466. Lys. 350. — ποῖεις Meineke et v. 3 ποῖων, i. e. ποῖεις et ποῖων, legebatur ποιεῖς et ποῖων. Ita in tabulis Heracleensibus leguntur non solum ποῖων, et ποῖωντι, sed etiam ἐξεπόιον (i. e. ἐξεποῖουν) et ποῖοντασσι (i. e. ποιεόντασσι), vid. Ahrens D. D. 208. Praeter Dorienses etiam Boeoti eiusmodi formis usi sunt, velut in titulo Chaeronensi (Act. Soc. Saxon. 1854, 199) ποῖόμεναι, in cuius locum non erat ποιοῦμενος substituendum, quamquam clausula εἰ vitiosa, item ib. 200 ἀνατιθ(έαντι τὸν) Φίδιο(ν) δοῦλον . . . τῷ) Σαράπῃ τὰν ἀνάθεσιν (πο)ῖόμεναι i. e. ποεόμενοι. Quod in titulo Olympiae nuper reperto (Arch. Zeitg. 1878) extat Πολύκλειτος ἐπόισε pro ἐπόεισε dictum arbitror: nam semibarbarae sunt formae quae extant in titulis Cnidii, quos Newton edidit,

- A. Ὁ δ' ἔκγονός σου τί ποῖων ἀπώλετο;
 B. Λευκᾶν ἀφ' ἵππων εἰς θάλασσαν ἄλατο.

22 A.

Ἔξεχ', ὦ φίλ' Ἥλιε.

22 B.

Ἐξάγω χαλὸν τραγίσκον.

23.

Ἴωμεν εἰς Ἀθήνας.

24.

Μακρὰ δρῦες, ὦ Μέναικα.

25.

1806

Ἐκκόρει, κόρη κορώνη.

ΠΟΙΣΑΙ et ΠΕΠΟΙΚΗ. — V. 2. μαρῦομ' ἔρια Meineke, v. ἔρια μαρῦομαι, idem κρόκαν (v. κρόκην) scripsit. — V. 3. ἔκγονος, Eust. ἔγγονος.

Fr. 22 A. Pollux IX 123: Ἡ δὲ ἔξεχ' ὦ φίλ' ἥλιε παιδιὰ κρότον ἔχει τῶν παιδῶν σὺν τῷ ἐπιβοήματι τούτῳ, ὁπόταν νέφος ἐπιδράμη τὸν θεόν, ὅθεν καὶ Στρατίτις ἐν Φοινίσσαις· εἶθ' ἥλιος μὲν πείθεται τοῖς παιδίοις, ὅταν λέγωσιν· ἔξεχ' ὦ φίλ' ἥλιε. Cf. Aristoph. Insul. fr. 4. Eust. II. 881, 42. Athen. XIV 619 B: Ἡ δὲ εἰς Ἀπόλλωνα ᾠδὴ φιληλιὰς, ὡς Τελέσιλλα παρίστην.

Fr. 22 B. Pesychius: ἔξάγω χαλὸν τραγίσκον· παιδιᾶς εἶδος παρὰ Ταραντίοις. Exordium hoc cantilenae puerilis. — Item Theophrast. Char. c. 5: καὶ τοῖς μὲν (παιδίοις) συμπαίζειν λέγων

Ἄσκός, πέλενυς,

τὰ δὲ ἐπὶ τῆς γαστρὸς ἔαν καθεύδειν ἄμα θλιβόμενος principium puerorum cantilenae videtur adhibere.

Fr. 23. Plut. Quaest. Graec. c. 35: Τί δήποτε ταῖς κόραις τῶν Βοττιαίων ἔθος ἦν λέγειν χορευούσαις· Ἴωμεν εἰς Ἀθήνας.

Fr. 24. Athen. XIV 619 C: Κλέαρχος δ' ἐν πρώτῳ Ἑρωτικῶν νόμιον καλεῖσθαι τινὰ φησὶν ᾠδὴν ἀπ' Ἡριφανίδος, γραφῶν οὕτως· Ἡριφανίς ἢ μελοποιός, Μενάλκον κυνηγετούντος ἐρασθεῖσα, ἐδήρνε μεταθέουσα ταῖς ἐπιθυμίαις· φοιτῶσα γὰρ καὶ πλανωμένη πάντας τοὺς ὄρειους ἐπεξῆγει δρυμούς, ὡς μῦθον εἶναι τοὺς λεγομένους Ἴους δρυμούς, ὥστε μὴ μόνον τῶν ἀνθρώπων τοὺς ἀστοργεῖα διαφέροντας, ἀλλὰ καὶ τῶν θηρῶν τοὺς ἀνημερωτάτους συνδακρῦσαι τῷ πάθει λαβόντας αἰσθησὶν ἐρωτικῆς ἐλπίδος· ὅθεν ἐποίησέ τε καὶ ποιήσασα περιῆει κατὰ τὴν ἐρημίαν, ὡς φασὶν, ἀναβῶσα καὶ ἄδουσα τὸ καλούμενον νόμιον, ἐν ᾧ ἔστι· Μακρὰ δρῦες, ὦ Μέναικα (B Μενάλκαι). Eriphanis cur non sit recipienda in numerum poetarum, facile apparet.

Fr. 25. Horapollon Hierogl. I 8: Τῆς δὲ τοιαύτης αὐτῶν (τῶν κορωνῶν) ὁμοιοῖας χάριν μέχρι νῦν οἱ Ἕλληνες ἐν τοῖς γάμοις ἐκ κορὶ κορὶ κορώνη (sic cod. Par. C, cf. codd. ap. Bachm. An. II 407) λέγουσιν ἀγροῦντες. sed cod. Aug. et edd. ἐκκορὶ κορὶ κορώνην, codd. Par. AB

Στρίγγ' ἀποπομπεῖν
 νυκτιβόαν (γάς),
 στρίγγ' ἀπὸ λαῶν,
 ὄρνιν ἀνώνυμον (ἐχθρῶν)
 ἔ ὠκυπόρους ἐπὶ νῆας.

cod. Mor. κορώνη. Adde Schol. Pind. Pyth. III 27: κὰν τῷ βίῳ ἀκορεῖ (cod. Gott. ἐνκορεῖ) ἀντὶ τοῦ κόρας (cod. Gott. κούρους) κορώνας. παροτρύνοντες δ' (cod. Gott. προτρεποντες) ἔνιοί φασιν· ἐκκορεῖ κόρους κορώνας (cod. Gott. ἐκκόρει κόρει κορώνας). quae Boeckhio ex dittographia orta esse videntur: idem scripsit ἐκκόρει, κόρει κορώνην· *exorna, orna cornicem*. Hermann Opusc. II 328: κὰν τῷ βίῳ, ὡσπερεῖ ἀντὶ τοῦ κούρους, κορώνας παροτρύνοντες ἔνιοί φασιν· ἐκκόρει κόρην, κορώνη· i. e. *devirgina virginem cornix*. Welcker Prometh. 397: ἐκκόρει, κόρε, κορώνην. Mihi leg. videtur: κὰν τῷ βίῳ ἐκκορεῖν ἀντὶ τοῦ ὑποκουρίζεσθαι, καὶ κορώνας παροτρύνοντες ἔνιοί φασιν· ἐκκόρει, κόρη κορώνη. Etenim quod ὑποκουρίζεσθαι vel κουρίζεσθαι dici solebat, vulgo dicebatur ἐκκορεῖν, vid. Hesych. κουρίζομεναις, ὕμεναιονμεναις, γαμουμέναις, διὰ τὸ λέγειν· σὺν κούροις τε καὶ κόραις· ὅπερ νῦν παρεφθαρμένης ἐκκορεῖν (cod. ἐκ κόρεν) λέγεται. Haec explicatio etiam adhibenda huic cantilenae nuptiali, restituendum autem ἐκκόρει κόρη κορώνη, *hymenaeum cane, virgo cornix*, quo nomine apte appellare licuit cornicem (quod Hesych. habet: κυσθικορώνη· νύμφη ex comico poeta petatum videtur), nisi forte quis comparare malit χέλει χελώνη, quod extat supra. Ex eadem hac cantilena nuptiali fortasse etiam petatum est, quod exhibet Schol. Pind. et Hesych.:

Σὺν κόροις τε καὶ κόραις.

quod Aeschylus in Danaïdibus adhibuit. Resp. huc etiam Aelian. Hist. An. III 9: Ἀκούω δὲ τοὺς πάλαι καὶ ἐν τοῖς γάμοις μετὰ τὸν ὕμναιον τὴν κορώνην καλεῖν, σύνθημα ὁμοιοῦς τοῦτο τοῖς συνοῦσιν ἐπὶ τῇ παιδοποιίᾳ διδόντας.

Fr. 26. Festus p. 314: (Strigem ut ait Verrius) Graeci στρίγγα ap(pellat), quod maleficus mulieribus nomen inditum est, quas volaticas etiam vocant. Itaque solent his verbis eas veluti avertere Graeci: ΣΤΡΠΙΝΤΑ ΠΟΜΠΕΙΕΝ ΝΥΚΤΙΚΟΜΑΝ ΣΤΡΠΙΝΤΑΤΟΛΑΟΝ ΟΡΝΙΝ ΑΝΩΝΤΜΙΟΝ ΩΚΤΗΠΟΡΟΣ ΕΠΙ ΝΗΑΣ. — V. 1. ἀποπομπεῖν, Turnebus ἀποπέμπειν, sed Hesychius ἀποπομπεῖν τὸ ἀποπέμψασθαι καὶ ἀποκαθήρασθαι. — V. 2. νυκτιβόαν γὰς scripsi, ut versus aequalis sit proximis, νυκτιβόαν Turnebus, νυκτικορώνην Müller, quod nusquam legitur, neque aptum: νυκτικώρανα si numero conveniret, dici poterat: nam hanc avem sive noctuam (cf. Ungerii copias ad Valgium p. 13) strigibus nomine significari veteres credebant, ut Hesychius testatur: at in vetere hac cantilena avis feralis proprium nomen additum fuisse non est verisimile, nam veteres ipsi ambigebant, ut Plinius docet H. N. XI 232: „Fabulosum arbitror de strigibus ubera eas infantium labris immulgere: esse in maledictis iam antiquis strigem convenit, sed quae sit avium constare non arbitror“. Recte igitur Turnebus νυκτιβόαν scripsit, quod Hesychius planissime confirmat: Στρίγγος· τὰ ἐντὸς τοῦ κέρατος· νυκτιφοῖτον· καλεῖται δὲ καὶ νυκτοβόα, οἱ δὲ νυκτοκόρανα. quae glossa ex duabus coaluit, fuisse videtur: στρίγγα· ὄρνειον νυκτιφοῖτον· καλεῖται δὲ καὶ νυκτοβόας. idem Hesych.: γλαύξ· νυκτοβάς, πετεινὸν νυκτερινόν, ubi ambigas, utrum νυκτοβόας an νυκτοβαῦς sit restituendum. —

27.

Ω τί πάσχεις; μὴ προδῶς ἄμμ', ἱκετεύω·
πρίν καὶ μολὲν κείνον, ἀνίστω·

V. 3. ἀπὸ λαῶν Haupt, ἀπὸ λαοῦ Scaliger, ἀλαῶπιν Sopingius. — V. 4. ἀνώνυμον scripsi, i. e. δυσώνυμον, legebatur ἀνωνόμιον, quae forma alias non legitur, sed eam ἐπανόμιος et εὐανόμιος tuentur, sed hic certe ἀνωνυμίαν dicendum fuit: deinde autem ipsa sententia aliquid deesse arguit, nam permirum est, strigem navibus immitti, quod non satis commode Müller explanare studuit, itaque ἐχθρῶν adieci, ut hic versus novissimo sit par. — Frustra haec ad heroici numeri legem revocare conati sunt cum priores, ut Turnebus, Scaliger, Sopingius, tum Haupt Στρίγγ' ἀποπέμπειν νυκτιβόαν, τὰν στρίγγ' ἀπὸ λαῶν Ὄρειν ἀνωνόμιον, στρίγγ' ὀκνηπόρους ἐπὶ νῆας, et Müller, qui scripsit Στρίγγ' ἀποπομπεῖν, νυκτικορῶνην στρίγγ' ἀπὸ λαῶν, Ὄρειν ἀνωνόμιον ὀκνηπόρους ἐπὶ νῆας ἐλαύνειν. — Aliae cantilenae supersticiosae vel heroicis versibus constant, velut quod Meineke ex Plinio H. N. XXXVII 100 adscripsit:

φεύγετε κανθαρίδες· λύκος ἄγριος ἕμμε διώκει.

(ἕμμε Meineke scripsit, Sillig ἄμμε, v. ex Dalecampi emendatione αἶμα.) vel numeris omnino non adstricta sunt, velut quod est apud Marcellum Empir. p. 279 ed. Steph.: φεύγε, φεύγε· κριθὴ σε διώκει. idem quod Alexander Trall. X p. 296 ed. Steph. exhibet, φεῦγε, φεῦγε, ἰού, χολή. ἡ κορύδαλος ἐξήτει (quamquam hoc possis ad numeros revocare:

φεῦγε, φεῦγ', ἰού, χολή· ὁ κορύδαλλός σε ζητεῖ).

alia id genus; velut morbo averruncando fortasse etiam inserviebant graeca vocabula, quae exhibet frustulum chartae Aegyptiae, quod edidit Tischendorf cod. Sinait. tab. XX 7:

ΕΚΤΕΙΝΕΙ
ΠΕΡΙΚΕΦΑΛΑΙΑ
ΒΤΡСА
ΕΚΤΟС ΕΚΤΟС ΝΟС
СТNΧΕΙ
ΠΩΓΩN
HΙΘΕΟС
ΗΜΙΞΕΟС

vel denique admodum novicia sunt, velut apud Marcellum p. 307:

Εἶδον τριμερῆ χρύσειον Τοῦάναδον
καὶ ταρταροῦχον ἄκειςιν Τουσάναδον·
σῶσόν με σεμνέ, νεοτέρων ὑπέριτα.

ubi v. 1 τριμορφον, v. 2 ταρταροῦχον ἄκειςιον scribendum videtur; ἄκειςιν deest in ed. Stephaniana, sed legitur in ed. Basil. — Item aliud trimetron ibidem p. 373:

Θεὸς κελεύει μὴ κύειν κῶλον πόνοους.

Barbara autem (et semibarbararum) hinc omnino segreganda.

Fr. 27. Athen. XV 697 B: Οὗτος γὰρ τὰς καπρωτέρας ὀδὰς ἀσπάξεται μᾶλλον τῶν ἐσπονδασμένων· οἳαί εἰσιν αἱ Λοκρικαὶ καλούμεναι, μοιχικαὶ τινες τὴν φύσιν ὑπάρχουσαι, ὡς καὶ ἦδε· Ω κτλ. — V. 1. ἦδε· ὦ τί Dindorf, ἦδέω τι A, ἦδέω τι B, ἦδέω τι P, ἦδέως τι VL. — V. 2. μολὲν Bentley, μόλεν PVL, μόλιν AB, Meineke μολῆν. — ἀνί-

μὴ κακὸν σὲ μέγα ποιήσης κῆμὲ τὰν δειλάκραν· 1307
ἀμέρα καὶ δὴ· τὸ φῶς ζὰ τᾶς θυρίδος οὐκ ὀρῆς;

28.

Ἔς τε μέσον πεδίον Στεννικλήριον, ἔς τ' ὄρος ἄκρον
εἶπεν Ἀριστομένης τοῖς Λακεδαιμονίοις.

29.

Ἐν φανεροῦ γενόμεαν, πάτραν δέ μου ἀλμυρὸν ὕδωρ
ἀμφὶς ἔχει· μήτηρ δ' ἔστ' ἀριθμοῖο πάς.

30.

Ἦσων ἀλγῆσας παῖδα τὸν ἐκ Θετίδος.

στω Bentley, ἀνιστῶ PVL. — V. 3. σὲ μέγα ποιήσης κῆμὲ scripsi, libri μέγα ποιήσης καὶ με, Dindorf ποιήση σὲ κάμει, Bothe ποιήσης με. — τὰν Bothe, vulgo τὴν. — V. 4. δὴ scripsi, vulgo ἤδη, contra Dindorf καὶ deletit. — ζὰ scripsi, libri διὰ, cf. Theocr. XXIX 6 ζὰ τὰν σὰν ἰδέαν. — ὀρῆς scripsi, ἐσορῆς A, ἐκόρης B, ἐσορῆς VL Meineke εἰσορῆς. Schneidewin, ut Locrorum dialectum restitueret, de qua nihil compertum habebat, v. 1 ἀμέ, v. 2 κῆρον et ἀνίστα scripsit; poterat certe ἀμέρα scribi, ut est in titulis δέκ' ἀμαρῶν. — Hermann (Philol. V 743) cuncta ad creticum numerum revocare studuit: Ὡ τί πάσχεις σύ; μῆ, μῆ προδῶς ἐμ', ἱκετεύω σε, πρὶν καὶ μολὲν | κῆρον· ἀνστάθι καὶ μὴ κακὸν μέγα ποιήσης με τὰν δειλάκραν· | ἀμέρα δ' ἔστι καὶ δὴ· τὸ φῶς τὸ διὰ τᾶς θυρίδος οὐκ εἰσορῆς;

Fr. 28. Pausan. IV 16, 6: Ἀριστομένει δέ, ὡς ἀνέστρεψεν ἐς τὴν Ἀνδανίαν, ταινίας αἱ γυναῖκες καὶ τὰ ὠραῖα ἐπιβάλλουσαι τῶν ἀνδρῶν ἐπέλεγον ἄσμα τὸ καὶ ἐς ἡμᾶς ἔτι ἀδόμητον· ἔς τε μέσον κτλ. Hecker II 41 Epaminondae demum aetate hanc cantilenam compositam esse arbitratur, sed nihil causae video, cur antiquitatem huic disticho abrogemus, cf. Polyb. IV 33: οἱ γὰρ Μεσσήνιοι πρὸς ἄλλοις πολλοῖς καὶ παρὰ τὸν τοῦ Διὸς τοῦ Ἀνκαίου βωμὸν ἀνέθεσαν στήλην ἐν τοῖς κατ' Ἀριστομένην καιροῖς, καθάπερ καὶ Καλλισθένης φησί, γράψαντες τὸ γράμμα τοῦτο:

Πάντως ὁ χρόνος εὖρε δίκην ἀδίκῳ βασιλῆϊ,
εὖρε δὲ Μεσσήνης σὺν Διὶ τὸν προδότην
δηϊδίως· χαλεπὸν δὲ λαθεῖν θεὸν ἄνδρ' ἐπίορκον·
χαῖρε, Ζεῦ βασιλεῦ, καὶ σάω Ἀρκαδίαν.

eadem Pausanias IV 22, 7.

Fr. 29. Athen. X 455 D: ἔστιν εὐπορήσαι καὶ ἄλλων γρίφων· ἐν φανεροῦ κτλ. φανεροῦ μὲν οὐν λέγει τῇ Δήλῳ, ἣτις ὑπὸ θαλάσσης περιέχεται, μήτηρ δ' ἡ Αἰτώ, ἣτις Κοίου ἐστὶ θυγάτηρ, Μακεδόνες δὲ τὸν ἀριθμὸν κοῖον προσαγορεύουσι. cf. Eustath. Od. 1558, 3. — V. 1. ἐν φανεροῦ ABCP Eust., ἐν φανεροῦ VL. — πάτραν δέ μου AC, πάτρην δέ μου Eust., πάτρη δέ μοι PVL. — V. 2. ἔστ' L Eust., ἐστὶν PV.

Fr. 30. Trypho περὶ τρόπων c. 4 (Rhett. Gr. III 193 ed. Spengel): διαφέρει δὲ (αἰνιγμα) ἀλληγορίας, ὅτι ἡ μὲν ἀμαρροῦται ἢ λέξει ἢ δια-

νοίας, τὸ δὲ καθ' ἑκάτερον, οἶον ἦσσαν ἄ. π. τ. ἐκ Θέτιδος ἀνέ-
 θρεψε· ἦσσαν γὰρ ὁ χεῖρων, ἀλγίσσας πονήσας. ἔστι δὲ ὅτι Χείρων ὁ
 Κένταυρος ἐξέθρεψε τὸν Ἀχιλλέα. ubi ἀνέθρεψεν quod post Θέτιδος
 additur de medio tollendum: est enim librarii additamentum: nam
 ἀλγίσσας sive πονήσας significat Centaurum eduxisse Achillem, quem-
 admodum est ap. Theocr. XIII 14 ὡς αὐτῷ κατὰ θυμὸν ὁ παῖς πεπονα-
 μένος εἶη, alias ἐκπονεῖν dicitur, velut ap. Eurip. Iph. Aul. 207:
 Ἀχιλλῆα Χείρων ἐξεπόνασεν. Itaque Tryphon griphum enodans recte
 utitur verbo ἐξέθρεψε, ubi quod nonnulli libri addunt ἀλγίσσας καὶ
 πονήσας, non debebat Finckh Philol. XXIV 338 his obsequi. Respicit
 huc, si recte memini, etiam Demetrius περὶ ἐρμηνείας, sed locum nunc
 non reperio, item Quintil. VIII 6, 37: „Graecis tamen frequentior, qui
 Centaurum Chirona ἦσσονα (ita recte emendavit Meister Philol. XVIII
 518) et ὀξείας insulas θῶας (ita corrigendum) dicunt, nos quis ferat, si
 Verrem suam aut Aelium Catum (hoc addidi) doctum nominemus? ubi
 meae correctiones excerptis Parisinis plane confirmantur, vid. Halmii
 ed. Quod addit Tryphon: καὶ πάλιν·

γῆς ἔθανεν καταδέσμον, ὅτ' ἀγγείων ἀφάμαρτεν.

ἀγνὶ τοῦ Αἴας ὁ Τελαμῶνος ἐτελεύτησεν, ὅτε τῶν ὄπλων ἀπέτυχε· γῆς
 γὰρ Αἴας γίνεται, (κατα)δέσμον Τελαμῶνος, ἀγγείων δὲ τῶν ὄπλων,
 alius est griphus multo ille quidem magis frigidus et perplexus: ubi
 Finckh γῆς ἔθανεν κατὰ δεσμοῦ scripsit, non recte. Prope accedit
 ille griphus, quem Sext. Empir. adv. Math. p. 673 adhibet, qui fortasse
 et ipse numeris adstrictus fuit, quamquam anapaesti species parum
 elegans:

Ἐβαρβάριζε θούλον ἔλκος ἔχον χειρὶ.

i. e. ἐσύριζεν ὁ Πὰν σύριγγα ἔχων ἐν τῇ χειρὶ, qui griphus Theocrito
 cum Fistulam conderet, obversatus est. Ex Anthol. Pal. libro XIV, ubi
 plurima extant aenigmata, heroicis versibus vel elegiacis, passim etiam
 iambicis exposita, nullum recepi, pleraque enim admodum recentia
 sunt, unum tamen alterumve aliquanto antiquius, velut XIV 18:

Ἐκτορα τὸν Πριάμου Διομήδης ἔκτανεν ἀνῆρ
 αἴας πρὸ Τρώων ἔγχεϊ μαρνάμενον.

ubi μαρνάμενον Brunck scripsit pro μαρνάμενος, quod mendosum esse
 arguit alius poeta hoc gripho usus Anth. Plan. III 29: Ἐκτορα τὸν
 Πριάμου . . ὃν ποτε μαρνάμενον Διομήδης ἔκτανεν ἀνῆρ αἴας πρὸ
 Τρώων Δαναοῖσι μάχην προσφέροντα. Pentameter, quo griphi augetur
 difficultas propter ambiguum αἴας i. e. γῆς et Αἴας, fortasse postea ab
 alio adiectus. V. 1 adhibet etiam schol. Aristid. III 509: γρίφος δέ,
 οἶον Ἐκτορα . . ἔκτεινεν ἀνῆρ. ἐνταῦθα δοκεῖ μὲν εἶδέναι τὸ ῥηθέν,
 ἀγνοεῖ δέ, ὅτι Διομήδης ἦν ἀνῆρ ὁ Ἀχιλλεύς· ἐκείνην γὰρ ἔδχε μετὰ
 τὴν Βοιωτῖδα· ὅθεν καὶ τὸ ὃν οὐκ ἔκτεινε Διομήδης, ἐκτεινεν ἀνῆρ
 Διομήδης. Adde Apostol. XII 88 et Eustath. II. 596, 22 ὁ εἰπὼν περὶ
 τιος, ὃν οὐκ ἀνείλεν ὁ Διομήδης, τὸν κτάνε Διομήδης ἀνῆρ. Novicium
 est, quod ex cod. Flor. cum aliis griphis edidit Piccolos in Anthol. 192:

Ἦν ἐθέλης, λαλέω φωνῆς δίχα· σοὶ γὰρ ὑπάρχει
 φωνή, ἐμοὶ δὲ μάτην χεῖλε' ἀνοιγόμενα.

Antiquorum aenigmatum reliquiae satis memorabiles supersunt apud
 Gregor. Corinth. περὶ τρώπων (Spengel Rhet. III 225): αὐτὰς ἐπεὶ δαιτὸς
 μὲν ἔσσης ἐξ ἔρον ἐντο, ita enim scribendum videtur pro ἐπεὶ δ' αὐτοὶ
 μὲν κνίσσης, sed reliqua quibus griphus absolvebatur, desiderantur:
 versus Hesiodeus opinor, quemadmodum is, qui praecedit, et ea quae
 subsequuntur, quae ad carmen Κήνκος γάμον pertinere alias dixi: sed

31.

1308

Τί πάντες οὐκ ἐπιστάμενοι διδάσκομεν;

32.

Τί ταῦτόν (ἐστίν) οὐδαμοῦ καὶ πανταχοῦ;

33.

1309

Κριθῆς ἀφλοίου χυλὸν ὀργάσας πίνει.

34.

ΙΑΝΑΡΚΟΤΣ.

Αἰνός τίς ἐστίν, ὡς ἀνὴρ τε κοῦκ ἀνὴρ
ὄριθα κοῦκ ὄριθ' ἰδῶν τε κοῦκ ἰδῶν
ἐπὶ ξύλου τε κοῦ ξύλου καθημένην,
λίθῳ τε κοῦ λίθῳ βάλοι τε κοῦ βάλοι.

valde dolendum quod hoc aenigma de ignis origine non integrum servatum, haec tantum licet recuperare: μητέρα μητρός ἄγοντο ἀζαλήην τε καὶ ὀπταλήην . . . ἐπὶ σφετέροις τεκέσσι τεθνήσκουσι.

Fr. 31 et 32. Athen. X 453 B: ἀρχαιότατος δ' ἐστὶ λογικὸς γριφος καὶ τῆς τοῦ γοιφεύειν φύσεως οἰκειότατος· Τί πάντες κτλ. (fr. 31) καὶ τί ταῦτόν κτλ. (fr. 32) καὶ· τί ταῦτόν ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς καὶ ἐν θαλάσῃ; τοῦτο δ' ἐστὶν ὁμωνυμία, καὶ γὰρ ἄρκτος καὶ ὄφις καὶ αἰετός καὶ κύων ἐστὶν ἐν οὐρανῷ καὶ ἐν γῆ καὶ ἐν θαλάττῃ. Τὸ δὲ χρόνον σημαίνει· ἅμα γὰρ παρὰ πᾶσιν ὁ αὐτὸς καὶ οὐδαμοῦ, διὰ τὸ μὴ ἐν ἐνὶ τόπῳ τὴν φύσιν ἔχειν· τὸ δὲ προάγον ἐστὶ ψυχᾶς (scribo παραψυχᾶς) ἔχειν· τοῦτο γὰρ οὐδεὶς ἡμῶν ἐπιστάμενος διδάσκει τὸν πλησίον. — Fr. 31. τί, B ὅτι. — Fr. 32. ἐστὶν addidit Meineke, nisi forte praestat τί ταῦτόν οὐδαμοῦ τε χᾶμα πανταχοῦ. — Etiam tertium griphi exemplum (quocum componas Aristot. Vesp. 21) videtur numeris astrictum, Meineke septenarium restituit:

Τί ταῦτόν ἐστ' ἐν οὐρανῷ κἂν γῆ τε κἂν θαλάττῃ;

Fr. 33. Athen. X 455 D: καὶ ἐπὶ τῆς πιτσιάνης· Κριθῆς κτλ. Sed quod ibid. legitur 457 B: λαβὼν ἀριστόνικον ἐν μάχῃ κράτος ex tragico aliquo poeta petatum videtur.

Fr. 34. Schol. Plat. de Rep. V p. 479 C: Κλεάρχου γριφος· Αἰνός κτλ. et deinde: ἄλλως·

Ἄνθρωπος οὐκ ἄνθρωπος, ἄνθρωπος δ' ὅμως,
ὄριθα κοῦκ ὄριθα, ὄριθα δ' ὅμως,
ἐπὶ ξύλου τε κοῦ ξύλου καθημένην,
λίθῳ βαλὼν τε κοῦ λίθῳ διώλεσεν·

νυκτερίδα ὁ εὐνοῦχος νάρθηκος κισήρει. (Similiter Schol. Aristot. IV p. 14, nisi quod ter ὄριν.) Plato ipse dicit: τῷ τῶν παίδων αἰνίγματι τῷ περὶ τοῦ εὐνοῦχου τῆς βολῆς περὶ τῆς νυκτερίδος. Affert etiam Eustath. II. 713, 10, ubi v. 3: καθημένην τε κοῦ καθημένην, Suid. v. Αἰνός, ubi v. 2 ὄριθα κοῦκ ὄριθα, ὄριθα δ' ὅμως, v. 3 Bernhardt ἐπὶ ξύλου τε, vulgo με deest, v. 4 libri λίθῳ με βαλὼν διώλεσεν. Respicit Trypho ap. Walz. Rhet. VIII 736, Choeroboscus περὶ τρόπων Rhet.

35.

Γαστήρ ὅλον τὸ σῶμα, πανταχῆ βλέπων
ὀφθαλμός, ἔρπον τοῖς ὁδοῦσι θηρίον.

36.

Τρίπους, χύτρα, λυχνεῖον, ἀκταία, βάρθρον,
σπόγγος, λέβης, σκαφεῖον, ὄλμος, λήκνυθος,
σπυρίς, μάχαιρα, τρυβλίον, κρατήρ, ραφίς.

37.

Ἔτνος, φακῆ, τάριχος, ἰχθύς, γογγυλῖς,
σκόροδον, κρέας, θύννειον, ἄλμη, κρόμμυον,
σκόλυμος, ἐλαία, καππαρίς, βολβός, μύκης.

38.

Ἄμης, πλακοῦς, ἔντυλος, ἴτριον, ῥόα,
ῥόν, ἐρέβινθος, σησάμη, κοπή, βότρυς,
ἰσχάς, ἄπιος, πέρσεια, μῆλ', ἀμύδαλα.

39.

Σῖτον ἐν πηλῶ φύτευε· τὴν δὲ κριθὴν ἐν κόνει.

Gr. ed. Spengel III 253, Moschopul. 75. — *Panarci vindicat* Athen. X 452 C: καὶ τὸ Πανάρκους δ' ἐστὶ τοιοῦτον, ὡς φησι Κλέαρχος ἐν τῷ περὶ γρίφων, ὅτι βάλοι ξύλω τε καὶ οὐ ξύλω καθημένην ὄρνιθα καὶ οὐκ ὄρνιθα ἀνήρ τε καὶ οὐκ ἀνήρ λίθω τε καὶ οὐ λίθω. Cf. etiam Photius v. *Νυπεριδος αἶνος*.

Fr. 35. Plut. Am. et Adul. c. 9: οὕτως ἄπειρος ἦν κόλακος ὁ νομίζων τὰ ἱαμβεῖα ταυτὶ τῷ κόλακι μᾶλλον ἢ τῷ καρκίνω (leg. τῷ καρκίνω μᾶλλον ἢ τῷ κόλακι) προσήκειν· Γαστήρ κτλ. Nisi forte ex comico poeta petatum est.

Fr. 36. 37. 38. Athenaeus XIV 648 F ex Clearchi libri περὶ γρίφων (unde etiam priora aenigmata fr. 31. 32 videtur petiisse) hos puerorum lusum ac nugas adscripsit: Σκεῦη κελεύοντος λέγειν ὁμοια εἰπεῖν· Τρίπους κτλ. (fr. 36) καὶ πάλιν ὁ ψων οὕτως· Ἔτνος κτλ. (fr. 37) ἐπὶ τε τῶν τραγημάτων ὁμοίως· Ἄμης κτλ. (fr. 38). — Fr. 36 v. 1. ἀκταία Schweighaeuser, ἀκταία PVL. — V. 2. ὄλμος Dindorf, legebatur ὄλμος. — V. 3. σπυρίς, B σπιρίς.

Fr. 37 v. 1. γογγυλῖς, B γυγγυλῖς. — V. 2. θύννειον Schweighaeuser, θυννίον PVL, θυννίον B. — ἄλμη PVL, ἄλλη B, ἀλλη A. — κρόμμυον, B κρόμμυον.

Fr. 38 v. 1. ῥόα, ῥόν Salmasius, libri ῥοδῶον. — V. 3. πέρσεια Salmasius, πέρσεια P, περσία VL. — μῆλ' Schneider Saxo, libri μηλέα.

Fr. 39. Plut. Quaest. Nat. c. 16: Διὰ τί λέγεται· σῖτον κτλ. — φύτευε, legebatur φντεῦετε.

40.

Λιψ ἄνεμος ταχὺ μὲν νεφέλας, ταχὺ δ' αἰθρία ποιεῖ,
 Ἄργέστη δ' ἀνέμῳ πᾶσ' ἔπεται νεφέλη.

Fr. 40. Theophrast. de vent. 51: Ἐπεὶ δὲ πρὸς τὰς χώρας ἐνάστοις καὶ τοὺς τόπους ἐπινεφεῆ καὶ αἰθρίαί, διὰ τοῦτο καὶ τὰ τῶν ἐν παροιμίᾳ λεγομένων πρὸς τινὰς τόπους εἰσίν, ὡς περὶ τοῦ ἄργέστου καὶ λιβός· Ἰσχυρὸς δὲ μάλιστα περὶ Κνίδον καὶ Ῥόδον· Λιψ ἄνεμος κτλ. — V. 2. αἰθρία Turnebus, αἰθρίαί A, αἰθρίαίαν Vossianus, αἰθρίαί ed. Bas.

Extant alia praecepta popularia de tempestate versibus paroemiasticis aut iambicis aut heroicis inclusa, velut apud Theophr. Hist. plant. VIII 7 et de causis pl. III 23:

Ἔτος φέρει, οὐχὶ ἄρουρα.

posteriore loco οὕτι legitur. Item ap. Theophr. de vent. 50:

Φιλεῖ δὲ νότος μετὰ πάχνην.

ubi fortasse Φλέγει corrigendum. Item ap. Theophr. ib. 37 et Aristot. Probl. 26, 31:

Ἐλκων ἐφ' αὐτὸν ὥστε καικίας νέφη.

apud Suidam v. τέγγε:

(Ἦμος δὲ σκόλυμός τ' ἀνθεῖ καὶ Σείριος ἄξει),
 Οἴνω πνεύμονα τέγγε, φίλης δ' ἀπέχου Κυθραεῖης.

ubi versum 1 de coniectura adieci. ap. Theophr. 49 et Aristot. 26, 9 et 14:

Οὔποτε νυκτερινὸς βορέας τρίτον ἔμετο φέγγος.

ap. Aristot. 26, 48 (respicit huc Theophr. 46):

Εἰ δ' ὁ νότος βορέαν προκαλέσσειται, αὐτίκα χειμῶν.
 Εἰ βορέας πηλὸν καταλήπεται, αὐτίκα χειμῶν.

priorem versum adhibet etiam Plut. de primo frig. c. 11, ubi scriptum εἰ δὲ νότος . . . αὐτίκα νίψει, utrumque praeferendum lectioni Aristoteliae. ap. Arist. 20, 2:

Μίνθην ἐν πολέμῳ μῆτ' ἔσθιε μῆτε φύτευε.

ap. Aristot. 26, 21. 28. 43. 47.

Ἀρχομένου τε νότου καὶ λήγοντος βορέαο.

praeceptum hoc navigationem spectat, cf. Theophr. 5: καὶ ὁ μὲν βορέας εὐθὺς ἀρχόμενος μέγας, ὁ δὲ νότος λήγων, ὅθεν καὶ ἡ παροιμία συμβουλεύει τὰ περὶ τοὺς πλοῦς. et Apostol. III 72 συννηπανούεται τὸ δεῖ πλεῖν. (adde Aristotelis libellum de inundatione Nili apud Rose Arist. Pseudep. 636: propter quod proverbialiter loquentes dicimus: inchoante autem austro et desinente borea.) ap. Theophr. 61 et Aristot. 26, 59 et 25, 7:

Μὴ ποτ' ἀπ' ἠπείρου δεισῆς νέφος, ἀλλ' ἐπὶ πόντου
 χειμῶνος, θέρους δὲ ἀπ' ἠπείροιο μελαίνης.

Denique:

Ἀρχομένων σικύων καὶ ληγουσῶν κολοκυντῶν.

ap. Schol. Aristoph. Pac. 1001: ὅτι δὲ καλοὶ οἱ πρώμοι σικύαι καὶ ἡ παροιμία δηλοῖ. sed quorsum spectet praeceptum, non addit.

ἢ τὰν θύραν φέρωμες ἢ τοῦπέρθυρον,
 15 ἢ τὰν γυναῖκα τὰν ἔσω καθημέναν·
 μικρὰ μὲν ἔστι, ῥαδίως μιν οἴσομεν.
 ἂν δὲ φέρῃς τι,
 μέγα δὴ τι φέροιο.
 ἄνοιγ', ἄνοιγε τὰν θύραν χελιδόνι·
 20 οὐ γὰρ γέροντές ἐσμεν, ἀλλὰ παιδία.

42.

Δέξαι τὰν ἀγαθὰν τύχαν, δέξαι τὰν ὑγίαιαν,
 ἂν φέρομεν παρὰ τᾶς θεοῦ, ἂν ἐκαλέσσατο τήνα.

43.

υ υ ω υ _
 _ _ _ υ υ _ _
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ

14, ubi praeterea v. 11 χελιδονισμού mos respicitur: νεῦμαί τοι νεῦμαι ἐνιαύσιος, ὥστε χελιδῶν ἔστην' ἐν προθύροις, ψιλὴ πόδας. — V. 14. φέρωμες, C φέρομες, Eust. φέρομεν. — τοῦπέρθυρον, vulgo τὸ ὑπέρθυρον. — V. 16. μικρὰ μὲν, fort. μικρὰ γάρ. — μιν, Meineke νιν. — οἴσομεν PVK, οἴσομαι C. — V. 17. ἂν δὲ scripsi, v. ἂν δὴ, formam ἂν sollicitare non sum ausus, quamquam sane dorica dialectus αἰ δὲ vel αἰ' κα δὲ flagitat, sed supra quoque v. 13 εἰ legitur. — V. 18. τι φέροιο scripsi, τι φέροις B, τοι φέροις P, τι καὶ φέροις VL. — Efficiunt vulgo ex his duobus versiculis senarium, velut Dindorf Ἐὰν φέρῃς δέ τι, μέγα δὴ τι καὶ φέροις, Meineke ἂν δὴ φέρῃς τι, μέγα τι δὴ καὶ τὸς (καὶ τῆ) φέροις.

Fr. 42. Argument. Theocriti III: Τοὺς δὲ νενημένοους (βονκόλους) εἰς τὰς περιουκίδας χωρεῖν, ἀγείροντας ἑαυτοῖς τὰς τροφάς· διδόναι δὲ καὶ ἄλλα τινὰ παιδίας καὶ γέλατος ἐχόμενα, καὶ εὐφημοῦντας ἐπιλέγειν. Δέξαι κτλ. Ahrens in quatuor versus discipit. — V. 1. δέξαι τὰν PQ Gen. Call. Ambr., legebatur δέξαι δ'. — Lips. Borb. bis τήν, Gen. τὸν ἀγαθόν, Lips. ὑγίαιαν, Ambr. ὑγίαν. — V. 2. φέρομεν, Ziegler φέρωμες fort. ex Ambr. possis φέρομεν conicere, vid. Et. M. 253, 25, quemadmodum φέρτε dicitur, sed dactylum tuetur proximum colon, si lectio vitii expers. Ahrens ἂ φέρομεν edidit. — τᾶς Hermann, vulgo τῆς, Ambr. τοῦ. — θεοῦ, Schneidewin θεῶ. — ἂν ἐν. τήνα om. Vat. 1, 2. Borb. Lips. — ἐκαλέσσατο, Call. ἐκαλέσατο, Gen. ἐκαλέσαντο, Ambr. ἐκλεάσκατο. Emendatio incerta, fortasse ἂν ἐκλάζετο vel ἐκλάξατο τήνα legendum, i. e. quam dea claustris suis retinebat, ut sit media verbi forma, passivum testatur Hes. κατεκλάζετο· κατεκλέλιστο, κατακελευσμένως εἶχεν. Hermann coni. κἀγαρίσσατο τήνα, Duebner ἂν ἐκαρίσσατο τήνα, Ahrens ἄ κελήσατο τήνα.

Fr. 43. Plut. Sept. Sap. Conv. c. 14: Ἐγὼ γάρ, εἶπε, τῆς ξένης ἤκουον ἀδούσης πρὸς τὴν μύλην ἐν Λεσβῶ γενόμενος· ἄλει κτλ. — V. 2. ἄλει scripsi, ut etiam Koester coni., vulgo ἀλεῖ legitur, quod et institutae sententiae et numero versus adversatur. Ritschl in Mus. Rhen. I 301 auctore Reisigio contendit hanc cantilenam argumento esse, olim Graecos in versibus pangendis non tam syllabarum mensuram curavisse, quam accentus habuisse rationem, itaque servata scriptura ἀλεῖ carmen

Ἄλει μύλα ἄλει·
καὶ γὰρ Πίττακος ἄλει,
μεγάλας Μιτυλάνας βασιλεύων.

44.

1313

Ὡ παῖδες, ὅσοι Χαρίτων τε καὶ πατέρων λάχει' ἐσθλῶν,
μὴ φθονεῖθ' ὦρας ἀγαθοῖσιν ὀμιλίαν·
σὺν γὰρ ἀνδρεία καὶ ὁ λυσιμελῆς ἔρωσ ἐπὶ Χαλκιδέων
θάλλει πόλεσιν.

45.

Τὸν Ἑλλάδος ἀγαθίας
στραταγὸν ἀπ' εὐρυχόρου
Σπάρτας ὑμνήσομεν, ᾧ
ἰὴ Παιάν.

in hunc modum esse metiendum ˘ ˘ ˘ ˘ ˘ | ˘ ˘ ˘ ˘ ˘ ˘ ˘ | ˘ ˘ ˘ ˘ ˘ ˘ |
˘ ˘ ˘ ˘ ˘, postea autem Aeolicos accentus revocandos esse ratus v. 2
verba traiecit καὶ Πίττακος γὰρ ἄλει ˘ ˘ ˘ ˘ ˘ ˘ ˘. Facile apparet ele-
gantissimi carminis varietatem numerorum ita plane everti: ac permirum
illi legi, cui olim Graecos obtemperavisse opinatur, unum hoc astric-
tum esse monumentum, satis illud quidem exiguum nec valde ve-
tustum: attamen Ritschelio assensus est Hermann Epit. doct. metr.
220 ed. 2.

Fr. 44. Plut. Amator. c. 17: Ἀριστοτέλης δὲ τὸν μὲν Κλεόμαχον
ἄλλως ἀποθανεῖν φησι, κρατήσαντα τῶν Ἑρετριέων ἐν τῇ μάχῃ· τὸν δὲ
ὑπὸ τοῦ ἐρωμένου φιληθέντα τῶν ἀπὸ Θοράκης Χαλκιδέων γενέσθαι,
πεμφθέντα τοῖς ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκιδεῦσιν ἐπίκουρον· ὃθεν ἄδεσθαι
παρὰ τοῖς Χαλκιδεῦσιν· Ὡ παῖδες κτλ. — V. 1. ὅσοι scripsi, vulgo οἱ.
— λάχει Meineke, ἐλάχετε vulgo. — V. 2. ὀμιλίαν, aut ὀμιλεῖν, ut
olim scripsi corrigendum, aut ὦρας ἀγαθοῖς (ἐρανᾶς) ὀμιλίαν. —
V. 3. ἀνδρεία, BE ἀνδρία.

Fr. 45. Plut. v. Lys. 18: Πρῶτον μὲν γὰρ, ὡς ἱστορεῖ Δοῦρις,
Ἕλληνας ἐκείνη (Λυσάνδρῳ) βωμοῦς αἱ πόλεις ἀνέστησαν ὡς θεῶ καὶ
θυσίας ἔθυσαν, εἰς πρῶτον δὲ παιᾶνες ἤσθησαν, ὧν ἐνὸς ἀρχὴν
μνημονεύουσι τοιάνδε· τὸν κτλ. — V. 2. στραταγὸν, Sg στρατηγόν. —
εὐρυχόρου Naeke, v. εὐρυχώρου. — V. 3. ὑμνήσομεν, SgAC ὑμνήσωμεν.
— ᾧ om. C, praeterea SgAPπSV ᾧ Παιάν. Fort. praestat ᾧ ἰήτε,
vid. Hephaest. p. 128 et exitum paeanis Chalcidensium in Titum Fla-
mininum ap. Plut. vit. Flam. 16 (ubi correxi quod v. 2 legitur μεγα-
λενοκτόταν ὄρκους):

πίστιν δὲ Ῥωμαίων σέβομεν
τῶν μεγαλανοκτόταν ὄρκους φυλάσσειν.
μέλπετε κοῦραι
Ζῆνα μέγαν Ῥώμαν τε Τίτον θ' ἅμα Ῥωμαίων τε
πίστιν ἰήτε Παιάν·
ᾧ Τίτε σῶτερ.

nisi praestat divisim scribere ἰή ἰέ, nam ex geminata interiectione
originem duxit adiectivum ἰήσιος. Variari solebat epiphthegma in pae-

Ὡς οἱ μέγιστοι τῶν θεῶν καὶ φίλτατοι

anibus, vid. inprimis infra 47 et Timoth. fr. 13. Huc adde Athen. XV 696 E, ubi hunc ipsum paeanem memorat: οὐκ ἔχει δ' οὐδὲ τὸ παιανικὸν ἐπίρρημα, καθάπερ ὁ εἰς Λύσανδρον τὸν Σπαρτιάτην γραφεὶς ὄντως παιάν, ὃν φησὶ Δούρις ἐν τοῖς Σαμίῳν ἐπιγραφόμενοις ὄροις ἄδασθαι ἐν Σάμῳ. Παιάν δ' ἐστὶ καὶ ὁ εἰς Κρατερόν τὸν Μακεδόνα γραφεὶς, ὃν ἐτεκμήνατο Ἀλεξάνδρος ὁ διαλεκτικός, ὡς φησὶν Ἐρμῖππος ὁ Καλλιμάχειος ἐν τῷ πρώτῳ περὶ Ἀριστοτέλους· ἄδεται δὲ καὶ οὗτος ἐν Δελφοῖς, λυρίζοντος γέ τινος παιδός. Καὶ ὁ εἰς Ἀγίμονα δὲ τὸν Κορίνθιον, Ἀλκινόης πατέρα, ὃν ἄδουσι Κορίνθιοι, ἔχει τὸ παιανικὸν ἐπίρρημα· παρέθετο δὲ αὐτὸν Πόλεμων ὁ περιγηγητής ἐν τῇ πρὸς Ἀράνθιον ἐπιστολῇ. Καὶ ὁ εἰς Πτολεμαῖον δὲ τὸν πρῶτον Αἰγύπτου βασιλεύσαντα παιάν ἐστίν, ὃν ἄδουσι Ῥόδιοι· ἔχει γάρ τὸ ἰὴ παιάν ἐπίρρημα, ὡς φησὶ Γόργων ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν Ῥόδῳ θνυσιῶν. Ἐπ' Ἀντιγόῳ δὲ καὶ Δημητρίῳ φησὶ Φιλόχορος Ἀθηναῖος ἄδειν παιάνας τοὺς πεποιημένους ὑπὸ Ἐρμῖππον τοῦ Κυζικηνοῦ, ἐφαμίλλων γενομένων τῶν παιάνας ποιησάντων πολλῶν καὶ τοῦ Ἐρμουκλέους προκριθέντος.

Fr. 46. Athen. VI 253 C ex Demochare haec refert: Ἐπανεληθόντα δὲ τὸν Δημήτριον ἀπὸ τῆς Λευκάδος καὶ Κερκύρας εἰς τὰς Ἀθήνας οἱ Ἀθηναῖοι ἐδέχοντο οὐ μόνον θνυσιῶντες καὶ στεφανοῦντες καὶ οἰνοχοοῦντες, ἀλλὰ καὶ προσοδιακοὶ (ita recte Bernhardt, legebatur προσόδια καὶ) χοροὶ καὶ ἰθύφαλλοι μετ' ὀρχήσεως καὶ ᾠδῆς ἀπήντων αὐτῷ, καὶ ἐφιστάμενοι κατὰ τοὺς ὄχλους ἤδον ὀρχοῦμενοι καὶ ἐπάδοντες, ὡς εἶη μόνος θεὸς ἀληθινός, οἱ δ' ἄλλοι καθεύδουσιν ἢ ἀποδημοῦσιν ἢ οὐκ εἰσί, γεγονώς δ' εἶη ἐκ Ποσειδῶνος καὶ Ἀφροδίτης, τῷ δὲ κάλλει διάφορος καὶ τῇ πρὸς ἅπαντας φιλανθρωπία κοινός· δέομενοι δ' αὐτοῦ ἵκτενον καὶ προσήχοντο. Deinde Athen. pergit: Δούρις δ' ὁ Σάμιος ἐν τῇ δευτέρᾳ καὶ εἰκοστῇ τῶν ἱστοριῶν καὶ αὐτὸν τὸν ἰθύφαλλον (παρέθετο addidit Casaubonus, παρατίθεται Hullem.). ὡς οἱ μέγιστοι κτλ. Initio duos tantum versus (fortasse:

Ἀνάγετε πάντες, ἀνάγετ', εὐρυχωρίαν
τοῖς θεοῖς ποιεῖτε.)

Meineke deesse censet, item Cobet, qui librariorum negligentia haec omissa censet τὸν ἰθύφαλλον (παρατίθεται οὕτως ἔχοντα· Χαίροντες, ᾧ πάντες λεῶ, συνέλθετε πρὸς τὸν ἰθύφαλλον). Carmen hoc quo anno sit conditum, ambiguum. A vero prorsus aberrat Schneidewin, qui ad Ol. CXVIII 2 retulit: Droysen Gesch. des Hellenismus I 512, cui assensus est Hullemann Duridis rel. p. 111, revocat ad annum quo Demetrius mysteriis initiatus est, Ol. CXIX 3 (sec. Droysenum CXIX 2), verum cum hoc tempore Aetolorum mentio vix potest conciliari: deducimur potius ad Ol. CXXII 3: tunc enim Aetoli Delphos occupaverant et obstiterunt quominus Pythia agerentur, itaque Demetrii iussu tunc Athenis celebrata sunt. Demetrius tunc a Corcyra et Leucadia redierat Athenas; videtur igitur Thebis expugnatis classe Corcyram petivisse a Lanassa invitatus, vid. Plut. vit. Pyrrhi c. 10, qui cum dicit καὶ ταῦτα Κέρκυραν ἐναγχος ἀφρημένος μετὰ τῆς γυναικός, huic rerum gestarum ordini haud adversatur. Corcyra igitur occupata Demetrius Athenas rediit, ut hoc ipsum carmen v. 3 indicat Boedromione mense, quo Eleusinia agebantur, ab Atheniensibus honorifice exceptus, atque haud ita multo post puto eum Pythia instauravisse, fortasse mense Pyanepsione: nam iusto tempore hunc mercatum Athenis celebratum esse neque memoriae proditum neque per se versimile est: hieme autem

- τῆ πόλει πάρεισιν·
 ἐνταῦθα (γὰρ Διμήτρα καὶ) Δημήτριον
 ἅμα παρῆγ' ὁ καιρός.
- 5 χῆ μὲν τὰ σεμνὰ τῆς Κόρης μυστήρια
 ἔρχεθ', ἵνα ποιήσῃ,
 ὁ δ' Ἰλαρός, ὥσπερ τὸν θεὸν δεῖ, καὶ καλὸς
 καὶ γελῶν πάρεστιν.
 σεμνὸν τι φαίνεθ', οἱ φίλοι πάντες κύκλω,
 10 ἐν μέσοισι δ' αὐτός·
- 1315
- ὅμοιον, ὥσπερ οἱ φίλοι μὲν ἀστέρες,
 ἥλιος δ' ἐκεῖνος.
 ὦ τοῦ κρατίστου παῖ Ποσειδῶνος θεοῦ
 χαῖρε κάφροδίτης·
- 15 ἄλλοι μὲν ἢ μακρὰν γὰρ ἀπέχουσι θεοί,
 ἢ οὐκ ἔχουσι ὄτα,
 ἢ οὐκ εἰσὶν, ἢ οὐ προσέχουσι ἡμῖν οὐδὲ ἔν,
 σὲ δὲ παρόνθ' ὀρῶμεν,
 οὐ ξύλινον, οὐδὲ λίθινον, ἀλλ' ἀληθινόν·
- 20 εὐχόμεσθα δὴ σοι.
 πρῶτον μὲν εἰρήνην ποίησον, φίλτατε·
 κύριος γὰρ εἶ σύ.
 τὴν δ' οὐχὶ Θηβῶν, ἀλλ' ὅλης τῆς Ἑλλάδος
 Σφίγγα περικρατοῦσαν,
- 25 Αἰτωλὸς ὅστις ἐπὶ πέτρας καθήμενος,
 ὥσπερ ἡ παλαιά,
 τὰ σώμαθ' ἡμῶν πάντ' ἀναρπάσας φέρει,

exacta bellum intulit Aetolis, id quod hoc ipso carmine flagitant Athenienses. Itaque cum hoc carmen Ol. CXXII 3 sit conditum, oportebat ab hac sylloge segregari; nolui tamen praetermittere, quoniam olim in ordinem recepi. Cf. p. 637sq. — V. 1. ὡς, Hüllemann ὦς. — V. 3. γὰρ Διμήτρα καὶ addidit ex conii. Toup. — Δημήτριον Casaub., Δημήτριος PVL. — V. 4. ἅμα PL, ἅμος V. — παρῆγ' Porson, παρῆν PVL. — V. 7. καλὸς καὶ ABC, καλῶς PVL. — V. 9. σεμνόν τι scripsi, quod Meineke quoque coniecit. σεμνόν, ὅθι ABDPQ, σεμνός, ὅθι VL. — φαίνεθ' ABP, φαίνονθ' VL. — V. 10. αὐτός C, αὐτοῖς PVL. — V. 11. ὅμοιον scripsi quod etiam Meineke coniecit, libri ὅμοιος. — οἱ, Toup. εἰ. — V. 12. ἐκεῖνος, B ἐκεῖνοι. — V. 14. κάφροδίτης, PVL καὶ ἀφροδίτης. — V. 17. οὐδὲ ἔν, P οὐδέέν. — V. 18. παρόνθ', παρόντα ABCP. M. Schmidt inutili coniectura haec tentavit παρόντ' ἀφροῦμεν scribens. — V. 20. εὐχόμεσθα, εὐχόμεθα PVL. — V. 21. μὲν, A με. — V. 24. περικρατοῦσαν Casaub., libri περιπατοῦσαν. — V. 25. Αἰτωλὸς ABP, Αἰτωλὸν DQ, αἰτωλίδ' CVL. — V. 26. ἡ παλαιά Casaubonus, ἡ παλαι VL, οἱ

κοῦκ ἔχω μάχεσθαι·
 Αἰτωλικὸν γὰρ ἀρπάσαι τὰ τῶν πέλας,
 30 νῦν δὲ καὶ τὰ πόρρω·
 μάλιστα μὲν δὴ κόλασον αὐτός· εἰ δὲ μή,
 Οἰδίπουν τιν' εὐρέ,
 τὴν Σφίγγα ταύτην ὅστις ἢ κατακρημνιεῖ,
 ἢ σπῖλον ποιήσει.

47.

ΜΑΚΕ(ΔΟΝΟΣ)

ΠΑΙΑΝ

ΕΙΣ ΑΣΚΛΗΠΙΟΝ.

α' Δῆλιον εὐφραέτρα(ν καλὰ μέλπετε

πάλαι P. — V. 31. κόλασον Toup, σχόλασον PVL. — V. 34. σπῖλον
 i. e. πέτραν (vid. Hesych.) Meineke, quod ego quoque conieci, σπεινον
 A, σπεινὸν P, πεινήν CVL. Schweighaeuser σπῖνον, Meineke antea
 (vide ad Alciph. 99) κρῖνον commendaverat.

47. Legitur carmen in lapide nuper Athenis propter Asclepieum
 reperto, edidit Cumanudes in *Ἀθηναίω* VI 143 seq., unde receptum est
 in CI Att. III in addend. 171 b a Dittenbergero, qui novo exemplo per
 Duhnium confecto usus est; denique Kaibel in *Mus. Rhen.* XXXIV 208
 iteravit. (Ego Cumanudis exemplo usus paeanam restitui, antequam
 Dittenberger et Kaibel eidem negotio operam dederunt) — Poetae
 nomen praemisum:

Μακε . . .

ἐποίη(σεν,

i. e. Μακεδῶν vel Μακεδόνιος, quemadmodum Cumanudes supplevit;
 nam Romanum nomen *Μάκερ* non placet, minimeque de Pompeio
 Macro (vid. Meineke *Vindic. Strab.* 214) cogitandum. Litterae tituli
 sunt Romanae aetatis, eidemque aetati etiam carmen haud cunctanter
 attribuo: neque enim existimandum est antiquum aliquod et nobile
 carmen, quemadmodum Sophoclis paeanam vel Ariphtonis hymnum,
 posteriore tempore monumento fuisse inscriptum. Huic suspicioni,
 quamvis numerorum ac passim sermonis habitus videatur favere, ad-
 versantur tamen manifesta recentioris aetatis vestigia, quae ibidem de-
 prehendantur: ac vel poetae nomen arguit, non admodum vetustum
 esse. Itaque carmen ab hac sylloge erat segregandum; nihilo setius in
 ordinem recepi, quoniam paeanum speciem atque indolem commode
 illustrat. Ignobilis sane poeta, quem consentaneum est alienis potis-
 simum usum esse, ut ingenii sui inopiam occultaret, sed cum antiquo-
 rum exempla sit sectatus, quorum nullae vel tenues admodum super-
 sint reliquiae, poema animadversione non indignum. Lucianus in en-
 com. Demosth. c. 27 (vide supra ad Sophocl. Paean. T. II p. 247)
 destatur Athenis in honorem Aesculapii etiam posteriore tempore sin-
 gulis annis novum paeanum compositum esse, sin novi carminis copia
 non esset, antiquum paeanem vel Sophoclis vel Isodemi Troezenii reci-
 tatum esse. Ad illorum poetarum exemplum novicios paeanes fere

- εὐφροῖ θυμῷ, εὐφρη(εῖτ' ᾧ,
 β' Ἰκτῆρα κλάδον ἐν παλάμαις, Διὸς
 ἀ(γλ)αὸν ἔρνος, κοῦροι Ἀθ(νέων).
 γ' δ . ΛVI ΛME . . — ΟΣΥΜΝΟΣΛΕΙ
 ΚΛΥΤΟΝΗΙ . . . ΟΝΥ
 δ' Ἐπιάρροθου ὄ(ς) ποτ' (ἐγεί)νατο

factos esse consentaneum est. Dittenberger ibidem 171 c reliquias alius paeanis edidit eodem loco repertas, quae ad Macedonis paeanis similitudinem proxime accedunt, sed maior pars tabulae periit, ita ut restituendi periculum irritum sit. Item carminum reliquiae deprehenduntur n. 171 d, 171 f, 171 g, 171 h, 171 i, 171 k. — Neque Macedonis poema omni ex parte integrum servatum: nam tabulae dextra pars cum abscissa esset, licuit novissimos tantum versus recuperare, neque quot litterae in fine v. 1—19 interceptae sint, comparet. Sed si ab his detrimentis discesseris, poema incolume, constans XII pericopis binorum plerumque vel ternorum sive quaternorum versuum. Versus in lapide non sunt diremti, quemadmodum in Sophoclis paeano fr. 7, sed lapidarius continuavit scripturam, ita quidem ut in secundo pericoparum versu (nam binis fere versibus absolvit pericopas, peric. 6. 9. 11. 12 unus versus sufficit) εἶσθεσιν adhiberet, velut:

Ἦδ' Ἰασὼ Ἀεσῶ τε καὶ Αἴγλη καὶ Πανάκεια Ἠπιόνης
 ἀριπρέπω Ἵγεια. ἦ Παιάν.

Itaque carminis articulis distincti species nulli dubitationi obnoxia: praeterea pericopis 7—12 clausulae loco epiphthegma solenne subiectum, quod nec prioribus pericopis 1—6 defuisse consentaneum est, sed quoniam pro numerorum lege variatur (ἦ παιάν, ἔ Παιάν, ᾧ ἔ Παιάν, ᾧ ἔ, ᾧ ἔ Παιάν) satius est hoc additamento abstinere. Scriptura cum passim evanida vel fracto lapide intercepta sit, moneo Cumanudes esse supplementa pleraque, ceteris locis auctorem nominavi. — V. 1 et 2 redintegri, tetrametro dactylico bini dimetri subiiciuntur, quemadmodum in Euripidis Phaeth. fr. 775 v. 6 dimetri cum tetrametris copulantur, Ὠκεανὸς πεδίων οἰκίητορες εὐφραμεῖτ' ᾧ κτλ. Ac similibus numeris Aeschylus in extremo Eumenidum cantico usus est. Hiatum μέλπετε εὐφροῖ et rursus θυμῷ εὐφρημεῖτ' ᾧ tuetur Euripides ibid. ἀπαεῖρετε ᾧ ἴτε λαοί. — V. 3 et 4 παλάμαις, Διὸς et κοῦροι Ἀθηνέων vel Ἀθηνῶν scripsi numeris iisdem, qui supra v. 1 et 2. Ne quis participium ἔχοντες desideret, haec breviloquentia videtur hymnis inprimis propria esse, cf. ad Pind. Ol. VIII 9, quamquam ita etiam alii, velut Apollon. Rh. III 443 ἐπ' αὐτῷ δ' ὄμματα κόρη λοξά, παρὰ λιπαρῶν σχομένη θηεῖτο καλύπτρην, ubi recte schol. λείπει τὸ ἔχονσα. ac similiter passim tam Latini, quam nos. Διὸς ἔρνος est Apollo, quod moneo, ne quis ad κλάδον referat. Dittenberger ἐν παλά(μαις) ἔχοντες ἑλαίας) ἀγ. ἔ. κ. Ἀθηνῶν scripsit, Kaibel versus numero consulens non meliore successu ἐν παλά(μαις ἀνέχοντες ∪ ∪ ∪ | ∪ ∪ ἑλαίας) ἔ. ἔ. κ. Ἀθ(ναιῶν ∪ ∪ ∪ ∪), at κοῦροι Ἀθηναίων sunt Athenienses, universa civitas, v. Hom. Il. B 551, κοῦροι Ἀθηνάων ἱερῶν iuventus Attica, vid. Hesiodi versum ap. Hesych. ἐπ' Ἐρρυγῆ ἀγών. — V. 5, 6, quos restituere non audeo, exhibeo secundum novum exemplum. Cumanudes κλυτὸν ἦπιον, Kaibel κλυτὸν ἦϊθεον proposuit. — V. 7. ὄ(ς) ποτ' ἐγείνατο scripsi, lapis ut videtur ΟΓΠΟΣ, Cumanudes ὄ(ν) ποτ', ut de Aesculapii matre Coronide sermo

- νούσω(ν ἦδὲ) δύης Ἀσκληπιόν, εὔφρο(ου)α κοῦρον.
 ε' Τὸν δ' ἀνὰ Πηλιάδας κορυφὰς ἐδιδάξ(ατο τέ)χνη(ν
 10 (καὶ σο)φίαν Κένταυρος ἀλεξίπυτος μερόπεσσι,
 ς Παῖδα Κορωνίδος ἥπιον ἀν(δ)ράσι,
 δαίμονα σεμνότα(τον).
 ζ Τοῦ δ' ἐγένοντο κόροι Ποδαιεῖριος ἦδὲ Μαχάων,
 Ἐλλή(ων ἀκρα) λόγῃς, ἰὴ Παιάν,
 η' 15 Ἡδ' Ἰασὼ Ἀεσώ τε καὶ Αἴγλη καὶ Πανάκεια,
 Ἡπιόνης (θύγατρες σὺν) ἀριπρέπτω Ὑγείᾳ.
 ἰὴ Παιάν.
 θ Χαῖρε βροτοῖς μέγ' ὄνειρα,
 δαῖμον κλεινότατε,
 20 ὦ (ἰὲ Παιάν).
 ι' Ἀσκληπιέ, σὴν δὲ δίδου σοφίαν
 ὑμνοῦντας ἐς αἰ(εῖ
 (θ)άλλειν ἐν βιοτῇ σὺν τερπνοτάτῃ Ὑγείᾳ.
 ἰὴ Παιά(ν).
 ια' 25 Σώξοις δ' Ἀτθίδα, Κεκροπίαν πόλιν
 αἰὲν ἐπερχόμε(εν)ος, ἰὲ Παιάν.
 ιβ' Ἥπιος ἔσσο, μάκαρ, στυγεράς δ' ἀπέρνευ νοῖσους.
 (ἰὴ) ἰέ, ὦ ἰὲ Παιάν.

sit, quemadmodum est in Homericō hymno 16, 2 *νῖον Ἀπόλλωνος, τί ν γεῖνατο διὰ Κορωνίς*. Logaedicus anapaestus cui displiceat hoc loco, poterit *ἐγεῖνατο νούσων* | (*ἀργαλέης τε*) *δύης* heptametro admisso coniecit. — V. 9. *ἐδιδάξατο τέχνην* scripsi, lapis $\Xi\Gamma$. . . ἌΝΗ, Cumanudes *ἐδίδαξε τέχνην τε*, neque hoc neque *ἐδίδαξε τέχνην* commodum, nam logaedicus versus, qui in fine paeanis v. 27 adhibetur, ab hoc loco alienus. — V. 10. *ἀλεξίπυτος* nov. ex., Cumanudes *ἀλεξίπυτος*. — V. 14. *Ἐλλή(ων ἀκρα) λόγῃς* meum supplementum tuebitur Theocr. XV 142 *οὐ Πελοποννήδαι τε καὶ Ἄργεος ἀκρα Πελασγοί*. Dittenberger *Ἐλλη(σιν κοσμήτορες) λόγῃς*, Kaibel δὲ *ἀκέστορες* praeoptat. — V. 15. Prava correctio ἦδ' Ἰασὼ novicio poetae condonanda, poterat Homeri ad modum *Ἰασὼ τ' Ἀεσώ τε* scribere, iambum spondei vicarium adhibens. *Ἀεσὼ* inter Aesculapii filias refertur nusquam nisi hic et apud Suidam: *Ἡπιόνη, γυνὴ Ἀσκληπιοῦ, καὶ θυγάτηρ* (scr. *θυγατέρες*) *αὐτῆς Ὑγεία, Αἴγλη, Ἰασὼ, Ἀεσὼ, Πανάκεια*. — V. 20. ὦ (ἰὲ Παιάν) epiphthema subieci, in lapide unius litterae Ω particula compareret. In alio paeanē CI Att. III 171 c v. 10 (*κλεινότατε ἰὲ Παιάν*) legitur. — V. 22 tripodia est anapaestica, nisi forte lapidarius ante *ὑμνοῦντας* neglexit ἡμᾶς. — V. 27. *ἀπέρνευ*, Dittenberger perperam *ἀπερύνεο*. — V. 28. (ἰὴ) ἰέ, ὦ ἰὲ Παιάν scripsi, lapis //ΙΕΩ, idem Kaibel vidit, Dittenberger ἰὲ ὦ ἰὲ Παιάν.

Antea huc retuli:

*Μέλπωμεν
Διόνυσον ἀγλαόμορφον
Βακχεύτορα ξανθοκάρηνον.*

quae leguntur in ara rotunda, quae pompam Bacchicam sculptam exhibet, litteris ad antiquitatis speciem scriptis: iam Boeckh C. Inscr. I n. 38 (cf. etiam Franz Elem. Epigraph. n. 35) titulum hunc subditicium esse censuit, quippe qui mala fraude sit compositus ad exemplum hymni, qui extat Anth. Pal. IX 524: 1316

*Μέλπωμεν βασιλῆα φιλεύϊον, εἰραφιώτην,
ἀβροκόμην. ἀγροῖκον, ἀοιδιμον, ἀγλαόμορφον,
Βοιωτόν, βρόμιον, βακχεύτορα, βοτρυοχαίτην . . .
ξυστοβόλον, ξυνόν, ξενοδάτην, ξανθοκάρηνον.*

Atque Conze, qui monumentum in museo Pembrokiano denuo examinavit, Boeckhii suspicionem non vanam fuisse testatur.

Non recepi cantilenam, quam Meineke sic constituit:

*Μήποτ' εὖ ἔρδειν γέροντα, μηδὲ παῖδα βάσκανον,
μηδὲ δαφιλῆ γυναικα, μηδὲ γέιτονος κύνα,
μὴ κυβερνήτην φίλυπνον, μὴ λάλον κωπηλάτην.*

(vid. Diogenian. VI 6. Suid. v. ἄχρηστα et v. μηδέποτ' εὖ. adde Arsen. 356 et Paroemiogr. II 528 ed. Gotting.); proverbium dicit etiam Aristot. Rhet. I 15: οἶον εἴ τις συμβουλεύει μὴ ποιῆσθαι φίλον γέροντα, τούτῳ μαρτυρεῖ ἢ παροιμία, Μήποτ' εὖ ἔρδειν γέροντα. — Contra quod Athenaeus VII 325 D ex Chariclide comico ut videtur poeta profert: Ἀθήνησι δὲ καὶ τόπος τις Τρίγλα καλεῖται, καὶ αὐτόθι ἐστὶν ἀνάθημα τῇ Ἐκάτῃ Τριγλανθίνῃ (Eust. 1197, 30 τριγλανθίνῃ). διὸ καὶ Χαρκιλείδης ἐν Ἀλύσει φησί· Δέσποιν' Ἐκάτῃ τριοδίτι, τρίμορφε, τριπρόσωπε, τρίγλαις κηλευμένα (ita BC, κηλευμένη PVL Eust.) non ab ipso poeta videtur profectum, sed ex populari cantilena adscitum:

*Δέσποιν' Ἐκάτῃ τριοδίτι,
τρίμορφε θεά, τριπρόσωπε,
τρίγλαις κηλευμένα . . .*

— Titulus Dodonae repertus, de quo cum alii, tum Kaibel Mus. Rhen. XXXIV 197 disputaverunt:

*Θεός· τύχα.
Ζεῦ Δωδώνης μεδέων,
τόδε σοὶ δῶρον πέμπω παρ' ἐμοῦ*

Ἄγάθων Ἐχεφύλου καὶ γενεὰ
 πρόξενοι Μολοσσῶν

κτλ. praeter alia hoc nomine memorabilis, quod exordium ex
 nomo antiquo in Iovem Dodonaeum videtur translatum:

Ζεῦ Δωδώνης μεδέων, τόδε σοί
 δῶρον πέμπω.*)

— Permira sunt indigitamenta, quae leguntur apud Plutarchum
 de superst. c. 10: Τοῦ Τιμοθέου τὴν Ἄρτεμιν ἄδοντας ἐν Ἀθή-
 ναις καὶ λέγοντος· Θυάδα, φοιβάδα, μαινάδα, λυσάδα, Κινησίας
 ὁ μελοποιὸς ἐκ τῶν θεατῶν ἀναστάς, τοιαύτη σοι, εἶπε, θυγάτηρ
 γένοιτο. Καὶ μὴν ὅμοια τούτοις καὶ χείρονα περὶ Ἀρτέμιδος οἱ δει-
 σιδαίμονες ὑπολαμβάνουσιν, αἴτε κὰν ἀπ' ἀγχόνας ἀτξασα αἴτε
 καλεχόνα (sic Dübner, καλεφῶνα cod. Harl., καὶ λεχῶ Wyppen-
 bach, Turnebus κὰν λεχῶ) κναίσατε, αἴ τε κὰν ἔκκεκρος
 μαίουςα (Harl. ἐκέκρος μ' οὔσα) ἂν πεφυρμένα ἐσῆλθες (sic
 Dübner et cod. Harl., εἰσῆλθες Wyppenbach) αἴ (om. C) τε καὶ
 (om. Ven.) ἐκ τριπόδων καθ' ἐρμάτεσσι (CE Harl. καθερμά-
 τεσσιν, cod. coll. Nov. καθ' ἐρμάτεσιν, Wyppenbach καθ' ἐρμάτε-
 σιν) ἐπισπωμένα (Mosc. 1 ἐπιπτωμένα) τῷ παλαμναίῳ συμ-
 πλεχθεῖσα. Emperius haec sic conformavit: . . . λεχῶταν (λεχῶτῶ)
 ἀποκλύσσα ἐκ νεκροῦ μολοῦσ' ἀμπεφυρμένα προσῆλθες, αἴτε κὰκ
 τριόδων καθαρμάτεσσ' ἐπισπωμένα τῷ παλαμναίῳ τε συμπλακεισα.
 Mihi scribendum videtur: αἴτε καν ἀπ' ἀγχόνας ἀτξασα, αἴτε
 κα λεχῶν μαιωσαμένα, αἴτε καν ἐκ νεκρῶς μαίνουσα (vel
 ἐκ νεκρῶν αἵμασιν) ἀμπεφυρμένα ἐσέλθης, αἴτε κα(ν) ἐκ 131
 τριόδων καθαρμάτεσσιν ἐπισπομένα τῷ τε παλαμναίῳ συμ-
 παλαχθεῖσα. Quod Diana ἀπ' ἀγχόνας ἀτξασα indigitatur, con-
 gruit cum Arcadum religione, qui Ἄρτεμιν ἀπαρχομένην divinis
 honoribus colebant, vid. Pausan. VIII 23, 6 seq. Clemens Alex.
 Protr. p. 24 c. Atque Arcadum dialecto peculiaris forma καν,
 quam hic haud dubie deprehendimus, vide quae dixi in comm.
 de titulo Arcadio p. XVI (1860), quamquam etiam Dorienses ea
 forma usi sunt, certe passim in Pythagoreorum reliquiis com-
 paret: itaque aliquando suspicatus sum haec indigitamenta ex So-
 phronis mimis esse petita: ac numerorum sane quandam speciem
 ostentant, ut fieri solet in eiusmodi solennibus cantilenis, neque
 tamen ad legitimos numeros revocare licet.

1) Quod Θεός· τύχα praemisum est (cf. plane geminum exemplum
 CIGr. I 4 in titulo satis antiquo), θεός non rectus, sed patrius casus
 videtur, i. e. θεοῦ τύχα. Antiquam hanc formam composita θεόσδοτος
 et θεοσεχθρα tuentur. Ad eundem modum dicitur θεός τύχαν vel
 θεός τύχαν ἀγαθάν, vel θεός ἀγαθὸς ἀγαθᾶ τύχα, vel ἀγαθῆ τύχη Ζεῦς.

Porro omnia, quae heroicis versibus composita sunt, procul habui. Seiungenda igitur cantilena notissima *Εἰρεσιώνη*, cuius exordium cum alii, tum Plut. vit. Thes. c. 22 affert:

*Εἰρεσιώνη σῦκα φέρει καὶ πίονας ἄρτους
καὶ μέλι ἐν κοτύλῃ καὶ ἔλαιον ἀναψήσασθαι
καὶ κύλικ' εὐζώρου, ὡς ἂν μεθύουσα καθεύδῃς.*

quamquam fortasse deinde versus alius generis sequebantur, quemadmodum etiam Homericæ Iresione (carm. min. XV) duobus trimetris iamb. terminatur. — Item seiungendus versiculus, quem Chaeroneae cantabant

Ἐξω τὰν βούλιμον, ἔσω τὰν πλουθυγίειαν,

vid. Plut. Quaest. Symp. VI 8, 1 (ubi *ἔξω βούλιμον, ἔσω δὲ πλοῦτιον καὶ ὑγίειαν* scribitur), patrio more *βουλίμον ἐξέλασιν* celebrantes, quacum comparandus Arcadum ritus ap. Theocr. VII 106. — Neque recepi puerorum cantilenam, quando noctuam ceperunt (cf. Pollux IV 103), quae commemoratur Cram. An. Par. IV 103, 26: *Αἴθ' ὄφελος θανεῖν ἢ πανύστατον ὀρχήσασθαι.* versus haud dubie fuit:

Αἴθ' ὄφελος θανεῖν ἢ ὕστατον ὀρχήσασθαι.

legiturque, si recte memini, etiam alibi. — Item procul habendum carmen adespoton, quod Stob. Ecl. Phys. I 2, 31 servavit:

*Ἡρακλέος κρατεροῦ, ὃς γὰρ ἐκάθαρεν ἅπασαν,
πετροβάτα τε θεοῦ Πανὸς νομίοιο βρονάκτα,
θνατῶν τ' ἱατῆρος Ἀσκληπιοῦ ὀλβιοδότα,
προεσβίστας τε θεᾶς Ὑγίειας μελιχοδώρου,
ναυσί τ' ἐπ' ὠκυπόροισι Διοσκούρου ἐπιφάντων,
Κουρήτων θ', οἳ ματρὶ Διὸς Ῥέα ἐντὶ πάρεδροι,
καὶ Χαρίτων μεμνᾶσθαι ἐν ἔργῳ παντὶ μέγιστον,
ἡδὲ Χρόνου παίδων Ὁρᾶν, αἳ πάντα φύοντι,
Νυμφᾶν τ' οὐρειᾶν, αἳ νάματα κάλ' ἐφέποντι,
ὑμνέωμες μάκαρας, Μοῦσαι Διὸς ἔκγονοι, ἀφθίτοις αἰοδαῖς.*

Mihi quidem Heeren haec videtur recte Orphico alicui poetae tribuisse, quamvis Hermann Opusc. II 248 et Lobeck Aglaoph. I 600 adversati sint. Ceterum locus non integer servatus, nonnulla fortasse ab initio intercepta sunt, extrema autem aperte complurium versuum reliquias ostendunt: ibi haud dubie dixit poeta de deo summo, cuius gratia haec Stobaeus adscripsit: quae supersunt, sic videntur conformanda:

Ἑμνέομες μάκαρας, Μοῦσαι Διὸς ἔκγονοι, . . .
 . . . (θεὸν) ἄφθιτον αἰὲν ἀοιδαῖς.

Praeterea v. 3 ubi libri non θνατῶν, sed θειατῶν exhibent, haud dubie corruptus, conieci σεῖό τ', ᾧ ἰατῆρ Ἀσκληπίε ὀλβιοδῶτα. V. 5 pro ἐπιφάντων malim φασθόντων, sed v. 8 χρόνου παίδων non est sollicitandum, quamvis χθονὸς possis coniecere, cf. Hesych. χθονόπαιδ' Ὀραν. — Incertum, utrum ex poeta aliquo an ex populari cantilena petitum sit quod servavit Hesychius: ὦπι ἄνασσα· πυρὰ πρόθυρος. πῦρ πρὸ τῶν θυρῶν. Scribendum:

Ὀπι ἄνασσα, πυρὰ προθύροις.

ac πυρὰ etiam Palmerius. Interpretatio autem sic restituenda videtur, huc relatis iis, quae falso s. v. ὠπωτήρη leguntur: Διὰ φαρμάκων εἰώθασι τινες ἐπάγειν τὴν Ἐκάτην ταῖς οἰκίαις, πῦρ πρὸ θυρῶν (ἀνάπτοντες). Cf. Theodoret. T. I 352 ed. Sirmond: εἶδον γὰρ ἐν τισὶ πόλεσιν ἅπαξ τοῦ ἔτους ἐν ταῖς πλατείαις ἀπτομένας πυράς, καὶ ταύτας τινὰς ὑπεραλλομένους καὶ πηδῶντας, οὐ μόνον παῖδας, ἀλλὰ καὶ ἄνδρας. τὰ δὲ γε βρέφη παραφερόμενα διὰ τῆς φλογός· ἐδόκει δὲ τοῦτο ἀποτροπιασμός εἶναι καὶ κάθαρσις. — Denique carmen quod servavit Origenes (Hippolytus) adv. Haeret. p. 72 ed. Miller mihi quidem quamquam non valde antiquum, at certe non prorsus novicium videtur:

Νεώτερήν χθονίην τε καὶ οὐρανίην μόλε βομβῶ,
 εἰνοδίην, τριοδίτην, φασσφόρεν, νυκτεροφοίτην·
 ἐχθρὴν μὲν φωτός, νυκτὸς δὲ φίλην καὶ ἐταίρην·
 χαίρουσα σκυλάκων ὑλακῆν τε καὶ αἵματι φοινῶν
 ἂν νέκνας στείχουσα κατ' ἡρία τεθνηώτων,
 αἵματος λμείρουσα, φόβον θνητοῖσι φέρουσα,
 γοργῶ καὶ μορμῶ καὶ μῆνη καὶ πολύμορφε,
 ἔλθοις εὐάντητος ἐφ' ἡμετέρῃσι θνηλαῖς.

Certe hanc vel simillimam cantilenam Theocritus respicere videtur II 13, et hinc etiam repetendum quod ibi pro ἐρχομένην νεκύων ἀνά τ' ἡρία καὶ μέλαν αἷμα alii legebant ἀνά τ' ἡρία κεκμηώτων. — V. 1. Βομβῶ, quod tuetur Dilthey Mus. Rhen. XXVII 393, Millero suspectum, qui Βαυβῶ scribendum censuit, atque revera sic indigitatur Hecate in alio hymno quem nuper edidit Misc. 442*). Quod olim conieci δόμβω iam retracto, sed

1) Tria carmina magica in Hecaten, in Solem, in Lunam, quae Miller in Misc. p. 437 seq. edidit et Orphicos hymnos inscripsit, haud dubie in chartis Aegyptiacis reperta sunt (nam editor nescio cur reti-

malim Βριμώ scribere, quo nomine Hecaten Lycophro indigitat, nisi forte fuit a principio scriptum μόλε δεῦρο, postea magus aliquis substituit nomen Μομβρώ (vid. Hesych.) sive Μορμώ, quo Trivia v. 7 invocatur. — V. 2. Meineke νυκτεροφοῦτι emendavit, legebatur νυκτεροφοίτη. — V. 5. ἀν νέκυας Dilthey, legebatur ἐν νέκυσιν.

Aliorum carminum prorsus non constat quae fuerit forma. Ita epicumne an vere lyricum carmen fuerit *hymnus in Herculem*, quem memorat Ptolem. Heph. p. 186 West. ignoramus: τίνος ἐστὶν ὁ ὕμνος ὁ ἀδόμενος ἐν Θηβαίοις εἰς Ἑρακλέα, ἐν ᾧ λέγει (scr. λέγεται) Διὸς καὶ Ἑρας υἱός· ἔνθα περὶ τῶν κατὰ πόλεις τοὺς ὕμνους ποιησάντων, καὶ ὡς Φιλοστέφανος ὁ Μαντινεὺς ὁ ποιητὴς ἐκ γενετῆς ἱματιῶ οὐκ ἐχρήσατο, καὶ ὡς Μάτρις ὁ Θηβαῖος ἕμνογράφος μυσίας παρ' ὄλον τὸν βίον ἐσειεῖτο. unde conicias, Ptolemaeum hunc hymnum ad illum ipsum *Matrin* retulisse, de quo cf. Athen. II 44 C, ubi Meineke Θηβαῖος pro Ἀθηναῖος correxit; sed ἐγκώμιον Ἑρακλέους, quod Ath. X 412 B *Matridis* nomine affert, quodque etiam Diodor. Sic. I 24 respicit, non huic poetae tribuendum videtur, sed rhetori, quem dicit Longin. de Subl. c. 3, nisi eundem hominem et rhetoricae et poesi operam dedisse censeas. — Non ausim decernere, id quod exhibet Pollux X 162: σίφριν δ' ἐν τοῖς Ἀττικοῖς ὕμνοις οὐ τὴν γῆν ἔνιοι ἀκούουσι, ἀλλὰ τὴν σιπύαν, ἐξ ἧς ἡ Δημήτηρ προὔκόμεζε τὰς τροφάς, utrum ex epico an lyrico carmine petitum sit. — Alia 1319 autem aliena sunt, velut ex *titulo sepulchrali* virginis Spartanæ petitum existimo, quod habet Pollux IV 102: Καὶ βίβασις δὲ τι ἦν εἶδος Λακωνικῆς ὀρχίσεως, ἧς καὶ τὰ ἄλλα προὔτιθετο οὐ τοῖς παισὶ μόνον, ἀλλὰ καὶ ταῖς κόραις· ἔδει δὲ ἄλλεσθαι καὶ ψάνειν τοῖς ποσὶ πρὸς τὰς πηγάς, καὶ ἠριθμεῖτο τὰ πηδήματα, ὅθεν καὶ ἐπὶ μιᾷς ἦν ἐπίγραμμα·

Χίλιά ποκα βιβάντι, πλεῖστα δὴ τῶν πῆ ποκά.

Legendum videtur:

Χίλι' ἅ ποκ' ἄλτο βιβάτι, πλεῖστα δὴ τῶν πῆ ποκα.

Χίλι' ἅ Bekker correxit, ἄλτο βιβάτι ego restitui, Meineke βίβατι et πά ποκα scripsit, Ahrens (II 483) χίλι' ἅδε ποκά βιβαντι, πλεῖστα δὴ τῶν πῆ ποκα. — Alia, quoniam non sunt numeris

cet, unde sibi horum carminum copia sit facta), cf. Dilthey, qui in Mus. Rhen. XXVII 375 seq. post Meinekium et Nauckium de his hymnis disseruit et commode adhibuit magicas chartas Berolinenses, quas Parthey in Actis Acad. Berol. 1865 p. 109 seq. edidit.

astrieta, seiunxi, velut puerorum cantilenam, quam memorat Schol. Aristoph. Av. 56: Δὸς τὸ σκέλος τῇ πέτρῃ καὶ πεσοῦνται τὰ ὄρεα, vel preces Atheniensium in honorem Iovis Pluvii, quas adhibet Marcus Anton. V 7:

Ἔσον, ὕσον, ᾧ φίλε Ζεῦ,
κατὰ τῆς ἀρούρας τῆς Ἀθηναίων καὶ τῶν πεδίων.

ubi nescio an scribendum sit: κατὰ τῆς ἀρούρας τῆς Ἀθηναίων καὶ τῶν Πεδιαίων, ut urbani tantum pro se et Pediaeis deorum pacem imploraverint.

Alia carmina, quoniam recentioris originis notas haud dubias prae se ferunt, non in ordinem recepi, velut versus ex *Hymno in Apollinem*: Hermann apud Buttmannum Mythol. I 277 hymnum ad novissimam Platoniorum sectam refert, et quamvis dubitanter ipsi Porphyrio tribuit, adversante Buttmanno huic quidem suspicioni. Versus sunt hi:

Σοὶ δ' ἄρα πηγὰς νοερῶν ὑδάτων
(Ναῖδες) ἄντροις μίμνουσαι,
ἔταμον γαίης ἀτιταλλόμεναι
πνεύματι μούσης θέσπιν ἐς ὄμφην.
5 ταὶ δ' ὑπὲρ οὐδας
διὰ πάντα νάπη ῥήξασαι
παρέχουσι βροτοῖς γλυκερῶν ρεῖθρων
ἀλιπεῖς προχοάς.

Servavit hos versus Porphyr. de antro nymph. c. 8: ὅτι δὲ καὶ ταῖς νύμφαις ἀνετίθεσαν ἄντρα, καὶ τοῦτον μάλιστα ταῖς Ναῖσιν, αἱ ἐπὶ πηγῶν εἰσί, καὶ τῶν ὑδάτων, ἀφ' ὧν εἰσι ῥοαί, Ναῖδες ἐκαλοῦντο, δηλοῖ καὶ ὁ εἰς Ἀπόλλωνα ὕμνος, ἐν ᾧ λέγεται· Σοὶ δ' κτλ. — V. 1. νοερῶν haud scio an Porphyrii librarii intulerint, poetam νερῶν scripsisse existimo. — V. 2. Ναῖδες adieci, quod hoc loco lectum esse Porphyrius ipse testatur. — μίμνουσαι, fort. ναίουσαι, van Goens ὑμνοῦσαι. — V. 3. ἔταμον post paroe-miacum inserui, legitur vulgo ὑδάτων τέμον (Barnes τάμον) ἄντροις μίμ. γαίης. — V. 4. πνεύματι, Barnes πνεύμασι, van Goens γαίην (γαίαν) ἀτ. ρεύμασι. — V. 6. νάπη Hermann, νάη vel ναῆ vulgo, Barnes νασμούς, praeterea Hermann post ῥήξασαι addere voluit αἰί. — Neque reliquias *Hymni in Iovem* recepi:

Δία τὸν πάντων ὕπατον κλήξω.

* * *

Πολὺ γὰρ πολὺ μοι τὸ μέσον βίοντος

μέλπειν τε θεοὺς ἔν τ' εὐφροσύναις
ἦτορ λαίλειν
τοιῶδ' ὑπὸ παιδονόμῳ.

1320

Affert Aristid. I 452: δευτέρα ἐδόκουν ἐν τῷ ἱερῷ εἶναι τοῦ Ἀσκληπιοῦ ὄφθριον εὐθύς ἐξ ὁδοῦ ποθὲν ἦκων, καὶ χαίρειν ὡς ταχέως ἀνεφύγνυτο· ἐδόκουν δὲ καὶ τοὺς παῖδας ἄδειν τὸ ἀρχαῖον ἄσμα, οὗ ἡ ἀρχὴ ἐστὶ Δία κτλ. καὶ εἶναι ἐν ἐκείνῳ τῷ μέρει τοῦ ἄσματος· πολὺ κτλ. Hoc quamquam ab Aristide antiquum vocatur carmen, satis tamen novicium videtur. — V. 1. Aristides quod infra dicit p. 485: κελεῦει . . . καθέξασθαι εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ἱεροῦ, καλοῦντα Δία, θεὸν (1. θεῶν) ὑπατον καὶ ἄριστον, ad Homerum referendum. — V. 2. τὸ μέσον, fort. λῶστον. — V. 3. τε θεοὺς ΓΑΘ, v. τοὺς θεοὺς. — V. 5 fort. παιδονομῆϊ. — Aperte ficta exordia hymni in Minervam:

Ἔπεσθε Περγάμῳ νέτοι.

et in Bacchum:

Χαῖρ' ὦ ἄνα κισσεῦ
Διόνυσε.

quae rhetor halucinabundus profert I 513. Idem valet de paeane I p. 62.

Segregavi reliquias *Hymnorum in Attin*, quae leguntur apud Origenem (Hippolyt.) adv. Haeret. 118: Τοιγαροῦν, φησίν, ὅταν συνελθὼν ὁ δῆμος ἐν τοῖς θεάτροις εἰσίοι τις ἡμψιεσμένος στολὴν ἔξαλλον, κιθάραν φέρων καὶ ψάλλον, οὕτως λέγει ἄδων τὰ μεγάλα μυστήρια οὐκ εἰδὼς ἂ λέγει· Εἴτε Κρόνου γένος, εἴτε Διὸς μάκαρος, εἴτε Ῥέας μεγάλης χαῖρε τὸ κατηφές ἄκουσμα Ῥέας Ἄττι, σὲ καλοῦσι μὲν Ἀσσύριοι τριπόθητον Ἄδωνιν, ὅλη δ' Αἴγυπτος Ὀσιριν ἐπουράνιον μῆνης κέρας, Ἕλληνες σοφίαν, Σαμοθράκες Ἀδάμ σεβάσμιον, Αἰμόνιοι Κορύβαντα, καὶ οἱ Φρύγες ἄλλοτε μὲν Πάπαν, ποτὲ δὲ νέκυν, ἢ θεόν, ἢ τὸν ἄκαρπον, ἢ αἰπόλον, ἢ χλοερὸν στάχυν ἀμηθέντα, ἢ ὃν πολύκαρπος ἔτεκεν ἀμύγδαλος ἀνέρα συρικτάν. Τοῦτον φησὶν εἶναι πολύμορφον Ἄττιν, ὃν ὑμνοῦντες λέγουσιν οὕτως· Ἄττιν ὑμνήσω τὸν Ῥείης, οὐκ ὠδινῶν συμβόμοις, οὐδ' αὐλῶν Ἰδαίων Κουρήτων, μύκτητα, ἀλλ' οἷς Φοιβείαν μῖζω μουσαν φορμίγγων, εὐοῖ. εὐὼν ὡς Πάν, ὡς Βακχεύς, ὡς ποιμὴν λευκῶν ἄστρων. Haec Schneidewin (Philol. III 247 seq.) ad numeros revocare studuit, cf. etiam G. Hermann in Actis Soc. Sax. 1849 p. 1, qui hexametros restituere conatus est, et Schneidewin in Nuntiis Gotting. 1852 p. 101. Sed prior quidem cantilena mihi aliter conformanda videtur, constat autem versibus anapaestis, quos deinde dactylicis tetrametri excipiunt.

Χαῖρ', εἴτε Κρόνου γένος εἴτε Διός,
 μάκαρ, εἴτε Ῥέας μεγάλης εἶ,
 ὃ χαῖρε κατηφές ἄκουσμα Ῥέας
 Ἄτιτ' σὲ καλοῦσι μὲν Ἀσύριοι
 5 τριπόθητον Ἄδωνιν, ὄλη δέ
 Αἴγυπτος Ὅσιριν, ἐπουράνιον
 Μήνης κέρας Ἑλληνες, σοφίαν

Σαμόθρακες Ἄδαμνα σεβάσιμον·
 Ἀκμόνιοι Κορύβαντα, καὶ οἱ Φρύγες
 10 ἄλλοτε μὲν Πάππαν, ποτὲ δ' αὖ νέκυν
 ἢ θεὸν ἦτοι ἄκαρπον ἢ αἰπόλον
 ἢ χλοερὸν στάχυν ἀμηθέντα,
 ἢ πολύκαρπον, ὃν ἔτεκεν ἀμύγδαλος,
 ἀνέρα συρικτᾶν (πολυώνυμον).

1321

V. 3. ἄκουσμα intactum reliqui, conieci ἄθυρμα, Hermann ἄκρισμα, certe κατηφές non est sollicitandum. — V. 6 Schneidewin parum recte conformavit scribens ὄσιον δ' Αἴγυπτος ἐπουράνιον μήνης κέρας, Ἑλληνες δ' Ὅφιαν (postea retractavit scribens κέρας Ἑλληνες, Κυλλήνιοι λόγιον): nam ipse Origenes p. 106 testificatur Graecos ἐπουράνιον μήνης κέρας appellare, hinc ipse Attis μνηοτύραννος in titulis tam graecis quam latinis indigitatur, cf. de tauroboliorum sacris disputantem Prellerum Roem. Mythol. 738 seq. quorum sacrorum ne germana quidem Graecia expers fuit, ut atticum epigramma docet, quod illustravit C. Keil Philol. Suppl. II 588 seqq. Excidit post σοφίαν versus. — V. 8. Ἄδαμνα scripsi, cf. Hesychius: Ἄδαμνεῖν· φιλεῖν· καὶ Φρύγες ἀδάμνα τὸν φίλον λέγουσιν. — V. 9. Ἀκμόνιοι scripsi, Schneidewin Μαιόνιοι. — V. 10. Πάππαν, nisi forte Παπίαν praestat. — V. 11. ἦτοι scripsi, haec quoque Schneidewin satis audacter neque vere immutavit, nam ipse Origenes et θεὸν et αἰπόλον tuetur. — V. 13. πολύκαρπον restitui, nam ita nuncupari auctor est Origenes. — V. 14. πολυώνυμον addidi, vid. Origenes p. 117. — Alteram autem cantilenam Schneidewin in hunc modum restituit:

Ἄτιν κλήσω τὴν Ῥεῖης,
 οὐ κωδῶνων σὺν βόμβοις
 οὐδ' αὐλῶν Ἰδαίων
 κουρήτων μύκτητα,
 ἀλλ' εἰς Φοιβείαν μίξω
 μοῦσαν φορμύγγων, εὐοί,

εὐάν, ὡς Πάν, ὡς Βακχεύς,
ὡς ποιμὴν λευκῶν ἄστρον.

Hermann v. 3 et 4 sic constituit οὐδ' Ἰδαίων κουρήτων Ἀυλῶν
μυκητῶν φωναῖς.

Extant praeterea apud Philostratum quaedam carmina, quae
quin sophista ipse finxerit, non est dubium, velut *Hymnus in
Thetin*:

Θέτι κυανέα, Θέτι Πηλεία,
σὺ μέγαν τέκες υἱὸν Ἀχιλλέα'
θνατὰ μὲν ὅσον φύσις ἤνεγκεν,
Τροία λάχε, σᾶς δ' ὅσον ἀθανάτου
5 γενεᾶς παῖς ἔσπασο, Πόντος ἔχει'
βαῖνε πρὸς αἰπὺν τόνδε κολωνόν,
μετ' Ἀχιλλέως ἔμπυρα (βαῖνε).
βαῖν' ἀδάκρυτος μετὰ Θεσσαλίας,
Θέτι κυανέα, Θέτι Πηλεία.

item alius:

Ἀχῷ, παρὰ μυχὸν ὕδαρ
μεγάλου ναίωσα πέραν Πόντου,
ψάλλει σε λύρα διὰ χειρὸς ἐμᾶς,
σὺ δὲ θεῖον Ὀμηρον ἄειδέ μοι,
5 κλέος ἀνέρων,
κλέος (ἄφθιτον) ἀμετέρων πόνων,
δι' ὃν οὐκ ἔθανον, δι' ὃν ἐστὶ μοι
Πάτροκλος, δι' ἔν ἀθανάτοις ἴσος
Αἴας ἐμός,
10 δι' ὃν ἂ δορίληπτος ἀειδομένα
(μέλεσιν) σοφοῖς
κλέος ἤρατο κοῦ πέσε Τροία.

1322

Prior hymnus legitur ap. Philostrat. Heroic. p. 741. Hanc can-
tilenam dicit Thessalos theoros, qui Achilli in littore Troiano
inferias Dodonaei oraculi iussu offerebant, canere solitos: νυκτὸς
μὲν δὴ καθορμίζεσθαι ἔδει καὶ πρὶν ἀφασθαι τῆς γῆς ὕμνον ἀπὸ
τῆς νεῶς ἄδειν ἐς τὴν Θέτιν ὡς συγκείμενον· Θέτι κτλ. Eadem
Eudocia p. 85. — V. 1. Κυανέα, κυανέα 2. — Πηλεία Kayser,
Πηλία codd., Πηλεῖ, ἂ coni. Visconti, unde Kayser deinde ἂ τὸν
μέγαν scripsit. — V. 2. σὺ scripsi, legebatur τὸν. — τέκες Bois-
sonade, legebatur ἔτεκες. — Ἀχιλλέα codd., vulgo Ἀχιλλῆα. —
Quod deinde libri et edd. addunt τοῦ proscripsi. — V. 3. ὅσον,
2 ὅσων. — ἤνεγκεν, b ἤνεικε. — V. 4. Τροία codd., τοι Τροία

vulgo. — V. 6. βαῖνε πρὸς αἰπὺν 2 (in i γρ.), βαῖν' ἐπ' αὐτὸν 1. i. 3. 4. — τόνδε om. 1. 3. 4 praeter β, in ρ est τόν, totum versum om. n. — V. 7. μετ' om. Olear. — ἔμπυρα, ἐν πυρᾷ e, Eud. — βαῖνε adieci, Kayser coni. βαῖνε θεά. — V. 8. ἀδάκρυτος, εὐδάκρυτος ε (in m. γρ. ἀδάκρ.) et Eud. — μετὰ Θεσσαλίας aperte vitiosum, e Morell. et Eud. μετὰ θυηλάς, scribendum videtur τάσδε θυηλάς. — V. 9. κνανέα, κναναία 2. — Πηλεία, Πηλία codd. — Facile apparet hoc carmen non antiquum esse, sed ab ipso Philostrato compositum: istius enim saeculi plane indolem refert.

Alter hymnus extat ib. p. 747: Καὶ μὴν, ξένε, πολλοὶ τῶν προσελθόντων τῇ νήσῳ καὶ ἄλλα τοῦ Ἀχιλλέως ἄδοντος ἀκούειν φασί, τοῦτι δὲ πέρυσιν, οἶμαι, τὸ ἄσμα ἠρμόσατο χαριέστατα τῆς γνώμης καὶ τῶν διανοιῶν ἔχον, ξύγκειται δὲ ὧδε· Ἀχὼ κτλ. ubi aperte indicat a se confectam esse cantilenam. — V. 1. Ἀχὼ, supraser. ἦ(χὼ) b, ἦχὼ j, e, n. Olear., ἀλλὰ γ. — παρὰ codd., περὶ edd. — V. 2. μεγάλου om. 1. — ναίοισα, νέοισα 2. ψ, οὔσα p ex corr. et 4. — πέραν scripsi, legebatur πλευρά. — V. 3. σε, δέ σε e n. — V. 4. μοι, ἐμοὶ γ. Morell. — V. 5. ἀνέρω, ἀνδρῶν Morell. Olear. — V. 6. ἀφθιτον ad versum redintegrandum addidi. — V. 7. δι' ὄν, δι' ὦν π. — οὐκ ἔθανον Mor. Olear., οὐ θάνον codd. — V. 8. ἴσος, ἴσος a. — V. 9. ἐμός, ἐμοὶ ψ. — V. 10. ἄ δορὶληπτος f, ut Wesseling. coniecit, ἄ δορὶληπτος γ, ἀδορὶληπτος 2. 3, ἀδορὶληπτος 1. 4 edd. — V. 11. μέλεσιν adieci, contra σοφοῖς delendum censet Kayser. — V. 12. κού, καὶ 4. fort. κεί πέσε Τροία corrigendum. — Denique confictum haud dubie quod memorat Philostr. v. Apoll. VIII 30: Στεῖχε γὰρ, στεῖχε ἐς οὐρανόν, στεῖχε.

Novicii poetae versiculi delitescunt apud Boethium de consol. IV 6, ubi philosophia haec fatur: *nam ut quidam me quoque excellentior ait, ἀνδρὸς ἱεροῦ σῶμα δυνάμεις οἰκοδομοῦσι.* quae temere interpolata esse arguit librorum scriptura quamvis mendosa et fluctuans, de qua vid. Haupt Herm. III 146, sed heroicus versus, quem ille restituendum censet, ἀνδρὸς δὴ ἱεροῦ δέμας αἰθέρες οἰκοδόμησαν omnino reprobandus. Mihi scribendum videtur:

Ἀνδρὸς δ' ἱεροῦ δέμας ἀγναί
χέρες (αἰθέρες) οἰκοδόμησαν

Mendum inde ortum, quod ΑΓΝΑΙΧΕΡΕC et ΑΙΘΕΡΟC propter similitudinem litterarum male coaluerunt.

I. ΕΛΕΓΕΙΑ.

1.

Ὡς ἀν' ἐχινόποδας καὶ ἀνὰ τρηχεῖαν ὄνωνιν
φύονται μαλακῶν ἄνθεα λευκοῖων.

2 A.

Ἡ νεότης ἀσύφηλος ἀεὶ θνητοῖσι τέτυκται·
εἰ δὲ δίκην βλάπτει, πούλῃ χειροτέρη.

2 B.

Τοιάδε τοι θνητοῖσι κακὸν κακῶ, ἀμφὶ τε κῆρες
εἰλεῦνται, κενεὴ δ' εἴσδυσιν οὐδ' Ἀἴδεω.

3.

Θριαλὶ (δὲ) τὴν γρηῦν ἐπιπνεῖουσι κορώνην.

Fr. 1. Plutarch. de aud. poet. c. 13, de fratern. am. c. 13, quaest. Sympos. I 4, 3. — V. 1 adhibet etiam Athen. III 97 D.

Fr. 2A. Schol. Eurip. Androm. v. 184: Κακὸν γε θνητοῖς τὸ νέον] διὰ τὴν προπέτειαν κακὸν τὸ νέον. Ἡ νεότης κτλ. Fort. Eueni est. — V. 2. πούλῃ, πολὺ codd. (πολλῇ I), emend. Matthiae. — χειροτέρη Cobet ex cod., v. χειροτέρη.

Fr. 2B. Plutarchus consol. ad Apoll. c. 26. — V. 1. τοι adieci, omisit Plutarchus, quemadmodum proxime in Hesiodio versu πλεῖη μὲν γαῖα κακῶν πλεῖη δὲ θάλασσα exprunxit γάρ. — κακὸν κακῶ scripsi, legebatur κακὰ κακῶν, quod alienum a poetae instituto, nam κακὰ κακῶν sunt summa mala, ut τὰ καλὰ τῶν καλῶν pulcherrima, estque hoc genus dicendi Atticis potissimum usitatum. Quod restitui idem est atque κακὸν ἐπὶ κακῶ, de quo dativi usu exposuit G. Wolf ad Soph. Ai. 866. — V. 2. Ἀἴδεω scripsi, legebatur αἰθέρι, quod frustra tuetur Schneidewin comparans Apoll. Rhod. IV 1666. Antea conieci κενεὴ δ' ἔκδυσσις οὐδὲ μία. — Veteris elegiaci poetae versus esse veri simillimum, Welcker Simonidi melico vindicavit probante Schneidewino, qui θνατοῖσι et κενεά requirit, quem olim secutus melicorum poetarum reliquiis adespotis inserui.

Fr. 3. Cram. An. Ox. IV 337, 26: Τὸ νηὺς ἢ γρηῦς διηρημένον

4.

Ἐν δὲ διχοστασίῃ καὶ ὁ πάγκακος ἔμμορε τιμῆς.

5.

Οὐ μοι ἔτ' εὐκελάδων ὕμνων μέλει, οὐδ' ἔτι μολπῆς.

6.

1324

Οὐκέτι γιγνώσκουσιν Ἀθηναῖοι Μεγαροῦ.

7.

Ἄνδρὶ μὲν ἀλύπητῳ θεοὶ νόον εἰ καὶ ἔφυσαν,
ἀλλ' ἅμα τῷ φυχῆν χῶ νόος ἐκπέταται.

8 A.

Ἐσθλὸς ἐὼν ἄλλου κρείττονος ἀντέτυχεν.

κατὰ τοὺς Ἴωνας οὐκ ἐκλήθη, τὴν δὲ αἰτιατικὴν καὶ κλητικὴν ἔχει·
Θριαίτην γρηῖν κτλ. Scribendum Θριαί τήν, cf. Homeri Hymn. in Mer-
cur. v. 552 seqq. Inserui δὲ, quamquam alia quoque possunt tentari,
velut Θριαί τ' ἦν γρηῖν (τιν') ἐπιπνεύσει κ. Fort. Archilochi (cf. Archil.
fr. 168) versus est, O. Schneider Callimacho tribuit, scribens
Θριαί ται τήν κτλ.

Fr. 4. Zenob. III 77. Utitur hoc versu Plut. vit. Nic. c. 11 (ubi
pro ἔμμορε V ἔλαχε), compar. Lyc. et Sullae c. 1 (ubi ἔλλαχε), vit.
Alex. c. 53 (item ἔλλαχε), de frat. am. c. 2. Versus haud dubie anti-
qui poetae, ad cuius similitudinem facti comicorum versus apud Zenob.:

Ἐν δὲ διχοστασίῃ καὶ Ἄνδρουλέης πολεμαρχεῖ.

(fort. κἄν — πολεμαρχοῖ) et:

Ἐν γὰρ ἀμνηχανίῃ καὶ ὁ Καρῖνος ἔμμορε τιμῆς.

Fr. 5. Chrysippus π. ἀποφατικῶν c. 9: εἰ ποιητὴς τις οὕτως ἀπε-
φῆναιτο· Οὐ μοι κτλ. Alcmani vindicat Schneidewin, quod si verum,
exspectes μολπᾶς. — οὐδ' ἔτι, Letronne οὐδέ τι.

Fr. 6. Aristot. Eth. Eudem. VII 10: Καὶ ὥσπερ αἱ πόλεις ἀλλή-
λαις φίλαι, οὕτω καὶ οἱ πολῖται· καὶ ὁμοίως οὐκέτι . . . Μεγαροῦ
καὶ οἱ πολῖται κτλ. et antea iam VII 2: Διὰ γὰρ τὸ χρήσιμοι εἶναι
φιλοῦσιν ἀλλήλους καὶ μέχρι τούτου, ὥσπερ ἡ παροιμία· Γλαυκ' ἐπί-
κουρος ἀνὴρ τὸν σὸν φίλος, ἔσκε μάχηται. καὶ οὐκέτι γ. Ἀθηναῖοι
(Mb Ἀθήναι, Pb ἀληθῆναι) Μεγαροῦ. Fort. Solonis est, eum autem
qui praecedit versum Archilochi adscripsi, vid. fr. 14. — Dubium an
ex elegia petitus sit versus Eth. Nic. VIII 6 (cf. Apostol. XIV 59a):

Πολλὰς δὲ φιλίας ἀπροσηγορία διέλυσεν.

Fr. 7. Athen. VIII 337 E: λόγος γὰρ παλαιός, ὅτι Ἄνδρὶ κτλ. —
V. 1. εἰ καὶ ἔφυσαν Iacobs, legebatur οὐκ ἐνέφυσαν, Casaubonus
εἰσενέφυσαν, Schweighaeuser οὐκ ἐνέφυσαν. — V. 2. φυχῆν ABC, φύσειν
P, φυχᾶν VL.

Fr. 8 A. Polybius XV c. 16: Ἔστι μὲν γὰρ ὅτε καὶ ταυτόματον

8 B.

Τόλμα δὴ, κᾶν τι τρηχὺ νέμωσι θεοί.

9.

Ἦν θεὸς ἢ κρέσσων δὴ τις ὀνησόμεθα.

10.

* Οὐ πάντα θεοὶ πᾶσιν ἔδωκαν ἔχειν.

11.

Ἐσθλοὶ μὲν γὰρ ἀπλῶς, παντοδαπῶς δὲ κακοί.

11 B.

Τοῦτο ποιήσας

τῶν ἀδίκων ἔργων ἐν τὸ δικαιότατον.

ἀντέπραξε ταῖς ἐπιβολαῖς τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν, ἔστιν δ' ὅτε πάλιν κατὰ τὴν παροιμίαν ἔσθλος κτλ. Fort. *Theognidis* est.

Fr. 8 B. Stob. Flor. LI 8 ubi lemma *Εὐριπίδου ἐκ Τηλέφου alienum esse apparet, recte hunc versum elegiaco poetae tribuit Meineke (Stobaeus illo capite Tyrtaei, Eueni, Callini versus adscripsit), sed non probandum, quod τόλμης δεῖ vel τολμᾶν δεῖ requirit, vulgo legitur τόλμ' αἰεί,*

A et Vind. τόλμ⁵ αἰεί, B τόλμης αἰεί, scripsi τόλμα δὴ, quocum componas Homericum *Τετλάθι δὴ κραδίη*. Lemma ἐκ *Τηλέφου*, ut iam olim significavi, fortasse pertinet ad LI 6, ut ibi scribendum sit: *Εὐριπίδου (ἐκ Τηλέφου)*.

Σὺν τοῖσι δεινοῖς αὔξεται κλέος βροτοῖς.

Fr. 9. Herodian. π. μον. λέξ. p. 40, 23: *Λέγεται δὲ καὶ κρέσσων μὴ πλεονάζοντος τοῦ ἰ . . . καὶ ἦν θεός ἢ κρέσσων δὲ τι ὀνησόμεθα*. Dubitanter pentametrum restitui: Lehrs: *ἦν θεὸς ἢ κρέσσων· τί ὀνησόμεθα*. O. Schneider Callim. II 756 *ἦν θεὸς ἢ κρέσσων· τί δ' οἰησόμεθ' (αὐ' μογέοντες)*;

Fr. 10. Epigramma incertum in Anthol. XII 96: *Οὔτι μάταν θνατοῖσι φάτις τοιάδε βοᾶται, ὡς οὐ πάντα κτλ.* Fortasse illud ipsum ὡς praemittendum, nisi malis οὐ γὰρ ἅπαντα. — Item ex antiquiore elegiaco poeta videtur petitum, quod ib. XII 18 Alpheus dicit: *τοῦνεκεν οὐ φεύγειν γλυκὺν ἕμερον, ἀλλὰ διώκειν πᾶσι λέγω· ψυχῆς ἔστιν Ἔρωσ ἀκόνη*.

Fr. 11 A. Aristot. Eth. Nic. II 5: *Καὶ διὰ ταῦτ' οὐν τῆς μὲν κακίας ἢ ὑπερβολῆ καὶ ἢ ἔλλειψις, τῆς δὲ ἀρετῆς ἢ μεσότης· ἔσθλοὶ κτλ.* Ceterum LbOb *κακοὶ δὲ παντοδαπῶς*.

Fr. 11 B. Suidas: *τοῦτο ποιήσας ἐν (ita libri, v. καὶ ἐν) κατὰ τὴν παροιμίαν τῶν ἀδίκων ἔργων δικαιότατον*. Adde Polyb. IV 18: *οἱ δ' Αἰτωλοὶ . . . ἐγκρατεῖς γενόμενοι τῆς πόλεως τῶν ἀδίκων ἔργων ἐν τούτ' ἔπραξαν δικαιότατον*. et XV 25: *Δείνωνα τὸν Δείνωνος ἐπανεἰλετο Ἀγαθοκλῆς, καὶ τοῦτο ἔπραξε τῶν ἀδίκων ἔργων, ὡς ἡ παροιμία φησί, δικαιότατα*. Proverbium hoc ex elegiaco carmine repetitum esse manifestum.

12.

1325

Τὸν φρουρὸν φρουρεῖν χρῆ, τὸν ἐρῶντα δ' ἐρᾶν.

13.

Ἡμεῖς δ' εἰς Ἑλλης πόντον ἀπεπλέομεν.

14.

Κοῦραι ἐλαφρὰ ποδῶν ἔχνη' ἀειράμεναι.

15.

. . Ὀλίγης ἐστὶ διδασκαλίας.

II. IAMBOI.

16.

Ξάνθη παλαιῇ γρῆι πολλοῖσιν φίλη.

17 A.

Περὶ σφυρὸν παχεία μισητή γυνή.

Fr. 12. Macar. Prov. VIII 40, ubi legitur χρῆ φρουρεῖν, quae transposui. Versus novicius videtur.

Fr. 13. Mar. Victor. p. 154: „Hoc quoque notandum in enuntiatione pentametri elegiaci, nam plerumque aurem fallit, ut in illo graeco versu Ἡμεῖς δ' εἰς Ἑλλήσποντον ἀπ.“ Sed hoc divisim scribendum esse ipse gramm. docet. Fort. hoc sicut fr. 14. *Callimachi* est; de utroque consentit O. Schneider.

Fr. 14. Dionys. Halic. de comp. verb. c. 25, ubi de pentametro disserit: ὁμοιον τούτοις· κοῦραι κτλ. ubi Reg. 1 et Colb. ἐλαφροπόδων. — ἔχνη' Hermann, vulgo ἔχνε'.

Fr. 15. Herodian. post Moer. p. 475 ed. Piers.: ὀλίγης ἐστὶ διδασκαλίας· ἀντὶ τοῦ ὀλίγων δεῖται πρὸς μάθησιν. Ex Attico poeta petatum videtur, fort. *Critia*.

Fr. 16. Rufin. de metr. com. p. 385 hoc iambi exemplum ex Iuba affert: Ξανθῆ π. γ. πολλῆσιν (ita etiam libri ap. Keilium) φ., quae correxi, nam Ξάνθη nomen proprium illius mulieris. *Archilochi* vel *Anacreontis* videtur versus.

Fr. 17 A. Schol. Aristoph. Av. 1620: μισητῖαν δὲ οἱ μὲν περὶ Ἀριστοφάνη τὴν εἰς τὰ ἀφροδίσια ἀκρασίαν καὶ τὸ περὶ . . . γυνή οὕτως ἐξηγοῦνται. ubi Ald. παχεία καὶ μισ. Eustath. 1651, 1: χρᾶται δ' αὐτῷ καὶ παροιμία ἐν τῷ περὶ κτλ. ubi μισητή potius quam μισητή scribendum praecipit. Photius 274, 4: καὶ τὸ ἐν παροιμίας δὲ μέρεϊ λεγόμενον παρὰ κτλ. (cod. παχειῶν). Eadem Suid. v. μισητή, Apostol. XIII 95. — *Archilochi* tribuunt Iacobs et Meineke Poet. Com. II 202.

17 B.

Δίφρου τέτυκται βλώσις, εὔζυγον κτέρας.

18.

Ἄνθεῦσαν ἀγαθοῖς πᾶσιν, οἷς θάλλη πόλις.

19.

1326

Πριηπίδος τε τῆς πρὸ Βοσπόρου πόλεως.

20 A.

Πολλὰ δ' ἐν μεταίχμιῳ
Νότος κυλίνδει κύματ' εὐρείης ἁλός.

20 B.

Οὐκ ἀξιῶ μικρῶν σε· μεγάλα δ' οὐκ ἔχω.

21.

Καὶ παχυσκελῆς ἀλετρις πρὸς μύλην κινουμένη.

Fr. 17 B. Et. M. 201, 19: Βλώσις· οἶον· Δίφρου τετ. βλώσις (Et. Flor. Miller 66 addit εὔζυγον κτέρας) ἢ ἔδρα. σημαίνει δὲ καὶ τὸ πορευτικόν, ἴσως μόλις οὔσα. Cf. Hesych. βλώσις· παρουσία. Scripsi κτέρας pro κτέρας, nisi forte quis γέρας malit.

Fr. 18. Luciani Scyth. c. 9: Καὶ ἔμελλον οὕτω διατεθήσεσθαι τὴν γνώμην ἰδὼν πόλιν ἀμαρτίζουσαν ἀκμῇ τοσαύτῃ καὶ κατὰ τὸν ποιητὴν ἐκείνον· ἀνθεῦσαν (ἀνθοῦσαν M) κτλ. — θάλλη scripsi, legebatur θάλλει. Versum probabiliter Archilochi attribuit Schneidewin.

Fr. 19. Hesych.: Πριηπίδος τε τῆς πρὸ Βοσπόρου πόλεως Ἑλλησποντιακῆς, ἦν (om. cod., sed recte addidit Musurus) τὸν Πριάπον τὸν Διορύσου καὶ Περικώτης (Περικώτης) φασὶν οἰκῆσαι (οἰκίσαι). Scripsi πόλεως pro πόλεως. Versus Archilochi videtur. Priapum urbem pariter atque Abydum et Proconnesum Milesii Gyge regnante considerunt, cf. Strabo XII 587 coll. 590.

Fr. 20 A. Cicero ad Attic. V 3: „Tu autem abes longe gentium: πολλὰ κτλ. Archilochi videntur versus, quo poeta saepius utitur Cicero.

Fr. 20 B. Chrysippus περὶ ἀποφατικῶν c. 19: εἰ οὕτως ἀπεφάνετό τις τῶν ποιητῶν· οὐκ ἀξιῶ κτλ. versus quater deinceps more suo repetens. Μικρῶν. nunc quam μικρῶν scribere malui, charta μικρῶν constanter, ac simplicem litteram κ nomina propria ab hoc vocabulo deducta identidem testantur. Ipsum vocabulum grammatici Doriensibus vel Aeolensibus vel denique Ionibus vindicant, quippe quod communi usu fuerit tritum. Versum Epicharmo tribuunt Letronnius et Schneidewin, ego olim Euripidi, sed Euripidem Chrysippus proximis prioribus capitibus nominatim adhibuit, videtur minus nobilis poetae, iambographi alicuius esse.

Fr. 21. Plat. non posse suaviter viv. c. 21: Ἐν δὲ πομπαῖς καὶ θυσίαις οὐ μόνον γέρων καὶ γρηῶς, οὐδὲ πένης καὶ ἰδιώτης, ἀλλὰ καὶ παχ. κτλ. Nisi forte est versus Eupolideus Comici alicuius.

22.

Βαῖνε λάξ, ἐπὶ τραχήλου βαῖνε, καὶ πέλα χθονί.

23.

Δῆμος ἄστατον κακὸν
καὶ θαλάσση πάνθ' ὁμοῖον ὑπ' ἀνέμου διπίζεται,
καὶ γαληνὸς ἦν τύχη, πρὸς πνεῦμα βραχὺ κορούσεται,
κῆν τις αἰτία γένηται, τὸν πολίτην κατέπειν.

24.

Πέλλα γάρ (πλείη)
τρυγὸς γλυκεῖης, ἣν ἔτικτεν Ἀθηδών.

Fr. 22. Plut. de cohib. ira c. 9: ἄρχομαι καταφρονεῖν τῶν λεγόντων . . . καὶ Βαῖνε κτλ. Meineke Archilocho tribuit. — πέλα, Lobeck πλίνα.

Fr. 23. Dio Chrysost. XXXII p. 432: Καὶ ταῦτα ἀκούων Ὀμήρου τε καὶ τῶν ἄλλων ποιητῶν ὑμνούντων αἰεὶ τὸν ὄχλον ὡς χαλεπὸν τε καὶ ἀπειθῆ καὶ πρὸς ὕβριν ἔτοιμον, τοῦ μὲν οὕτω λέγοντος — ἑτέρον δὲ πάλιν αὐτῷ, Δῆμος κτλ. Fortasse Solonis sunt versus, nam Archilocho quominus tribuantur frequentia solutionum prohibet. Meineke inter comicorum fr. anon. 48 recepit. Non ignobilis poetae haec esse certum est, cf. orationem Antonii qua Octavianum corripit ap. Appian. Bell. Civ. III 20: ὁ δὲ δῆμός ἐστιν, ὥσπερ καὶ σὺ τῶν Ἑλληνικῶν ἀρτιδίδακτος ὦν ἔμαθες, ἀσταθμητον ὥσπερ ἐν θαλάσση κῶμα κινούμενον· ὁ μὲν ἦλθεν, ὁ δ' ἀπῆλθεν· ὃ λόγῳ καὶ τῶν ἡμετέρων αἰεὶ τοὺς δημοκόπους ὁ δῆμος ἐπὶ πλεῖστον ἐξάρσας, ἐς γόνυ ἔρριψεν. quibus verbis hunc ipsum locum notari manifestum est. Respicit huc etiam Demosth. de falsa leg. 136: ὡς ὁ μὲν δῆμός ἐστιν ἀσταθμητότατον πρᾶγμα τῶν πάντων καὶ ἀσυνθειώτατον, ὥσπερ ἐν θαλάττῃ πνεῦμα ἀκατάστατον, ὡς ἂν τύχη, κινούμενον. Sed dispar Livianus locus XXXVIII 10: „Atheniensis legatus Leon Hicesiae filius . . . vulgata similitudine, mari tranquillo quod ventis concitaretur aequiperando multitudinem Aetolorum usus“ qui ex ampliore Polybii narratione XXII 14 in arctum redactus est (orator hic dicitur Δάμις ὁ Κιχησίον, apud Livium Leon Hicesiae, quorum nihil sanum, verba fecit Λέων ὁ Κιχησίον, Δάμις videtur Rhodiorum fuisse orator); referendus est ad Aesopium apologum, quem Babrius versibus explanavit, cf. Solon. fr. 12. — V. 2. ὁμοῖον, vulgo ὁμοιον. — V. 3. ἦν τύχη Kayser, καὶ γαληνὸς ἂν τύχοι Emperius, ἐντ' ἠχώρ B, ἐντεῖχω M, ἐντ' ἠχώων V, ἐντ' ἠχώ rel. — πρὸς Reiske, vulgo πᾶν. — βραχὺ, Iacobs ταχὺ. — V. 4. Fort. ἄντιος (hoc etiam Geel) τῶν πολιτείων, et M πολίτ' ἂν. Ac negat singularem numerum ferendum esse Bernhardy Paralipom. p. 52.

Fr. 24. Et. Gud. 57, 33: Ἀθηδών· ἡ μέλισσα παρὰ τὸ ἄνθη ἐνδεῖν ἐν αὐτῷ· ἀπλά γάρ τρυγὸς γλυκῆς ἦν ἔτικτεν Ἀθηδών. Et. Sorb. ap. Gaisford. Et. M. 108, 44: Ἀθηδόνος ἡ μέλισσα, παρὰ τὸ τὰ ἄνθη ἐνδεῖν ἐν αὐτῇ· ἀπλά γάρ τρυγὸς γλυκῆς ἦν ἔτικτεν Ἀθηδών. Schneidewin coni. Ananii esse versum: Πλεία γάρ τρυγὸς γλυκεῖης, ἣν ἔτικτεν Ἀθηδών id est μέλισσα. Sed scribendum: Ἀθηδών· ἡ μέλισσα παρὰ τὸ τὰ ἄνθη ἔδειν· (καὶ πόλις Βοιωτίας, διὰ τὸ πλεῖστα

25.

1327

Ὁ τὸν κυσὸν τραθεῖς
ἦδεις, ὅπου μάλιστα τοῦ κράνουσ χρεῖα.

26 A.

Βαὺ βαὺ κατὰ κύν' ὃσ φωνήν ἴεις.

26 B.

Γηρεῖς ἐν οἰκίοισιν.

27.

Ἐγὼ μὲν, ὦ Λεύκιππε, δεξιῇ σίττη.

ἀνθῆ ἀνθεῖν) ἐν αὐτῇ· (vid. Steph. Byz. v. Ἀνθηδῶν et Schol. II. β 508) deinde possis tetrametrum restituere πέλλα γὰρ τρυγὸς κτλ. sed malui trimetrum conformare, quamquam emendatio incerta, illud certum de musto vini Anthedonii (vid. Athen. I 31 B) locutum esse poetam, fortasse *Hipponactem*, cf. Hippon. fr. 38 et 39.

Fr. 25. Photius p. 355, 19: ὁ τὸν κύσον τραθεῖς ἦδη Αἰσώπον μάλιστα τοῦ κράνουσ χρεῖαι, quae emendata sunt a Dobreo in Indice p. 728, nisi praeterea χρεῖη malis. H. Sauppe ἦδη γ' praefert.

Fr. 26 A. Io. Alexandr. 32, 33: Καὶ τὸ βαὺ κατὰ μίμησιν κυνὸσ ὀξύνεται, βαὺ βαὺ καὶ κυνὸσ φωνήν ἴεις· ἐξ οὗ καὶ τὸ βαύζω ὄημα. Emendavi κατὰ κύν' ὃσ φ. ζ. Meineke olim comico poetae tribuit et ἴεις scripsit, sed Atticis canes latrant αὖ αὖ, vid. Aristoph. Vesp. v. 903, Ionibus βαὺ βαὺ, unde etiam Heraclides Clazomenius (de quo vid. Plato Ione 542 D. Athen. XI 506 A. Aelian. Var. H. XIV 5) fortasse βαὺσ dictus id est κύων. Conferas Hesych. Κλαζομένιος· οὗτος Ἡρακλειδῆσ ὁ Κλαζομένιος τε καὶ ὁ βαὺσ καλούμενος. Est haec glossa, quae intelligi nequit, coniungenda cum praegressa: Κλαζομένιοι. οὗτοι κομφοδοῦνται· δοκοῦσι γὰρ ἐπικύπτουτες προστιλάν· [Κλαζομένιος] ὡσ Ἡρακλειδῆσ ὁ Κλαζομένιος ὁ καὶ βαὺσ καλούμενος. Ceterum conf. Auson. Epigr. 131, 4.

Fr. 26 B. Et. M. 231, 2: γηρῶ, γηρῶσ καὶ γηρεῖσ· ἢ μετοχή· γηρεῖσ ἐν οἰκίοισιν. quod correxit Sylburg. Respicit huc Cramer An. Ox. IV 339, ubi γήρησι scriptum. Tria exempla participii γηρῶσ, quae in Et. M. leguntur, ex Hesiodo deprompta, γήραντας τιμᾶν ad Χείρωνοσ ὑποθήκασ refero, in quo carmine Centaurus primo loco pietatem erga deos commendavit (πρῶτον μὲν ὄτ' εἰσ δόμον εἰσαφίκηαι, ξερεῖν ἱερὰ καλὰ θεοῖσ αἰεγενέτησιν, ὡσ κε πόλισ θέξῃσι· νόμοσ δ' ἀρχαῖοσ ἄριστοσ, hic enim versus adiungendus videtur), proximo loco reverentiam parentum, cf. Pind. Pyth. VI 21.

Fr. 27. Schol. Aristoph. Av. 704: Αἰδῦμοσ δέ, ἐπεὶ ἢ σίττη καὶ εἴ τι τοιοῦτον ὄρεον δεξιὰ πρὸσ ἔρωτασ φαίνεται. Ἐγὼ μὲν ὡσ Λευκίππη (V λευκίπη) δ. σ. Suidas v. Ἀεὶ τοῖσ ἐρῶσιν exhibet ὦ Λευκίππη δεξιὰ. Emendavit Bentley. Meineke praeterea coniecit δεξιῇ σίττη, retulit autem ad *Hipponactem* (Babrius p. 123) et coniecit pertinere ad narrationem de Leucippo et Leucophryne ap. Parthen. Erot. c. 5. Ego olim conieci post φαίνεται inserendum esse Φοῖνιξ, quem sane non est improbabile istam fabellam versibus exposuisse.

28.

Κέρδαιν' ἔταίρε καὶ θέρους καὶ χειμῶνος.

29.

1328

Μέλλοντας ἤδη παρθένους ἀλινδεῖσθαι.

III. ΜΕΛΗ.

30 A.

Μοῖσά μοι, ἀμφὶ Σκάμανδρον ἔυρρων ἄρχομ' αἰίδεν.

30 B.

Χειρῶν ἠδὲ ποδῶν ἀκινάγματα.

31.

Ὀφόμενος Φελέναν ἐλικώπιδα.

Fr. 28. Sext. Empir. adv. Math. XI p. 270: Καὶ ἕκαστοτε πρὸς ἑαυτὸν τὸ κωμικὸν ἀναμελετᾶν παράγγελμα· Κέρδαιν' κτλ. — θέρους, Brinck θέρεως. Κωμικόν videtur Sextus paulo liberius adhibuisse, Meineke versum ad Eupolidis Baptas retulit, cum olim χειματος coniecisset, quod fortasse non improbandum.

Fr. 29. Et. M. 64, 13: ἀλινδῶ· τὸ κλιῶ· οἶον· μέλλοντας κτλ. — παρθένους Hemsterh., v. παρθένους.

Fr. 30 A. In vasculo, quod Duris picturis decoravit, puer comparet volumen manu tenens, in quo versus heroicis scriptus Μοῖσά μοι ΑΘΙ Σκάμ. ΕΥΡΩΝ ἄρχομαι ΑΕΙΝΔΕΝ, vid. Archaeol. Zeit. 1874 p. 1 seq. ΑΘΙ esse ἀμφὶ omissa littera Ν(Μ), quae temere addita est in extremo vocabulo αἰινδεν, vidit Michaelis. Ἐυρρων scripsi, non ἔυρροον, in vasculo more vetusto geminatio omissa; ἄρχομ' αἰίδεν, non ἄρχομαι ἄδειν enuntiandum esse testificatur Homericorum hymnorum consuetudo. Prooemium haud dubie melici carminis adscripsit pictor: argumentum, ut videtur, ex Troicarum rerum orbe repetitum, velut possis in hunc modum redintegrare καὶ Θεῖος φίλον νῖα, παρ-ίστασο. Nomus certe non fuit.

Fr. 30 B. Etym. M. 48, 39: ἀκινάγματα· οἶον· χειρῶν κτλ. τὰ τινάγματα τῶν ποδῶν μετὰ θυθμοῦ καὶ τῶν χειρῶν κινήματα· καὶ πλεονασμῶ τοῦ ᾱ καὶ τοῦ γ̄, καὶ τροπῇ τοῦ η̄ εἰς ᾱ ἀκινάγματα· Ἡρωδιανός. Haec ex Herodiani opere περὶ παθῶν descripta, in quo ille lyricorum poetarum carmina inprimis respexit. Euphorioni vel Callimacho tribuit Meineke.

Fr. 31. Priscian. I 20: „Adeo autem hoc verum est, quod pro Aeolico digamma F ponitur u: quod sicut illi solebant accipere digamma modo pro consonante simplici, teste Astyage, qui diversis hoc ostendit usibus, ut in hoc versu: ὀφόμενος Φελέναν ἐλικώπιδα“. Η στόμενος (supra aspiriciens), RA ονομένος, r οφομενος, G οφομενος, D οφομηνας Putsche ολόμενος. — Pro ἐλικώπιδα libri varias corruptelas exhibent, neque tamen lectio incerta. — Veteres Latini similiter, vid. Quintilian., I 4, 15: „sed B quoque in locum aliarum dedimus aliquando, unde

32.

Νέστορα δὲ Ἰῶ παιδός.

33 A.

Ἄμῃς δ' Ἰφιδάμαν, τὸ δέ, τάροθθε Μῶσα λίγεια.

33 B.

Αἰνοδορυφῆς δὲ τάλαινα τεοῦ κάτα τυμβοχόγησα.

34. 35. 36. 37 A B.

1329

Κῶ τοξότας Ἡρακλέης.

Κάλλιστ' ὑπανλὲν.

Κά μεγασθενῆς Ἀσαναία.

Μελάμποδά τ' Ἀρπόλυκόν τε.

Ἄροχοιμεν γὰρ κῶθρασίων.

Burrus et Bruges et Belena.“ quod sicut priora exempla ex Ennio peti-
tum videtur, quamquam nunc nullum superest vestigium (fortasse in
cista Praenestina Ephem. Epigr. I p. 153 scriptum fuit *Belena*). Hoc
quidem hemistichium *Alcmanis* videtur, sicut fr. 32.

Fr. 32. Priscian. I 21: „Est tamen, quando idem Aeolis invenian-
tur pro duplici quoque consonante digamma posuisse, ut *Νέστορα δὲ
Ἰῶ παιδός.*“ codd. et *Νέστορα* et *Νέστορι* exhibent, ut optio sit dubia,
cetera variis modis depravata leguntur in codicibus neque vero de
lectione ambigi potest.

Fr. 33 A. Prisc. I 22: „Digamma Aeolis est quando pro nihilo in
metris accipiebant, ut *Ἄμῃς δ' Ἰφιδάμαν τὸ δέ τ' ἄρ θέτο Μῶσα
λίγεια.* Est enim hexametrum heroicum,“ ita Krehl ex Lips. Zwice.
Erl., Hertz *Ἄμῃς δ' Ἰφιδάμαν † το δε γαρ θετο Μῶσα λίγεια.* Co-
dicum scripturas qui cognoscere velit adeat Hertzium. Ego tenui
quod olim scripsi *Ἄμῃς δ' Ἰφιδάμαν, τὸ δέ, τάροθθε* (vel *παροθένε*)
Μῶσα λίγεια, quamquam emendatio incerta; nam fortasse aliud potius
oblitterati digamma exemplum latet, velut τὸ δ' *Ἰφιδάμ.* Versus *Alc-*
mani tribuendus, nam *Terpandri* carmina rarissime adhibent gram-
matici.

Fr. 33 B. Apollon. de pron. p. 356 B de dorica forma τεοῦ disserens:
*ἢ χρῆσις παρ' Ἐπιχάρμῳ καὶ Σώφρονι. Αἰνοδορυφῆς κτλ. Σώφρον
οὐχ ἦσσαν τεοῦ Ἐπιχάρμος· παιδι τεοῦ.* Grammaticus Epicharmum
et Sophronem testes nominatim adhibet, sed heroicis versus ab utro-
que alienus lyrici esse videtur, fort. *Alcmanis*. Valkenarius Antimacho
attribuit.

Fr 34—37 AB. Apoll. de Synt. p. 335: *Ἀπειράκις γὰρ τὰ Δωρικά
διὰ φιλῶν ἀντιστοίχων τὰς συναλοιφὰς ποιεῖται· κῶ τοξότας κτλ.*
Ne quis nimium tribuat grammaticorum veterum auctoritati, moneo,
quamdiu asperi spiritus nota in usu fuit, Graecos tenues litteras sub-
sequente *H* retinuisse, nam litterae *TH* (κάλλιστ' ὑπανλὲν) aequiparant
aspiratae Θ. Iam abrogata spiritus asperi nota sane Θ substituendum
erat, sed non mirum si scribae tenues propagabant tralaticio more

38.

Μενέλας τε κάγαμέμνων.

39.

1 0 0 _ 0
 1 0 0 _ 0 0 _ 0 0 _ 0
 1 0 0 _ 0 0 _ 0 0 _ 0 0
 _ 1 0 _ 1 0 0 _ _ _ 0 0 _ 0
 5 1 _ _ 0 0 _ 0 0 _ 0 0
 1 0 0 _ 0
 * * * *
 1 0 _ 1 0 _ _ 1 0 0 _ 0 0 _ 0
 1 0 _ 1 0 _ 1 0 0 _ 0 0 _ 0
 _ 1 0 _ 1 0 0 _ _ _ 0 0 _ 0
 * * * *
 10 1 _ _ _ _ _ 0 0 _ 0 0 _ 0
 1 0 0 _ _ _ 0 0 _ 0 0 _ 0
 * * * *
 1 0 0 _ 0 0 _ 0 0 _ 0 0 _ 0

etiam iis locis, ubi aspiratae in populari sermone enuntiabantur. Fr. 34—36 *Alcmanis* videntur.

Fr. 35. A *κάλιστ'*. — *ὄπανλέν* scripsi pro *ὄπανλεν*.

Fr. 36 emendavit Ahrens, legebatur *κά μέγ' ἀπενήσασα καὶ ἄ, cod. A καμεγ' ἀσθενήσασαν, Dud. ἀπεγήσασα.*

Fr. 37 A. Fort. rectius ex more *Ἀρφάλων* scribas, quamquam haec affectio litterae *A* alias passim deprehenditur. Nomina haec sunt canum Actaeonis, vid. Hygin. fab. 181, itaque versus hic videtur *Stesichori* esse, vid. ad. fr. 39.

Fr. 37 B. Cod. A *κοθρασιων*. Verba prorsus obscura, nescimus utrum proprium nomen an appellativum lateat, sed numerus versus logaedici integer servatus, itaque retracto, quod conieci *ἄρχοι μὲν γὰρ κῶ βράσσων, neque θρασιων* i. e. *θρασύτερος* verisimile, quoniam omni auctoritate destitutum.

Fr. 38. Et. M. 579, 19: *Μενέλας· Μενέλας τε καὶ Ἀγαμέμνων· ἀπὸ τοῦ Μενέλαος. ἀμφίβολον, εἴτε συνηγοπή Μενέλας καὶ (scr. ὡς) Διορύλας, εἴτε κρᾶσει τοῦ ο καὶ α εἰς ᾧ μακρόν, ὡς ἐλέξαο ἐλέξα, ἐπρίαο ἐπρία, ἐπαιδεύσαο ἐπαιδεύσα.*

Fr. 39. Apollod. Bibl. III 4, 4: *Τὰ ὀνόματα τῶν Ἀκταίωνος κνησῶν ἐκ τῶν οὔτω (sic. codd. praeter Rc qui a pr. m. ἐκ τῶν οὔτοι, vulgo ἐξ ὧν οὔτοι).*

*Δὴ νῦν καλὸν σῶμα περισταδόν, ἦν τε θῆρες,
τοῦδε δάσαντο κύνες κρατεροί· πέλας Ἄρνηα πρώτη.*

**** μετὰ ταύτην, ἄλκιμα τέκνα·*

Λυγεὺς καὶ βάνος πόδας ἀνετός, ἦδ' Ἀμάρυνθος·

καὶ τοὺς ὀνομαστὶ διήνεγκεν, ὡς κατέλεξε (libri καὶ οὗς ὀνομαστὶ διήνεγκεν, ὡς καταλέξη).

*καὶ τότε Ἀκταίων ἔθανεν Διὸς ἐννεσίησιν·
πρῶτοι γὰρ μέλαν αἶμα πίων σφετέροιο ἄνακτος*

Οἱ δὲ νῦν καλόν

1830

σῶμα περισταδόν, ἤντε θηρός,

τοῦδ' ἀάσαντο κύνες κρατεροί· πέλας

Ἄλκαινα πρώτα· μετὰ ταύταν δ' ἄλκιμα τέκνα

6 Λυγκεὺς καὶ Βαλίος πόδας αἰνετός

ἦδ' Ἀμάρυνθος.

* * * * *

Σπαστός τ' ὦν Ἄργος τε Βορῆς τ' αἰψηροκέλευθος.
τοῦ δ' Ἀκταίωνος πρώτοι φάγον, αἶμα δ' ἔλαψαν·
τοὺς δὲ μετ' ἄλλοι πάντες ἐπέσουθεν ἐμμεμαῶτες·
ἀργαλέων ὀδυνῶν ἄκος ἔμμεναι ἀνθρώποισιν.

Ita hae veteris alicuius poetae reliquiae nunc in heroicis versus redactae sunt, at apparet lyricos potius hic numeros deprehendi, et mihi quidem videntur *Stesichori* versus delitescere, quem Pausania auctore IX 2, 3 constat Actaeonis fabulam illustrasse, ut mihi videtur peculiari carmine, quod *Ἀκταίων* sive *Ἀκταιονίς* inscriptum fuerit, vide quae dixi in *Annal. Antiquitat.* 1850 p. 401 seqq. Fortasse Philodemus π. εὔσεβ. p. 60 Gomperz c. 147 huius carminis fecit mentionem: (*Στησίχορος*) *Ἀκταίων καὶ (Ἀλκμά)ν, καὶ καθάπερ . . . ἐν Ἡοίαις λέγεται*, nam ibi tragicos poetas, velut (*Φρονίχ)ος Ἀκταίωνι καὶ (Ἰοφῶ)ν* (vid. *Suidas*) commemoratos fuisse minus est verisimile. Ad idem hoc carmen referas etiam fr. adesp. 37: *Μελάμποδά τ' Ἀρπόλυνόν τε*, nam utrumque nomen ab Hygino 181 inter Actaeonis canes refertur. Itaque sic fere redintegrandus ille locus: τὰ δὲ ὀνόματα τῶν Ἀκταίωνος κυνῶν ἐκ τῶν (*Στησίχορον*) οὕτως· οἱ δὲ νῦν κτλ. . . . καὶ (ἄλλοι), οὓς ὀνομαστὶ ἐξήνεγκεν ὁ *Στησίχορος* κατὰ λέξιν· καὶ τότε κτλ. Apparet autem quatuor fragmenta servata esse. M. Schmidt (*Mus. Rhen.* VI 404 seq.), qui satis violentis mutationibus heroicis versus restituit, vindicat *Eratosthenis Mercurio*, sed ultimum versum (v. 12) ad *Panyasin* refert. Idem postea (*Philol.* VII 750) in primis verbis δὴ νῦν poetae nomen delitescere arbitratur, et *Δεινάρχον* corrigit, ut *Dinarchus* epicus poeta intelligendus sit: Delius hic *Dinarcho* oratore natu maior, *Διονυσιακά* scripsit, in quo carmine etiam Actaeonis obitum descripsit, quem ad *Bacchum* retulit, cf. Müller *Frag. Hist.* IV 491. At *Dinarchus* nimis obscurus: neque de *Sacada* cogitandum, cuius nomen fortasse aliquis hic delitescere existimet. — V. 1. οὕτως· Οἱ δὲ νῦν scripsi, quamquam possis etiam οὕτω δὲ νῦν, ut οὕτω poetae sit, libri οὕτω (οὔτοι) δὴ νῦν. — V. 2. θηρός *Scaliger*, vulgo θῆρες. — V. 3. τοῦδ' ἀάσαντο scripsi (cf. *Hesych.* ἀάσαντο, ἔβλαψαν), P τοῦ δ' αὐτό, *Rabe* X τοῦ δάσαντο, V τοῦ δάσαντος, vulgo τοῦτον ἐδάσαντος, unde male corrigunt τοῦδε δάσαντο, quod ab hoc loco alienum; antea ὠδάξαντο conieceram. — κρατεροί, libri κρατεροῦ. — V. 4. Ἄλκαινα scripsi, ἄρκενα libri, unde *Scaliger* Ἄρπνια (cf. *Aeschyl.* ap. *Polluc.* V 47 et *Ovid. Met.* III 315). Compares *Schol.* II. v 29: οἱ κύνες πολλάκις ὀνομάζονται μετὰ τῶν κτητόρων, οἷον *Κέρβερος Ἴδιον*, Ὀρθός *Γηρονόου*, Ἄλκαινα *Ἀκταίωνος*. Ceterum nihil excidit, tres qui deinceps recensentur, *Alcaena* nati sunt. — πρώτα, μετὰ ταύταν δ' scripsi, vulgo πρώτη, μετὰ ταύτην, nisi malis μετὰ δ' αὐτῶν. — V. 5. Βαλίος *Mitscherlich* (nisi quod Βάλιος scripsit), libri βάνος. — αἰνετός *Gale*, libri ἀνετός, cf. *Antimach.* ap. *Paus.* VII 25: πόδας αἰνετὸν ἦλασεν ἵππου, et ap. *Schol.* II. δ 239: *Δεῖμος τ' ἠδὲ Φόβος*,

καὶ τότε Ἀκταίωνα κτεῖναν Διὸς ἐννεσίαισιν·
 πρῶτος γὰρ Μέλαμπος σφετέρωιο ἄνακτος
 Πᾶγός τ' Ὀμαργός τε Βορῆς τ' αἰψηροκέλευθος ...

* * * * *

10 οἷδ' Ἀκταίωνος πρῶτοι φάγον, αἶμα δ' ἔλαψαν· 1331
 τοὺς δὲ μετ' ἄλλοι πάντες ἐπέσσυθεν ἔμμεμαῶτες.

* * * * *

ἀργαλεῶν ὀδυνᾶν ἄκος ἔμμεναι ἀνθρώποισιν.

40.

Ἄ δ' ὑποδεξαμένα θαήσατο
 χρούσειον αἶψα ποτήριον ...

41.

Μήτ' ἐμῶ αὐτᾶς
 μήτε κασιγνήτων πόδας ὠκέας
 τρύσης.

πόδας αἰνετώ, vñ Θουέλλης. — V. 7. καὶ τότε libri, nisi quod PeV καὶ om. — Ἀκταίωνα κτεῖναν scripsi, VM ἀκταῖον κτεῖναι, PDRcX ἀκταῖον κτεῖνε. Poeta hic videtur nomen herois modo correpta modo producta antepaenultima adhibuisse, cf. v. 10, sed hic aegre restituas illam formam καὶ τότε Ἀκταίων' ἔκταν. — ἐννεσίαισιν scripsi, libri αἰνεσίησι, vulgo ἐννεσίησιν. — V. 8. πρῶτος libri, sine causa πρῶτοι corrigunt. — Μέλαμπος scripsi, libri μέλαν ἀπό, unde Scaliger μέλαν αἶμα πῖον. — V. 9. Πᾶγος scripsi (fortasse idem apud Hyginum perperam *Padritus* dicitur), Σπαργός Scaliger. libri παργός. — τ' Ὀμαργος scripsi, libri τ' ὠ (vel δὲ ὠν) ἀργός. Cf. Arcad. de Accent. 47, 18: καὶ τὸ ὄμαργος (scr. ὄμαργος) σύνθετον ἀπὸ τοῦ ὀμοῦ καὶ τοῦ ἀργός· ἔστι δὲ ὄνομα κννός. — V. 10. οἷδ' Ἀκταίωνος nunc scripsi (antea Ἀκταίονος), οὐ ἀκταῖον M, οὐ δ' ἀκταῖον ceteri libri, τοὶ δ' Ἀκταίονος Scaliger. — ἔλαψαν Scaliger ut videtur, libri ἔδραψαν. — V. 11. μετ', vulgo μετ'. — ἐπέσσυθεν Scaliger, ἐπέσσυθον vulgo. — V. 12. alienum ab Actaeonis fabula esse existimant, at dixerat poeta de malis, quae propter Actaeonis caedem invaserant terramque vexabant, donec placatus est Actaeon: cf. Pausan. IX 38, 5. Doricae formae hic quoque oblitteratae. — ἀργαλεῶν ὀδυνᾶν correxi libr. scripturam ἀργαλεῶν ὀδυνᾶν.

Fr. 40. Athenaeus XI 781 D: Αὐτός γε μὴν ὁ Ζεὺς τῆς Ἡρακλέους γενέσεως ἄξιον ἡγεῖται δῶρον Ἀλκμήνῃ δοθῆναι ποτήριον, ὅπερ Ἀμφιτρύωνι εἰκασθεὶς δίδωσι· Ἄ δ' ὑποδεξαμένα κτλ. Ποτήριον vulgo ad Athenaei sermonem referunt, sed aperte est poetae, quem *Alcmanem* fuisse suspicor, nisi ad recentiore[m] aliquem, velut *Ibycum* revocare malis, quoniam Athenaeus XI 460 A ubi recenset eos, qui primum voce ποτήριον usi sint, Simonidem Amorginum, Alcmaeonidis poetam, Sapphonem et Alcaeam commemorat. De fabula ipsa vid. Ath. XI 474 F. 475 C. Pausan. V 18, 3.

Fr. 41. Apollon. de pronom. p. 318: Καὶ ἔτι τό· μήτε ἐμῶ αὐτᾶς (cod. ἐμ' αὐτᾶς) κτλ. διέσταλκε δυνὶ περισπωμέναις· ἠδυνᾶται γὰρ συν-

42.

Καὶ τὸ Διὸς θύγατερ μεγαλόσθενες.

43 A.

Καὶ τὸ φίλιππον ἔθηκεν.

43 B.

ο ο ο ο - - - ο ο ο ο - -

Ἐνετίδας πάλως στεφαναφόρος.

44.

Ἄλλ' ἂ πολυνεικῆς
δὲ Ἑλένα.

45.

1332

Ἄγ' αὐτ' ἐς οἶκον τὸν Κλησίππω.

τεθῆναι διὰ τὸ ἐπιφερόμενον ῥῆμα. — V. 3 videtur scribendum (ἔππως) τρύσης.

Fr. 42. Apollon. de pronom. p. 328 B: Ἡ γὰρ τὸ ὀρθῆς τάσεως οὔσα εὐθείαν σημαίνει παρὰ Δωριεῦσι· Καὶ τὸ κτλ.

Fr. 43 A. Apoll. de pronom. p. 328 B: Τὸ . . . ἐγκλινομένη δὲ αἰτιατικὴν (σημαίνει παρὰ Δωριεῦσιν) καὶ τὸ (Cod. τοι) κτλ. Legitur etiam de Synt. p. 131 et 132.

Fr. 43 B. Hesych. Ἐνετίδας, πάλους στεφάν. tum tanquam novam glossam: Ἐπιφόρ· ἀπὸ τῆς περὶ τὸν Ἀδρίαν Ἐνετίδος· διαφέρει γάρ. Ita codex, quae recte composuit Musurus scribens: Ἐνετίδας πάλους στεφαναφόρος· ἀπὸ . . . διαφέρουσι γάρ. Ego doricas formas restitui, nisi forte praeferas patrios casus, quos M. Schmidt commendat, Ἐνετίδος πάλω στεφαναφόρος. Versus Alcmanis videtur esse, cf. Alcman. fr. 23 v. 50 κέλης Ἐνετικός.

Fr. 44. Schol. II. π 52: — ὅσοις κυρίοις εἰς τῆς λήγουσι βαρυντόνους συνθέτοις παράκειται ἐπιθετικὰ ὀξυνόμενα, Διογένης . . . αὐτὰρ ὁ διογενῆς. Πολυνεικῆς . . . ἀλλὰ (quod correxi) πολυνεικῆς (corr. Schneidewin) διελένα (corr. Hermann). Lyrici haud dubie est, cum sequantur exempla ex Bacchylide, Pindaro, Alcmane petita: fort. est Stesichori. Ceterum Schneidewin et Lobeck Ἰνσελένα, Meineke Φελένα, possis etiam Ἀνελένα, vid. Eust. II. 379, 38.

Fr. 45. Hephaest. p. 25: Βραχυνατάλητα δὲ καλεῖται, ὅσα ἀπὸ διποδίας ἐπὶ ὄλω ποδὶ μεμείωται, οἷον ἐπὶ λαμβικῶν Ἄγ' κτλ. ἐνταῦθα γὰρ ὁ σίππω πούς ἀντὶ ὄλης λαμβικῆς κείται διποδίας. — ἄγατ' ἐς ὈΜ, κλησίππω A, Καλλησίππω cod. Nan, sed cod. Darmst. 1 κλεσίππω, 2 καλεσίππω. Nomen Κλησίππω olim mihi videbatur non minus suspectum quam Καλησίππω, a verbo καλεῖν nullum id genus nomen descendit nisi novicium Καλεσίχορος. Itaque Κλεῖξιππω conieci; quemadmodum Lacones Σοῖξιππος, Σοῖξιτέλης alia a verbo σοῖζω (σοῖδδω) deducunt, ita etiam a verbo κλεῖζω fictum nomen Κλεῖξιππος i. e. Κλεῖσιππος rationem habet. Sed nihil novandum esse docet simillimum

46 A.

Εἴμ' ὦτ' ἀπ' ὑσσάκω λυθεῖσα.

46 B.

— — — — —

Ἄρταμι, φύττειρα τόξων.

47 A.

Cramer. An. Ox. IV p. 356, 24. τῷ ἔντι, τὸν ἔντα ἀντὶ τοῦ ὑπάρχοντα, ὡς καὶ ἡ χρῆσις δηλοῖ οὕτως ἔχουσα· παῖδα ἔντα. Cf. Choerobosc. II 859. Favor. 205 et 206. Fort. *Alcmanis* est.

47 B.

Ἄδον φίλον, ὅς κεν ἄδησιν.

48. 49.

Ἄχι Λίχα μέγα σᾶμα.

Ἄχι ὁ κλεινός

Ἀμφιτρωνίδας.

nomen Laconium *Κλησιθήρα* i. e. *Κλεισιθήρα*, quod apud Alcmanem in Parthenio carmine fr. 23 v. 72 exstare docui.

Fr. 46 A. Hephaest. p. 25: Ἐπεκατάληκτα δέ, ὅσα πρὸς τῷ τελείῳ προσέλαβε μέρος ποδός, οἷον ἐπὶ λαμβικου· εἴμ' ὦστ' ἀπὸ πυσσάλω λυεῖσα, ita olim legebatur, PSA εἴμ' ὦ ταπυσσάκω λυθεῖσα, C εἴμ' ὦ τὰ πόσσα κωλυθεῖσα, M εἴμ' ὦ ἀπυσσάλω λυθεῖσα, Nan. εἴμ' ὡς ἀπυσιλάλω λυθεῖσα. — ὦτ' ego, ἀπ' ὑσσάκω Bentley restituit: ὑσσάκος Doriensium vocabulum dicit Photius 634, 7, ut possis *Alcmanis* versum tribuere, quamquam poterat hic versus etiam ex Alcaica strophā depromi. Ceterum Schol. SA: ἀντὶ τοῦ εἴμι ὥστε ἀπὸ πασσάλου λύνουσα, τοῦτο δ' ἴσον τῷ πορεύομαι ὥσπερ ἀπὸ πασσάλου λυθεῖσα.

Fr. 46 B. Et. Flor. Miller Misc. 263: Ῥύττειρα, παρὰ τὸ ἐρύω ἐρύτηρ καὶ ἐρύττειρα ἀποβολῇ τοῦ ἔ. Ἄρταμι κτλ.

Fr. 47 B. Et. M. 420, 40: ἦδω, παρὰ τὸ ἄδω τὸ ἀρέσκω· ἄδον φίλον, ὡς κεν ἄδησι· τὰ γὰρ ἀρέσκοντα ἦδέα. Scripsi ἄδον et ὅς κεν. Fort. *Alcmanis* verba sunt, de quibus secus iudicavit O. Schneider Callim. II p. 723.

Fr. 48. 49. Et. M. 417, 12: Ἰστέον, ὅτι τὸ ἦχι οἱ Δωριεῖς ἄχι λέγουσι διὰ τοῦ α· ἄχι *Λ. μ. σ.* τουτέστιν ὅπον τοῦ Λίχα τὸ μέγα μνημεῖον καὶ ἀχι ὁ κλ. Ἀμφιτρωνίδης (sed DM — ἰδας), fort. Ἀμφιτρωνιάδας. — ἄχι Kulenkamp. — Fortasse continuanda sunt duo fr. in hunc modum:

Ἄχι Λίχα μέγα σᾶμ' (ἀναφαίνεται), ἄχι ὁ κλεινός
Ἀμφιτρωνιάδας.

neque refragror, si quis haec Alexandrino poetae vindicet, quemadmodum Ahrens Callimacho adscripsit.

50.

Καύκων θ' ἔλικας βόας.

51.

υ λ υ - - λ υ υ λ υ - - υ λ υ υ

Τοιοῦτος εἰς Θήβας πάς ἀρμάτεσσ' ὀχήμενος.

52.

1333

- λ υ - - λ υ υ - - υ - - λ υ υ

Μᾶλις μὲν ἔννη λεπτὸν ἔχοισ' ἐπ' ἀτράκτω λίνον.

53.

Ἐγὼ φαμι ἰοπλοκάμων Μοισᾶν εὖ λαχεῖν.

Fr. 50. Etym. Gud. 308, 26: Καύκωντες ἔλικας βόας· ἀποκοπῆ καὶ συγκοπῆ Καύκωνες, Κανκῶνων πολίεθρον, καὶ κατὰ συγκοπὴν κῶκων· Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν. Scribendum Καύκων θ' ἔλικας βόας, atque ita An. Paris. Cram. IV 55, 29, adde ib. 68, 24 et Et. Flor. Miller Misc. 180. Fortasse *Ibyci* est, ut ille dixerit:

Καύκων θ' ἔλικας βόας ἤλατο.

vid. *Ibyci* fr. 55. Epico poetae vindicare studet O. Schneider.

Fr. 51. Hephaest. 81: Τετράμετρον δὲ καταληκτικὸν ἐπιωνικόν, ὃ τὴν μὲν πρώτην ἔχει λαμβικὴν, ἧτοι ἐξάσημον ἢ ἐπτάσημον, τὴν δὲ δευτέραν ἰωνικὴν (ἀπὸ μείζονος) ἢ δευτέραν παιωνικὴν, τὴν δὲ τρίτην τροχαϊκὴν ἐξάσημον ἢ ἐπτάσημον, εἶτα τὴν ἐν τροχαίῳ καὶ τῆς ἀδιαφύρου κατακλειδα· οἶον· τοιοῦτος κτλ. Μόλις μὲν κτλ. (fr. 52). Versus est asynartetus Archilochius, velut:

Δήμητρος ἀγνῆς καὶ κόρης τὴν πανήγυριν σέβων.

vid. Archil. fr. 120. — τοιοῦτος, A τεοῦτος, fort. τοοῦτος. Ahrens, qui Aeolico poetae adscripsit, τοίοντος εἰς Θήβαις. — ἀρμάτεσσ' ὀχήμενος Bentley nisi quod ἀρμ., PE pr. A Turn. Fl. ἀρμάτεσσι χήμενος, C χείμενος, Arnaldus ἀρμάτεσσ' ὀχόμενος, ego olim ἀρμάτεσσ' ὀχημένος. — Versus fortasse *Corinnae* tribuendus.

Fr. 52. Hephaest. 81: Τετράμετρον δὲ καταληκτικὸν ἐπιωνικόν . . . οἶον . . . Μόλις μὲν ἔννη κτλ. — Μᾶλις scripsi, ut mulieris sit nomen, C μᾶλις, PA μάλις, vulgo μόλις. — ἔννη scripsi, ἔννη Τουρ, vulgo ἔννα. cf. Et. M. 344, 1: ἔννη· ἐστὶ νῶ· σημαίνει τὸ νῆθω· ὁ παρατατικός καὶ ἐπὶ πρώτης ἐστὶ συζυγίας καὶ ἐπὶ δευτέρας· ἂν γὰρ ἐστὶ νόμενος ὡς κλώμενος, δηλονότι ἐστὶ δευτέρας· τοῦ νῶ ὁ παρατατικός ἔννων, ἔνης ἔννη, καὶ πλεονασμῶ τοῦ ν ἔννη, οὕτως Ἡρωδιανός. quae, ut etiam Gaisford coniecit, ad hunc ipsum versum referenda sunt, sed p. 603, 34 testatur aliam scripturam ἔνει (μάλιστα μὲν ἔνει ibi legitur) comparans Hesiodium Op. 777 νεῖ νήματα, at ibi quoque scriptura fluctuat, B 1 νῆ exhibet, id quod etiam Suidas testatur. Hesychius formam ἔνει Atticis attribuit. — ἐπ' ἀτράκτω λίνον, A ἐπ' ἀτράκτω λίνον. — Fort. *Alcae* est versus, nisi quis malit *Corinnae* vindicare (tunc ἔχωσα pro ἔχοισα corrigatur oportet).

Fr. 53. Plut. de garrul. c. 5: Καὶ σκόπει τὴν Λυσίου πειθὰ καὶ

54.

Schol. Homeri Il. N 257 κατεάξαμεν, ὃ πρὶν ἔχεσκον: πληθυντικῶ ἐνικῶ ἐπήγαγεν Αἰολικῶς (hoc add. BL, om. AV)· καὶ Εὐριπίδης Ἴωνι· κωλυόμεσθα μὴ παθεῖν ὃ βούλομαι. Aeolenses igitur poetae hanc structurae varietatem videntur frequentavisse, nunc exempla desiderantur.

55.

Aristid. I p. 327: Δοκῶ τὸν ναυτίον ποιήσῃν τοῖς Αἰολεῦσι ποιηταῖς· ἐκεῖνοι μὲν γάρ, ἐπειδάν τι βούλωνται τῶν καθ' αὐτοὺς φαυλίσαι, μεγάλῳ αὐτὸ παρέβαλον καὶ παρ' ἀρχαίοις περιφανεῖ, ἠγούμενοι μάλιστα' ἂν οὕτως ἐξελέγξῃν (ser. ἐξελέγξαι).

56 A.

ΔΩCHN
 ὙΤΩΝΜΕΝΕΠ^Τ
 ἌΛΩΝΚΑCΛΩΝ·(C
 'ΛΟΙC.ΛΥΠΗCΤΕΜ
 5 Μ'ΟΝΕΙΔΟC
 ΟΙΔΗCΑΙC.ΕΠΙΤ(A
 ΙΑ(N)ΑCΑΙΟ.ΤΟΓΑΡ
 (Μ)ΟΝΟΥΚ'ΟΥΤΩ(Μ
 ΔΙΆΚΗΤΑΙ·
 10 Μ(HΔ

χαρίν· κἀκεῖνον γὰρ ἐγὼ φαμι κτλ. Fort. Sapphus est: ac videtur scribendum esse:

... ἐγὼ φᾶμι ἰοπλόκων
 Μοισᾶν ἐν λαχέμεν.

Fr. 56 A et 56 B edidit Blass in Mus. Rhen. XXXV 287 ex membranula Aegyptiaca, quae Berolini adservatur, quam propter litterarum speciem saec. VIII p. Chr. n. adscribit. Litterae planae sunt, si quae evanidae reperiuntur, cancellis saepsi; fuitque liber diligenter exaratus, accentibus ubique fere additis, neque interpunctione neglecta. Lesbiaci sermonis et Sapphici metri cum manifesta deprehendantur vestigia, Blass has reliquias Sapphoni adscripsit, sed παιδικὰ potius esse existimaverim. Tutius tamen visum hic collocare, quam Alcaei*) reliquiis inserere. Denis utrumque fragmentum constat verbis sed mutilatis; in fr. 56 B adonii (v. 4 et 8) penitus inter-

*) Horapollo Panopolita, qui Theodosio imperante Alexandriae, postea Constantinopoli grammaticam factitavit, teste Suida commentarium in Alcaei carmina edidit.

56 B.

ΘΕΘΥΜΟΝ

ΜΙΤΪΆΜΠΤΑΝ

ΔΪΝΑΜΑΙ·

5

ΑΚΚΕΝΉΜΟΙ

ΣΑΝΤΙΛΆΜΠΗΝ

ΛΟΝΤΡΌΣΩΠΟΝ

ΓΧΡΟΪΣΘΕΙΣ

10

..... (ΡΟC

57.

Οψι γὰρ ἄρξατο.

cepti sunt. Videntur diversorum carminum reliquiae esse, nisi forte quis ordinem fragmentorum invertere malit, ut fr. 56B ex priore, fr. 56A ex posteriore carminis parte sit servatum. Cum non liceat reliquias reintegrare, paucis defungar.

Fr. 56 A. V. 1 fortasse fuit *δοκίμοις χάριν μοι οὐκ ἄπν* δώσῃν. — V. 2. Blass (*κλ*)ύτων scripsi, deinde conieci *ἐ(περύγης)* et *ΕΠΤ* etiam Blass in membrana sibi visus est deprehendisse, cf. Hesych. *ἐπτερύγη· ἀνέπτυ*. — V. 3. (*κ*)άλων Blass, idem deinde (*φί*)λοις, *λύπης τέ με (κάπορίπτης εἰς ἔμ' ὄνειδος, (ῶ κεν) οἰδήσαις, ἐπὶ τᾶ (τε λάβῃ καρδίαν ἄσαιο· τὸ γὰρ (νόημα τῶ)μον οὐκ οὕτω μ(αλάκως . . .) διάκηται*. Bücheler tentavit (*συμφύτων μὲν τ' ἐπ(ατόνοις λύραισι καὶ κ)άλων κᾶσλων ἐ(πέων ἀπέλλης τοῖς φί)λοις λύπης τέ με(ε, tum idem v. 6 (θῦμον) οὐ δήσαις* et v. 7 *τὸ γὰρ (νόημα τῶ)μον οὐκ οὕτω μ(αλάκως πρὸς ὄργανσάν) διάκηται*, Blassio assensus qui *διάκηται* indicativum modum esse statuit. Equidem quamvis dubitanter periclitatus sum (*ἦ κεν*) *οἰδήσαις, ἐπὶ τ' α(ἰγ' ἀμίλων Συρο(λαν ἄσαιο*, hoc enim proverbio usus est Alcaeus fr. 110, *ἐπὶ cum ἄσαιο* iungendum, quemadmodum *ἐπασχάλλειν* dicitur. Quae sequuntur in hunc modum refingenda arbitror: *τὸ γὰρ (νόημα τῶ)μον οὐκ οὕτω μ(αλακάφρον, ἔχθρωσ τοῖς) διάκηται* qui coniunctivus est modus.

Fr. 56 B. V. 3. *δύναμαι* prisca est coniunctivi forma, pro *δύνωμαι* (dixi de eiusmodi formis in comm. de titulo Arcadio), Blass *κῶδύναμαι* scripsit. — V. 5 legas *ἀς κεν ἦ μοι*, quemadmodum *ἀς κεν* etiam Theocritus in *παιδιοῖς* usurpavit. Utrum *ἦ* an secundum noviciam consuetudinem *ἦ*, ut est in membrana, scribendum sit, ambigas. — V. 7. Blass (*κᾶ*)λον πρόσωπον. — V. 8 fuit opinor (*συγχοῖσθεῖς*, Blass *ἐγχο*. scripsit. — V. 10 fortasse (*ἔται*)ρος delitescit.

Fr. 57. Apollon. de adv. Bekk. An. II 573: *Ἀνάλογος γὰρ καὶ ἡ παρ' Αἰολεῦσι βαρεῖα τάσις, λέγω δὲ τοῦ· ὄψι γ' ᾗ*. Herodian. π. μον. λέξ. 26, 11 ubi *ὄψι γὰρ ἄρξάτω*. Fortasse *Alcaei*, qui videtur sive de vento sive translate dixisse:

Πεσεῖται ταχέως· ὄψι γὰρ ἄρξατο.

vid. proverbium ap. Schol. Soph. Ai. v. 257: *Ἄλλ' ἔπεσε ταχέως· δειλιρός γὰρ ἦρξατο*. Futurum *πεσεῖται* Aeolensibus tribuit Eust.

58.

Ἄλλὰ τις ἄμι δαίμων.

59.

1334

Παῖς ὁ χῶρος.

60.

Καὶ κατ' ἰψηλῶν ὄρεων.

61.

Ἄλλ' ὦ πάντ' ἐπόρεις Ἄλιε.

62.

Ἐκ Σάπφως τόδ' ἄμελγόμενος μέλι τοι φέρω.

63.

Ἴδρωῶς ἀμφοτέρα.

Fr. 58. Apollon. de pron. p. 383 B: Αἰολεῖς ἄμι· ἀλλὰ κτλ.

Fr. 59. Herodian. Cram. An. Ox. III 239, 28: Τὸ μέντοι πᾶν ἐπὶ μόνον τοῦ Πανὸς λέγεται καὶ κλίνεται, ἐπὶ δὲ τοῦ οὐδετέρου παντός· ἐπεὶ καὶ πᾶς, παντός· ἐπεὶ ἕαν σοι προτείνῃ τις τὸ πᾶς κλίνει· πύθου, εἰ μὲν τὸ κοινόν· εἰ δὲ παρ' Αἰολεῦσι, παντός· οἱ γὰρ Αἰολεῖς λέγουσι πᾶς παῖς ὁ χῶρος· „ἵνα ἴδωμεν ὅτι πάντα.“**

Fr. 60. Cramer An. Ox. I 63, 29: ὕψος . . . ἔνθα οἱ Αἰολεῖς ἀναλογώτεροί εἰσιν ἕψος λέγοντες καὶ κατ' ἰψηλῶν ὄρεων. et 418, 31: ἀλλὰ καὶ τὸ κατ' ἀρχὴν Αἰολεῖς τρέπουσι ν εἰς ι· κατ' ἰψηλῶν ὄρεων. Sapphus videtur.

Fr. 61. Cram. An. Ox. I 327, 3: Τὸ γὰρ ὄρω δευτέρας μὲν ὡς προδήλον, ἀλλὰ καὶ πρώτης, ὡς δῆλον ἐκ τῆς Αἰολίδος διαλέκτου· ὡς γὰρ ἀπὸ τοῦ οἰκῶ ἢ μετοχή . . . οἰκείς, οὕτω ἀπὸ τοῦ ὄρω· ἀλλ' ὦ π. ἐφορεῖς Ἄλιε. — Scripsi ἐπόρεις Ἄλιε. Alcaei videtur, quoniam Grammaticus ibi componit cum alio Alcaei fragmento.

Fr. 62. Choerobosc. in Aldi Cornu Cop. 268: Οἱ δὲ Αἰολεῖς καὶ Λάκωνες, οἵτινές εἰσι μέρος Δωριέων, προσθέσει τοῦ σ ποιούσι τὴν γενικὴν· οἶον ἢ Σαπφῶ, τῆς Σαπφῶς, καὶ ἢ Λητώ, τῆς Λητῶς, καὶ δηλοῦσιν αἱ χρήσεις οὕτως ἔχουσαι· Τὸ δὲ ἐκ Σαπφῶς ἀ. μ. τ. φ. καὶ παρ' αὐτῇ τῇ Σαπφῶϊ· μάλα κτλ. Ahrens correxit, sed quod addit a Sapphus *discipula* verum profectum esse, manifestus error est. Fortasse Alcaei est, nam Alexandrinum poetam testem adhiberi non est verisimile.

Fr. 63. Cram. An. Ox. I 208, 13: Ἴδρωῶς· τοῦτο παρὰ Αἰολεῦσι θηλυκῶς λέγεται· ἀναδέχεται κλίσι ἀκόλουθον θηλυκῶ γενεῖ . . . ὅμοιον τῷ ἡῶς· εἶτα ἢ γενικῇ· Ἴδρωῶς ἀμφοτέρα ἀντὶ τοῦ ἰδρωῦς, ὡς Μελάγχρους ἀντὶ μελάγχρους καὶ αἰδῶς ἄξιος. Ahrens Ἴδρωῶς ὀμφόρα vel ἀμφόρα. Fort. Ἴδρωῶς ὀμφα, cf. Hesych. ὀμφά. ὀδμή· Λάκωνες. unde pronus error ἄμφω et ἀμφοτέρα, quae vocabula saepius permutantur.

64.

Τὸ πασσύριον ἡμῶν ἀπάντων γένος.

65.

1885

Κλαίην δάκρυσιν.

66.

Αἰτιάο τὰ μέτερρα.

67.

Ὁ δ' ἐξύπισθα κασταθεῖς.

68.

Παρά δέ σφι κόραι λευκάσπιδες.

Fr. 64. Hesych.: Πασσύριον, ἀντὶ τοῦ πασσυδῆν. Αἰολεῖς. Τὸ πασσ. κτλ. Meineke Αἰολεῖς corruptum esse putat, et legendum suadet: . . . Διῶλετο Πάσσυριον ἡμῶν (δυστυχῆς) πάντων γένος, ut tragici aliquid sint versus. Fortasse scribendum . . . ἀπὸ δ' ὤλετο Πάσσυριον ἄμμεων ἀπάντων Ἔθνος . . . quae Alcaeo vindicare possis.

Fr. 65. Et. M. 574, 65: Μανίην· ἀντὶ τοῦ ζητεῖν. ἐκ τοῦ μαῖω τὸ ζητῶ . . . καὶ ὥσπερ τὸ κλαίειν διήρηται κλαίην δάκρυν, οὕτως καὶ μαίην καὶ πλεονασμῶ τοῦ ν μαίην, sed V ὥσπερ τὸ κλαίειν Αἰολικῶς διήρηται καὶ γίνεται κλατεῖν δάκρυσιν. Etiam μανίην Aeolici poetae est: quod legitur apud Hesychium: μαλιεῖς· ζητεῖς, Schmidt μαλίεις correxit.

Fr. 66. Et. M. 587, 12: Μέτερρα· τοῦτο τὸ πάθος τῆς Αἰολικῆς ἐστὶ διαλέκτου· οἶον· Αἰτιάο τὰ μέτερρα (D αἰτιάοτὰμέτερρα, M αἰτιάο τ' ἀμετερρα)· ὁ γὰρ μέτριος μέτερρος παρ' αὐτοῖς λέγεται. Hemsterhuys δίζεο, Valckenæer αἰτιδδε, Ahrens αἰτη αἶν. Scribendum puto αἰτιάο | μεν τὰ μέτερρα, ut Sapphicae strophae sit clausula, quamquam alia possunt conici.

Fr. 67. Apollon. de adv. Bekk. An. II 563: Βαρύνεται καὶ ὅσα ἐκ μεταλήψεως ἐστὶ τῶν εἰς θεν, ὅπερ ἐστὶ παρ' Αἰολεῦσι καὶ Δωριεῦσι . . . ὕπισθεν, ὕπισθα· ὁ δ' ἐξ. κ. Ahrens secundum Aeolensium consuetudinem καστάθεις, sed potest etiam Alamanicum esse.

Fr. 68. Et. M. 702, 41: εὔρηται ἢ σφι ἀντωνυμία παρὰ τῷ ποιητῇ σὺν τῷ ν, Συρακούσιοι δὲ φῖν λέγουσι, Λάκωνες φῖν (ita libri, v. σφῖν). sed Et. Flor. Miller 260 addit παρὰ δέ σφι κ. λ., ut videatur Alamanis esse versus, sed forma φῖν numero non satis apta, itaque suspicor haec ita supplenda: (Αἰολεῖς ἄσφι) πάρα δ' ἄσφι κόραι λευκάσπιδες, nam grammaticum vulgaris formae σφι exemplum attulisse non est verisimile. Potuit haec Sappho, quae utitur versiculo — — — — —, de Amazonibus dicere: nam has λευκάσπιδας dici recte vidit Schaeider Callim. II 737, qui elegiaco poetae fragmentum adscripsit.

69. 70. 71.

1336

Ιστοπόνοι μείρακες.

Οὐδὲ λεόντων σθένος, οὐδὲ τροφαί.

Αἰ Κυθερίας ἐπιπνεῖτ' ὄργια λευκωλένου.

72.

Ὡς πὸς ἔχει μαινομένοισιν.

73.

Πάντες φανροτέροις πόκτοις φέρον.

74.

Τυῖδ' ἄν κολώναν Τυνδαριδᾶν.

75.

Πόθεν δ'

ὠλκὸς εὐπέτες ἔβλης;

Fr. 69. 70. 71. Hephaest. p. 50: Περαιούται μὲν γὰρ (το χοριαμβικόν) καὶ εἰς τὴν ἰδίαν, τὸν δάκτυλον ἢ κρητικόν, οἷον δίμετρον μὲν τό· ἱστοπ. μ., τρίμετρον δέ, οἷον· οὐδὲ . . . τροφαί, τετράμετρον δέ· Αἰ Κυθ. κτλ. Repetit Schol. — αἰ, Α αἰ. — Κυθερίας PC, Κυθερίας A, Κυθερίας vulgo.

Fr. 69. ἱστοπ. μ. etiam Mar. Plot. p. 286.

Fr. 71 etiam Greg. Cor. in Hermog. VII 988, ubi ἐκ Κυθερ.

Fr. 72. Et. M. 635, 22: καὶ τὸ πὸς, οἷον ὡς πὸς χειμαινομένοισιν ἀπὸ τοῦ πὸς γέγονε, sed Choerobosc. ap. Bekk. An. III 361 (p. 248 ed. Gaisf.; cf. ib. 182) ἔχει μ. Lobeck coni. ᾧ πὸς ἄγ' ἱεμένοισιν. O. Schneider μαιομένοισιν.

Fr. 73. Et Flor. Miller. Misc. 249: πόκτος· πάντες φ. πόκτοισι φ. παρὰ τὸ πόκος πόκος. Scripsi πόκτοις, nam aeolici poetae manifesto sunt verba. Praeterea coniiciat aliquis πάνετες et ἔφερον. Meineke ποκετὸς requirebat, sed formam πόκτος testatur Arcadius 80, 9 (ubi Schmidt tacite πέκτος substituit), φαῦρος Hesychius (φαῦρος, κοῦφος) agnoscit. Quae O. Schneider Callim. II p. 736 de hoc fr. disputavit, improbanda.

Fr. 74. Hesychius: Τῦδε· (cod. τύδαι) ἐνταῦθα· Αλοκεῖς τυδᾶν κολωνᾶν· Τυνδαριδᾶν κολωνᾶν. Male haec dispescunt, quasi duae diversae sint glossae, sed in fine nonnulla exciderunt, scribendum Αλοκεῖς· τυῖδ' ἄν κολωνᾶν Τυνδαριδᾶν· κολωνᾶν (Τυνδαριδᾶν τὴν Θεράπναν λέγει). Alcanis haud dubie est versiculus. — Scripsi τυῖδε, quamvis τῦδε possis tueri, cf. Ahrens I 155.

Fr. 75. Et. M. 199, 52: Ἡ ἀπὸ τοῦ βλήμι ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔβλην, οἷον πόθεν δὲ ὠλκὸς κτλ. Et. Flor. 65 δ' ἔωλκὸς εὐπέες. Fort. ἔλκος sive aeolice ὄλκος. Anacreontis vel Sapphus videtur.

76.

Ναρκίσσου τερενώτερον.

77.

Γέλαν δ' ἀθάνατοι θεοί.

78.

1337

Ἐπὶ δ' ἴαχε

Ζηνὸς ὑπερεφίς δόμος
ζαχρειές.

79 A.

Κάπρος ἤνιχ' ὁ μαινόλης
ὀδόντι σκυλακοκτόνω
Κύπριδος θάλος ὤλεσεν.

Fr. 76. Cram. An. Ox. I 413, 12: "Ἐνθεν σημειοῦνται τὸ ναρκ. τερ. καὶ λέγουσιν ὅτι ἀπὸ τῆς τέρενος εὐθεῖα γίνεται ὁ τέρενος· ἐκ τούτου τὸ τερενώτερος . . . ὁ δὲ Ἀντίμαχος ἀπὸ τοῦ ὁ τέρενος εἶπε κατὰ συγκοπὴν τερέντερον. Sapphicum videtur. Non recte O. Schneider Callim. II p. 783 Antimachi esse credit hoc ipsum, ναρκίσσισσι τερέντερον scribens.

Fr. 77. Et. M. 225, 8: Γέλαν· οἶον γέλαν κτλ. κατὰ συστολήν λαμβάνεται, ὡς ἡ μετοχή δηλοῖ· γέλαντος γὰρ ἡ γενική κατὰ συστολήν τοῦ ἄ. Sapphus videtur.

Fr. 78. Herodian. Cram. An. Ox. III 237, 23: Ἰστέον ὅτι τοῦ Ζῆν Ζηνὸς ἐφύλαξαν οἱ παλαιοὶ Ἴωνες τὴν κλίσιν, οἶον· ἐπεὶ δ' ἴσχε Ζ. ὑπερεφίς δόμοις ζάχρης. Emendavi ζαχρειές, olim ζάχρησος scripsi; adverbii loco est, cf. Nicand. Ther. 290.

Fr. 79 A. Hephaest. p. 56: Δίμετρον δὲ ἀνατάλητον, τὸ καλούμενον Γλυκόνειον, αὐτοῦ τοῦ (τοῦ σμ. CPEA Turn.) Γλύκωνος εὐρόντος αὐτό· Κάπρος κτλ. — V. 1 etiam Schol. Heph. p. 106. Mar. Plot. p. 291. V. 1 et 3 affert Schol. Arist. Nub. 563 ὡς ἔχει τὰ Γλυκωνος, dilucide haec Glyconi tribuens, quae ex Hephaestione descripsit. — Versu Glyconeo primus, ut videtur, usus est Alcman (vid. fr.

7, 3), frequentavit hunc numerum Sappho; quare Glyco, si primus auctor huius versus fuit, foret Alcmane aetate maior aut certe suppar: verum poetae, qui tunc inter principes lyricae artis referendus esset, memoriam penitus oblitteratam esse, parum est verisimile: neque credo Hephaestionem id memoriae prodidisse, sed potius ille scripserat: οὐ τοῦ Γλύκωνος εὐρόντος αὐτό, πολλοὶ γὰρ πρὸ αὐτοῦ ἐχρήσαντο οἶον· Κάπρος κτλ., sed cum haec intercidissent, librarii αὐτοῦ Γλύκωνος correxerunt. Diomed. III p. 501 Glyconeum inter ea metra refert, quae non ab inventoribus, sed ab iis qui frequentaverunt sint nominata. Glycon videtur ignobilis aliquis Alexandrino saeculo poeta fuisse, in cuius honorem artis metricae magistri versus hoc genus Γλυκόνειον appellaverunt. Tres autem versus, quibus Hephaestio utitur, ipsius Glyconis, neque vero antiquioris alicuius poetae esse arbitror:

79 B.

υ υ υ υ υ - - - -

Ὀμόπαιδα κάσιν Κασάνδρας.

79 C.

- υ - - - υ - υ

Εὐσέλανον διον οἶκον.

80.

υ υ υ - υ υ υ - -

Γλυκνυτάτων πρύτανιν ὕμνων.

81.

υ υ υ υ - υ υ υ - -

Μέλεα μελιπτέρωτα Μωσᾶν.

82 A. B.

1338

Κλυθί μοι Ζανός τε κούρη.

Ζανί τ' ἔλευθερίω.

itaque debebam hos versus ab hac sylloge segregare, sed quoniam alii aliter de ea re sentient, nolui hac sede depellere. Glyconis nomine extat in Anthol. Pal. X 124 epigramma, quod magis etiam novicium videtur. Hephaestionis scholiasta (codicis Saibantiani sive Bodleiani), qui alias amplis veterum magistrorum copiis usus est, nihil videtur de Glycone compertum habuisse: nam suo periculo haec commentus est p. 60 ed. 2 Gaisf.: *κωμικός δὲ ἦν ὁ Γλύκων, οὗ καὶ δράμα φέρεται κωμικὸν οἱ Φράτορες*, Glyconem cum Leucone confundens, quem ex Aristophanis didascalii novit: similiter statim p. 62 Phalaecum, cuius poetae nomen ignorabat, cum Philico Corcyraeo temere confudit.

Fr. 79 B. Hesych. *Ὀμόπαιδα κάσιν* (cod. *κάσι*) *Κασάνδρας ὁμοῦ παιδευθέντα* (cod. — *θέντες*) ἢ ὁμοῦ *τεκνωθέντα, ἐπειδὴ δίδυμοί εἰσιν*. Poeta fortasse Parin sive Alexandrum his verbis designavit.

Fr. 79 C. Hesych. *Εὐσελανόνδιον οἶκον ἦτοι παρὰ τὸ σέλας ἢ παρὰ τὴν σελήνην, ἵνα ἢ ἀπὸ μέρους ἑναστρον*. Codicis scripturam *εὐσελανόνδιον* correxit Meineke, cum Salmasius *εὐσέλαον Διὸς οἶκον* suspicatus esset.

Fr. 80. 81. Athen. XIV 633 A: *Διετήρησαν δὲ μάλιστα τῶν Ἑλλήνων Λακεδαιμόνιοι τὴν μουσικὴν . . . τηροῦσι δὲ καὶ νῦν τὰς ἀρχαίας ᾠδὰς ἐπιμελῶς, πολυμαθεῖς τε εἰς τὰς τούτας εἰσὶ καὶ ἀκριβεῖς ὅθεν καὶ Πρατίνης φησί· Λάκων κτλ.* (fr. 2)· *διὸ καὶ οἱ ποιηταὶ* (fort. *οἱ ἐκεῖ ποιηταί*, nam de Laconicis poetis haec necessario intelligenda) *διετέλουν προσαγορεύοντες οὕτως τὰς ᾠδὰς· Γλυκ. πρ. ὕμνων* (ita L, ὕμνων AB, om. PV)· *καὶ· Μέλεα μελιπτέρωτα* (sic A, *μελιπητέρωτα* PVL, *μέλι πτερωτά* B) *Μοῦσαν* (sic ABPVL, *Μουσᾶν* Casaubonus, *Μοισᾶν* Dindorf, scripsi *Μωσᾶν*). Fort. *Alcmanis* sunt.

Fr. 82 A. B. Herodian. Cram. An. Ox. III 237, 26: *Καὶ ἔτι μετὰ*

Στρ.

Ἀνθρωπον (ὡς) ἄνδωκε γαῖα πρώτη ἐνεγκαμένα καλὸν
γέρας 1840

λαβόντες ἐπιπλάσσουσι τῷ Χριστῷ. Γῆ δέ, φασίν οἱ Ἕλληνες, ἄνθρωπον ἀνέδωκε πρώτη, καλὸν ἐνεγκαμένη γέρας, μὴ φυτῶν ἀναισθήτων μηδὲ θηρίων ἀλόγων, ἀλλὰ ἡμέρου ζῶον καὶ θεοφιλοῦς ἐθέλουσα μήτηρ γενέσθαι. Χαλεπὸν δέ, φησίν, ἐξευρεῖν εἴτε Βοιωτοῖς Ἀλακομενεὺς ὑπὲρ λίμνης Κηφισίδος ἀνέσχε πρῶτος ἀνθρώπων, εἴτε Κουρήτες, ἢ

σανίδαοι οἱ θεῖον γένος, ἢ Φρύγιοι Κορύβαντες, οὓς πρῶτος ἥλιος ἐπιθε δευδροφυεῖς ἀναβλαστάνοντας, εἴτε πρὸς σεληναῖον Ἀρκάδα διαπελασγὸν ἠραρυίας οἰκήτορα, δίαυλον Ἐλευσὶν ἢ Ἀἴμνος καλλιπαῖδα, Κάβριον, ἀρρήτων ἐτέκνωσεν ὄργισμῶ, εἴτε Φελληνῆ Φλεγραῖον Ἄλκνονεά πρεσβύτατον Γιγάντων. Αἴβες δὲ Τάρβαντα φασὶ πρωτόγονον ἀύχηρῶν ἀναδύντα πεδίῳ, γλυκείας ἀπάρξασθαι Διὸς βαλάνου. Αἰγυπτίων δὲ Νεῖλος ὕλην ἐπιλιπαίων μέχρι σήμερον ζωογονῶν, φησίν, ὑγρὰς ἀρκοῦμενα θερμοτῆτι ζῶα, καὶ σῶμα ἀναδίδωσιν. Ἀσσύριοι δὲ Ἰαννὴν ἰχθυοφάγον γενέσθαι παρ' αὐτοῖς. Χαλδαῖοι δὲ τὸν Ἀδάμ, καὶ τοῦτον εἶναι φάσκουσι τὸν ἄνθρωπον, ὃν ἀνέδωκεν ἡ γῆ μόνον, κείσθαι δὲ αὐτὸν ἄπνον, ἀκίνητον, ἀσάλευτον ὡς ἀνδριάντος εἰκόνα ὑπάρχοντα ἐκείνου τοῦ ἄνω τοῦ ὑμνουμένου Ἀδάμαντος ἀνθρώπου. unde primus edidit Schneidewin in Philol. I 421 seqq., qui hoc modo in versus digessit:

Ἄντ.

... ἄνθρωπον δὲ Γαῖ' ἄνδωκε πρώτη καλὸν ἐνεγκαμένα γέρας
μὴ φυτῶν ἀναισθήτων μηδὲ θηρίων ἀλόγων,
ἀλλ' ἄμερον ζῶον καὶ θεοφιλοῦς ἐθέλουσα μήτηρ γενέσθαι· χαλε-
πὸν δ' ἐξευρέμεν,

αἴτε Βοιωτοῖσιν Ἀλακομενεὺς
πρῶτος ἀνθρώπων ὑπὲρ Κηφισίδος λίμνας ἀνέσχεν,

Ἐπ.

αἴτε Κουρήτες ἔσαν θεῖον Ἰδαῖοι γένος
ἢ Φρύγιοι Κορύβαντες,
οὓς αἴλιος πρῶτους ἐπέιδεν δευδροφυεῖς ἀμβλαστάνοντας,
αἴτε προσελαναῖον Ἀρκάδια δῖον Πελασγόν,
Παρρασίας οἰκήτορ', ἢ Δίαυλον Ἐλευσίς,
ἢ Ἀἴμνος ἱρὰ καλλιπαῖδα Κάβριον ἀρρήτων ἐτέκνωσ' ὄργισμῶν,
αἴτε Φαλλάνα Φλεγραῖον Ἄλκνονεά, πρεσβύτατον Γιγάντων.

Στρ.

Αἴβες δ' Ἰάρβαντα φαντὶ πρωτόγονον ἀύχηρῶν ἀναδύντα πεδίῳ
γλυκείας ἀπάρξασθαι Διὸς βαλάνου.
Αἰγυπτίων δὲ Νεῖλος ἰλυί γᾶν λιπαίων
ὑγρὰ σαρκούμενα θερμοτάτι ζωά τε σώματ' ἀνδίδωσιν.

Aliter rursus Hermann Ib. p. 585 seqq.

Πρώτα δὲ γαῖ' ἄνδωκεν ἄνθρωπον τότε ἐνεγκαμένα καλὸν γέρας,
ἀμέρον καὶ θεοφιλοῦς μήτηρ ἐθέλουσα γενέσθαι γενεᾶς· χαλεπὸν δ'
ἔστιν εὐρεῖν,

Ἄντ.

εἴτε Βοιωτοῖσιν Ἀλακομενεὺς λίμνας ὑπὲρ Κηφισίδος
πρῶτος ἀνθρώπων ἀνέσχεν,
εἴτε καὶ Κουρήτες Ἰδαῖοι ἔσαν, θεῖον γένος,
ἢ Φρύγιοι Κορύβαντες,
οὓς τότε πρῶτους ἶδε δευδροφυεῖς ἀμβλαστάνοντας Ἄλιος,

- τὸ δ' ἔξευρεῖν χαλεπόν,
 εἴτε Βοιωτοῖσιν Ἀλαλκομενεὺς λίμνας ὑπὲρ Καφισίδος
 πρῶτος ἀνθρώπων ἀνέσχευ,
 5 εἴτε Κουρῆτες ἔσαν γένος Ἰδαῖοι θεῶν,
 ἢ Φρύγιοι Κορύβαντες,
 οὓς Ἄλιος πρῶτους ἐπέιδεν δενδροφυεῖς ἀναβλαστόντας,
 εἴτ' Ἀρκαδία προσελαναῖον Πελασγόν,
 ἢ Ῥαρίας Δίαυλον οἰκιστῆρ' Ἐλευσίς,
 Ἄντ.
 10 ἢ καλλιπαῖδα Λᾶμνος ἀρρήτων ἐτέκνωσε Κάβειρον
 ὀργίων,
 εἴτε Πελλάνα Φλεγραῖον Ἀλκνονῆα Γιγάντων πρεσβύ-
 τατον.

* * * * *

εἴτ' ἄρα καὶ προσελαναῖον Πελασγόν Ἀρκαδία,
 ἢ Ῥαρίας οἰκῆτορ' Ἐλευσίς Δίαυλον,
 ἢ καλλιπαῖδα Λαμνος ἀρρήτων ἐτέκνωσε Κάβειρον ὀργίων,
 εἴτε Παλλάνα Φλεγραῖον ἔντυεν Ἀλκνονῆ
 πρεσβύτατον θρασυγυῖων Γιγάντων.

Ἐπ.

πρωτόγονον Ἄλβες δ' αὐτ' Ἰάφρανα κρατερόν
 φασὶν ἀνχηρῶν πεδίων ἀναδύντα γλυκεί-
 ας ἀπάρξασθαι βαλάνον Διός Ἀγύ-
 πτω δὲ καὶ νῦν Νεῖλος, ἢν ἐπιλιπαί-
 ρων ὄργῃ σαρκουμένην θερμοτάτη
 σώματα ζῶντ' ἀνδιδοῖ.

Dixi de hoc fragmento in Annal. Antiquit. 1847 p. 1 seqq., ubi ope-
 ram dedi, ut paucis quibusdam mutatis iustos numeros restituerem.
 Pindari hos versus esse probabiliter coniecit Schneidewin, sunt autem
 fortasse petiti ex hymno in Iovem Ammonem, neque adversantur numeri
 fr. 12: Ἄμμων Ὀλύμπου δέσποτ', quod ipsum hymni illius fuit exor-
 dium. — Origenis locum quoniam una cum Hermanni et Schneidewini
 coniecturis adscripsi, paucis possum defungi. — V. 1. ὄς inserui, poeta
 enim dixisse videtur, *in hac re omnes gentes consentiunt, a terra primos
 homines editos fuisse.* — V. 2 lacunam indicavi, nam quamquam Orige-
 nes etiam hic summam sententiae poetae acceptam refert, ipsa tamen
 verba certo restitui nequeunt. — V. 3. εἴτε an αἴτε scribendum sit
 ambigas, cum alias apud Pindarum εἴτε semel extet. —
 V. 5. θεῶν scripsi, cod. θεῖον. — V. 7. ἀναβλαστόντας scripsi, cod.
 ἀναβλαστάνοντας. — V. 9. Δίαυλον, videtur idem esse Schneidewino,
 qui alias Δυσούλης dicitur. — οἰκιστῆρ' scripsi, cod. οἰκῆτορα. — V. 10.
 ὀργίων Hermann, cod. ὀργιασμῶ, sed genitivus vix aptus, nescio an
 scribendum sit ὀργεῶν, nam ὀργεῶν corrigere, ut ipsa Lemnus mysti-
 corum sacrorum sacerdos dicatur, non sum ausus. — V. 11. Πελλάνα
 scripsi, cod. Φελλήνη. Post hunc versum indicavi lacunam, nam plures
 haud dubie deinceps fabulae commemoratae; si Pindari revera sunt hi

Ἐπ.

* * * * * φαντὶ δὲ πρωτόγονον Γαράμαντα
 Αἰβνες ἀύχηρῶν πεδίων ἀναδύντα γλυκείας Διὸς ἀπάρ-
 ξασθαι βαλάνου·

Νεῖλος δὲ

15 σαρκούμεν' ὕγρα θερμότατι ζωὰ σώματ' ἀνδιδοῖ.

85.

ΕΠΙΚΟΣ ΕΧΕΚΡΑΤΕΙ ΟΡΧΟΜΕΝΙΩΙ.

1 0 _ . . .
 0 0 0 _ 1 0 _
 1 0 _ 0 0 _ _
 0 1 _ 0 0 _ _
 5 0 0 1 _ 0 _ 0 _
 1 0 _ 1 0 _
 0 0 1 0 _ 1 0 _
 0 0 0 _ 0 0 _ 0 _
 1 0 _ 0 0 0
 10 1 _ _ 0 0 _ 0 0 _
 0 1 0 _ 0 _ 0
 1 0 _ 0 0 _ 0 0
 0 1 _ 0 0 _ _
 1 0 _ 0 0 0 _ 0 _ _
 15 0 0 0 0 _ _

versus, possis huc referre fr. 237 de Erichthonio. — V. 12. Γαράμαντα scripsi, auctorem Garamantum gentis, quem Servius Virg. Aen. IV 198 Apollinis filium fuisse perhibet. — V. 14 et 15 certo restitui nequeunt, lacunam antea sic redintegravi *Αἰγυπτίαν δὲ Νεῖλος ἐπ' ἑλί πλάινον*, sed ζωὰ σώματ' pro ζῆα καὶ σῶμα omnino fuit corrigendum, ἀνδιδοῖ restituit Hermann. Quae Origenes de Assyriorum Oanne narrat, quamquam bene poterat etiam poeta huius famae mentionem facere, de suo adiecisse censendus est: nam postquam Nili generantem vim illustraverat poeta, non iam locus eiusmodi fabulis fuit.

Fr. 85. Hoc fragmentum nescio cuius melici poetae post Eggerum, qui in Actis Acad. Paris. 1877 de his reliquiis disseruit, Blass edidit in Mus. Rhen. XXXII 450 seq. Repertae sunt ante aliquot annos in Aegypto viginti fragmenta chartarum, eiusdem ut videtur voluminis, quod poetae alicuius lyrici poemata continebat: sed praeter unum hoc fragmentum, quod supra exhibui, reliqua tam exilia aut male habita sunt, ut hoc loco repetere noluerim: nam vel in secundo fragmento, quod ceteris aliquanto magis integrum est, unum tantum alterumve vocabulum licuit recognoscere, velut *αρεταν τε νεμεις* vel *διέπει* vel *δαι· μον.*, insunt autem in illo fragmento duorum laterculorum reliquiae, ita ut versuum clausulae prioris laterculi, posterioris principia servata sint, et hic quidem comparet non solum paragraphus — et X, sed etiam alia nota †, ut videtur coronis. In tertii fragmenti initio legitur

Ἔμνον ὦν

κλύετε· πέμπω δέ νιν

χα· με(γ)αλοσθεν(ης)
τον· νυμ(ον)

Sed missa haec faciam. *Pindaro* adscripsit has reliquias Blass, perperam. Hinc coniecturæ plane adversatur numerorum conditio: singuli enim versus singulis colis constant κατὰ τὸν ἀρχαῖον τρόπον, etiam v. 14 i. e. hexapodia logaœdica, ubi alter dactylus silentio vel adiectione est complendus. Semel v. 9 non integro vocabulo terminatur, πὸλιν ἔς Ὀρχομένω διώξιππον, ἔνθα ποτέ, sed composita vocabula velut διώξιππος φιλησίμολπος alia id genus ita si dirimuntur, venia in promptu est. Antiquæ igitur artis hic deprehendimus consuetudinem, quam Alcman imprimis secutus est, sed etiam alii poetae, velut Argiva Telesilla, a *Pindari* autem magnitudine haec simplicitas aliena, quamquam is quoque passim minutiores numeros adhibuit, velut in nonnullis Pythiis carminibus. Neque sermo huius fragmenti *Pindari* audeciam et ingenii lumina ostentat; atque doricae formae Πυθαγγέλω et Ὀρχομένω plane a Thebani poetae usu recedunt. Denique cum epinicion fuisse carmen videatur, conditum propter victoriam, quam Echecrates Orchomenius Delphis reportavit, id quod v. 4. Apollinis mentio testatur, poema hoc adscribendum foret Pythiis carminibus, ubi non legitur, quamvis ille liber integer sit servatus. Epinicion dixi carmen, nisi ἐγκώμιον vel σχολιὸν quis appellare malit, id quod v. 7 στεφάνωμα δαιτυκλιτόν arguit, neque enim Blass audiendus, qui inter παρθενεῖα rettulit, neque hyporchema fuisse credibile. Cui poetae hoc carmen adscribendum sit prorsus incertum. Plutarchus vit. Pelop. c. 16 Echecratem memorat, qui eo tempore, quo Persae infesta arma Graecis intulerunt, oraculi Apollinis Tegyraei propheta fuit, quod oraculum in Orchomeniorum erat dicione. Eundem Echecratem si hic poeta praeconio ornavit, suppar aetate fuit Simonidi et *Pindaro*. Idem Blass stropharum et antistropharum vestigiis indagandis frustra operam dedit. Fortasse v. 11 strophæ fuit clausula, v. 12—15 initium antistrophæ: sane non congruunt eum v. 1—4, at potest strophæ exordium interceptum esse. Sed possis v. 12—15 etiam epodo attribuire, ut v. 1—11 antistropham vel integram vel maiorem partem exhibeant, strophæ autem h. e. carminis exordium plane sit deperditum. Hoc enim fragmentum chartæ fuit pars inferior, in qua scripti versus 17, sed v. 1 et 2 plane oblitterati.

Chartæ hæc est species secundum Blassii apographon:

... ON ..
 †
 . NE . ΤΕΠΕΑΙΡΩ — vel ΜΕ . ΤΕΠΕΑ . ΓΩ
 ††† † ††
 . ΟΣΕ . ΚΛ . . ΘΕΜΙC . —
 ††
 Α . ΠΟΛΛΩΝΙ . ΜΕΝ . Θ —
 †
 5 ΑΤΑΙΑΝΔΡΩΝΕΧΕΚ . . ΤΕΙ ||
 † †
 ΠΑΙΔΙΠΥΘΑΓΓΕΛΩ ||
 †
 ΣΤΕΦΑΝΩΜΑΔΑΙΤΙ . ΓΑΥΤ —
 †† †† †
 ΠΟΛΙΝΕCΟΡΧΟΜΕΝΩΔΙΩ

ὡς σέ, Κλ(ει)θέμιος παῖ,
 Ἀπόλλωνι μὲν θεῶν,
 5 ἀτὰρ ἀνδρῶν Ἐχεκράτει
 παιδὶ Πυθαγγέλῳ
 στεφάνωμα δαιτικλυτὸν
 πόλιν ἐς Ὀρχομενῶ διώξ-
 ιππον· ἔνθα ποτέ
 10 ὅς δι' Εὐρυνόμα Χάριτας

ΞΙΠΠΟΝΕΝΘΑΠΟΤΕ . ||

10 ΥC . . ΕΥΡΥΧΜΑ . ΧΑΝ —

†† ††† † †

. . . ΑCCIACETIKTEN ||

††††

. . . ΕΦΟΝ . ΤΟΔΕΤΑΡΘΕ —

† † † †

. . . CΑΓΛΑΟΝΜΕΛΟC . ||

. . . ΘΕΝΗ . ΙΑC . ΟΠΟC . . ΕΥΗΡ —

15 ΝΤΙΠΑΡΑΝΑ

Memorable stigme interposita passim non solum vocabula, sed etiam syllabas separari, velut v. 14, quae stigme modo superne, modo infra est addita, modo medium occupat locum, sed ubi infra deprehenditur, velut v. 12 et 13, supra locavi, ne quis opinetur litteram desiderari. In novissima parte versuum ubi nihil deesse videtur, Blass || addidit, ubi scriptum oblitterata. — Litteris incertis non stigmen subieci, sed †.

Carmen ut potui instauravi. V. 2 πέμπω haud dubie delitescit in chartae scriptura, itaque (ὄμν)ον (ὄν κ)λύετε· πέμπω (δέ νιν) scripsi. — V. 3 scripsi ὡς σέ, Κλειθέμιος παῖ. Blass dicit se etiam haec legisse . ΟCΕΔΩ . ΕΘΕΜΙC C, sed pro ΕΘ etiam ΑΘ legi posse. Qui hic com-

pellatur (Κλειθέμιος παῖς) videtur auctor fuisse, ut poeta carmen in Echecratis laudem conderet, quemadmodum Theorax Thessalus Hippocleae Pindari praeconium conciliavit, vid. Pyth. X 64. — V. 4 supplementum θεῶν certum, quamvis Blass dicat pro Θ etiam Ε vel Η legi posse. — V. 5. ἀτὰρ, charta ΑΤΑΙ, correxit Blass. — V. 7. στεφάνωμα δαιτικλυτὸν certa opinor emendatione expediti chartae scripturam ΔΑΙΤΙ . ΓΑΥΤ vel CΑΥΤ ut legit Blass, sed professus C interstitio supplendo non satis facere, fuit scilicet ΙC. Adiectivum δαιτικλυτὸς Pindaro Ol. VIII 52 restitui. — V. 10. Eurynomen Gratiarum matrem agnovit Blass, qui pro ΕΥΡΥΧΜΑ etiam ΕΥΡΥΧΡΟΑ et pro ΧΑΝ legi posse ΧΑΠΙ dicit. Solent sane nomina fabulis antiquis propagata variari, itaque possis Εὐρυνόρα conicere, neque tamen probabilis haec suspicio. Orchomenii prae se ferebant, primos se divinis honoribus Gratas coluisse; hinc poeta vel antiquam aliquam Orchomeniorum memoriam secutus vel suo periculo finxit, Gratas Orchomeni nutritas esse, non natas, ut Blassio et Büchelero visum. Itaque scripsi ἄς δι' Εὐρυνόμα Χάριτας θαλασσίας ἔτιπεν, ἔτραφον. Eurynome, cum sit Oceani filia, in maris fundo Gratas partu edidit, hinc θαλασσίας ἔτιπεν, nam eo ducunt litterarum vestigia, quamvis prima littera Α in-

θαλασσίας ἔτικτεν,
 ἔτραφον· το δὲ παρθένος
 ἄϊσ' ἀγλαὸν μέλος,
 παρθενῆϊας ὁπὸς εὐηράτω
 15 στόματι πέραναν.

86 A.

1341

⊥ ⊥ — ⊥ ⊥ ⊥ — ⊥ —
 ⊥ ⊥ ⊥ ⊥ — ⊥ ⊥ ⊥ —

(Μηδὲ) πᾶν ὅ τι κ' ἐπ' ἀκαιρίμαν
 γλῶσσαν ἔπος ἔλθῃ κελαδεῖν.

86 B.

⊥ ⊥ — ⊥ ⊥ — — ⊥ ⊥ — ⊥ ⊥ — —
 ⊥ ⊥ ⊥ — — ⊥ ⊥ —

certa, cuius loco etiam X vel Θ sibi visam esse Blass dicit. (ΕΤΡ)ΕΦΟΝ (littera Ε ambigua, Blass ambigit utrum Ο an C fuerit) librarii est erratum pro ἔτραφον. — V. 12. παρθένος sane incertum, nam Blass dicit se etiam ΠΑΡΞ legisse. Novissima haec dubitanter refinxī, virgo est Eurynome Oceani filia, quae carmen canit, quod filiae virgines iterant, itaque (στόματι πέραναν scripsi, quemadmodum dixit Antiphanes μηδὲν τῶν ἀπρωχαιωμένων τούτων περάνης, τὸν Τελαμῶνα μηδὲ τὸν παιῶνα μηδ' Ἀρμόδιον, cf. Meineke Poet. Com. III p. 3. Poeta argumentum huius cantilenae deinde pluribus videtur persecutus esse. — Subicicio Blassii tentamina: "Ανετ' ἔπεα παιᾶνος εὐνλεᾶ θεμισκρόντου . . . στεφάνωμα δαιτί γ' αὐτοῦ (vel δαιτί κλυτῶ) . . . γονᾶς Εὐρυνόμα Χάριτας | ἀποθεσίας ἔτικτεν. | ἔτρέφοντο δὲ παρ' Θέμι, | ἀφ' ἄς ἀγλαὸν μέλος | παρθενῆϊας ὁπὸς εὐηράτου | μάθον· τί γὰρ ἀνακτ' . . . Aliter Bücheler constituit: ἐμέ τ' ἔπε' ἀγῶνος εὐνλεᾶ θεμίς φέρειν | . . . στεφάνωμα δαιτὸς αὐτῶ | . . . τοῖς Εὐρυνόμα Χάριτας | γλυκείας ἔτικτεν, | ἔτρέφοντο δὲ παρ' θεοῖς (vel παρ' θρόνῳ Διός) | τοῖς ἀγλαὸν μέλος | παρθενῆϊας ὁπὸς εὐηράτου | ἴσαν· τί γὰρ ἂν ἄ . . .

Fr. 86 A. Athen. V 217 C: Κατὰ γὰρ τὸν εἰπόντα ποιητὴν ὅτι κ. ἔ. ἀ. γλῶτταν ἔλθῃ (ἔλθοι B) τοῦτο μὴ διακρίνας γράφει. Lucian. de Hist. conser. c. 32: ὅτι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶσσαν, φασίν, ἔλθῃ. ubi G ὅτι κεν, deinde A ἐπ' ἀκαιρίμαν, ceteri libri ἐπὶ κε ῥήμα, ἐπὶ καίριμαν, alias corruptelas exhibent. γλῶσσαν AEGHΦ, γλῶτταν ν, ἐπέλθῃ A. Idem Rhet. praec. c. 18: μηδὲ μελλήσας λέγε, ὅτι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν (codd. ut vulgo ἐπὶ κε ῥήμα) γλῶτταν ἔλθῃ. Dionysius de Comp. verb. c. 1: εἰ μέλλουσι μὴ πᾶν, ὅτι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶσσαν ἔπος ἔλθῃ, λέγειν. Redintegravi ope Strabonis I p. 23: ἢ καὶ Ἡσιόδῳ μὲν ἐπρεπε μὴ φλυαρεῖν, ἀλλὰ ταῖς κατεχούσαις δόξαις ἀκολοῦθεῖν, Ὀμήρῳ δὲ πᾶν, ὅτι ἂν ἐπ' ἀκαιρίμαν (ἐπιπερῆμα BC, κερῆμα I A, se ibi i m. ἐπὶ ἐρῆμοις, ἐπὶ καὶ ῥήμα t) γλῶτταν ἴῃ, κελαδεῖν. Pindaro Dindorfius vindicat, Aeschylō non recte Valckenaer in Diatribe: neque enim Attici poetae, si ab uno Solone discesseris, particula κεν usi sunt: adde, quod Aeschyleum servavit Plato Rep. VIII 563 B: Οὐκοῦν κατ' Αἰσχύλον, ἔφη, ἐροῦμεν ὅτι νῦν ἦλθ' ἐπὶ στόμα, cf. Plutarch. Erot. c. 18 et Themist. IV 32 B, quod et forma discrepat et in aliam sententiam dictum est.

Οὐ γὰρ ἐν μέσοισι κεῖται δῶρα δυσμάχητα Μοισᾶν
τῶπιτυχόντι φέρειν.

87.

-- 1 0 -- 1 0 0 -- 0 0 -- 1 0 --
1 0 -- 1 0 0 -- 0 0 -- 1 1 --

Ναὶ τὰν Ὀλυμπίον καταδεκρομένηαν σκαπτοῦχον Ἥραν,
ἔστι μοι πιστὸν ταμειῖον ἐπὶ γλώσσας.

88.

1 0 -- 0 0 0 -- 1 0 0 -- 0 0 -- 0

Ἀφροδίτας ἄλοκα τέμνων καὶ Χαρίτων ἀνάμεστος.

89.

1342

.... 1 0 -- 1 1 --
1 0 0 -- 0 0 --

ᾧ γλκεῖ εἰράνα,
πλουτοδότειρα βροτοῖς.

90.

... 0 0 -- 0 -- 1 0 0 -- 0
1 0 0 -- 1 0 0 --
1 0 -- 0 0 -- 0 -- 1 0 0 -- 0 --
1 -- 0 0 -- 0 -- 0 -- 1 0 --
5 1 -- 0 0 -- 0 0 -- 1 0 0 -- 0

Fr. 86 B. Clem. Alex. Str. V 654. — V. 1. μέσοισι, fort. μέσσοισι.

Fr. 87. Clem. Alex. Str. V 661: Ναὶ τὰν κτλ. ἡ ποιητικὴ φησιν, ὃ τε Αἰσχύλος· Ἄλλ' ἔστι κάμοι κλῆς ἐπὶ γλώσση φύλαξ. Pindari esse videtur. — V. 1. σκαπτοῦχον, cod. Par. σκηπτοῦχον,

Fr. 88. Schol. Aristotel. IV p. 26 B 35: ἐν μὲν τοῖς διαλόγοις τοῖς ἔξωτεροικοῖς σαφῆς (ὁ Ἀριστοτέλης), ὡς πρὸς τοὺς ἔξω φιλοσοφίας διαλεγόμενος. ὡς δὲ ἐν διαλεκτικοῖς, ποικίλος τοῖς μιμήσεσιν, Ἀφροδίτης ὄνομα τέμνων κ. X. ἀν. Haec haud dubie ex poeta aliquo desumpta. — ἄλοκα scripsi, legebatur ὄνομα, Bernays de Aristot. Dialog. 137 Ἀφροδίτης ἐννόμου γέμων.

Fr. 89. Theodorus Metoch. p. 515: Καὶ ποιηταὶ δέ φασιν ᾧ γλ. εἰρήνη πλ. Fortasse Pindari est, quo poeta ille saepius utitur, et videtur ex eodem petatum, quod est p. 562: Καὶ λαμβάνειν ἐξὸν καὶ χρηματίζεσθαι ῥάστα; κὰν εἰ πλάττωνται παρολιγορεῖν καὶ παρορᾶν ἀνεπιστόφως καὶ παρατρέχειν, νύττει γ' ὁμως σφᾶς θ' ἐλγητῆ ἡδονᾶς (Mon. et Aug. ἡδονᾶς), φησὶν ἡ ποιήσις.

Fr. 90. Plutarch. de Pyth. orac. c. 29: Οἱ μὲν οὖν περὶ τὸ Γαλάξιον τῆς Βοιωτίας κατοικοῦντες ἤσθοντο τοῦ θεοῦ (Ἀπόλλωνος) τὴν ἐπιφάνειαν ἀφθονίᾳ τε καὶ περιουσίᾳ γάλακτος· προβάτων γὰρ ἐκ π. κ.

95.

1 0 - 0 0 0 - 0 - 1 0 0 - 0 0 - 0 0 0

Δίπτυχοι γὰρ ὀδύναι νιν ἤρεικον Ἀχιλλεῖον δόρατος.

96.

0 1 0 - 0 1 0 0 - 0
 1 0 0 - 0 0 - 0 - 0 - 0 - -
 0 0 1 0 - 1 0 0 - -

Ἐπειτα κείσεται βαθυδένδρῳ
 ἐν χθονὶ συμποσίων τε καὶ λυρᾶν ἄμοιρος
 ἰαχᾶς τε παντερόεος αὐλῶν.

97.

1 0 - 1 0 0 - 0 0 0
 - 1 0 0 0 - 1 0 - 0
 0 0 0 0 - 0 1 . . .

Ὡς ἄρ' εἰπόντα μιν ἀμβρόσιον
 τηλαυγῆς ἐλασίππου πρόσωπον
 ἀπέλιπεν ἀμέρας.

98.

Οὐκ αἰεὶ θαλέθοντι βίῳ

Fr. 95. Schol. Pind. Nem. VI 85 de Achillis hasta: δίκρουν γὰρ (τὸ δόρυ), ὥστε δύο ἀκμᾶς ἔχει καὶ μιᾶ βολῇ [ὥστε] δισὰ τὰ τραύματα ἀπεργάζεσθαι· καὶ Αἰσχύλος ἐν Νηεῖσιν . . . καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ἀχιλλεῶς ἐρασταῖς· ἢ δορός διχόστομον πλάκτρον· δίπτυχοι γὰρ κτλ. Duo diversa fragmenta coaluisse apparet: coniciat aliquis haec ex alia Sophoclis fabula petita esse, sed cave καὶ ἐν Μυσοῖς inseras, nam quamquam verba ad Telephum referenda existimo, omnino lyrici potius poetae quam tragici versus videtur, fortasse Pindaro vindicandus, ut sit scribendum (ὡς καὶ ἐν ἄλλοις) δίπτυχοι κτλ. his verbis traiectis ante Aeschyli et Sophoclis versus. — νιν ἤρεικον Ἀχιλλεῖον scripsi, legebatur μιν ἤρικον Ἀχιλλεῖον. — Quod in Cramerii An. Ox. I 122 legitur ἀντίον δορός ὀρνύμενος Ἀχιλλεῶς, ex tragoedia depromptum videtur.

Fr. 96. Plut. non posse suaviter vivi sec. Epic. 26: Καὶ δυσανα-
 σχετοῦσι τούτων λεγομένων, ὡς τό· ἔπειτα κείσεται (sic Duebner
 hand dubie ex codd., v. ἐπιτακῆσεται) κτλ. Malim ἔπειτα κείσεται |
 βαθυδενδρέφ ἐν χθονὶ | συμποσίων κτλ. Fort. Pindari est.

Fr. 97. Plut. non posse suaviter vivi sec. Epic. 27: Οὐδὲ χαδίως
 οὐδ' ἀλύπως ἀκούμεν· ὡς ἄρ' κτλ. — V. 1. ἀμβρόσιον τηλαυγῆς, lege-
 batur τηλαυγῆς ἀμβρόσιον. — V. 2. πρόσωπον Wytttenbach, v. πρὸς
 τόπον. — Nisi forte tragici alicuius est.

Fr. 98. Plut. de consol. c. 28: Εἰ γοῦν ἡ Νιόβη κατὰ τοὺς μύθους

βλάσταις τε τέκνων βριθομένα γλυκερόν
φάος ὀρῶσα.

99

1344

— — — — —
— — — — —

Ἄλλον τρόπον ἄλλον ἐγείρει
φροντὶς ἀνθρώπων.

100.

— — — — —
— — — — —

Πρὸ χειμάτος ὥστ' ἀνὰ ποντίαν ἄκραν
Βορέα πνέοντος.

101.

— — — — —
— — — — —
— — — — —
— — — — —

... χαροπὰν κύνα· χάλκεον δέ οἱ
γναθμῶν ἐκ πολιᾶν φθεγγομένηας ὑπάκουε μὲν Ἴδα

πρόχειρον εἶχε τὴν ὑπόληψιν ταύτην, ὅτι οὐκ αἰεὶ... ὀρῶσα τελευτήσει. — V. 2. τε add. Dübner ex codd. ut videtur. — Nisi forte sunt *tragicæ* alicuius versus, et *Tragicorum* reliquiis adespotis inseruit Nauck 304.

Fr. 99. Plut. de amicor. mult. c. 5: Τὰ γὰρ εὔχρηστα τῆς φιλίας δύσχροστα γίνονται διὰ τὴν πολυφιλίαν· ἄλλοι τρόπος, ἄλλον ἐγείρει φρ. ἀ., quæ correxi.

Fr. 100. Plut. de sanit. praec. c. 13: ἀλλὰ πόρρωθεν ἐξευλαβεῖσθαι πρὸ χειμάτος, ὥστ' ἀνὰ ποντίαν ἄκραν βορρᾶ πνέοντος. Idem de garrulitate c. 2: ἂν δ' αὐτὸς ἄρξῃται διαίρειν τὸ στόμα, πρὸ χειμάτος ὥστ' ἀνὰ ποντίαν ἄκραν βορέου ζέοντος ὑφορώμενοι σάλου καὶ ναυτίαν ἐξανέστησαν. ubi Wytttenbach πνέοντος. Adde de cohib. ira c. 4: ὄθεν ὁ Σωκράτης ὁσάνεις αἰσθοίτο κινουμένον τραχύτερον αὐτοῦ πρὸς τινα τῶν φίλων πρὸ κύματος ὡς τινα ποντίαν ἄκραν στελλόμενος ἐν-εδίδον τῇ φωνῇ καὶ διεμειδία τῷ προσώπῳ.

Fr. 101. Dio Chrysost. Or. XXXIII T. II 470: Οὐδ' ἂν ὑλακτῶσιν, ὥσπερ τὴν Ἐκάβην οἱ ποιηταὶ λέγουσιν ἐπὶ πάσι τοῖς δεινοῖς τελευταῖον ποιῆσαι τὰς Ἐρινύας χαροπὰν κύνα κτλ. — V. 1. χαροπὰν, BUA χαροπὰν. — δέ οἱ, B δέοι. — V. 2. γναθμῶν, Geel γνάθων. — πολιᾶν, M πολιάν. — φθεγγομένηας, quod libri exhibent, displicuit Reiskio, qui φθεγγομένηα requirit, et Emperio, qui quidem hic genitivum servavit, sed supra χάλκεον δὲ εὔ scripsit: sed mutata structura satis defenditur Homeri exemplo, velut Il. π 531: ὅττι οἱ ὦκ' ἤκουσε μέγας θεὸς εὖξα-

Τένεδός τε περιρρότα

1345

Θρηϊκιοί τε (πάγοι) φιλάνεμοί τε πέτραι.

102.

Τηλέπορόν τι βόαμα λύρας.

103.

ο ι υ ο ο - ο ο υ

Ὁ τὸν πίτυος στέφανον.

μένοιο. Od. χ 17: δέπας δέ οἱ ἔκπεσε χειρὸς βλημένον. item II. ξ 25: λάκε δέ σφι περὶ χροῖ χαλκὸς ἀτειρῆς νισσομένων aliisque quae collegit Classen de Homeri dic. gen. IV 29, ac leguntur simillima exempla, si recte memini, apud Herodotum. — ὑπάκουε μὲν Geel, ὑπακούμεν BMDv, ὑπακούμεν UA, ὑπακούομεν mr. — Ἴδα BUD, ἰδία A, Ἴδέους reliqui. — V. 3. Τένεδός τε, M in rasura τε δος τε. — περιρρότα Emperius, vulgo περιρροτά. — V. 4. Θρηϊκιοί τε (πάγοι) φιλάνεμοί τε πέτραι scripsi addito vocabulo πάγοι, nam libri Θρηϊκιοί (M Θρήκιοι), neque probabilis correctio Θρηϊκιαi aut quod proposui Θρηϊκίας τε φιληνέμοιο πέτραι. — φιλήνεμοι Iacobs, φιλάνεμοι Hermann, φιλάνεμοί γε Geel, φιλήν ἔμοιγε BMUAv, φίλαι ἔμοιγε mr. — Alctani vindicat hos versus Welcker Mus. Rhen. 1833 p. 430, ego olim Ibyci esse suspicabar, sed fortasse Simonidis sunt, qui cum pariter atque Ibycus (fr. 36) Polyxenae sacrificium enarraret (fr. 209) potuit hanc famam persequi; Stesichoro certe nolim vindicare, qui cum Hecubam ab Apolline in Lyciam ablatam esse tradiderit, aliam ac vulgarem famam videtur secutus esse.

Fr. 102. Aristoph. Nub. 966: Εἴτ' αὖ προμαθεῖν ἄσμ' ἐδίδασκεν . . . ἢ Παλλάδα περσέπολιν δεινάν, ἢ τηλέπορόν τι βόαμα. ubi Schol. τὸ δὲ τηλέπορόν τι βόαμα καὶ τοῦτο μέλους ἀρχή· φασὶ δὲ μὴ εὐρίσκεσθαι ὅπου ποτ' ἐστίν· ἐν γὰρ ἀποσπάσματι ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ εὑρεῖν Ἀριστοφάνη· τινὲς δὲ φασὶ Κυδίδου τινὸς Ἐρμιονέως· τηλέπορόν τι βόημα λύρας. et deinde τὸ δὲ τηλέπορον βόημα Κυδίδου τοῦ Ἐρμιονέως κηθαρωδοῦ ἀπὸ τινος τῶν ἁσμάτων· τηλέπορόν τι βόαμα λύρας. Utroque scholio quae leguntur ad Eratosthenem auctorem referenda, cuius itentidem fit mentio; Κυδίδου libri, Bernhardy Κυδίου coniecit, quae coniectura speciosior quam verior est. Itaque carmen quidem ipsum ab Aristophane Byzantio repertum, sed auctorem carminis Eratosthenes, Aristophanis magister, coniectura videtur indagavisse fortasse satis incerta: nam *Cydidēs* ille videtur non diversus esse a *Cecide* qui vulgo vocatur ap. Aristoph. ib. 985: Ἀρχαῖά γε καὶ Διπολιώδη καὶ τετίγων ἀνάμεστα καὶ Κηκείδου (V κηκίδου, Mm κηκείδου, ego aliquando conieci Κηκείδου i. e. *Arionis*, nam *Κηκείδης* Arionis frater, quem Boeckh ingeniose in titulo Theraeo deprehendisse sibi visus est, nimis incertus) καὶ Βουφονίων, ubi Schol. Διδυρράμβων ποιητῆς πάνν ἀρχαῖος, μὲμνηται δὲ αὐτοῦ Κρατῖνος ἐν Πανόπταις, et *Κηκείδης* παλαιὸς ἦν ποιητῆς ἀφελῆς καὶ ἄχαρις. Nauck Mus. Rh. VI 431 ubique *Κηδείδης* restituendum censet coll. Et. M. 166, 4. Phot. 160, 19. (Nomen hoc in tabellis plumbeis Euboicis ΚΕΔΙΔΕΣ scribitur, vid. Ephem. Arch. Nova p. 302. quemadmodum ib. 274 ΟΚΑΙΔΕΣ extat i. e. *Ὀκλείδης*.)

Fr. 103. Bacchius Introd. Mus. p. 25: Δέκατος δὲ ἐνόπιλος ἐξ

104 A.

1346

- - - - -

Ποικίλλεται μὲν γαῖα πολυστέφανος.

104 B.

- - - - -

Οὐ μήποτε τὰν ἀρετὰν ἀλλάξομαι ἀντ' ἀδίκου κέρδεος.

105.

- - - - -

Πολύμνια παντερπῆς κόρα.

106.

- - - - -

Οὐκ εἶδον ἀνεμωκέα κόραν.

107.

Θυμελικὰν ἴθι μάκαρ φιλοφρόνως εἰς ἔριν.

λάμβον καὶ ἡγεμόνος καὶ χορείου καὶ λάμβον οἶον ὁ τὸν π. σ. — Quod ibidem dochmii exemplum proponitur: ἑνατος δὲ δόχμιος, ἐξ λάμβον καὶ ἀναπαίστου καὶ παιᾶνος τοῦ κατὰ βᾶσιν, οἶον ἔμμεν ἐκ Τροίας χρόνον, valde dubium est. Fort. pro ἀναπαίστου leg. δακτύλου, cf. Aristid. Quint. de Mus. I p. 39, et deinde:

"Ἐμειν' ἐκ Τροίας χρόνον.

quod quidem exemplum fortasse fictum ex Eurip. Orest. 55: ἀκταῖσιν ὄρμεϊ δαρὸν ἐκ Τροίας χρόνον ἄλαισι πλαγχθεῖς.

Fr. 104 A. Demetr. de eloc. 164: Τὸ μὲν γὰρ εὐχαρι μετὰ κόσμον ἐκφέρεται καὶ δι' ὀνομάτων καλῶν ἃ μάλιστα ποιεῖ τὰς χάριτας, οἶον τὸ ποικίλλεται μ. γ. π. καὶ τὸ χλωρηῆς ἀηδῶν.

Fr. 104 B. Clem. Al. Str. VI 796: οὐ μὴν ποτ' ἂν ἀρετὰν ἀλλάξομαι ἀντ' ἀδίκου κέρδους· ἀδικον δὲ ἀντικρὺς κέρδος ἠδονὴ καὶ λύπη πόνος τε καὶ φόβος κτλ. Lyrici vel tragici poetae versu Clementem uti manifestum est. Vitium sermonis iam Sylburgius advertit, qui quidem οὐ μὴν πω τὰν ἀρ. ἀλλάξομαι scripsit.

Fr. 105. Cram. An. Ox. I 171, 33: σεσημειῖται τὸ Πολύμνια ἐπὶ τούτου· καὶ τὸ κύριον καὶ τὸ προσηγορικὸν ἐξέθλιψε τὸ ν. Πολ. π. κ.

Fr. 106. Chrysippus π. ἀποφατικῶν c. 24: εἰ ποιητὴς τις οὕτως ἀπεφαίνετο· οὐκ κτλ. Fort. Pinduri est versus.

Fr. 107. Hephaest. p. 75: Συντιθέασι δὲ τινες καὶ ἑτέρω τρόπῳ τὸ τετράμετρον, ὥστε τρεῖς εἶναι τοὺς καλουμένους τετάρτους παιῶνας, εἶτα τελευταῖον τὸν κρητικόν· θυμελικὰν (C θυμελιακὰν) ἴθι κτλ. ubi scholiasta: ἐκ τῶν καλουμένων μελφικῶν ἔστιν ἡ προκειμένη χορῆσις, μὴ ἐχόντων τὸ ὄνομα τοῦ ποιητοῦ. Meineke, cum hoc scholion nunc demum (Gaisfordus ediderit, versum comicorum poetarum fr. incert. 184 inseruit.

108.

Βρόμιε, δορατοφόρ', ἐνύαλιε, πολεμοκέλαδε, πάτερ Ἄρη.

109.

Ἰακχε θριάμβε, σὺ τῶνδε χοραγέ.

110.

Σοί, Φοῖβε, Μούσαις τε σύμβωμον.

111.

1347

Κέχνται πόλις ὑπίπυλος κατὰ γᾶν.

112.

Λέγε δὲ σὺ κατὰ πόδα νεόχυντα μέλα.

Fr. 108. Dionysius Hal. de comp. verb. c. 17: Ὁ μὲν γὰρ ἐξ ἀπα-
σῶν βραχειῶν συννεστώς, καλούμενος δὲ ὑπὸ τινων τριβραχὺς πούς, οὗ
παράδειγμα τοιόνδε· Βρόμιε . . . πολεμοκέλαδε. ubi cod. Darmst.
πολέμοιο κέλαδε, Mon. πολεμοικέλαδε. Auctius Keil Anal. Gramm.
p. 8, 11: Βρ. δ. ἐν. πολεμόκλονε, πάτερ Ἄρη. Ut Ἄρης (Ἄρες) corrigatur,
non videtur necessarium esse, cf. Schol. Aesch. Sept. 105: Ἀττικῶς δὲ
τῇ κλητικῇ ᾧ Ἄρης, οἱ δὲ γράφουσιν ᾧ Ἄρη. Ambigas autem utrum
Bacchus an Mars indigitetur, sed πάτερ cum a Marte abhorreat, Baccho
sit convenientissimum, ad hunc deum rettulerim; cf. Macrob. Sat. I
19, 1: quae de Libero patre dicta sunt, haec Martem eundem ac solem
esse demonstrant, siquidem Liberum plerique cum Marte coniungunt,
unum deum esse monstrantes: unde Bacchus Ἐνυάλιος cognominatur,
quod est inter propria Martis nomina. quare neque Ἄρη in corruptelae
suspicionem vocandum. — Versus fortasse Simmiae est.

Fr. 109. Dionys. Halic. de comp. verb. c. 17: Ἀμφίβραχὺς ὠνόμα-
σαι, καὶ οὐ σφόδρα τῶν εὐσημῶνων ἐστὶ φωνῶν . . . οἷά ἐστι ταυτί·
Ἰακχε διθρίαμβε κτλ. Sylburg θρίαμβε, Schaefer δίθρως, rectius
L. Dindorf θριάμβε. Nauck tragicis reliquiis adscripsit fr. 118.

Fr. 110. Dionys. Halic. de comp. verb. c. 17, ubi de cretico nu-
mero agit, pergīt de Bacchio, quem vocat: ἐὰν δὲ τὴν ἀρχὴν αἱ δύο
μακρὰ κατὰσχουσιν, τὴν δὲ τελευταίην ἢ βραχεῖα, οἷά ἐστι ταυτί· Σοί
κτλ. — Σοί, I σὺ. — Μούσαις scripsi, quod in suum usum convertit
Nauck, legebatur Μούσαι. — σύμβωμον emendavi, vulgo συμβῶμεν,
cod. Mon. I σύμβωμοι. Nauck tragicorum reliquiis inseruit fr. 121.

Fr. 111. Dionys. Hal. de comp. verb. c. 17: Τοῦτον χωρίσαντες
ἀπὸ τῶν ἀναπαίστων Κυκλικὸν καλοῦσι, παράδειγμα αὐτοῦ φέροντες
τοιόνδε· κέχνται κτλ. — ὑπίπυλος, Ald. ὑπίπυλον. — Nisi forte tragici
potius poetae est versus, et horum reliquiis addit Nauck fr. 119, ver-
sum integrum, quem tamquam cyclici anapaesti exemplum Dionysius
homo doctus proposuit, inseite sic dispescens . . . κέχνται | Πόλις ὑπί-
πυλος κατὰ γᾶν . . .

Fr. 112. Dionys. de comp. verb. c. 17: Σχῆμα δὲ αὐτοῦ τοιόνδε·
λέγε κτλ. — νεόχυντα cod. Mon. I, vulgo νεόχυντα. Nauck tragici esse
censet fr. 114.

113.

Ἴθι μόλε ταχύποδος ἐπὶ δέμας ἐλάφου,
περοφόρον (ἀνὰ) χερὶ δόνακα τιθεμένα.

114.

Ξεῖνε, τὸν Ἀρχεμόρου τάφον.

115 A.

Ἴθι μᾶτερ μεγάλη.

115 B.

Ἐλικοπέταλε, καλλικέλαδε, φιλοχορευτὰ (Βάκχε).

Fr. 113. Schol. Hephaest. p. 157: Κατὰ διποδίαν δὲ συντιθέμενος καὶ τὸν προκελευσματικὸν ποιῶν, τὰ καλούμενα προκελευσματικά ἢ πυρριχιακὰ μέτρα ποιεῖ, ὧν παραδείγματα: Ἴθι μόλε ταχύποδος ἐπί-δεσμα (S ἐπὶ δεσμὰ) ἐλάφου περοφόραν χερσὸν καθήμενα. ubi S περοφόρον χερσὸ^α καθομαγ'. Keil Anal. Gr. 4: Ἴθι μόλε ταχύποδε· ἐπὶ δέμας ἐλάφου περοφόρον· χελιδόνα καθήμενην, ex cod. Ambrosiano, qui sec. Studemundum ταχύποδος per compendium exhibet. Denique cod. Chisianum adhibuit Mangelsdorf, in quo libro ἐπίδεσ^μ (περοφόρον om.) χαιρηδόνα καθε^{μν} legitur. — V. 1 librorum ope restituere licuit; v. 2, qui graviorem labem contraxit, correxi περοφόρον (ἀνὰ) χερὶ δόνακα τιθεμένα, neque enim offensionem est, quod poeta media forma pro ἀναχθεῖσα utitur: iubetur Diana pinnatam arundinem manu sua arcui imponere. Antea conieci (ἐνὶ) χερὶ δόνακα καθήμεναι, i. e. manu tenens sagittam, ut demittas; eadem breviloquentia Aristoph. Ran. 340 usus est λαμπάδας ἐν χερσὶ γὰρ ἦκει. Singuli pedes separati seorsim, ut numerus sit manifestus, praeter clausulam v. 2, quocum componas Aristophanium τίς ὄρεα βαθύκομα τὰδ' ἐπέσυτο βροτῶν. Westphal v. 2 scripsit περοφόρα χερὸς (ἀπο) καθήμενα (βέλη). — Versus fortasse Simmiae Rhodii sunt.

Fr. 114. Marius Plot. 264: „Hemidexium trimetrum dactylicum . . . de quibus unum solum ponam Graecum exemplum hemidexium, quod repperi, tribus dactylis constans, ut ξεῖνε τὸν Ἀρχεβρον τάφον.“ Ἀρχεμόρου scripsi, cod. AB APXEBPOT, videntur verba ex epigrammatis alicuius versu hexametro repetita. Putsche Ἀρχιλόχον, Scalliger Ἀρχεβίου, similiter Meineke Ἀρχεβίου τάφον εἶδα.

Fr. 115 A. Marius Plot. p. 294: „Minus ionicum dimetrum catalectum . . . Ἴθι μᾶτερ (A ματῆρ, B μητερ) μεγάλη, quod correxi.

Fr. 115 B. Plotius 293 ubi de pedibus numeri ionicis a maiore disserit, tria haec vocabula exempli gratia proponit, haud dubie ex versu ionico repetita, quem redintegravi addito Βάκχε. — Ἐλικοπέταλε scripsi, ΕΛΙΚΟCΤΙΗΤΑΛΗ A, ΕΛΤΚΟCΠΗΤΑΛΗ B, ἔλικοβλέφαρε Putschius, ἔλικοπλόκαμε Keil, neutrum numero conveniens. — καλλικέ-

116.

Τίν' ἀκτάν, τίν' ὕλαν δρᾶμω; ποῖ πορευθῶ;

117.

Οἱ δ' ἐπέγοντο πλωταῖς ἀπῆναισι χαλκεμβόλοις.

118.

1348

Κρησίους ἐν ῥυθμοῖς παῖδα μέλψωμεν.

119.

Ἴλιον ἄμφ' Ἑλένη πεπρωμένον ὄλετο.

120.

Ὁ Πύθιος μεσομφάλις θεὸς παρ' ἐσχάrais.

λαδε Keil, ΚΑΑΑΤΚΕΑΑΗ Α, (brachy)catalectis ΑΑΙΕ Β. — φιλοχο-
ρευτὰ Putschius, ΦΙΛΟΚΧΟΡΕΙΤΑ Α, ΦΙΛΟΚΟΛΟΡCΙΤΑ Β.

Fr. 116. Dionys. Halic. de comp. verb. c. 17: Παράδειγμα δὲ αὐ-
τοῦ (Hypobacchi, quem dicit Dionysius) τοῦτο· τίν' κτλ. Tragico pro-
babiliter tribuit Nauck 122.

Fr. 117. Dionys. Hal. de comp. verb. c. 17: Ὑπόδειγμα δ' αὐτοῦ
(Cretici numeri) τοῖονδε· οἱ δ' κτλ. — πλωταῖς, 1 πρώταις. — ἀπῆναισι
cod. Darmst. et Mon., vulgo ἀπῆνῃσι. — χαλκεμβόλοις, cod. Mon. Darmst.
1, vulgo χαλκεμβόλοισιν. Tragico tribuit Nauck 120, vix recte.

Fr. 118. Dionys. Hal. de comp. verb. c. 25 de cretico numero dis-
serens: Οὐ τοιοῦτος μέντοι κἀκεῖνός ἐστιν ὁ ῥυθμός· Κρησίους κτλ.

Fr. 119. Marius Plot. p. 259: „De pentametro integro acatalecto
monoschematisto: est metrum integrum pentametrum dactylicum, quod
semper quinque dactylis constat, quale est exemplum Graecum illud:

ΔΕΙΜΟΝΑΜ ΦΕΑΗΝΕΝΗΠΤΩΜΕΝΟΝΩΛΗΤΟ.

ita cod. A, ΔΕΙΜΟΝΑΑΦΕΛΕΝΕΗΠΤΩΜΕΝΟΛΕCΟ cod. B. Gram-
maticus cum dicit quinque dactylis versum constare, non ex Aeolico
poeta petivisse censendus est, sed fortasse ex heroico versu hunc pen-
tametrum detruncavit. Scripsi Ἴλιον ἄμφ' Ἑλένη πεπρωμένον ὄλετο,
cf. Pindari Pyth. XI 33 ἐπεὶ ἄμφ' Ἑλένα πρωθέντων (θέντας) Τρώων
ἔλυσε δόμονς ἀβρότατος. Hecker Εἰκόνα δ' ἄμφ' Ἑλένας πεπρωμένον
ὄλετο, ac Schneidewin quoque δείκελον ἄμφ' proposuit.

Fr. 120. Marius Plot. p. 273: „Tetrametrum brachycatalectum
colorum . . . ut est: Ὁ Πύθιος μεσομφάλιος κτλ.“ In librorum corrupte-
lis μεσομφάλου delitescit; scripsi μεσομφάλις. Alia quae ibidem
leguntur graviter corrupta sunt, dubiumque omnino, quid ipsi gram-
matici finxerint quidve ex antiquis poetis sive scenicis sive lyricis
petiverint, velut p. 275 exempla tetr. hypercatal. iamb.

Εἶδω τρυφερόν, εἶδω μελιχρόν, εἶδω ἀπαλόν, εἶδω ἄγαλμα.

ΟΜΥCΑΙΕΦΑΤΕΤΗΝΠΛΑΤΙΚΑΤΙΡΟΛΕΠΤΚΑΚΩCΜΑΜΜΑΝΗΤΑΙ.
(ita cod. B, nec multum discrepat A) prior versus videtur refictus esse
ex tetrametrio catalecto:

123.

Καὶ τὰν ἀκόρεστον ἀνάταν.

124.

Διὰ σὲ καὶ τεὰ δῶρ' εἶτε σκῦλα.

125.

ι ο ο - ι ο - ο ο ο - ο ο - ο ο ο -

Εὐθὺς ἀνέπλησεν ἀεροβάταν μέγαν οἶκον ἀνέμων.

126.

Demetr. de eloc. 143: Ἐκ συνθέτου τοῦ ὀνόματος καὶ διθυραμβικοῦ· δέσποτα πλούτων (Par. n. R. πλοῦτον) μελανοπευρώγων (b μεγαλοπτ.), τουτὶ δεινὸν (Mor. δεινῶν) πρὸ πτερώγων αὐτὸ ποιήσων. μάλιστα δὴ κωμωδικὰ παίγνιά ἐστι καὶ σατυρικά. Hoc ex comico aliquo petitum videtur, qui dithyram- 1350
bicum irrisit poetam, qui fort. dixerat:

Δέσποτα Πλούτων μελανοπευρώγων ὀνειρώων.

127.

Aristot. Rhet. III 11: Οἶον ἢ ἀσπίς φαιμέν ἐστὶ φιάλη Ἄρεος (Timoth. fr. 16) καὶ τόξον φόρμιγξ ἄχορδος. Cf. Demetr. de eloc. 85: ὡς ὁ Θεόγνις παρατίθεται τὸ τόξον φόρμιγγα ἄχορδον ἐπὶ τοῦ τῶ τόξῳ βάλλοντος. qui non Theognidi poetae hoc

Fr. 123. Cod. V ap. Gaisford ad Hesiod. Op. v. 664 et ad Etym. M. p. 497, 17: Μετὰ γὰρ τὸ ἄ φωνήεντος ἐπαγομένον προστίθεται Αλο-λικῶς τὸ ὤ, ὡς . . . ἀάταν τὴν βλάβην, καὶ τὴν ἀκόρεστον ἀνάταν. Quod ibidem legitur νόωνυμος ὄκχος et ipsum videtur ex Aeolico poeta petitum. Favorinus p. 262: ἀάταν τὴν βλάβην, καὶ τὴν ἀκόρεστον ἀνάταν.

Fr. 124. Aristot. Rhet. III 14: Τὰ δὲ τοῦ δικανικοῦ προοίμια δεῖ λαλεῖν, ὅτι ταῦτ' ὀφείλει, ὅπερ τῶν δραμάτων οἱ πρόλογοι καὶ τῶν ἐπῶν τὰ προοίμια· τὰ μὲν γὰρ τῶν Διθυραμβῶν ὅμοια τοῖς ἐπιδεικτικοῖς· Διὰ κτλ. — εἶτε, Zb εἶτι, Ac εἶτα. — σκῦλα, Ac σκύλλα. Schol. (Spengel II 427) οἶον ἦλθον εἰς σε διὰ σὲ καὶ τὰ τεὰ καὶ τὰ σὰ δῶρα καὶ εὐεργετήματα καὶ τὰ σκῦλα ὧ θεὸς Διόνυσε, quae videtur interpres suo periculo addidisse, itaque non est hic abutendum ad locum redintegrandum, velut σκῦλ' ἔμολον Διόνυσε. — Coniicias *Licymni* esse, si comparaveris Aristotelis iudicium ibid. III 12: Βαστάζονται δὲ οἱ ἀναγνωστικοί, οἶον Χαιρήμων, ἀκριβὸς γὰρ ὡσπερ οἱ λογογράφοι, καὶ Λικύμνιος τῶν διθυραμβοποιῶν.

Fr. 125. Plut. de primo frig. c. 17: Ὁ γὰρ ἥλιος ἀνίσχων, ὡς τις εἶπε τῶν διθυραμβοποιῶν, εὐθὺς κτλ. — ἀεροβάταν, Duebner ἀεροβατῶν, malim ἀεροβάτας vel ἀεροβατῶν.

adscribit, sed rhetoris alicuius testimonio utitur, quod vitium contraxisse apparet: fort. Θεοδέκτης legendum, ut is in Rhetoricis ex dithyrambo aliquo attulerit, vel Θεόδωρος, i. e. Byzantius artium scriptor, quem Aristoteles passim adhibet. Ipsa verba φόρμιγξ ἄχορδος fortasse Τιμοθεὶ sunt.

128.

Demetr. de eloc. 91: *Ληπτέον δὲ καὶ σύνθετα ὀνόματα, οἷ τὰ διθυραμβικῶς συγκείμενα, οἷον θεοπεράτους πλάνας οὐδὲ ἄστρον δορύπυρον στρατόν.* ubi θεοπεράτους Ald. Cant., vulgo θεοτεράτους, Vind. θεοπεράτας (supra ου), deinde Ald. ἄστρον, Mor. δορύπυρον, Cant. ἀστροδορύπυρον.

129.

Aristot. Eth. Nic. VII 7: *Ἡ δ' ἐπιθυμία, καθάπερ τὴν Ἀφροδίτην φασί· Δολοπλόκου γὰρ Κυπρογενουῶς.* ubi Lb Δολοπλόκας. Fortasse redintegrandus locus ope Hesychii: *Κυπρογενέος· προπόλου* (cod. πρόπολον)· *προαγωγῶ* (cod. πρόαγγον), ut sit scribendum:

ο ο ο ο — — ο ο ο ο — ο ο ο —

Δολοπλόκας γὰρ Κυπρογενέος πρόπολον.

Ap. Hes. scribo *Κυπρογενέος πρόπολον· προάγγελον.*

130.

Plato Menone 77 A: *Δοκεῖ τοίνυν μοι, ὦ Σώκρατες, ἀρετὴ εἶναι, καθάπερ ὁ ποιητὴς λέγει, χαίρειν τε καλοῦσι (καλοῦσι ΣTr) καὶ δύνασθαι. καὶ ἐγὼ τοῦτο λέγω ἀρετὴν ἐπιθυμοῦντα τῶν καλῶν δυνατὸν εἶναι πορίζεσθαι.* Clari poetae, fortasse Simonidis vel Pindari locum Plato respicere videtur, ac nescio an huc etiam Aristotelis verba referenda sint Polit. VIII 5, ubi de musicae studio disputat: *ταῦτα γὰρ τί δεῖ μανθάνειν αὐτούς, ἀλλ' οὐχ ἑτέρων ἀκούοντας ὀρθῶς τε χαίρειν καὶ δύνασθαι κρίνειν, ὥσπερ οἱ Λάκωνες· ἐκεῖνοι γὰρ οὐ μανθάνοντες ὅμως δύνανται κρίνειν ὀρθῶς, ὡς φασί, τὰ χρηστὰ καὶ τὰ μὴ χρηστὰ τῶν μελῶν.* ubi non opus Spengelii correctione *χαίρειν δύνασθαι καὶ κρίνειν*, quamquam paulo ante legimus *τὴν μουσικὴν τὸ ἦθος ποιόν τι ποιεῖν, ἐθίζουσιν δύνασθαι χαίρειν ὀρθῶς*, et infra c. 6: *ἐπεὶ τοῦ κρίνειν χάριν μετέχειν δεῖ τῶν ἔργων, διὰ τοῦτο χρὴ νέους μὲν ὄντας χρῆσθαι τοῖς ἔργοις, πρεσβυτέρους δὲ γενομένους τῶν μὲν ἔργων ἀφεῖσθαι, δύνασθαι δὲ τὰ καλὰ κρίνειν*

134.

Aelian. Hist. An. XIV 14: ἡ γε μὴν καλουμένη καὶ ὑπὸ τῶν ποιητῶν κεμὰς δραμεῖν ᾠκίστη Θυέλλης δίκην. (Vat. δραμεῖν μὲν ᾠκ.)

135.

Plato de Rep. X 607 B: παλαιὰ μὲν τις διαφορὰ φιλοσοφία τε καὶ ποιητικῇ· καὶ γὰρ ἡ λακέρυζα πρὸς δεσπόταν κύων καὶ κραυγάζουσα, καὶ μέγας ἐν ἀφρόνων κενεαγορίαισι, καὶ ὁ τῶν Δία σοφῶν ὄχλος κρατῶν, καὶ οἱ λεπτῶς μεριμνῶντες ὅτι ἄρα πένονται, καὶ ἄλλα μυρία σημεῖα παλαιᾶς ἐναντιώσεως τούτων. Ex his quatuor exemplis quum unum alterumve ex comoedia vel tragoedia petitum esse videatur, duo priora certe ad lyricos poetas referenda sunt, et primum resp. etiam de Leg. XII 967 C: καὶ δὴ καὶ λοιδορήσεις γε ἐπὶ ἤλθον ποιηταῖς τοὺς φιλοσοφοῦντας κυσὶ ματαλαῖς ἀπεικάζοντας χρωμέναισιν ὑλακαῖς ἄλλα τ' αὖ ἀνόητ' εἰπεῖν. Pro δεσπόταν Vat. B δεσπότα, Ven. C δέσποτα, Ang. B δεσπόθαν, deinde κράζουσα exhibent Vind. F. Ang. B. Flor. R, et κενεαγορίαις Par. K, καινεαγορίαισι Vat. H. Flor. A. Deinde Δία σοφῶν Par. A, διὰ σοφῶν vel διασοφῶν ceteri.

136.

Athen. IV 163 F: Διοδώρου τοῦ τὸ γένος Ἀσπενδίου τὴν ἐξηλλαγμένην εἰσαγαγόντος κατασκευὴν καὶ τοῖς Πυθαγορείοις πεπλησιακέναι προσποιηθέντος· πρὸς ὃν ἐπιστέλλον ὁ Στρατόνικος ἐκέλευσε τὸν ἀπαίροντα τὸ ρηθὲν ἀπαγγεῖλαι τῷ περὶ θηροπέπλου μανίας ὕβρεώς τε περιστασίμον στοὰν ἔχοντι Πυθαγόρου πελάτα. Meineke scripsit: Τῷ πατρὶ θηροπέπλου μανίας ὕβρεός τε περιστασίμον | στοὰν ἔχοντι Πυθαγόρου πελάτα. Malim:

Τῷ περιθηροπέπλου
μανίας θ' ὕβριός τε περιστασίμου
στοὰν ἔχοντι Πυθαγόρου πελάτα.

quos versus Stratonicus homo facetus vel ipse iecit in Diodorum vel aliunde. petitos parodiae gratia refinxit.

137.

Himerius IV 1: Ἴδου δὴ τὰ νῦν, ὁ γενναῖος, τῇ νέᾳ σου πόλει ταύτῃ καὶ μουσικῇ συνεγείρεται, ᾠδίνουσα μὲν καὶ πρόσθεν 1352 φανῆναι τοῖς Ἑλλησιν, οὐδὲν γὰρ οἶμαι καλὸν ἐθέλει κρύπτεσθαι·

ἔκατι δὲ σοῦ, ἔφη τις ἤδη τῶν πρὸς λύραν ἀσάντων, ἐπὶ σοὶ τὴν ᾠδὴν αὐτὴν τηρήσασα, ἵνα δὴ τελέσφορον αὐτὴν ἐπιδείξῃ καὶ ᾠριον. quamquam fere ubique ignoramus, quid iste ineptus rhetor aliis acceptum referat, quidve ipse finxerit.

138.

— 20 — 0 2 0 0 — 0 0 — — 2 0 — — 2 0 0 — 0 0 —
 — 2 0 — — 2 0 — — 2 0 0 — 0 0 — — 2 0 — —
 2 0 — — 2 0 0 — 0 0 — — 2 0 — — 2 0 — —
 2 0 0 — — 2 0 — — 2 0 — —

Οὐ χρυσὸς ἀγλαὸς σπανιώτατος ἐν θνατῶν δυσελπίστῳ
 βίῳ, οὐδ' ἀδάμας,
 οὐδ' ἀργύρου κλῖναι πρὸς ἄνθρωπον δοκιμαζόμεν' ἀστρά-
 πτει πρὸς ὄψεις,
 οὐδὲ γαίας εὐρυπέδου γόνιμοι βροίθοντες αὐτάρκεις γύαι,
 ὡς ἀγαθῶν ἀνδρῶν ὁμοφράδμων νόησις.

139.

... 0 — 0 0 —
 — 2 0 — 2 0 0 — 0 0 — — 2 0 —
 2 — — 0 0 — 0 0 — 0 — —
 2 0 0 — 0 0 — 0 0 — 0 0 — 0 0 —
 5 — 2 0 0 — 0 0 — 2 0 —
 2 0 0 — — 2 0 0 — 0 0 — 0 0 — 0 0 —
 0 0 2 0 0 — 0 0 — 0 0 — 0 0 —
 2 — — 0 0 — 0 0 — 0 2 0 0 — 0 — —

... Τύχα, μερόπων

1353

Fr. 138. Plato Epist. I: Κάκεινο δὲ τὸ ποίημα τοῖς νοῦν ἔχουσιν οὐ κακῶς ἔχειν δοκεῖ. Οὐ χρυσὸς κτλ. Suspiciatus sum *Bacchylidis* esse, sed fort. ex tragoedia petitum, sicut ii qui praecedunt versus tragicorum sunt. — V. 1. ἀγλαὸς, malim ἀγλάεις. — ἐν θνατῶν, ἐν θνατῶ dn, ἐν θνατοῖς e, ἐνθα τῶ fn. — V. 2. ἀργύρου, Ξε ἀργυρίου. — ἄνθρωπον, ἀνθρώπων e in marg. — πρὸς ὄψεις, πρόσοψεις dfhn. — V. 3. γαίας, γαίης f. — γόνιμοι, Ζ γόνν μοι. — γύαι, Ξ γυῖα, plerique γυῖαι. — V. 4. ὁμοφράδμων, ὁμοφράδων n. M. Schmidt aliter numeros describendos censet: δοκιμαζόμενα | στράπτει . . . γόνιμοι | βροίθοντες . . . νόησις.

Fr. 139. Stob. Ecl. Phys. I 6, 13 ubi vulgo lemma *Αισχύλου* praemittitur, secundum Heerenium VAE *Αισχύλου Ἀριστοτελ.* (itaque olim hos versus *Aristoteli* vindicavi), sed Heerenii testimonium satis incertum, nam ipse sibi adversatur, cum infra ex iisdem codicibus tantum Aeschylī nomen protulerit, vid. Meineke T. II p. XXXIII. Et ab

ἀρχά τε καὶ τέρμα· τὸ καὶ σοφίας θακεῖς ἔδρας,
καὶ τιμὰν βροτέοις ἐπέθηκας ἔργοις·
καὶ τὸ καλὸν πλεον ἢ κακὸν ἐκ σέθεν, ἃ τε χάρις
5 λάμπει περὶ σὰν πτέρυγα χρυσεάν·
καὶ τὸ τεῶ πλάστιγγι δοθὲν μακαριστότατον τελέθει·
τὸ δ' ἀμαχανίας πόρον εἶδες ἐν ἄλλεσιν,
καὶ λαμπρὸν φάος ἄγαγες ἐν σκότῳ, προφερεστάτα θεῶν.

140.

— 2 0 0 — — 2 0 —
2 ^ — 2 ^ 2
2 0 0 — 0 0 — 0 2 0 0 — 0 0 — 2
2 0 0 — 2 ^ — 2 ^ —
5 2 0 0 — 2 0 0 — 2
2 0 0 — 0 0 — 0 2 0 — 2 0 —
2 0 0 — 0 0 — 2 ^ —
0 2 0 — 0 0 0 0 —
0 0 2 0 2 0 0 —

Κλωθὴ Λάχεσις τ' εὐώλενοι
κοῦραι Νυκτός,

Aeschylō quidem hī versus plane alieni, huius poetae nomen fortasse referendum ad versum adespoton, qui praecedit: Τὸν εὐτυχοῦντα καὶ φρονεῖν νομίζομεν. Meineke Βακχυλίδου scripsit, mutatione leni, sed mihi hī versus ab recentiore scriptore, a philosopho potius quam a poeta conditi videntur: neque enim Sophoclis sunt, quem Fortunae numen carmine celebravisse constat, vide quae supra vol. 2 p. 248 dixi. — V. 1. τύχα, A τύχαν. — V. 2. ἀρχὰ καὶ τε Meineke, ἀρχὰ καὶ libri. — τέρμα, τὸ Grotius, legebatur τέρμα vel τέρατι. — θακεῖς ἔδρας Iacobs et Meineke, legebatur ἄκος δρᾶς, ego olim proposui ἄκρον δρᾶς, coll. Bekk. An. I 372, 5. — V. 4. καλὸν VAE, v. κάλλον. — κακόν, VAE καλόν. — V. 5. χρυσεάν VAE, v. χρύσειον. — V. 6. τεῶ πλάστιγγι VAE, v. τε ἀπλάστιγγι. — V. 7. εἶδες, fort. εὔρης. — V. 8. ἄγαγες, AE ἤγαγες, v. ἄγανες. — ἐν σκότῳ, fort. ἐκ σκότου. — προφερεστάτα, V προφερέστατα, A προφανέστατα, E προφανέστατον, v. προφερνέστατον. — Carminis numerorum descriptio incerta.

Fr. 140. Stob. Ecl. I 5 12. ubi hoc fragmentum adespoton legitur, praecedunt et subsequuntur versus Sophoclis (Σοφοκλέους ἐκ Φαίδρας), itaque possis suspicari etiam hos versus Sophoclis esse vel ex choricō carmine tragoediae alicuius depromtos vel ex peculiari hymno in Fortunam, vid. supra vol. 2 p. 248. Olim Pindari haec esse conieci, ut sint petita ex Hymno in Fortunam, vid. Fr. Pindari 38—41. Meineke Simonidis vel Bacchylidis esse putat hos versus. — V. 1. Conieci Αἴσα καὶ Κλωθὴ Λάχεσις τε, ut tres Parcae invocentur, facile autem haec duo vocabula potuerunt oblitterari, cum praecedens Sophoclis fragmentum terminetur voce αἴσα. Etiam Homerus Αἴσαν et sorores videtur dicere Od. VII 197 ἄσσα οἱ Αἴσα κατακλώθεις τε βαρεῖαι γεινο-

εὐχομένων ἑπακούσατ', οὐράνιαι χθόνιαί τε
δαίμονες ὧ πανδείμαντοι·

5 πέμπετε δ' ἄμμιν ῥοδόκολπον

Εὐνομίαν λιπαροθρόνους τ' ἀδελφάς, Δίκαν
καὶ στεφανηφόρον Εἰράναν·
πόλιν τε τάνδε βαρυφρόνων
λελάθοιτε συντυχίαν.

1354

141.

— — — — —

Μισέω μνάμονα συμπόταν.

142.

... — — — — —
— — — — —

Ὅδεύει μοῖρα πρὸς τέλος ἀνδρῶν,
οἶτε τὰν πρώταν λελόγγασι τιμάν.

143.

— — — — —
— — — — —

μέμφω νήσαντο λίνω. Sed geminas Parcas colebant Delphi, vid. Pausan. X 24, 4. Plut. de εἰ apud Delphos c. 2. Welcker Zeitschrift für alte Kunst p. 220. — V. 3. ἑπακούσατ', VA ἑπακούσατε, vulgo ἑπακούσετε. — V. 5. πέμπετε δ' scripsi, legebatur πέμπετ'. — ἄμμιν, V ἄμμιν, v. ἄμιν. — ῥοδόκολπον, A ῥοδοκόλπην. — V. 6. ἀδελφάς, L. Dindorf ἀδελφείας. — V. 8. πόλιν τε, malim πόλιν δέ. — V. 9. συντυχίαν Grotius, v. συντυχίαν, fort. συντυχίαν λελάθοιτε.

Fr. 141. Plutarch. Quaest. Sympos. I prooem.: τὸ μισέω μνάμονα συμπόταν, ὧ Σόσσιε Σενεκίαν, ἔνιοι πρὸς τοὺς ἐπιστάθμους εἰρησθαι λέγονσι, φορτικὸς ἐπιεικῶς καὶ ἀναγώγους ἐν τῷ πίνειν ὄντας· οἱ γὰρ ἐν Σικελίᾳ Δωριεῖς, ὡς εἶποιε, τὸν ἐπίσταθμον μνάμονα προσηγόρευον· ἔνιοι δὲ τὴν παροιμίαν οἴονται τοῖς παρὰ πότον λεγομένοις καὶ πρᾶκτομένοις ἀμνηστίας προσάγειν κτλ. item Plut. ap. Stob. XVIII 28, ubi μνήμονα (Trincan. μνημοσύνας ποτάν). Lucian. Sympos. c. 3: Μισῶ γάρ, φησὶ καὶ ὁ ποιητικὸς λόγος, μνάμονα συμπόταν. Martial. I 27.

Fr. 142. Apollonius Tyan. ep. 83 p. 55 ed. Kayser: Πατρίδος ἔσμεν πορρωτέρω σὺν δαίμονι, ἥδη δὲ τὰ τῆς πόλεως πράγματα ἐν νῶ ἔβαλόμαν (ἔβαλόμην)· ὁδεύει μοῖρα πρὸς τέλος ἀνδρῶν, οἱ τὰν πρώταν λελόγγασι τιμάν. — V. 2. οἶτε pro οἶ scripsi. — Videntur haec ex lyrico vel tragico poeta petita esse.

Χῶπερ μόνον ὀφρούσι νεύση,
καρτερά τούτω κέκλωστ' ἀνάγκαι.

Pauca ex multis in hunc fragmentorum adespotorum ordinem recepi, et vel in his insunt quaedam, quae fortasse non recte huc revocata sunt. Heroici versus supersunt satis multi, qui passim sine poetae nomine leguntur, sed plerique ex epicis potius quam ex elegiacis poetis videntur petiti esse, alii ex epigrammatis deprompti, velut versus, quo Teles utitur ap. Stob. Flor. 98, 82:

Ἄρμενον ἐν μικροῖσι καὶ ἄρμενος ἐν μεγάλοισιν.

Fortasse tamen *Elegiaci* alicuius poetae, sed certe non *Theognidis* versus est, quem servaverunt Plato Protagor. 344 D et Xenophon Memor. I 2, 20:

Αὐτὰρ ἀνὴρ ἀγαθὸς τοτὲ μὲν κακός, ἄλλοτε δ' ἐσθλός.

1355

Veteris elegiographi versus videtur esse, qui extat apud Plutarchum vit. Themistocl. c. 18:

Ὅψὲ μὲν, ἀμφοτέροι δ' ἅμα νοῦν ἐσχέκαμεν (ἤδη).

Item elegiaci poetae reliquiae opinor delitescunt apud Plutarchum de εἰ apud Delphos c. 21: αὐλὸς ὀψὲ καὶ πρῶν ἐτόλμησεν φωνήν ἐφ' ἡμερτοῖσιν ἀφείναι. Pentametri fragmentum deprehendere visus sum ap. Schol. Aeschyl. Choeph. 344:

. . νεοκρήτον τ' εἰσεπιλειβομένης.

ubi νεόκρητός τ' ἐξεπιλειβομένης scribendum videtur, nisi νεόκρητας δέξ' ἐπιλειβομένης malis; verba fortasse ex *Aeschyli elegiis* deprompta, cf. Et. M. 537, 46: καὶ νεοκράτας σπονδὰς Αἰσχύλος τὰς νεωστὶ ἐκχυθείσας, adde ib. 541, 31, ubi codd. Voss. et Havn. haec addunt: καὶ παρὰ Αἰσχύλῳ (Voss. καὶ Σοφοκλῆς) νεοκραι (Voss. νεόκρας) αἱ σπονδαὶ λέγονται, τουτέστιν αἱ νεωστὶ

Fr. 143. Plutarchus ap. Stob. Ecl. Phys. I 5, 19: τὸ γὰρ εἰμαρμένον ἀτρεπτον καὶ ἀπαράβατον, χῶπερ (Meineke, χῶπερ Gaisford, ὡπερ VA, ὡσπερ E, ὅσπερ Canter) μόνον ὀφρούσι νεύση (Meineke, legabatur νεύσει) κ. τούτω (V τούτο, A τούτοι, Canter τούτω, quod praefert Meineke) κέκλωστ' (Meineke, vulgo κέκλωτ', A κέκλυτ') ἀνάγκαι. καὶ πεπωμένην διὰ τοῦτο τὴν εἰμαρμένην καὶ ἀδράστειαν καλοῦσι κτλ. Poetae verba agnovit Meineke, qui v. 1 antea poetam ὡπερ scripsisse putabat.

ἐκλυθεῖσαι. — Ex elegiaco fort. poeta petitus versus ap. Plat. Phaedr. p. 241 D:

Ὡς λύκοι ἄρν' ἀγαπῶσ', ὡς παῖδα φιλοῦσιν ἐρασταί.

Hermog. III 321: ὡς λύκοι ἄρνα φιλοῦσ', sed Schol. Hermog. V 487 φιλεῦσιν et praeterea var. lect. αἰγ' ἀγαπῶσ'. Sed Schol. II. χ 263 praeter pedestrem proverbii formam servavit etiam hanc: ἄρνα φιλοῦσι λύκοι, νέον ὡς φιλέουσιν ἐρασταί, nam quod additur τὴν ἐρωμένην delendum. — Quod extat apud Apoll. de Synt. p. 308, 21: Καὶ γὰρ ὅτε πρῶτιστον ἐμοῖς ἐπι δέλιτον ἔθῃκα Γούνασι, ambigas, utrum ex elegiaco an ex epico carmine petitum sit, conf. Batrachom. v. 3. *Callimachium* videri dixi in Prolegomenis Anthologiae Lyricae. — Ex elegiaco poeta potest esse petitum, quod ibid. p. 341, 12 legitur εὐσεβίη τέθνηκεν (cf. Theogn. v. 1138), fortasse *Callimachi*, cuius est, quod ibidem extat: *Εὐμαθίην ἤτειτο διδοῦς ἐμέ* (Epigr. 52 v. 1); quod ibidem legitur *Ἀδρανίη τόδε πολλόν*, O. Schneider *Callimacho* vindicat.*)

Versus pentametri, qui apud antiquos grammaticos leguntur, *Callimacho* et *Alexandrinis* poetis plerique omnes tribuendi, quemadmodum quod Hephaestio affert p. 92 (cf. ibid. Schol. p. 186) *Νηϊδες οὐ Μούσης, οὐκ ἐγένοντο φίλοι*, quod vel epigrammatographorum imitatio suadet; item *Callimachi*, quod extat ibidem: *Ῥέξειν (ῥέξειν) καὶ στεφῆων εὐάδε τῷ Παρίῳ* (quod inserui *Callimachi* reliquiis fr. 37), porro ibid. *παῖς ἄτε, τῶν δ' ἐτέων ἢ δεκάς οὐκ ὀλίγη* (quod *Agathiae* imitatio suadet). et fortasse: *Τίκτησθαι βροντῶν δ' οὐκ ἐμὸν ἀλλὰ Διός* (conf. *Plut.* de adul. et amico c. 10); item quae leguntur apud *Io. Alexandr.* p. 27, 22: *τῶν πάντων δ' ἔπτυσσε πολὺν (πουλὺν) κᾶτα* (cf. Schol. II. ε 279. *Apoll.* de Synt. p. 305, 12). — *Callimacheis* elegiis vindicavi (fr. 20) quod ibidem legitur p. 18, 5: *Κοῦραι πετράων ἠριπον ἐξ ὑπάτων* (*Choerobosc.* II p. 456). *Callimachea* videntur ea quae exstant ap. Schol. II. τ 1: *Ἀρτεμι, Κρητῶν πότνια τοξοφόρων. Ἄκοι χαλκοχίτωνες ἀκούετε Σειρηνάων. Καλοὶ νησῶν ἀστέρες.* nam *Epicharmi* nomen ex ἐπιγράμμασι vi- 1356
detur depravatum. Non minus *Callimachi* videtur quod affert *Steph. Byz.* v. *Θαυμακία: Θαυμακίης ἱερὸν Ἀρτέμιδος.* adde aliud ibidem v. *Παρορασία: Δέξονται Φολόης οὔρεα Παρορασί-*

*) De his poetarum reliquiis aliisque, quas deinceps attigi, diligenter nuper disputavit O. Schneider in editione *Callimachi*.

δος (nisi cum Meinekio ad Parthenium quis referre malit); item quod est in Cram. An. Par. IV 6, 10: ἅ πάντα (legebatur ἀπάντη) πάντα θαλυκρὸς ἐγὼ, et ibidem γέντο δ' ἄλυκρᾶ. — Aliae reliquiae utrum ex hexametris an pentametris petitae sint, non satis certo dignoscere licet, velut τοῦτό γε μοι χάρισαι ap. Apollon. de Synt. 266, 25 et de coni. ap. Bekk. An. II 517 et 518. — Μὴ μιν ἔδουσιν ἄσαι ap. Etym. M. 270, 16, alia id genus.

Integra disticha quae huc revocare liceat perpauca supersunt. Quod Plut. Symp. Quaest. IX 15, 2 tanquam exemplum pedestris et cacometri carminis affert:

Τῆς δὲ πατὴρ καὶ ἀνὴρ καὶ παῖς βασιλεῖς, καὶ ἀδελφοί
καὶ πρόγονοι· κλήξει δ' Ἑλλὰς Ὀλυμπιάδα.

ex epigrammate aliquo in Alexandri Magni matrem petitum est (v. 1 fort. ἀδελφὸς legendum), sed potest illud a recentiore poeta compositum esse. — In Anthologia insunt in numero ἀδύλων aliquot antiqua simplicitate insignia epigrammata, quae huc aliquis possit revocare, velut Anth. Plan. I 16:

Πᾶν τὸ περισσὸν ἄκαιρον· ἐπεὶ λόγος ἐστὶ παλαιός,
ὡς καὶ τοῦ μέλιτος τὸ πλεον ἐστὶ χολή.

quod *Eueno* non indignum. Sed quod Anthol. Pal. X 109 legitur:

Πᾶς λόγος ἐστὶ μάταιος, ὃ μὴ τετελεσμένος ἔργω,
καὶ πᾶσα προᾶξις τὸν λόγον ἔργον ἔχει.

novicium videtur. Epigramma apud Suidam v. Παλαμῆδης:

Εἴη μοι βί(στ)ος πανεπάρκιος, ὄμμα βάλοι δέ
μήποι' ἐφ' ἡμετέραις ἐλπῖσι βασκανίη.

quamvis φησί τις τῶν παλαιῶν subiectum sit, novicium esse apparet; sed utrum iste poeta Rufino accepta referat ὄμμα βασκανίη (vid. Anth. Pal. V 22) an Rufinus anonymo, in medio relinquo. V. 1 possis etiam ἀλλ' εἴη βί(στ)ός μοι ἐπάρκιος scribere. In Titulis autem quae leguntur, quamquam antiqua epigrammata insunt multa, consulto procul habui.

Iambica fragmenta anonyma maximam partem ex Atticae comoediae reliquiis videntur petita esse, velut ap. Polluc. II 35: καὶ τὴν κόμην ἠψήσατο et ἐφθῆν τὴν κόμην ξανθίζεται: conf. Bekk. An. I p. 284: ξανθίζεσθαι . . . Ἀτικοὶ τὸ βάπτεσθαι τὰς τρίχας. Alia tragicis vindicanda videntur, velut:

Σκληρᾶν, ἄκαρπον καὶ φυτεύεσθαι κακίην.

ap. Plut. de exil. c. 8 αἰρήσεται καὶ νῆσον οἰκεῖν φρυγὰς γενόμενος Γύαρον ἢ Κίναρον σκληρὰν κτλ. Item:

Ἐφέσπερον δαίονσα λαμπτήρος σέλας.

Plut. Erot. c. 16: Καὶ ὅπως ἐνταῦθα μὴ Φρόνας ὀνομάζωμεν, ὃ ἐταῖρε, ἢ Λαῖδας, Γναθαῖνιον ἐφέσπερον (ita BE, ἐφ' ἔσπερον vulgo) δαίονσα (BE δέουσα) λ. σ. ἐκδεχομένη καὶ καλοῦσα παροδεύεται πολλάκις. quem versum parum probabiliter *Machoni* tribuit Iacobs. — Proverbii loco erat haud dubie versus, qui extat ap. Galen. T. V 878:

Παχεῖα γαστήρ λεπτόν οὐ τίθει νόον.

item:

Μωρὸς παλαιὸς φρόνιμον οὐ ποιεῖ νέον.

qui adscriptus est in Isidori glossis p. 689 ed. Vulcan. ubi legitur παλαιὸς μωρὸς νέον φρ. οὐ ποιεῖ. — Iambum, qui extat ap. Platon. de Iusto 374 A (hunc Platonis locum respexit Aristides II 547, quod propterea notandum, quoniam rhetor hoc Platonis libro haud cunctanter tanquam germano utitur), quem versum etiam Aristoteles Eth. Nicom. III 5 adhibet: 1357

Οὐδεὶς ἐκὼν πονηρὸς οὐδ' ἄκων μάκαρ.

antiqui poetae esse certum est: ego dubitanter *Soloni* tribui; nam quamvis Eustratius ad Aristot. recte dicat proverbii loco tritum esse versiculum, tamen satis constat proverbia Graecorum pleraque, ut numeris sunt adstricta, ita poetarum studiis potissimum propagata esse, qui veteris sapientiae praecepta populo grata acceptaque haud cunctanter carminibus suis inseruerunt: et cum poetarum, qui primi usi erant proverbio, non raro oblitterata esset memoria, eiusmodi versus tanquam proverbia adespota ferebantur. Etiam hunc versum poeta aliquis neque ignobilis effatus est, id quod Plato satis significat: οὐκ, εἴ γέ τι δεῖ τῷ ποιητῇ πεθεσθαι· ποίω ποιητῇ; ὅστις εἶπεν· οὐδεὶς κτλ. Schneidewin praepostere ut solet (Philol. VIII 651) *Epicharmi* esse versum contendit, at Eustratius prudenter dicit eodem hoc proverbio usum esse Epicharmum: παροιμία γὰρ τοῦτο, ἧ καὶ Ἐπίχαρμος ὁ Συρακούσιος κέχρηται, ἐν οἷς φησὶν· ἀλλὰ μὲν ἐγὼ νῆκαϊὸς ταῦτα πάντα ποιέω· οἶσμαι δὲ ὡς οὐδεὶς ἐκὼν πονηρὸς οὐδ' ἄταν ἔχων. Igitur versus auctor Epicharmo antiquior, neque comicus poeta integrum proverbium adhibuit, sed priorem tantum partem, quae poetae instituto conveniebat; nam quod Schneidewin

apud Epicharmum quoque οὐδ' ἄκων μάκαρ restituendum censet, gravissimae est levitatis. Antiquus poeta cum πονηρόν dicit, miserum intelligit, id quod ex adverso positum μάκαρ satis indicat (nihil aliud enim dicere voluit, quam quod est apud Pindarum fr. 226 οὔτις ἐκὼν κακὸν εὔρετο); Epicharmus, qui alteram partem proverbii omisit, ut vis illius vocabuli plana esset, de suo adiecit οὐδ' ἄταν ἔχων, nisi forte iam Epicharmus, quamquam non adeo inique quemadmodum Plato et Aristoteles interpretatus, ut vocabuli ambiguitatem significaret dixit: *neque praeus neque miser quisquam sua sponte est.**) Ac video etiam Lorenzium (de Epicharmo p. 241) recto iudicio usum Epicharmeum versus lectionem tuitum esse. — *Callimacho* fortasse vindicandum, quod Et. Flor. p. 134 Miller adhibet: Καὶ γλανκῶπιν τίω πάντοτε βροτοῖσιν εὐνοέστατον: nam pro καὶ scribendum puto Καλλίμαχος.

Γλανκῶπιν τίω

πάντων θεῶν βροτοῖσιν εὐνοεστάτην.

At versus:

Κόσμον προσηνῶς ἐξακέυμενον φύσιν.

ap. gramm. ap. Gaisf. Etym. M. p. 46 not. ἀκέυμενον ἀκῶ το θεραπεύω ἀκέομαι, ἀκούμαι, ἀκέόμενος, ἀκούμενος καὶ κράσει Δωρικῇ τοῦ εο εἰς τὴν εὐ δίφθογγον, ἀκέυμενον. Κόσμον κτλ., novicii alicuius poetae videtur, quales alibi quoque leguntur, velut Θεῶσιν κατεβρόντησεν ὁ βλέπων ὄπα apud Favorin. p. 314 (ubi κατεβρόντησεν, initium versus etiam ap. Schol. II. β 233), qui est *Ioanni Damasceni* ex hymno pentocostali, vid. Eustath. ap. Mai Spicileg. Rom. V 321. — Iambographi fortasse alicuius, sed recentioris, sunt quae exhibet Plut. Cons. ad Apoll. c. 15 mira dialectorum confusione notabilia:

Ποῦ γὰρ τὰ σεμνὰ (κεῖνα); ποῦ δὲ Λυδίας

*) Fortasse in eadem comoedia legebantur, quae Philo Quaest. in Genes. IV 203 adscripsit: porro optime dixit Epicharmus: quicumque, ait, minus delinquit, optimus est vir: nemo est enim innocens, nemo reprehensionis capers. Inscribenda autem Epicharmi fabula Ἡρακλῆς παρ Φόλω, cf. Apollon. de coniunct. p. 490 (non παρὰ Φ.), quemadmodum alius comoediae Epicharmeae titulus Πύρρα ἢ Λευκαρίων integer est servatus in Et. Flor. Miller p. 204 (quo testimonio mirum in modum post O. Schneiderum nuper nescio quis in Museo Rhén. abusus est), atque iam licet schol. Aristoph. Pac. 73 restituere: Ἐπίχαρμος ἐν Ἡρακλεῖ τῷ ἐπὶ τὸν ζωστήρα . . . (καὶ ἐν) Πύρρα ἢ Λευκαρίωνι. ubi Πυγμαρίωνι legitur: prioris fabulae exemplum intercudit, in altero scribendum λογαγὸς εἰς τῶν κωνθάρων.

μέγας δυνάστης Κροΐσος ἢ Ξέρξης βαρύν
 ζεύξας θαλάσσης ἀνχέν' Ἑλλησποντίας;
 ἅπαντες αἶδαν ἦλθον καὶ λάθας δόμους.

ubi certe ἅπαντ' ἐς ἄδαν ἦλθε scribendum, nisi forte quartus versus est ex lyrico aliquo carmine petitus. — Versus qui legitur Paroemiogr. T. II 778 (Apostol. XX 19):

φιλεῖν ἀκαίρως ἴσον ἐστὶ τῶ μισεῖν. 1358

nisi forte casu tantum versus speciem refert (ap. Maximum certe Conf. II 549 *Socrati* tribuitur et τοῦ μισεῖν legitur), ita legendus: φιλεῖν ἀκαίρως ἐστὶ τῶ μισεῖν ἴσον. — Trimetri duo, qui leguntur apud Plut. consol. ad Apollon. c. 5:

Τροχοῦ περιστείχοντος ἄλλοθ' ἠτέρα
 ἀψὶς ὑπερθε γίγνεται, ἄλλοθ' ἠτέρα.

(qui etiam extant apud Macarium Prov. VIII 58, ubi ἄλλοτε ἢ ἑτέρα ἀψὶς ἄνωθεν ἐστίν, ἄλλοτε ἢ ἑτέρα legitur) non iambographi sed tragici videntur. — Quod Apollonius Dysc. in Bekkeri Anecd. II 490 affert:

ἼΗρ' ἐστὶ θῦδωρ σ...

unde sit petitum, prorsus incertum. — Versus apud Herodianum π. μ. λέξ. p. 6:

Μὴ Δνεὺς Χίμαιραν μωρίαν ὑφλήσῃς.

ita enim scribendum i. e. ὡς Δνεὺς Χίμαιραν ἀνατρέφων, attici poetae videtur. — Versus septenarius ap. Plutarch. de profect. in vit. c. 2, qui proverbii loco adhiberi solebat, quem olim inter adespota Lyricorum fragmenta recepi:

Πρὸς σιάθμη πέτρον τιθεσθαι, μὴ τι πρὸς πέτρον σιάθμην.

vel propter correptum vocabulum σιάθμη comico poetae tribuendus. — H. Sauppe in Philologo XI 39 seq. complures versus claudos sibi videtur indagavisse, qui proverbii vicem partim usurpabantur, quos Archilocho vel Hipponacti tribuit, velut apud Phrynichum in Bekkeri Anecd. I 67, 27:

Ἵπερδεδίσκευκας πονηρίᾳ πάντας.

id quod iam ten Brinck suspicatus est: at Phrynichus ut solet haec ex comico poeta depromsit, quae casu tantum hipponactei versus speciem prae se ferunt: nec minus incerta sunt reliqua, quae Sauppe ibi attigit. — Apud Stobaeum XXVIII 18 insigne fragmentum ionici scriptoris extat, quod non solum poesis lumi-

nibus ornatum est, sed etiam passim iambici numeri vestigia exhibere videtur: his abusus Haupt apud Meinekium in Addendis in versus trimetros redegit, sed numeri sunt innumeri, maximeque vitiosi anapaesti offendunt.*)

Iambographorum reliquiae complures apud Hesychium videntur delitescere, velut fortasse *Archilochi* est vel *Hipponaectis*: *πατρόθεν πορδικίδαι* (cod. *πορδικίδαι*), ὅτι πατέρων ὄνων εἰσὶν ἡμίονοι. *Archilochi* haud dubie est ibidem: ἐπ' *Αἰνύρων* ὁδόν (legebatur ἐπ' *Αἰνύρων* ὁδῶν): *Αἰνύρα*, *χωρίον τῆς Θοάκης ἀπὸ Αἰνύρου ὀνομασθέν*, ita enim correxi locum coll. *Herod. VI 47* (vid. *Philol. XVI 590*). — Item iambographi videtur, quod exhibet *Steph. Byz. v. ἀγρός*: *Ἀγροικηρὴν φύσιν*.

Quod legitur in *Et. M. 270, 9 not.* (cod. *Voss.*) *Διατραμήσαντες*: *διακόψαντες, διαμερῖσαντες, οἷον μῆληδὸν διατραμήσαντες*. fortasse ex pedestri libro petitum scribendumque cum *Meinekio μεληδόν*. Iambographi versiculum deprehendisse sibi videtur *Meineke* apud *Athen. III 126 F*: ἵνα μὴ λέγῃς ἄκκύς εἶμι καὶ ὀλιγοδρανέω, ut *κώλιγοδρανέω* . . scribatur; mihi videntur haec ex *Aeschyl. Prometheo v. 546* liberius conformata esse. — 1359
Item *Meineke* suspicatur iambographorum reliquias delitescere in *Athenaei oratione IX 381 B*: . . . πολλὸν ἐπιχέας ζωμόν, et τὴν ἡμίσειαν ἀλφίτοις πολλοῖς κριθῆς.

Difficilius etiam distinguas, quae *melicis* poetis, quaeve *scenicis* sint vindicanda. Quod olim inserui reliquiis adespotis:

Δοῦρας Ἀλεξάνδροιο ἀταρβές.

ex *Bachmanni An. II 373, 11*, petitum est ex *Antiphili Byzantii* epigrammate, quod extat in *Anthol. Pal. VI 97 v. 1* *Δοῦρας Ἀλεξάνδροιο* et *v. 5* Ἰλαθι δοῦρας ἀταρβές (nominativum *δοῦρας* agnoscit etiam *Herodianus Cram. An. Ox. I 122, 21*). — Item quae *Herodianus Cram. An. Ox. III 261, 30* adscripsit:

Πελλου τε Μάγνησαν κόραν.

*) Scriptorem hunc respexit opinor *Phrynich. 312 Lob.*: *Παραθήκην Ἰππῖαν καὶ Ἴωνα τινὰ συγγραφέα φασὶν εἰρηκέναι*, quod interpretes non recte ad *Herodotum* referunt (quem antestatur *Thomas Mag.*), nam hoc ipsum *παραθήκη* et praeterea *παράθεσις* legitur in hac ecloga. *Meineke* quamvis dubitanter ad *Anaxarchum* rettulit eclogam, at ille *Heracliti* vestigia secutus dispari dicendi genere usus est, neque *Ioni Chio*, quem fortasse haec composuisse augeretur, convenientiam argutiae et *cincinnati orationis*, quibus hic scriptor legentes captat. Ipsam rem etiam *Conon c. 38* enarrat, sed alio usus auctore, ut vel nomina diversa et locorum et hominum arguant.

Callimacho vindicavi, vid. Anthol. lyr. fr. 198 ed. 2. — Ex comœdia petatum, quod exhibet Apostol. XVIII 8:

- A. Χαίροις Ύψιπύλη φλλη.
 B. Τὸνς ἐμοὺς πλέκω κορύμβους.
 A. Οὐ σοι λέγω περὶ τούτου.
 B. Οὐ μὸς ἀκοίτης ἐνταῦθα.

vulgo κορύμβους πλέκω et v. 4 ἀκοίτης vel ἦκοι τις legitur; sed praeterea videtur οὐ σοι τῶνδε λέγω πέρι, οὐ μὸς ἐστ' ἐνταῦθ' ἀκοίτης scribendum. — Quod proceleusmatici metri exemplum proponitur in Endlicheri Anal. Vindob. 30:

Ἦνος ὄνος ἀπέθανε, τίνι τίνι θανάτω;

quod Plotius 283 (cf. J. Klein de cod. Nicol. Cusani p. 33) satis inepte interpretatur:

Moreris asine moreris asine vapulans.

comici poetae est. — Quod Apollonius de pronom. p. 321 adscripsit (cf. id. de synt. 156 et de adverb. in Bekk. An. II 583) Dorici poetae esse antestatus, quodque Alemani tribuit Ahrens, ego olim adespotis Lyricorum reliquiis inserui, sed est potius *Epicharmi* septenarius:

Ἦτε χερναῖτις γυνὰ οὐδὲν προμαθιουμένα.

ita vel potius προμαθιωμένα scribendum (non προμαθιομένα, ut Ahrens, quem olim secutus sum): hanc et similes formas neque Ahrens (II 210) neque Dietrich (in Kuhnii Diario X 410) recte explicaverunt: auctior haec forma etiam apud Homerum extat, velut futurum μαχεούμεθα Od. X 403. XXIV 113 legitur. Hiatus in caesura tetrametri apud Epicharmum satis habet excusationis. — Versum apud Millerum Misc. 65:

Βλάξ τε καὶ ἡλίθεος γένωμαι

non tam lyrici poetae, quam Aristophanis esse arbitror. — Quod est apud Dionem Chrysost. LXXX 9: ἢ νῆ Δία εἴ τις κόρας χαλεποὶ πατέρες, ὡς ὁ τῶν ποιητῶν λόγος, χαλκίων περιβόλων ἐφροῦρησαν εἰρκταῖς. tragici potius, quam lyrici poetae esse credo. — Quod est ap. Aristot. Poet. 21, 7:

(Ἄλιος) σπείρων θεοκτίστην φλόγα.

utrum lyrici an tragici sit, incertum. — Ea quae exhibet Demetr. de eloc. 151: ἔχουσι δέ τι στωμύλον καὶ ἀλληγορίαί τινές, ὥσπερ τὸ δελφοῦ παιδίον ὑμῶν ἀ κύων (Vind. ἀκύων, n ὁ κύων, 1360

Ald. Vind. b ἀκούων) φέρει. ubi cum Schneidero δελφυνί scribendum, fortasse *Alcaei* sunt*), qui potuit cum cane praegnan- te non sine contemptu comparare patriam suam, cui tyrannis immi- nebat, velut est apud Theogn. v. 39: Κύρνε, κύνει πόλις ἦδε, δέ- δοικα δὲ μὴ τέκη ἄνδρα εὐθυντήρα κακῆς ὕβριος ἡμετέρης. Ac versus erit Asclepiadens, si statuas á correptum esse, quamquam hoc quidem satis dubium, vide quae dixi ad Sapphus fr. 103. — Sed unde petatum sit quod legitur in Et. M. 727, 38 Στι- βὰς παρὰ τὸ στοιβάξω· Πυθμῶ δὲ τὸ ψεῦδος στιβάξουσιν, sed Et. Flor. 272 ὕθμῶ τὸ ψ. στιβίζουσιν, h. e. στοιβάξουσιν, non liquet, alii videntur στοιβάσσουσι legisse, vid. Hesych. στο(ι)βάσσουσι· σωρεύουσιν, nisi forte scriptura inter στοιβάξειν et στοβάξειν (i. e. κακολογεῖν) fluctuabat. — In Hesychio denique multae glossae latent, quas possis huc referre, sed plerumque incertum, utrum ex melico poeta an ex canticis tragoediarum sint petitae, velut Χθονόπαιδ' Ὁραν· καθ' ὃ ἐκ Γῆς αἱ Ὁραὶ τὰ φνόμενα, ὡς ἡμέρα Ἑλλίου, καθ' ἱστορίαν. — Non recte lyri- ci alicuius poetae reliquias indagavisse videtur Emperius ap. Dion. Chrys. XII p. 223, qui de cyceno moribundo dicit: οὐκοῦν οὐδὲ τότε ἀθροίζεται κηλούμενα τοῖς μέλεσι:

πρὸς ὄχθην ποταμοῦ τινος ἢ λειμῶνα πλατύν
ἢ καθαρὰν ἠόνα λίμνης
ἢ τινα σμικρὰν εὐθαλῆ ποταμίαν νησιδα.

florida haec sophistae oratio. — Quod Dio Chrysost. V 4 scrip- sit τόδε μὲν δὴ προοίμιον, ὡς ἔφη τις, τοῦ νόμου, non ex an- tiquo poeta, sed ex sophista opinor desumptum. — Passim veteres scriptores sententiae tantum summam, non ipsa poetae verba ad- hibent, velut Aristides II 555: τῶν μὲν αἰσχρῶν οὗ φασιν ἔρωτα εἶναι, τῶν δὲ καλῶν κὰν θεοῖς εἶναι ποιηταὶ λέγουσιν: sane hic rhetor Pindari carmina studiose legit, sed potest hoc etiam ex tragoedia petatum esse. — Versum apud Clem. Alexandr. Paedag. I 154:

ἀρετὰ γὰρ ἐπαινεομένα δένδρον ὡς ἀέξεται.

detortum esse ex Pindarico Nem. VIII 40: αὕξεται δ' ἀρετά, γλωραῖς ἔρσαις ὡς ὅτε δένδρον ἄσσει ἐν σοφοῖς ἀνδρῶν ἀερεῖσ' ἐν δικαίοις τε πρὸς ὕγρον αἰθέρα dixi ad h. l. — Ex tragoedia,

*) Ex *Sophronis* mimis videtur hoc exemplum repetitum, sed quo- modo verba corrigenda sint ambigo. Usener Mus. Rhen. XXIII 337 scripsit ἀδελφὸν παιδίον ὕμιν ἀ κύων φέρει quae argute interpretatur.

fortasse ex *Euripidis Bellerophonte*, petitum carmen, quod exhibet Diodor. Sicul. Exc. Vat. III p. 134: *Τοσαύτην ἔχει ὁ χρυσὸς δύναμιν ἐπὶ κακῶ προτιμώμενος παρὰ ἀνθρώποις, οἳ τινες διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῆς πρὸς τοῦτον ἐπιθυμίας παρ' ἕκαστα προφέρονται τούτους τοὺς στίχους τῶν ποιητῶν* (sequuntur Euripidis iambi) *καὶ τὰ διὰ τῶν μελῶν πεποιημένα* (Nauck fr. inc. 102):

Ω χρυσέ, βλάστημα χθονός, οἶον ἔρωτα βροτοῖσιν φλέγεις,
 πάντων κράτιστε, πάντων τύραννε·
 πολεμεῖς δ' Ἄρεος
 κρείσσον' ἔχων δύναμιν, τᾶ πάντα θέλγεις·
 5 ἐπὶ γὰρ Ὀρφείαις μὲν ᾠδαῖς
 εἶπετο δένδρεα καὶ θηρῶν ἀνόητα γένη,
 σοὶ δὲ καὶ χθῶν πᾶσα καὶ πόντος (πολιός) καὶ ὁ παμμήστωρ
 Ἄρης.

Item *Euripidis* videtur carmen:

Πόντι' ὦ σοφία, σύ μοι ἄνδανε· 1361
 ὄλβου δ' ἐμοὶ μὴ χρυσέου φαεννάν
 ἀκτίνα δαίμων διδοίη σοφίας πάρος ἢ τυραννίδα·
 Διὸς ἀπωτάτω
 5 κεῖται, καλὸς θησαυρὸς ὅτῳ προσέβα.

vid. Diod. Sic. Exc. Vatic. T. III p. 135: *Καίτοι γε πόσῳ κρείττον ἔστιν ἐκφέρεισθαι τῶν ποιημάτων τὰ τὴν ἐναντίαν τούτοις ἔχοντα παράκλησιν· πότνια σοφία κτλ.* (Nauck fr. inc. 103). — Tragicum, non lyricum est, quod extat apud Stob. Ecl. Phys. I 2, 22 (Nauck 402):

Νῦν οὐκέτι μοι δίχα θυμός,
 ἀλλὰ σαφῆς (λόγος ἔσθ'), ὅτι πάντα βροτοῖς
 Ζεὺς ἐπικάρσια τέμνει,
 καθελὼν μὲν δοκέοντα,
 5 ἀδόκητον δ' ἐξαιέρων.

V. 2. λόγος ἔσθ' addidi, quamquam σάφ' οἷδ' sententiae institutae sufficiebat; πάντα Bücheler et Meineke, legebatur καὶ τά. Credo autem *Euripideos* esse versus, ac nescio an praecesserit fragm. adesp. 72 ed. Nauck, quod nondum in integrum est restitutum.

Recentioris tragicum, non Euripidis est, quod idem Diodorus XVI 92 adscripsit (Nauck 100):

Φρονεῖτε νῦν αἰθέρος ὑψηλότερον
 καὶ μεγάλων πεδίων ἀρούρας·

φρονεῖθ' ὑπερβαλλόμενοι
 πόνων πόνους, ἀφροσύνα
 5 πρόσω βιοτὰν τεκμαιρόμενοι.
 ὁ δ' ἀμφιβάλλει ταχύπους
 κέλευθον ἔρκει σκοτίαν,
 ἄφνω δ' ἄφαντος προσέβα
 μακρὰς ἀφαιρούμενος ἐλπίδας
 10 θνατῶν πολύμοχθος Ἴαιδας.

ubi v. 4 πόνων πόνους scripsi, legebatur δόμων δόμους, v. 7 ἔρκει, ubi ἔργω erat; v. 10 recte emendavit Reiske, vide Arsenium p. 371. Sed praeterea nescio an gravius vitium delitescat v. 6, ubi in libris est ταχύπουν, non ταχύπους. Iam cum Philodemus περὶ θανάτου Vol. Hercul. IX col. 20 extrema hunc in modum exhibeat: ἄφνω δ' ἄφαντον προσέβα μακρὰς ἀφαιρούμενον ἐλπίδας τὸ χρεῶν, liberius ut fieri solet conformata, tamen τὸ χρεῶν opinor non substituisset, nisi ipse poeta alio loco suppeditavisset: itaque conieci:

ἀφροσύνα
 πρόσω τὸ χρεῶν τεκμαιρόμενοι.
 τὸ δ' ἀμφιβάλλει ταχύπουν
 κέλευθον ἔρκει σκοτίαν.

INDEX POETARUM.

Pars III.

Poetae Melici.

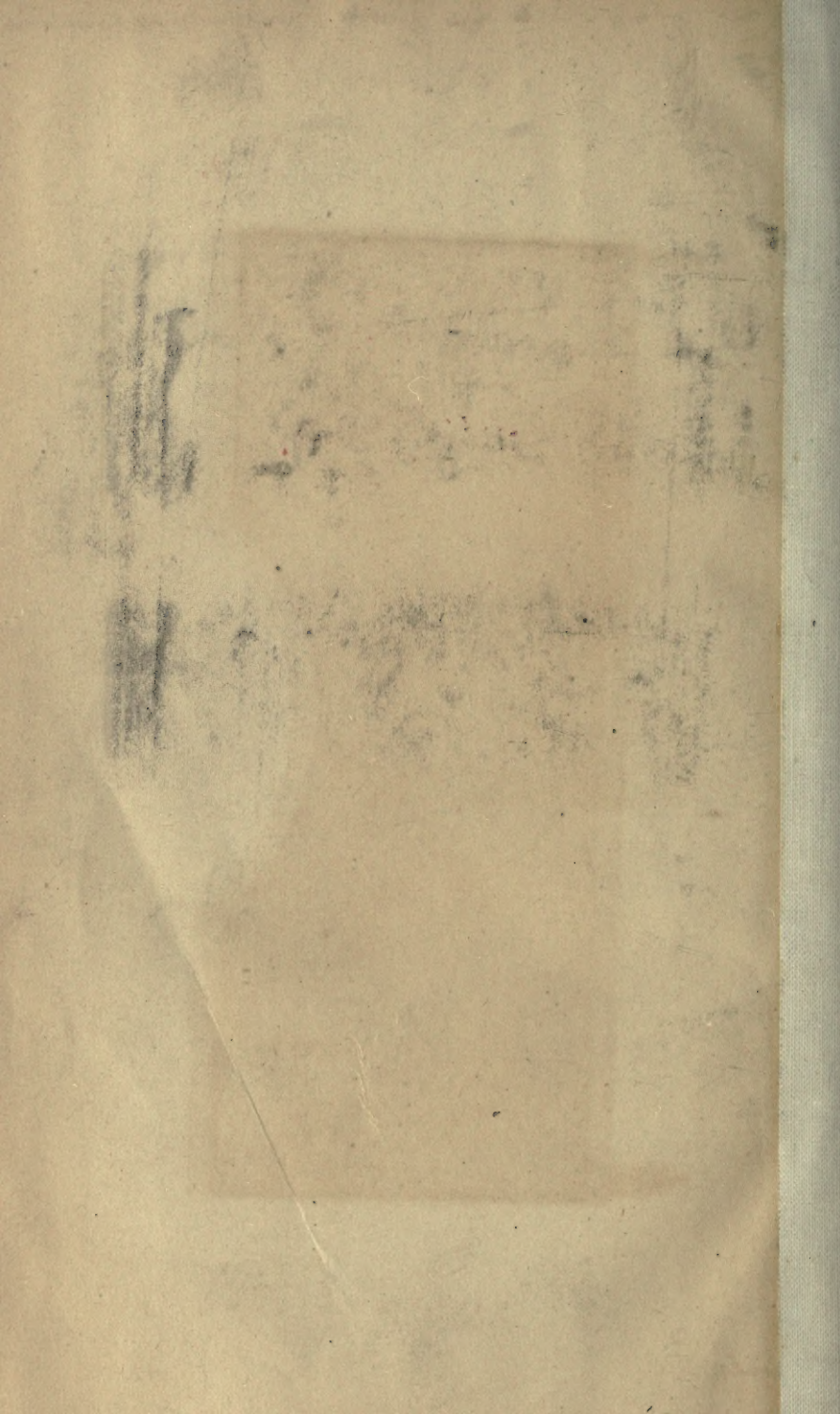
	Pag.
✓ I. Eumelus	6
✓ II. Terpander	7— 12
III. Polymnastus	13
✓ IV. ALCMAN	14— 78
✓ V. Arion	79— 81
✓ VI. SAPPHO	82—140
✓ VII. Erinna	141—146
✓ VIII. ALCAEUS	147—197
IX. Pittacus	198
X. Bias	199
XI. Chilo	199
✓ XII. Thales	200
XIII. Cleobulus	201—202
XIV. Echembrotus	203
✓ XV. Sacadas	203
XVI. Xanthus	204
✓ XVII. STESICHORUS	205—234
✓ XVIII. IBYCUS	235—252
✓ XIX. ANACREON	253—295
XX. ANACREONTEA	296—338
XXI. ANACREONTEORUM APPENDIX	339—375
✓ XXII. Lasus	376—377
XXIII. Apollodorus	378
XXIV. Tynnichus	379
XXV. Telesilla	380—381
✓ XXVI. SIMONIDES	382—535
✓ XXVII. Timocreon	536—541
XXVIII. Myrtis	542
XXIX. Corinna	543—553
XXX. Lamprocles	554—556
XXXI. Pratinas	557—560

	Pag.
XXXII. Phrynichus	561
XXXIII. Diagoras	562—563
XXXIV. Cleomenes	564
XXXV. Cydias	564—565
XXXVI. Praxilla	566—568
XXXVII. BACCHYLIDES	569—588
XXXVIII. Melanippides	589—593
XXXIX. Cinesias	593—594
XL. Aripbron	595—597
XLI. Licymnius	598—600
XLII. PHILOXENUS	601—618
XLIII. TIMOTHEUS	619—626
XLIV. TELESTES	627—631
XLV. Polyidus	632
XLVI. Lycophonides	633—634
XLVII. Castorio	634—636
XLVIII. Hermodotus	637—640

Scolia, Carmina Popularia, Fragmenta
adespota.

Scolia	643—653
Carmina Popularia	654—688
Fragmenta adespota	689—745

PA
3443
B47
1882
v.3

Bergk, Theodor (ed.)
Poetae lyrici Graeci. 4.
ed.

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY
